

Bạo Quân

Contents

Bạo Quân	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	55
20. Chương 20: Quyển Thứ Hai : Chung Thân Phú	57
21. Chương 21	60
22. Chương 22	62
23. Chương 23	64
24. Chương 24	67
25. Chương 25	70
26. Chương 26	72
27. Chương 27	76
28. Chương 28	78
29. Chương 29	81
30. Chương 30	84
31. Chương 31	86
32. Chương 32	89
33. Chương 33	92
34. Chương 34	95
35. Chương 35	99
36. Chương 36	102
37. Chương 37	105
38. Chương 38	108
39. Chương 39	112
40. Chương 40	116
41. Chương 41	119

42. Chương 42	122
43. Chương 43	125
44. Chương 44	129
45. Chương 45	133
46. Chương 46	136
47. Chương 47	140
48. Chương 48	142
49. Chương 49: Quyển Thứ Ba: Đồ Thành Lệnh	148
50. Chương 50	152
51. Chương 51	156
52. Chương 52	160
53. Chương 53	165
54. Chương 54	168
55. Chương 55	172
56. Chương 56	176
57. Chương 57	180
58. Chương 58	183
59. Chương 59	186
60. Chương 60	189
61. Chương 61	193
62. Chương 62	197
63. Chương 63	202
64. Chương 64	206
65. Chương 65	209
66. Chương 66	213
67. Chương 67	216
68. Chương 68	220
69. Chương 69	224
70. Chương 70	228
71. Chương 71	231
72. Chương 72	234
73. Chương 73	237
74. Chương 74	240
75. Chương 75	244
76. Chương 76	247
77. Chương 77	249
78. Chương 78	253
79. Chương 79	256
80. Chương 80	259
81. Chương 81	264
82. Chương 82	268
83. Chương 83	271
84. Chương 84	274
85. Chương 85	278
86. Chương 86	282
87. Chương 87: Quyển Thứ Tư: Thịnh Thế Tưng	288
88. Chương 88	293
89. Chương 89	296
90. Chương 90	301
91. Chương 91	304
92. Chương 92	308
93. Chương 93	312
94. Chương 94	317
95. Chương 95	320

96. Chương 96	325
97. Chương 97	329
98. Chương 98	333
99. Chương 99	336
100. Chương 100	339
101. Chương 101	343
102. Chương 102	347
103. Chương 103	350
104. Chương 104	354
105. Chương 105	358
106. Chương 106	361
107. Chương 107	365
108. Chương 108	368
109. Chương 109	372
110. Chương 110	376
111. Chương 111: Phiên Ngoại	379

Bạo Quân

Giới thiệu

Editor: Lăng Vân Thể loại: hiện đại, hắc bang, huynh đệ niên thượng, cường thủ hào đoạt, cao H, 1×

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-quan>

1. Chương 1

“Vương gia...” Thị nữ muốn nói lại thôi, do dự lên tiếng, “Đã ba ngày liền, Vương gia đều không ăn không uống, thân mình sẽ không chịu được a...”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Hiện giờ là lúc bị giam lỏng, không ăn không uống thì làm sao? Để xuống đi.”

Thị nữ biết nhiều lời vô ích, Đại hoàng tử Tần vương đã từng phong quang vô hạn, trên triều lại bị tuyên cáo mưu nghịch, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, Tần vương không thể nào biện giải, từ ngày đó Tần vương bị giam lỏng, hoàng đế cũng không hỏi qua một câu.

Thị nữ nói đuôi nhau lui ra, Chử Thiệu Lăng im lặng một lát sau cầm lấy một khối điểm tâm trên bàn, bóp nát sau lấy ra một phong thư ở bên trong.

Chử Thiệu Lăng chậm rãi nhìn, tùy tay đem thư giấy ném vào chậu than.

Phó Kinh Luân bọn họ đang liên hợp nhân thủ chuẩn bị cứu hắn ra.

Tuy nói bởi vì chuyện tàng tư long bào mà khiến Chữ Thiệu Lăng bị giam lỏng tại trong phủ, nhưng nhân mạch Chữ Thiệu Lăng nhiều năm hoạt động vẫn còn, uy vọng của hắn trong triều vẫn còn, cái chết thân sĩ của hắn vẫn còn đó, bách túc chi trùng tử nhi bất cương, Chữ Thiệu Lăng kinh thương nhiều năm, đương nhiên sẽ không vì trận đả kích này mà không gượng dậy nổi.

Hiện giờ tình huống đối hắn rất bất lợi, thư nói rõ ràng, Phó Kinh Luân bọn họ mưu tính một hồi làm phản, mặc kệ chuyện long bào là thật hay là giả, Chữ Thiệu Lăng hiện giờ không tẩy được tội danh mưu nghịch, nếu tẩy không được, nhóm mưu sĩ chỉ có thể đem lần mưu nghịch này thật sự tiến hành, Chữ Thiệu Lăng hiểu được, đây cũng là phương pháp duy nhất giữ lại mạng cho hắn.

Mưu sĩ của Chữ Thiệu Lăng đều vì hắn mà chết, dưới tình huống như vậy vẫn còn vì hắn mà giãy dụa, Chữ Thiệu Lăng trong lòng có một tia vui mừng.

Chữ Thiệu Lăng đứng dậy đi đến thư phòng, đề bút viết một phong thư, đem thôn trang mấy năm nay hắn lên lút mua, vàng bạc tiền tài hắn từng tí một tích góp đều liệt kê, dựa theo công lao của những người bên cạnh nhiều năm qua nhất nhất phân công, cuối cùng nghiêm lệnh nhóm mưu sĩ, đều không thể lại vì hắn chịu chết.

Chữ Thiệu Lăng không có con nối dõi, Vương phi năm ngoài cũng tạ thế, hiện giờ công đạo tốt những người đi theo chính mình, thật là vô ưu vô lự.

Chữ Thiệu Lăng ngồi bút không ngừng: “chư vị phụ giúp Thiệu Lăng rất nhiều, ta đều nhớ ở trong lòng, từ nay về sau núi cao sông dài, chư quân từng người bảo trọng.”

Lần này Chữ Thiệu Lăng cũng không để thư giấu vào trong tro để truyền ra, mà là trực tiếp đem tín hàm sai người quang minh chính đại đưa đi ra công bố với mọi người, chuyện cho tới mức này, Chữ Thiệu Lăng còn sợ cái gì.

Lấy thực lực bộ hạ của Chữ Thiệu Lăng, thay đổi triều đại không phải là chuyện không thể, chính là lần này, hắn lại không muốn đấu.

Nếu lần này là do Chân gia hoặc Trần vương hại hắn, Chữ Thiệu Lăng tuyệt sẽ không bỏ qua nhận mệnh như thế này, nhưng lần này người hại hắn, lại là huynh đệ cùng huyết thống của Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Dương.

Lúc hoàng hậu chết, Chữ Thiệu Lăng cùng Chữ Thiệu Dương, lúc đó chỉ mới mười hai tuổi sống nương tựa lẫn nhau, Chữ Thiệu Lăng mấy năm qua nơm nớp lo sợ, đánh bước nào cũng cố bước ấy, chính là vì để cho ấu đệ tại hoàng thành có thể sống sót, hắn đã thấy qua nhiều tranh đấu gay gắt trong cung, không có mẫu hậu che chở, bọn họ là không thể không tranh, không thể không đấu, vì Chữ Thiệu Dương, hắn đẩy ngã Nhị hoàng tử Tương vương, làm sụp đổ Tam hoàng tử Trần vương, cũng đem cả nhà mẹ đẻ của hoàng hậu hiện tại Chân gia cơ hồ giết sạch, tại thời điểm Chữ Thiệu Lăng cho rằng đã không còn có gì có thể ngăn cản hắn, trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, cuối cùng người đem mình kéo xuống ngựa lại chính là Chữ Thiệu Dương mà mình trăm vạn lần yêu thương chịu đựng.

Chữ Thiệu Lăng liều mạng lâu như vậy, đấu lâu như vậy, chính là vì để cho Chữ Thiệu Dương hảo hảo sống sót, hiện giờ Chữ Thiệu Dương đối với mình xuống tay, Chữ Thiệu Lăng không biết chính mình còn có gì cần thiết để tiếp tục tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Chữ Thiệu Lăng vào nội thất, Tần vương phủ xây đã năm năm, trong đó không thiếu cơ quan bí mật, có vài chỗ ám cách cấm vệ cũng không có lục soát, Chữ Thiệu Lăng đem chủ thủ từ trong ám cách lấy ra, giấu ở trong tay áo.

Chữ Thiệu Lăng đem đồ vật trong phủ lần lượt sửa lại, quần gia dựa theo đầu người chia xuống, mọi người tuy rằng cũng bị giam lỏng tại Tần vương phủ, nhưng nhiều năm qua hầu hạ Chữ Thiệu Lăng, nhận không biết bao nhiêu ân huệ của Chữ Thiệu Lăng, thấy hắn như thế nhiều người hốc mắt đều đỏ, vài thị nữ hầu hạ bên người hắn càng không chịu được ở dưới hành lang khóc lên.

Lúc này cự tín hàm truyền ra chưa tới một canh giờ, bên ngoài liền có động tĩnh, thanh âm mũ giáp cùng trường thương va chạm vang lên, vừa nghe chính là tiếng vũ khí của cấm vệ doanh, Chữ Thiệu Lăng cười khê, tới thật nhanh.

Chữ Thiệu Lăng ngồi xuống thưởng thức trà, Chữ Thiệu Dương đi từ từ tiến vào.

Hai huynh đệ ngồi đối diện nhau, ngoài phòng Chữ Thiệu Lăng còn sót lại năm tên cận vệ cùng mười cấm vệ Chữ Thiệu Dương mang đến canh giữ một bên, trong mắt tất cả đều là đề phòng cùng cảnh giác, Chữ Thiệu Lăng bật cười, huynh đệ bọn họ, trước giờ chưa từng như thế.

Chữ Thiệu Dương yên lặng lấy một ly trà, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Chữ Thiệu Lăng nhìn khuôn mặt Chữ Thiệu Dương có vài phần tương tự giống mình liền có chút thất thần, thời điểm bắt đầu là từ đâu? Chữ Thiệu Chương bắt đầu cùng hắn phân tâm, bắt đầu lập nên thế lực của mình.

Không phải là không phát hiện, thông tuệ tinh táo như Chữ Thiệu Lăng, như thế nào lại không ý thức được động tác của đệ đệ, chính là Chữ Thiệu Lăng mở một con mắt nhắm một con mắt, đối với Chữ Thiệu Dương, Chữ Thiệu Lăng không thể ác độc mà đối phó như người khác, chỉ lần lượt âm thầm chinh đồn, lần lượt dung túng, dẫn đến kết cục ngày hôm nay.

Chữ Thiệu Lăng buông chén trà, nhẹ giọng nói: “Thời điểm nào bắt đầu, muốn tự mình lập môn hộ?”

Chữ Thiệu Dương trầm mặc một lúc lâu, lắc đầu: “Không nhớ rõ...”

Chữ Thiệu Lăng cười nhạt: “Hảo đệ đệ của ta, cốt nhục ở sâu trái tim của ta...”

Chữ Thiệu Dương sắc mặt trắng bệch, trong mắt lộ vẻ không cam lòng, giọng khàn khàn nói: “Đại ca, người chẳng lẽ thật sự là toàn tâm toàn ý với ta sao? Nếu thật là vì ta hảo, như thế nào không chịu giao cho ta quyền lợi, vì cái gì cái gì cũng không chịu dạy cho ta? Ta... Ta không cần người, quyền thế này, vị kia chết, ta cũng muốn tranh.”

Chữ Thiệu Lăng trên mặt không động, trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Đây chính là đệ đệ hắn đau từ nhỏ đến lớn, hắn luyện tiếu nhượng hắn ăn một chút khổ, chịu một chút tội, cái gì dơ bẩn âm u cũng đều là Chữ Thiệu Lăng chính mình đi làm, Chữ Thiệu Lăng cũng không đồng ý cho Chữ Thiệu Dương sờ chạm này nọ, sợ bẩn tay hắn.

Chữ Thiệu Lăng thở dài một hơi, trước khi Lăng hoàng hậu chết, Chữ Thiệu Lăng từng ở trước mặt hoàng hậu thề, đáp ứng Lăng hoàng hậu, cả đời đối lão Tứ hảo, bảo vệ hắn đau hắn cả đời, không để hắn lấy dính một chút hắc ám nào của hoàng gia, bình an vui vẻ lớn lên.

Bây giờ lại khiến cho đệ đệ mà hắn suýt chết bảo hộ lớn lên đến chất vấn, vì cái gì không chịu cho hắn quyền lợi.

Vì cái gì không chịu cho hắn quyền lợi... Chữ Thiệu Lăng nhin không được bật cười, Chữ Thiệu Dương thấy Chữ Thiệu Lăng cười trong lòng có chút xấu hổ buồn bực, cố gắng bình tĩnh: “Người... Người làm sao vậy?”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh lắc đầu: “Người không có tư cách gì hỏi ta....”

Chữ Thiệu Dương vĩnh viễn cũng sẽ không biết, ngôi vị hoàng đế căn bản không phải là điều Chữ Thiệu Lăng mong muốn, nếu là Chữ Thiệu Dương cùng hắn một lòng, ngôi vị hoàng đế này tặng cho hắn thì có làm sao? Vốn là vì hắn giành thiên hạ, Chữ Thiệu Lăng có tâm làm Chu Công, bất đắc dĩ Chữ Thiệu Dương so với hoàng đế còn nhiều hoài nghi không thể chứa chấp người khác. Đương nhiên, cái này cũng không cần phải để Chữ Thiệu Dương biết.

Chữ Thiệu Dương sắc mặt trắng bệch, Chữ Thiệu Lăng đánh gãy lời Chữ Thiệu Dương muốn nói, cười nhạt: “Long bào cùng long quan trong phủ ta là như thế nào tới, người so với ta rõ ràng, còn có thư tín kết giao ngoại thần, là như thế nào đến thư phòng của ta, người cũng biết rõ.”

Mấy ngày trước Chữ Thiệu Dương giả vờ có bệnh, đem Chữ Thiệu Lăng giữ ở ngoài Vương phủ, người được phái tới Tần vương phủ liền đem cái gọi là chứng cứ phạm tội giấu ở bên trong, Tần Vương không đề phòng Chữ Thiệu Dương, cuối cùng Chữ Thiệu Dương đắc thủ.

“Ta chỉ là không nghĩ tới... người cư nhiên cấu kết cùng một chỗ với Chân gia, cư nhiên cấu kết cùng với hoàng hậu...” Chữ Thiệu Lăng nhìn chằm chằm vào mắt Chữ Thiệu Dương, từng chữ từng chữ không ngừng hỏi hắn, “Người như thế nào lại xuẩn như vậy?!”

Mặt Chữ Thiệu Dương trong nháy mắt đỏ lên.

Chữ Thiệu Lăng đứng dậy, nhẹ chỉnh ống tay áo, cười lạnh : “Xuẩn thì thôi, không có bản lĩnh thì đừng bảo đi lột da hổ! Tương vương mới là con ruột của hoàng hậu, chờ ngươi lật đổ ta, Chân hoàng hậu như thế nào sẽ cho ngươi chiếm vị trí này, đến lúc đó Tương vương được đặc xá từ đất phong trở về bất quá chỉ cần một câu nói! Khi đó Chân gia ủng hộ Tương vương có cùng huyết thống hay là ủng hộ ngươi?!”

Chữ Thiệu Dương sắc mặt càng trắng bệch, trong mắt lộ vẻ xấu hổ cùng giận dữ, quát: “Không cần người nhắc nhở ta! Ta chính mình biết...” Chữ Thiệu Lăng nhìn Chữ Thiệu Dương cười lạnh, nhưng cũng không nghĩ nói thêm nữa, không có hấn, Chữ Thiệu Dương bị người Chân gia hại chết bất quá chỉ là vấn đề thời gian.

Chữ Thiệu Lăng từ sau khi Lăng hoàng hậu tạ thế đều không có một khắc thả lỏng, hiện giờ tháo xuống trọng trách, là tối thoải mái, Chữ Thiệu Lăng cái gì cũng không muốn nữa.

Chữ Thiệu Lăng sửa sang lại quan phát y bào, hấn là con của hoàng hậu, con trưởng của con trưởng, là hoàng tử tôn quý nhất Chữ vương triều, cho dù tự sát cũng muốn chết một cách cao quý, chết có tôn nghiêm.

Chữ Thiệu Lăng lại liếc mắt nhìn Chữ Thiệu Dương một cái, đang muốn lấy chủy thủ trong tay áo ra, thị vệ ngoài phòng đột nhiên bạo khởi!

Chữ Thiệu Lăng có một khắc thất thần, quay đầu nhìn về phía bên ngoài, cận vệ kia nhắm chuẩn cơ hội, đột nhiên đánh về phía một cấm vệ do Chữ Thiệu Dương mang đến, thị vệ kia thân thủ cực nhanh, đem vài cấm vệ quanh người đều hạ hết, một phen đoạt lấy bội đao bên hông cấm vệ!

“Bắt hấn!!” Thủ lĩnh cấm vệ lúc này mới kịp phản ứng, vài cấm vệ đến gần rút đao xông lên, thị vệ kia rút ra cái đao vừa đoạt được, như hổ thêm cánh, một đối chín không chút sợ hãi, vung đao liên chém, cấm vệ còn chưa kịp phản ứng, đúng là bị thị vệ kia chiếm thế thượng phong, nhưng trong trong nháy mắt, thị vệ kia đã chém chết vài tên cấm vệ, quay đầu đánh vào phía trong đại sảnh!

Thủ lĩnh cấm vệ lúc này mới hiểu được thị vệ này là hướng về phía Chữ Thiệu Dương, rống to: “Bảo hộ Vương gia”, vài bước đuổi theo che chở cửa phòng, lại không nghĩ tới thị vệ này đúng là một tử sĩ, tả xung hữu đột, liều mạng bị chém mấy đao vọt vào đại sảnh!

Tính huống thay đổi trong nháy mắt, thị vệ kia kích động tiến lên đại sảnh thẳng về phía Chữ Thiệu Dương, đại đao vung lên đặt ở trước cổ Chữ Thiệu Dương! Nháy mắt mọi người trong đại sảnh không dám lộn xộn.

Thị vệ kia một thân đầm máu, trên mặt loang lổ vết máu, sát khí bức người, Chữ Thiệu Lăng nhìn hấn trong nháy mắt cũng có chút thất thần, đây là... Phó Kinh Luân phái tới? Không có khả năng, Phó Kinh Luân không có hấn bày mưu tính kế tuyệt đối không dám tự tiện ra tay, ngay cả là Phó Kinh Luân bọn họ ra tay cũng sẽ không bí quá hóa liều như vậy, vậy thì là ai?!

Thị vệ kia vào trong sảnh cũng chỉ xem Chữ Thiệu Lăng, bởi vì vừa rồi chiến đấu mà thanh âm mang theo hơi hơi thở dốc, nhưng cũng leng keng hữu lực: “Trừ bỏ Tần vương...tất cả đều rời khỏi thính ngoại!”

Thị vệ nhìn chằm chằm thủ lĩnh cấm vệ, quát lớn: “Đi chuẩn bị một chiếc xe ngựa tứ giá, ngay lập tức!”

Chữ Thiệu Dương bị biến cố đột nhiên xảy ra dọa trụ, nói giọng khàn khàn: “Ngươi muốn làm gì?!”

Đây là muốn bắt cóc tứ hoàng tử! Mọi người hoảng sợ chưa định, cấm vệ thủ lĩnh miễn cưỡng nói: “Vị huyênh đệ kia hãy nghe ta nói...”

“Ít nói nhảm! Trễ một khắc ta liền chặt một đầu ngón tay của Minh vương!” Sợ mọi người còn chưa động thủ, thị vệ kia vung một đao, nháy mắt trên cổ Chữ Thiệu Dương bị cắt một đường, máu tươi uồn uồn chảy xuống.

Chữ Thiệu Dương cảm thấy cần cổ một trận đau nhức, hấn chưa từng trải qua cái này, cuống quýt hô: “Thất thần làm gì? Nhanh đi!”

Mọi người vội vàng đi chuẩn bị xe ngựa, thị vệ kia nhìn về phía Chữ Thiệu Lăng, trầm giọng nói: “Ủy khuất Vương gia, chờ ra khỏi hoàng thành, đều có địa phương cho Vương gia thi triển.”

Chữ Thiệu Lăng đến gần, lúc này mới thấy rõ khuôn mặt thị vệ kia, bên dưới huyết ô là gương mặt thanh tú, giờ phút này lại càng có vẻ anh khí bức người, chỉ là bởi vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt có chút trắng bệch, Chữ Thiệu Lăng nhớ mang máng chính mình có một thị vệ như vậy, nhưng thật sự không biết hẳn là vì cái gì sẽ vì mình như thế, Chữ Thiệu Lăng nhận không được hỏi: “Người...là ai phải người tới?”

Thị vệ kia dừng một lát, đôi mắt rũ xuống, thấp giọng nói: “Không...không có người nào phải thuộc hạ đến...”

Chữ Thiệu Lăng trăm triệu lần cũng không ngờ được, đến lúc này, còn có người sẽ vì mình hi sinh như thế.

2. Chương 2

Trên cổ Chữ Thiệu Dương máu chảy không ngừng, quân cấm vệ không dám trì hoãn, lập tức chuẩn bị tốt xe ngựa, thị vệ kia gắt gao giữ lấy cổ Chữ Thiệu Dương, mắt sáng như đuốc nhìn xung quanh, trầm giọng nói: “Vương gia, làm ơn theo sát thuộc hạ.”

Nói chuyện vừa che chở Chữ Thiệu Lăng vừa đi ra ngoài, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm bốn phía, thường thường lớn tiếng quát lớn khiến cho cấm vệ tránh ra xa một ít, Chữ Thiệu Lăng có chút hoảng hốt, cho dù là đến nông nổi như thế, hẳn cũng không phải không có năng lực tự bảo vệ mình, chỉ là không nghĩ mà thôi, nhưng lúc này thị vệ kia xuất hiện khiến Chữ Thiệu Lăng không cách nào tiếp tục ý tưởng của chính mình, cũng chậm rãi đi theo hẳn ra Tần vương phủ.

Thị vệ kia áp Chữ Thiệu Dương vội vàng kiểm tra xe ngựa, cũng may thử lĩnh cấm vệ không dám động thủ tay chân trên đó, thị vệ kia nhượng Chữ Thiệu Lăng lên xe trước, chính mình nhìn quanh bốn phía cấm vệ liếc mắt một cái, lớn tiếng nói: “Các vị đại ca đặc tội, ta sẽ không làm bị thương Minh vương, đảm bảo sau khi Vương gia an toàn ta tự nhiên sẽ thả Minh vương, nhưng nếu có người tự cho là thông minh, liền đừng trách ta cá chết lưới rách!”

Sau khi nói xong liền một phen đánh vào sau gáy Chữ Thiệu Dương đem người đánh ngã, một phen đẩy mạnh vào trong xe, chính mình xoay người lên xe, phi người vào vị trí đánh xe chạy thoát!

Đúng giờ Dậu, trên đường không có bao nhiêu người, thừa dịp cấm vệ Tần vương phủ còn đang trù trừ, thị vệ kia một đường bay nhanh xuyên qua bãi tha ma ra khỏi thành, người chung quanh càng ngày càng ít, Chữ Thiệu Lăng khơi mào màn xe nhìn ra, sắc mặt thị vệ kia càng lúc càng trắng bệch, bởi vì không cách nào đi đại lộ, trên xe không tránh khỏi xóc nảy, nghĩ đến miệng vết thương kia còn là đồ máu không ngừng, Chữ Thiệu Lăng có chút không đành lòng, thấp giọng hỏi: “Người... có gì như thế?”

Thị vệ kia khựng lại, dưới tay giục ngựa càng nhanh, một lúc lâu nói: “Thuộc hạ... là tám năm trước bị phân đến bên người Vương gia, thuộc hạ thô ngốc, không đến bên người bảo hộ Vương gia, ba năm trước đây thuộc hạ thất trách chịu tội, lúc ấy... là Vương gia nói nhượng thống lĩnh tha thuộc hạ, ân tình này, thuộc hạ suốt đời không dám quên, hiện giờ Vương gia gặp nạn, thuộc hạ tự nhiên muốn lần chết cũng phải bảo toàn tánh mạng Vương gia...”

Chỉ là bởi vì như vậy liền sẽ chính mình chịu chết? Chữ Thiệu Lăng nghĩ đến vẻ mặt lúc này của người kia, giật mình, do dự một chút hỏi: “Nhìn người cũng đã thành niên, có từng... thành gia?”

Vệ Kích nghiêng mặt đi không trả lời, trong mắt dẫn theo một tia khổ ý, Chữ Thiệu Lăng trong lòng nháy mắt sáng tỏ.

Chuyện xưa hẳn nói, Chữ Thiệu Lăng căn bản không nhớ rõ.

Chữ Thiệu Lăng trời sinh tính tình đạm bạc, hẳn lý giải không được, một người, lại sẽ vì hẳn nguyện trung thành trầm mặc ở trong phủ làm bạn nhiều năm như vậy.

Chữ Thiệu Lăng trầm mặc một lúc lâu, thấp giọng hỏi: “Người tên là gì?”

Thị vệ kia khẽ cười, trên mặt anh khí dẫn theo một tia tính trẻ con, thấp giọng đáp: “Vệ Kích, thủ vệ Vệ, đao kích Kích.”

Chữ Thiệu Lăng tinh tế nhắm nuốt hai chữ này, gật đầu: “Vệ Kích, tên rất hay.”

Trong hoàng thành cấm vệ vô số, sao có thể làm cho ba người dễ dàng đào thoát, đừng nói tới này chỉ là một cái thị vệ mưu hoa một hồi chạy trốn có trăm ngàn chỗ hở, không tới giờ Hợi xe ngựa đã chạy tới đoạn trường nhai ở phía tây hoàng thành, mấy ngàn truy binh đem xa giá vây quanh, phương hướng duy nhất không có truy binh, là thẳng hướng phía vực sâu ngàn trượng.

Chữ Thiệu Lăng bình tĩnh từ trên xe đi xuống, Vệ Kích cấp đến trên đầu đổ mồ hôi, thần tình hồ thẹn nhìn Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng lạnh nhạt mỉm cười, ngón tay thon dài nhẹ nhàng khoát lên đầu vai Vệ Kích, nhẹ giọng nói: “Không trách người, bốn vương còn muốn cảm ơn người, rốt cuộc là sống lâu thêm vài canh giờ.”

Cũng làm cho hắn trước khi chết cảm nhận được từ người khác một chút lo lắng.

Chữ Thiệu Lăng nhìn cấm vệ vây quanh bọn họ chặt như nêm cối, than nhẹ, vẫn là đáng tiếc, Chữ Thiệu Lăng quay đầu nhìn về phía Vệ Kích, trong lòng có chút không đành lòng, hắn chỉ là một thị vệ nhỏ nhoi, nguyên bản có thể không chết. Hiện giờ nhiều lời vô ích, cấm vệ khẩn trương phòng bị, đao nhỏ trong tay lóe ánh sáng u ám, Chữ Thiệu Lăng cười khẽ, khuôn mặt tinh xảo mang theo một tia kiên cố, điều này cũng không tồi, cùng với tự sát, cùng Vệ Kích chết tại dưới tay một đám cấm vệ xem như là khoái ý, Chữ Thiệu Lăng rút đao ra đến, hai người, hai thanh đao, đối với ba nghìn tinh binh trước mặt, vừa có vẻ buồn cười lại hùng tráng!

Chữ Thiệu Lăng cùng Vệ Kích cùng lao đến bên trong đội ngũ cấm vệ, một mảnh chém giết.

Cấm vệ kiêng kị Chữ Thiệu Lăng nhưng sẽ không cố kị Vệ Kích, không đến nửa khắc, Vệ Kích đã bị thương đến chỗ yếu hại, trên người hắn vốn đã mang theo vô số vết thương, mắt thấy rốt cuộc không chống đỡ được, Vệ Kích hoảng hốt quay đầu lại liếc nhìn Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng trên người cũng có vết thương, một cái cấm vệ vung đao muốn chém, Vệ Kích nguyên bản đã là đèn sắp cạn dầu, trong thân thể đột nhiên dâng lên một cỗ tâm huyết, thả người nhảy đến trước mặt Chữ Thiệu Lăng, vì hắn chắn một đao cuối cùng.

Đã đến hoàn cảnh này, cấm quân cũng không còn tiến lên, chính là cách một trượng làm thành một vòng đem hai người vây quanh.

Vệ Kích cả người đầm máu, chính là liều mạng một hơi chống đỡ được đến hiện tại, giờ phút này dĩ nhiên không thể tiếp tục duy trì, Vệ Kích đưa tay chậm rãi rút ra trường đao ở ngực, phun ra một ngụm máu tươi, Chữ Thiệu Lăng thanh âm ách: “Vệ Kích...”

Vệ Kích nửa quỳ trước mặt Chữ Thiệu Lăng, nghe vậy nghiêng đầu đến xem Chữ Thiệu Lăng, suy yếu mỉm cười, hắn đã không còn thấy rõ sự vật trước mắt, ý thức từ từ mơ hồ, thanh âm tiếng được tiếng mất lẩm bẩm: “Vương gia... mười năm trước, ta theo cha vào cung, tại trong Bích Đào uyển gặp được Vương gia...”

Một năm kia Lăng hoàng hậu còn chưa tạ thế, Tử Quân Hầu phủ thế lực vẫn còn, Chữ Thiệu Lăng vẫn là hoàng tử được nhận hết vinh sủng, nhất cử nhất động đều là tôn quý.

Trong Bích Đào uyển, dưới tàng cây hoa đào, hoa rơi phiêu loạn, Chữ Thiệu Lăng một thân hoa phục nhướng mày mỉm cười, khuynh quốc khuynh thành.

Chính là một thoáng kinh hồng thoáng nhìn kia, liền vĩnh viễn khắc sâu vào đầu Vệ Kích, không bao giờ quên được.

Vì Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kích khổ luyện võ nghệ, vì Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kích chịu một nhọc vào Tần vương phủ, tám năm qua, cẩn trọng bảo hộ Chữ Thiệu Lăng an toàn, duy nhất một lần thất trách, là tại Chữ Thiệu Lăng đại hôn ngày ấy, Vệ Kích trắng đêm say khướt.

Vệ Kích chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, trầm mặc thủ hộ bên người này mười năm, hiện giờ rơi vào như thế, xem như là thỏa nguyện.

Vệ Kích đến chết cái gì đều không có nói, Chữ Thiệu Lăng lại đều sáng tỏ.

Chử Thiệu Lăng bình tĩnh hồi lâu, tâm tình vốn đậm bạc đột nhiên nhói đau, ngày hôm nay đi đến bước này hẳn không có chút nào hối hận, chính là tiếc nuối, vì sao hôm nay mới biết được điều đó, vì sao hôm nay mới biết được có một người bên cạnh mình tên là Vệ Kích, nếu là có thể biết sớm một ngày, nếu là có thể trở lại một lần nữa, hẳn tất nhiên....

Chử Thiệu Lăng trên mặt không động, cầm lấy trường đao trong tay Vệ Kích lão đảo đứng lên, Chử Thiệu Lăng huy đao một chút, cầm vệ đều liên tiếp lui về phía sau, Chử Thiệu Lăng khinh miệt mỉm cười, xoay người ôm lấy xác Vệ Kích bước về phía vách núi, thả người nhảy xuống!

Đoạn trường nhai cao hơn ba ngàn thước, xác hai người đều ở cùng một chỗ....

3. Chương 3

Thị nữ đem rèm tơ vàng treo lên, chậm rãi đi vào nội thất, nhẹ nhàng mở ra lư hương, dùng ngân châm thêm chút hương liệu, lại lặng yên không một tiếng động lui xuống.

Mùi hương thanh nhã thuần hậu từ trong lư hương vàng rồng khắc hoa chậm rãi phiêu tán đi ra, kéo dài không tiêu tan, Chử Thiệu Lăng nửa ngủ nửa tỉnh, mơ mơ màng màng nghĩ, đây là trầm thủy hương, hẳn đã rất nhiều năm chưa từng nghe lại.

Trầm thủy hương, bồ ngũ tạng, cùng tính khí, đuổi tà khí, phá chứng nghiệm, là huân hương tốt nhất để đốt trong phòng, là đặc biệt chuyên dùng cho Hoàng hậu.

Chử Thiệu Lăng nghe mùi hương này có chút hoài niệm, khi đó mẫu thân hẳn còn chưa qua đời, biết hẳn thích hương này, đem trầm thủy hương trong cung phân một nửa đưa đến Bích Đào uyển.

Sau lại, Lăng Hoàng hậu mất, tự nhiên không có phân lệ này, còn mấy hộp cuối cùng dùng xong sẽ không có, lại sau nữa, Hoàng đế lập Lệ phi vi hậu, này càng thành tân hậu chuyên thuộc....

Chử Thiệu Lăng choáng váng nặng nề, khi tỉnh khi mê, sự tình rất nhiều năm về trước đều hiện về trong đầu....

Khi còn bé Lăng Hoàng hậu ôm Chử Thiệu Dương, trong tay dắt hẳn, ba người cùng tại Phượng Hoa viên trong cung ngắm hoa, nghịch nước, Chử Thiệu Lăng tuổi nhỏ không hiểu mẫu hậu vì sao luôn tại chỗ không người thương tâm rơi lệ, chỉ biết phụ hoàng thật lâu không bước vào Phượng Hoa cung, đều chỉ đi Lân Chỉ cung của Lệ phi, Lệ phi ý vào được sủng ái, luôn trước mặt người khác cố ý vô tình khiến Hoàng hậu khó xử.

Sau lại, ngoại công Tử Quân Hầu càng không được lòng vua, hoàng hậu cũng không vì nhà mẹ đẻ nhiều lời, chính là khuyên nhủ ngoại công mọi sự đừng lên tiếng, khi đó thân thể hoàng hậu đã càng ngày càng suy yếu, nhưng người vẫn như cũ đoan trang, thẳng đến trước khi chết mới thỉnh cầu hoàng đế, nể tình nàng cùng hoàng đế tình cảm vợ chồng mười mấy năm mà tử tế mẫu gia của nàng, Hoàng hậu một đời chưa từng cầu hoàng đế cái gì, hoàng đế tự nhiên đáp ứng....

Trong triều mẫu gia vài vị phi tần càng ngày càng quật khởi, thứ hoàng tử càng ngày càng nhiều, tình cảnh của Chử Thiệu Lăng cùng Chử Thiệu Dương lại càng khó khăn, đầu tiên là không như dĩ vãng được người kính trọng, sau lại càng là có người bắt đầu hăm hại Chử Thiệu Lăng, đầu độc Chử Thiệu Dương....

Chử Thiệu Lăng bắt đầu kết giao đại thần, củng cố thế lực của mình, cận thần quan ngoại, phàm là có người có thể giúp đỡ hẳn, vô luận là ai Chử Thiệu Lăng đều chịu đi kết giao, dần dần cũng tại trong triều thành lập một phái của chính mình....

Trong hậu cung Lệ phi độc đại, Lệ phi Chân Bích Hà Nhị hoàng tử Chử Thiệu Nguyên trở thành đối thủ lớn nhất của Chử Thiệu Lăng, thời điểm mẫu chốt Chử Thiệu Lăng vô ý nhận tội rơi xuống trong tay Chân gia, Chử Thiệu Lăng vô pháp, chỉ phải lấy trợ Lệ phi vi hậu sau lại đối đệ đệ tính mạng, tam hoàng tử Chử

Thiệu Mạch thụ phong Trần vương, cùng Chữ Thiệu Nguyễn kết bè cùng một chỗ, Chữ Thiệu Lăng sử kế đem Chữ Thiệu Mạch đẩy xuống ngựa.

Sau khi Trần vương nhận tội, Chữ Thiệu Lăng bắt đầu nhằm vào Chân gia cùng Chữ Thiệu Nguyễn, đóng vững chắc đánh bước nào củng cố bước ấy, không đến hai năm liền khiến hoàng đế chán ghét mà vứt bỏ Chữ Thiệu Nguyễn, Chân gia từ từ xuống dốc....

Chữ Thiệu Lăng rốt cuộc dọn sạch chướng ngại trước mắt, thời điểm đang muốn buông lỏng một hơi, thì chính thân đệ đệ Chữ Thiệu Dương lại ở sau lưng mình hung hăng đâm một đao, triệt để xóa sạch tình nghĩa của hai người....

May mắn đến lúc cuối cùng một người như vậy xuất hiện, tuy nói rằng chỉ là một thị vệ, lại làm cho Chữ Thiệu Lăng đi rất sung sướng, chính là thực đáng tiếc.... Chữ Thiệu Lăng mơ hồ nghĩ, thực đáng tiếc, không thể sớm một ngày biết Vệ Kịch....Không đúng!

Chữ Thiệu Lăng bỗng nhiên mở mắt ra, hẳn không phải đã gieo mình xuống vực rồi sao? Hiện tại đây là xảy ra chuyện gì?!

Chữ Thiệu Lăng ngồi dậy nhìn xem bốn phía chung quanh, cảnh tượng trước mắt hẳn đều rất quen thuộc, nơi này... này rõ ràng là Bích Đào uyển!

Bích Đào uyển là lúc hắn sáu tuổi dọn ra khỏi Phượng Hoa cung của Lăng hoàng hậu hoàng đế ban cho hắn, trong cung hết thấy bài trí trang sức đều là Lăng hoàng hậu tự mình bố trí chọn lựa, thẳng đến năm đó phong vương xuất cung kiến phủ rốt cuộc không thể lại trở về.

Chữ Thiệu Lăng xuống giường, bước chân xuyên qua thực tú bình phong, nhìn chính mình trong gương đồng ngậy ngấn cả người, một lát sau Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười, trời cao không phụ hắn, đúng là nhượng hắn trở về ngày đó.

Chữ Thiệu Lăng xoay người trở về nội thất, đi đến trước án thư lật sơ qua một lần, một quyển “Mạnh Tử” đính kèm một trang giấy, là bút tích của Chữ Thiệu Lăng, tràn đầy một trang đều là tế điện Lăng hoàng hậu, phía dưới còn có vài chữ: Thiên Khải đông năm thứ mười ba.

Mười hai tháng chạp Thiên Khải đông năm thứ mười ba, đúng là ngày giỗ Lăng hoàng hậu, một năm này Chữ Thiệu Lăng mới vừa mười bảy tuổi.

Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt, nghĩ lại một năm này sự việc phát sinh, đúng rồi, Lăng hoàng hậu vừa mất tròn năm, đúng là thời điểm Lệ phi, Chân gia, còn có lão Tam Chữ Thiệu Mạch nhìn chăm chăm mình, mình vì che chở Chữ Thiệu Dương mấy lần suýt mất mạng, Chữ Thiệu Lăng cười lạnh, nếu ông trời nhượng hắn trở lại một hồi, vậy tất nhiên hắn không thể lại ăn khổ của kiếp trước, những người hại qua hắn, hắn muốn từng bước từng bước chậm rãi tính sổ, những đồ vật vốn là thuộc về hắn, hắn cũng muốn đem đoạt lại, còn có chính là... Vệ Kịch!

Kiếp trước trước khi chết Vệ Kịch nói mười năm trước từng gặp qua chính mình, Chữ Thiệu Lăng tính toán sơ qua, hiện giờ hắn đã gặp qua chính mình hai năm, chính là không biết lúc này Vệ Kịch có hay không tiến cung đến bên cạnh mình, Chữ Thiệu Lăng thầm hỏi hận chính mình không hiểu biết nhiều lắm Vệ Kịch, chỉ biết hắn họ tên, nếu là hiện giờ Vệ Kịch còn không vào cung, tìm hắn liền khó khan, không thể, đến lúc đó, dù phải lật ngược hoàng thành Chữ Thiệu Lăng cũng phải đem người này tìm ra.

Chữ Thiệu Lăng hít sâu một hơi lý lý suy nghĩ, xoay người gọi người, chúng thị nữ không nghĩ tới Chữ Thiệu Lăng đã dậy rồi, nghe thấy động tĩnh vội tiến vào hầu hạ, thị nữ bên người Văn Thúy vì Chữ Thiệu Lăng phủ thêm áo người, một viên một viên đem nút thắt mã não cài tốt, thấp giọng cười nói: “Điện hạ hôm nay như thế nào dậy sớm như vậy? Tối hôm qua điện hạ đi Chiêu Dương điện trễ như vậy mới trở về, nô tỳ còn tưởng rằng điện hạ không nay sẽ không dậy đâu.”

Chiêu Dương điện, Chữ Thiệu Dương tắm điện.

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh một chút, chỉnh chỉnh cổ tay áo không tiếp lời, Văn Thúy quỳ xuống vội giúp Chữ Thiệu Lăng thắt đai lưng, thấp giọng nói: “Ngày hôm qua là ngày giỗ hoàng hậu... nô tỳ biết điện hạ trong lòng chịu khổ sở, nhưng điện hạ cũng đừng chỉ lo chính mình thương tâm, nô tỳ nghe nói thân thể

thái hậu nương nương đã nhiều ngày không thoải mái, nghĩ đến cũng là tưởng niệm hoàng hậu nương nương, điện hạ học xong không bằng....”

“Người nói cái gì?!” Chữ Thiệu Lăng trong lòng chậm một nhịp, đến thỉnh an Thái hậu? Thái hậu rõ ràng mất vào năm Thiên Khải thứ mười, hiện tại thái hậu từ chỗ nào tới khiến hần đi thỉnh an?

Vân Thúy nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Chữ Thiệu Lăng, do dự nói: “Nô tỳ là nói... điện hạ học xong không bằng đi cấp thái hậu thỉnh an, Hoàng hậu nương nương khi còn sống được Thái hậu nương nương yêu thương nhất, nghĩ đến đã nhiều ngày Thái hậu cũng là đau lòng...”

Hoàng hậu không chỉ là con dâu Thái hậu, cũng là cháu gái Thái hậu yêu thích nhất, năm đó để hậu hôn sự cũng là Thái hậu đốc hết sức thúc đẩy, thái hậu tự nhiên là thực vừa lòng con dâu này, nhưng là... Chữ Thiệu Lăng có chút mê hoặc, đời trước Thái hậu so Hoàng hậu còn mất sớm hai năm, như thế nào hiện giờ còn tại thế?

Vân Thúy này biết hỗn loạn trong đầu Chữ Thiệu Lăng, thấy Chữ Thiệu Lăng thần sắc khác thường chỉ cho là hần hôm qua tưởng niệm Lăng hoàng hậu quá mức đau lòng, nằng ở bên người Chữ Thiệu Lăng hầu hạ nhiều năm, biết chủ tử mình nặng tâm, cũng không nói gì nữa.

Bạn đang ?

Chữ Thiệu Lăng nguyên bản tưởng rằng chính là đem kiếp trước lại sống qua một lần, nào biết hiện giờ có một số việc đúng là hoàn toàn không giống kiếp trước, vậy thì Vệ Kịch...còn không?

Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt, sai người đi gọi thống lĩnh thái giám Bích Đào uyển Vương công công gọi tới, Vương công công sớm đã ở bên ngoài chờ, nghe vậy vội vàng tiến vào, cúi đầu nghe phân phó.

Chữ Thiệu Lăng nghĩ nghĩ, nói: “Ta hôm qua phân phó một thị vệ làm một chuyện, nhớ mang máng hần tên Vệ Kịch, đem hần gọi đến, ta có lời muốn hỏi hần.” Chữ Thiệu Lăng trên mặt trấn định nhưng trong lòng có chút bất an, nếu là Vệ Kịch còn chưa tiến cung, nếu là Vệ Kịch bị phân đến nơi khác, hoặc là, cả đời này Vệ Kịch căn bản chưa từng thấy qua mình...

“Hồi điện hạ, thực sự không kéo.” Vương công công cúi đầu nói: “Thị vệ thay phiên công việc hôm nay đúng là ngày Vệ Kịch xuất cung, đưa nhỏ kia, tối hôm qua liền theo ta lĩnh thẻ bài, có lẽ sáng nay lúc cửa cung vừa mở cũng đã đi ra.”

Wương công công giương mắt nhìn sắc mặt Chữ Thiệu Lăng, tuy rằng hần không biết Chữ Thiệu Lăng như thế nào đột nhiên sẽ nhớ tới một thị vệ không phẩm cấp, nhưng thấy Chữ Thiệu Lăng thần sắc không giống bình thường lại nói: “Điện hạ nếu là có sự tìm hần nô tài liền đi an bài người...”

“Không cần.” Tâm Chữ Thiệu Lăng treo cao cuối cùng buông xuống, lắc đầu: “Không có chuyện gì gấp gáp, vừa là thay phiên công việc xuất cung, đêm đến sẽ trở lại, chờ hần sau khi trở về liền gọi hần đến gặp ta.”

Wương công công cúi đầu: “Là (vâng,dạ)”.

Chữ Thiệu Lăng yên lặng thưởng thức ngọc bội ở bên hông, một lúc lâu nói: “Đi Hồi Tín viện nói một tiếng, hôm nay ta không đi học, đổi cho ta thân xiêm y, ta muốn đi Từ An điện thỉnh an Thái hậu.”

4. Chương 4

Trong Từ An điện vẫn giống như ngày xưa an tĩnh tường cùng, Tôn ma ma bên người Thái hậu nghe nói Chữ Thiệu Lăng đến đây đã sớm ra đón, vừa giúp Chữ Thiệu Lăng xuống kiệu vừa cười nói: “ Nay trời rất lạnh, Đại hoàng tử vẫn là tới sớm như vậy...”

Xem ra chính mình ngày thường cũng thường xuyên tới, Chữ Thiệu Lăng thoáng an tâm, Tôn ma ma thấp giọng nói: “Tối hôm qua Thái hậu ngủ không ngon, tất nhiên là lại nhớ Hoàng hậu.... Đại hoàng tử trong chốc lát nên khuyên nhủ một chút, Thái hậu thân thể vốn không tốt, mà còn như vậy...”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Ma ma cứ yên tâm.”

Tôn ma ma trực tiếp đưa Chử Thiệu Lăng nghênh vào nội điện, bên trong Thái hậu xuyên xiêm y ở nhà nghiêng người dựa trên tháp quý phi, thấy Chử Thiệu Lăng đến vội vàng vươn tay khiến hắn đi đến, Chử Thiệu Lăng tuân lễ cúi đầu, Thái hậu cười khê: “Mau đứng lên, đến ngồi bên người ai gia.”

Thái hậu ngồi dậy đến, để Chử Thiệu Lăng ngồi ở bên cạnh mình, tinh tế nhìn thần sắc Chử Thiệu Lăng, gật đầu: “Hoàn hảo, những ngày nay càng ngày càng lạnh, bên trong Bích Đào uyển có ấm áp hay không? Không có địa long sẽ bị lạnh, không bằng... người cùng Dương nhi đồng thời dọn đến bên này của ai gia, chờ tháng ba lại trở về đi...”

Chử Thiệu Lăng vội vàng vuốt cằm chối từ: “Không dám đến quấy rầy Hoàng tổ mẫu thanh tịnh, trong Bích Đào uyển tuy không ấm áp bằng Từ An điện, nhưng cũng không lạnh, lò sưởi cũng đầy đủ.”

Thái hậu tự nhiên không phải là bởi vì sợ tôn nhi đông lạnh mà muốn đem người đến Từ An điện, tẩm điện của hoàng tử tuy nói không có địa long nhưng huân lung vẫn đốt, chậu than cũng dùng, cũng xem như là ấm áp như xuân, chính là gần đây người trong cung đối với hai người con trai của Lăng Hoàng hậu lưu lại càng ngày càng không đủ kính trọng, lại vội vàng tại ngày giỗ Lăng Hoàng hậu, Thái hậu là muốn giúp hắn ở trong cung lập uy, này đó Chử Thiệu Lăng tự nhiên hiểu được.

Nhìn Thái hậu nét mặt hiền lành, Chử Thiệu Lăng trong lòng ấm áp, đời trước Thái hậu rất đau hắn, chỉ tiếc Thái hậu đi sớm, hiện giờ hết thấy một lần nữa trở lại, Thái hậu yêu thương chắc chắn sẽ trở thành một trợ lực lớn cho hắn.

Bà cháu hai người đang nói chuyện Tôn ma ma tiến vào thông truyền: “Thái hậu, Lệ quý phi, Thục phi cùng nương nương các cung đến thỉnh an.”

Chử Thiệu Lăng nghe vậy đứng dậy, chưa kịp quỳ an, Thái hậu đã nói: “Lăng nhi không cần đi, các nàng bất quá là đến nói nói mấy câu, ngộ thiên có bát trân áp người thích ăn, người hôm nay ở lại đây cùng ai gia đi.”

Chử Thiệu Lăng vuốt cằm, cảm thấy nghi hoặc không thôi, Lệ phi khi nào thì thành Quý phi? Đời trước nàng vẫn luôn bị mình áp chế, cuối cùng vì bảo mệnh cho Chử Thiệu Dương không thể không giúp Lệ phi đi lên ngôi hậu. trung gian Lệ phi chưa từng làm qua Quý phi?!

Thái hậu nhìn phía Tôn ma ma, Tôn ma ma hiểu ý, xoay người nghênh phi tần tiến vào, mọi người không biết Chử Thiệu Lăng cũng ở bên trong, nhìn thấy đều giật mình, Chử Thiệu Lăng như trước bị Thái hậu giữ lại bên người.

“Trong cung Thái hậu nương nương chính là ấm áp, nước này cũng so trong cung thần thiếp càng tốt.” Lệ quý phi ngồi ghế đầu tiên bên trái thái hậu, khẽ vuốt tẩn biên san hô toàn hoa bước lay động, cười nói, “Rốt cuộc vẫn là phong thủy trong Từ An điện tốt nhất.”

Thái hậu nghe vậy cười khê: “Ai gia đây là còn ấm áp chút, mới vừa rồi còn cùng Lăng nhi nói qua, kêu hắn dọn lại đây cùng ai gia, tháng chạp lạnh, đứa nhỏ này từ nhỏ đã không tốt, nhỏ nhỏ ốm đau không ngừng, rốt cuộc dọn đến cho ai gia tự mình trông chừng mới có thể yên tâm một chút.”

Chúng phi tần phía dưới nghe thấy vậy đều sửng sốt, thái hậu này là có ý gì?

Chử Thiệu Lăng cùng thái hậu đồng thời nhìn thần sắc mọi người, sắc mặt Lệ quý phi kém chút, Chử Thiệu Lăng trong lòng cười lạnh, Lăng hoàng hậu còn sống, Lệ quý phi là phi tử được sủng ái nhất, ý vào thánh ân đoạt lấy nổi bật của Lăng Hoàng hậu không ít, mọi chuyện thường áp Hoàng hậu một đầu, nếu không phải Hoàng hậu đoan trang cẩn thận, sớm không biết náo loạn nhiều ít chê cười, Thái hậu là dì ruột của Lăng Hoàng hậu, tự nhiên đã sớm chán ghét nàng, chính là nhìn ở Lệ phi sinh Hoàng tử Chử Thiệu Nguyên, lại rất được Hoàng thượng yêu thích mới dung hạ nàng, nhưng hiện giờ Lăng Hoàng hậu mất đã một năm, này đó phi tần càng phát ra không an phận.

Lúc này Lệ phi căn cơ chưa ổn, chính mình lại có Thái hậu duy trì, lần này trăm triệu không thể lại nhân nhượng nữ nhân này đi lên Hậu vị, Chử Thiệu Lăng trong lòng cười lạnh, vị trí của mẫu thân hắn, Lệ phi cho tới bây giờ đều không xứng.

Hiện giờ phi tần có thân phận cao, trừ bỏ Lệ phi còn có Thục phi, Thục phi nữ nhân song toàn, Đại công chúa năm kia liền xuất giá, Ngũ hoàng tử mới bảy tuổi, Thục phi mẫu gia hèn mọn, bởi vậy thực an phận thủ thường, cũng không mơ tưởng đồ vật không thuộc về mình, Chử Thiệu Lăng không phải thực để ý nàng.

Nhìn về phía sau, ngồi ở phía cuối Ninh quý nhân nâng mi âm thầm đối Chử Thiệu Lăng gật đầu, Ninh quý nhân đã từng là một cung nữ vẫy nước quét nhà ở Thừa Càn cung, một lần thừa hạnh được phong quý nhân, nhưng hoàng đế rất nhanh đối với nàng mất đi hứng thú, không có mẫu gia mạnh mẽ duy trì lại thất sủng, một quý nhân nho nhỏ ở trong cung thực là khó sinh tồn, ngay lúc đó Ninh quý nhân ở trong cung nhận hết khi nhục (khi dễ + xỉ nhục) của các phi tần, được Lăng Hoàng hậu chiếu cố mới bảo trụ mệnh, sau lại sinh hạ cho Hoàng đế một người công chúa, lúc này mới ở trong cung có một chút vị trí.

Ninh quý nhân vẫn luôn cảm động và biết ơn ân tình của Lăng Hoàng hậu, phụng dưỡng Hoàng hậu rất tận tâm, Lăng Hoàng hậu đi rồi vẫn đối với Chử Thiệu Lăng cùng Chử Thiệu Dương tôn kính như trước, Chử Thiệu Lăng đối với nàng vẫn thực yên tâm.

Chử Thiệu Lăng trong lòng suy nghĩ bay tán loạn, Thái hậu liếc mắt một cái đảo qua đem thần sắc mọi người thu hết vào đáy mắt, lại chậm rãi nói: “Chính là đứa nhỏ này rất thủ lễ, sợ quấy rầy ta nên không chịu đến...” Thái hậu khẽ vuốt lưng Chử Thiệu Lăng, yêu thương nói: “Rốt cuộc vẫn là con trai trưởng của Hoàng hậu, tôi hiểu đúng mực.”

Thục phi ở trong cung phụng dưỡng nhiều năm, tự nhiên hiểu được Thái Hậu muốn nói cái gì, nghe vậy phụ họa cười nói: “Là, không là thần đương che mặt nói, hoàng tử là con trưởng trong số các hoàng tử, điển xuất phong độ cũng có phong phạm Thiên gia, thần thường cùng Tùy nhi nói, trong ngày thường phải lấy Đại ca người làm gương, cũng có thể học điểm kiến thức tiền đồ.”

Chử Thiệu Tùy, đúng là Ngũ hoàng tử cho Thục phi sở sinh, tiểu hài tử trong ngày thường cũng thực được Thái hậu thích, Thái hậu cười cười: “Tùy nhi còn nhỏ, hẳn làm sao hiểu được này nọ.”

Lệ quý phi có hơi chút không được tự nhiên, đầu ngón tay sơn châu sắc nắm chặt khăn tay, Nhị hoàng tử Chử Thiệu Nguyên của nàng, chính là thua ở hai chữ “con trưởng” này, nhưng mẫu gia của nàng Chân gia tại sau khi hoàng đế đăng cơ cũng dừng bước trong triều, sau khi Lăng Hoàng hậu mất nàng được thăng làm Quý phi giao cho Phượng ấn, trong hậu cung duy nàng độc đại.

Lệ quý phi trên mặt thần nhiên trong lòng cười lạnh, chỉ cần nàng đi lên hậu vị, Chử Thiệu Nguyên cũng sẽ trở thành con trai trưởng, ngay cả không có địa vị tôn quý như con trai trưởng của Nguyên hậu, nhưng so với Chử Thiệu Lăng không có mẫu thân duy trì còn nắm chắc lên làm Thái tử hơn.

Lệ quý phi cười khê: “Nói đến điều này làm thần thiếp nhớ tới một chuyện, hôm qua người của phủ Nội vụ hỏi thần thiếp, trầm thủy hương tiến cống năm nay nên phân công như thế nào.”

“Bởi vì Thái hậu không dùng huân hương, hương này năm rồi chỉ đưa đến trong Phượng Hoa cung của Hoàng hậu nương nương, nhưng hiện giờ, ai...” Lệ quý phi cúi đầu, hốc mắt đỏ, lắc đầu, “Trầm thủy hương của năm trước phủ Nội vụ sẽ không dám phân công, năm nay thần thiếp chưởng quản việc này, không dám tự tiện hành động, cố ý đến hỏi ý của Thái hậu ngài, là phủ Nội vụ vẫn dùng phân cho Hoàng hậu tương lai dùng, hay là... trước phân đến cho người khác?”

Thục phi đóng nắp chén trà, cười khê: “Muội muội này là có ý gì? Phân đến cho người khác? Trầm thủy hương vốn là cho người trong cung dùng, có thể phân đến cho ai? Cho chính muội muội sao?”

“Tỷ tỷ nói đùa, muội muội chỉ nghe theo ý tứ Thái hậu.” Lệ quý phi bị Thục phi nói trúng tâm sự cũng không tức giận, hiện giờ nàng ở trong cung đặc quyền vô số, chỉ kém ở một cái chức vị, trước tiên dùng trầm thủy hương thì thế nào? Nàng chính là muốn khiến cho toàn bộ người trong cung biết, hiện giờ ai mới là người giữ Phượng ấn. Lệ phi cười khê, “Muội muội chính là cảm thấy hiện tại trong cung không người, nếu thật sự đem hương này bạch phóng thì thật lãng phí.”

Thái hậu mắt lạnh nhìn Lệ quý phi cùng Thục phi có qua có lại, chậm rãi nói: “Trầm thủy hương, không chỉ có khí vị trang trọng cao nhã, đó cũng là dược liệu thực hiếm quý, thường dùng rất tốt cho thân mình...”

Thái hậu nhắm mắt hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Chử Thiệu Lăng cười nói: “Hôm nay trên người người huân chính là hương liệu này, người ngược lại là từ đâu lấy đến?”

Chử Thiệu Lăng cúi đầu: “Tôn nhi chỗ nào có thể lấy đến, đây là mẫu hậu trước kia để lại cho ta, dư không nhiều lắm, mỗi khi tưởng niệm mẫu thân liền đốt một ít, tối hôm qua...điểm một chút, hiện tại trên người còn mang theo hương vị kia.”

Thái hậu thở dài, chậm rãi nói: “Hôm qua là ngày giỗ mẫu thân ngươi, ngươi tất nhiên sẽ nhớ nàng. Ngươi là đứa nhỏ có hiếu, đó cũng là mẹ ngươi sau năm đó đối đãi ngươi tâm từ mẫu, một khi đã như vậy...Lệ quý phi, nói cho phủ Nội vụ, sau này trầm thủy hương tiến cống đều đưa đến Bích Đào uyển đi, một là thành toàn tâm nguyện muốn tưởng niệm Hoàng hậu của hần, hai là huân hương này đối với sức khỏe của Lăng nhi rất tốt, chờ Hoàng thượng lập tân hậu sau ai gia sẽ có phân công khác.”

Lệ quý phi nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới là kết quả này, sững sờ sau miễn cưỡng cười nói: “Này... hương liệu này đều là trong cung độc hưởng, hiện giờ cấp Đại hoàng tử chỉ sợ không hợp quy củ đi...”

“Không phải là ngươi nói sao...” Thái hậu chậm rãi vuốt lên lò sưởi tay có khắc hoa bạc, “đem thứ này bạch phóng sẽ lãng phí, nếu trong cung không người, Đại hoàng tử lại quen dùng, cho hần lại có gì không được?”

Lệ quý phi tự nhiên không dám cùng Thái hậu tranh chấp, vội vàng cúi đầu cười nói: “Như thế rất tốt, vẫn là Thái hậu suy nghĩ chu toàn, thần thiếp trở về liền nói cho bọn họ.”

Chử Thiệu Lăng quỳ xuống tạ ơn, Thái hậu cười cười đem hần kéo tới bên cạnh, khuôn mặt hiền hòa như trước.

Một hồi sóng gió không nhỏ không lớn trong Từ An điện bị Thái hậu thoải mái hóa giải, lão Thái hậu lớn tuổi, nhưng lòng vẫn sáng như gương, được hoàng đế sủng ái khiến một số người có tâm tư không nên có, Thái hậu nhìn Lệ quý phi kính cẩn nghe theo trong lòng cười lạnh, si tâm vọng tưởng.

Chử Thiệu Lăng có Thái hậu trong tối ngoài sáng duy trì trong lòng cũng không lo lắng, giữa trưa cùng Thái hậu dùng cơm, lại cùng lão nhân gia hàn huyên một lúc lâu mới ra Từ An điện, cận thị hỏi Chử Thiệu Lăng có muốn đi Thừa Càn cung thỉnh an Hoàng Thượng hay không, Chử Thiệu Lăng không nói gì chỉ phân phó hồi cung, hần còn có một người trọng yếu phải gặp.

Trở lại Bích Đào uyển mới là giờ mùi, trên bầu trời mênh mông hạ xuống từng tầng tuyết, Văn Thúy khuyên nhủ Chử Thiệu Lăng đi nghỉ trưa, Chử Thiệu Lăng lắc đầu, chính mình lấy ô đi đến cửa chính của Bích Đào uyển, trầm mặc nhìn đường lớn bên ngoài.

Chử Thiệu Lăng chỉ nói là ngắm tuyết, vừa đứng là đứng suốt hai canh giờ, thẳng đến giờ Dậu, một người đập tuyết mà đến, vẫn là bộ dáng trong trí nhớ, chính là nhỏ hơn rất nhiều, vóc người còn chưa trưởng thành, bất quá chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt thanh tú tinh thuần, thấy Chử Thiệu Lăng tại cửa chính vội vàng đến gần quỳ xuống, trong một chớp mắt, tay cầm ô của Chử Thiệu Lăng có chút phát run, ách thanh hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Tiểu thị vệ trăm triệu không nghĩ tới Đại hoàng tử sẽ cùng hần nói chuyện, tim đập như nổi trống, lấy lại bình tĩnh vuốt cằm nói: “Vệ Kịch, thủ vệ Vệ, đạo kích kích.”

Chử Thiệu Lăng nhắm mắt: “Vệ Kịch, tên rất hay.”

Tiểu Vệ Kịch có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn Chử Thiệu Lăng, khuôn mặt Chử Thiệu Lăng trầm tĩnh, chậm rãi nói: “Thăng chức Vệ Kịch làm tam đẳng thị vệ, hầu hạ bên người.”

Vệ Kịch không nghĩ tới sẽ như vậy, rốt cuộc là tuổi còn nhỏ tâm tư đơn thuần, quỳ trên mặt đất nhưng không biết tạ ơn, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng nhìn đôi mắt Vệ Kịch đen tuyền, tâm tình xao động một ngày nháy mắt bình phục xuống dưới.

5. Chương 5

Chử Thiệu Lăng nằm trên nhuyễn tháp, không yên lòng nhìn sách, hần vừa mới hỏi qua Vương công công, Lệ phi là lúc tháng tám năm nay thăng chức Quý phi, hiện giờ trong cung duy nàng độc đại, phụ thân Lệ

quý phi Chân Gia Hân hiện giờ là Lại bộ thương thư, trọng thần nội các, chính mình được sủng ái, nhà mẹ đẻ thanh thế lớn, lại có nhi tử chống lưng, cứ theo đà này, Lệ quý phi phong Hậu bất quá là chuyện sớm hay muộn.

Đều là Hoàng đế quá mức sủng ái thiếp thất... Chử Thiệu Lăng nhu nhu ẩn đường, quan hệ giữa hắn và hoàng đế cho tới bây giờ đều không thân cận, Hoàng đế cùng Hoàng hậu đại hôn mười mấy năm đều là tương kính như tân, không được sủng ái cũng không việc gì, chính là Hoàng đế xử sự hoa mắt ù tai, quá mức dung túng phi tần được sủng ái, rất nhiều thời điểm khiến Hoàng hậu thực xấu hổ, Chử Thiệu Lăng khi đó còn nhỏ, mỗi khi nhìn thấy mẫu hậu một mình yên lặng rơi lệ trong lòng cũng liên khó chịu, Lăng Hoàng hậu xuất thân từ phủ Tử Quân Hầu, nữ nhân của thế gia đại tộc tự tôn tự ái, làm không được chuyện tranh sủng mị thượng, phía sau sự đoan trang tôn quý lại là những đêm dài cô tịch, ngày đêm nhìn mẫu hậu bởi vì Hoàng đế bất công mà chịu khổ. Chử Thiệu Lăng không cách nào thực lòng kính trọng Hoàng đế.

Việc cấp bách vẫn là muốn đem Lệ quý phi kéo xuống ngựa, Lệ quý phi quá tốt thì chính mình sẽ không tốt, ngoài cung nhà bên ngoài của Chử Thiệu Lăng Tử Quân Hầu sẽ càng bị động, về phần Chử Thiệu Dương, Chử Thiệu Lăng bây giờ còn không muốn động đến, không phải bởi vì nể tình xưa cũ, Chử Thiệu Lăng cười lạnh, chính mình còn không đem chướng ngại trước mặt quét dọn sạch sẽ, hảo đệ đệ của mình sẽ không thể đối với mình xuống tay, đối với chuyện này, Chử Thiệu Lăng thực yên tâm.

“Điện hạ, thị vệ Vệ Kích đến.” Vương công công vừa rồi được Chử Thiệu Lăng phân phó, tự mình dẫn Vệ Kích đi phủ Nội vụ nhân lĩnh xiêm y, giờ phút này Vệ Kích đã mặc vào cẩm y tam phẩm thị vệ, khiến cho khuôn mặt càng phát ra thanh tú, Chử Thiệu Lăng nhìn phục sức trên người Vệ Kích có chút không đành lòng, đời trước, đến lúc chết Vệ Kích cũng mới mặc vào xiêm y tam phẩm thị vệ.

Vương Mộ Hàn Vương công công hầu hạ bên cạnh Chử Thiệu Lăng nhiều năm, tâm tư chủ tử không dám nói hiểu hết mười phần nhưng một ít vẫn là có thể hiểu, Chử Thiệu Lăng đột nhiên hỏi Vệ Kích đến liền khiến Vương công công lưu ý, lại nhìn lại thần sắc Chử Thiệu Lăng khi nhìn Vệ Kích, lại nhìn kỹ mặt mày Vệ Kích trong lòng cũng hiểu được bảy tám phần, Vệ Kích diện mạo thanh tú, mặc dù không bằng khuôn mặt tuyệt sắc của Chử Thiệu Lăng nhưng cũng xem như không tồi, Vương công công lập tức vứt cho một ánh mắt ra hiệu, nội thị trong tấm điện đi theo Vương công công lui ra ngoài.

Vệ Kích có chút không được tự nhiên sờ sờ y phục trên người, tam phẩm thị vệ tương đương ngũ phẩm quan võ, Vệ Kích năm nay vừa tròn mười bốn, phụng dưỡng bên người Chử Thiệu Lăng không đến một năm, hàng năm không thấy được Chử Thiệu Lăng, hiện tại đột nhiên được chủ tử xem trọng, trong lòng không khỏi lo sợ.

Chử Thiệu Lăng thấy Vệ Kích cảm xúc bất an nở nụ cười, ngoắc tay khiến Vệ Kích đến gần, cười khê: “Vốn định trực tiếp phong ngươi nhất phẩm thị vệ, chính là tuổi của ngươi quá nhỏ không hợp quy định, còn có chính là sợ lên chức quá nhanh ngược lại cho ngươi rước mối họa, trước như thế này đi.”

Tam phẩm thị vệ cái này đối với Vệ Kích chính là bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống, hẳn chỗ nào nghĩ qua nhất phẩm thị vệ, nghe vậy vội vàng nói: “Thuộc hạ không dám, thuộc hạ không có một chút công lao với điện hạ, hiện tại được ban tam phẩm thị vệ đã là thực sợ hãi, thuộc hạ...”

“Cái này sợ hãi?” Chử Thiệu Lăng cười khê, “Vậy ngươi về sau không đến....Tính không dọa ngươi, đưa cho ngươi tự nhiên đều là ngươi nên được.”

Chử Thiệu Lăng đem hộ tịch của Vệ Kích đặt trên án thư nhìn kỹ, chậm rãi nói: “Phụ thân ngươi là Anh dũng Tướng quân Vệ Minh, huynh trưởng Vệ Chiến là Phó Thống lĩnh Dũng mãnh doanh kỵ binh, theo như gia thế ngươi tiến cung là phải đi Thừa Càn cung, sau này tìm cách trở thành Ngự tiền thị vệ, như thế nào lại đến chỗ này của ta?”

Người bên cạnh Chử Thiệu Lăng làm việc thật nhanh, tình huống gia thế Vệ Kích sớm liền chỉnh sửa tốt đưa đến bên tay Chử Thiệu Lăng, Vệ gia xem như là thế đại gia tộc, thái gia gia của Vệ Kích còn từng cưới công chúa, chính là vài thập niên sau Vệ gia từ từ xuống dốc, tước vị rơi vào tay phụ thân Vệ Kích, Vệ Minh cũng chỉ còn lại nhất đẳng quân chức được thưởng, cũng không có thực quyền, gia đạo có chút gian nan.

Chử Thiệu Lăng hỏi qua rất nhiều người chuyện Vệ Kích, Vệ Minh cũng bởi vì nhi tử không hiểu chuyện mà đã động tay động chân, nhưng Vệ Kích không tâm sự với ai, lúc này trước mặt Chử Thiệu Lăng càng

không thể nói, Vệ Kịch lắc lắc đầu, thấp giọng trả lời: “Thuộc hạ ngu dốt, không mong có thể phụng dưỡng Ngự tiền, tài cán vì Điện hạ hiệu lực đã thực thỏa mãn.”

Vệ Kịch không nói trong lòng Chữ Thiệu Lăng cũng biết đại khái, Vệ Kịch không đi Ngự tiền mà ở nơi này của mình yên lặng nhậm chức, nghĩ đến cũng biết Vệ gia sẽ không vui lòng hẳn, Vệ Kịch năm nay mười bốn tuổi, thời điểm vào cung bất quá mười ba tuổi, Chữ Thiệu Lăng nghĩ một năm này Vệ Kịch ở chỗ không người ăn khổ có chút đau lòng, kéo tay Vệ Kịch ôn nhu nói: “Người trung tâm ta biết, ta tất nhiên sẽ không cô phụ phần tâm ý này.”

Trong lòng Chữ Thiệu Lăng tất cả đều là kiếp trước Vệ Kịch toàn thân đầm máu vì mình mà chết cùng với bộ dáng hắc lúc sinh thời tuổi còn nhỏ đã phải vì mình chịu khổ, không khỏi có chút động tình, nắm lấy eo Vệ Kịch kéo đến trong lòng mình, thấp giọng nói: “Người yên tâm, về sau ta sẽ không lại để cho người chịu khổ...”

Vệ Kịch làm sao đã từng trải qua chuyện này, lập tức luống cuống, lui về sau một bước trực tiếp quỳ xuống, thanh âm có chút run rẩy: “Điện hạ... thuộc hạ, thuộc hạ không dám...”

Cánh tay Chữ Thiệu Lăng vẫn còn nâng, nhìn Vệ Kịch quỳ đến trước mặt sững sờ, khẽ nhấp đôi môi mỏng, vẫn là cười cười: “Ta đùa người đâu, thôi, đi ra đi.”

Vệ Kịch vẫn là có chút lo sợ, đối Chữ Thiệu Lăng dập đầu một cái lui xuống.

Vương công công thấy Vệ Kịch hoang mang rối loạn cứng ngắc từ trong điện đi ra chỉ biết việc này thất bại, liền chạy bộ đến trong điện, quả nhiên thấy Chữ Thiệu Lăng ngồi trên ghế nhú mày, Vương công công thân là thái giám bên người Chữ Thiệu Lăng, tự nhiên là muốn vì chủ tử phân ưu việc này, Vương công công nghĩ nghĩ đến gần, thấp giọng hỏi: “Điện hạ...là Vệ Kịch kia không hiểu sự? Đây cũng quá không tán thưởng.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, sửa sang lại y bào, khê vuốt ngọc bội bên hông, lắc đầu: “Không, hẳn rất tốt, là do ta gặp gấp.”

Vương công công thấy Chữ Thiệu Lăng không tức giận mới yên lòng, đến gần vừa thu thập án thư vừa chậm rãi nói: “Điện hạ cũng nhìn thấy, Vệ Kịch này tuy nói thân phận không cao, nhưng cũng là con nhà quan, là có chút ngạo khí, điện hạ nếu thật thích hẳn, không bằng khiến nô tài đi theo hẳn nói, hứa với hẳn chỗ tốt, lại hù dọa hẳn vài câu, hẳn tuổi nhỏ, nghĩ đến có lẽ không dám trái lời.”

Chữ Thiệu Lăng lắc đầu: “Ta không phải muốn đem hẳn trở thành luyện đồng...Tính ra, là ta không suy nghĩ chu toàn, không cho người nhiều lời với hẳn, bình thường chú ý một chút, đừng để cho người khác khi dễ hẳn, hẳn thiếu cái gì, ta nghĩ không đến người liền tự thêm vào, chính mình đừng có chủ ý khác.”

Vương công công lần này cũng đoán không được tâm tư Chữ Thiệu Lăng, chỉ phải khom người đáp ứng: “Là.”

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau lúc Chữ Thiệu Lăng chuẩn bị đi Hối Tín viện, Chữ Thiệu Dương đến.

Tứ hoàng tử là khách quen của Bích Đào uyển, bên ngoài đều không thông truyền, Chữ Thiệu Dương đi thẳng vào, trên mặt lộ ý cười, cười nói: “Đại ca, ta nghe nói hôm qua người ở trong Từ An điện hảo hảo sát sát uy phong Lệ quý phi, đại ca người biết không? Tối hôm qua Lệ quý phi luôn miệng nói đau đầu, lại thỉnh ngự y bốc thuốc náo loạn cả đêm.”

Chữ Thiệu Lăng bình tĩnh nhìn Chữ Thiệu Dương, khuôn mặt đẽ đẽ hẳn vẫn như trong trí nhớ thiên chân đơn thuần, thấp phân thảo hỉ, Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Tin tức của người thật linh thông.”

Chữ Thiệu Dương cười cười: “Chuyện trong Lân Chỉ cung ta đương nhiên biết rõ ràng, ha ha, đại ca người nên như vậy, thừa dịp này ra sức hảo hảo khiến Lệ quý phi khó chịu một trận, tốt nhất khiến bệnh đau đầu của nàng không tốt nổi mới được!”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười không nói chuyện, con người Chữ Thiệu Dương xoay chuyển, cười nói: “Đại ca, chỉ khiến Lệ quý phi khó chịu còn không được, phải là khiến Phụ hoàng không thích Nhị ca mới được, Nhị ca vẫn còn, đánh đổ Lệ quý phi cũng vô dụng.”

Chử Thiệu Lăng khẽ ngẩng đầu khiến cung nữ buộc tốt dây áo choàng, quay đầu nhìn Chử Thiệu Dương, mỉm cười, vẫn là một bộ huynh trưởng tốt đẹp, gật đầu: “Cái này ta tự nhiên biết.”

Chử Thiệu Lăng đổi tốt xiêm y, hai người cùng đi Hối Tín viện, Chử Thiệu Dương vẫn còn nhắc tới, lại nói: “Đúng rồi đại ca, lần sau khi người đi Từ An điện nhớ mang theo ta a, chúng ta đồng thời đi thỉnh an Thái hậu cũng tốt.”

Chử Thiệu Lăng cười gật đầu: “Hảo.”

Hai huynh đệ phi thường hòa thuận.

Giờ Ngọ Chử Thiệu Lăng trở về Bích Đào uyển, Vệ Kịch cùng bọn thị vệ đứng bên ngoài tấm điện, thấy Chử Thiệu Lăng đến gần cung kính hành lễ, Chử Thiệu Lăng liếc mắt nhìn Vệ Kịch một cái, không nói gì thêm trực tiếp vào tấm điện, chính là vào đến trọng điện liền phân phó Vương công công, sau này không thể lại khiến Vệ Kịch làm nhiệm vụ đứng ở ngoài điện, thời tiết lạnh, mặc nhiều hơn nữa cũng không phải hảo thụ.

Tối hôm qua sau khi Vệ Kịch đi, Chử Thiệu Lăng suy nghĩ nửa ngày, theo lý thuyết Vệ Kịch không đi Thừa Càn cung mà ở lại nơi của mình, hắn vẫn là có tình cảm với mình, nhưng thời điểm chính mình cùng với hắn thân cận làm sao lại đẩy chính mình ra đâu? Kiếp trước Chử Thiệu Lăng mặc dù có thể thiếp, nhưng là luôn luôn không rõ chuyện tình cảm, phản ứng của Vệ Kịch khiến Chử Thiệu Lăng mê hoặc.

Kiếp trước bên người Chử Thiệu Lăng cũng có vài nam hài, tiếp thu một người nam nhân cũng là không khó với hắn, càng miễn bàn là Vệ Kịch, ý nghĩa của hắn với Chử Thiệu Lăng không giống, nhưng Vệ Kịch cũng không giống như nghĩ như vậy.

Chử Thiệu Lăng có lòng muốn sủng hắn, hắn lại không muốn.

Chử Thiệu Lăng phát hiện mình đối với Vệ Kịch có kiên nhẫn vượt quá mức tầm thường, hắn không nguyện ý miễn cưỡng Vệ Kịch, lại nói Vệ Kịch còn nhỏ, mới mười bốn tuổi, cho dù có tình cảm, ước chừng đối với chuyện hoan ái vẫn là có chút sợ hãi, Chử Thiệu Lăng chính là có thời gian, chờ tiểu thị vệ của hắn chậm rãi lớn lên.

6. Chương 6

Sau hôm ấy Chử Thiệu Lăng không lại cùng Vệ Kịch nhiều lời, chính là mỗi ngày mang theo Vệ Kịch bên người, Vệ Kịch cũng thành thật, hắn vốn là ái mộ Chử Thiệu Lăng, một lòng vì Chử Thiệu Lăng suy nghĩ, dù Chử Thiệu Lăng đối đãi như vậy trong lòng có như thế nào cũng không dám thể hiện ra bên ngoài, sợ bị người có tâm biết ngược lại hại Chử Thiệu Lăng.

“Điện hạ, sáng nay Tôn ma ma trong cung Thái hậu lại đây.” Vương Mộ Hàn Vương công công đem một cái bạch dứu thang mạ vàng đặt trên án thư, “Cầm vài hạp tổ yến vàng, phân phó các nô tài mỗi ngày sớm muộn chưng lên hầu điện hạ ăn, đây là mới vừa chưng xong, điện hạ thừa dịp còn nóng liền dùng đi.”

Chử Thiệu Lăng mới vừa thảo luận chính sự từ đại sảnh trở về, Chử Thiệu Lăng bây giờ cũng đã lớn, mỗi ngày cũng phải đi nghe báo cáo, quyết định sự việc, học nhìn sổ con, có chút vất vả, Chử Thiệu Lăng tùy tay mở chén ra nhìn, cười nói: “Khó khăn hoàng tổ mẫu để ý, đều đi xuống đi, Vệ Kịch lưu lại.”

Gần đây khi Chử Thiệu Lăng hội nghị thường để Vệ Kịch một mình ở lại hầu hạ, Vương Mộ Hàn cúi đầu đáp ứng, cúi đầu mang theo nhóm cận thị lui xuống.

Vệ Kịch nghe thấy Chử Thiệu Lăng nói có chút không được tự nhiên, nhưng là vẫn thành thật cúi đầu đứng dưới án thư, Chử Thiệu Lăng cầm thanh mở ra nghe hương thơm, nhìn xem Vệ Kịch nói: “Giúp ta nếm một hơi.”

Vệ Kịch sửng sốt, đồ ăn của Chử Thiệu Lăng trước khi đưa lên đều sẽ được Vương công công cho người thử độc, như thế nào còn muốn chính mình đi thử?

Vệ Kịch đứng không động, Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Sao lại đứng yên? Giúp ta nếm thử xem có nóng hay không.”

Vệ Kịch vẫn là có chút do dự, đây đều là việc của cung nữ, chính mình nếm một hơi thì tính cái gì, lại nói chính mình ăn qua điện hạ làm sao có thể ăn? Vệ Kịch trong lòng do dự, nhưng là không dám trái lệnh Chữ Thiệu Lăng, đem chén lấy đến mở ra, tổ yến nấu thực mềm, mùi hương nồng đậm bay ra khiến người ta muốn ăn, Vệ Kịch cầm muống bạc nếm nếm một ít, không nóng không lạnh vừa miệng, Vệ Kịch lại cầm đến khăn tay màu trắng Chữ Thiệu Lăng dùng để lau tay, để trên khay khắc hoa đem muống bạc hẩn chạm đến tinh tế lau một lần, đem thang đưa đến trước mặt Chữ Thiệu Lăng, cúi đầu nói: “Hồi điện hạ, thực vừa miệng.”

Chữ Thiệu Lăng vẫn luôn mỉm cười nhìn động tác của Vệ Kịch, nghe vậy khoe miệng khê động tiếp nhận, nếm một hơi lại để xuống, nói: “Hôm nay tổ yến làm có mùi tanh, không thể ăn, người ăn đi.”

Vệ Kịch sửng sốt, tổ yến tuy rằng khó có được, nhưng hẩn ở nhà cũng đã ăn qua, vừa rồi nếm một chút đã cảm thấy so với nhà mình làm tốt hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không có mùi a.

Chữ Thiệu Lăng phân phó nha hoàn cầm một quyển sách đến xem, cũng không để ý tới Vệ Kịch, Vệ Kịch không có cách nào, do dự nói: “Điện hạ...”

Chữ Thiệu Lăng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vệ Kịch một cái: “Thường cho người thì người ăn.” Dứt lời cũng không nhìn Vệ Kịch nữa, chậm rãi lật xem quyển sách trong tay, Vệ Kịch vô pháp, chỉ phải cầm lấy muống nhỏ chậm chạp uống, hẩn trực ban ăn cơm luôn không đúng giờ, lúc này đúng là đói bụng, một chén tổ yến ẩm áp ăn vào khiến bụng thoải mái không ít, Vệ Kịch khê liếm môi, nhẹ nhàng đem chén không bỏ lại trên bàn.

Khoe mắt Chữ Thiệu Lăng vẫn luôn nhìn Vệ Kịch, không biết như thế nào, mỗi khi thấy Vệ Kịch ăn đồ vật do hẩn thưởng trong lòng Chữ Thiệu Lăng đều rất hưởng thụ, ở chung được mấy ngày Chữ Thiệu Lăng đại khái cũng biết ra khẩu vị của Vệ Kịch, thích các món mặn, thích ăn đồ ngọt, giống như cháo nóng cũng thích, Vệ Kịch không phải người được voi đòi tiên, thưởng đồ ăn, cho dù là Chữ Thiệu Lăng đã từng động qua cũng sẽ chậm rãi ăn hết, không lãng phí. Chữ Thiệu Lăng gương mặt nhìn xem Vệ Kịch, cười nói: “Thế nhưng no rồi? Lúc này tiến vào còn nghe tiếng bụng người kêu!”

Vệ Kịch nghe vậy đỏ mặt, trong lòng lại là xấu hổ chính mình thất lễ trước mặt điện hạ, lại là cảm động Chữ Thiệu Lăng có thể nghĩ hẩn đói bụng, nhất thời không biết nên nói cái gì, ấp úng: “Thuộc hạ...”

Chữ Thiệu Lăng cười cười, nhớ tới hôm nay trong lúc thảo luận chính sự xuất thần, một lúc lâu nói: “Đại ca người...chính là người nhậm chức tại Phiêu Kị doanh, là gọi...”

Vệ Kịch cúi đầu: “Gia huynh Vệ Chiến.”

“Đúng, Vệ Chiến.” Chữ Thiệu Lăng gật đầu, “Đại ca người bao nhiêu rồi?”

Vệ Kịch đáp: “Gia huynh năm nay mười bảy, tuổi rồng.”

Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười: “Thì ra là cùng tuổi với ta...” Chữ Thiệu Lăng thấy Vệ Kịch nghi hoặc nhìn mình, giải thích, “Không có việc gì, ta chỉ là tùy ý hỏi một chút.”

Chữ Thiệu Lăng trong lòng có tính toán, tuy rằng bây giờ hẩn còn chưa nghĩ ra quan hệ về sau của mình và Vệ Kịch là như thế nào, nhưng khẳng định là muốn báo đáp Vệ Kịch, Vệ Kịch hiện tại thân phận không cao, chính mình dốc hết sức cân nhắc hẩn không phải không được, nhưng Vệ Kịch nặng tâm, như vậy sợ là không thể khiến cho hẩn vui vẻ, không công bằng chúc cũng là làm cho hẩn gặp họa, vậy biện pháp tốt nhất là chậm rãi đề bạt gia thế Vệ Kịch.

Gia thế Vệ Kịch sớm đã bị Chữ Thiệu Lăng xem rõ, phụ thân Vệ Kịch Vệ minh làm người tầm thường, chức vị mười mấy năm không làm, bất quá chỉ là cái tên lưu lại trong Lại bộ, cất nhắc không được. Vệ Kịch không tỷ muội, chỉ có một đại ca, Vệ Chiến người này ngược lại khiến Chữ Thiệu Lăng có chút hứng thú, Phiêu Kị doanh không là địa phương dễ đi, Vệ gia tại trong cấm vệ càng không có tiếng nói, Vệ Chiến mới mười bảy tuổi lại có thể làm đến Phó Thống lĩnh, cũng không phải là người tầm thường.

Hôm nay thời điểm thảo luận chính sự, Binh bộ Thượng thư báo Thống lĩnh kị binh Dũng mãnh doanh dâng sổ con báo tang, Thống lĩnh kị binh dũng mãnh doanh năm nay đã năm mươi hai, vốn cũng là nên cáo lão, theo lệ cũ có đại tang trở về lại cho cái chức quan nhân tản dưỡng lão là được, hoàng đế phê chuẩn sổ con báo tang, nhưng vị trí Thống lĩnh kị binh dũng mãnh doanh còn chưa chọn ra.

Nếu là giống như bình thường từ Phó Thống lĩnh liền đi lên nhậm chức, chính là hiện tại Phó thống lĩnh gia thế không tốt, xuất thân quân nô, đề bạt đến chức vị này đã là hết, nhất thời cũng không biết nên điều ai lại đây, Chử Thiệu Lăng lúc ấy đã nghĩ đến Vệ Chiến.

Nhưng là mình không có phương tiện tiến cử Vệ Chiến, để ngoại công nói? Như vậy sẽ càng làm cho hoàng đế kiêng kị, nhưng những người khác nói thì....

Chử Thiệu Lăng trong lòng chậm rãi tính toán, dư quang vô ý đảo qua Vệ Kịch, Vệ Kịch đang lặng lẽ cúi đầu lau miệng, động tác nhỏ như vậy Chử Thiệu Lăng lại cảm thấy vô cùng đáng yêu, Vệ Kịch thấy Chử Thiệu Lăng nhìn mình vội vàng buông tay xuống, đoan đoan chính chính đứng thẳng.

Chử Thiệu Lăng cười khế, vừa lúc muốn nói gì Vương Mộ Hàn lại từ bên ngoài tiến vào báo: “Điện hạ, Tứ hoàng tử đến.”

Khóe miệng Chử Thiệu Lăng ngưng cười, một lát sau lại cười nói: “Thỉnh.” Lại quay đầu phân phó Vệ Kịch trước tiên đi xuống.

Chử Thiệu Dương đến chỗ Chử Thiệu Lăng rất tùy ý, ỷ vào ca ca sủng ái nên cấp bậc lễ nghĩa cũng khi có khi không, tiến vào liền tự mình ngồi xuống trước, cười nói: “Đại ca hôm nay dậy thực trễ, ta còn sợ đến không thấy người đâu.”

“Sao có thể.” Chử Thiệu Lăng phân phó người dâng trà, thản nhiên nói, “Người trễ thế này còn tới làm gì?”

Chử Thiệu Dương cười: “Ta nghe nói hôm nay Hoàng tổ mẫu đưa đến cho đại ca không ít tổ yến, còn tưởng rằng có thể lại đây cạo một chút ít.”

Chử Thiệu Lăng cười khế: “Người khi nào thì hiếm lạ cái này? Trong Chiêu Dương điện không có tổ yến sao?”

“Có thì có, nào có Đại ca cái này hiếm lạ.” Chử Thiệu Dương cười cười, “Hoàng tổ mẫu chỉ thưởng cho một mình Đại ca, ta nghe xong liền không thoải mái! Vị kia trong Lân Chi cung phỏng chừng lại vừa muốn đau tim.”

Chử Thiệu Dương để sát vào Chử Thiệu Lăng, thanh âm thấp xuống: “Hoàng tổ mẫu quả thật nên gõ gõ Lệ quý phi, nếu không chờ nàng thật sự lên làm Hoàng hậu, huynh đệ chúng ta trong cung làm thế nào có thể sống sót, may mắn có Thái hậu nương nương... Đại ca, ta hy vọng tương lai người trở thành hoàng đế.”

Chử Thiệu Lăng thản nhiên: “Không thể vọng ngôn.”

“Chúng ta huynh đệ đóng cửa lại nói nói mà thôi.” Trong mắt Chử Thiệu Dương đều là nhu mộ chi tình đối với huynh trưởng, “Thái hậu hiện tại đối với đại ca tốt như vậy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra đại ca nhất định có thể đi lên Thái tử vị. chỉ cần có thể khiến đại ca trở thành hoàng đế, nhượng ta làm như thế nào cũng được.”

Chử Thiệu Lăng sửng sốt, nhẹ giọng nói: “Cái này ngươi yên tâm, đối phó Lệ quý phi và Chử Thiệu Nguyên, ta đã sớm nghĩ tốt biện pháp, không đến ba tháng, hai người không thể nghi ngờ sẽ chết.”

Chử Thiệu Dương lập tức hưng trí, nhìn nhìn chung quanh, xác định cửa sổ đóng kỹ, nhỏ giọng hỏi: “Đại ca có biện pháp gì tốt?”

Chử Thiệu Lăng ôn hòa mỉm cười: “Biện pháp này quá mức âm độc, ngươi không cần biết.”

“Đại ca nói với ta đi, ta cũng có thể giúp đỡ xem xét xem xét!” Chử Thiệu Dương trong mắt cơ hồ tỏa sáng, “Rốt cuộc là biện pháp gì?!”

Chử Thiệu Lăng do dự một lát, rốt cuộc chịu không được Chử Thiệu Dương đeo bám, nhẹ giọng nói: “Vu cổ thuật.”

“Đại... đại ca.” Về mặt Chữ Thiệu Dương kinh ngạc, “Người như thế nào sẽ tin cái này? Vu cổ chỉ là lời tuyên bố vô căn cứ, sợ là căn bản không thể động người.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Người cũng không biết...Ngày hôm trước Phó Kinh Luân vì ta tìm đến một biện pháp kỳ diệu, chỉ cần lấy ngày sinh tháng đẻ của một người, dùng mực đỏ viết trên lá bùa, mỗi ngày nửa đêm đều đốt một trăm lá bùa như vậy, không đến trăm ngày, người bị nguyên rửa chắc chắn phải chết.”

Phó Kinh Luân, đúng là thái phó của Thái tử, hiện giờ là lão sư của Chữ Thiệu Lăng, cũng là bên mưu sĩ bên cạnh.

Chữ Thiệu Dương lược cau mày: “Đại ca đều mỗi ngày như thế... vạn nhất bị phát hiện thì làm thế nào?”

Chữ Thiệu Lăng thấp giọng cười: “Liên tính phát hiện thì có sao, ta bắt quá là nguyên rửa một phi tần mà thôi, có Thái hậu ở, Phụ hoàng tất nhiên sẽ không đối ta bất lợi, như vậy ta còn làm không thành? Nhưng nếu là thành công, liền thiếu đi một cây đình trước mắt huynh đệ chúng ta.”

Chữ Thiệu Dương vẫn kinh nghi bất định, áp ứng: “Đại ca...”

“Yên tâm đi.” Chữ Thiệu Lăng đứng dậy vỗ vỗ bả vai Chữ Thiệu Dương, “Người chỉ cần xem như chưa từng nghe qua là được.”

Chữ Thiệu Dương gật đầu, như có điều suy nghĩ.

7. Chương 7

Lệ quý phi những ngày gần đây quả thật không tốt.

Nguyên bản Lăng Hoàng hậu mất, chính mình tấn chức Quý phi thành đứng đầu chúng phi tần, lại được Phụng ân chương quản mọi việc trong lục cung, Lệ quý phi cho rằng mình cuối cùng cũng hết cực khổ, mắt thấy chỉ cách Hậu vị còn có một bước, nhưng thế nào cũng không đi qua được.

Sau khi tan học ở Hối Tín viện Chữ Thiệu Nguyễn trực tiếp đến Lân Chỉ cung của Lệ quý phi, Nhị hoàng tử Chữ Thiệu Nguyễn năm nay mười bảy tuổi, cũng là đang lúc thiếu niên phong nhã hào hoa, Chữ Thiệu Nguyễn cấp Lệ quý phi thỉnh an, Lệ quý phi vội vàng lùi kéo nhi tử ngồi xuống, hảo hảo hỏi hôm nay công khóa như thế nào.

Chữ Thiệu Nguyễn cười cười: “Cũng tốt, thái phó đều nói trừ bỏ Đại ca, văn của nhi tử tốt nhất.”

“Đại hoàng tử...” Nhắc tới Chữ Thiệu Lăng tim Lệ quý phi lại đau, “Hắn viết văn, nhóm thái phó tự nhiên không dám nói không tốt.”

Chữ Thiệu Nguyễn nghe lời này cũng không có ý cười, cái đó hắn tự nhiên biết, bắt quá hắn nhỏ hơn Chữ Thiệu Lăng hơn hai tháng, cũng bởi vì không phải là do Hoàng hậu sinh ra, hai người cảnh ngộ từ khi sinh ra đã có rất lớn khác biệt.

“Mẫu phi không cần như thế...” Chữ Thiệu Nguyễn cười lạnh, “Hiện giờ Hoàng hậu đã mất, đợi cho mẫu phi lên làm Hoàng hậu, ta cũng sẽ không kém đại ca.”

Lệ quý phi vuốt trán thở dài: “Này có dễ dàng như vậy, hoàng hậu đi rồi, còn có Thái hậu, Hoàng tổ mẫu của người.... tổng là duy trì Đại hoàng tử cháu đích tôn, lúc nói chuyện, trong chốc lát nói hắn đáng thương không có mẫu thân chăm sóc, muốn ta đem các phân lệ của Bích Đào uyển đều gấp đôi lên, lúc thì nói Đại hoàng tử từ nhỏ thân thể không tốt, lại là thuốc bổ, lại là được thiện...”

Lệ quý phi càng nói càng xúc động, thanh âm cũng càng lúc càng chua ngoa: “Thân thể hắn suy nhược?! Bắt quá chỉ là khi còn bé Hoàng hậu quá mức nuông chiều mà mấy lần sinh bệnh vặt! Kia cũng đều là Hoàng hậu cùng Thái hậu làm ra, hiện giờ hắn so với hoàng tử nào còn không tốt? Không muốn ngàn kiểu vạn sủng, cũng không sợ hắn giống như mẫu thân hắn một loại chịu không nổi...”

“Mẫu phi!” Chữ Thiệu Nguyễn hợp thời ngắt lời nàng, “Ngôn nhiều tất thất, nhưng lời này mẫu phi đừng nên nói thì hơn, miễn cho ngày nào đó lỗ miệng trước mặt người khác.”

Lệ quý phi hít một hơi thật sâu, gật đầu, châu ngọc trên tóc tùy theo leng keng rung động, Lệ quý phi khẽ vuốt trán: “Yên tâm, mẫu phi dù có hận cũng sẽ không để người khác nhìn ra, mỗi khi Hoàng tử mẫu người nói cái gì mẫu phi đều cười nói theo.”

Chữ Thiệu Nguyễn khuyên Lệ quý phi: “Mẫu phi, chúng ta không vội...Lăng Hoàng hậu là cháu gái Thái hậu, Thái hậu tự nhiên nghiêng về phía bọn họ, nhưng hiện giờ trong hậu cung, vị phân của mẫu phi tôn quý nhất, trên triều ngoại tử phụ cũng đạt được nhiều thánh tâm, địa vị của người không dễ dàng dao động, mẫu phi tấn chức Hoàng hậu, bất quá là chuyện sớm hay muộn.”

Chữ Thiệu Nguyễn lạnh nhạt mỉm cười: “Dù sao, Thái hậu đã lớn tuổi.”

Nghe xong lời của con, tâm trạng Lệ quý phi tốt không ít, gật gật đầu: “Vẫn là con ta nhìn sâu xa, hảo hảo tử, mẫu phi chịu đựng những điều này là vì người, Thái hậu nương nương... chúng ta xem xem ai sống lâu hơn ai đi.”

Lệ quý phi thở dài, ngoài điện một nội thị chăm rãi đi tới, nhỏ giọng nói bên tai Lệ quý phi mấy câu, sắc mặt Lệ quý phi bỗng nhiên thay đổi, cả kinh nói: “Quả thực như thế?!”

Nội thị cúi đầu: “Nô tỳ nghe được tiếng gió liền phái người chú ý Bích Đào uyển, liên tiếp mấy ngày, Đại hoàng tử đến nửa đêm còn chưa nghỉ ngơi, một mình một người ở trong thiên điện, đầu tiên là tắm rửa dâng hương, sau đó lại viết viết họa họa, mỗi lần đều gây sức ép đến nửa đêm, sau khi đi ra đều tự tay khóa lại cửa thiên điện, ban ngày cũng không cho bất cứ kẻ nào đi vào.”

Chữ Thiệu Nguyễn nghe được không hiểu ra sao: “Mẫu phi... đây là làm sao vậy?”

“Hảo, Chữ Thiệu Lăng đây là vội vàng muốn đi tìm chết đây mà.” Lệ quý phi khẽ cắn môi đỏ mọng, cười lạnh, “Đại hoàng tử trong cung dùng vu cổ thuật, muốn nguyên rửa mẫu phi cùng người...Chữ Thiệu Lăng hảo âm độc a, ta ngược lại muốn nhìn... Thái hậu nương nương lần này làm thế nào che chở hân!”

Lệ quý phi lần này khó được kiềm nén tính tình, chính là khiến thái giám đi truyền lời cho Hoàng đế, bữa tối Lệ quý phi tự mình xuống bếp, thỉnh Hoàng thượng đến Lân Chỉ cung dùng bữa.

Buổi chiều Hoàng đế quả nhiên đến Lân Chỉ cung, Lệ quý phi đã sớm chờ, thấy Hoàng đế tất nhiên là một phiên ôn nhu tiểu ý uốn mình theo người, Hoàng đế sung hạnh Lệ quý phi nhiều năm không phải không có nguyên nhân, Lệ quý phi năm nay đã ba mươi bốn, nhưng bởi vì bảo dưỡng nhan sắc kỹ càng, lại là mỹ nhân trời sinh, nhìn qua cũng không thất nét già nua, như trước khuynh quốc, trọng yếu hơn là nữ nhân này sẽ nghiền ngẫm tâm tư nam nhân, Hoàng đế muốn nghe nàng nói cái gì muốn nhìn nàng làm như thế nào, muốn nghe nàng đem nói đến mức nào, muốn nhìn nàng đem sự tình làm được đến trình độ nào, Lệ quý phi đều làm được đến.

“Hoàng thượng...” Lệ quý phi khoát tay áo khiến cận thị lui ra, trên mặt do dự không quyết, một lúc lâu thở dài, “Thần thiếp dần dần cảm thấy thân mình khó chịu, ăn bao nhiêu thuốc cũng không khá hơn, nhũ mẫu thần thiếp ở bên ngoài tìm một ngôi chùa cầu an, đại sư nói.... Thần thiếp đột nhiên không khỏe, là có tiểu nhân quấy phá.”

Hoàng đế nhắm mắt, nhẹ xoa ấn đường: “Ái phi quá lo lắng...”

Lệ quý phi tiểu tâm nhìn sắc mặt Hoàng đế, ánh mắt đỏ: “Là, thần thiếp phụng dưỡng quân vương, có long khí của Hoàng thượng che chở, như thế nào lại có tiểu nhân quấy phá được, thần thiếp rắn dạy vú nuôi một phen, thần thiếp biết hoàng thượng không muốn nghe những chuyện quái lực loạn thần này, thần thiếp cũng không tin.... Nhưng hôm qua, thần thiếp nghe nói... Đại hoàng tử mỗi đêm ở trong Bích Đào uyển dâng hương nguyên rửa, này...”

Hoàng đế mở mắt ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Người nói thật?”

Lệ quý phi gật gật đầu, xoa xoa nước mắt: “Thần thiếp không dám vọng nghị hoàng tử, nhưng hai sự kiện này rất trùng hợp, thần thiếp không biết nên làm gì bây giờ, hiện giờ tuy thần thiếp chương quản việc trong cung, nhưng Đại hoàng tử là con trai trưởng Lăng Hoàng hậu lưu lại, thần thiếp là vừa kính vừa sợ Đại

hoàng tử, thần thiếp chỉ dám nói cho Hoàng thượng, Hoàng thượng cho thần thiếp một chủ ý, mặc kệ là gì thần thiếp đều sẽ nghe theo...”

Lệ quý phi như bị thiên đại ủy khuất, nói xong mấy câu đó rồi cuộc chống đỡ không được khóc lên, mỹ nhân một khi khóc lên đều xinh đẹp, lệ hoa đái vũ, tâm Hoàng đế sớm đã mềm nhũn, không thiếu được một phen khuyên giải an ủi, Hoàng đế trầm tư một khắc, nói: “Thôi, đêm nay trầm cho người cùng đi nhìn xem, nếu Lăng nhi thật sự hồ đồ, trầm tất nhiên cho người công đạo.”

Lệ quý phi cúi đầu: “Thần thiếp nghe theo Hoàng thượng.”

Nửa đêm, Chử Thiệu Lăng cứ theo lẽ thường tắm rửa dâng hương, thay đổi một thân quần áo màu trắng, chính mình đi vào thiên điện.

Chử Thiệu Lăng mở ra lư hương, bỏ vào một chút đàn hương, tĩnh tâm trong chốc lát bắt đầu viết chữ...

Thời gian không quá bao lâu, bên ngoài loạn đi lên, khước miệng Chử Thiệu Lăng câu lên cười lạnh, tay lại như trước không ngừng viết, không bao lâu Vương Mộ Hàn gõ cửa vội la lên: “Điện hạ! Hoàng thượng mang người đến!”

Chử Thiệu Lăng không chút hoang mang buông bút, xoay người đẩy cửa ra, nga! Bày trận thật lớn.

Hoàng đế mang theo Lệ quý phi cùng một chúng cận thị thị vệ lại đây, Chử Thiệu Lăng sửa sang lại y bào, đến gần Hoàng đế hành lễ, Hoàng đế nhíu mày thật sâu, nói: “Miễn.”

Chử Thiệu Lăng đứng dậy, quét Lệ quý phi liếc mắt một cái, hơi hơi đưa tay: “Lệ quý phi an hảo.”

Lệ quý phi lúc này đang dắc ý, cũng không thèm để ý Chử Thiệu Lăng trước sau đều không đem nạng để vào mắt, cười gật gật đầu, âm dương quái khí: “Đại hoàng tử an hảo, bây giờ đêm khuya, Đại hoàng tử không ngủ trong tấm điện, lại một mình một người ở thiên điện làm gì?”

Chử Thiệu Lăng thần sắc có chút chần chờ, do dự nói: “Cũng không có việc gì, bất quá là... không dám kinh động Phụ hoàng, không có việc gì cả.”

“Không có việc gì là chuyện gì! Đáng giá người đêm đã khuya còn gây sức ép!” Thần sắc Chử Thiệu Lăng chợt dạn dạc xác minh lời Lệ quý phi nói, Hoàng đế có chút không kiên nhẫn, hần hặn nhất vu cổ, con trai trưởng của mình lại cùng mình không thân cận, hôm nay hần dám dùng vu thuật hại Lệ quý phi, làm sao biết ngày nào đó hần không hại chính mình? Hoàng đế nhìn nhìn bên trong thiên điện, quả nhiên có ngọn đèn dầu lắt lư, “Trầm tự mình vào xem!”

?

“Phụ hoàng!” Chử Thiệu Lăng còn muốn ngăn đón, nhưng làm sao chống đỡ được, Hoàng đế cùng Lệ quý phi được cận vệ hộ tống vào thiên điện, Chử Thiệu Lăng vội theo vào, mọi người vượt qua bình phong, vừa thấy đồ vật bày trên án thư liền sửng sốt.

Trong sảnh không có vãi đỏ, không có lá bùa, càng không có bất cứ uế vật vu cổ gì đó, trong điện hương đàn hương nhẹ nhàng, không khí lịch sự tao nhã, trên án thư đoan đoan chính chính trải một đoạn trượng vuông mặc lục sắc, mặt trên dùng phấn vàng viết vô số chữ thọ, thể xảo hình mật, mạnh mẽ có hứng thú.

Lệ quý phi lập tức ngây ngẩn cả người, ách thanh nói: “Này... người mỗi đêm tránh ở đây viết cái này làm gì?!”

Hoàng đế cũng không nghĩ tới chính là như vậy, xoay đầu lại nhìn Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng khom người, chậm rãi nói: “Tháng sau chính là đại thọ Hoàng tổ mẫu, nhi thần không có gì có thể hiếu kính, chỉ phải noi theo cổ nhân, mỗi ngày tắm rửa dâng hương rồi viết trăm chữ thọ vì Hoàng tổ mẫu cầu phúc.”

Hoàng đế chỉ cảm thấy mặt như bị tát một bàn tay, ánh mắt nhìn về phía Lệ quý phi cũng mang theo một tia sắc bén, trầm mặc một khắc miễn cưỡng cười nói: “Hảo hảo tử, người thật có tâm... Chính là không thể mỗi ngày đã trẻ thế này còn không ngủ, người thân mình mảnh mai, chỗ nào chịu được.”

Chử Thiệu Lăng cúi đầu ứng lời, thần nhiên nói: “Ban ngày nhi thần có nhiều việc vặt vãnh, lại nói người đến người đi, một là không dễ dàng tĩnh tâm viết chữ, hai là...” Chử Thiệu Lăng nhướng mày liếc mắt đảo

qua Lệ quý phi một cái, “Nhi thần vì Hoàng tổ mẫu cầu phúc, cũng không cầu người người đều biết... Phụ hoàng giáo huấn đều phải, may mắn hôm nay đã viết xong kinh, sau này cũng sẽ không cần ngủ muộn.”

Hoàng đế gật đầu, chung quy cảm thấy không có ý nghĩa, lại khuyên giải lại an ủi Chử Thiệu Lăng vài câu liền đi, từ đầu đến cuối cũng không liếc mắt nhìn Lệ quý phi một cái.

Chử Thiệu Lăng hoàn hảo đem người đuổi ra khỏi Bích Đào uyển, xoay người trở về tắm điện, Vương Mộ Hàn vẫn luôn theo phía sau, hắn không biết sự tình, chỉ cho là Chử Thiệu Lăng vì Thái hậu chúc thọ lại bị hoàng đế hiểu lầm trái tim băng giá, vào tắm điện Văn Thúy giúp Chử Thiệu Lăng cởi áo, Vương Mộ Hàn ở một bên thấp giọng khuyên nhủ: “Điện hạ cũng nhìn thấy, việc hôm nay tất nhiên là Lệ quý phi xúi giục, Hoàng thượng chưa từng hoài nghi điện hạ đâu, bất quá là nghe gió lửa bên gối, điện hạ không tất nghi ngờ, như lão nô nhìn...”

“Công công hao tâm tổn trí.” Chử Thiệu Lăng nở nụ cười, Vương Mộ Hàn vốn là hầu hạ Hoàng hậu, năm đó khi hắn dọn ra khỏi Phượng Hoa cung, Hoàng hậu sợ hắn không có người vừa ý hầu hạ bên cạnh, lúc này mới đem người ở bên mình nửa đời người cho Chử Thiệu Lăng, mấy năm sau đều là Vương Mộ Hàn trung thành và tận tâm hầu hạ Chử Thiệu Lăng, đối với Chử Thiệu Lăng, hắn không chỉ là một nô tài, Chử Thiệu Lăng cười khê, “Ta không suy nghĩ cái này...đi thôi, ta ngủ.”

Chử Thiệu Lăng một mình nằm trên giường lớn bằng gỗ lê hoa nhìn tầng tầng màn giường cười lạnh, việc hắn mỗi đêm đi thiên điện cung nhân trong Bích Đào uyển đều là biết đến, và lại hắn đã từng nghiêm lệnh không được nói ra ngoài, người bên cạnh hắn đều là Lăng Hoàng hậu, Vương Mộ Hàn cùng bản thân hắn tầng tầng chọn lựa lưu lại, mỗi người đều cân nhắc lòng trung thành, cho dù là ai nói đi ra ngoài, Lệ quý phi cũng sẽ chỉ biết hắn đang vì sinh thần của Thái hậu mà chuẩn bị, chuyện vu cáo, hắn chỉ cùng Chử Thiệu Dương nói qua.

Chử Thiệu Lăng nguyên bản liền dẫn theo tâm tư thăm dò, hảo đệ đệ của hắn dễ dàng như vậy liền đem hắn bán, Chử Thiệu Lăng nhắm mắt lại, trong lòng cười lạnh, Chử Thiệu Dương sớm như vậy đã đối địch hắn, hảo, ngày trong cung còn dài, chậm rãi đầu đi.

8. Chương 8

Trong cung không có bí mật, sáng sớm hôm sau Thái hậu chợt nghe chuyện tối ngày hôm qua, lúc này giận dữ, đem người mời Chử Thiệu Lăng đến Từ An điện.

Chử Thiệu Lăng cùng Thái hậu dùng bữa sáng, Thái hậu nhìn quãng thâm dưới mắt Chử Thiệu Lăng mà đau lòng, nắm tay Chử Thiệu Lăng rơi lệ: “Người là đứa nhỏ thành thực, ban đêm viết vật kia làm gì cơ chứ, người bình an khỏe mạnh thì ai gia cũng tự nhiên tốt rồi, người còn nhỏ chỗ nào chịu được cái này...”

Chử Thiệu Lăng vội tiếp nhận khăn tay Tôn ma ma đưa tới giúp Thái hậu lau nước mắt, cười nói: “Làm sao lại chiều chuộng như vậy, chính là tối hôm qua... nháo chậm chút, may mắn bách thọ đồ đã viết tốt, Tôn nhi sai Vương Mộ Hàn đưa đến phòng thêu dệt, bảo các nàng ẩn theo tôn nhi viết thêu thành một bộ vải bách thọ, trở về cấp Hoàng tổ mẫu làm giường chần đi.”

Thái hậu nghe vậy càng là xót xa trong lòng, thấp giọng nói: “Hảo hài tử của ta... Hoàng tổ mẫu biết tối hôm qua người ủy khuất, người yên tâm đi, hôm nay tất nhiên cho người hết giận.”

Chử Thiệu Lăng thùy mâu cười khê, Thái hậu lại thưởng không ít đồ vật, hảo hảo an ủi hắn một phen.

Sau khi xong ngộ thiên Chử Thiệu Lăng đi Hối Tín viện, nửa canh giờ sau chúng phi đến Từ An điện thỉnh an, Lệ quý phi cũng nơm nớp lo sợ mà đến, Thái hậu liếc mắt quét mọi người một cái, thản nhiên nói: “Ai gia nghe nói tối hôm qua thật náo nhiệt?”

Thục phi cũng nghe nói đến trò khôi hài tối hôm qua, lúc này cũng nhin không được bỏ đá xuống giếng, cười khê: “Cũng không phải là, nghe nói Đại hoàng tử vì cấp Thái hậu nương nương chúc thọ, mỗi ngày tắm rửa dâng hương cầu khẩn đầu, Đại hoàng tử chịu trách nhiệm làm gương, quả nhiên không tồi, chỉ tiếc...”

Đôi mắt sáng của Thục phi đảo qua Lệ quý phi, thở dài: “Tối hôm qua nháo như vậy, sợ là làm Đại hoàng tử thương tâm đâu, vốn là tướng yên lặng vì Thái hậu cầu phúc, nói cũng không nói một tiếng, cũng không nghĩ dùng việc này làm tranh công thỉnh thưởng, cũng làm cho người hiểu lầm là dùng vu cổ, tháng sáu không sương không gì hơn cái này, thật sự là khó khăn cho Đại hoàng tử...”

Thái hậu gật đầu cười lạnh: “Là thế, ta cũng nghe thấy chuyện mới mẻ như vậy, nhưng rốt cuộc không tự mình đi, không rõ ràng lắm, Lệ quý phi, người cấp ai gia nói nói xem.”

Lệ quý phi sớm đã ra một thân mồ hôi lạnh, nghe vậy vội vàng bước khỏi chỗ quỳ xuống, run giọng nói: “Thần thiếp...thần thiếp nghe một ít lời nói bất kham như vậy, chỉ sợ Đại hoàng tử đi vào con đường sai trái, chính là cùng Hoàng thượng nói sơ qua một chút, không nghĩ tới Hoàng thượng thật sự...”

“Không nghĩ tới cái gì?! Ý tứ của người là cái này đều do Hoàng thượng sai!” Thái hậu tự nhiên biết chuyện tối hôm qua là Hoàng đế lỡ mồm, cho dù là nghe chuyện bất kham, phái người đi xem thôi, không muốn lại tự mình đi, biến thành bê mặt như vậy, nhưng người làm mẹ tự nhiên bất công, Hoàng đế sao có thể phạm sai lầm đâu, Thái hậu tránh không được đem toàn bộ sai lầm này đổ vào trên người Lệ quý phi, “Nếu không phải người nói ra nói vào, Hoàng thượng làm sao biết được việc vu cổ?! Bây giờ còn dám nói láo!”

Khuôn mặt Lệ quý phi trắng đỏ, nàng không nghĩ tới Thái hậu sẽ trách cứ nàng trước mặt chúng phi, hiện tại nói cũng là sai mà không nói cũng là sai, nhịn không được khóc: “Thái hậu...thần thiếp thật không có ý gì...”

Thái hậu cười lạnh: “Tốt, người không có ý gì, có thể xúi giục hoàng đế đêm hôm đến Bích Đào uyển, có thể vu hãm Hoàng tử, may mắn Lăng nhi biết đúng mực lại khoan dung, nhược bằng hấp tấp nóng nảy một chút, chỉ sợ tối hôm qua liền một đầu muốn chết! Có thể làm cho người tiện phụ này làm nhục! Đến lúc đó người lấy cái gì trả cho ai gia? Tính mạng của Đại hoàng tử, người trả nổi sao?!”

Thái hậu càng nghĩ càng giận, cả giận nói: “Người còn dám nói là không có ý?! Ai biết người không phải vì khiến Hoàng thượng cùng Lăng nhi xa cách mà làm thế? Hậu cung ai gia cố kỵ người là người bao năm hầu hạ Hoàng thượng, lại hạ sinh Nguyễn nhi, cho nên mọi sự đều để lại cho người vài phần tình cảm, ai biết tâm địa người lại ác độc như vậy!”

Lệ quý phi không ngừng dập đầu, khóc ròng nói: “Thần thiếp không dám, Thái hậu thật sự là oan chết thần thiếp...”

“Ai gia oan uống người?” Thái hậu cười lạnh, “Đúng vậy, cũng không phải là ai gia oan uống người, ai gia quên, người có lẽ là sớm biết rằng Lăng nhi vì ai gia cầu khẩn, người đương nhiên sẽ sinh khó chịu a, vội không ngừng đi phá hư phúc lợi của ai gia đâu!”

Thái hậu lần lượt chụp mũ đến đỉnh đầu áp chế, trong lòng Lệ quý phi kêu khổ không thôi, cố tính hiện tại không thể nào giải thích, chuyện tối ngày hôm qua thật sự quá mức không mặt mũi, sau khi đi ra từ Bích Đào uyển Hoàng đế lại không để ý nàng, trực tiếp trở về Thừa Càn cung, Lệ quý phi biết Hoàng đế cũng giận nàng, lúc này là cứu không được mình.

Thái hậu lạnh lùng nói với mọi người trong điện: “Hoàng hậu đi rồi, việc trong hậu cung không người xử lý, cho nên tạm thời cho Lệ quý phi đại chương phượng ấn, xem ra...lại làm cho một số người sinh ra tâm tư không nên có, ai gia hôm nay đem lời nói đặt ở nơi này, không nói đến bây giờ còn không lập hậu, ngay cả có lập, cũng muốn lập một vị có đức, bao dung! Nếu là ngay cả đức ngôn công dung đều không được, sớm buông tâm đi, ai gia trước kia nghĩ đến các người đều xuất thân từ thế gia tự mình biết lý, không muốn đem việc nói trắng ra, xem ra là ai gia sai.”

Thái hậu chán ghét nhìn Lệ quý phi liếc mắt một cái, nói: “Lệ quý phi Chân thị vô đức vô tài, ghen tị hoài nghi, bất kham trọng trách, ngay hôm nay tước hiệu Quý phi hàng về Lệ phi, thu hồi phượng ấn, mọi việc hậu cung do Thục phi và Nhân phi đồng thời quản lý.”

Thục phi và Nhân phi vội vàng quỳ xuống tiếp ý chỉ, Thái hậu thần nhiên nói: “Ai gia cho các người chương quản lục cung là tin tưởng các người làm người công chính, không xử sự bất công, việc hôm nay, ai gia không muốn lại nhìn thấy.”

Thục phi cùng Nhân phi cúi đầu thụ giáo.

Thái hậu đem lửa giận phát ra tâm tình tốt không ít, nhìn Lệ phi quỳ trên mặt đất lạnh run thản nhiên nói: “Nhìn ở Nguyễn nhi phân thượng, ai gia đối với người tiểu trủng đại giới, người tự giải quyết cho tốt.”

Thật vất vả bò lên vị quý phi nhất thời bị tước, phượng ấn cũng bị thu hồi, Lệ phi sớm đã mềm nhũn thân mình, dập đầu lẩm bẩm nói: “Thần thiếp chắc chắn bẽ môn tư quá, không dám hồ đồ làm việc nữa.”

Thái hậu gật đầu, thanh âm lạnh lùng nói: “ Là, Lệ phi gần đây đều ở Lân Chỉ cung hảo hảo tư quá đi, không việc gì không cần ra ngoài trêu chọc mầm tai vạ, tất cả giải tán đi.”

Chúng phi vội vàng đứng dậy cáo lui.

Thái hậu trong lòng rất thông khoái, nàng sinh khí là thật, nhưng hôm nay đúng là có mượn đề tài để nói chuyện của mình, lúc trước chuyện lập Lệ phi làm quý phi nàng vốn không đồng ý, nể hà hoàng đế thích nàng, một lòng muốn cất nhắc, Chân gia ở trên triều được trọng dụng, Thái hậu cũng không dễ nói cái gì, hiện giờ Lệ phi không công trạng, còn chọc giận Hoàng đế, Thái hậu tự nhiên muốn mượn cơ hội hảo hảo gõ gõ nữ nhân này.

Lệ phi không thể độc đại, Lệ phi độc đại, liền sẽ cho Chữ Thiệu Nguyễn cùng người bên cạnh hắn có suy nghĩ không nên có, hợp với trên triều Chân gia sẽ càng thêm đắc thế, đến lúc đó nhà mẹ đẻ của Thái hậu Tĩnh Quốc công phủ cùng nhà ông bà ngoại của Chữ Thiệu Lăng Tử Quân Hầu phủ sẽ bị cản trở, nhà mẹ đẻ của Thái hậu cùng cố Hoàng hậu so với nhà mẹ đẻ của một phi tần nhỏ còn không bằng, người khác không nói Chân thị ương ngạnh, chỉ biết nói Thái hậu vô năng.

Thái hậu ngày thường một lòng hướng Phật, nhưng trong lòng vẫn còn sáng như gương, Chữ quốc từ khi lập quốc đến mười đời truyền thừa xuống dưới, Hoàng hậu đều là xuất phát từ Vi gia của Tĩnh Quốc Công phủ, Lăng gia của Tử Quân Hầu phủ, Kinh gia của Túc Quốc Công phủ, những dòng họ này cùng Chữ thị có thiên ti vạn lữ quan hệ, ở giữa hỗ trợ lẫn nhau, nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn, mặc kệ là vì nhà mẹ đẻ vẫn là vì Chữ Thiệu Lăng, hoặc là vì vinh quang của thế gia đại tộc, Thái hậu đều không thể để nữ nhân họ Chân lên làm hoàng hậu.

Quyền hành một khi hướng ra ngoài, muốn thu hồi lại cũng rất khó khăn, nếu là Lệ phi lên làm Hoàng hậu, sợ là trong cung những chủ vị sau này đều là họ Chân.

Thái hậu gọi Tôn ma ma đi thỉnh Hoàng đế giữa trưa đến Từ An điện dùng bữa, buổi sáng nàng nặng lời trách cứ Lệ phi, Hoàng đế tất cũng sẽ có lời muốn nói với nàng.

Thời gian ngọc thiện, Hoàng đế đúng hẹn đến, thỉnh an vẫn an cũng như thường ngày giống nhau, Thái hậu cũng như trước ôm ấp tình cảm từ mẫu, trong thời gian dùng bữa không nói chuyện.

Cung nhân dọn bát đĩa, lại dâng trà đi lên, Thái hậu lệnh cung nhân lui ra, hai mẹ con liền mình nói trước.

“Sáng nay ta tước đoạt phong hào Quý phi của Lệ phi, có lẽ Hoàng thượng cũng đã biết. “ Thái hậu ném một ngụm trà, “Có trách mẫu hậu chuyên quyền không?”

“Không dám.” Nếu là bình thường, trong lòng Hoàng đế tất nhiên sẽ không thoải mái, nhưng nhớ đến việc ngày hôm qua...Hoàng đế gật đầu, “Lệ phi làm việc kích động, quả thật nên phạt.”

Thái hậu để chén trà lên bàn, thanh âm mềm xuống: “Không phải là ai gia trách người, ngay từ đầu ai gia liền không đồng ý người đề bạt Lệ phi, người không nghe, hiện tại nhìn xem... Lệ phi tâm tư quá nặng, lòng dạ hẹp hòi, thích hợp lập làm trung cung sao? Làm việc bất công, tính tình mạnh mẽ, nàng có thể làm mẫu nghi thiên hạ sao?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Ai gia biết người thích nàng, cho người người lần lượt đề bạt nàng, đề bạt nhà mẹ đẻ nàng, ai gia không nói gì, nhưng mọi sự có mức độ, đức hạnh Lệ phi không làm được trọng trách, Hoàng thượng nếu cứ khư khư cố chấp, sợ là hại cả nàng.”

Hoàng đế yên lặng nghe, một lúc lâu nói: “Nhi tử biết, Lệ phi... vả lại làm cho nàng nghĩ lại đi.”

Thái hậu gật đầu, chậm rãi nói: “Vài năm nay tinh thần của ai gia cũng kém, nhiều địa phương chiếu cố không đến, vạn hạnh có Hoàng hậu ở, mọi sự đều được chuẩn bị thỏa đáng, tuyệt đối không ra cái chệ cười như vậy, đáng tiếc...Một chuyện Hậu vị này, Hoàng thượng tự mình cân nhắc đi.”

Hoàng đế bắt công Lệ phi ngay cả hấn cũng hiểu được trong lòng, từ lúc giao phượng ấn cho Lệ phi sao, xử lý hậu cung mọi việc không được như xưa, Hoàng đế đối với cố Hoàng hậu cũng không quá yêu thích, nhưng ở khía cạnh chường quân hậu cung, Lăng hoàng hậu quả thật khiến cho mình bớt lo.

“Còn có một chuyện.” Thái hậu cười cười, “Đứa bé Lăng nhi kia là cực kỳ hiếu thuận, còn không thích nói ra, liền không thể nào làm cho người thích, chuyện hôm qua thật sự là ủy khuất, người hảo hảo trấn an đi, phụ tử thiên tính, còn có chuyện gì không giải quyết được.”

Hoàng đế gật đầu: “Sáng nay nhi tử liền phái người đưa không ít trân bảo đi Bích Đào uyển, ngợi khen Đại hoàng tử hiếu tư bất quý một phen.”

Thái hậu mỉm cười: “Nên là như thế.”

Hoàng đế lại cùng Thái hậu nói chuyện nửa ngày, lại thảo luận chính sự trên triều hôm nay việc không chọn được người nhậm chức Thống lĩnh kỵ binh dũng mãnh doanh, Tử Quân Hầu bước ra khỏi hàng đề cử Phiêu kỵ doanh Vệ Chiến, phụ thân Lệ phi Lại bộ thượng thư Chân Gia Hân đề cử Vũ lâm quân Phùng Đức, Hoàng đế do dự, sau lại định ra là Vệ Chiến.

9. Chương 9

Thái hậu phát lửa giận rồi liền thông khoái, Chữ Thiệu Lăng đi theo cũng rất thông khoái, sáng sớm thời điểm đi Hối Tín viện gặp Chữ Thiệu Nguyên, vẫn an lẫn nhau sau Chữ Thiệu Nguyên liền nhắc chân bước đi, một câu cũng không muốn nhiều lời.

Vương Mộ Hàn nhỏ giọng nói: “Điện hạ còn không biết...Lệ phi nương nương chịu phạt, Nhị hoàng tử cũng đi theo không còn mặt mũi, hiện giờ trừ bỏ đến Hối Tín viện cũng chỉ đi thỉnh an Hoàng thượng cùng Thái hậu, ngày thường đều ở trong cung mình không ra ngoài nữa bước.”

Chữ Thiệu Lăng cười khế, cho nên nói trên triều được hạnh cũng đừng quá làm càn, phía trước đắc ý bao nhiêu, phía sau liền thất ý bấy nhiêu.

Thời điểm Chữ Thiệu Lăng nghe thái phó giảng bài hướng tới không thích có người ở, trong nhà gỗ nhỏ chỉ có hai người hấn cùng Phó Kinh Luân, nói xong một chương Phó Kinh Luân buông sách, thấp giọng nói: “Chúc mừng điện hạ, hôm qua trên triều thảo luận chính sự Hoàng thượng chọn Vệ Chiến trở thành Thống lĩnh kỵ binh dũng mãnh doanh, thừa dịp hoàng thượng chán ghét Chân gia, tưởng niệm Hoàng hậu liền để cho Tử Quân Hầu tiến cử Vệ Chiến thật đúng là ý hay, chính là Tứ hoàng tử...thần quả nhiên là nhìn người không rõ, không nghĩ tới Tứ hoàng tử thật sự tâm hoài bất quý với điện hạ.”

Phó Kinh Luân là mưu sĩ thân tín của hấn, chuyện lần này hấn cũng biết đến, Chữ Thiệu Lăng nói: “Đại khái là gần đây Thái hậu quá tốt với ta, khiến hấn sốt ruột, thế nhưng mượn tay Lệ phi hại ta, đúng là đồ ngu.”

Phó Kinh Luân lắc đầu thổn thức, ngay từ đầu hấn không tin Chữ Thiệu Dương thật có thể bán đứng Chữ Thiệu Lăng, tốt xấu cũng là cùng một mẹ, trong ngày thường ngược lại coi thường kẻ này ra vẻ thiên chân. Phó Kinh Luân nghĩ nghĩ nhin không được thở dài: “Chính là điện hạ một chút không chịu nghe thần, ngày ấy nếu nói là vì hoàng thượng cầu khẩn không phải là càng tốt, qua một chuyện này mặc dù chèn ép Lệ phi cùng Chân gia, nhưng quan hệ của điện hạ cùng Hoàng thượng cũng không có bao nhiêu cải thiện, không được thánh sủng, rốt cuộc vẫn sẽ chịu thiệt.”

Chữ Thiệu Lăng lắc đầu: “Vốn là diễn trò, tốt quá hóa vụng, ta cùng phụ hoàng không thân thiết mọi người đều biết, đột nhiên vì hấn ngày đêm cầu khẩn, đừng nói là phụ hoàng, chính ta cũng đều không tin, phụ hoàng đa nghi, đến lúc đó họa hổ không thành phản loại khuyển sẽ không tốt, về phần thánh sủng, ha ha...ta muốn thánh sủng để làm gì?”

Phó Kinh Luân bật cười gật đầu: “Điện hạ trong lòng đều có tính toán, thần hiểu được, chính là Tứ hoàng tử...điện hạ cho rằng nên xử lý như thế nào?”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh: “Hắn dĩ nhiên không đồng lòng với ta, tự nhiên không giữ lại được...chuyện lần này Lệ phi cũng không biết là lão Tứ cấp tin tức, ta sẽ nghĩ cách khiến Lệ phi biết, đến lúc đó nàng cùng Chữ Thiệu Nguyễn nhất định tưởng ta cùng Chữ Thiệu Dương liên thủ ý đồ đánh ngã nàng, như tính tình Lệ phi tất nhiên không chịu từ bỏ ý đồ, đến lúc đó ta chỉ ngồi xem chó cắn chó thì tốt rồi.”

Phó Kinh Luân không nghĩ tới Chữ Thiệu Lăng ngoan tâm đến vậy, nghĩ nghĩ vẫn là khuyên nhủ: “Điện hạ bây giờ chỉ còn có một cái đệ đệ cùng huyết thống, Tứ hoàng tử còn nhỏ, sợ là bị người nào đó lừa dối cũng chưa biết chừng, điện hạ không bằng đơn giản đem sự tình làm rõ, dù tốt xấu an ủi một phen, từ nay về sau hàng phục Tứ điện hạ không phải là càng tốt? Lấy ơn báo oán, Tứ hoàng tử tất nhiên sẽ cảm động...”

Chữ Thiệu Lăng như là nghe xong thiên đại chê cười, trong mắt đều là lệ khí, cười lạnh nói: “Lão sư chó không phải lại dở ta? Lấy ơn báo oán, vì cái gì trả ơn? Người khác không hại ta, ta còn muốn đi hại người, chó nói chỉ là hại quá người của ta, có một người tính một người, ai cũng đừng nghĩ trốn...”

Phó Kinh Luân âm thầm kinh ngạc, Chữ Thiệu Lăng luôn luôn sùng nịch Tứ hoàng tử, gần đây không biết như thế nào tính tình biến hóa thật lớn, làm việc càng phát ra độc ác, bất luận như thế nào Chữ Thiệu Lăng tâm trí lão luyện Phó Kinh Luân vẫn là vui vẻ thấy, gật đầu: “Điện hạ xử sự rõ ràng quyết đoán, hạ thần bội phục.”

Học xong Chữ Thiệu Lăng từ Hối Tín viện đi ra thấy Chữ Thiệu Dương, Chữ Thiệu Dương vội vàng tiến lên đón, cười nói: “Đại ca! Ta chúc mừng ngươi nha.”

Khó khăn tâm tình Chữ Thiệu Dương tốt như vậy, Chữ Thiệu Lăng vẻ mặt cũng mang theo ý cười: “Nói cái gì vui? Đã sớm nói cho người, ta đều có biện pháp.”

Hai huynh đệ khiến các nô tài đi theo từ rất xa, vừa đi vừa nói, Chữ Thiệu Dương thấp giọng nói: “Đại ca, ta còn lo lắng cho người, ngày ấy phụ hoàng cùng Lệ phi đi thăm dò người, như thế nào liền hóa nguy thành an? Lúc mới vừa nghe ta còn sợ hãi, sợ vu...chuyện đó bị giữ ra.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Đều là chuyện quá khứ, thôi, ta chỉ không hiểu được...Lệ phi là làm sao mà biết?”

“Sợ là bọn nô tài có nhị tâm.” Chữ Thiệu Dương sớm nghĩ tốt phương pháp thoát thân, lo lắng nói: “Đại ca cầm đến vài thứ kia...nhất định là cho bọn nô tài chuẩn bị, Bích Đào uyển cung nhân nhiều như vậy, ai biết ai không trung tâm, chính là Vương Mộ Hàn Đại ca cũng không thể tin tưởng triệt để, các nàng thấy vài thứ không khỏi nghĩ lung tung, Đại ca trở về nên kiểm tra lại một lần, ngàn vạn đừng để cho nô tài lòng dạ hiểm độc làm hại.”

Chữ Thiệu Lăng cười gật đầu: “Đó là, dám can đảm hại ta, ta tất nhiên không tha cho hắn.”

Đi qua hồ Ngàn Lý, Chữ Thiệu Dương hướng tây đi về Chiêu Dương điện, Chữ Thiệu Lăng hướng đông trở về Bích Đào uyển, nhìn bóng dáng đệ đệ, Chữ Thiệu Lăng trong lòng cười lạnh, Chữ Thiệu Dương tự giải vây thật tốt, đáng tiếc hắn không biết, chính mình cho tới bây giờ cũng sẽ không làm cái gì vu cổ thuật, càng không có sai ai chuẩn bị bùa chu sa, từ đầu tới đuôi, việc này chỉ có một mình Chữ Thiệu Dương biết.

Chữ Thiệu Lăng nói không rõ cảm giác trong lòng, nếu nói là tâm lạnh, đời trước sớm đã lạnh băng, hiện giờ Chữ Thiệu Dương, đã sớm không còn là đệ đệ cùng mẫu hậu của mình.

Vừa lúc tuyết rơi Chữ Thiệu Lăng không ngồi kiệu, đi từ từ trở về Bích Đào uyển, vào chính điện Văn Thúy mang theo các cung nữ đi lên giúp Chữ Thiệu Lăng cởi áo khoác, Văn Thúy tiếp nhận lò sưởi tay cung nhân đem đến, thử thử ấm mới đưa cho Chữ Thiệu Lăng, lại có cung nhân dâng trà nóng lên, Chữ Thiệu Lăng uống một ngụm trà, nhìn nhìn không thấy Vệ Kịch, quay đầu hỏi Vương Mộ Hàn: “Vệ Kịch đâu?”

Wương Mộ Hàn cúi đầu nói: “Vệ Kịch giờ Mùi thay phiên công việc, còn một canh giờ nữa mới trở lại đây, điện hạ nếu muốn gặp, nô tài liền đi gọi hắn.” Vương Mộ Hàn biết Chữ Thiệu Lăng thích có Vệ Kịch đứng bên người, Chữ Thiệu Lăng buổi sáng đều đi Hối Tín viện, Vương Mộ Hàn tận lực sắp xếp cho Vệ Kịch buổi chiều tới sẽ lại đây, lại không nghĩ rằng Chữ Thiệu Lăng trong chốc lát không thấy cũng phải hỏi.

Chữ Thiệu Lăng nhìn bên ngoài xuất thần, không biết nghĩ đến điều gì nở nụ cười, nói: “Mang ta đi đến phòng ngủ của hắn nhìn xem, không cần kinh động hắn.”

Vương công công sững sốt, nhưng là không dám nói cái gì, hiện tại Vệ thị vệ là tam đẳng thị vệ, lúc nghỉ ngơi không cần lại đi ngoại thành, sẽ ở lại trong Bích Đào uyển, đi xem ngược lại phương tiện, Vương Mộ Hàn khom người cùng Chữ Thiệu Lăng ra tắm điện, dọc theo hành lang chuyển tới phải trước, phòng ở của thị vệ là qua khỏi tòa phòng phía trước, có Vương công công chiếu cố, Vệ Kịch hiện tại là một người một gian phòng.

Trong phòng không người, Chữ Thiệu Lăng chậm rãi đi đến, phòng ở của Vệ Kịch thu thập thực sạch sẽ, đồ vật cũng sắp xếp chỉnh chỉnh tề tề, Chữ Thiệu Lăng đến gần sờ sờ trên tháp, xem như ẩm áp.

Chữ Thiệu Lăng thẳng ở tử quần áo Vệ Kịch, ngẩn ngẩn nhìn nhìn, trong tử quần áo của Vệ Kịch bắt quả là vài kiện áo bông cùng thị vệ cấm bào, phía dưới đè nặng vài kiện trung y, cũng là tẩy sạch sẽ, Chữ Thiệu Lăng cười khê, không bằng thừa dịp không người lấy hết toàn bộ trung y của hắn, ẩn người nọ tính tình khoảng định vừa vội lại ngại ngùng lộ ra.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ngẩn ngẩn bên trong đều là chút binh thư, này đó Chữ Thiệu Lăng đã sớm thuộc lòng, tùy ý lật lật, lúc đang muốn thả lại thì thấy trong tận cùng ngẩn ngẩn có một hòm nhỏ nửa thước vuông.

Chữ Thiệu Lăng không nửa điểm khách khí, trực tiếp lấy ra mở ra, bên trong là một tờ giấy Tuyên Thành, Chữ Thiệu Lăng mở ra vừa thấy ngay ngẩn cả người, này đúng là chính mình ngày trước họa hư, ném giấy vụn.

Vẽ là một vòng minh nguyệt bắt tại trên ngọn cây, phía dưới hai người ngồi dưới tàng cây uống rượu, vẻ mặt vui mừng, Chữ Thiệu Lăng nghĩ nghĩ, đây là năm trước chính mình vẽ tặng sinh thần Chữ Thiệu Dương, lúc ấy vì vẽ cho hắn, Chữ Thiệu Lăng vẽ hỏng vài tờ giấy, tùy tay liền ném đi, nhưng không biết Vệ Kịch từ nơi nào nhặt về giấu đi.

Chữ Thiệu Lăng trong lòng có một nơi bỗng nhiên đau nhói lên, nhẹ nhẹ kéo kéo đến trong tim, lại đau lòng lại thoải mái.

Vương công công thấy Chữ Thiệu Lăng xuất thần, cũng ngẩng đầu nhìn bức vẽ liếc mắt một cái, vội vàng xin lỗi: “Điện hạ bút tích như thế nào lọt ra? Đây là nô tài không trông giữ tốt...”

“Không có việc gì, bất quá chỉ là giấy vẽ hỏng bỏ đi, nghĩ đến lúc ấy đều không để ý.” Đồ vật không người để ý tới, lại bị Vệ Kịch nhặt đi làm bảo bối.

Vệ Kịch đi hàng hóa phòng linh cơm trưa, bốn cái bánh bao, hai rau hai thịt, bao thành một bao nhỏ, Vệ Kịch ôm ở trong lòng đi vào trong, lại không nghĩ rằng Chữ Thiệu Lăng cùng Vương Mộ Hàn cũng ở đó.

Chữ Thiệu Lăng trong tay còn cầm bức vẽ kia, Vệ Kịch ngẩng đầu vừa thấy mặt nháy mắt trắng bệch, lắp bắp nói: “Điện... Điện hạ...”

10. Chương 10

Vương Mộ Hàn khoe miệng mang theo ý cười, nói: “Điện hạ...Điện hạ ngọc thiện cũng rất nhanh sẽ xong, nô tài đi trước nhìn xem.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu, Vương Mộ Hàn khom người lui ra, đem cửa đóng kỹ chính mình canh giữ bên ngoài.

Vệ Kịch sắc mặt có chút trắng bệch, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra Chữ Thiệu Lăng sẽ đến phòng mình, càng không nghĩ tới bức họa mà mình giấu thật kỹ kia như thế nào lại bị Chữ Thiệu Lăng phát hiện, Vệ Kịch nhất thời không biết nên làm như thế nào mới tốt, cả người sững sờ đứng ở cửa.

Vốn là Chữ Thiệu Lăng đến phòng Vệ Kịch lật đồng lật tây, hiện giờ bị phát hiện ngược lại là Vệ Kịch xấu hổ, Chữ Thiệu Lăng ngồi xuống đem bức vẽ trong tay mở ra, cười khê: “Đây là của người?”

Vệ Kịch cắn môi dưới, quỳ xuống nói: “Hồi điện hạ....là của thuộc hạ.”

Chử Thiệu Lăng nở nụ cười: “Cái này rõ ràng là ta vẽ, như thế nào lại liên thành của người?”

Vệ Kịch có chút sốt ruột, tư tàng hoàng tử bút tích đây là tội lớn, Vệ Kịch mới mười bốn tuổi, trong lòng rất cuộc vẫn là sợ hãi, nhưng vẫn kiên trì nói: “Điện hạ...đây là của thuộc hạ, cầu điện hạ...trả lại cho ta.”

Vệ Kịch sắc mặt trắng bệch, tay cầm bao nhỏ đều có chút phát run, Chử Thiệu Lăng thoáng hồi hận, bắt quá còn là một đứa nhỏ, mình cũng chỉ là đùa hấn mà thôi, Chử Thiệu Lăng thả giọng ôn nhu: “Người thích tranh thủy mặc? Ta vẽ cho người một bức có được không? Thích cái gì?”

Vệ Kịch nghe vậy nhin không được ngẩng đầu nhìn Chử Thiệu Lăng, sững sờ nói: “Thuộc hạ... thuộc hạ không dám làm phiền điện hạ, điện hạ có thể đem bức họa này... cho thuộc hạ thì tốt rồi.” Nói là nói như vậy, nhưng Chử Thiệu Lăng nhìn được sắc mặt Vệ Kịch có chút đỏ lên, là e lệ sao?

Chử Thiệu Lăng cười khê, đem người nâng đứng dậy, mới vừa rồi còn tự trách không nên đùa hấn, nhưng lúc này nhìn Vệ Kịch gần như vậy Chử Thiệu Lăng vẫn là có chút nhin không được, trên tay dùng một chút lực đem Vệ Kịch kéo gần vài phần, Vệ Kịch theo bản năng muốn trốn, nhưng nhìn Chử Thiệu Lăng một tay khác còn cầm bức họa vẫn là kham kham nhin được, Chử Thiệu Lăng nắm cổ tay Vệ Kịch thấp giọng trêu đùa: “Người còn thật xem trọng thứ này, ngày ấy không tình thú như vậy, mà hiện giờ ngược lại vì tờ giấy bỏ đi này mà ngoan ngoãn nghe lời.”

Vệ Kịch cúi đầu mân môi không nói lời nào, tâm tình Chử Thiệu Lăng càng phát ra sung sướng, khai ân đem bức họa trong tay cho hấn, Vệ Kịch bắt được bức vẽ nháy mắt tránh thoát tay Chử Thiệu Lăng, lui ra sau vài bước, cẩn thận đem bức vẽ gấp lại bỏ vào trong ngực, cảnh giác nhìn Chử Thiệu Lăng, một bộ như lâm đại địch, lẩm bẩm nói: “Thuộc hạ... không dám mạo phạm điện hạ.”

“Người trốn cái gì? Ta lại còn có thể cướp về?” Chử Thiệu Lăng bật cười đi đến trước án thư lật xem, ngẩng đầu nhìn Vệ Kịch liếc mắt một cái, nói: “Thất thần như thế làm gì? Lại đây mài mực.”

Vệ Kịch thật sự không biết Chử Thiệu Lăng muốn làm cái gì, cũng không dám hỏi, chỉ phải đến gần đứng ở một bên giúp đỡ mài mực, Chử Thiệu Lăng lật nửa ngày mới tìm được một trương giấy còn nguyên, ngược lại có thể sử dụng, lại chọn một cây bút thích hợp, chấm vào mực nước vẽ tranh.

Chử Thiệu Lăng nghĩ sơ tưởng, đặt bút vẽ một chỗ vách núi, vách núi thật hẹp, trên trời treo một vòng trăng sáng, vài phiến mây mỏng, Chử Thiệu Lăng thay đổi bút, vẽ xuống nhân vật, lần này không lại là Chử Thiệu Lăng cùng Chử Thiệu Dương, Chử Thiệu Lăng đan thanh nhất tuyệt, vài nét bút phác họa hình dáng Vệ Kịch...

Trên vách núi Vệ Kịch ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, bên cạnh là Chử Thiệu Lăng ngồi biếng nhác, nghiêng đầu nhìn Vệ Kịch, khoe miệng hàm tiếu, như là đang nói gì đó, bên tay hai người còn có một vỏ rượu, khung cảnh điềm tĩnh lại ấm áp.

Chử Thiệu Lăng tiếp tục đổi bút, nhanh một canh giờ mới hoàn thành bức họa này, so với cái kia cấp cho Chử Thiệu Dương còn công phu hơn, Chử Thiệu Lăng đổi bút chấm tiêu mực, viết lưu niệm: tặng Vệ Kịch, mùa đông Thiên Khải năm thứ mười ba.

Chử Thiệu Lăng lấy ấn riêng của mình khắc xuống lạc khoản, Chử Thiệu Lăng thu hồi lại con dấu ôn nhu cười khê: “Đưa cho người, không phải so cái kia người dấu còn tốt hơn rất nhiều?”

Chử Thiệu Lăng quay đầu nhìn Vệ Kịch, ánh mắt Vệ Kịch không biết lúc nào đã đỏ, Chử Thiệu Lăng bật cười: “Đây là làm sao vậy? Người không thích tranh này sao, ta hảo hảo vẽ cho người một bức, người ngược lại như thế nào lại không vui?”

Vệ Kịch cúi đầu, nói giọng khàn khàn: “Thuộc hạ không dám đương nổi điện hạ ưu ái.”

Chử Thiệu Lăng trong lòng thở dài, tính tình Vệ Kịch hấn cũng đại khái thăm dò, tâm địa đủ tốt người cũng thành thật, chính là quá mức yên tĩnh, chỉ biết ngây ngốc đứng ở một bên nhìn, không phải thì đời trước chính mình cũng sẽ không biết người này canh giữ ở bên cạnh mình mười năm, Chử Thiệu Lăng bản thân muốn đồ vật vốn là sẽ đi cướp đi tranh, lần đầu tiên gặp gỡ người có tính tình như Vệ Kịch, lại khó hiểu lại đau lòng.

Chử Thiệu Lăng đem bức vẽ đặt ở trên án thư, chính mình lôi kéo Vệ Kịch cùng ngồi xuống, Vệ Kịch có chút khó xử lau mắt, Chử Thiệu Lăng cười khê: “Tâm ý của người với ta ta đã biết, đã nhiều ngày ta đối đãi người như vậy, người cũng nên hiểu được tâm ý của ta.”

Vệ Kịch tự nhiên hiểu được, mấy ngày này Chử Thiệu Lăng thường thường sẽ đùa đùa hấn, nói một chút khiến hấn đỏ mặt ngại ngùng, Vương công công sẽ chiếu cố hấn, tất nhiên cũng là được Chử Thiệu Lăng cần dặn.

Vệ Kịch hơi hơi mím môi, trong mắt còn chưa xốt, Chử Thiệu Lăng thật sự không hiểu, thấp giọng nói: “Ngày hôm đó tưởng thân thân cận cận người, ai biết người chạy, làm hại ta nghĩ đến người cũng không có tâm tư này, hôm nay nhìn thấy người cư nhiên cất giấu bức vẽ của ta, nhìn như vậy là có tâm ý với ta, người chỗ nào còn không hài lòng, nói thẳng xem nào.”

Vệ Kịch cúi thấp đầu, một lúc lâu mới đứng dậy quỳ xuống, giọng nói khà khàn: “Có tâm tư không nên có với điện hạ, là thuộc hạ đáng chết... thuộc hạ không dám vọng cầu mặt khác, chỉ hy vọng có thể canh giữ bên người điện hạ, nguyện trung thành cho đến chết.”

Một câu “cho đến chết” đem tâm tư còn muốn trêu đùa của Chử Thiệu Lăng hủy diệt, vách núi vừa vẽ kia, đúng là đoạn trường nhai cách phía tây hoàng thành ba mươi dặm, Chử Thiệu Lăng nghĩ đến kiếp trước Vệ Kịch người đầy thương trước đoạn trường nhai, lại nhìn đứa bé nhỏ nhỏ trước mặt trong lòng càng phát ra khó chịu.

Chử Thiệu Lăng trầm giọng hỏi: “Người liền an phận mà chỉ làm một tiểu thị vệ? Nếu có một ngày ta cưới vợ, sinh con thì sao?”

Vệ Kịch cúi đầu: “Thuộc hạ sẽ nguyện trung thành Vương phi thế tử như trung thành với điện hạ... Thuộc hạ thân là nam tử, lại không có gia thế hiển hách phụ trợ điện hạ, chỉ có thể...”

“Đừng nói nữa...” Đứa bé này chính là đến khắc (khắc tinh) mình, Chử Thiệu Lăng nghe Vệ Kịch nói trong lòng không ngừng đau đớn, đem Vệ Kịch kéo đến, nhẹ giọng nói, “Ta sẽ không cưới Vương phi.”

Nếu có thể cùng người này cả đời tay trong tay, tuy là không vợ không con, cũng có gì mà ngại?

Vệ Kịch lẳng lẳng nhìn Chử Thiệu Lăng, ấp úng: “Điện hạ...”

Chử Thiệu Lăng nhắm mắt, trầm giọng nói: “Ta biết đột nhiên đối với người như vậy người không phản ứng kịp, người chỉ cần biết, ta không phải là nhất thời mới mê chơi đùa người, người yên tâm, ta không đem người làm luyện đồng, ngày đó là ta đường đột, người đừng nghĩ nhiều, về sau liền ở lại bên cạnh ta đi.”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Hôm nay liền thăng người làm Bích Đào uyển nhất đẳng thị vệ, mỗi ngày ở bên cạnh ta, có thích hay không?”

Chử Thiệu Lăng cho tới bây giờ không biết mình sẽ để ý một người nhiều như vậy, sau khi trọng sinh vốn là tưởng hảo hảo đối đãi hấn, thành toàn tâm ý của hấn, cất nhắc gia thế, xem như là hồi báo kiếp trước Vệ Kịch trung tâm, nhưng mấy ngày này ở chung, Chử Thiệu Lăng phát hiện mình là thật thích người này.

Sẽ lo lắng khi hấn thay phiên công việc có lạnh không, sẽ nhớ hấn có ăn no hay không...Chử Thiệu Lăng trời sinh tính tình đậm bạc, trừ bỏ Lăng Hoàng hậu cùng Chử Thiệu Dương trước kia, hấn chưa từng quá để ý ai như vậy.

Nhưng mà đem hấn đề bạt đến bên người, sau Chử Thiệu Lăng cũng lo lắng, đặc biệt đem hấn đề bạt làm tam đẳng thị vệ, lại lo lắng thị vệ khác có khi dễ hấn hay không, Vệ Kịch của hấn còn nhỏ như vậy, tính tình lại rất hiền lành, làm sao có thể khiến người yên tâm?

Nghĩ như thế nào, vẫn là đem người thả ở trước mắt là an tâm nhất. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Vệ Kịch còn có chút phản ứng không kịp, thấp giọng nói: “Điện hạ...thuộc hạ tuổi không đủ, càng không có công tích gì, vượt cấp thăng làm nhất đẳng thị vệ, sẽ làm cho có người nói điện hạ...”

“Điện hạ của người cho tới bây giờ cũng không sợ người ta nói cái gì.” Chử Thiệu Lăng ngắt lời hấn, cười khê, “Ta là thật sự muốn tốt với người cả đời...Chỉ sợ như bây giờ nói người cũng không tin, Vệ Kịch, người chờ xem sau này đi.”

Ánh mắt Vệ Kịch bỗng nhiên đỏ, vốn là không hồi hâm mộ không hề trông cậy vào, hẳn chẳng thể nghĩ tới có một ngày như thế, trong lòng nói không cảm động là giả, chính là Vệ Kịch đã quen thói đứng ở chỗ tối, nhất thời có chút phản ứng không kịp, ách thanh hỏi: “Điện hạ...vì cái gì tốt với thuộc hạ như vậy?”

Vì cái gì sẽ tốt với Vệ Kịch như vậy, trong những năm tháng về sau, rất nhiều người hỏi qua Chữ Thiệu Lăng vấn đề này, hoàng đế hỏi qua, Thái hậu hỏi qua, Chữ Thiệu Dương hỏi qua, huynh trưởng Vệ Kịch Vệ Chiến cũng hỏi qua...người hỏi bất đồng Chữ Thiệu Lăng trả lời cũng không giống.

Tất cả mọi người không rõ, diện mạo Vệ Kịch chỉ là trung thượng, tính tình trầm ổn chất phác, làm không đến việc lấy lòng mị thượng, nhưng Chữ Thiệu Lăng chính là đối tốt người này, tốt đến trình độ tất cả mọi người xem không hiểu.

Chữ Thiệu Lăng nhìn Vệ Kịch nhẹ giọng nói: “Ta hỏi người, nếu là có một ngày ta mất đi thân phận hoàng gia, lưu lạc sinh hoạt đến bình dân cũng không bằng, người bên cạnh đều hy vọng ta chết đi, người sẽ như thế nào?”

Vệ Kịch sửng sốt, không nghĩ ngợi nói: “Thuộc hạ sẽ ở lại bên người điện hạ, muôn lần chết bảo toàn tính mạng điện hạ.”

Trả lời thật tốt, hiện tại Chữ Thiệu Lăng là con trai trưởng thân phận tôn quý, lúc này hẳn hỏi bất kỳ kẻ nào bên người vấn đề này chỉ sợ là sẽ trả lời không sai biệt lắm, nhưng ở kiếp trước, trong thời điểm hẳn khó khăn nhất, ngay cả bản thân hẳn cũng đã buông tay, là Vệ Kịch, chỉ có Vệ Kịch, ôm lấy quyết tâm phải chết, liều mạng một thân đao thương đem hẳn ra khỏi Tần vương phủ, cũng chỉ có Vệ Kịch, khi cùng hẳn đối mặt với ba nghìn cấm quân cũng không sợ hãi, vì hẳn một người một đao cùng ba nghìn cấm quân chém giết, cuối cùng trên người không một chỗ lành lặn oanh liệt mà chết đi.

Thiên hạ rộng lớn, chỉ có một người này.

Chính là người này, tại giờ khắc cuối cùng, tại tuyệt cảnh không còn gì để trông cậy còn giữ vững kiên trì, phải bảo vệ hẳn, giúp hẳn sống sót.

Chữ Thiệu Lăng kiếp trước một đời ngắn ngủi, phần tình nghĩa này trừ bỏ Lăng Hoàng hậu, hẳn cũng chỉ được nếm qua ở trên người Vệ Kịch, chỉ một lần kia, sẽ thấy cũng quên không được, Chữ Thiệu Lăng vẫn luôn là một kẻ tham lam ích kỷ, hẳn muốn đem người này vĩnh viễn trói lại bên cạnh, tùy thời tùy khắc hấp thu ấm áp mà chỉ có Vệ Kịch mới có thể cho hẳn.

Chữ Thiệu Lăng nhìn Vệ Kịch còn có chút non nớt, mặt có chút mờ mịt cười khê: “Ở tình hình đó người còn muốn lưu lại bên cạnh ta, cũng chính là nguyên nhân ta thích người.”

11. Chương 11

Hôm sau đúng là ngày nghỉ của Vệ Kịch, sáng sớm tỉnh dậy, trước thay đổi xiên y, trở về tìm Vương mộ Hàn ký tên, Vương Mộ Hàn vừa mới thu thập xong đồ ăn sáng trong điện cho Chữ Thiệu Lăng, thấy Vệ Kịch muốn xuất cung vội vàng ngăn đón, nhẹ giọng nói: “Vệ đại nhân, điện hạ còn nói ra suy nghĩ của mình, ngài đi thỉnh an một cái rồi hãy ra cung đi, ngài lần này nghỉ ngơi muốn một ngày một đêm, cũng phải để ý một chút này đó.”

Vệ Kịch da mặt mỏng nghe vậy có chút đỏ lên, vội vàng nói: “Vương công công...vẫn gọi ta Vệ Kịch là được rồi, một câu đại nhân này ta thật sự không dám đương nổi.”

Vương Mộ Hàn nhìn Vệ Kịch trước mặt xuyên cảm bào nhất đẳng thị vệ trong lòng cũng có chút buồn cười, hài tử này mới lớn chừng này, hiện tại liền mặc vào cảm y màu đen, Vương Mộ Hàn cười cười: “Như thế nào đảm đương không nổi, điện hạ ở bên trong chờ, nơi này lạnh, Vệ đại nhân mau vào đi thôi.”

Sắc mặt Vệ Kịch đỏ hơn, nhấp môi tiến vào thiên điện, cung nữ bên trong thấy Vệ Kịch đến vội vàng thông truyền, không bao lâu một đại cung nữ đi ra, cười khanh khách: “Vệ đại nhân tới bên này.”

Trong điện đều là cung nữ, Vệ Kịch có chút co quắp, đi theo đại cung nữ kia vào buồng có lò sưởi, lại đi qua một bình phong lớn bằng gỗ mun mạ vàng, bên trong Chử Thiệu Lăng đang ngồi sau một bàn bát giác lê phần hoa vàng, các cung nữ đem vào món cuối cùng đặt xuống, nhỏ giọng lui ra, trong buồng lò sưởi chỉ còn lại hai người Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch.

Vệ Kịch có chút co quắp, đến gần quỳ xuống thỉnh an, còn không quỳ tốt đã bị Chử Thiệu Lăng nâng dậy, Chử Thiệu Lăng vừa lòng nhìn cằm bào mặc sắc ngân văn trên người Vệ Kịch, đeo đai lưng thúy ngọc, cười khê: “Xiêm y này người mặc ngược lại thật dễ nhìn...Sáng sớm đã ăn chưa?”

Sắc mặt Vệ Kịch hơi có chút đỏ lên, thấp giọng nói: “Hồi điện hạ, còn không có.”

Nhìn Vệ Kịch bộ dạng nề nếp, Chử Thiệu Lăng có chút buồn cười, nói: “Vây ngồi xuống theo giúp ta một lát, ăn xong rồi người ra cung cũng không muộn.”

Vệ Kịch nhìn một bàn thức ăn có chút chần chờ, mím môi nói: “Điện hạ dùng trước đi, điện hạ ăn rồi lại thưởng cho thần thì tốt rồi.”

“Cho người ngồi xuống.” Chử Thiệu Lăng hạ thấp thanh âm, cố ý dọa hấn, “Rất chiều người sao? Dám theo ta cò kè mặc cả.”

Vệ Kịch tự nhiên không dám, không còn cách nào chỉ phải ngồi xuống bên cạnh Chử Thiệu Lăng, mỗi dạng cơm canh đều phải chờ Chử Thiệu Lăng động qua mới có thể dùng, vốn là hấn quy củ, nhưng trong mắt Chử Thiệu Lăng lại là vô cùng hài lòng, nhìn xem, Vệ Kịch thực hiểu chuyện, được mình cất nhắc xong cũng sẽ không thị sủng sinh kiêu, ăn cơm cũng quy củ thực đẹp mắt, Chử Thiệu Lăng gấp cho Vệ Kịch một cái bánh chẻo, cười nói: “Người đang tuổi lớn, ăn uống không được qua loa, về sau gọi người đến thì người đến, bàn thức ăn này mỗi ngày ta cũng ăn không hết, có người cùng ta, ta cũng sẽ ăn thêm.”

Vệ Kịch nuốt một hơi cơm, nhìn Chử Thiệu Lăng thành thật gật đầu: “Thần...biết.”

Vệ Kịch không ngốc, hàng hóa của hoàng tử tự nhiên là tốt, nhưng trong lòng càng vui vẻ, bởi vì có thể cùng Chử Thiệu Lăng đồng thời dùng cơm, Vệ Kịch càng khoe miệng, sợ chính mình không nhận được sẽ mỉm cười, cúi đầu ăn bánh bao.

Không bao lâu hai người đều ăn xong, cung nhân dâng trà đến, Chử Thiệu Lăng uống một ngụm lại để xuống, Vệ Kịch cầm chén trà trong tay cũng không uống, đã đến lúc đi Hối Tín viện, Chử Thiệu Lăng một phen xoa đầu Vệ Kịch: “Đi thôi, ngày mai trở về sớm một chút.”

Sắc mặt Vệ Kịch thoáng đỏ lên, quỳ xuống trước mặt Chử Thiệu Lăng dập đầu rồi đi.

Vệ phủ biết Vệ Kịch hôm nay được nghỉ, sớm đã cho xe ngựa chờ ở đường lớn ngoài thành, hôm qua Vệ gia đã biết việc Vệ Kịch được thăng thành nhất đẳng thị vệ của Bích Đào uyển, quản gia tới đón Vệ Kịch thấy Vệ Kịch đi ra vội vàng đến gần thỉnh an: “Chúc mừng Thất thiếu gia, mới không đến một tháng, đã sánh bằng tam phẩm của lão gia.”

Vệ Kịch hé miệng nở nụ cười: “Đừng nói nữa, khiến người chê cười, mau quay về nhà.”

Quản gia cười cười, đỡ Vệ Kịch lên xe ngựa, chính mình ngồi ở ngoài bên cạnh gã sai vặt đánh xe.

Ngồi ở trên xe ngựa mặt Vệ Kịch vẫn còn có chút hồng hồng, từ tối hôm qua trong lòng hẳn vẫn rất vui sướng, không phải là vui vẻ vì được lên chức, là vui vẻ vì những lời Chử Thiệu Lăng nói kia.

Chử Thiệu Lăng vẽ cho Vệ Kịch một bức tranh kia Vệ Kịch không để ở trên bàn, cũng không chuẩn bị treo lên khoe khoang, chính là tiểu tâm cẩn thận gấp lại thật đẹp, bỏ vào hộp gỗ trong ngăn bàn, giấu cùng với bức họa trước kia.

Vệ Kịch hồi tưởng động tác ban nãy của Chử Thiệu Lăng, mỗi một câu mỗi một từ, trong lòng vui vẻ, trên mặt đỏ hơn, Vệ Kịch nhận không được lạng lẽ sờ sờ đỉnh đầu, Chử Thiệu Lăng vừa rồi nhu qua chỗ đó.

Không bao lâu đến Vệ phủ, Vệ Kịch nhảy xuống xe vào cửa, đi trước chính phòng thỉnh an lão thái thái, Vệ gia không ở riêng, lão thái thái ở cùng ba đứa con, phụ thân Vệ Kịch Vệ Minh là con trưởng, lão Đại.

Vệ lão thái thái cũng biết việc Vệ Kịch lên chức, cười càng từ ái, ôm lấy Vệ Kịch xoa nắn nửa ngày, vui vẻ nói: “Kịch nhi thật không chịu thua kém, ngày hôm trước đại ca người vừa thăng chức thành Thống lĩnh

kỵ binh dũng mãnh doanh, tiếp theo người lại thăng lên tam phẩm thị vệ, tổ tông hiển linh, các người một đứa so một đứa càng không chịu thua kém.”

“Đại ca thăng chức Thống lĩnh kỵ binh dũng mãnh doanh?” Vệ Kịch trong Bích Đào uyển cũng không có nghe nói, “Đại ca vốn là người của Phiêu kỵ doanh, có thăng cũng không thăng tới đại ca a...”

Vệ lão thái thái như trước vui mừng vui mừng: “Nếu không nói huynh đệ các người không chịu thua kém đâu, chuyện phía trước ta cũng không biết, đại ca người hôm trước có về nhà một chuyến, phụ thân người chưa kịp đem rượu ra hân đã vội vã chạy về trong quân.”

Vệ Kịch nghi hoặc trong lòng, thầm nghĩ có phải là điện hạ... Trên mặt Vệ Kịch có chút phát sốt, cảm giác này là tự mình đa tình, đại ca là người có khả năng, thăng làm Thống lĩnh chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

“Buổi tối lại đây theo ta ăn một bữa, đi trước gặp nương người đi.” Vệ lão thái thái cười vỗ vỗ lưng Vệ Kịch, “Đừng thay quần áo thường, cho nương người nhìn cao hứng.”

Vệ Kịch cười gật đầu rồi đi.

Mẫu thân Vệ Kịch Khương phu nhân cũng chờ đứa con từ sớm, thấy Vệ Kịch càng phát ra oai hùng cười đến khoe mắt cũng cong lên, vội lôi kéo đứa con ngồi xuống, phân phó người chuẩn bị lò sưởi chân, Vệ Kịch cười cười: “Thái thái mấy ngày nay có khỏe không?”

“Rất tốt.” Gần đây hai đứa con trai của Khương phu nhân liên tục lên chức, trong lòng cực kỳ thoải mái, đứa con lớn Vệ Chiến trầm ổn có khả năng, lên chức là chuyện sớm muộn, đứa con nhỏ có thể không chịu thua kém đã làm Khương phu nhân vui mừng ngoài ý muốn, rốt cuộc là ôm ấp tình cảm từ mẫu, thấp giọng dặn, “Làm thị vệ bên người Đại hoàng tử mọi việc đều phải cẩn thận chút, người về sau mỗi ngày đều đi theo bên người điện hạ, cái gì nên nói cái gì nên làm trong lòng phải tự biết, ngàn vạn đừng bởi vì được chút ân sủng mà sinh kiêu, mọi sự cẩn thận không cần xuất đầu, hiểu không?”

Vệ Kịch nghĩ đến Chữ Thiệu Lăng, trong lòng ấm áp, nghe vậy gật gật đầu: “Nhi tử hiểu được.”

Khương phu nhân mỉm cười vuốt mặt Vệ Kịch, nhẹ giọng nói: “Nguyên bản lão gia còn bởi vì việc người đi Bích Đào uyển mà quả trách người, ai biết người may mắn, có phúc khí lớn như vậy khiến Đại hoàng tử xem trọng, ta nghe nói bên người hoàng tử có vô số thị vệ đâu, lại có bao nhiêu người giống người trở thành nhất đẳng thị vệ?”

“Bên người điện hạ phải có tám, chính là nhân số vẫn luôn không đủ, hiện nay thêm ta, đã có bảy người.”

Khương phu nhân gật gật đầu, thấp giọng nói: “Phỏng chừng trong số đó người là nhỏ tuổi nhất, trong ngày thường muốn thành thành thật thật, không cần phạm sai lầm khiến người ta có cơ hội dễ người...” Khương phu nhân càng nghĩ càng lo lắng, “Những đại thị vệ kia có nhìn người không vừa mắt hay không? Ta cho người một ít tiền, người cầm hiệu kính...”

“Nương! Không người khi dễ ta.” Vệ Kịch đỏ mặt nắm tay Khương phu nhân, “Các thị vệ đại ca đều rất tốt”. Trong Bích Đào uyển Vương công công đã sớm cao thấp nhắc nhở qua một lần, làm sao còn có người sẽ khi dễ hắn.

Khương phu nhân thoáng yên tâm, lại ôm lấy Vệ Kịch lải nhải nửa ngày, nha đầu bên ngoài tiến vào báo lão gia đã trở lại, muốn gặp Thất thiếu gia, Khương phu nhân cười cười: “Mau đi đi.”

Vệ Kịch gật gật đầu, lại rót cho Khương phu nhân một chén trà liền đi.

.....

Hôm sau giờ Thân Vệ Kịch hồi cung, lúc bữa tối Chữ Thiệu Lăng để lại một bát cháo gà không động đến, sai người để ninh trên bếp lò chờ Vệ Kịch trở về ăn, Vệ Kịch vừa mới trở về Bích Đào uyển đã bị Vương Mộ Hàn mời vào tắm điện.

Chữ Thiệu Lăng nhìn người trước mắt bật cười: “Chỉ mới đi có một ngày, sắc mặt như thế nào lại kém như vậy ? Đông lạnh?”

Vệ Kịch miễn cưỡng nở nụ cười, đến gần cấp Chữ Thiệu Lăng thỉnh an, thấp giọng nói : “Không, tối hôm qua ngủ không được ngon giấc.”

Chữ Thiệu Lăng nhìn sắc mặt Vệ Kịch có chút đau lòng, sai người đem canh gà lưu trữ dâng lên, Chữ Thiệu Lăng đem cung nữ đều đuổi ra ngoài, lôi kéo Vệ Kịch để hắn ngồi lên tháp, Chữ Thiệu Lăng sờ sờ trán Vệ Kịch, cũng không nóng.

Canh gà vừa lấy ra từ bếp lò, nóng hừng hực, Vệ Kịch mở miệng nhỏ uống từng chút từng chút, sắc mặt tốt hơn một ít.

Chữ Thiệu Lăng cười nói: “Này về sau ta làm sao yên tâm cho ngươi về nhà? Đều làm như thế nào?”

Vệ Kịch lắc lắc đầu, Chữ Thiệu Lăng nhìn hắn ngốc lăng trong lòng buồn cười, nhịn không được đem người ôm vào lòng, cười khê: “Nhớ ta sao...”

Vệ Kịch mặt đỏ, Chữ Thiệu Lăng đem bát không trong tay Vệ Kịch đặt ở bàn nhỏ trước tháp, nhìn người trước mắt có chút tâm viên ý mã, vừa muốn nói cái gì Vệ Kịch đứng lên, Chữ Thiệu Lăng trong lòng buồn cười, nằm ở trên tháp nhìn hắn muốn làm cái gì mà tránh thoát đi, Vệ Kịch do dự một lát, lấy ra một cái túi để ở trong ngực, khuôn mặt xấu hổ: “Điện...điện hạ, đây là, gia phụ...”

Vệ Kịch thật sự không biết nên nói như thế nào, Chữ Thiệu Lăng cười tiếp nhận túi trong tay Vệ Kịch, mở ra nhìn thoáng qua, nga, một xấp ngân phiếu.

Chữ Thiệu Lăng hiểu rõ, cười khê: “Phụ thân ngươi nói cái gì?”

Vệ Kịch chưa bao giờ làm qua chuyện như vậy, sắc mặt đỏ lên, nói chuyện cũng trở nên lắp bắp: “Đa tạ...điện hạ nâng đỡ gia huynh và thân, gia đình thân...về sau đều sẽ...”

“Không cần phải nói, ý tứ của phụ thân ngươi ta biết.” Chữ Thiệu Lăng nhịn không được cười ra tiếng, đứng dậy đem một xấp ngân phiếu nhét vào trong ngực áo Vệ Kịch, thấp giọng nói, “Trở về nếu phụ thân ngươi hỏi liền nói ta nhận, ngân phiếu này ngươi giữ làm tiêu vật...”

“Như vậy sao được?” Vệ Kịch lần đầu làm việc dứt lốt, trong lòng hổ thẹn, không chịu nhận lấy, chống đỡ một lúc cổ áo Vệ Kịch bị xóc lên, Chữ Thiệu Lăng đảo mắt nhìn qua một cái, sắc mặt nháy mắt lạnh xuống.

Vệ Kịch vẫn không phát hiện, nhỏ giọng vội la lên: “Thần không cần...thỉnh điện hạ nhận lấy đi...”

“Vệ Kịch...” Chữ Thiệu Lăng khê vuốt vết máu trên cổ Vệ Kịch, thanh âm lạnh lẽo, “Nơi này là bị cái gì?”

12. Chương 12

Vết máu trên cổ Vệ Kịch đã đóng vảy, nhưng da thịt xung quanh vẫn còn sưng đỏ, thương tích như thế hiển nhiên là bị đánh ngày hôm qua, Chữ Thiệu Lăng sai người mang hai lò sưởi tiến vào, trầm giọng nói: “Trong phòng không lạnh, ngươi cởi áo ta xem.”

Vệ Kịch vốn không muốn cởi, nhưng hắn lần đầu tiên thấy Chữ Thiệu Lăng dùng ánh mắt này nói chuyện với mình, trong lòng sợ hãi, do dự một lát đem ngoại bào cởi ra, lại bỏ đi áo bông bên trong, vị thuốc đông y nhàn nhạt nháy mắt tràn ngập, Vệ Kịch còn mặc một tầng trung y mỏng manh, bối rối nhìn Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng đến gần đem trung y của Vệ Kịch cũng cởi bỏ, trong mắt càng phát ra lạnh băng, thân mình mảnh khảnh bị đánh ra hơn mười vết máu dài, phía sau lưng một chỗ còn chảy máu, đầu ngón tay Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng chạm vào miệng vết thương được bôi thuốc của Vệ Kịch, nhẹ nhàng chạm vào, bất quá là thuốc bột cầm máu tầm thường.

Chữ Thiệu Lăng gọi người lấy kim sang được, không bao lâu cung nhân liền đem dược dâng lên, Chữ Thiệu Lăng để người lui xuống, chính mình cầm mảnh khăn sạch sẽ đem thuốc bột trên người Vệ Kịch lau đi, Vệ Kịch còn muốn chống đỡ, nhưng thấy sắc mặt Chữ Thiệu Lăng âm trầm cũng không dám nói gì.

Chữ Thiệu Lăng cố gắng xuống tay nhẹ nhàng, thấp giọng nói: “Người dùng chỉ là thuốc cầm máu, không hết đau không nói, làm không tốt về sau còn để lại sẹo, đến...”

Chữ Thiệu Lăng lôi kéo Vệ Kịch ngồi xuống, tự mình dùng thuốc thoa lên cho Vệ Kịch, thuốc mỡ trong suốt lạnh lẽo, Vệ Kịch nhin không được rùng mình một cái, Chữ Thiệu Lăng kéo chân trên tháp cho Vệ Kịch đắp lên, thấp giọng hỏi: “Ai đánh?”

Vệ Kịch cúi đầu, nghe vậy chỉ lắc đầu, không nói lời nào.

Chữ Thiệu Lăng cũng không ép buộc hắn, dưới tay càng phát ra mềm nhẹ, đem vết thương trên người hắn cẩn thận xử lý, hỏi: “Thân dưới có thương sao?”

Vệ Kịch lỏm thân trên, phía dưới vẫn mặc quần chỉnh tề, nghe xong lời nói có chút thẹn thùng lắc đầu: “Không có.”

Chữ Thiệu Lăng gạt đầu, đem thuốc để ở một bên, cầm khăn lau tay, nhẹ giọng nói: “Không lạnh thì cứ để như vậy đi, mặc quần áo liền đem thuốc lau sạch sẽ.”

Vệ Kịch có chút co quắp, vươn tay bắt chần xõa tung không biết nên nói cái gì, Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt, đè ép tính tình hỏi lại một lần: “Thương thế kia là như thế nào làm ra?”

Vệ Kịch rũ mắt không nói chuyện, Chữ Thiệu Lăng cười lạnh: “Người cho là người không nói, ta liền tra không đến sao? Vệ Kịch...tình tình ta cũng không tốt.”

Vệ Kịch mím chặt môi, đỏ hốc mắt.

Hôm qua Vệ Minh gọi Vệ Kịch đi thư phòng tìm hắn, đầu tiên là cho Vệ Kịch xấp ngân phiếu kia, khiến hắn đưa cho Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch tuy rằng cảm thấy không tốt vẫn đáp ứng, chuyện của Vệ Chiến hắn cũng vừa mới biết, Chữ Thiệu Lăng có hỗ trợ trong đó hay không Vệ Kịch không rõ ràng lắm, nhưng chức vị của mình thăng lại thăng đều là Chữ Thiệu Lăng ân sủng, hiểu kính chút ngân phiếu cho Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch tự giác cũng nói được đi qua, liền thành thật đem ngân phiếu cất đi.

Rất nhiều chuyện Vệ Kịch không thể tưởng được, Vệ Minh vẫn có thể nhìn hiểu được, vị trí Thống lĩnh kị binh dũng mãnh doanh của Vệ Chiến là Tử Quân Hầu tiến cử, Tử Quân Hầu là ngoại công Đại hoàng tử Chữ Thiệu Lăng, mà đứa con út Vệ Kịch lại nhậm chức trong Bích Đào uyển, mặc kệ là bởi vì sao được Đại hoàng tử xem trọng, hiện lại Vệ gia dĩ nhiên lọt vào mắt xanh Đại hoàng tử.

Vệ Minh cũng đoán không ra vì cái gì Đại hoàng tử đột nhiên đề bạt nhà bọn họ, Vệ gia vốn là thế đại gia tộc, nhưng đã từ từ xuống dốc, tước vị đến tay mình chỉ còn lại cái chức nhất đẳng tướng quân, hai đứa con trai còn nhỏ, trong tộc cùng thế hệ càng không có người xuất sắc, nghĩ như thế nào cũng không đáng Chữ Thiệu Lăng xem trọng, nghĩ không ra là nghĩ không ra, tâm tình Vệ Minh vẫn thực vui sướng nhảy nhót.

Năm sau triều đình sẽ phái một quan viên đi ngoại nhậm tuần tra, đó là chuyện tốt, đi ra ngoài một chuyến có thể thu về không ít đồ vật không nói, sau khi trở về chức quan cũng sẽ nhúc nhích hướng lên, Vệ Minh luôn giữ một chức quan nhân tản ở Lại bộ, chuyện này hắn đã nghĩ nhiều năm, chỉ tiếc không có khả năng tìm người trên nói, hiện giờ có thuyền lớn Chữ Thiệu Lăng, hắn muốn suy nghĩ một phen, đưa xấp ngân phiếu liền nói ra việc Vệ Minh năm sau đi tuần tra, phân phó Vệ Kịch tìm một thời điểm thích hợp, ở bên cạnh Chữ Thiệu Lăng nhắc đến, Vệ Minh không dám nghĩ tới Đề đốc cùng Tuần phủ, hắn nghe nói dưới tay Sơn Đông Tuần phủ còn thiếu vài cái Phủ trị, Vệ Minh là nhìn trúng vị trí này.

Vệ Kịch không hứng thú việc quan trường, nhưng thân là con nhà quan gia, này đó vẫn biết một chút.

Phủ trị trực tiếp cùng quan viên địa phương bàn bạc, có thể đục nước béo cò không ít, không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm vị trí đó, không chỉ là như thế, phụ thân tự mình biết đạo, Vệ Minh xử sự bướng bỉnh lại hoa mắt ù tai, thật sự không kham nổi trọng trách lớn, đến lúc đó xảy ra đường rẽ gì, chẳng những làm phiền hà Chữ Thiệu Lăng, chính Vệ Minh cũng muốn chịu tội, nghĩ như thế nào cũng đều không thích hợp, Vệ Kịch chỉ trông mong người nhà có thể an hưởng phú quý, không cầu thông minh, khuyên Vệ Minh vài câu, lại không biết câu nào làm Vệ Minh xúc động, nhất thời thẹn quá thành giận, chỉ nói Vệ Kịch hiện giờ làm quan to không đem cha mình để vào mắt, tùy tay lấy tới một cái phát trần liền đánh, Vệ Kịch ăn nói vụng về thành thật, nói không nên lời xin tha, bị đánh một trận.

May mắn Khương phu nhân ở phía sau nghe thấy được, vội vàng chạy tới ngăn đón, khuyên đến khuyên đi, Vệ Minh cũng sợ Vệ Kích trên người mang thương thế bị Chữ Thiệu Lăng nhìn thấy không giải thích được, lại đánh vài cái liền dừng tay.

Vệ Kích đương nhiên biết chuyện này không lừa dối được Chữ Thiệu Lăng, hấn lại sợ Vệ Minh trực tiếp đến gặp Chữ Thiệu Lăng, đành phải nói, lại nói: “Cầu điện hạ...không cần đáp ứng phụ thân, phụ thân lớn tuổi, chịu không nổi cơn ba...”

Chữ Thiệu Lăng thở dài, hấn cho rằng là chuyện gì lớn, cũng chỉ bởi vì một cái vị trí Phủ trị nho nhỏ cũng nháo thành như vậy, còn đánh Vệ Kích, Chữ Thiệu Lăng vốn là nổi giận muốn tìm người trút, vừa nghe nói là Vệ Minh lại càng không biết nói gì mới tốt, trong lòng hấn có tính toán, dỗ Vệ Kích: “Yên tâm...trong lòng ta đều biết, phụ thân người...thôi.”

Chữ Thiệu Lăng đau lòng Vệ Kích chịu ủy khuất, cẩn thận đem người ôm vào trong ngực, thấp giọng nói: “Người làm thế nào lại thành thực như vậy, liền thành thành thật thật bị đánh? Người sao lại không chạy?”

Vệ Kích bị bọc trong chăn bông, chỉ lộ ra cái đầu, thấp giọng hỏi: “Phụ thân đánh ta...ta làm sao có thể chạy?”

“Ân?” Chữ Thiệu Lăng cười khê, “Vậy nếu là ta đánh người thì sao? Có trốn hay không?”

Đôi môi mỏng của Chữ Thiệu Lăng lướt qua bên tai Vệ Kích, Vệ Kích đỏ mặt lắc đầu: “Không trốn.”

Chữ Thiệu Lăng vừa lòng, thấp giọng dạy dỗ: “Nhớ kỹ, về sau chỉ không được trốn ta, người khác đánh người, mặc kệ là ai, trực tiếp chạy, trốn được bao xa thì trốn, nghe không?”

Vệ Kích sửng sốt, lời này nói kỳ quái, chẳng lẽ về sau phụ thân tấu hấn, cái gì cũng không nói liền trực tiếp bỏ chạy sao? Vệ Minh cũng không nhất định có thể đuổi theo hấn, nhưng trực tiếp trốn đi liền hồng bét...Vệ Kích cảm thấy việc này không dễ làm, nhưng bản năng lời Chữ Thiệu Lăng nói tự nhiên là phải nghe, Vệ Kích gật đầu, nhớ kỹ.

Chữ Thiệu Lăng chính là thích vẻ mặt dù làm gì cũng bộ dáng nghiêm túc, tuy rằng thiếu vài phần tình thú, nhưng cũng là chỗ đáng yêu của Vệ Kích, Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Vừa rồi đùa người chơi thôi, ta làm sao có thể đánh người, nếu người không nghe lời, ta tự nhiên có biện pháp khác gây sức ép...” Thanh âm Chữ Thiệu Lăng thấp dần, hôn xuống vành tai Vệ Kích, hai má Vệ Kích nhanh chóng bị thiêu đỏ, áp úng nói không ra lời.

Tâm tình Chữ Thiệu Lăng đã khá nhiều, cười khê: “Cho người nháo một trận thiếu chút nữa quên chính sự, ta thấy trong thư tráp của người đều là “Tôn Tử”, “Ngô Khởi”, thích đọc binh thư?”

Vệ Kích gật gật đầu, thấp giọng nói: “Thích, khi còn bé không có việc nhìn đi xem binh thư của Đại ca, cảm thấy...xem rất tốt.”

“Thích xem về sau liền tới thư phòng của ta xem, ta có một chút người chưa xem qua.” Chữ Thiệu Lăng thấy thuốc mỡ trên người Vệ Kích thẩm thấu không sai biệt lắm, liền cầm quần áo của mình cho hấn phủ thêm, “Hôm qua ta tìm Trương Lập Phong, biết người này sao?”

Vệ Kích gật đầu: “Biết! Bình định Tây Bắc phản loạn Trương đại tướng quân.”

Chữ Thiệu Lăng nói: “Trương gia cùng gia đình bên ngoại ta là thế giao, Trương Lập Phong cũng tính là một nửa lão sư của ta, ta tìm hấn đến dạy người binh pháp quân sự, có thích không?”

Ánh mắt Vệ Kích lập tức mở to: “Trương tướng quân giáo dục ta?! Tại sao có thể...”

“Như thế nào không thể?” Chữ Thiệu Lăng cười khê, “Hấn mỗi ngày đều sẽ vội vàng vào cung giảng binh pháp cho ta, những cái đó ta đã sớm nghe đến phiền, người thích cái này liền ngoan ngoãn tới nghe, khẳng định có ích, ta đều đã nói với hấn.”

Vệ Kích vẫn có chút không kịp phản ứng, vui sướng đến ánh mắt đều sáng lên: “Như vậy sao được? Đó là Đại tướng quân đánh giặc...” ?

Chữ Thiệu Lăng cười cười nhẹ xoa đầu Vệ Kích một phen, bên ngoài phòng cung nữ nhẹ giọng nói: “ Điện hạ, đã là canh hai rồi.”

Chử Thiệu Lăng ân một tiếng, nói: “Đổi một bộ chăn đệm mới.”

Cung nữ nghe vậy vội vàng đi ra mở ngăn tủ lấy chăn, đều là đại cung nữ trường kì hầu hạ bên người Chử Thiệu Lăng, lại được Vương Mộ Hàn phân phó, không cần Chử Thiệu Lăng nhiều lời, hai cung nữ cầm một cái chăn lớn, lại ôm gối đầu đi vào, Vệ Kịch không nghĩ tới cung nữ trực tiếp tiến vào, nháy mắt đỏ mặt, hấn thân trên vẫn trần, trốn không chỗ trốn nắp không chỗ nắp, sắc mặt đỏ bừng nhìn Chử Thiệu Lăng, hai cung nữ như là không thấy trên tháp còn có Vệ Kịch, nhẹ tay nhẹ chân đổi chăn đặt gối đầu, cúi đầu khom lưng lui ra.

Chử Thiệu Lăng nhìn bộ dáng Vệ Kịch ngượng ngùng cười khê: “Hôm nay liền theo ta ngủ đi, phòng người bây giờ rất lạnh, không tốt để dưỡng thương.”

“Làm vậy sao được?” Vệ Kịch sợ cung nữ bên ngoài đèn nghe được, vội nhỏ giọng la lên, “Vạn nhất để người biết, sẽ nói điện hạ...”

“Quần áo của người đều đã cho các nàng cầm đi, người trần mình trở về?” Chử Thiệu Lăng cười khê, “Ở trong Bích Đào uyển sẽ không ai dám truyền tin tức ra bên ngoài, lại nói...ta cho tới bây giờ cũng sẽ không sợ người khác nói cái gì.”

Vệ Kịch lúc này mới phát hiện xiêm y lúc nãy cởi ra quả thật không có, đỏ mặt đảo loạn trong chăn không có biện pháp, Chử Thiệu Lăng cười cười, nắm Vệ Kịch nằm xuống, dụ dỗ: “Được rồi được rồi, chờ thương thể người tốt lại cho người trở về, ngủ đi...”

Chử Thiệu Lăng rót cuộc đem người lừa được đến trên giường trong lòng thực thoải mái, không bao lâu liền ngủ, đáng thương Vệ Kịch đỏ mặt, trong lòng như có con thỏ nhảy loạn không ngừng, vẫn trần trọc đến canh ba mới thiếp đi.

Hôm sau Chử Thiệu Lăng thông báo cho người ở Lại bộ, để một vị trí Sơn Đông Phủ trị cho Vệ Minh.

Vệ Minh muốn ra ngoài vậy cho hấn ra ngoài, cả ngày ở nhà vạn nhất lại đánh Vệ Kịch thì như thế nào? Chử Thiệu Lăng cũng không thể không cho Vệ Kịch về nhà ngày nghỉ, về phần thời điểm nào cho hấn trở về, sẽ không để cho Vệ Minh hài lòng như vậy.

13. Chương 13

Đảo mắt qua năm liền đến ngày mười lăm, bao nhiêu năm qua đi, tới ngày mười lăm tháng Giêng hoàng tộc đều sẽ mở đại yến, năm nay cũng như thế, lão Vương gia ở đất phong cũng tới, trong cung nhất thời phi thường náo nhiệt.

Vào tháng Giêng Chử Thiệu Lăng cũng không cần lại đi Hối Tín viện, mỗi ngày trừ bỏ sáng sớm đi thỉnh an Thái hậu, lại đi nội các nghe chính sự một canh giờ thì cũng không còn có gì làm, rảnh rỗi liền đùa đùa Vệ Kịch.

Từ ngày đem Vệ Kịch giữ lại tắm điện ngủ một đêm, Vệ Kịch về sau rốt cuộc chưa từng trở về phòng nhỏ của mình.

Chử Thiệu Lăng ngay từ đầu dụ dỗ Vệ Kịch, nói cái phòng nhỏ kia của hấn âm lãnh ẩm ướt, lại không có lò sưởi, chỉ đốt một chậu than, không ấm áp còn nhiều tro bụi, bất lợi cho dưỡng thương, Vệ Kịch bị nói đến không còn cách nào khác liền phải ở lại, sau khi thương thể đều tốt Vệ Kịch muốn nhắc tới việc trở về, Chử Thiệu Lăng đáp cho có, kéo dài không chấp nhận, nói nhiều Chử Thiệu Lăng luôn có biện pháp khiến hấn im miệng, dùng phương thức Chử Thiệu Lăng thích nhất.

Về sau mỗi khi Vệ Kịch nhắc tới phải trở về Chử Thiệu Lăng liền sẽ cười hỏi hấn có phải muốn chính mình hôn hôn hấn hay không, mỗi khi như thế Vệ Kịch đều đỏ mặt không dám lặp lại.

Lúc vừa mới trụ tiến vào, Vệ Kịch luôn không được tự nhiên, trong tấm điện đều là cung nữ, những cung nữ tỷ tỷ đó tuổi đều xấp xỉ mình lại hầu hạ mình như hầu hạ Chữ Thiệu Lăng, khiến hắn mất tự nhiên nói không nên lời, bó tay bó chân.

Lại về sau, Vệ Kịch trong lúc đi tuần tra đi ngang qua phòng ở của mình, rõ ràng phát hiện gian phòng kia đã cấp cho một thị vệ đại ca khác.

Hiện giờ trong tấm điện của Chữ Thiệu Lăng nhiều ra một ngăn tủ nhỏ, bên trên đều là đồ của Vệ Kịch, trong thư phòng Chữ Thiệu Lăng cũng nhiều ra một cái bàn nhỏ, là chỗ Vệ Kịch dùng mỗi ngày ôn tập binh pháp Trương Lập Phong giảng cho hắn, bất tri bất giác, Vệ Kịch cứ mơ mơ hồ hồ mà bị “mời” vào chính điện Bích Đào uyển.

Ngày mười lăm hôm đó là ngày Vệ Kịch làm nhiệm vụ, hắn đầu tiên là dẫn bọn thị vệ đi một vòng tuần tra các nơi, tra một lần sau tìm Vương Mộ Hàn thăm tra đối chiếu người đang làm nhiệm vụ, Vệ Kịch làm việc này luôn cẩn thận tỉ mỉ, đều phải xác minh lại một lần xong mới trở lại đưa cho Vương Mộ Hàn, cung kính như trước: “Phiền toái công công.”

“Không dám không dám, vất vả Vệ đại nhân.” Vương Mộ Hàn cười cười, hiện giờ hắn là thật tâm mà thích Vệ Kịch, nguyên bản nhìn cách Chữ Thiệu Lăng sủng hắn, Vương Mộ Hàn còn tưởng đứa nhỏ choai choai này không mấy ngày liền muốn thị sủng sinh kiêu mà làm mưa làm gió, nhưng không nghĩ đến qua nhiều ngày như vậy, Vệ Kịch vẫn như lúc trước, chuyện hắn nên làm hắn một chuyện cũng không bỏ qua, Vệ Kịch ít nói, giống như không chủ động nói chuyện với ai, nhưng lúc công đạo sự tình, mặc kệ người chức vị người kia là cao hơn hay thấp hơn hắn, nói chuyện đều thực khách khí. Vương Mộ Hàn ân thầm khâm phục, người điện hạ xem trọng, tự nhiên là không phải bình thường.

Hôm nay Vệ Kịch tuần tra xong, xoay người trở về thư phòng trong thiên điện, hôm qua nhìn “phong hậu bát trận” có vài chỗ không hiểu được, thừa dịp lúc này có thể nghiên cứu một chút.

Vệ Kịch lẳng lặng ngồi trước bàn nhỏ đọc sách, nhìn trong chốc lát có người thông báo Tứ hoàng tử đến, Vệ Kịch vội vàng đứng dậy, còn chưa đi ra ngoài, đã chạm mặt Chữ Thiệu Dương.

Vệ Kịch vội vàng hành lễ, nói: “Bái kiến Tứ hoàng tử, điện hạ trước đã đi nghe báo cáo cùng sự vụ phải quyết định, còn chưa trở về.” Hôm nay bên ngoài phá lệ lạnh lẽo, Chữ Thiệu Lăng nói thương thể của hắn còn chưa khỏi hẳn cho nên không cho hắn đi theo.

Chữ Thiệu Lăng quét mắt nhìn Vệ Kịch một cái, cũng không cho người đứng lên, hoài nghi nói: “Nếu Đại ca không ở, người một mình làm cái gì ở bên trong?”

Vệ Kịch nhấp môi, đột nhiên không biết như thế nào giải thích, hắn sợ ăn ngay nói thật sẽ rước họa cho Chữ Thiệu Lăng, tìm cái lý do hắn lại soạn không ra, do dự một lúc đuôi mày Chữ Thiệu Dương sắc bén đứng lên, nói: “Ai cho người đi vào? Thư phòng đại ca người cũng dám tùy tiện vào sao?!”

Chữ Thiệu Dương còn muốn nói gì nữa, nghe người báo Vương Mộ Hàn vội vàng chạy tới khom người đến gần, cười nói: “Cấp Tứ hoàng tử thỉnh an, đây là Vệ Kịch, là thị vệ bên người của điện hạ, hiện đang giúp sắp xếp thư phòng.”

“Thu thập thư phòng dùng thị vệ làm gì?!” Chữ Thiệu Dương nghi hoặc nhìn Vệ Kịch, ngữ khí không tốt, “Đại ca đồng ý?! Làm sao có thể?!”

Wương Mộ Hàn cười cười: “Thật là ý tứ cửa điện hạ.” Gần đây Vệ Kịch vẫn luôn ngủ trong tấm điện, Vương Mộ Hàn dĩ nhiên biết hai người ở chung vui vui vẻ vẻ, chỉ phải giúp điện hạ nhà mình che giấu, “Vệ đại nhân làm việc cẩn thận lại ít nói, rất được điện hạ thích.”

Chữ Thiệu Dương nhướng mày liếc mắt nhìn Vệ Kịch một cái, vẫn cảm thấy mặc danh kỳ diệu, ngay lúc muốn nói gì thì bên ngoài truyền Chữ Thiệu Lăng trở lại.

Chữ Thiệu Dương mặc kệ Vệ Kịch ngơ ngác, cười nói: “Đại ca như thế nào mới trở về? Ta chờ một hồi lâu rồi này.”

Chữ Thiệu Lăng lướt qua Chữ Thiệu Dương nhìn Vệ Kịch còn đang nửa quỳ phía sau, thản nhiên nói: “Mới vừa nói cái gì?”

“Tiểu thị vệ kia.” Chữ Thiệu Dương bĩu môi, “Giống như đầu gối, một câu cũng sẽ không nói, thư phòng của đại ca ta cũng không thể tùy tiện vào, như thế nào lại để cho một cái thị vệ ra ra vào vào? Vạn nhất...vạn nhất là người bên kia, nhìn lên đồ vật của đại ca thì sao? Đại ca đừng quá yên tâm hần.”

Chữ Thiệu Lăng cười khế, đi qua Chữ Thiệu Dương nâng Vệ Kích dậy, cười nói: “Ta đương nhiên yên tâm hần, ta đã nói trời lạnh đừng ra ngoài, chính là không nghe, lại muốn ta phạt ngươi?” Câu nói kế tiếp là nói với Vệ Kích, thần sắc ôn hòa, thậm chí còn dẫn theo hương vị sủng nịch.

Lúc này sắc mặt Chữ Thiệu Dương liền thay đổi.

Vệ Kích sốt ruột muốn giải thích như thế nào thì tốt, không nghĩ mới Chữ Thiệu Lăng lại sẽ nói như vậy, theo bản năng đem lời nói nuốt về: “Thần chính là...thu thập giá sách một chút, cũng không dám động đến đồ vật của điện hạ...”

Chữ Thiệu Lăng không thêm để ý cười cười: “Động thì lại làm sao? Đi đọc sách của người đi, ta khi trở về muốn truy bài ngươi.”

Chữ Thiệu Lăng đem người đẩy vào trong phòng, quay đầu nói với Chữ Thiệu Dương: “Tìm ta làm gì?”

Chữ Thiệu Dương cười gượng: “Một lát có gia yến, ta đến tìm Đại ca cùng đi.”

“Ân, người đi đến trong phòng lò sưởi ngồi một lát, ta đổi quần áo cùng đi với ngươi.” Chữ Thiệu Lăng sai người châm trà, chính mình đi tắm điện, Chữ Thiệu Dương đi theo cung nhân đến mộc phòng phía Tây, đi vài bước lại quay đầu liếc mắt nhìn thư phòng một cái, trong mắt hiện lên một tia tầm tó.

“Điện hạ, ngài vừa rồi...” Vương Mộ Hàn hầu hạ Chữ Thiệu Lăng thay quần áo, nhin không được khuyên nhủ, “Có chút không nể mặt Tứ điện hạ, sợ Tứ điện hạ trong lòng sẽ không thoải mái.”

Chữ Thiệu Lăng mới vừa nói thì làm sao? “Tự nhiên là yên tâm”, đến Chữ Thiệu Dương cũng không thể tùy ý ra vào thư phòng, hiện tại đều nhượng Vệ Kích tốt đẹp ở bên trong, này không phải nói rõ Chữ Thiệu Lăng càng yên tâm Vệ Kích sao?

Vương Mộ Hàn cẩn thận giúp Chữ Thiệu Lăng chỉnh sửa lễ bào, thấp giọng khuyên nhủ: “Điện hạ nếu là thật tâm thích Vệ Kích, không nên sủng ái như vậy, vừa là sủng, cũng không nên để cho người khác biết, Vệ Kích được điện hạ ban ân huệ lớn như vậy, bất định là chuyện tốt.”

Chữ Thiệu Lăng cười khế, hơi hơi ngứa đầu để cho cung nữ sửa lại cổ áo, Vương Mộ Hàn nhìn sắc mặt Chữ Thiệu Lăng chậm rãi nói: “Ân sủng quá mức chiêu mối họa, lão phu khi nhìn đến vở diễn Quý phi say rượu liên nghĩ, nếu không phải Đường Huyền Tông sủng Dương quý phi như vậy, sợ là cũng sẽ không có một chuyện Mã Ngôi, chịu một lúc ủy khuất đổi tới một đời bình an, cuối cùng đáng giá.”

“Công công hiện tại càng ngày biết càng nhiều.” Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười, “Đáng tiếc ta không là Lý Long Cơ, hần cũng không phải Dương Ngọc Hoàn.”

Tựa hồ mình quân cũng sẽ không đối với nữ nhân mình thực tâm yêu thích biểu hiện quá mức sủng ái, có người thậm chí tìm một người chịu tội thay người trong lòng chán thương, gia pháp tổ tông cũng đều là giáo dục như vậy: Không bắt công, không chuyên sủng.

Đáng tiếc Chữ Thiệu Lăng cho tới bây giờ cũng không phải là người sẽ vâng theo cái gọi là đạo lý luân thường.

Hần thích Vệ Kích, liền muốn quang minh chính đại thích hần, sủng hần, đau hần, cho tới bây giờ Chữ Thiệu Lăng sẽ không sợ bị người khác biết.

Cái loại biện pháp cố ý vắng vẻ trong lòng lại yêu đến điên cuồng, trong mắt Chữ Thiệu Lăng bất quá là yếu đuối, chính mình không đủ mạnh bảo hộ ái nhân, liền có tài năng gì nói lâu dài, tất cả đều là vô nghĩa! Không có năng lực liền đừng nói cái gì ái nhân, nếu thích, đem người đưa đến bên cạnh, vậy muốn toàn tâm toàn ý đau hần, về phần những người cản trở sao, gạt thần sát thần, ngộ phạt sát phạt thôi. [Cũng chính là vì đoạn này mà ta quyết định làm Bạo Quân. Yêu là phải đấu tranh, yêu là quang minh chính đại, ta thích Chữ Thiệu Lăng vì tính tình cường liệt đó.]

Hắn hỗn độn. hai thế thật vất vả mới cùng Vệ Kịch một chỗ, dựa vào cái gì còn muốn khiến Vệ Kịch “thụ nhất thời ủy khuất”? Từ thời điểm đem Vệ Kịch lừa đến trên giường Chữ Thiệu Lăng liền dự bị tốt chuyển phía sau, Chữ Thiệu Lăng sẽ không để cho Vệ Kịch chịu một chút ủy khuất, vừa muốn hưởng nhân sinh lâu dài, cá cùng tay gấu, hắn muốn tất cả.

Nghĩ đến thân sắc Vệ Kịch vừa rồi Chữ Thiệu Lăng có chút đau lòng, Vệ Kịch đại khái cũng cho là mình sẽ không che chở hắn, đồ ngốc này....

Chữ Thiệu Lăng đổi tốt xiêm y, nhẹ giọng phân phó: “Ta đi Thừa Càn cung dùng gia yến, bữa tối Bích Đào uyển cứ làm theo lệ thường, nhìn Vệ Kịch một chút, không được để hắn ăn ít.”

Vương Mộ Hàn sững sờ, trong lòng thở dài, biết mình là nói vô ích.

14. Chương 14

Chữ Thiệu Lăng đổi tốt quần áo mang theo cung nhân cùng Chữ Thiệu Dương đi Thừa Càn cung, tong điện trừ bỏ hoàng đế cùng vài vị lão Vương gia đều đã đến, Nhị hoàng tử Chữ Thiệu Nguyên, Tam hoàng tử Chữ Thiệu Mạch còn có Ngũ hoàng tử Chữ Thiệu Tùy đứng dậy cấp Chữ Thiệu Lăng hành lễ, trước mặt người khác Chữ Thiệu Lăng đương nhiên phải bày ra một bộ huynh trưởng gương mẫu, đầu tiên là hỏi Chữ Thiệu Tùy ăn uống có tốt không, lại cùng hai cái đệ đệ nói chuyện vài câu, hảo một bộ thiên gia huynh đệ hòa thuận vui vẻ.

Mang theo các huynh đệ đi qua bình phong vào bên trong thỉnh an Thái hậu, vài vị lão thái phi đang cùng Thái hậu trò chuyện, thấy mọi người Chữ Thiệu Lăng tới vội kéo lại gần nhìn nhìn một phen, cười nói: “Đại hoàng tử đã trưởng thành rồi....”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười, liêu khởi vạt áo vội tới từng người thái phi chào hỏi, thái phi nhóm vội vàng nâng người dậy, Thái hậu đem Chữ Thiệu Lăng gọi vào bên người, cười nói: “Cũng không phải đại nhân, một năm nay đứa nhỏ này trưởng thành mới tốt một chút, thân thể hắn mảnh mai, tam tai cứu nạn, để cho người lo lắng.”

Tề thái phi cười kéo tay Chữ Thiệu Lăng nhìn nhìn một phen, cười nói: “Ta lần trước thấy Đại hoàng tử vẫn là năm kia, hai năm không gặp, Đại hoàng tử càng trở nên oai hùng.” Lão thái phi lấy khăn tay xoa xoa khóe mắt, thấp giọng nói, “Đại hoàng tử diện mạo thất tốt, cùng hoàng hậu....”

Thái hậu nghe vậy cũng đỏ hốc mắt, gật đầu: “Tình tình cũng giống như Du nhi, rất có hiếu thảo lại khoan dung, này đó hài tử bên trong...để cho ta nhớ.”

Thục phi ánh mắt rất tốt, thấy thế khẽ cười nói: “Đúng là, các vị Thái phi nương nương không phát hiện tấm vải giường bằng gấm bách thọ trên giường Thái hậu, phía trên mặt viết hơn một ngàn chữ thọ, đều là chính tay Đại hoàng tử viết.”

Các vị thái phi nghe vậy vội vàng khen tặng, thái hậu lau nước mắt cười cười: “Cứ như vậy vẫn nói ta cứng rắn, làm sao trách ta, đứa nhỏ này thật làm cho người ta đau lòng...”

Các vị Thái phi Vương phi tại đất phong không biết, người trong cung đều là biết đến, nhắc tới việc bách thọ đồ kia không khỏi nghĩ đến Lệ phi, Lệ phi bởi vì việc này nhận tội, không có phong hào quý phi còn bị cấm túc, chờ đến mấy ngày trước hoàng đế mới mềm lòng, nói là qua năm hắn là đoàn viên, lúc này mới đem người thả ra.

Thái hậu gương mặt nhìn Lệ phi liếc mắt một cái, trong lòng cười lạnh, không biết lại âm thầm bên trong dùng biện pháp gì dụ dỗ hoàng đế hồi tâm chuyển ý đâu, cũng thế, qua năm cáo mệnh Chân gia tiến cung, Lệ phi cũng không thể đang lúc cấm túc thấy nhà mẹ đẻ.

Lệ phi vừa mới được thả ra, tự biết thu liễm, biết vâng lời đứng ở phía sau Thục phi Nhân phi, không nói một chữ, chỉ cần Chân gia không ngã, Lệ phi cũng sẽ không nghiêng, trong lòng Chữ Thiệu Lăng đều biết,

đảo mắt một cái nhìn thấy Ninh quý nhân phía sau Lệ phi, Chử Thiệu Lăng trong lòng vừa động, khẽ cười nói: “Lâu không thấy Tứ muội muội, Tứ muội muội có khỏe không?”

Tứ công chúa Phúc Nghi là do Ninh quý nhân sinh, Ninh quý nhân nghe vậy vội vàng cười đem Phúc Nghi tiến lên, cười nói: “Khó khăn Đại hoàng tử nhớ đến, công chúa gần đây cũng nhắc tới Đại ca đó, không phải là thù tãi tặng đại ca sao? Lấy ra đi...” Ninh quý nhân vỗ vỗ lưng Phúc Nghi, Phúc Nghi bắt quá mười hai tuổi, bởi vì mẫu phi không được sủng ái trong các vị công chúa mình cũng mờ nhạt, nàng tự biết mẫu phi là dựa vào Lăng hoàng hậu mới có thể vững chân đứng ở trong cung, bởi vậy đối với Lăng hoàng hậu là hiếu thuận, Chử Thiệu Lăng là kính trọng, may mắn Chử Thiệu Lăng thường thường nhắc nhở Thái hậu mới nhớ kỹ chính mình.

Phúc Nghi có chút thẹn thùng, cầm một túi thù tãi xảo đưa cho Chử Thiệu Lăng, nhẹ giọng nói: “Ta học một cách thù mới, Đại ca không cần ghét bỏ.”

Chử Thiệu Lăng cầm đến xem, cười nói: “Tứ muội muội tay nghề thật tốt.”

“Nhìn cái gì đấy?” Thái hậu cười mỉm nhìn huynh muội hai người, “Cũng đưa Ai gia nhìn xem.”

Chử Thiệu Lăng đến gần đem túi thù đưa cho Thái hậu, cười nói: “Tứ muội muội thù tãi cho ta, hoàng tổ mẫu nhìn xem được không?”

Thái hậu nheo mắt lại nhìn xem, cười nói: “Thực hảo, khó khăn Phúc Nghi cẩn thận, trước có vài ngày ta đột nhiên nghe thấy Phúc Nghi bị bệnh, khỏe hơn chưa?”

“Hồi hoàng tổ mẫu, đã tốt hơn nhiều.” Phúc Nghi ở trước mặt Thái hậu cũng không nói rõ, bị bệnh Thái hậu cũng không để bụng, Phúc Nghi từ nhỏ đã không được sủng ái, cũng không để ý, “Chính là bị phong hàn, không đáng ngại.”

Thái hậu gật gật đầu, đem túi thù đưa cho Chử Thiệu Lăng không nói nữa, quay đầu cùng các vị Thái phi nói chuyện, Chử Thiệu Lăng cầm túi thù đi xuống, nhẹ giọng hỏi: “Đồ vật tháng trước ta đưa cho muội muội đã dùng hết chưa?”

Phúc Nghi cúi đầu lắc đầu, thấy chung quanh không người để ý, cảm kích nhìn Chử Thiệu Lăng, nói: “Không, Đại ca cho nhiều thuốc bổ cùng tiền bạc như vậy, nhất thời dùng không hết.”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Thiếu cái gì thiếu cái gì không cần giấu, chính mình phải người đến nói với ta, đừng câu nệ, mệt chính mình.”

Phúc Nghi đỏ hốc mắt, sợ người đi ngang nhìn thấy vội vàng che giấu, gật đầu: “Ta biết, lại khiến Đại ca thêm phiền, không phải ta cùng mẫu phi...”

“Đều là huynh muội, nói với ta chuyện này để làm gì.” Chử Thiệu Lăng đem túi thù mang ở trên người, “Không việc gì người cùng mẫu phi thường xuyên đi Từ An điện thỉnh an, trong lòng Thái hậu đều biết.”

Phúc Nghi gật đầu đáp ứng.

Hoàng đế cùng lão Vương gia đến cửa, bên ngoài nhất thời trở nên huyền ảo, Chử Thiệu Lăng mang theo bốn huynh đệ đi ra ngoài nghênh đón, lại một phen cấp bậc lễ nghĩa hàn huyền, không bao lâu mọi người ngồi xuống, Chử Thiệu Lăng trước tiên mời rượu hoàng đế, lại dựa theo bối phận mà tuần tự mời rượu các vị Vương gia, sau hân vài vị hoàng tử khác cũng bắt đầu mời rượu.

Trong điện ti trúc chuông và khánh vang lên, chén rượu đầy với lần lượt thay đổi, phi thường náo nhiệt, Chử Thiệu Lăng nhẹ nhàng mân mê túi thù với đeo vào, thoáng xuất thần.

Chăm sóc mẹ con Ninh quý nhân và Phúc Nghi công chúa, vốn là tiếp tục ân đức của Lăng hoàng hậu, chăm sóc hai người họ cũng không khó, thường thường đưa vài thứ đi qua, gõ gõ người trong cung các nàng, Chử Thiệu Lăng cũng không tốn nhiều tâm tư, nhưng hôm nay sau khi thấy Phúc Nghi trong lòng Chử Thiệu Lăng có so đo, có lẽ tiểu muội muội này vẫn có một chút tác dụng.

Chử Thiệu Lăng nhìn túi thù bên hông cười khê, Phúc Nghi cũng mười hai, không nhỏ đâu.

Gia yến mãi cho đến giờ Hợi, Chữ Thiệu Lăng giúp đỡ sẵn sóc đưa lão Vương gia trở về, đi ra lại bị Thái hậu gọi lại, lão Thái hậu sợ Chữ Thiệu Lăng uống quá nhiều rượu, nhìn hần uống bát thuốc giải rượu, chờ cho hần đỡ mờ hơi mới để cho người hộ tống về Bích Đào uyển.

Trong tấm điện Vệ Kịch chỉ mặc trung y, ngồi ở chân tháp dựa vào nhuyễn tháp đọc sách, vẻ mặt rất nghiêm túc chuyên chú, Chữ Thiệu Lăng không cho người không truyền, ở bên ngoài cỏi ngoại bào mới tiến vào, cười khê: “Làm sao ngồi ở phía dưới? Có lạnh hay không? Lên tháp đi.”

Vệ Kịch thấy Chữ Thiệu Lăng trở lại vội vàng khép sách đứng dậy hành lễ, Chữ Thiệu Lăng một tay đem người kéo đến, cười khê: “Chỉ có hai người chúng ta còn nháo nghi thức xã giao là làm sao, đang xem cái gì?” Chữ Thiệu Lăng cầm lấy sách Vệ Kịch vừa mới nhìn, lật sơ qua, bên trên rậm rạp bút ký Vệ Kịch chú giải phê bình, ngược lại nghiêm túc, Chữ Thiệu Lăng bỏ sách xuống, ôn nhu nói: “Về sau buổi tối ít đọc sách, xem cũng phải đi thư phòng, điểm thêm đèn lại xem, cứ như vậy sẽ tổn thương ánh mắt.”

“Thần không có việc gì.” Vệ Kịch ngửi được chút mùi rượu, nhỏ giọng hỏi: “Điện hạ có cần thuốc giải rượu?”

Chữ Thiệu Lăng lắc đầu, nhu nhu ấn đường: “Ta đi tắm rửa, người ngủ trước...”

Chữ Thiệu Lăng xoay người đi tắm, hơn nửa canh giờ mới trở về, Vệ Kịch còn ngồi tại chỗ kia đọc sách, Chữ Thiệu Lăng chống đỡ không được nở nụ cười: “Nói người nhanh đi ngủ lại không nghe, lại đây.”

Chữ Thiệu Lăng lôi kéo Vệ Kịch ngồi lên tháp, kéo chân phủ lên hai người: “Buổi tối ăn gì?”

Vệ Kịch đáp: “Điện hạ không ở, thần một người dùng một bàn lớn đồ ăn, thật sự bất an, về sau...”

“Bất an cái gì?” Chữ Thiệu Lăng cúi đầu hôn lên trán Vệ Kịch một cái, thấp giọng nói: “Hôm nay Chữ Thiệu Dương khi dễ người, người yên tâm, ta đều nhớ kỹ.”

Vệ Kịch đỏ mặt, nhin không được sờ sờ nơi bị hôn, lắc đầu: “Tứ điện hạ không khi dễ thần, ở trong thư phòng điện hạ đọc sách, vốn là thần không quy củ.”

“Cho nên buổi tối mới ở trong tấm điện đọc sách, không đi thư phòng?” Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt, “Người như thế nào có thể làm ta đau lòng như vậy...có ý? Ân?” Chữ Thiệu Lăng xoay người đem Vệ Kịch ôm vào trong ngực, Vệ Kịch nghe không hiểu Chữ Thiệu Lăng trêu đùa, nhưng vẫn là có thể cảm nhận được hương vị sủng nịch trong ngữ khí Chữ Thiệu Lăng, trong lòng ấm áp, thấp giọng nói: “Thần vốn là cái thị vệ không phẩm vị, đến điện hạ đề bạt tài năng phụng dưỡng trước điện, những điều này là do điện hạ cho, thần không có gì có thể hồi báo lại, không thể không có ánh mắt, lại rước họa cho điện hạ...”

Chữ Thiệu Lăng trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa chua xót, vật nhỏ này chính là đến khắc mình đây mà! Chữ Thiệu Lăng không nhin được, cúi đầu hôn môi Vệ Kịch.

Ánh mắt Vệ Kịch bỗng nhiên trợn to, một câu cũng không nói ra được....

Chữ Thiệu Lăng không phải chưa từng hôn môi hần, nhưng cho tới bây giờ chỉ là chuồn chuồn lướt nước, lần này Chữ Thiệu Lăng không cam tâm chỉ là khê hôn, ngón tay thon dài của Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trên cổ Vệ Kịch, ngón tay di chuyển lên trên, hơi hơi dùng sức nâng lên cằm hần, thừa dịp Vệ Kịch còn chưa kịp phản ứng xâm nhập khoang miệng mềm mại của Vệ Kịch....

Vệ Kịch theo bản năng trốn về sau, một bàn tay Chữ Thiệu Lăng đặt tại sau lưng Vệ Kịch chặt chẽ đem người vây khốn lên, nụ hôn của Chữ Thiệu Lăng mang theo tính xâm lược, hần vẫn luôn mở to mắt, tinh tế, tham lam thưởng thức mỗi một thần sắc trên mặt Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng ôn nhu liếm hàm trên Vệ Kịch, tìm kiếm đầu lưỡi đang cuống quýt né tránh, tay Chữ Thiệu Lăng càng dùng sức, hận không thể đem người xoa nắn dung nhập vào trong thân thể mình.

Không biết qua bao lâu Chữ Thiệu Lăng mới độ lòng từ bỏ đem người thả ra, Vệ Kịch hơi hơi thở dốc, nụ hôn vừa rồi hiển nhiên đột phá Vệ Kịch một ít nhận tri, tiểu thị vệ đỏ mặt, e lệ.

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Thoải mái sao?”

Vệ Kịch xấu hổ triệt để không nói nên lời, Chữ Thiệu Lăng cười cười đem người thả ra, một lúc lâu nói: “Biết lần Hoàng thượng cùng Lệ phi vào trong cung ta tra chuyện vu cổ không?”

Vệ Kịch gật gật đầu: “Biết.”

“Lần đó là do hảo đệ đệ của ta thổi tiếng gió báo tin.” Chữ Thiệu Lăng cười lạnh, “Hắn ước gì sẽ có người hại ta, như thế nào sẽ thật tâm lo lắng trong thư phòng ta có ai...”

Chữ Thiệu Lăng cùng Chữ Thiệu Dương thân thiết mọi người trong cung đều biết, Vệ Kích còn chưa từ trong thân mật vừa rồi hồi tỉnh, ngốc ngốc mở to mắt, nói: “Như thế nào lại như thế...Tứ hoàng tử cùng điện hạ là thân huynh đệ....”

“Thân huynh đệ xuống tay mới càng dễ.” Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt, đem đủ loại từ kiếp trước đẩy ra khỏi đầu, “Hắn còn tưởng rằng ta cái gì cũng không biết, ta cho người biết cũng là cho người biết trong lòng, đừng có người nào nói cũng trả lời, người chỉ cần nghe ta là được.”

Vệ Kích trong đầu loạn, nghe vậy gật gật đầu: “Thần nghe điện hạ.”

Chữ Thiệu Lăng buồn cười nhìn bộ dáng ngơ ngác của hắn, hiện tại phỏng chừng chính mình nói với hắn ánh trăng là tròn hắn cũng đáp ứng, Chữ Thiệu Lăng nhớ tới túi thuốc hôm nay, hỏi: “Đúng rồi, Đại ca người đã định thân chưa?”

Vệ Kích lắc đầu: “Chưa, điện hạ có gì sao?”

“Không có việc gì.” Chữ Thiệu Lăng kéo chân đắp cho hai người, lại hôn lên trán Vệ Kích, “Ngủ đi.”

15. Chương 15

Qua năm đảo mắt liền tới tháng hai, thời tiết càng ngày càng tốt hơn, hoàng đế đột nhiên ngã bệnh.

Nguyên bản chỉ là ho khan do nhiễm thương hàn, không biết như thế nào vẫn luôn không tốt, thời điểm đến tháng hai lại càng phát ra nghiêm trọng hơn, cơ hồ không xuống giường được, mỗi ngày được không ngừng miệng, lại một chút khá hơn cũng không có.

Chữ Thiệu Lăng thân là con trưởng muốn đi trông bệnh, tự nhiên không cần hắn thật sự phải làm gì, bắt quá là đem dược ngự y giao tốt đưa qua, lại nhìn thoáng qua hoàng đế từng ngụm từng ngụm uống, hoàng đế một chén được một chén được rót hết, không hề hiệu quả.

Thái hậu nổi giận, vẫn luôn trách cứ ngự y vô dụng, nhìn người bên cạnh cũng tức giận, quả trách phi tần phụng dưỡng không tốt, Thực phi Nhân phi phải quản việc lục cung, năm sau bận rộn nhất thời chăm lo không đến cũng có thể tha thứ, trên phi vị chỉ còn có Lệ phi không có việc gì phải vội lại không hầu hạ tốt, Thái hậu trong lòng sốt ruột, ngay từ đầu phát hỏa trên người Lệ phi mấy lần, đem Lệ phi cấm túc sau lại lôi đến mắng không còn một mảnh.

Trên triều có các đại thần nội các xử lý cũng xem như hoàn hảo, chính là lập tức liền tới vụ cày mùa xuân tháng ba, theo truyền thống thời gian này các vị hoàng đế đều phải đích thân đi ra ngoài thành thân canh, lấy này làm trọng nông khuyến nhủ, hi vọng năm được mùa, hiện giờ hoàng đế bệnh thành dạng này tất nhiên là không thể đi.

Thái hậu nghĩ chuyện thân canh, buổi tối lúc ít người cùng hoàng đế đề cập, chậm rãi nói: “Hoàng đế thân mình như vậy, tự nhiên là không nên hoạt động, không bằng phái một vị hoàng tử đi thay hoàng đế đi, không chậm trễ chính sự.”

Hoàng đế vừa mới uống một chén ngân nhĩ tuyết lê, ho khan tốt hơn một chút, nghe vậy trầm mặc.

Hoàng đế năm nay vừa mới ba mươi chín tuổi, đã bắt đầu để bụng chuyện Thái tử.

Triều thần thường thường nhắc tới, phi tần hữu ý vô ý ám chỉ, các hoàng tử trong tối ngoài sáng đấu nhau, này đó đều làm hoàng đế phiền lòng, bất luận hoàng đế nào cũng sẽ không thích người khác thường nhắc tới vấn đề Thái tử, chấp nhất của nam nhân với quyền lực là tuyệt đối, hoàng đế bị bệnh càng miễn cảm cái này.

Thái hậu cùng hoàng đế là mẫu tử liên tâm, tự nhiên biết tâm sự hoàng đế, thấy hoàng đế không trả lời tiếp tục nói: “Không bằng để Lăng nhi thay hoàng đế đi thôi, hiện giờ không lập Thái tử, cũng chỉ có thể cho đứa con lớn đi qua.”

Thái hậu lần này không nói “con trai trưởng”, đôi mày hoàng đế cũng buông tha một chút, chưa nói đồng ý cũng chưa nói không đồng ý, thần nhiên nói: “Mẫu hậu suy nghĩ chu toàn.”

“Chỉ ngóng trông hoàng đế sớm ngày khỏe mạnh.” Thái hậu đỏ hốc mắt, “Mẫu hậu mỗi ngày đều niệm kinh vì người, như thế nào còn sẽ sinh bệnh? Người đây là muốn mệnh ai gia sao....”

Hoàng đế bệnh tâm là tối nhuễn, vội vàng nói: “Khiến mẫu hậu quan tâm, đều là nhi tử sai lầm.”

Thái hậu đem chén trà cung nhân dâng lên đưa cho hoàng đế, thấp giọng nói: “Biết sai liền sớm ngày khỏe lại, cả một đám Tôn nhi cả ngày làm ai gia quan tâm còn chưa đủ, hiện giờ người cũng đi theo thêm phiền, nhớ kỹ cho ta.”

Hoàng đế cười cười, cầm lấy chén trà trên tay Thái hậu uống một ngụm, trầm mặc một khắc nói: “Chuyện cày bừa vụ xuân, cho Lăng nhi thay trầm đi thôi.”

Thái hậu cười khê: “Lăng nhi tất nhiên có thể làm tốt.”

Chử Thiệu Lăng khi nhận được ý chỉ cũng sửng sốt, hoàng đế ốm đau không tốt, việc cày bừa vụ xuân hẳn cũng từng nghĩ qua là sẽ đưa xuống cho hắn, chính là không nghĩ sẽ tới nhanh như vậy.

Hoàng tử thay Hoàng đế ra khỏi thành cử hành đại điển cày bừa vụ xuân, rất nhiều cấp bậc lễ nghĩa không giống trong dĩ vãng, lễ bộ quan viên lải nhải nửa ngày trình tự cày bừa vụ xuân bên tai Chử Thiệu Lăng, cuối cùng nói: “Hoàng thượng còn ở trong cung, cấm quân tự nhiên không thể động, thần nghĩ....”

“Đây là tự nhiên.” Chử Thiệu Lăng cười cười, “Phái kị binh dũng mãnh doanh hộ vệ là được rồi, không dám lao động cấm quân.”

Lễ bộ quan viên cũng biết tân Thống lĩnh kị binh dũng mãnh doanh Vệ Chiến là do Chử Thiệu Lăng đề bạt đi lên, biết nghe lời phải: “Là, nghe nói kị binh dũng mãnh doanh Vệ Chiến tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cũng là người ổn trọng trưởng thành, kị binh dũng mãnh doanh bảo vệ Đại hoàng tử tất nhiên sẽ không ra sai lầm.”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười, quay đầu nhìn qua Vệ Kích đứng phía sau, lại cùng Lễ bộ Thượng thư thương nghị một chút chi tiết cày bừa vụ xuân rồi trở về Bích Đào uyển.

Thời điểm chỉ còn hai người trong tấm điện, Vệ Kích nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Thần thay gia huynh đa tạ điện hạ dịu dặt.”

Chử Thiệu Lăng nghe vậy nhin không được trêu đùa: “Không cần thay Vệ Chiến, bất quá đều là vì người, liền chỉ một câu đa tạ?”

Vệ Kích đỏ mặt, không biết nói tiếp làm sao, ngăn người do dự nói: “Ngày mai là ngày thần được nghỉ, gia huynh...cũng đang được nghỉ.”

Chử Thiệu Lăng nường mày nở nụ cười, từ lúc năm trước Vệ Kích về nhà một chuyến mang về một thân vết thương sau Chử Thiệu Lăng cũng chưa từng cho hắn lại về nhà, lần này Vệ Kích đã một tháng không đi trở về, xem ra là nhớ nhà, Chử Thiệu Lăng khai ân, cho phép Vệ Kích về nhà một ngày.

Chử Thiệu Lăng sợ Vệ Kích ủy khuất trong lòng, lại dỗ nói: “Ta là sợ người trở về lại bị đánh, chờ sau khi phụ thân người đi nhậm chức nhất định không ngăn cản người về nhà.”

Lần này ngày nghỉ Chử Thiệu Lăng để Vệ Kích đem theo hai phong thư trở về, một là cho Vệ Minh, khen Vệ Chiến cùng Vệ Kích vài câu, ngôn ngữ mơ hồ, ám chỉ việc hôn nhân của hai người không cần định vội, Vệ Minh xem như thông minh, hẳn là có thể hiểu được ý tứ của mình. Một phong khác là cho Vệ Chiến, Chử Thiệu Lăng làm Vệ Kích ở chỗ không người đưa cho Vệ Chiến, trong thư viết cái gì Vệ Kích cũng không biết.

Lập tức đến ngày hai mươi tám tháng Hai, Khâm Thiên giám xem là ngày tốt, hôm nay sáng sớm Chữ Thiệu Lăng trước tiên đi Thờ Càn cung thỉnh an Hoàng đế, lại đi Từ An điện một chuyến, cuối cùng từ Chữ Thiệu Nguyễn Chữ Thiệu Dương chờ người đưa ra cung.

Sau khi xuất cung còn có nửa ngày lộ trình phải đi, Chữ Thiệu Lăng cũng không câu nệ, xuống ngựa đi vào xe ngựa, thuận tiện nhắc theo Vệ Kịch.

Chữ Thiệu Lăng hôm nay mặc một thân tử sắc lễ bào, tử sắc gấm vóc đẹp dễ quý giá bên trên dùng chỉ vàng thêu giao long đồ đằng, tinh xảo phi phàm, Chữ Thiệu Lăng lên xe liền lôi kéo Vệ Kịch để hấn ngồi bên cạnh mình, Vệ Kịch sợ đề nặng quần áo Chữ Thiệu Lăng vội thấp giọng la lên: “Điện hạ đừng làm rộn...bên ngoài nghe thấy.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười nhẹ giọng hỏi: “Ai nháo người, còn hai canh giờ đi đường, cưỡi ngựa không mệt mỏi sao?”

“Chỉ là hai canh giờ sẽ không mệt.” Vệ Kịch vốn là xuất thân cận vệ doanh, điểm ấy vất vả hiển nhiên không để trong lòng, “Điện hạ mệt?”

?

“Không.” Chữ Thiệu Lăng lắc đầu mỉm cười, đem một đĩa điểm tâm để sẵn trong xe ngựa đưa qua cho Vệ Kịch, “Đậu Hà Lan vàng, người thích ăn.”

Sáng sớm Vệ Kịch không ăn được, lúc này lại đói bụng, gật gật đầu: “Thần tạ điện hạ ban cho.” Nói nói cầm lấy bắt đầu ăn, Chữ Thiệu Lăng nhìn hấn bộ dáng nghiêm trang chừng chặc đã muốn cười, lại rút cho hấn một chén trà.

Chữ Thiệu Lăng đem màn xe kéo lên nhìn bên ngoài xuất thần, Vệ Kịch ăn cẩn thận, đem vụn trong đĩa cũng ăn sạch, sau khi ăn xong uống hết chén trà, nhìn trái nhìn phải, thấp giọng nói: “Điện hạ, thần vẫn là ra ngoài hộ vệ đi?”

Chữ Thiệu Lăng nghe vậy sách một tiếng, khép lại màn, cười khê: “Mới vừa ăn xong đã muốn đi? Thành thật ngồi mà ngắm trong đây, đại ca người ở bên ngoài, thiếu một mình người cũng không có việc gì.” Chữ Thiệu Lăng lôi kéo nhéo nhéo bàn tay Vệ Kịch, nhắm mắt dưỡng thần.

Vệ Kịch không có biện pháp, chỉ phải đi theo nghỉ tạm, tối hôm qua bận rộn hấn cũng theo Chữ Thiệu Lăng ngủ muộn, hiện tại ăn đồ vật nằm trên xe ngựa một lát liền mệt mỏi, đầu một chút một chút ngủ gà ngủ gật, Chữ Thiệu Lăng mở mắt ra nhìn bộ dáng của hấn nhin không được nở nụ cười, nhẹ nhàng kéo Vệ Kịch đến cho hấn gối đầu lên chân mình, Vệ Kịch mơ màng lợi hại, tỉnh tỉnh mê mê ôm chân Chữ Thiệu Lăng ngủ.

Lại qua một canh giờ, đoàn người đã ra khỏi thành mấy chục dặm, Chữ Thiệu Lăng xốc lên một góc màn xe, phía trước là một mảnh rừng phong, trong rừng bụi cây rậm rạp, xa xa nhìn qua một mảnh hôn ám, Vệ Chiến giục ngựa chậm rãi đến gần xe ngựa Chữ Thiệu Lăng, trong mắt lộ vẻ đề phòng.

Xe ngựa cách rừng phong càng ngày càng gần, trong rừng đột nhiên lao ra trên dưới một trăm thích khách, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đoàn người rút binh khí hướng về phía xe ngựa Chữ Thiệu Lăng, Vệ Chiến dẫn đầu kịp phản ứng, hô to “Hộ giá”, Vệ Kịch đột nhiên mở mắt ra, chỉ nhìn thoáng qua bên ngoài, chụp lấy đại đao để ở một bên xoay người đi ra ngoài! Khi Chữ Thiệu Lăng kịp phản ứng thì Vệ Kịch đã đến trước mặt thích khách!

“Vệ Kịch!” Chữ Thiệu Lăng đem hấn bỏ vào trong xe ngựa là sợ hấn gặp chuyện không may, không nghĩ tới đúng là không đem người ngăn lại, Chữ Thiệu Lăng trong lòng sốt ruột, tình thế cấp bách cũng nhảy xuống xe ngựa, vội la lên, “Vệ Kịch! Người trở lại cho ta!”

Vệ Kịch một mình nghênh chiến hai thích khách, Vệ Kịch từ khi gia nhập cận vệ doanh tất cả được học đều là hộ giá chiêu thức, nhân thân câu diệt mà cùng thương, chỉ cần giết địch không cần tự bảo vệ mình, chiêu chiêu kiến huyết, Vệ Kịch một đao đâm vào ngực trái một thích khách, nghe thấy thanh âm quay đầu nhìn về phía Chữ Thiệu Lăng, trong lúc do dự thích khách nhân cơ hội bổ nhào vào sau lưng Vệ Kịch, vừa động tác đã bị vài tên thị vệ chém chết, những người kia tiến đến là do Chữ Thiệu Lăng bày mưu đặt kế, vội vàng đem Vệ Kịch bảo hộ trở về bên người Chữ Thiệu Lăng.

Cánh tay Vệ Kích bị thích khách vừa rồi chém một đao, còn đang chảy máu, Chử Thiệu Lăng vừa vội vừa giận, trong mắt cơ hồ muốn bốc hỏa, trong lòng kiềm chế vài lần, vẫn là đưa tay tát Vệ Kích một bạt tai.

16. Chương 16

Vệ Kích bị đánh nghiêng đầu đi, sững sốt.

Chử Thiệu Lăng nhắm mắt, hít sâu một hơi, quay đầu nói với một cận vệ: “Băng bó cho hắn một chút, điu hắn lên xe.”

Vệ Kích sững sờ nhìn Chử Thiệu Lăng, lại quay đầu nhìn thích khách cách đó không xa, Chử Thiệu Lăng sắc mặt lúc này âm u, trong mắt lộ vẻ lệ khí, Vệ Kích do dự một lát lên xe. Thích khách nhân số xa không bằng thị vệ kị binh dũng mãnh doanh, không bao lâu liền bị khống chế, sợ là có người giả chết, Vệ Chiến dẫn vài người đem thích khách đã chết tha vào trong rừng chém đầu, đi đến trước mặt Chử Thiệu Lăng quỳ xuống thỉnh tội: “Thần hộ vệ bất lợi, thỉnh Đại hoàng tử trách phạt.”

“Không việc gì, nhiều một Thống lĩnh tinh táo.” Chử Thiệu Lăng mệnh lệnh Vệ Chiến đứng lên, “Hộ vệ có thương vong hay không?”

Vệ Chiến lắc đầu: “Một vài huynh đệ bị thương nhẹ, không trở ngại.” Vệ Chiến nhin không được ngẩng đầu nhìn vào trong xe ngựa, Vệ Kích giống như cũng bị thương....

“Không trở ngại là tốt.” Chử Thiệu Lăng nhìn xa xa mười mấy thích khách bị bắt giữ nói: “Đem những thích khách đó trở lại, miệng cũng chặn kỹ, không được có người tự sát, phải một trăm người đem này đó thích khách đến Thuận Thiên phủ đi, khiến phủ doãn lập tức tra xét cho ta, ta đảo là muốn nhìn ai to gan như vậy, dám theo ta tính kế.”

Vệ Chiến gật đầu: “Là.”

Quan viên đi theo phần lớn là bị dọa gần chết, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng đi đến bên người Chử Thiệu Lăng vấn an, Lễ bộ Thượng thư càng là sợ tới mức thay đổi sắc mặt, đây là nói như thế nào ? Bao nhiêu năm nay hắn chủ trì cây bừa vụ xuân, ngay thời điểm đang muốn cáo lão hồi hương lại xảy ra sự tình này, các thôn trang dự định còn kém mười dặm, lập tức liền có quan viên nghênh đón, như vậy còn đi tiếp hay không ?

Lễ bộ Thượng thư tay đều run run, run rẩy nói: “Điện hạ...vẫn như ấn định từ trước đi tiếp, hay là về thành trước?”

“Đại nhân chê cười, làm sao có thể trở về như thế?” Chử Thiệu Lăng cười lạnh, “Hộ vệ vừa này bị thương mỗi người thưởng bạc trăm hai, đi theo đội ngũ áp giải thích khách trở về thành chữa thương, những người còn lại nghỉ ngơi hồi phục tại chỗ nửa canh giờ, cần phải khiến cho người ta nhìn không ra chúng ta xảy ra sai lầm, thân canh là chuyện lớn, không thể bởi vì chút thích khách nhỏ bé mà làm chậm trễ chính sự.”

Lễ bộ Thượng thư khom người: “Đại hoàng tử có thể lấy đại cục làm trọng như vậy, cừu thần hổ thẹn.”

Quan viên đi theo cũng không nghĩ tới Chử Thiệu Lăng có thể lãnh tĩnh như thế, trong lòng âm thầm bội phục.

Chử Thiệu Lăng công đạo tốt mọi việc xong xoay người lên xe ngựa, Vệ Chiến đến gần đỡ hắn, Chử Thiệu Lăng thấp giọng hỏi: “Đều an bài tốt?” Vệ Chiến bất động thanh sắc gật đầu, trầm giọng nói: “Điện hạ yên tâm.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu, lên xe ngựa.

Trong xe ngựa, Vệ Kích thoát áo ngoài, cánh tay trái đã được băng bó tốt, trên băng vài màu trắng ả ả lộ ra chút huyết sắc, lửa giận dịu xuống trong lòng Chử Thiệu Lăng lại đau đứng lên, thấp giọng nói: “Đây là băng bó như thế nào? Có dùng thuốc hay không?”

Vệ Kịch nguyên bản vì trúng một cái tát mà trong lòng còn sợ hãi, sợ Chữ Thiệu Lăng trở về còn muốn răn dạy hắn, hiện tại thấy Chữ Thiệu Lăng còn quan tâm mình trong lòng nhin không được lại ủy khuất đứng lên, nói còn chưa nói hốc mắt liền đỏ.

Chữ Thiệu Lăng càng phát ra đau lòng, ngồi xuống xoa đầu Vệ Kịch một phen, hít sâu: “Biết vì cái gì đánh người không?”

Vệ Kịch gật gật đầu: “Không...không nghe lời điện hạ, đi giết thích khách.”

“Còn biết đi!” Chữ Thiệu Lăng cẩn thận đem Vệ Kịch ôm vào trong ngực, ác độc nói: “Rất nuông chiều người? Lời của ta đều không nghe, còn làm bị thương, là muốn ta tức chết đúng không?”

Vệ Kịch vừa rồi trúng một bàn tay, nguyên bản tưởng rằng Chữ Thiệu Lăng không còn thích hắn nữa, trong lòng khó chịu, lúc này được Chữ Thiệu Lăng ôm trong lòng tốt không ít, khó được, tiểu tâm gờ tay ôm đến sau lưng Chữ Thiệu Lăng, lặng lẽ đem mặt chôn ở trên vai Chữ Thiệu Lăng lau nước mắt, lớn như vậy còn khóc, hắn có chút thẹn thùng.

Trong lòng Chữ Thiệu Lăng kỳ thật cũng hối hận, lúc trước hắn vẫn luôn đối với Vệ Kịch thật tốt, vừa rồi trước mặt người người như vậy đánh Vệ Kịch, nghĩ đến cũng có lẽ làm hắn thương tâm, Chữ Thiệu Lăng nào biết rằng kỳ thật Vệ Kịch càng sợ Chữ Thiệu Lăng chán ghét hắn, ngồi trên xe ngựa nửa ngày lại lo lắng lại khó chịu, tâm đều nhói đi lên.

Chữ Thiệu Lăng phát hỏa xong, xem ra Vệ Kịch được một chút giáo huấn, sợ trong lòng Vệ Kịch không qua được, đánh một gậy lại cho một khối đường, ôn nhu dỗ dành: “Vừa rồi là ta lỗ mãng, nhất thời nộ hỏa công tâm, có còn đau hay không? Để ta xem...”

Chữ Thiệu Lăng tức giận cũng còn vài phần lý trí, xuống tay cũng không nặng, trên mặt Vệ Kịch ngay cả một dấu vết cũng không lưu lại, lúc này sớm đã không đau, Chữ Thiệu Lăng nhìn kỹ, ngay nơi vừa bị đánh hôn hôn, Vệ Kịch nguyên bản vô sự trên mặt ngược lại đỏ.

Xác định Chữ Thiệu Lăng còn đau chính mình, trong lòng Vệ Kịch đã thư thái không ít, nghe vậy lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Không đánh đau, đều là...thần không tốt.”

Chữ Thiệu Lăng nghe vậy trong lòng tê rần, lần trước Vệ Minh đánh Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng hỏi qua Vệ Kịch, chính mình đánh hắn có thể chạy trốn hay không, Vệ Kịch nói sẽ không, khi đó Chữ Thiệu Lăng còn đáp ứng vĩnh viễn cũng sẽ không đánh hắn, lúc này mới mấy tháng trôi qua, thế nhưng lại nuốt lời.

Chữ Thiệu Lăng nghiêng mặt đi khê hôn hai má Vệ Kịch nhẹ giọng nói: “Cho người bồi cái không là, đừng ghi hận ta...”

Chữ Thiệu Lăng vốn không phải là người sẽ nói xin lỗi, nhưng đối với người này, nguyên tắc cái gì tính tình cái gì cũng xem như không có, vì đồ hắn cái gì ngon ngọt đều nói đi ra, hôm nay Vệ Kịch là ủy khuất, trong lòng Chữ Thiệu Lăng đau, hắn cũng sẽ sợ, sợ Vệ Kịch ghi hận chính mình, không dám lại cùng mình thân cận.

Vệ Kịch chỗ nào dám để Chữ Thiệu Lăng chịu tội, vội vàng nói: “Thần không dám ghi hận, chỉ cần điện hạ còn...” Vệ Kịch mím môi, phía sau cũng không dễ nói, Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Tự nhiên còn giống trước kia một dạng thương người, hôm nay là ta sai, không nên động thủ...Xem như là cho người cái giáo huấn, về sau mặc kệ là xảy ra chuyện gì, người chỉ cần bảo mệnh là được...”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Vệ Kịch sửng sốt, thấp giọng nói: “Thần là hộ vệ của điện hạ, tại sao có thể chỉ lo giữ mạng mình?”

Chữ Thiệu Lăng hơi hơi cúi đầu, cùng Vệ Kịch trán chạm trán, nhẹ giọng nói: “Hôm nay nếu người bị thương là ta, người có khó chịu hay không? Vệ Kịch, chỉ có người có tâm sao...”

Vệ Kịch nghiêng đầu đi, hốc mắt nháy mắt đỏ, Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười, trấn an vỗ vỗ lưng Vệ Kịch, dỗ dành: “Thôi, chuyện này hôm nay người sinh khí liền nói với ta, chính là lần sau tuyệt đối không thể còn như vậy, nghe không?”

Vệ Kịch cúi đầu dùng cổ tay áo lau mắt, gật đầu: “Thần biết.”

Khó được, Vệ Kịch chủ động ôm lấy Chữ Thiệu Lăng, nghen ngào, tiểu tâm đem đầu gác lên vai Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng cười cười xoa nhẹ đầu Vệ Kịch, hổng nói: “Thôi, khóc cái gì, hôm nay chúng ta đều bị giáo huấn, về sau biết nghe lời là được.”

Vệ Kịch gật gật đầu, hưởng thụ Chữ Thiệu Lăng mềm nhẹ vuốt ve, nhu hòa sủng nịch Chữ Thiệu Lăng chỉ có với hân làm dịu, ủy khuất trong lòng không còn, chỉ còn lại ấm áp thoải mái.

Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt lại khẽ hôn lên tóc Vệ Kịch, trong lòng thật dài thở dài, không ai biết, vừa rồi nhìn Vệ Kịch không muốn sống cầm đao xông vào giữa bọn thích khách, trong lòng Chữ Thiệu Lăng có bao nhiêu sốt ruột.

Trong nháy mắt đó Chữ Thiệu Lăng hoảng hốt nhìn thấy kiếp trước, trên đoạn trường nhai Vệ Kịch một người vọt vào trong đội ngũ cấm vệ quân.

Không bao lâu liền tới hoàng trang, Chữ Thiệu Lăng lấy cổ trên người có huyết khí điểm xấu, muốn thay y phục bình thường, thời điểm đi hành cung thay quần áo Chữ Thiệu Lăng gọi ngự y đi theo nhìn xem miệng vết thương của Vệ Kịch, may mà miệng vết thương không sâu, ngự y cẩn thận xử lý, lại khom người dặn dò muốn ăn kiêng cái gì, Chữ Thiệu Lăng thưởng cho thái y, lệnh Vệ Kịch ở lại trong hành cung dưỡng thương.

Chữ Thiệu Lăng lại dễ dàng Vệ Kịch một hồi lâu mới đi ra, liền thấy Vệ Chiến đang ở cùng ngự y nói chuyện, nghĩ đến là đang lo lắng hỏi thương thế đệ đệ, Vệ Chiến thấy Chữ Thiệu Lăng đi ra vội vàng đón lại đây, thấy chung quanh không người thấp giọng nói: “Điện hạ, người mấy thích khách nọ liền tống xuất đi như vậy, thần có chút không yên lòng...”

Rời khỏi Vệ Kịch, sắc mặt Chữ Thiệu Lăng dần dần lạnh lùng xuống, thần nhiên nói: “Không việc gì, vài bông dùng để chặn miệng đều có tấm được, những người này sống không quá một ngày, Đại Lý tự bên kia ta đã làm tốt tiếp đón, không sao.”

Vệ Chiến gật đầu không nhiều lời nữa, Chữ Thiệu Lăng quay đầu nhẹ giọng nói: “Vệ Kịch không có việc gì, không cần lo.” Nói xong lại bật cười, “Đệ đệ của ngươi thực trung tâm, ta tự nhiên sẽ che chở cho hân, mọi sự ngươi yên tâm.”

Vệ Chiến nghe vậy dừng lại cước bộ, do dự một lát cuối cùng không nói gì thêm.

Ngày nghỉ trước Vệ Kịch về nhà mang theo hai phong thư của Chữ Thiệu Lăng, một phong ngôn ngữ ái muội, nói đến hôn sự của hai người, một phong khác cho mình trong thư nói đến công việc lần này xuất cung.

Thư Chữ Thiệu Lăng nói rõ, trên đường đi đến Hoàng Trang sẽ có thích khách, những điều này là do người của Chân gia.

Lần ám sát này Chữ Thiệu Lăng đã sớm biết, hoặc là nói chuyện này hân là Chữ Thiệu Lăng bày ra, Chữ Thiệu Lăng an bài người ở bên cạnh Lệ phi không ngừng tác động giạt dây, nói Lệ phi động tâm, ở ngoài cung đem Chữ Thiệu Lăng giết, sạch sẽ, rất tốt.

Lệ phi lại bắt đầu thuyết phục cha mình Chân Gia Hân. Lệ phi, Chữ Thiệu Nguyên, Chân Gia Hân mấy người trong cung ngoài cung bày mưu nhiều ngày, mới có lần ám sát này.

Chữ Thiệu Lăng cùng Vệ Chiến bày mưu so bọn hân còn chu toàn, cần phải muốn bắt đến người sống, sau đó trên đường đem người áp giải đến Thuận Thiên phủ sẽ thần không biết quỷ không hay, ở trên người bọn họ làm chút dấu vết của Chân gia, về tới hoàng thành Phủ doãn Thuận Thiên phủ tự nhiên không dám tiếp nhận vụ án lớn như vậy, sau đem người chuyển tới Đại Lý tự, không kịp ra hầu quan, những người này liền độc phát thân vong, không cho Chân gia bất cứ cơ hội phản cung nào.

Mà Vệ Chiến sẽ bởi vì có công hộ giá làm việc quyết đoán, lại thêm một bước thăng tiến.

Chuyện lần này phần lớn là Chữ Thiệu Lăng chuẩn bị, Vệ Chiến bất quá cũng vội không ít giúp đỡ, qua chuyện này Chữ Thiệu Lăng càng thêm xem trọng Vệ Chiến, bằng tuổi chính mình, lòng dạ bậc này xem như khó có được, trọng yếu hơn là hân là đại ca Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng sẽ không tiếc rẻ bất cứ cơ hội nào để bạt Vệ Chiến.

17. Chương 17

Cái gọi là thân canh, bất quá là Chữ Thiệu Lăng cầm cày, đem mảnh ruộng nhỏ được chuẩn bị tốt cày qua một lần, chung quanh có nhạc đệm, tiếng lễ quan ngâm tụng.

Chữ Thiệu Lăng cày qua, đủ loại quan còn muốn cày, Chữ Thiệu Lăng đứng trên đài cao nhìn, chờ đủ loại quan lại cày xong mọi người đồng thời cử hành hiến tế, lấy cầu năm nay mưa thuận gió hòa, mùa màng sung túc.

Sau khi hiến tế mọi người trở về hành cung, trời đã muộn, không kịp trở về thành, ban đêm phải nghỉ lại trong hành cung, Chữ Thiệu Lăng giữ lễ không ở lại chính điện, mà là đi theo Vệ Kích cùng ngủ trong thiên điện có đốt lò sưởi.

Ban ngày một hồi não loạn như vậy trong lòng Chữ Thiệu Lăng còn nhớ, buổi tối nằm trên tháp ôm Vệ Kích lại dỗ lại dành một phen, Chữ Thiệu Lăng tự mình dựa vào gối mềm, ôm Vệ Kích để hán nằm ở trong ngực mình, khi có khi không chơi đùa tóc hán, chậm rãi nói: “Miệng vết thương còn đau hay không?”

Vệ Kích lắc đầu, ngáp một cái: “Thần không đau, ngày mai chúng ta trở về sao?”

“Ân.” Chữ Thiệu Lăng phỏng chừng hiện tại Đại Lý tự đã muốn nổ tung, mười mấy thích khách được đưa tới sẽ không minh bạch mà chết, là một người đều sẽ hoài nghi Chân gia giết người diệt khẩu, dám động thủ trong Đại Lý tự, Chân phủ lần này nói không rõ, không biết hiện tại hai vị kia ở Lâm Chỉ cung đang làm cái gì, Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt lại cân nhắc việc ngày mai, Vệ Kích ngẩng đầu nhìn Chữ Thiệu Lăng, nhỏ giọng nói: “Điện hạ....”

Chữ Thiệu Lăng mở mắt ra: “Ân?”

Vệ Kích do dự nói: “Thần đói bụng.”

Chữ Thiệu Lăng chịu không được nở nụ cười, đem màn kéo xuống, gọi người cầm một chút điểm tâm đưa vào, bởi vì vết thương của Vệ Kích phải ăn kiêng, buổi tối Chữ Thiệu Lăng cũng không có truyền lệnh, chỉ sai người đưa lên một chút cháo, Chữ Thiệu Lăng thì không sao, chính là Vệ Kích đang thời điểm phát triển, chỉ ăn cháo thì làm sao ăn no, bất quá mới một canh giờ liền đói bụng.

Chữ Thiệu Lăng sai người chọn mấy món điểm tâm Vệ Kích thích ăn dâng lên, cũng không nằm nữa, bày cái bàn nhỏ cho Vệ Kích ăn, Vệ Kích khẩu vị lớn, liền uống nước trà ăn hết hai đĩa điểm tâm, Chữ Thiệu Lăng nhìn hán ăn ngon lành cũng đi theo ăn một chút, không bao lâu dọn điểm tâm hai người rửa tay, Vệ Kích cũng không lại ghé vào trên người Chữ Thiệu Lăng, tự mình nằm xuống gác lên gối đầu, nghĩ nghĩ nói: “Ngày mai trở về cung...sáng mai thần có thể dậy sớm một chút cùng Vệ Thống lĩnh nói nói một lát hay không? Sẽ không làm đại ca chậm trễ việc.”

Chữ Thiệu Lăng giật mình, hán có ý vô tình ngăn cách Vệ Kích cùng Vệ Chiến, xem ra Vệ Kích cũng cảm giác được.

Vệ Kích tuổi còn nhỏ, luôn luôn nhậm chức ở trong cung, sẽ nhớ người nhà cũng là nhân chi thường tình, nhưng Chữ Thiệu Lăng đã nhìn thấy một màn sau khi Vệ Kích cùng người ở Vệ phủ tiếp xúc. Chữ Thiệu Lăng ngụy trang rằng lo lắng Vệ Kích về nhà sẽ bị Vệ Minh đánh liền đem người giữ lại trong cung, nhưng trên thực tế, trong lòng Chữ Thiệu Lăng chính là không thích trong lòng Vệ Kích còn nhớ thương người khác.

Loại lo lắng này hiển nhiên là dư thừa, Chữ Thiệu Lăng chính mình cũng hiểu được, ở trong lòng Vệ Kích không có ai quan trọng hơn chính mình, Vệ Kích có ngốc đi nữa cũng sẽ phân biệt được rõ ràng thân nhân cùng ái nhân khác nhau, nhưng thời điểm đối mặt loại tình huống này, theo bản năng Chữ Thiệu Lăng vẫn cũng sẽ theo một địch nhân không tồn tại tranh đoạt, muốn chiếm lấy toàn bộ tâm tư cùng thời gian của Vệ Kích.

Nếu hiện tại Chữ Thiệu Lăng đã có thể muốn làm gì thì làm, hán thậm chí hoài nghi mình sẽ đem người không liên quan oanh ra khỏi cung, đem nội thành cải biến thành bộ dáng Vệ Kích ưa thích, sau đó khuyến

sức cả nước, đem toàn bộ thứ tốt nhất đưa đến trước mặt Vệ Kịch, cuối cùng, đem Vệ Kịch vĩnh viễn vây trong thế giới mình vì hắn kiến tạo, không có bất luận kẻ nào có thể động hắn, cũng không có bất luận kẻ nào có thể cùng chính mình tranh đoạt hắn.

Ác mộng kiếp trước biến thành một con mãnh thú trong lòng Chử Thiệu Lăng, thường thường kêu gào một phen, Chử Thiệu Lăng phải dùng đến định lực thật lớn mới có thể không chế được nó, ít nhất thì ở thời điểm chính mình vẫn chưa thể muốn làm gì thì làm không chế nó.

Vệ Kịch tự nhiên là sẽ không biết tâm tư này của Chử Thiệu Lăng, hắn tại phương diện này chính là một người ngu ngốc, chỉ dựa vào trực giác của tiểu động vật mà cảm thấy được một chút.

Chử Thiệu Lăng nhìn về phía Vệ Kịch, ra vẻ thoải mái nói: “Dậy sớm thì được bao nhiêu thời gian, lại nói người còn có thương thế, không thể thiếu giấc, muốn với đại ca người nói chuyện không dễ dàng sao, ngày mai ta đem xe ngựa nhường lại, hai huynh đệ các người hảo hảo tán gẫu.” Nếu thật sự không thể đem Vệ Kịch cùng người nhà ngăn cách, không bằng biết thời biết thế làm người tốt, còn có thể làm cho Vệ Kịch cảm thấy chính mình là người rộng lượng biết săn sóc.

Quả nhiên trong lòng Vệ Kịch nháy mắt ảm áp không thôi, lại gần một chút, chậm rãi ôm lấy một cánh tay Chử Thiệu Lăng, nở nụ cười: “Không dám, điện hạ không bằng cho thần ngày mai cưỡi ngựa, thần ở bên ngoài cùng đại ca nói chuyện cũng được.”

Chử Thiệu Lăng nghiêng mình đắp lại chăn cho Vệ Kịch, nói: “Vừa mới một lát như thế nào lại mời ta giáo huấn người, trong vòng một tháng đừng nghĩ cưỡi ngựa, bằng miệng vết thương sẽ làm thế nào? Vốn ngày mai ta đã nghĩ cưỡi ngựa, lúc vào thành bao nhiêu người nhìn, tổng không ở trên xe ngựa cũng không tính là chuyện gì, nghe lời....”

Chử Thiệu Lăng nhẹ đem tay khoát lên trán Vệ Kịch, Vệ Kịch nhắm mắt lại, thành thật ngủ.

Hôm sau trở về thành, Chử Thiệu Lăng quả nhiên đem xe ngựa để lại cho huynh đệ hai người.

Vệ Chiến trong lòng có nhiều ít băn khoăn, hiện giờ thấy đệ đệ lại không biết nên hỏi thế nào.

Vệ Kịch thấy Vệ Chiến thì vui vẻ, hắn cùng đại ca từ nhỏ đều vào cận vệ doanh khác nhau, ngày nghỉ của hai người cũng không trùng khớp, không dễ dàng gặp mặt, khi còn nhỏ chiêu thức Vệ Kịch học đều là một tay Vệ Chiến dạy dỗ, huynh đệ hai người tình cảm thực tốt, Vệ Chiến tuy rằng ít nói nhưng đối với Vệ Kịch thực ôn hòa, tuy rằng ngẫu nhiên cũng sẽ nghiêm khắc răn dạy tiểu Vệ Kịch phạm sai vài câu, nhưng phần yêu thương này không là giả, so với phụ thân lạnh lùng, Vệ Chiến trầm mặc ôn nhu càng cho Vệ Kịch cảm giác như phụ thân, hiện tại Vệ Kịch cũng không nhỏ, nhưng đối với Vệ Chiến vẫn là có chút ỷ lại.

Vệ Kịch từ qua năm cũng chưa gặp qua Vệ Chiến, ngày hôm qua rối loạn cũng không thể nói cái gì, hiện tại thật vất vả có thể cùng đại ca nói chuyện phiếm một hồi vẫn là rất vui vẻ, nói tới nói lui lẩm bầm nửa ngày, Vệ Chiến yên lặng nghe, cau mày thật chặt, một lúc lâu nói: “Năm ngoái...người là như thế nào liên thăng tam đẳng thị vệ?”

Vệ Kịch mờ mịt nhìn Vệ Chiến, lắc lắc đầu: “Ta không biết....”

Vệ Chiến nhìn kỹ Vệ Kịch, con người Vệ Kịch màu đen trong suốt, ngẩng đầu nhìn Vệ Chiến, hắn không nói dối, hắn là thật sự không biết.

Ngày ấy hắn hừ một tiếng trở về Bích Đào uyển, còn không tiến vào cửa cung liền thấy Chử Thiệu Lăng cầm ô đứng trong tuyết, hình như là tại ngắm tuyết, chính mình lúc ấy không tránh khỏi chỉ phải đi qua thỉnh an, không nghĩ tới Chử Thiệu Lăng hỏi tên của hắn, liền thăng hắn làm bên người thị vệ.

Việc này Vệ Kịch về sau cũng hiểu được kỳ quái, cân nhắc thật lâu sau cảm thấy nhất định là hôm ấy điện hạ ngắm tuyết tâm tình tốt, thuận tiện đề bạt chính mình một chút, Vệ Kịch âm thầm mừng chính mình vận khí tốt.

Vệ Kịch tuy rằng không quá thông minh, nhưng là biết chuyện của mình cùng điện hạ là không tốt để cho người khác biết đến, Vệ Chiến nếu là thực sự ép hỏi hắn hắn cũng không biết nên trả lời như thế nào, may mà Vệ Chiến cũng kiên nhẫn, lại mang theo chút rụt rè của thiếu niên, không có thật sự hỏi đến.

Bộ dáng Vệ Kịch cùng Vệ Chiến rất giống, nhưng mặt mày càng muốn thâm thúy hơn một ít, nhìn qua so với Vệ Kịch ôn trọng hơn nhiều.

Đệ đệ mình tự mình biết đạo, tư chất Vệ Kịch miễn cưỡng xem như thượng đẳng, Chử Thiệu Lăng chính là có tài cầu hiền nhược khát cũng sẽ không chiêu hiền đãi sĩ đến cái phân thượng này, từ năm trước chính mình được Tử Quân Hầu đề bạt làm Thống lĩnh kỵ binh dũng mãnh doanh, Vệ Chiến vẫn luôn không rõ, ân sủng của Đại hoàng tử không là tốt nhận như vậy, trong lòng Vệ Chiến vẫn luôn nghi hoặc, nhưng vẫn không thể tìm cách hảo hảo cùng Vệ Kịch tán gẫu một chút, hôm qua thấy đủ loại của hân cùng Chử Thiệu Lăng, trong lòng Vệ Kịch toát ra cái suy nghĩ không dám tưởng.

Đại hoàng tử sủng ái Vệ gia bọn họ như vậy, chẳng lẽ là bởi vì đối với Vệ Kịch....

?

Vệ Chiến cường bách chính mình quên đi này đó, nhưng trong lòng vẫn là lo lắng, không nói đến việc này truyền tới có dễ nghe hay không, Chử Thiệu Lăng không phải là người có tính tình tốt, là chủ công hoàn hảo, nếu là làm...cái kia, liền tính tình ngây thơ đệ đệ mình, vạn nhất thời điểm chọc giận Chử Thiệu Lăng nên làm cái gì bây giờ? Gần vua như gần cọp, Vệ Chiến lo lắng cho đệ đệ mình sẽ không mình bạch chịu tội.

Cho tới bây giờ Vệ Chiến không nghĩ quá muốn mượn đệ đệ một bước lên mây, nếu là có thể làm cho Đại hoàng tử buông tha Vệ Kịch, khiến Vệ Kịch hiện tại từ quan về nhà cũng được, nhưng hiển nhiên không có khả năng Chử Thiệu Lăng làm như vậy, ơn trạch thiên gia, hưởng tới chỉ có thể tạ ơn, không thể tránh.

Vệ Kịch vô tư tới vô tâm cùng Vệ Chiến hỏi thăm chuyện kỵ binh dũng mãnh doanh, về mặt cư nhiên có chút hướng tới, Vệ Chiến có lẽ hân, trầm mặc một lúc lâu nói: “Lão Thất...bình thường để ý một chút, không cần cùng điện hạ quá...thân mật, cố gắng làm tròn bổn phận thị vệ, hiểu không? Bình thường lại càng không cần cầu ban cho, chờ đến...thì tốt rồi.” Chỉ cần không ra sai lầm lớn, chờ đến ngày Chử Thiệu Lăng phiền chán, nghĩ đến có thể sẽ cho đệ đệ một cái hảo hảo đường lui.

Vệ Kịch nghe vậy sửng sốt, Vệ Chiến phân phó hiển nhiên trái ngược với giáo huấn của Chử Thiệu Lăng, Vệ Kịch theo bản năng cảm thấy là đại ca nói chuyện hôm qua, Chử Thiệu Lăng giáo huấn quá khắc sâu, Vệ Kịch lắc lắc đầu: “Ta...ta nghe điện hạ.”

Chuyện hôm qua Vệ Kịch trở về chính mình cũng suy nghĩ rất nhiều, câu kia của Chử Thiệu Lăng “hôm nay nếu người bị thương là ta” xúc động Vệ Kịch, suy bụng ta ra bụng người, Vệ Kịch sâu sắc cảm thấy Chử Thiệu Lăng nói có lý, lời nói của Chử Thiệu Lăng đối với Vệ Kịch mà nói chính là chân lý, hân có chút tốt bụng dùng Chử Thiệu Lăng lừa gạt nói tới an ủi Vệ Chiến: “Đại ca yên tâm, chỉ cần nghe điện hạ là tốt rồi, khác không cần suy nghĩ nhiều.”

Vệ Chiến khiếp sợ nhìn Vệ Kịch, tâm đệ đệ hân như thế nào liền rộng rãi như vậy? Vệ Kịch hoàn toàn không biết đại ca lo lắng, ngồi xếp bằng trên xe ngựa, cánh tay trái băng bó tốt, trong ngực ôm một hộp điểm tâm, chậm rãi, ấn màu sắc cùng hoa văn điểm tâm lần lượt ăn một cái, ăn đến một cái hồ điệp quyền cảm thấy mùi vị không tệ, đã đem toàn bộ hồ điệp quyền đặt hết lên, hân cho Vệ Chiến một cái, còn lại không nghĩ tiếp tục ăn, nghĩ đến trong chốc lát Chử Thiệu Lăng đói bụng là có thể ăn một ít.

Vệ Chiến tiếp nhận điểm tâm ăn, mày vẫn là khóa chặt, Vệ Chiến vẫn luôn không thể lý giải, trong những năm tháng về sau, hân một mực yên lặng lo lắng cho tiền đồ của đệ đệ, ngay từ đầu là lo lắng Chử Thiệu Lăng thích Vệ Kịch, sau lại bắt đầu lo lắng Chử Thiệu Lăng sẽ không còn yêu thích Vệ Kịch, hân vẫn luôn lo lắng, thẳng đến rất nhiều năm về sau, Vệ gia trở thành đại tộc hết sức quan trọng trong hoàng thành, vị trí của Vệ Kịch cũng cực nhân thân, Chử Thiệu Lăng đến hai đứa con trong tử tử của Vệ Kịch cũng phong hầu, càng là dùng vô số máu tươi loại bỏ trở ngại giữa hai người.

Khi đó Vệ Chiến mới hiểu được, mỗi một đường đi mỗi một nước bước Chử Thiệu Lăng đều yên lặng vì Vệ Kịch bày đường, Chử Thiệu Lăng tựa như trưởng bối kiên nhẫn giáo dục hài đồng, nắm tay Vệ Kịch, khiến cho đệ đệ ngốc của hân tỉnh tỉnh mê mê, lại vững vàng đương đương đuổi theo bước chân Chử Thiệu Lăng đi đến chỗ cao nhất thế gian, thẳng đến khi đó Vệ Chiến mới đỡ bỏ tất cả bất an, triệt để yên lòng.

18. Chương 18

Sau khi đoàn người trở lại hoàng thành, được quan viện Lễ bộ tiếp tới nội thành, trước khi vào thành Chử Thiệu Lăng còn theo lệ phân phát cho dân chúng lương khô cùng hạt mầm, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh, hết thấy đều tiến hành đầu vào đấy.

Vài vị hoàng tử sớm chờ tại cửa cung, Chử Thiệu Nguyễn sắc mặt tái nhợt, trong mắt Tam hoàng tử Chử Thiệu Mạch lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa, Chử Thiệu Dương lại như là cái gì cũng không biết, còn đối với Chử Thiệu Lăng cười vô hại, Ngũ hoàng tử Chử Thiệu Tùy thật là cái gì cũng không biết, vui tươi hơn hờn nhìn tình cảnh nào nhiệt trước mắt.

Chử Thiệu Lăng xuống ngựa, các Hoàng tử vội tới gần vây an, hư tình giả ý hàn huyên vài câu, theo Chử Thiệu Lăng đi Thừa Càn cung, hoàng đế vẫn còn đang chờ.

Chử Thiệu Lăng vừa vào Thừa Càn cung liền cảm nhận được một tia hương vị đặc biệt, nguyên bản nên ở đó thị tặc Lệ phi lại không thấy bóng dáng, thần sắc hoàng đế so với khi chính mình xuất cung cũng không có tốt hơn một chút, sắc mặt hình như là càng kém đi.

Chử Thiệu Lăng y lễ thỉnh an, lại tinh tế ân cần thăm hỏi bệnh tình, Hoàng đế có chút không yên lòng, thần nhiên cười cười, hỏi Chử Thiệu Lăng trên đường gặp chuyện gì, lại an ủi vài câu, nhưng không có đề cập tới xử lý thích khách như thế nào.

Hoàng đế tinh thần không tốt, trong lòng có điều cố kỵ còn không có nghĩ ra, cho nên không nghĩ nói trước, nhưng chuyện lớn như vậy, hẳn không nói đến tự nhiên sẽ có người nói.

Chử Thiệu Mạch cười nói: “Ta nghe nói đại ca ở trên đường gặp chuyện? Điều này cũng mới mẻ, trên đường đi hoàng trang lại có thể gặp gỡ thích khách, đại ca cũng nói cho các huynh đệ nghe một chút!”

Mẫu phi Tam hoàng tử Chử Thiệu Mạch Đức phi mất sớm, chính mình tư chất bình thường, không được Hoàng đế thích, thuộc loại hình cha không đau nương không yêu, bình thường ai cũng không đem hấn để vào mắt.

Đối với Hoàng tử như vậy, giống như Thái hậu giống như Hoàng đế một dạng, mặc kệ trong lòng thích không thích trên mặt đều không lộ ra cái gì, cũng không có quá khắt khe với hắn, nhưng như là Lệ phi lâu ngày nịnh nọt, bình thường cũng không hòa nhã với Chử Thiệu Mạch, trong lòng Chử Thiệu Mạch tự nhiên là có hận, hiện tại thấy Chử Thiệu Nguyễn thật sự té đầu nên kiềm chế không được.

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Ta cũng cảm thấy kỳ quái, hảo hảo đi làm chính sự, lại chọc phải một ít mao tặc, trong lòng ta ngược lại may mắn, may mắn lần này thân canh là ta thay phụ hoàng đi, nếu là phụ hoàng đích thân đi, kia....”

Sắc mặt Chử Thiệu Nguyễn nháy mắt trắng bệch, Chử Thiệu Nguyễn nhìn về phía Chử Thiệu Lăng, trong lòng hận cực, đem nhà ông bà ngoại chính mình tha xuống nước không nói, thế nhưng còn dám chụp mũ hành thích vua!

Trên tháp sắc mặt hoàng đế cũng thay đổi, Chử Thiệu Lăng cười khê: “Ta sai người đem những người đó áp giải đến Thuận Thiên phủ, lại không biết thăm vấn như thế nào? Tặc nhân này là từ đâu ra, cũng không cướp tiền, chỉ giết về hưởng ta, chẳng lẽ là ta chọc bọn họ?”

Trong điện an tĩnh rất nhiều, Chử Thiệu Dương tiếp lời nói: “Đại ca vừa trở về còn không biết, đây là cái đại án, sau khi trở về liền chuyển lên Đại Lý tự, sau đó...những thích khách đó toàn bộ đều chết.”

“Chết?!” Trong mắt Chử Thiệu Lăng lộ vẻ không thể tin, “Thời điểm bắt giữ tặc tử bọn họ còn cầu xin tha thứ, mắt thấy những người này là không muốn chết, như thế nào liền toàn bộ đều chết hết như vậy?”

Chử Thiệu Mạch cười cười, khoe khoang một chút chỉ số thông minh của mình: “Đại ca còn không rõ ràng sao? Hiển nhiên là có người sót ruột, giết người diệt khẩu!”

Đầu Chữ Thiệu Nguyễn đầu mồ hôi, đi đứng lảo đảo, cơ hồ muốn lung lay sắp đổ, Chữ Thiệu Lãng chậm rãi hạ một đao cuối cùng: “A, vậy cũng vô phương, cho dù tử thi cũng có thể tìm ra không ít chứng cứ, Đại lý tự phá án kín đáo, nhi thần tin tưởng Đại Lý tự, phụ hoàng sẽ cho nhi thần một lời giải thích.”

Hoàng đế nhắm mắt, gật đầu: “Đây là tất nhiên, Lãng nhi lần này chính sự vất vả, trầm tự nhiên có ban thưởng thật tốt, trước đi Từ An điện đi, Thái hậu còn đang chờ ngươi.”

Chữ Thiệu Lãng quỳ an.

Chữ Thiệu Lãng vừa mới xuống kiệu đã bị Tôn ma ma đón đi lên, trong chính điện Thái hậu đã chờ từ sớm, trong lòng Thái hậu vẫn luôn nhớ, thấy Chữ Thiệu Lãng đến vội gọi người lại gần nhìn kỹ một phen, Chữ Thiệu Lãng biết chuyện này nhất định làm Thái hậu sợ hãi, vội vàng cười nói: “Hoàng tổ mẫu đây là làm sao vậy? Tôn nhi bất quá là ra ngoài một chuyến, một sợi tóc cũng không ít đi.”

Trong lòng thái hậu vừa tức lại đau, còn chưa nói gì nước mắt đã chảy ra, nức nở nói: “Chính là như vậy! Cũng không thể làm cho ai gia bớt lo... Hoàng hậu nhẫn tâm, buông tay liền đi rồi, đem người lưu lại cho ai gia, nếu là ra thương tích gì, qua vài năm nữa ai gia như thế nào đối mặt hoàng hậu...”

Lời này của Thái hậu đâm vào tâm Chữ Thiệu Lãng, nhắc đến Lãng hoàng hậu, trong lòng Chữ Thiệu Lãng cũng là đau xót, vội vàng quỳ xuống, thấp giọng nói: “Tôn nhi cũng không bị làm sao, không dám làm hoàng tổ mẫu lo lắng, hoàng tổ mẫu còn đang khỏe mạnh, những lời này trăm triệu không thể nói.”

Thái hậu lại cầm tay Chữ Thiệu Lãng nức nở một lúc lâu, để cho Chữ Thiệu Lãng khuyên nhủ nửa ngày mới tốt một chút, ngoan nói: “Dám đối với Đại hoàng tử động thủ, xem ra là có vài người điên rồi, mấy năm nay ai gia thật sự là quá mức từ bi, không khiến người e ngại, chuyện này ai gia nhất định không thể cho người dễ dàng bỏ qua...”

Lão Thái hậu đem Chữ Thiệu Lãng nâng dậy, để cho Chữ Thiệu Lãng ngồi ở bên cạnh mình, vuốt lưng tôn nhi chậm rãi nói: “Ai gia phái người đưa tin đến Tĩnh Quốc công phủ cùng Tử Quân Hầu phủ, lần này ai gia muốn hảo hảo cho những người đó trường chút giáo huấn...”

Chữ Thiệu Lãng cười khê: “Hoàng tổ mẫu gây chiến, những người đó đã chết, nghĩ đến là tra không được cái gì.”

“Chuyện lần này không cầm được chứng cứ, đó là do Đại Lý tự không dám tra vào chỗ sau! Vụ án như vậy, không có phụ hoàng người gật đầu Đại Lý tự dám tra đi xuống sao?!” Hiện giờ Thái hậu đối với hoàng đế cũng có oán khí, chỉ là vẫn đau lòng, không nói ra cái gì, chỉ nói, “Đừng trách phụ hoàng người, cánh tay phải giấu trong tay áo, phụ hoàng người cũng có bất đắc dĩ khó xử, chuyện này động đến toàn bộ Chân gia, hiện tại còn chưa tới thời điểm.... Hiện giờ chứng cứ không đủ, hoàng đế cũng không có nói muốn tiếp tục tra, nếu không động Chân gia, vậy muốn mượn cơ hội này.... Thôi, này đó trở về Tử Quân Hầu sẽ nói cho người.”

Thái hậu vẫn luôn giữ điểm mấu chốt luôn thủ hậu cung không tham chính sự, cho dù trong âm thầm thao túng nhiều hơn nữa, mặt ngoài là không chịu chính mình ra tay. Nhưng thái hậu mẫu gia lực lượng khổng lồ, nếu muốn âm thầm giải quyết rắc rối khó gỡ, tự nhiên có người thay nàng giải ưu phiền.

Hoàng đế nếu nhớ chuyện cũ không muốn động Chân gia, vậy muốn đưa ra vật ngang giá đến bồi thường Chữ Thiệu Lãng.

Thái hậu thở dài, hiện giờ mình cùng nhi tử thế nhưng muốn vận dụng thế lực của từng người áp chế lẫn nhau, như thế nào buồn cười. Thái hậu nhìn Chữ Thiệu Lãng mặt mày tinh xảo trong lòng có hơi chút an ủi, nhi tử tính tình quái gỡ miễn cưỡng, Tôn nhi liền tốt hơn nhiều, nếu có một ngày Chữ Thiệu Lãng có quyền lực to lớn, tất nhiên sẽ không làm khó mình và chính mình mẫu gia, Chữ Thiệu Lãng là người sẽ chiếu cố nhà ông bà ngoại, Thái hậu yên tâm.

Thái hậu lại nói với Chữ Thiệu Lãng nửa ngày, vẫn luôn lo lắng hấn bị chuyện hôm qua dọa, trong lòng Chữ Thiệu Lãng khê động, chậm rãi nói: “Bây giờ tôn nhi có thể bình an trở về, nhiều mệt thân vệ trung thành.”

Thái hậu từ ái nhìn Chữ Thiệu Lãng, cười nói: “Cận vệ bên cạnh ngươi chính là làm cái này, người hảo hảo khao thưởng đi thôi.”

Chử Thiệu Lăng cười cười, ra vẻ vô ý nói: “Bên người Tôn nhi có một người gọi là Vệ Kịch, thực trung thành, chính mình bị thương thành như vậy vẫn luôn liều mạng thủ hộ ta, Tôn nhi trong lòng cảm động.” Chử Thiệu Lăng ngôn ngữ mơ hồ, cũng không có câu nào là nói dối, lại đem sự tình miêu tả vạn phần mạo hiểm, giống như Vệ Kịch vì bảo hộ hần mà rước lấy thương tích đầy mình.

Thái hậu mỉm cười: “Vây hảo hảo cho người này một phần ân điển, cũng có thể khích lệ người bên cạnh người, ngự nhân thuật người so ai gia hiểu biết, biết người dùng tốt, liền đem người như vậy để bặt đến bên người, lại có vạn nhất cũng có thể chu toàn bảo vệ người.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Tôn nhi biết.”

Sau khi đi ra Từ An điện Chử Thiệu Lăng trực tiếp trở về Bích Đào uyển, bên ngoài cũng không thiếu người muốn gặp hần, nhưng Chử Thiệu Lăng không có cái kia tâm tư nhất nhất ứng phó rồi, thái hậu đã vẽ đường, nếu hoàng đế muốn bảo hộ Chân gia liền muốn xuất ra nhất định thành ý, những thứ khác Chử Thiệu Lăng tuyệt không muốn hảo tâm tổn trí, hiện tại hần chỉ muốn gặp Vệ Kịch.

Trong tấm điện Vệ Kịch cuộn tròn trên tháp, sau khi trở về hần bị Vương Mộ Hàn bắt uống một chén lớn dược thiện, lúc này có chút buồn ngủ, thấy Chử Thiệu Lăng đến vội vàng bật dậy thỉnh an, Chử Thiệu Lăng đem người nâng dậy, cùng ngồi trên giường, Chử Thiệu Lăng cởi quần áo Vệ Kịch nhìn thương thế, Vệ Kịch chính mình lại không quá để ý, nói: “Điểm ấy vết thương dùng dược vài ngày thì tốt rồi, những thích khách đó thẩm vấn được gì sao? Là ai muốn hại điện hạ?”

Chử Thiệu Lăng cười cười: “Không có chuyện gì, yên tâm.”

Vệ Kịch đối với chuyện của Chử Thiệu Lăng miễn cảm xấp xỉ động vật nhỏ, nghĩ nghĩ nói: “Có phải là Chân gia hay không?”

Chử Thiệu Lăng nhướn mày: “Người còn biết cái này.”

Chuyện Lệ phi cùng Lăng hoàng hậu trong ngoài cung đều biết, Vệ Kịch liền tính có không tỉnh ngủ cũng hiểu được một ít, nghĩ nghĩ nói: “Chân gia đối điện hạ không tốt, Hoàng thượng vì cái gì không xử tội Chân gia đâu?”

Chử Thiệu Lăng nở nụ cười, muốn là người khác hỏi cái này Chử Thiệu Lăng liền cười lạnh cũng lưỡi cho, nhưng Vệ Kịch hỏi ra Chử Thiệu Lăng lại cảm thấy vô cùng đáng yêu, tâm trí Vệ Kịch của hần còn nhỏ đâu, Chử Thiệu Lăng ôm Vệ Kịch khiến hần nằm xuống gối đầu lên cánh tay mình, chậm rãi nói: “Trước kia lúc hoàng thượng đăng cơ, cũng đã trải qua một phen khúc chiết, lúc trước trừ bỏ Thái hậu cùng nhà mẫu hậu ta, Chân phủ cũng xuất không ít lực.”

Nhắc tới chuyện lúc trước trong lòng Chử Thiệu Lăng có chút ghê tởm, tiếp tục nói: “Sau khi hoàng thượng đăng cơ, bắt đầu chán ghét ông bà ngoại cản trở, hần muốn quyền lợi tuyệt đối, hoàn toàn quên để đem hần lên vị trí này Vì phủ Lăng phủ đã chết bao nhiêu người, chỉ làm theo ý chính mình, dưới loại tình huống này, Chân phủ liền thành thân binh bảo vệ hoàng quyền.”

“Phụ hoàng ta bốn phía đề bạt Chân gia, muốn dùng đến áp chế nhà ông bà ngoại chính mình...” Chử Thiệu Lăng nhịn không được cười lạnh, “Hần như thế nào lại không nghĩ, chờ đến Chân gia đi lên vị trí này, chưa chắc sẽ dễ không chế hơn Vi gia Lăng gia, một lòng chỉ tin Lệ phi ninh hót cùng nhu thuận, đồ ngu!”

Vệ Kịch lẳng lẳng nhìn Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng nhìn hần một bộ ngây ngốc cũng có chút buồn cười, khẽ cười hỏi: “Nghe hiểu?”

?

Vệ Kịch thành thật lắc lắc đầu, hần nghe không hiểu.

Chử Thiệu Lăng cũng không trông cậy vào hần nghe hiểu bao nhiêu, nghe vậy cười cười, lại tán gẫu chuyện khác.

19. Chương 19

Vệ Kịch lúc ấy thật sự không hiểu, trong triều đằng trước sáng bóng quyền quý bên trong song ngăm mẫm liệt cách hẳn rất gần lại thực xa xôi, trận thay đổi này bắt đầu vào năm Thiên Khải thứ mười bốn, trên đường Đại hoàng tử Chử Thiệu Lăng thay hoàng đế thân canh, Vệ Kịch bởi vậy còn trúng một đao, vết thương trên thân thể tuổi trẻ nhanh chóng lành lại, Vệ Kịch đảo mắt liền quên.

Trận ám sát này khiến hẳn nhớ kỹ chính là sau khi hồi cung, Lại bộ Thượng thư Chân Gia Hân trên triều đề lên nhân lão thể suy, cáo lão, mà so Chân Gia Hân còn lớn hơn một tuổi Tử Quân Hầu lại thể thân vị trí trọng yếu này, Vệ Kịch lúc ấy nghe nói còn hoang mang trong chốc lát, bất quá tin tức Chử Thiệu Lăng được phong vương nhanh chóng khiến hẳn quên hết những chuyện không liên quan, chưa trưởng thành đã được phong vương, trong Chử vương triều này là vinh quang hiếm có.

Hoàng đế thuyết pháp là Lăng nhi đã lớn, lần này thân canh gặp loạn không sợ hãi, gặp chuyện lớn như vậy còn không chậm trễ lễ thân canh, xác thực là đã chín chắn, Lăng nhi là con trưởng, phong vương sớm hai năm cũng không có cái gì, vừa lúc làm tấm gương cho bọn đệ đệ.

Thời điểm hoàng đế nói những lời này là tại gia yến ngày mười lăm tháng ba, thân mình hoàng đế còn không tốt lắm, sắc mặt tái nhợt, thanh âm nói chuyện so với bình thường đều thấp hơn rất nhiều, thái hậu nghe xong những lời này cười từ ái, gật đầu nói: “Đúng, Lăng nhi càng lớn càng tiến bộ, phong Vương bất quá là chuyện sớm muộn, không cần tính toán cách một hai năm.”

Chử Thiệu Lăng đứng dậy từ chối một lúc lâu vẫn là tạ ơn, Chử Thiệu Lăng mời rượu hoàng đế, tươi cười thần nhiên, một án ám sát bị bóc qua, Chân gia mặc dù là nguyên khí đại thương, nhưng không may động Lệ phi cùng Chử Thiệu Nguyên, hoàng đế luyến tiếc động hai người này, vậy thì chỉ phải cho mình một phần quang vinh vô thượng làm bồi thường.

Vài vị hoàng tử sôi nổi rời khỏi chỗ ngồi đứng dậy mời rượu chúc mừng Chử Thiệu Lăng, mỗi cái tươi cười chân thật, nhưng trong lòng cảm tưởng thế nào sẽ không người biết, Chử Thiệu Lăng cười khê hưởng thụ bọn đệ đệ nghĩ một đằng nói một nẻo chúc mừng, một lần không được sẽ chờ đến lần thứ hai, hẳn có thể chờ, Chử Thiệu Lăng đặt chén rượu ngồi xuống, xem một bàn người này trong lòng cười lạnh, năm đó thương tổn mẫu hậu của hắn, thương tổn người của hắn, từng bước từng bước đến, ai cũng không chạy thoát.

Khâm Thiên giám nhanh chân đem ngày phong Vương định xuống, hai mươi tám tháng ba, đại cát, hoàng đế nghĩ phong hào “Tần”, Lễ bộ theo ý tứ thái hậu, làm đặc biệt lớn, toàn bộ hoàng thành đều đi theo náo nhiệt một ngày, thái hậu ý tứ còn muốn buổi chiều làm buổi tiệc thật lớn, Chử Thiệu Lăng lấy thân mình hoàng đế khó chịu, không nên chịu mệt nhọc làm từ tạ, sớm trở về Bích Đào uyển.

Gây sức ép một ngày, Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch đều có chút mệt, Vương Mộ Hàn vui tươi hơn hờ chạy trước chạy sau giúp Chử Thiệu Lăng thay đổi quần áo ở nhà, cung nữ hầu hạ đem ngũ long kim quan trên đầu Chử Thiệu Lăng lấy xuống, Chử Thiệu Lăng cầm lấy cười khê nhìn thoáng qua, không để ý ném lại trên khay.

Hôm nay bữa tối ở Bích Đào uyển so với mọi ngày phong phú rất nhiều, Vương Mộ Hàn dẫn đầu một đám cung nữ thái giám dập đầu chúc mừng Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng cười cười thưởng cho cung nhân trong Bích Đào uyển hai tháng tiền tiêu vặt, Vương Mộ Hàn biết Vệ Kịch ở, Chử Thiệu Lăng không thích bọn họ ở một bên hầu hạ, có chút thức thời mang theo cung nhân lui xuống.

Hôm nay Vệ Kịch cũng theo Chử Thiệu Lăng mệt nhọc một ngày, gặp người lui ra Chử Thiệu Lăng cười cười đem người kéo đến bên cạnh đồng thời ngồi xuống, từ sau khi nghe nói hẳn phong Vương nụ cười trên mặt Vệ Kịch chưa từng dừng lại, so với bản thân Chử Thiệu Lăng còn vui vẻ, Chử Thiệu Lăng cười cười một phen xoa nhẹ đầu Vệ Kịch, khê cười nói: “Đừng cười ngốc nữa, mau ăn cơm.”

Vệ Kịch mỉm cười cầm lấy bát cơm, Chử Thiệu Lăng gấp cho hắn một khối thịt cá, nói: “Phủ nội vụ đã bắt đầu bắt tay chuẩn bị xây Tần vương phủ, bản vẽ đã lấy đến, trong chốc lát cơm nước xong người nhìn xem.”

Vệ Kịch ăn cá, sững sờ nói: “Thần không hiểu được công việc xây dựng, sợ là không giúp được Vương gia.”

“Đồ ngốc! Ta là cho người nhìn xem thích hay không.” Chữ Thiệu Lăng cười khế, “Xây Vương phủ mất đến một năm rưỡi hơn, chỗ nào không hài lòng tùy thời cho bọn họ thay đổi liền tốt, về sau chúng ta muốn ở bao nhiêu năm, dù sao cũng phải hợp ý đi.”

Vệ Kịch vuốt xuống một ngụm cơm, mím môi, chậm rãi nói: “Nếu Vương gia thích...thần liền thích.”

Chữ Thiệu Lăng cười cười ăn cơm, không bao lâu hai người dùng xong, Chữ Thiệu Lăng lại buộc Vệ Kịch ăn một chén cháo tổ yến, Vệ Kịch đang tuổi lớn, gầy không thể tưởng tượng được, Chữ Thiệu Lăng sợ hắn ăn theo không kịp, tổng yếu dỗ dành hắn ăn nhiều một ít, dùng xong Chữ Thiệu Lăng mang Vệ Kịch trở về tắm diện.

Chữ Thiệu Lăng đem bản vẽ phủ Nội vụ đưa lên cho Vệ Kịch xem, chậm rãi nói cho Vệ Kịch nghe: “Từ nơi này dẫn nước chảy vào, ta sai người đem ao mở rộng gấp đôi, giữa ao xây một nhà nhỏ bằng gỗ, chờ đến mùa hè chúng ta ở đây nghỉ trưa rất tốt, bên này bọn họ vốn là muốn trồng chuối tây, ta đem toàn bộ đổi thành trúc...”

Vệ Kịch nhìn xem không hiểu lắm, hắn không soi mói cái gì, Chữ Thiệu Lăng nói cái gì đều gật đầu, Chữ Thiệu Lăng cười khế: “Người ngược lại dễ đáp ứng, ta đây là muốn hỏi người thích cái gì, không thích cái gì, chờ cho bọn họ làm xong người ở cũng thoải mái.”

Vệ Kịch sững sốt một lát, nghĩ nghĩ thấp giọng nói: “Vương gia...chờ sau khi xuất cung, thần còn cùng Vương gia ở cùng một chỗ sao?”

“Nói gì vậy?” Chữ Thiệu Lăng bật cười, “Người không đi theo ta còn có thể đi đâu? Chẳng lẽ ta vào phủ đệ người còn ở lại trong Bích Đào uyển? Đến lúc đó nơi này cũng không phải của ta, qua không đến vài năm không biết lại phân cho ai ở.”

Vệ Kịch do dự một lát, nói: “Thần nghe người ta nói, phàm là hoàng tử sau khi phong vương, đều sẽ đại hôn...”

Chữ Thiệu Lăng buông bản vẽ, hắn xem như hiểu được vì cái gì mấy ngày nay Vệ Kịch thường yên lặng xuất thần.

Chữ Thiệu Lăng nhìn Vệ Kịch không nhận được đau lòng, người này, muốn chính mình đối với hắn như thế nào hắn mới có thể hoàn toàn an tâm?

Vệ Kịch chưa bao giờ tranh đoạt, Chữ Thiệu Lăng cho, hắn tạ ơn, Chữ Thiệu Lăng không cho, hắn chưa bao giờ mở miệng nói muốn, Chữ Thiệu Lăng hiểu được, Vệ Kịch đã thành thói quen không hề trông cậy vào, nhìn lên cùng trả giá, hắn đối với mình dù tốt hắn cũng không mong đợi cái gì.

Vệ Kịch nở nụ cười, thấp giọng nói: “Thần không có ý tứ gì khác, Vương gia hiện tại đang lúc tiền đồ rộng mở, thần...” Cổ họng Vệ Kịch khó hiểu nghẹn lại, nói không ra lời.

Vệ Kịch không phải người thông minh, nhưng hắn đối với chuyện của Chữ Thiệu Lăng luôn đặc biệt mẫn cảm, Chữ Thiệu Lăng mấy ngày nay phong quang vô hạn, sau lưng không ít người đều âm thầm đoán chọn thân vương phi, bọn cung nhân trà dư tửu hậu nói chuyện phiếm truyền không đến tai Chữ Thiệu Lăng nhưng có thể nghe, Vệ Kịch đều nghe được.

Hắn thậm chí đã chọn đường lui thật tốt, nếu Chữ Thiệu Lăng đại hôn hắn sẽ lui về làm tam đẳng thị vệ, mỗi ngày làm thị vệ ở bên ngoài thủ hộ là được rồi, hắn không nguyện ý thấy Chữ Thiệu Lăng cùng Vương phi một chỗ.

Nhưng hắn lại luyến tiếc thật sự rời đi Chữ Thiệu Lăng, có thể mỗi ngày rất xa liếc mắt nhìn một cái hắn cũng thấy thỏa mãn.

Chữ Thiệu Lăng không nói gì, chính là kéo Vệ Kịch lại gần, một lần nữa mở bản vẽ, lấy bút đến ngoắc ngoắc vẽ tiếp tục nói cho hắn: “Bên này ta sai người xây một sân nhỏ, cho người dùng để luyện đao luyện côn...” ?

Vệ Kịch ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười, nói tiếp: “Bản vẽ sân nhỏ còn chưa có, chờ phủ Nội vụ trình lên người nhìn xem có hợp tâm ý hay không, sân nhỏ cách tắm diện xa chút, người luyện xong công phu không tiện trở về thay quần áo tắm rửa, ta khiến người ở trong này...”

Chử Thiệu Lăng vẽ một vòng tròn trên chỗ đất trống, nói: “Xây cho người tòa tiểu lâu, không người tiện cho người dùng, nơi này nhìn ra hồ, ngắm phong cảnh cũng không tồi.”

Vệ Kích quay đầu đi, hốc mắt bỗng nhiên đỏ.

Chử Thiệu Lăng đặt bút tại vị trí chính diện viết xuống ba chữ “Họa Kích điện”, nhẹ giọng nói: “Đây là tên chính diện của chúng ta, Kích nhi, người hiểu ý tứ của ta sao?”

Chử Thiệu Lăng ôm Vệ Kích khiến hắn đối diện chính mình, sùng nịch hôn lên trán hắn, trầm giọng nói: “Ta đã nói sẽ không cưới vợ, đây là thật tâm, ta chỉ muốn người, đừng mỗi ngày nghĩ đông nghĩ tây nữa, người khó chịu ta nhìn cũng đau lòng.”

Chử Thiệu Lăng ôm Vệ Kích ở trên đầu hắn hôn hôn, nói: “Mặc kệ là Tần vương phủ hay là cái gì khác, ngày sau, chỉ cần nơi đó có Chử Thiệu Lăng ta, trong chính điện tất có vị trí của người.”

Vệ Kích cắn chặt môi, nước mắt đọng đầy rơi xuống, Chử Thiệu Lăng cười cười, ôn nhu hôn môi an ủi tiểu ái nhân không có cảm giác an toàn của hắn, kỳ thật không phải là Vệ Kích dựa vào hắn, mà là hắn khát vọng Vệ Kích, tại đây trong cung lạnh như băng, người có thể để hắn yên tâm hấp thu ấm áp, chỉ có một người như vậy.

Chử Thiệu Lăng nhìn bản vẽ chính mình sửa đổi, mặc kệ là Bích Đào uyển xa hoa hay là Tần vương điện trang nghiêm, nơi có Vệ Kích mới là nhà.

20. Chương 20: Quyền Thứ Hai : Chung Thân Phú

Bệnh tình Hoàng đế không thấy khởi sắc, mặc kệ trong lòng hắn có cam nguyện hay không, trên chính sự cũng bắt đầu coi trọng Chử Thiệu Lăng.

Hoàng đế tự nhiên lo lắng đem toàn bộ quyền lực giao cho Chử Thiệu Lăng, vì để kiểm chế Chử Thiệu Lăng, Hoàng đế đem bốn vị hoàng tử đã hiểu chuyện gọi đến trước giường bệnh, hảo hảo cố gắng một phen, cuối cùng cười nói: “Trăm bệnh kéo dài mãi không khá lên, không có biện pháp, vừa lúc cho huynh đệ các người cơ hội thử luyện, về sau bốn người các người mỗi ngày phải đi nội các nghe báo cáo cùng quyết định sự việc, nhìn nhiều nghe nhiều, nhìn xem những cựu thần xử lý chính sự như thế nào, chuyện nào quyết định không được nhất định phải cùng bọn họ thương nghị, đã hiểu chưa?”

Mấy huynh đệ cúi đầu xưng là, hoàng đế nhìn Chử Thiệu Lăng một thân mặc phục sức thân vương, cười cười nói: “Lăng nhi cũng nên chiếu cố bọn đệ đệ nhiều hơn, người ở nội các nghe báo cáo cùng nghị quyết thời gian dài nhất, bọn họ không hiểu cái gì người phải chỉ thêm một chút.”

Chử Thiệu Lăng như có như không mỉm cười, vuốt cằm: “Chuyện đó là tất nhiên, phụ hoàng cứ yên tâm, nhi thần còn trông chờ phụ hoàng sớm ngày bình phục.”

Hoàng đế gật đầu, cùng mấy người nói chuyện trong chốc lát tinh thần hắn liền theo không kịp, khoát tay khiến bọn họ lui ra.

Hoàng đế sợ Chử Thiệu Lăng nhân cơ hội nắm quyền, căn bản Chử Thiệu Lăng đơn giản mặc kệ chuyện này, bắt đầu từ hôm nay mỗi ngày vào nội các cũng chỉ nghe chứ không nói.

Chử Thiệu Dương cũng có ít nhiều ý tứ, Chử Thiệu Lăng không lên tiếng hắn cũng sẽ không lên tiếng, Chử Thiệu Nguyễn vừa mới bị dạy dỗ hiện giờ mọi việc không dám động đến, ngày thường cũng không nói gì, Chử Thiệu Mạch cho rằng rốt cục đến phiên hắn chứng tỏ bản lĩnh, mỗi ngày đi thảo luận chính sự so với mọi người đều tích cực hơn, Chử Thiệu Lăng mắt lạnh nhìn Chử Thiệu Mạch trên nhảy dưới múa, quả nhiên không quá vài ngày, lá gan của Chử Thiệu Mạch cũng lớn hơn, việc buôn bán muối hắn cũng dám nhúng tay vào, không hiểu giả hiểu, muốn một hơi thu vào một phần thể lực lớn, đáng tiếc việc buôn bán muối là cấm địa của hoàng đế, không đợi Chử Thiệu Mạch thật sự động thủ thì đã bị Hoàng đế gọi vào Thừa Càn

cung mắng một trận, đem hấn ném trở về Hối Tín viện cùng Chữ Thiệu Tùy nghe thái phó giảng bài, qua một việc này, hoàng đế tức giận làm bệnh tình càng thêm nặng.

Sau khi đá Chữ Thiệu Mạch đi rồi, Chữ Thiệu Lăng mới thật sự bắt tay vào chính sự, hiện giờ Tử Quân Hầu là Lại bộ Thượng thư, không ít chuyện dễ dàng hơn rất nhiều, sau đầu xuân mấy lần thủ hộ lễ mừng Chữ Thiệu Lăng, đều phái Thống lĩnh kỵ binh dũng mãnh doanh Vệ Chiến đi ra, không ít đại thần đều nhìn ra Chữ Thiệu Lăng đang đề bạt Vệ Chiến, trong lòng đều có tính toán, Chữ Thiệu Nguyễn không cảm thấy có chuyện gì, chỉ cho rằng Chữ Thiệu Lăng muốn đề bạt thân binh, chỉ có Chữ Thiệu Dương nhìn đến tên Vệ Chiến hơi hơi xuất thần, hấn mơ hồ nhớ ra, thị vệ ngày hôm ấy gọi là Vệ Kích.

Chữ Thiệu Dương sai người tra qua quê quán của Vệ Chiến, không cần nhiều lời sẽ biết quan hệ giữa Vệ Chiến cùng Vệ Kích, Chữ Thiệu Dương nhìn đồ mà người hầu đưa đến có điều suy nghĩ.

Sau khi lâm triều, Chữ Thiệu Lăng đi Từ An điện thỉnh an Thái hậu, từ lúc Chữ Thiệu Lăng phong vương Thái hậu càng an tâm, càng xem Tôn nhi càng vừa lòng, tình tế hỏi Chữ Thiệu Lăng những ngày này ăn uống thế nào, lại dặn dò một phen, đang trò chuyện bên ngoài truyền Phúc Nghi công chúa cùng Ninh quý nhân đến thỉnh an, Thái hậu tuy không đối xử ác độc với mẹ con nàng nhưng cũng không có gì yêu thích, thần nhiên nói: “Nói cho các nàng hôm nay ta mệt mỏi, đã muốn đi nghỉ, nhắc Phúc Nghi cẩn thận chú ý thời tiết, đừng lại bị bệnh, hôm khác ai gia lại gọi các nàng.”

Chữ Thiệu Lăng nghe vậy cười cười nói: “Ta có vài ngày chưa thấy Tứ muội rồi, hoàng tổ mẫu cho người vào đi, nhiều người cũng náo nhiệt.”

Thái hậu xoa nhẹ ấn đường, nở nụ cười: “Thôi, biết là ngươi nhớ Tứ muội, cho truyền.”

Phúc Nghi công chúa cùng Ninh quý nhân tiến vào thỉnh an, thái hậu mỉm cười ban chỗ ngồi, nói: “Gần đây sức khỏe của Phúc Nghi thế nào?”

Phúc Nghi công chúa không giống Chữ Thiệu Lăng, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Thái hậu, lần gặp mặt thỉnh an trước cũng đã hơn nửa năm tháng, trong thời gian đó nếu có đau đầu mệt mỏi thái hậu cũng không biết, Phúc Nghi từ nhỏ không được sủng ái cũng không để ý, cười cười: “Bẩm hoàng tổ mẫu, thực tốt.”

Chữ Thiệu Lăng ném một khối điểm tâm, cười nói: “Ta nghe nói gần đây tay nghề của Tứ muội ngày càng tiến bộ, hôm nào lại làm một túi thêu cho ta đi, cái lần trước không phù hợp với quần áo.”

“Đại ca thích ta trở về lại làm.” Phúc Nghi hé miệng nở nụ cười, “Làm xong lại sai người đưa đến cho Đại ca.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Nếu là thêu thực tinh xảo ta sẽ đưa tặng hoàng tổ mẫu, quay đầu lại không khéo còn phiền toái Tứ muội lại làm cho ta.”

Thái hậu không khỏi nở nụ cười: “Ngươi đứa nhỏ này, cái gì cũng muốn trước đem cho ai gia, đồ vật của người đưa ai gia thì có ích lợi gì? Ai gia có thể mang sao?!”

Chữ Thiệu Lăng giống như vừa kịp phản ứng lại, cười nói: “Cũng phải, vậy Tứ muội liền thêu biểu hoàng tổ mẫu cái túi hương đi, muốn màu sắc hoa văn đều là quốc sắc thiên hương.”

Ninh quý nhân lúc này mới nghe ra hàm ý của Chữ Thiệu Lăng, là muốn giúp đỡ Phúc Nghi tận hiếu tâm với Thái hậu, trong lòng cảm động lại biết ơn, cúi đầu cười nói: “Hôm qua công chúa thêu một bức mẫu đơn tuyệt sắc, nhưng là không biết Thái hậu nương nương thiếu cái gì, không làm thành đồ vật, hiện giờ ngược lại vừa lúc.”

Thái hậu cười gật đầu: “Khó khăn ngươi có lòng, ngày thường không cần để Phúc Nghi cả ngày ở trong cung xe chỉ luồn kim, mệt tinh thần lại thương tổn ánh mắt, không có việc gì đến đây nhiều một chút, ai gia nhìn cũng thư thái.”

Ninh quý nhân đứng dậy đáp ứng, lặng lẽ cảm kích gật đầu với Chữ Thiệu Lăng.

Cùng lúc đó trong Bích Đào uyển Vệ Kích đang cùng Trương Lập Phong hạ cờ vây, Vệ Kích không hiểu vì sao mình phải học cái này, nhưng Trương Đại tướng quân muốn dạy, hấn tự nhiên muốn nghiêm túc học, hấn cờ đen còn Trương Lập Phong cờ trắng, trên bàn cờ, cờ đen bị giết liên tiếp bại lui.

Trương Lập Phong xuống tay không lưu chút tình nào, cũng mặc kệ Vệ Kịch là vừa mới bắt đầu học, hạ qua vài bản Trương Lập Phong chậm rãi phát hiện, mỗi một bản Vệ Kịch đều sẽ có tiến bộ, hơn nữa cái bấy tương tự, Vệ Kịch tuyệt sẽ không lần thứ hai chui vào.

Trương Lập Phong trong lòng âm thầm kinh ngạc, mặt ngoài lại cái gì cũng chưa nói, hai người hạ qua mười bản mới kết thúc, Vệ Kịch tiễn Trương Lập Phong ra khỏi viện, vừa trở về nghỉ lại muốn nghiêm túc nghiên cứu một chút, thì bên ngoài thông truyền Tứ hoàng tử Chữ Thiệu Dương đến.

Chữ Thiệu Lăng không ở, hẳn là Chữ Thiệu Dương đến sẽ lập tức rời đi, bởi vì chuyện thư phòng lần trước Vệ Kịch không quá muốn gặp Chữ Thiệu Dương, chính mình tìm quyển sách đến xem, Chữ Thiệu Lăng hôm qua nhìn một quyển sách nói không tồi, Vệ Kịch cũng muốn nhìn một chút xem bên trong nói cái gì....

Vương Mộ Hàn thấy Chữ Thiệu Dương vội tiến lên đón, cười nói: “Tứ hoàng tử an hảo, Vương gia đi Từ An điện thỉnh an Thái hậu nương nương còn chưa trở về, nô tài trước pha chén trà cho ngài đợi một lát?”

Chữ Thiệu Dương thoáng nhìn vào bên trong, cũng không thấy Vệ Kịch, tưởng đi theo Chữ Thiệu Lăng ra ngoài, trong lòng vừa động nhớ đến việc khác, nói: “Không có việc gì, trong triều có một chút việc nhỏ, chúng ta thương nghị không sai biệt lắm, hiện giờ muốn tiến hành, còn chờ Đại ca thượng ấn, ấn của Đại ca đặt ở đâu?”

Vương Mộ Hàn vẻ mặt đau khổ: “Tứ hoàng tử sao lại hỏi lão nô, Vương gia đại ấn lão nô làm sao động đến được?”

Chữ Thiệu Dương cười khê: “Kia làm chậm trễ việc, Phụ hoàng trách cứ Đại ca ai đến chịu trách nhiệm? Đại ca tất nhiên sẽ không tùy thân mang theo ấn, khẳng định ở ngay tại trong cung này, người mau tìm đến cho ta!”

Năm nay danh sách quan lại đi phía nam tuần tra còn chưa quyết định được, Chữ Thiệu Lăng cùng Tử Quân Hầu giữ thật chặt, Chữ Thiệu Dương tay một chút cũng không chen lọt vào, đó là việc béo bở, Chữ Thiệu Dương cũng tưởng phái chút người của mình đi, vội vàng nhân lúc Chữ Thiệu Lăng không ở đem việc định ra, Chữ Thiệu Lăng vẫn luôn yêu thương hắn, nghĩ đến biết cũng sẽ không thật sự làm như thế nào.

Vương Mộ Hàn cũng không biết việc phía trước, hắn luôn luôn đối đãi Chữ Thiệu Dương khác biệt với các hoàng tử khác, đem hắn thành một nửa chủ tử mà hầu hạ, nghe xong lời này lại tin ngay, vội vàng la lên: “Cũng không thể chậm trễ việc của Vương gia, nhưng Vương gia đại ấn ở chỗ nào lão nô thực sự không biết...Đúng rồi, Vệ đại nhân hiện đang ở trong cung, hỏi hắn một chút sẽ biết!”

Nửa ngày này Vệ Kịch luôn ngồi ở thư phòng nghe hai người nói chuyện, biết tránh không được, chỉ phải đứng dậy đi ra thỉnh an, Chữ Thiệu Dương lần này ngược lại không làm khó hắn, chỉ cười nói: “Người đến thật đúng lúc, đi đem ấn của Đại ca mang ra đây, ta có việc cần dùng gấp.”

Những điều Chữ Thiệu Dương vừa nói, Vệ Kịch không hiểu lắm, hắn chỉ biết Chữ Thiệu Lăng có nói qua việc vu cổ lần trước, là do Chữ Thiệu Dương bán đứng Chữ Thiệu Lăng, trong lòng hắn nguyên bản chỉ trung thành với một mình Chữ Thiệu Lăng, đừng nói chi là người đã từng hại qua Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch nghe vậy liền lắc đầu: “Vương gia không ở, Vương gia đại ấn không thể động.”

Chữ Thiệu Dương phỉ vờ mồm nói nửa ngày không thu được gì, cười lạnh: “Hôm nay việc này làm không được, để Phụ hoàng biết sẽ tức giận, người muốn hại chết đại ca sao? Mau đem đại ấn tìm ra cho ta!”

Vệ Kịch vẫn nói một câu kia: “Vương gia không ở, đại ấn không thể động.”

Chữ Thiệu Dương giận dữ, trách mắng: “Nói nhẹ nhàng với người vài câu người còn làm cao! Bất quá chỉ là con chó trông cửa, người lại dám không nghe lời của ta?!”

Vệ Kịch cúi đầu: “Thần cho dù là chó trông cửa, cũng chỉ là chó trông cửa của Vương gia, Vương gia không ở, đại ấn không thể động.”

Vệ Kịch cứng mềm không ăn, vẻ mặt lạnh nhạt, Chữ Thiệu Dương khuyên can mãi đều không được, tức giận đến trên trán nảy gân xanh, hắn lại sợ Chữ Thiệu Lăng trở về nhìn thấy, không còn cách nào chỉ phải oán hận bỏ đi, Vệ Kịch đồng thời đi theo Vương Mộ Hàn cung tiễn Tứ điện hạ, Vệ Kịch nhìn đến khi Chữ Thiệu Dương đi mất mới xoay người trở về thư phòng, trong lòng hắn còn nhớ rõ những lời nói vừa rồi.

21. Chương 21

Đám người Chữ Thiệu Dương vừa tức giận ra khỏi Bích Đào uyển, không đến nửa khắc sau trong Từ An điện Chữ Thiệu Lăng liền nhận được tin, Thái hậu nhìn thấy cung nhân thần sắc vội vàng đến tìm Chữ Thiệu Lăng, nghi hỏi: “Làm sao vậy? Phía trước có chuyện gì sao?”

Nội thị cúi đầu thấp giọng nói mấy câu thối lui sang một bên khoanh tay thị hầu, Chữ Thiệu Lăng trong lòng cười lạnh, hắn còn vẫn luôn không đối phó Chữ Thiệu Dương, hắn ngược lại vội vàng đến tìm chết, đám nhục mạ Vệ Kịch....

Chữ Thiệu Lăng trong lòng vừa động, trên mặt bối rối: “Vương Mộ Hàn phái người đến nói, cửa sổ hướng Bắc trong thư phòng ở Bích Đào uyển bị mở, đồ vật bên trong bị lật thành loạn thất bát tao, thư phòng của Tôn nhi là không ai có thể đi vào, không ít thứ đồ vật bên trong là không thể động đến...”

Thái giám vừa truyền lời đứng ở một bên sững sốt, xảy ra chuyện gì đây? Chính mình khi nào nói qua chuyện này sao?

Chữ Thiệu Lăng khẽ nhượng mày kiếm, phượng nhãn sắc bén liếc hắt đảo qua một cái, thái giám kia lập tức cúi đầu, chuyện của chủ tử đều tự có lo liệu, mình chỉ cần nghe là tốt rồi.

Thái hậu cũng nóng nảy, thẳng người lên nói: “Đây là nói như thế nào?! Thị vệ trong cung người đều đã chết hay sao! Đồ vật trong thư phòng người chỗ nào có thể để người động đến!”

“Tôn nhi cũng không biết...” Chữ Thiệu Lăng vạn phần lo lắng, “Hoàng tổ mẫu thứ lỗi Tôn nhi thất lễ, ta phải trở về nhìn xem, đã nhiều ngày ít chuyện trong triều đều tới tay tôn nhi, trong thư phòng không ít đồ vật quan trọng, vạn nhất mất cái gì hoặc là để người khác nhìn đến cái gì, chính là muốn mệnh.”

Thái hậu gật đầu, vội la lên: “Người nhanh đi, ngàn vạn đừng ra cái gì đường rẽ!”

Chữ Thiệu Lăng cũng không quan tâm Phúc Nghi cùng Ninh quý nhân còn ở đó, gật đầu về mặt vội vã rời đi.

Chữ Thiệu Lăng đi ra Từ An điện, sắc mặt lạnh xuống, ngồi kiệu trở về Bích Đào uyển, trong Bích Đào uyển Vệ Kịch tại thư phòng đang chuyên tâm đọc sách, thấy Chữ Thiệu Lăng trở lại vội vàng ra đón, Chữ Thiệu Lăng trong lòng tức giận, sắc mặt cũng không dễ nhìn, Vệ Kịch cẩn thận suy nghĩ một lát, Chữ Thiệu Dương vừa mới đi, hắn là Chữ Thiệu Lăng không nhanh như vậy đã biết, bản thân Vệ Kịch không nghĩ nói nhiều, cho rằng chuyện vừa rồi cũng không lớn lắm, cẩn thận hỏi: “Vương gia, có chuyện gì sao?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Không có việc gì.”

Chữ Thiệu Lăng đi đến trước án thư đem đại ấn Tần vương lấy ra, xoay người mở ra ám cách trên giường bỏ vào, sau khi cất kỹ Chữ Thiệu Lăng quay đầu nhìn Vệ Kịch vẻ mặt mờ mịt, cười nói: “Đại ấn của ta đâu?”

Vệ Kịch sững sốt một lát, chỉ hướng ám cách, nói: “Kia, là ở đó.”

“Không đúng.” Chữ Thiệu Lăng cười cầm lấy quyển sách trong tay Vệ Kịch, nhẹ giọng phân phó, “Nhớ kỹ, đại ấn của ta, đã mất rồi.”

Chữ Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kịch, hôn lên trán hắn, thấp giọng nói: “Xem ta giúp người hết giận.”

Chữ Thiệu Lăng xoay người, đem đồ vật trên án thư tùy ý ném trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Vương Mộ Hàn! Tiến vào!”

Vương Mộ Hàn hầu hạ tại Bích Đào uyển nhiều năm, ngay cả Chữ Thiệu Lăng cũng gọi một tiếng “công công”, lần đầu tiên nghe thấy như vậy, thần sắc nghiêm nghị, Vương Mộ Hàn cũng sợ hãi trong lòng, vội vàng nhanh chân chạy vào, khom người: “Điện hạ gọi nô tài?”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh, chỉ vào một đồng hồ độn nói với Vương Mộ Hàn: “Ta đang muốn hỏi người, đây là chuyện gì?”

Vương Mộ Hàn vừa ngẩng đầu, thấy cũng hoảng sợ, vội la lên: “Đây là làm sao vậy? Mấy thứ này làm sao đều rơi xuống đất, ai u đây chính là chặn giấy Hoàng thượng ban thưởng, đều vỡ nát! Đây....”

Vương Mộ Hàn vội vàng đến gần thu thập, khổ nói: “Nô tài nhất thời không phát hiện, như thế nào lại như vậy?”

Chử Thiệu Lăng cười lạnh: “Người ngược lại muốn hỏi ta, ta bắt quá mới đi Từ An điện thỉnh an một cái, trở về thư phòng liền trở nê như vậy, nhưng cái này chỉ là thứ yếu, ta ngược lại muốn biết, đại ấn của bốn vương đi đâu rồi?”

“Đại ấn?” Vương Mộ Hàn nhất thời ngây ngẩn cả người, ấp úng nói, “Tứ điện hạ lúc này đến hỏi, nói muốn mượn đại ấn của Vương gia làm việc quan trọng....Nhưng, nô tài không biết đại ấn của Vương gia ở đâu, hỏi Vệ đại nhân, Vệ đại nhân nói Vương gia không ở không thể động đại ấn, này....cũng không có động vào.”

Thanh âm Chử Thiệu Lăng lạnh xuống: “Đều không có động, thư phòng bốn vương liền thành như vậy sao? Thời điểm các người cùng Chử Thiệu Dương nói chuyện đứng ở đâu?”

Vương Mộ Hàn vội vàng dùng sức ngấm lại, nói: “Ngay tại hành lang gấp khúc bên ngoài thư phòng.”

“Đúng vậy, trong ngày thường thư phòng của ta đều để Vệ Kích trông chừng, người đem hắc dẫn ra bên ngoài nói chuyện, chẳng phải là ai cũng có thể tiến vào sao?” Chử Thiệu Lăng lớn tiếng trách mắng, “Hiện giờ đại ấn mất, phải làm như thế nào?!”

“Lão nô...lão nô...” Vương Mộ Hàn trăm triệu không nghĩ đến sẽ như vậy, cũng đổ một thân mồ hôi, “Người trong Bích Đào uyển đều là Hoàng hậu nương nương cùng nô tài từng bước lựa chọn, tuyệt đối sẽ không dám làm như vậy...”

Chử Thiệu Lăng lạnh nhạt nói: “Người sơ suất, lúc ấy người trong Bích Đào uyển cũng không phải chỉ người của chúng ta.”

Vương Mộ Hàn sửng sốt, ách thanh nói: “Đây...người của Tứ hoàng tử, không phải cũng giống như vậy sao....”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Ai nói qua với người, Chử Thiệu Dương theo chúng ta là một dạng?”

Vương Mộ Hàn bị chuyện vừa xảy ra làm cho hồ đồ, Chử Thiệu Lăng thần nhiên nói: “Mất đại ấn, đại tội như thế bốn vương là không dám chịu, người mang vài cung nhân đi nội thị giám, đem chuyện ngày hôm nay một năm một mười nói cho rõ ràng, cần phải đem đại ấn tìm ra cho ta!”

Vương Mộ Hàn liên tục gật đầu, do dự nói: “Kia, muốn hay không mang theo Vệ đại nhân....”

“Không cần.” Chử Thiệu Lăng thần nhiên, “Vệ Kích còn quá nhỏ, không hiểu được việc này, người tìm người khác đi là được rồi.” Vương Mộ Hàn không dám nhiều lời nữa, vội vàng mang người đi.

Không đến nửa ngày, việc Chử Thiệu Dương đại náo Bích Đào uyển liền truyền hạp trong cung biết rõ, người trong nội thị giám nói đến sinh động: “Tứ hoàng tử thừa dịp Tần vương điện hạ không ở đó, mang người đi Bích Đào uyển, gây chuyện đòi đại ấn Tần vương, đòi lấy không được liền nhục mạ thị vệ Bích Đào uyển, mượn cơ hội dẫn dắt đi chú ý của thị vệ, về sau đại ấn không cánh mà bay, trong thư phòng Bích Đào uyển còn mất không ít bảo bối!”

Chử Thiệu Lăng cùng Chử Thiệu Dương luôn luôn thân thiết, hiện giờ việc náo loạn này quả thật mới mẻ, một truyền mười truyền trăm, đầu tiên là nói quan hệ giữa hai vị hoàng tử cũng không thân thiết như vậy, Chử Thiệu Lăng lãnh ngạo Chử Thiệu Dương kiêu căng, hai huynh đệ kỳ thật từ sớm đã có bất hòa.

Lại có người nói đều là bởi vì các hoàng tử tham chính chiêu họa, ở trước mặt quyền lực, cái gì huynh đệ tình nghĩa đều vô dụng, Thiên gia thân tình không bao giờ vượt qua được từ này, sau lại bị truyền càng lớn mật, đến cả Chử Thiệu Dương ghen ghét Chử Thiệu Lăng phong vương, muốn đoạt đại ấn tự lập làm Vương đều truyền đi ra.

Chử Thiệu Lăng nghe Vương Mộ Hàn học cung nhân sinh động nói, nhin không được cười ra tiếng, nói: “Thôi, cung nhân ngược lại lấy ta làm vui.”

Vương Mộ Hàn cười làm lành: “Vương gia mỗi ngày nhiều đại sự như vậy, nào biết đâu rằng nô tài phía dưới ngày qua ngày, cả ngày làm việc vất vả, rảnh rỗi nhiều miệng, liền sẽ nói cái gì đó.”

“Không có việc gì, ta ngược lại lại muốn bọn họ truyền đi.” Chữ Thiệu Lăng ngồi dựa vào trên tháp ném trà, “Người trong nội thị giám nói thế nào?”

Vương Mộ Hàn cúi đầu trả lời: “Bọn nô tài không dám nói Tứ hoàng tử thế nào, đều là nói cung nhân không kiểm điểm, người của Nội thị giám cũng không dám đi Chiêu Dương điện hỏi Tứ hoàng tử, bắt quá chính là như vậy thôi, chính là mất đại án là chuyện lớn, bọn họ ở nơi đó cũng đều sợ hãi.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Không cần sợ, cũng không cần đi tìm Chữ Thiệu Dương, tự nhiên có sẽ người hỏi hần.”

Đang nói, bên ngoài thông truyền Tứ hoàng tử Chữ Thiệu Dương cầu kiến, Chữ Thiệu Lăng cười lạnh, nói: “Nói cho hần, Bích Đào uyển mất đồ vật quan trọng, sợ khiến Tứ hoàng tử dính phải liên lụy, không dám mời hần tiến vào, chờ đến khi Tần vương tìm được đại án, tự nhiên quét dọn nhà cửa thỉnh người bồi tội.”

Vương Mộ Hàn nhìn sắc mặt Chữ Thiệu Lăng trong lòng lo sợ, từ khi nào, trong mắt Vương gia, Tứ điện hạ đã trở thành ngoại nhân?

Vương Mộ Hàn là người thông minh, hần cẩn thận nghĩ nghĩ lại tình hình ngày hôm đó, trong Bích Đào uyển nội thị đông đảo, thư phòng Chữ Thiệu Lăng càng là trọng yếu trọng yếu, liền tính Chữ Thiệu Dương đem hần cùng Vệ Kích dẫn dắt rời đi, người khác muốn tiến thư phòng cũng là vọng tưởng, phòng bị trong Bích Đào uyển hần rõ ràng, nhưng không có người, đại án như thế nào liền mất đâu? Còn xảy ra ngay sau khi Chữ Thiệu Dương đến nháo....

Trong đầu Vương Mộ Hàn hiện lên một đạo bạch quang, hần hiểu được.

Vương Mộ Hàn nhớ lại ngày đó chính mình còn thật vội vã muốn lấy đại án đến cho Chữ Thiệu Dương, trong lòng không khỏi chợt lạnh, lúc này hần mới hiểu được, Chữ Thiệu Lăng đem việc làm lớn chính là muốn người trong cung toàn bộ biết hai người ly tâm, hần sẽ không tiếp tục vì chuyện của Chữ Thiệu Dương mà chịu trách nhiệm.

Vương Mộ Hàn cúi đầu càng thấp, theo như mấy năm nay hần hiểu biết Chữ Thiệu Lăng, việc này chỉ sợ không chỉ là như thế.

Chữ Thiệu Lăng đem mọi việc đều công đạo xong, không vội không hoảng chờ chuyện xảy ra. Chữ Thiệu Lăng đem một tờ giấy đưa cho Vương Mộ Hàn: “Việc này người không cần lại nghĩ ngợi, đồ vật này ta đã vẽ tốt hình dáng, tìm cho ta một thợ tay nghề tốt lại kín miệng chế tạo, hiểu chưa?”

Vương Mộ Hàn vội vàng tiếp nhận, gật đầu: “Lão nô hiểu được.”

Chuyện lần này mặc kệ Chữ Thiệu Dương nhận bao nhiêu giáo huấn nghiêm trọng, Vệ Kích vẫn chịu ủy khuất, Chữ Thiệu Lăng muốn dùng thứ này để dỗ dành hần một phen.

22. Chương 22

Việc mất án ở trong cung rất nhanh truyền đi, Chữ Thiệu Dương khó lòng giải bày, Chữ Thiệu Lăng căn bản hần lại không thấy, ngay lúc Chữ Thiệu Dương đang nghĩ tới như thế nào để đại ca lại tin tưởng, tha thứ cho mình, thì Hoàng đế triệu kiến hần.

Hoàng đế rất coi trọng mặt mũi, kiêng kị nhất cung nhân đồn đãi, sáng sớm uống thuốc xong vừa thoải mái được một ít, Lệ phi ở một bên phụng dưỡng, đem lời nói của cung nhân làm trò cười kể cho Hoàng đế nghe, Lệ phi còn ghi hận chuyện vu cổ Chữ Thiệu Dương cho nàng tin tức giả, không khỏi một hồi thêm mắm thêm muối, hoàng đế lúc này giận đến thay đổi sắc mặt, Chữ Thiệu Dương hần biết, bị Chữ Thiệu Lăng sủng tới không ra bộ dáng gì, cứ nhiên dám làm ra chuyện như vậy!

Chữ Thiệu Lăng sủng ái Chữ Thiệu Dương bao nhiêu mọi người đều biết, Hoàng đế ngược lại không hoài nghi là hai người có hiềm khích, chỉ cho rằng Chữ Thiệu Dương kiêu căng, đến chuyện triều chính cũng dám tùy tiện làm bậy!

Khiến Hoàng đế tức giận như vậy tự nhiên không chỉ bởi vì Chữ Thiệu Dương làm trò chê cười, hấn càn kiêu kị tính tình Chữ Thiệu Dương, nghe một chút bên ngoài đều đã nói như vậy? Cũng bởi vì cung nhân Bích Đào uyển không đem đại ấn cho hấn, hấn thế nhưng dám chính mình đoạt đến, năm nay Chữ Thiệu Dương bất quá mười lăm tuổi liền dám như vậy, nếu chờ hấn lớn hơn chút nữa, chẳng phải ngay cả ngọc tỷ của mình cũng dám đoạt?!

Hoàng đế ốm đau đối với loại sự tình này luôn quá mức miễn cưỡng, đem Chữ Thiệu Dương gọi tới không nói lời hay, không để cho Chữ Thiệu Dương nửa câu biện giải, hung hăng mắng một phen, cuối cùng thản nhiên nói: “Tính tình mạnh mẽ, không khiêng được trọng trách, cùng với Tam ca ngươi, trở về Hối Tín viện tiếp tục nghe thái phó giáo dục đi, việc trong triều ngươi không cần nhúng tay.”

Hoàng đế đã nói đến mức ấy, Chữ Thiệu Dương ghen một bụng oán khí cũng không dám nói ra, chỉ phải tạ ơn trở về Hối Tín viện, từ đó hoàng tử tham chính chỉ còn lại Chữ Thiệu Lăng cùng Chữ Thiệu Nguyên, Chữ Thiệu Nguyên trong lòng chợt dạ, tuy rằng những chuyện này giống như đều là bọn hấn làm sai, nhưng Chữ Thiệu Nguyên vẫn loáng thoáng cảm thấy, đây đều từ một tay Chữ Thiệu Lăng sắp đặt.

Chân gia muốn hoãn lại đây còn cần thời gian, Chữ Thiệu Nguyên không thể không thu lại mũi nhọn, mọi việc đều phải hỏi ý kiến Chữ Thiệu Lăng, ở thời điểm mọi người còn chưa kịp phản ứng, căn tiểu lý trong triều chậm rãi nghiêng.

Chữ Thiệu Lăng nhanh chóng thanh lý sạch sẽ người Chữ Thiệu Dương đề bạt đi lên, trong lòng thống khoái không ít, buổi chiều sau khi tắm rửa Chữ Thiệu Lăng ngồi trên tháp đọc sách chờ Vệ Kịch, Vương Mộ Hàn đến gần trình lên một hộp gấm, cười nói: “Đây là đồ vật Vương gia muốn, theo ý tứ VƯƠNG gia, dùng vật liệu tốt nhất, tìm thợ thủ công tay nghề tốt nhất, nô tài mất vụng về xem không hiểu, Vương gia nhìn xem có hợp tâm ý hay không.”

Chữ Thiệu Lăng tiếp nhận hộp gấm mở ra đem đồ vật bên trong nhìn thật lý, cười khê: “Không tồi, giống như ta tưởng tượng, thợ thủ công đó có thể yên tâm sao?”

Wương Mộ Hàn vội vàng trả lời: “Điều này Vương gia cứ yên tâm.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Không tồi, thưởng cho sư phụ kia một trăm lượng bạc, công công chính mình cũng đi lĩnh mười hai lượng.”

Wương Mộ Hàn vội vàng tạ ơn không ngừng.

Khi nói chuyện Vệ Kịch cũng tắm rửa xong, thay đổi xiêm y đi đến, Vương Mộ Hàn vội vàng lui xuống, Chữ Thiệu Lăng đem đồ trong tay giấu vào ngực áo, nói: “Nói bao nhiêu lần, lau khô tóc rồi hãy đi ra...”

Vệ Kịch nghe vậy, tay cầm khăn càn ra sức lau tóc, Chữ Thiệu Lăng nhìn không được, đem người kéo đến tự mình cho hấn lau tóc, lau khô lại vuốt tóc gọn gàng, cười khê: “Tóc thực tốt lại chỉ biết giầy xéo...”

Vệ Kịch không để ý lắm mỉm cười: “Tóc thần được không đều như nhau, đúng rồi...” Vệ Kịch mím môi, dẫn theo chút thần sắc lấy lòng, “Ngày mai...là ngày hưu mộc của thần, thần có thể về nhà một chuyến sao?”

Chữ Thiệu Lăng hôn hôn trán Vệ Kịch, nói: “Tất nhiên.”

Chữ Thiệu Lăng đem đồ vật trong ngực áo cho Vệ Kịch, cười nói: “Sai người làm cho ngươi kiện đồ vật, ngươi nhìn xem có thích hay không.”

Vệ Kịch vừa thấy sững sốt, trong tay Chữ Thiệu Lăng là một khối vàng ròng chạm rồng khắc bốn chữ hoa – Chữ Thiệu Lăng ấn.

Chữ lớn nhỏ giống hệt tư ấn của Chữ Thiệu Lăng, chính diện khắc long văn khảm bảo thạch, cực độ tinh mỹ, mặt trái cũng sạch sẽ trơn bóng, Chữ Thiệu Lăng cười nói: “Mặt này ta không để người khắc đồ vật, một là sợ người khi đeo lên sẽ khó chịu, hai là...dùng mặt kia in mực đóng dấu, sẽ dùng như Vương gia đại ấn của ta.”

Vệ Kịch ngốc lảng không biết nên nói cái gì, ách thanh nói: “Điện hạ, thần không dám mang theo đồ vật trọng yếu như vậy...”

Chữ Thiệu Lăng lấy qua một sợi dây chuyền vàng mang vào trên cổ Vệ Kịch, con dấu không lớn không nhỏ, con dấu sắc vàng khắc trên áo Vệ Kịch màu trắng thực xinh đẹp, Chữ Thiệu Lăng cười cười hài lòng: “Rất tốt, làm sao lại không xứng, về sau không tốt liền dùng đến, liền tính không cần phải....Tâm ý của ta, người hiểu được là tốt rồi.”

Trong lòng Vệ Kịch âm áp, không biết nên mới cái gì mới tốt, nhẹ nhàng vuốt ve con dấu trước ngực, hiếm khi chủ động đến gần ôm lấy Chữ Thiệu Lăng, thấp giọng nói: “Thần hiểu được.”

Chữ Thiệu Lăng hưởng thụ tiểu ái nhân khó có khi chủ động, trong lòng sung sướng không thôi, nghĩ đến Vệ Kịch vừa rồi thỉnh cầu, có chút hào phóng nói: “Nhớ nhà liền ở nhiều một ngày, ngày mai hưu mộc trời tối liền trở về là được.”

Quả nhiên Vệ Kịch vui sướng không thôi: “Tạ điện hạ ân điển, thần...thần trời tối sẽ nhanh trở về.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Sớm một chút trở về đã nghĩ an ủi ta? Người buổi tối trở về cũng được, bắt quá cho ta chiếm chút tiện nghi...”

Thanh âm Chữ Thiệu Lăng trầm thấp, một bên sủng nịch hôn môi Vệ Kịch, một bên nỉ non dỗ dành: “Đừng sợ, ta chính là...để ta hôn một lát, đến đêm mới trở về, có nhớ ta hay không?”

Vệ Kịch đỏ mặt, gần đây lúc hai người trên giường Chữ Thiệu Lăng càng ngày càng...Vệ Kịch kỳ thật cũng không chán ghét Chữ Thiệu Lăng thân mật, đáy lòng có một nơi bí ẩn cũng âm thầm thích, nghĩ đến hai ngày sau mới có thể lại thấy người trước mắt, Vệ Kịch trong lòng không tha, đỏ mặt trả lời: “Nhớ...”

Chữ Thiệu Lăng cười cười, lại thân mật một hồi lâu mới ôm cả người nhắm mắt lại.

23. Chương 23

Sáng sớm ngày thứ hai Vệ Kịch cùng Chữ Thiệu Lăng ăn sáng xong liền ra cung, sáng sớm Chữ Thiệu Lăng mở kho phòng sai Vương Mộ Hàn đem không ít đồ vật đi ra, riêng thượng hạng gấm vóc cũng đã hơn mười cây, Chữ Thiệu Lăng một thị thiếp cũng không có, sa tanh này nọ, màu sắc hoa văn tiên diễm đặt trong Bích Đào uyển cũng là để không, Chữ Thiệu Lăng đơn giản để Vệ Kịch mang về hiệu kính Vệ lão thái thái cùng Khương phu nhân.

Đã hơn một tháng Vệ Kịch chưa về nhà, Vệ lão thái thái ôm lấy tiểu tôn tử nói một hồi lâu, cười: “Trong cung quả nhiên dưỡng người, người đứa nhỏ này càng ngày càng cao, sắc mặt cũng tốt không ít, ta như thể nào nghe phụ thân người nói này thị vệ tuần tra là thực cực khổ, luôn luôn không ăn đúng giờ, chính là thật sao?”

Sắc mặt Vệ Kịch thoát hồng, cái này là thật, chính là mình ngày thường đều đi theo Chữ Thiệu Lăng cùng ăn, đừng nói là không kịp ăn, ăn thiếu một ít Chữ Thiệu Lăng đều giáo huấn hằn, chỗ nào sẽ thật sự giống như thị vệ, mỗi ngày ăn cơm xong Chữ Thiệu Lăng luôn cho hắn một loại canh cháo bổ dưỡng gì đó, sắc mặt đương nhiên sẽ thực tốt.

Vệ lão thái thái càng xem tôn nhi càng vừa lòng, nhẹ giọng nói: “Thái thái người vài ngày trước có chút không thoải mái, cảm lạnh, không dám nói cho các người biết, hiện giờ đã tốt lắm, người đi nhìn xem.”

Vệ Kịch nghe nói vội vàng đứng dậy đi trong viện nhìn Khương phu nhân, Khương phu nhân mặc quần áo ở nhà đang nằm trên giường uống thuốc, thấy đứa con đến buông chén thuốc trên tay, cười nói: “Mau đến đây ta nhìn xem.”

Vệ Kịch đến bên giường, cầm lấy chén thuốc đặt một bên nệm nệm, hoàn hảo, bất quá là cam thảo dùng thanh hỏa, Khương phu nhân vội vàng ngăn cản, nhẹ trách mắng: “Xằng bậy! Thuốc cũng tùy tiện ăn, ta đã sớm không có việc gì, chỉ là thái y lại cho uống thuốc thêm hai ngày, không có việc gì cả.”

Khương phu nhân cười cười dịch người vào bên trong, đem Vệ Kịch ôm vào trong ngực, cười nói: “Đứa ngốc,...gặp lão thái thái chưa?”

“Gặp rồi.” Vệ Kịch nằm trong lòng mẫu thân, nhỏ giọng nói, “Lần sau lại không thoải mái nhất định phải cho người nói cho nhi tử một tiếng, Vương gia nhân hậu, chắc chắn cho ta trở về trông bệnh.”

Khương phu nhân bật cười: “Bất quá là vì ăn mặc theo mùa có điểm không thoải mái, chỗ nào đáng giá kinh động người khác, ta cũng không nói với đại ca người, hiện giờ lão gia người không ở, ta mỗi ngày cũng ít việc, tính dưỡng hai ngày thì tốt rồi, Vương gia dù đối tốt với người cũng phải biết đúng mực, sao có thể nói trở về là trở về.”

Mẫu thân bị bệnh chính mình cũng không biết, trong lòng Vệ Kịch có chút khó chịu, tâm tình đứa con người làm mẫu thân hiểu rõ, Khương phu nhân trong lòng vui mừng lại thoải mái, ôm lấy Vệ Kịch vuốt lưng hắn, Vệ Kịch vẫn thấp giọng nói: “Vương gia chắc chắn đồng ý, thái thái lần sau nhất định phải nói với ta...”

Khương phu nhân cười cười, cởi mũ quan của Vệ Kịch, đem tóc cột thành đuôi ngựa, Vệ Kịch thoải mái nằm gối đầu lên đầu gối Khương phu nhân hưởng thụ mẫu thân âu yếm, Vệ Kịch quay đầu đi, cổ áo trễ xuống, tay Khương phu nhân trong thoáng chốc tạm dừng, khoe miệng tươi cười cũng nháy mắt động lại.

Nơi cổ áo Vệ Kịch trễ xuống có vài dấu hồng ngân, nhan sắc không đậm, nhưng dị thường chói mắt, Khương phu nhân chỉ cảm thấy như bị người tạt một chậu nước đá, thân thể từ trong ra ngoài đều lạnh băng.

Khương phu nhân cố gắng vì những dấu vết ái muội này tìm giải thích hợp lý, nhẹ giọng hỏi: “Tần vương, Vương gia đối tốt với người sao? Ta nghe nói... chủ tử trong cung tính nết có chút không tốt, cũng hay đánh trách người bên cạnh.”

Vệ Kịch từ từ nhắm mắt cọ cọ trong ngực Khương phu nhân, cười nói: “Thái thái đừng tin những cái đó, tính tình Vương gia cũng không giống bên ngoài đồn đãi như vậy, Vương gia thật tốt với ta, cũng không có...” Vệ Kịch đột nhiên ngớ tới nói như vậy cũng không đúng, chính mình cũng từng đánh quá một bàn tay, lại nhớ đến Chử Thiệu Lăng nói về sau khẳng định sẽ không lại đánh hắn, tiếp tục nói, “Cũng không có từng đánh ta, thái thái yên tâm đi.”

Không là đánh, kia chỉ có thể là.... Khương phu nhân nhắm mắt, nàng cũng là người đã có hai đứa con trai, dấu vết này như thế nào làm ra nàng đương nhiên hiểu được, Vệ Kịch mỗi ngày đều ở Bích Đào uyển, quy củ trong cung nhiều, này tất nhiên không phải cung nữ thân hoan lưu lại, không phải cung nữ, vậy chỉ có thể là....

Tối hôm qua đáp ứng cho Vệ Kịch về nhà hai ngày, Chử Thiệu Lăng luyện tiệc, hai người rất thân mật, Chử Thiệu Lăng vẫn luôn cố kỵ Vệ Kịch còn nhỏ không làm đến cùng, chính là hắn cũng đang tuổi dễ dàng động tình, làm sao không chế được, thân mật sinh hỏa, để lại chút dấu vết trên người Vệ Kịch.

Vệ Kịch tối hôm qua ngủ muộn lúc này đã rất mệt, dựa vào trên người Khương phu nhân ngủ gật, Khương phu nhân nhìn khuôn mặt Vệ Kịch nghiêng nghiêng có chút non nớt trong lòng nghi hoặc bất định, bên ngoài truyền lão thái thái cho người đưa đồ đến đây.

Một nha hoàn đi vào, phía sau đi theo hai phụ nữ nâng theo gấm vóc, nha hoàn cười nói: “Đây là Thất thiếu gia được ban cho mang về từ trong cung, lão thái thái nói, vải dệt này là thứ tốt, chính là rất diễm lệ, lão thái thái không thích hợp, liền để lại một thất vạn tự đa phúc màu nâu, còn lại đưa cho thái thái nhìn xem.”

Vệ Kịch mở mắt nhìn nhìn, nhẹ giọng nỉ non: “Đây là Vương gia ngày thường thưởng ta, ta liền mang về, thái thái giữ lại làm xiêm y đi...”

Khương phu nhân nghe vậy trong lòng càng là đánh nghiêng ngũ vị bình, gật đầu thản nhiên nói: “Ta mới vừa làm vài bộ xiêm y, hiện tại không cần thêm, trước đưa vào kho phòng đi thôi.”

Nha hoàn cúi người lui ra, Khương phu nhân nhìn đứa con nhỏ trong ngực hơi hơi xuất thần, Vệ Kịch ngáp một cái nhắm mắt lại, Khương phu nhân thả lỏng búi tóc, thấp giọng nói: “Hảo hài tử, còn một canh giờ mới tới cơm trưa, cởi áo ngoài ra, người ở đây nằm một lát.”

Vệ Kịch buồn ngủ không mở mắt ra được, gật gật đầu chính mình cởi áo, Khương phu nhân đứng dậy giúp hắn bỏ đi áo ngoài, làm như không phát hiện những dấu vết đó, sửa sang lại áo lót cho Vệ Kịch, lập tức nhìn thấy dây chuyền bằng vàng ròng tinh xảo, tay Khương phu nhân dừng lại, trên người đứa con mang cái gì sẽ không có thứ mình không biết, đây là nơi nào tới?

Vệ Kịch nằm xuống kéo chăn đắp lên, Khương phu nhân ngồi bên giường một lát, chờ đến khi Vệ Kịch ngủ say chậm rãi kéo chăn một chút, nhẹ nhàng cầm lấy dây chuyền vàng, hoa tai treo trên vòng trang sức trong áo lót bị kéo ra, vàng ròng bàn long khắc bảo trụ, treo tua cờ tinh xảo, đồ vật quý giá như vậy Khương phu nhân chưa từng gặp qua, Khương phu nhân nhìn kỹ chữ khắc trong lòng lộp bộp, nguyên lai đúng là Vương gia....

Khương phu nhân chậm rãi ngồi lại bên giường, trong lòng ngũ vị tạp trần, rất nhiều chuyện trước đó đều có thể giải thích, vì cái gì đứa con nhỏ liên tục thăng chức, vì cái gì Tử Quân Hầu sẽ đề bạt Vệ Chiến, vì cái gì Vệ Minh được Đại hoàng tử để mắt....

Không giống trưởng phu giỏi luân cú, Khương phu nhân chỉ biết giúp chồng dạy con, nàng đối với tiền đồ của trưởng phu cùng nhi tử không mong gì cao xa, chỉ muốn cả nhà khỏe mạnh an ổn, hiện tại đứa con nhỏ lại chọc tới chuyện này....

Tính tình đứa con Khương phu nhân hiểu rõ, Vệ Kịch tuyệt đối không làm chuyện tranh sủng mị thương, không phải là Vệ Kịch, thì phải là điện hạ xem trọng con mình.... Khương phu nhân trong lòng phát khổ, tính tình Vệ Kịch đơn thuần lại thiện lương, từ nhỏ chưa làm qua chuyện gì xấu, như thế nào lại khiến cho con mình bị đem vào chuyện như vậy....

Nhìn bộ dáng đứa con không giống chịu ép buộc, cũng là, Đại hoàng tử người như vậy cao cao tại thượng, có thể đề bạt người trong phủ, đứa con đương nhiên cảm động lại biết ơn, chính là loại chuyện này không thể ra sáng, vạn nhất để cho người khác biết, tương lai Vệ Kịch như thế nào cưới vợ?

Liên mặc kệ như vậy tự nhiên không được, nhưng là còn có thể như thế nào? Ân đức Thiên gia, chỉ có thể tạ ơn, còn có thể không cần sao? Khương phu nhân trong lòng đại loạn, lại không dám cùng người khác thương lượng, ngồi một mình xuất thần, bọn nha hoàn nhẹ tay nhẹ chân tiến vào đem điểm tâm trên bàn thay đổi, Khương phu nhân nhìn qua nhẹ giọng nói: “Thiếu gia thích ăn hạch đào tô, như thế nào còn không chuẩn bị?”

Nha hoàn nở nụ cười, lại nhìn Vệ Kịch nằm trên giường, nhẹ giọng nói: “Lão thái thái đã sớm dặn dò, khiến phòng bếp làm một ít cho thiếu gia, lúc này còn chưa đưa đến.”

Khương phu nhân gật đầu, thuận miệng nhắc nhở: “Hắn không ăn được hạnh nhân, nói cho trù phòng, những thứ đó đừng dùng.”

Nha hoàn gật đầu: “Thiếu gia từ nhỏ ăn hạnh nhân liền phát bệnh, đầu bếp cũng biết, không dám không cẩn thận.”

Khương phu nhân sững sốt, như có điều suy nghĩ.

Chỉ Thiệu Lăng cho Vệ Kịch về nhà hai ngày, nhưng đến giờ Dậu ngày hôm sau Vệ Kịch còn chưa trở về, Vương Mộ Hàn bên ngoài tiếp nhận thư vội tiến điện giải thích cho Chỉ Thiệu Lăng: “Người của Vệ phủ đưa sổ con, nói Vệ đại nhân bị bệnh nhẹ, trước không thể hồi cung.”

Sắc mặt Chỉ Thiệu Lăng nháy mắt trầm xuống: “Bệnh nhẹ?! Có nói hay không là bệnh gì?”

Vả mặt Vương Mộ Hàn cũng đầy nghi hoặc, nói: “Nghe người của Vệ phủ nói Vệ đại nhân đột nhiên bị sốt vào ban đêm, bây giờ trên người nổi mẩn đỏ, không thể ra ngoài.”

Chỉ Thiệu Lăng trầm mặc một khắc, phân phó: “Đi thái y viện, thỉnh Chương thái y đi Vệ phủ một chuyến, hảo hảo khám cho Vệ Kịch xem, sau khi bắt mạch kê đơn chạy về gặp ta.”

24. Chương 24

Trong Vệ phủ, Khương phu nhân canh giữ trước giường đứa con, trong lòng vừa khó chịu vừa lo lắng, Vệ Kích tối hôm qua phát sốt một đêm, bệnh của hắn lần này càng nghiêm trọng, trên người lại phát thêm bệnh sởi, Khương phu nhân đau lòng không chịu nổi, ngồi một đêm bên người Vệ Kích.

Vệ lão thái thái nghe tin cũng lại đây, sầm nói: “Đây là làm sao vậy? Bảo bối của ta, uống thuốc cũng không tác dụng, hay là bị lây cái gì?”

“Không biết đâu.” Khương phu nhân đứng lên đỡ Vệ lão thái thái ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Đang mùa xuân, sợ là dính phải phần hoa cái gì, thái y cũng nói không rõ ràng, ta lau người cho hắn một lần, cũng không thấy tốt, sốt ngược lại giảm, chạm vào cũng không quá nóng.”

Vệ lão thái thái sốt ruột, đi đến trước giường sờ sờ đầu Vệ Kích, lại để sát vào nhìn bẹn sởi, cũng nói không được là xảy ra chuyện gì, nói: “Lại đổi một thầy thuốc đi, không được thì gọi Chiến nhi trở về, hắn hiện tại cũng có tiếng nói, làm hắn thỉnh một thái y đến đây....”

Khương phu nhân buồn mi mắt nói: “Trong quân quản nghiêm, không dễ dàng truyền tin tức, nhìn nhìn lại đi.”

Hai người đang nói chuyện quản gia bên ngoài đi đến, nói trong cung có chuyện nói, trong lòng Khương phu nhân trầm xuống, đi ra khỏi nội thất, hỏi: “Làm sao vậy?”

Quản gia khom người: “Sổ con đưa lên, trong cung Bích Đào uyển, chính là vườn ngự uyển Thất thiếu gia làm nhiệm vụ, bên trong quản sự công công nói cho Vương gia biết, thương cảm thiếu gia, phái Chương thái y của thái y viện đến xem, hiện giờ đã đến.”

Khương phu nhân trong lòng hoảng hốt, nói: “Người đi nói, không dám làm phiền thái y, vẫn là mời trở về đi.”

Quản gia sững sốt, nói: “Thái thái, này chỉ sợ không thích hợp a.... Thái y đã đến, làm sao lại thỉnh trở về?”

Vệ lão thái thái ở bên trong nghe người một lời ta một ngữ, nắm tay bọn nha hoàn đi ra, nói: “Nói cái gì đó? Mới vừa rồi còn lo không tìm được thái y, đây không phải là đến sao? Chương thái y này ta biết đến, viện phàn thái y viện, trước kia chuyên vì Hoàng hậu nương nương bắt mạch, y thuật vô cùng tốt, thỉnh được không phải dễ dàng, nhanh mời người đến.”

Khương phu nhân chỉ phải gật đầu: “Là, chính là ta sợ... vất vả thái y.”

Quản gia cười cười: “Người vừa nói đã đến, dĩ nhiên vất vả.”

Khương phu nhân thực loạn trong lòng, gật đầu: “Là, cũng là....” Nói xong gắt gao nắm chặt khăn tay đi vào nội thất.

Không bao lâu Chương thái y đến, Chương thái y hầu hạ hai đời thiên tử, hiện giờ đã có bảy mươi hai, tóc bạc mắt đen, cũng không thấy vẻ gầy nua, Vệ lão thái thái trước hàn huyền vài câu, Chương thái y cười cười: “Lão phong quân khách khí, trước hết cho ta nhìn xem Vệ đại nhân đi.”

Vệ lão thái thái nhường quản gia dẫn lão thái y vào bên trong, lão thái y tinh tế chắn mạch, đi ra nhẹ giọng hỏi: “Vệ đại nhân gần đây có ăn thứ gì ngày thường không thường ăn hay không?”

Nha hoàn hầu hạ Vệ Kích nghĩ nghĩ lắc đầu nói: “Không, thiếu gia trở về ăn uống cũng không khác mọi khi.”

Chương thái y gật đầu, lại hỏi: “Vậy Vệ đại nhân từ nhỏ có bị dị ứng thứ gì? Như là phấn hoa gì đó, hoặc các loại da lông, hay là thịt trâu thịt dê linh tinh?”

Sắc mặt Khương phu nhân trắng nhợt, còn chưa kịp trả lời Vệ lão thái thái đã nói trước: “Đứa nhỏ này cái khác hoàn hảo, chỉ là không ăn được hạnh nhân, trong nhà cũng biết, chưa bao giờ cho hắn đụng tới, lại nói đứa nhỏ này khi còn bé ăn hạnh nhân cũng chỉ phát sốt, cũng chưa từng nổi sởi a.”

Chương thái y cười cười: “Lão phong quân có điều không biết, người nếu không chịu được vật gì, lây dính ít cũng lây dính nhiều đều sẽ có chứng bệnh khác nhau, Vệ đại nhân thế này, sợ là vô ý dùng hạnh nhân.”

Vệ lão thái thái nghe xong giận dữ, la lên: “Gọi đầu bếp lên cho ta, mấy ngày nay là ai quản việc ăn uống của hần?!”

Chuyện trong nhà người khác Chương thái y không muốn nhiều lời, chỉ nói: “Lão phong quân an tâm, bệnh này thoát nhìn dọa người nhưng không nghiêm trọng, ta viết ra phương thuốc, dùng thuốc hai ngày thì tốt rồi, chính là ẩm thực cần phải cẩn thận chút, mấy ngày này cũng cần ăn kiêng, thịt dê rượu mấy thứ này không thể dùng, mỗi ngày uống chút cháo hoa liền tốt.”

Nghe nói không có gì đáng ngại Vệ lão thái thái mới có chút yên tâm, gật đầu: “Vất vả thái y.”

Chương thái y viết phương thuốc, lại dặn dò một ít mới yên tâm bước đi, Khương phu nhân sai người đưa tiễn, trong lòng lo sợ bất an.

Trong cung, sau khi Chử Thiệu Lăng thảo luận chính sự đi ra từ đại sảnh, Vương Mộ Hàn nghênh đón đem kết luận mạch chứng Khương thái y biết tốt đưa lên, Chử Thiệu Lăng tinh tế nhìn, mày kiếm nhíu lại, ẩm thực không tốt, dị ứng....Đây là làm sao vậy?

Việc Vệ Kịch không thể ăn hạnh nhân Chử Thiệu Lăng cũng biết đến, liền vì vậy điểm tâm bình thường cẩn thận rồi lại tỉ mỉ, sợ ra sai lầm, trong trù phòng của Bích Đào uyển căn bản là không dùng hạnh nhân, Chử Thiệu Lăng chính mình cũng rất để tâm, không thể nào Vệ Kịch lớn lên trong Vệ phủ lại dính phải cái đường rở này.

Chử Thiệu Lăng hướng chỗ tề nhất mà nghĩ, là có người có ý định hại Vệ Kịch? Là Lệ phi hay vẫn là Chử Thiệu Dương?

Không đúng, nếu là những người đó ra tay không thể nào chỉ là hạnh nhân, hạc đỉnh hồng, đoạn trường tán đều là nhẹ, chính mình nhìn người thật nghiêm, bọn họ cũng không có chỗ để xuống tay, huống hồ không phải là người bên cạnh cũng sẽ không biết Vệ Kịch không ăn được hạnh nhân, không phải người mình đắc tội thì phải là người Vệ phủ....

Chử Thiệu Lăng tra qua, Vệ Minh hiện nay cũng không có tiểu thiếp thông phòng, không có tranh giành chính vị, tính tình Vệ Kịch cũng nhuần, trong nhà hần là không đắc tội với ai, vậy thì có thể là ai?!

Chử Thiệu Lăng chậm rãi đi về Bích Đào uyển, trong đầu dem người có thể nghĩ ra xem xét một lần, Vương Mộ Hàn đi theo ở phía sau cẩn thận nhìn sắc mặt chủ tử, nhẹ giọng nói: “Vương gia không cần quá mức sầu lo, không phải Chương thái y cũng nói sao, bệnh này không nghiêm trọng.”

Chử Thiệu Lăng khe khẽ lắc đầu, không nói đến làm Vệ Kịch bị thương một chút hần cũng không thể chịu, chính là lần này là may mắn, lần sau thì sao? Chử Thiệu Lăng không thể mặc kệ bên người Vệ Kịch có cái nguy hiểm tiềm tàng như vậy.

Cho nên nói, Chử Thiệu Lăng phiền nhất chính là hừ mợc của Vệ Kịch, tất cả mọi chuyện có thể thoát ly khỏi không chế, đều làm cho Chử Thiệu Lăng vô pháp dễ dàng tha thứ, nếu không sợ làm Vệ Kịch bị thương hần thật muốn vĩnh viễn đem Vệ Kịch giữ lại bên người!

Chử Thiệu Lăng tính tình đạm bạc, sau khi trọng sinh đối với rất nhiều việc đều biết rõ, trong lòng lại càng không dễ dàng nổi giận, mấy lần tức giận đều bởi vì Vệ Kịch, chính là Vệ Kịch có loại năng lực này, cho dù không ở bên người cũng có thể dễ dàng tác động tâm tình của mình.

Nếu không phải sợ gây chú ý lên người Vệ Kịch, Chử Thiệu Lăng thậm chí nghĩ hiện tại liền xuất cung một chuyến đi Vệ phủ, tận mắt nhìn xem Vệ Kịch rốt cuộc là làm sao vậy, Chử Thiệu Lăng trong lòng có chút hối hận, ngày ấy mềm lòng làm chi, cho hần trở về thì tốt rồi, hà tất phải cho phép hần ở nhà qua một đêm.

Vương Mộ Hàn nhìn ra trong lòng Chử Thiệu Lăng có lửa, dâng một ly trà lại đây, thăm dò nói: “Vương gia... thân mình Vệ đại nhân vốn khỏe mạnh, lại đang tuổi này, còn không phải rất nhanh khỏe lại sao, chờ Vệ đại nhân tốt tự nhiên trở về cung.”

Chử Thiệu Lăng nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta là lo lắng có người.... thôi, hần ở Vệ phủ chưa chắc là chuyện tốt.”

Vương Mộ Hàn sững sờ, nói: “Vệ đại nhân được Vương gia xem trọng, nghĩ đến người trong Vệ phủ cũng là biết ơn, như thế nào sẽ không tốt đâu.” Vương Mộ Hàn nhìn sắc mặt Chử Thiệu Lăng nhẹ giọng khuyên nhủ, “Vương gia, không là lão nô lắm miệng, Vệ đại nhân nếu được Vương gia ân sủng, ngày sau tất nhiên...

tất nhiên sẽ gặp chút khó xử, Vương gia không có khả năng thời thời khắc khắc đều ở bên người Vệ đại nhân, tự nhiên phóng khoáng tâm mới tốt, Vệ đại nhân tuy rằng còn nhỏ, nhưng nô tài xem xét, Vệ đại nhân cũng là người có tâm huyết, tính tình cứng rắn, chính là tính tình tốt không lộ rõ, người như vậy, chịu không nổi đại ủy khuất....”

Chử Thiệu Lăng đẩy nắp chén trà, này đó hẳn đương nhiên biết, cho nên hẳn mới cho Vệ Kịch tư ẩn của mình, một phần là vì đỡ Vệ Kịch vui vẻ, còn lại là Chử Thiệu Lăng sợ thời điểm có việc gấp chính mình lại không ở bên cạnh hẳn, ẩn kia một phần có thể bảo hộ Vệ Kịch....

Chử Thiệu Lăng trong lòng vừa động, vòng trang sức kia....

Chử Thiệu Lăng trong lòng cười lạnh, nói: “Công công xuất cung một chuyến, thay bốn vương nhìn xem Vệ Kịch rốt cuộc là bị bệnh gì.”

Vương Mộ Hàn sững sốt, bật cười: “Lão nô làm sao có thể lợi hại hơn Chương thái y? Chỗ nào nhìn ra đâu?”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Không tất, người ẩn theo bốn vương phân phó đi nói nói mấy câu, chỉ sợ so với phương thuốc của Chương thái y còn tốt hơn.”

Ngày đó Vương Mộ Hàn mang theo vài tiểu thái giám xuất cung đi Vệ phủ, trong phủ vừa nghe nói là Tổng lĩnh thái giám trong cung Đại hoàng tử đến đều luống cuống, Vệ Minh cùng Vệ Chiến đều không ở, Vệ Kịch còn nằm trên giường, Vệ lão thái thái vội vàng kêu vài gia môn nhi trong nhà đi ra đón, Vương Mộ Hàn thực khách khí, cười nói: “Không dám không dám, chúng ta chính là đến xem Vệ đại nhân, Vệ đại nhân bị bệnh, Vương gia thực lo lắng, không dám kinh động người của quý phủ, chúng ta chỉ nhìn qua một cái, cũng trở về báo cáo kết quả.”

Mọi người thấy Vương Mộ Hàn không nóng không lạnh, vội vàng mời vào bên trong, Vương Mộ Hàn nhìn trên mặt Vệ Kịch loang lổ điểm đỏ liền thổn thức: “Đây là nói như thế nào... Ai u, Vệ đại nhân chịu tội.”

Vệ lão thái thái mới vừa tự mình dứt được cho Vệ Kịch, đứng dậy cùng Vương Mộ Hàn hàn huyên vài câu, Vương Mộ Hàn cúi xuống nhìn, nhẹ giọng nói: “Vệ đại nhân còn ngủ?”

Vệ lão thái thái lắc đầu: “Mới vừa tỉnh trong chốc lát, uống thuốc lại ngủ rồi, vất cả công công chạy một chuyến này, chờ hẳn tỉnh làm cho hẳn trở về dập đầu tạ ơn Vương gia.”

“Không dám, chúng ta cũng là thay Vương gia đến xem.” Vương Mộ Hàn đã là lão thành tinh, quét mắt nhìn quanh nội thất, nhìn thấy Khương phu nhân sắc mặt tái nhợt trong lòng cũng đại khái hiểu ra, chậm rãi nói, “Lão phu nhân không biết, Vương gia là người biết tiếc nhân tài, hai vị Vệ đại nhân trong phủ đều là người Vương gia về sau muốn trọng dụng, chỗ nào có thể không lo lắng.”

Vương Mộ Hàn nhìn sắc mặt Khương phu nhân nhẹ giọng nói: “Vương gia còn nói là, nếu Vệ đại nhân còn không tốt, vậy Vương gia chỉ có thể tự mình đến xem....”

Khương phu nhân nghe vậy thân mình hơi thoáng lung lay.

Vệ lão thái thái vội vàng nói: “Không dám không dám.”

Vương Mộ Hàn cười khê: “Lão phu nhân khách khí, Vương gia ân đức, chúng ta cũng chỉ có thể tạ ơn, sắc trời không còn sớm, chúng ta không thể ở lại, trễ hơn cũng không thể trở về trong cung.”

Mọi người ra cửa, Vương Mộ Hàn từ tạ nửa ngày đi rồi.

Trong một ngày Đại hoàng tử phái hai nhóm người đến xem, ân uy cũng làm ra, Khương phu nhân chỉ phải nhường Vệ Kịch hết bệnh, ngày thứ hai Vệ Kịch liền hết sốt, ngày thứ tư bệnh sôi trên người cũng lui, bảy ngày sau Vệ Kịch triệt để hết bệnh, khỏe mạnh như trước, ngày đó trở về Bích Đào uyển.

Trận này Chử Thiệu Lăng cùng Khương phu nhân âm thầm đánh cờ, Vệ Kịch không thể nào biết được, chỉ cho là mình ăn lầm cái gì mới làm chậm trễ thời gian, Chử Thiệu Lăng tự nhiên cái gì cũng sẽ không nói với hẳn, tâm tư của Khương phu nhân Chử Thiệu Lăng đều hiểu, hẳn cũng biết Khương phu nhân lo lắng cái gì, chỉ là có những thứ hiện tại hẳn có nói thì cũng vô dụng, hẳn sẽ làm Khương phu nhân yên lòng.

25. Chương 25

Vệ Kịch mơ màng một chuyến trở về nhà lại bệnh một hồi, không khỏi có chút chột dạ, quả nhiên sau khi trở về đã bị Chữ Thiệu Lăng giáo huấn một trận, Vệ Kịch đang tuổi lớn, bệnh một hồi liền muốn ốm một vòng, Vệ Kịch chính mình không quan tâm nhưng Chữ Thiệu Lăng lại để ý, thuốc bổ cho hắn dùng mỗi ngày càng nhiều.

Họa vô đơn chí, Vệ Kịch hồi cung không vài ngày lại bắt đầu mọc răng, Vệ Kịch đến tuổi, hai cái răng khôn cũng bắt đầu mọc, không biết là vị trí không đúng hay là như thế nào, làm cho răng bên cạnh cũng đau theo, may là Vệ Kịch không yếu ớt cũng bị gây sức ép một hồi, mỗi ngày ăn cơm đều trở thành vấn đề.

Chữ Thiệu Lăng nâng cằm Vệ Kịch hướng ra chỗ sáng nhìn kỹ, lợi quanh chỗ mọc răng đều sưng đỏ, hai cái răng còn chưa mọc được một nửa, vậy thì đến lúc nào mới xong?

Vệ Kịch nhìn một bàn thức ăn mà phát sầu, Chữ Thiệu Lăng nhìn bộ dáng của hắn cũng không muốn ăn, nói: “Đều dọn xuống đi, đổi một chút canh cháo đi lên, dặn dò xuống, vài ngày nữa không cần làm những món này, cháo gạo nấu loãng một ít, bên trong thêm nhiều chút rau xanh và thịt băm.”

Cung nữ đáp ứng đem chén đĩa trên bàn dọn xuống, Vệ Kịch nhìn một bàn thức ăn vội vàng nói: “Không cần dọn, điện hạ ăn đi, thần uống cháo là được rồi, thần... thần thích uống cháo.”

Vương Mộ Hàn đứng hầu một bên nhìn không được cười ra tiếng, Vệ Kịch có chút ngại ngùng, ấp úng nói: “Cháo... uống rất tốt.”

Chữ Thiệu Lăng chịu không được nở nụ cười: “Thôi, xem như ăn cháo bảo dưỡng dạ dày.”

Hai người uống mấy bát cháo thì thôi, từ khi Vệ Kịch trở về bị bệnh liền uống cháo, đã sớm ngán, tắm rửa xong hai người lên giường, Chữ Thiệu Lăng gọi người lấy một hộp băng phiến bạc hà đến, chính mình dùng tay quét một ít, nói: “Há mầm.”

Vệ Kịch thành thật hé miệng, để cho Chữ Thiệu Lăng ở chỗ nướu sưng đỏ thoa một ít thuốc bột, chỗ sưng lập tức dịu đi rất nhiều, Chữ Thiệu Lăng hơi nheo mắt lại nhìn xem: “Cái này cũng không thể trị tận gốc, dù sao cũng phải chờ răng mọc xong mới tốt được.”

Thoa thuốc xong Vệ Kịch khép miệng, xoa xoa hai má phát mỗi nở nụ cười, mơ hồ không rõ nói: “Không có việc gì, thần không đau.”

“ Có quỷ mới không đau.” Chữ Thiệu Lăng đau lòng nhẹ xoa đầu Vệ Kịch, tiểu thị vệ của hắn làm sao lại luôn chịu khổ đau, “Đừng nói nữa, trong cốc lát thuốc lại tan, thuốc này không thể dùng nhiều, hại dạ dày.”

Vệ Kịch im miệng gật đầu, nhìn nhìn chân Chữ Thiệu Lăng, đột nhiên lại nhớ tới cái gì, không thể nói chuyện, kéo lại tay Chữ Thiệu Lăng viết xuống: Ấn của điện hạ đâu? Đã lấy ra sao?

Chữ Thiệu Lăng nắm lấy tay viết chữ của hắn, cười khê: “Người về nhà được một ngày liền tìm đến, thái giám thanh lý sen tàn trong ngự hoa viên mò ra từ trong hồ Thanh Ba.”

Vệ Kịch ngốc lảng, hắn tận mắt nhìn chăm chăm Chữ Thiệu Lăng đem đại ấn bỏ vào ám cách trong thư phòng a? Tại sao lại chạy đến trong hồ?

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Phía trước làm ra náo loạn như vậy, ta cũng không thể tự mình lấy ra đi, thái giám tìm được trong ngự hoa viên, không tra được ai ném, như vậy là tốt nhất.”

Hoàng đế đương nhiên hoài nghi Chữ Thiệu Dương, đương nhiên sẽ cho rằng Chữ Thiệu Dương ném ra vì thoát tội, Chữ Thiệu Dương không biết Chữ Thiệu Lăng làm gì sau lưng, hiện tại càng muốn cùng Chữ Thiệu Lăng giải thích rõ ràng, Chữ Thiệu Lăng ngược lại chính mình trong trong sạch sạch, không người hoài nghi.

Vệ Kịch nghĩ không rõ, Chữ Thiệu Lăng lại càng không nguyên ý để hắn hiểu rõ điều này, cười cười chuyển hướng đề tài: “Đều là chuyện quá khứ, ta đang muốn dặn người, vòng trang sức ta đưa người ngày thường phải giấu kỹ, hiểu không?”

Vệ Kịch gật gật đầu, trình trọng viết cam đoan lên tay Chữ Thiệu Lăng: Điện hạ yên tâm, thần vẫn luôn giấu rất kỹ.

Kỹ cái rắm! Chữ Thiệu Lăng nhìn ánh mắt trung thành kiên định của Vệ Kịch dở khóc dở cười, nếu thật sự giấu kỹ sẽ không có một hồi bị bệnh kia, Chữ Thiệu Lăng không muốn nhiều lời, chỗ của Khương phu nhân hắn để Vương Mộ Hàn điểm đến lại thêm khuyên bảo vài câu, tiếp tục nói sâu xa sẽ không tốt, tuy rằng Chữ Thiệu Lăng rất muốn cho nữ nhân kia một giáo huấn vĩnh viễn, nhưng nói thế nào cũng là thân nương của Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng không cách nào xuống tay, hắn sợ ném chuột vỡ lọ.

Bất quá tội lớn phạt nhỏ vẫn là cần thiết, ít nhất sắp tới hắn sẽ không lại cho phép Vệ Kịch hồi Vệ phủ, hắn cũng muốn Khương phu nhân ném đến tư vị lo lắng cho Vệ Kịch lại không thấy được, làm cho nàng thử một chút có phải hay không đoạt tâm đào phế.

Nói đến vòng cổ Vệ Kịch nhin không được lấy vòng trang sức trong áo lót ra, bảo thạch lóe sáng dưới ánh đèn đầu, Vệ Kịch yêu quý vuốt ve, đây là ấn của điện hạ, ngày thường Vệ Kịch mang theo bên người, thời khắc khắc đều có thể cảm thụ được đến, giống như bị Chữ Thiệu Lăng khắc ấn lên trái tim, trong lòng Vệ Kịch ám áp, một chữ một chữ viết trong lòng bàn tay Chữ Thiệu Lăng: Đây là ấn điện hạ khắc lên cho thần.

Vệ Kịch nói thật tâm, lời này vào tai Chữ Thiệu Lăng lại thành ra nhiều tầng ý nghĩa, Vệ Kịch hiện tại chỉ mặc áo lót, ngồi ở trên giường nhìn mình, trong mắt lộ ra hết sức chân thành, đầu ngón tay còn đang mềm nhẹ hoạt động trong lòng bàn tay mình, Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt, nếu không phải Vệ Kịch, hắn nhất định cho rằng đây là đang câu dẫn mình, hơn nữa lại còn rất thành công.

Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng cúi người đem Vệ Kịch đặt dưới thân, nhẹ giọng nói bên tai Vệ Kịch: “Đây không tính là ấn của ta cho người, muốn khắc lên ấn của ta, phải dùng biện pháp khác...”

Vệ Kịch tuy rằng nghe không hiểu Chữ Thiệu Lăng đang nói cái gì nhưng vẫn có chút e lệ, bàn tay Chữ Thiệu Lăng xoa nắn trên người Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng vừa rồi không cho hắn nói chuyện, hắn vẫn luôn im lặng không dám lên tiếng, trong lòng lại phiền thiên.

Vệ Kịch đã mười lăm tuổi, tuổi trẻ thân thể kiện toàn, lúc bị Chữ Thiệu Lăng ôm vào lòng cũng sẽ thường xuyên nóng lên, thời điểm thân mật cũng sẽ có đáp trả, Vệ Kịch mười hai tuổi liền theo Vệ Chiến vào trong quân, mười bốn tuổi tiến cung, trung gian vẫn không có mấy ngày ở trong Vệ phủ, Khương phu nhân cũng chưa an bài người thông phòng cho hắn, này đó hắn vẫn đều không hiểu, gần đây càng nhanh lớn, thời điểm cùng Chữ Thiệu Lăng ngủ chung cũng sẽ có chút động tình.

Lúc này lại bị Chữ Thiệu Lăng vừa sủng vừa đau ấu yếm nửa ngày, bên tai vẫn luôn vang vang lời nói của Chữ Thiệu Lăng, vừa ôn nhu vừa làm người thẹn thùng, thân thể Vệ Kịch dần dần có phản ứng.

Chữ Thiệu Lăng vẫn không biết, hôn nhẹ ngực Vệ Kịch, cười khê: “Lại tha cho người một năm, chờ đến lúc người mười sáu, ta liền thật sự khắc ấn lên người người, cho người biết...” Tay Chữ Thiệu Lăng dừng lại, phát hiện Vệ Kịch biến hóa.

Chữ Thiệu Lăng khẽ nâng lên thân nhìn phía dưới, mặt Vệ Kịch lập tức đỏ, kéo chăn muốn che lại, Chữ Thiệu Lăng một tay chụp lấy, khê nhướn mắt phượng: “Làm cái gì a, cho ta nhìn xem...”

Chữ Thiệu Lăng nói Vệ Kịch không dám không nghe, thẳng tắp nằm trên giường không dám nhúc nhích, mặt xấu hổ đỏ bừng, hai người đồng giường cộng chằm đã mấy tháng, Vệ Kịch đây là lần đầu như vậy, Chữ Thiệu Lăng lại càng mềm lòng, lần đầu tiên của Vệ Kịch, hắn muốn cho Vệ Kịch lưu lại một hồi ức khoái hoạt.

Động tác của Chữ Thiệu Lăng càng ôn nhu, nhẹ nhàng hôn trán cùng hai má Vệ Kịch, dưới tay cũng không ngừng, chui vào trong quần áo Vệ Kịch, một đường xuống phía dưới....

Thân mình Vệ Kịch mạnh run lên, ánh mắt trợn to, theo bản năng liền muốn giãy dụa, sao điện hạ lại có thể chạm vào chỗ kia của mình?! Chữ Thiệu Lăng cười khê, tại ẩn đường Vệ Kịch rơi xuống một nụ hôn,

dỗ dành: “Đừng động, nghe lời...”

Từng trận khoái cảm từ ngón tay Chữ Thiệu Lăng rơi vào toàn thân Vệ Kịch, trên người Vệ Kịch đổ ra một tầng mồ hôi, như con cá ra khỏi nước, gắt gao cắn môi, rõ ràng thoải mái rồi lại thực sợ hãi, vẫn nhìn không được ôm lấy người đang thi ngược, muốn van xin Chữ Thiệu Lăng buông tha hắn.

Chữ Thiệu Lăng nhìn môi Vệ Kịch bị cắn đỏ dừng nhìn mi, quát khê: “Buông ra, một chút nữa là cắn hư rồi...” Chữ Thiệu Lăng cho rằng Vệ Kịch rất e lệ, thanh âm càng ôn nhu, “Thoải mái liền kêu đi ra, chỉ có hai người chúng ta, không sợ...”

Vệ Kịch cố sức nuốt nước bọt, hơi thở càng lúc càng dồn dập, do dự một lúc lâu mới nói, giọng khàn khàn: “Thần, có thể nói chuyện sao.... Điện hạ, thần, thần khó chịu...” Trong thanh âm Vệ Kịch đã dẫn theo một tia khóc nức nở, lúc này Chữ Thiệu Lăng mới nhớ ra sau khi thoa thuốc mình không cho hắn nói chuyện, nhất thời vừa buồn cười lại đau lòng, đồ ngốc này.... Tay Chữ Thiệu Lăng càng thêm ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Có thể, ta thích nghe tiếng người, thoải mái sao?”

Vệ Kịch nghe vậy sắc mặt lại càng đỏ, nói không nên lời khó nói, Chữ Thiệu Lăng cũng không vội, một lần lại một lần hỏi hắn, cuối cùng cũng nghe được trả lời bản thân muốn nghe.

Vệ Kịch thoát lực ngồi phịch trên giường, Chữ Thiệu Lăng biết hắn thẹn thùng, sai người đưa nước đến lại đuổi cung nhân đi ra, tự mình lấy khăn lau người cho vệ Kịch, lại ôm Vệ Kịch hảo hảo an ủi một phen, ôn nhu cùng tiểu ái nhân của hắn vượt qua đêm đầu tiên thành niên.

26. Chương 26

Đêm hôm đó qua đi, Chữ Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch lại càng thân mật, tấm điện của Bích Đào uyển giống như càng thêm một tia hương vị kiều diễm.

Thời tiết dần nóng lên, hừng đông cũng sớm, lúc hai người tỉnh dậy nội thị còn không có tiến vào, hai người nằm ở gối mềm câu được câu không nói chuyện phiếm, Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng xoa hai má Vệ Kịch, hỏi: “Còn đau phải không?”

Vệ Kịch ngáp một cái, lắc đầu: “Còn có một chút, không quá đau.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Phỏng chừng mấy ngày nữa thì tốt rồi, chờ người khỏe ta mang người đi hành cung nghỉ hè.”

“Hành cung?” Vệ Kịch sững sốt, “Còn việc triều chính, điện hạ thoát thân được sao?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Lập tức liền thoát thân.” Bệnh của hoàng đế dần dần tốt lên, mấy ngày nữa không sai biệt lắm cũng nên ngưng dùng thuốc, đến lúc đó không cần Chữ Thiệu Lăng chính mình nói, hoàng đế tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng lại tha thứ Chữ Thiệu Lăng tiếp tục một mình chống lâm triều chính.

Chữ Thiệu Lăng xoa nhẹ đầu Vệ Kịch: “Chờ người hết bệnh liền đi, cảnh trí Thiên Thọ hành cung không tồi, khi ta còn bé cùng Hoàng hậu ở đó một thời gian, có không ít hoa cỏ, người hắn sẽ thích.”

Vệ Kịch gật gật đầu: “Vậy còn có người khác sao? Hoàng thượng đi sao? Tứ điện hạ đi sao?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Sợ Chữ Thiệu Dương? Vậy không cho hắn đi.”

Vệ Kịch cười không nói, hắn không phải sợ Chữ Thiệu Dương, chính là hắn từ lần đầu tiên đã chống lại Chữ Thiệu Dương, nên liền biến thành rất không thoải mái, Chữ Thiệu Dương là thân đệ Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch tổng là có chút kiêng dè.

Chữ Thiệu Lăng hôn tóc Vệ Kịch: “Yên tâm, trong lòng ta người là nặng nhất.” Chữ Thiệu Dương, nếu không phải thời cơ còn không đến Chữ Thiệu Lăng đã sớm động thủ.

Chữ Thiệu Lăng không muốn khiến Vệ Kịch cảm thấy chính mình tàn bạo, đến thân huynh đệ cũng không buông tha, dẫn dắt rời đi hẳn chú ý: “Lúc này đi để cho Vệ Chiến kị binh dừng mãnh doanh đi theo hộ vệ đi, nhớ ca ca người không?”

Vệ Kịch nghe vậy mở to hai mắt, cười gật đầu: “Thật sự? Thần thay gia huynh tạ quá điện hạ.” Lần trước mình bị bệnh, ở nhà bảy tám ngày đều không thể thấy Vệ Chiến, trong lòng Vệ Kịch cũng có chút nhớ đại ca.

Chữ Thiệu Lăng phỏng chừng lần trước thân canh Vệ Chiến đã nhìn ra cái gì đó, nếu biết mà không ra tay loạn giống Khương phu nhân, xem ra vẫn là biết nặng nhẹ, nguyên bản Chữ Thiệu Lăng không muốn gạt chuyện của mình và Vệ Kịch, người khác chịu không nổi thì đã sao, có thể chịu được là tốt nhất, chịu không nổi nhìn không vừa mắt muốn làm khó dễ, Chữ Thiệu Lăng tự nhiên có biện pháp làm cho bọn họ không thể không nhìn thuận mắt.

“Điện hạ, đã là giờ Thìn.” Cung nữ nhẹ giọng hỏi ngoài bình phong, “Điện hạ thức dậy chưa?”

Vệ Kịch nghe thấy thanh âm cung nữ vội vàng kéo quần áo mặc vào, hẳn luôn ngại ngần để cung nữ hầu hạ mình, đều tự mình động thủ, Chữ Thiệu Lăng cười khế, cũng không miễn cưỡng, chờ hẳn mặc vào tốt rồi mới gọi cung nhân tiến vào, để cung nữ hầu hạ rửa mặt thay quần áo.

Thu thập xong hai người cùng ăn sáng, Chữ Thiệu Lăng đau lòng Vệ Kịch mọc răng sinh bệnh không cho hẳn đi theo, bắt hẳn ở lại trong cung nghỉ tạm, chính mình đi trước thỉnh an hoàng đế.

Ngày hôm đó đúng là ngày gia quyến phi tần tiến cung, mẫu thân Lệ phi Hứa thị cùng trưởng tẩu La thị tiến Lân Chỉ cung thỉnh an.

Trong thiên điện Hứa thị lôi kéo tay Lệ phi ôn nhu khuyên giải an ủi: “Nương nương buông tâm, hiện giờ tuy tiếng nói không bằng trước kia, nhưng Thánh thượng vẫn thương cảm nương nương, phụ thân người cũng đang trù tính.”

Lệ phi nhắm mắt, ác độc mà nói: “Đều do nữ nhi không đủ nhẫn tâm, lúc Lăng hoàng hậu vừa đi ta nên kết liễu hẳn!”

“Nương nương trăm triệu không thể vọng ngôn!” Hứa thị là theo trượng phu dặn mà tới, hiện tại mình nữ nhi của mình như thế thổ dài, “Không thể nói, trong lòng cũng không thể nghĩ như vậy, hiện giờ Thái hậu còn tại, rất nhiều chuyện ngay cả Thánh thượng cũng muốn kiêng kị ba phần, đừng nói chỉ là chúng ta, nương nương phóng khoáng tâm, cần bàn bạc kỹ hơn mới tốt.”

Lệ phi xoa trán, gật đầu: “Mẫu thân yên tâm, phía Thánh thượng ta sẽ cố hết sức, phụ thân có lời gì sao?”

Hứa thị dừng một lát, thanh âm hạ thấp: “Phụ thân người tinh tế hỏi thăm, hiện giờ tiểu Hầu gia phủ Tử Quân Hầu có hai nữ tử, trưởng nữ mười ba, ấu nữ mười một, còn chưa định nhân duyên, vả lại phu nhân tiểu Hầu gia trong giữ hai nữ hài nhi vô cùng tỉ mỉ, trưởng nữ đều đã mười ba tuổi, chưa bao giờ mang đi ra ngoài, đừng nói chỉ là ấu nữ còn nhỏ, nam nữ sớm định hôn sự, chính là thái thái mấy nhà thế giao cùng Tử Quân Hầu gặp qua, đều nói là ở trong phủ được nuôi ngàn kiểu vạn sủng, thỉnh những ma ma trong cung trước kia hầu hạ Lăng hoàng hậu đến dạy dỗ đâu.”

Lệ phi nhẹ nhàng nhíu mày: “Làm cái gì vậy? Chẳng lẽ là muốn đưa vào cung dụ dỗ thánh thượng?!”

Hứa thị trong lòng thổ dài nữ nhi không hiểu, chậm rãi nói: “Nương nương bớt giận, tự nhiên không phải vì cái này, Tử Quân Hầu dạy dỗ hai đứa cháu gái như vậy, sợ là muốn hứa gả cho Tần vương.”

Lệ phi âm thầm thở ra một hơi, thần nhiên nói: “Điều này cũng hợp lý, vốn là nhà bên ngoài của Tần vương, lại kết quan hệ thông gia cũng không có gì.”

Hứa thị có chút sốt ruột: “Nương nương như thế nào không rõ? Phủ Tử Quân Hầu rõ ràng là tư thế giáo dưỡng hoàng hậu, trong lòng Tử Quân Hầu tính toán quá lớn, phụ thân người sợ chính là cái này.”

Lệ phi khẽ nhíu mày: “Vậy làm sao bây giờ? Bốn cung nói không được là hẳn có thể cưới không thành sao?”

Hứa thị thổ dài: “Nương nương chính mình nói không được, chẳng lẽ thánh thượng cũng không thể nói thành? Tần vương đã phong vương, đại hôn chính là chuyện sớm muộn, việc này còn phải chờ Thánh thượng

tính toán, phụ thân người là muốn... khiến Tử Quân Hầu một hồi không vui, Tần Vương cười không phải là nữ nhi của hắn, hắn lại bán mạng cho Tần vương cũng không được gì, hài tử Tần Vương cũng không phải huyết mạch của hắn, tốt nhất là khiến Tần Vương cùng Tử Quân Hầu phủ từ từ nay về sau trở mặt mới tốt. Ý tứ của phụ thân người với ta... không buông sẽ không được, không bằng, đem Tư nha đầu hứa gả Tần Vương, Chân Tư năm nay mười bốn tuổi, đúng vừa lúc...”

“Như vậy sao được?!” Lệ phi đứng dậy cả giận nói, “Đem Tư nha đầu hứa cho độc xà kia, không đến vài năm sẽ bị hắn tra tấn chết! Chân Tư là cháu ruột của ta, mẫu thân như thế nào bỏ được?”

Đại tẩu của Lệ phi La thị đỏ hốc mắt, ý định của mọi người, nàng có ủy khuất đến mức nào cũng không dám nói gì, đáng thương nữ nhi nàng mới mười bốn tuổi, đã muốn đưa vào hố lửa Tần Vương phủ.

“Nương nương!” Hứa thị cực lực làm cho thanh âm bình thản, chậm rãi nói, “Chân gia chúng ta hiện giờ... còn có cách nào sao? Tư nhi là nữ nhi của Chân gia, ở thời điểm muốn mệnh, đừng nói là gả cho Tần vương, chính là tiểu thương cũng phải gả cho.”

La thị quay đầu đi, nước mắt thành hàng.

Lệ phi lẳng lẳng nhìn mẫu thân cùng đại tẩu, ngã ngồi trên tháp không nói gì.

Nói đến đầu kia, bên này Chữ Thiệu Lăng đi Thừa Càn cung thỉnh an, lúc đến Chữ Thiệu Nguyễn đã đến, từ lúc Chân gia thất thế Chữ Thiệu Nguyễn càng thêm có tâm phụng dưỡng hoàng đế, trên mặt bất động trong lòng Chữ Thiệu Lăng lại cười lạnh, cùng mẫu phi không lên được mặt bàn của hắn một đức hạnh, chỉ biết luôn cúi đầu thủ đoạn đáng yêu mềm mại của nữ nhân.

Chữ Thiệu Lăng vào nội thất thỉnh an hoàng đế, bất quá vẫn là vài câu có lệ, phụ vương tối hôm qua ăn được không, ngủ bao lâu, tinh thần lại so hôm qua khá hơn nhiều, vân vân, hoàng đế bị bệnh hai tháng những lời này đã sớm nghe chán, khoát tay: “Lăng nhi có tâm, trẫm tốt hơn nhiều.”

“Nhi thần an tâm.” Chữ Thiệu Lăng cũng thần nhiên, “Thần mình phụ hoàng tốt, trọng trách trên vai nhi thần cũng nhẹ đi, chuyện triều chính, còn phải dựa vào phụ hoàng.”

Lời này nói nói đến trong lòng hoàng đế, tươi cười trên mặt hoàng đế cũng nhiều vài phần: “Mấy tháng này Lăng nhi có công tại triều chính, có cái gì muốn hay không?”

Đang nói chuyện Chữ Thiệu Mạch cùng Chữ Thiệu Dương cũng tới, mọi người sôi nổi thi lễ ngồi xuống, hoàng đế lại hỏi Chữ Thiệu Lăng muốn được ban cái gì, Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Phụ hoàng ưu ái, nhi thần còn từ chối sẽ thành vô lễ...”

Chữ Thiệu Lăng nghĩ nghĩ, mỉm cười: “Thời tiết càng ngày càng nóng, nhi thần muốn đi Thiên Thọ hành cung ở một thời gian.”

Hoàng đế dừng lại, Thiên Thọ hành cung là một tòa hành cung năm đó hắn vừa đại hôn sau xây nên cho Lăng hoàng hậu, lúc ấy căn cơ hoàng đế chưa ổn, vì lung lạc phủ Tử Quân Hầu cùng Chương Hiến công thần xem trọng hắn, hao tổn của cải xây dựng tòa hành cung thật lớn này, nhưng trừ bỏ vài năm đầu tiên, hoàng đế sẽ không lại đi đến.

Trong lòng hoàng đế không muốn nhắc tới Thiên Thọ hành cung, hoàng đế đa nghi, trước kia mỗi lần Lăng hoàng hậu nhắc đến muốn đi Thiên Thọ hành cung ở một thời gian lòng hắn đều sẽ nghi ngờ có phải hoàng hậu ám chỉ công lao cha mình hay không, hoàng đế đầy đủ lòng cánh liền chán ghét những cựu thần dùng có công ủng lập vua kiềm chế mình, hoàng đế không phải người bao dung, đây là tối kỵ của hắn.

Chữ Thiệu Lăng thần nhiên nhìn hoàng đế, giống như này chỉ là một cái thỉnh cầu cực phổ thông, hoàng đế nhẹ nhàng nở nụ cười: “Thiên Thọ hành cung đã lâu không tiếp giá, nghĩ đến các người đi nơi đó cũng không được hầu hạ tốt, nếu là muốn ra ngoài nghỉ ngơi vài ngày, không bằng đổi nơi khác.”

“Cũng là... không sai biệt lắm đều mười mấy năm chưa từng tiếp giá, lâu lắm thiếu tu sửa cũng có thể.” Chữ Thiệu Lăng cười khê, “Nơi ấy thần càng muốn đi, còn thỉnh phụ hoàng cho thần mang theo người của phủ Nội vụ đi nhìn xem, chỗ nào nên tu sửa nên mua thêm nhi thần đều thu thập, chờ đến ngày nào phụ hoàng đột nhiên hứng khởi, đi hành cung ở tạm cũng sẽ không mất hứng.”

Không đợi hoàng đế nói đến hao tổn tiền của, Chữ Thiệu Lăng đã nói trước: “Bạc tu kiến hành cung liền từ nhi thần bỏ ra, xem như thiếu kính phụ hoàng, phụ hoàng long thể bình phục, nhi thần vốn nên hiếu kính.”

Hoàng đế mỉm cười, nhìn Chữ Thiệu tương tự Lăng hoàng hậu xuất thần, Chữ Thiệu Lăng rất giống Lăng hoàng hậu, không chỉ là diện mạo, ở lễ nghi chu đáo mặt ngoài càng giống mười phần, khiến người ta tìm một điểm sai cũng đều không được.

Hoàng đế tự nhiên không nghĩ đến việc trùng tu Thiên Thọ hành cung, Tử Quân Hầu hiện tại đã ngồi đến vị trí Lại bộ Thượng thư, chính mình lại đi đại tu hành cung của Lăng hoàng hậu, đây không phải nói rõ với triều thần Lăng gia muốn phục khởi sao?

Kỳ thật không cần này đó, Lăng gia dĩ nhiên phục khởi, mới bắt quá nửa năm, bắt tri bắt giác phủ Tử Quân Hầu đã vững gót trong triều, hoàng đế chậm rãi ý thức được, ngay từ đầu khởi điểm, Chữ Thiệu Lăng giống như không từng cầu qua cái gì cho mình, cái danh hào Tần vương này cũng là do mình vì bảo trụ Chân gia mà cho hắn, Chữ Thiệu Lăng vẫn luôn không để ý vị trí của mình, ngược lại không ngại khổ cực vì Lăng gia mưu quyền đoạt lợi.

Quả thật, liêu lĩnh đoạt quyền cho mình quá mức dễ khiến người nhận biết, một hoàng tử mặc kệ đi rất cao, một cái tội danh mượn sức triều thần kéo bè kết cánh có thể đẩy hắn từ trên mây ngã xuống, đem ích lợi toàn bộ đưa về nhà ông bà ngoại của mình mới là lựa chọn thỏa đáng, dù sao chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, nhà ông bà ngoại sẽ vô điều kiện duy trì chính mình, nhưng này không giống chuyện một hoàng tử tuổi trẻ khí thịnh, thiếu niên chỉ vì ích lợi trước mắt sẽ làm.

Hoàng đế nhìn Chữ Thiệu Lăng phượng nhãn hàm tiếu trong lòng có chút nghi hoặc, từ khi nào tâm tư Chữ Thiệu Lăng đã nặng như vậy? Hay vẫn là do mình nghĩ nhiều? Chữ Thiệu Lăng bắt quá mới mười tám tuổi, cho dù không nguyện ý thừa nhận, hoàng đế tự biết lúc chính mình mười tám tuổi sẽ không đánh bước nào, cũng cố bước này, vững chắc đi lên như vậy.

Trong lòng hoàng đế bán tín bán nghi, nhưng là một cái ích lợi rõ ràng trước mắt, khiến Chữ Thiệu Lăng đi hành cung liền ý nghĩa đem hắn rời xa triều chính, hoàng đế đã khỏi bệnh, hắn sẽ không lại dễ dàng tha thứ Chữ Thiệu Lăng bốn phía nhúng tay chính sự, bắt quá đi đến là cái hành cung chính mình từ lâu đã không thích, đi thì đi thôi, hoàng đế không tin Chữ Thiệu Lăng thật sự suy tính chu toàn như vậy, chính mình còn chưa có già, có lý nào sẽ sợ con mình?

Hoàng đế cười cười lắc đầu thở dài: “Hiếu tâm của Lăng nhi trăm biết, chỗ nào có thể sử dụng bạc của người, chính mình đi nói cho phủ Nội vụ đi, muốn tu sửa thể nào người tự quyết định, khó khăn mệt người mấy tháng.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười tạ ơn: “Nhi thần muốn tử mĩ an bài theo sở thích phụ hoàng, ngóng trông phụ hoàng sẽ đi một chuyến mới được.”

Chữ Thiệu Lăng nói muốn chỉ biết hoàng đế sẽ cho, hắn biết trong lòng hoàng đế sẽ nghi ngờ hắn, thì tính sao đâu, ở trước mặt hoàng đế hắn chưa bao giờ được sung ái, nên cũng không sợ khiến hắn buồn bực.

Chữ Thiệu Dương ở một bên nghe xong những lời này, nhin không được xen mồm cười nói: “Phụ hoàng hiền hòa, luôn chịu không được thỉnh cầu, lần này lại bắt công đại ca, nhi thần cũng muốn theo đại ca đi hành cung ở vài ngày.”

Bởi vì một chuyện đại án khiến Chữ Thiệu Dương đắc tội Chữ Thiệu Lăng lại chọc giận hoàng đế, hiện tại ngày thật không qua tốt, Chữ Thiệu Dương nhìn hiểu được, hiện nay tối trọng yếu chính là muốn chữa trị quan hệ của chính mình cùng đại ca, không có Chữ Thiệu Lăng phù hộ, chính mình ở trong cung cũng không thuận lợi.

Hoàng đế nhìn Chữ Thiệu Dương liếc mắt một cái, trách mắng: “Hồ nháo, đại ca người đã không cần đi Hồi Tán viện, người cũng có thể không đi?! Công khóa làm không tốt, nhắc đến nghỉ ngơi người ngược lại chạy trước!” Lăng hoàng hậu lưu lại hai đứa con thân thiết không phải thứ hoàng đế muốn nhìn, phủ Tử Quân Hầu hơn nữa hai cái hoàng tử, là muốn nháo ngất trời còn không được? Lần này hai huynh đệ Chữ Thiệu Lăng Chữ Thiệu Dương trở mặt cũng có hoàng đế góp tay ở trong, hiện tại tự nhiên không thể đáp ứng.

Chữ Thiệu Dương không nghĩ đến nịnh hót không thành lại còn bị răn dạy, ấp úng không dám nói tiếp nữa.

Chữ Thiệu Mạch hướng tới không được sủng ái, trong lòng cũng không có gì, chỉ có Chữ Thiệu Nguyễn nhìn Chữ Thiệu Lăng muốn gió được gió muốn mưa được mưa, trong lòng âm thầm tràn đầy hỏa khí.

Chữ Thiệu Lăng quét mọi người liếc mắt một cái, trong lòng cười lạnh, không bao lâu liền lấy cớ vì đi Từ An điện thỉnh an thái hậu cáo lui.

27. Chương 27

Sau khi đi ra Thừa Càn cung, Chữ Thiệu Nguyễn đi Lân Chỉ cung, Hứa thị cùng La thị đã trở về, trong nội điện Lệ phi một người nằm trên tháp yên lặng xuất thần, nghe thấy cung nhân thông truyền Lệ phi sưng sốt một lát, ngẩng đầu nhìn thấy Chữ Thiệu Nguyễn tiến vào, trên mặt như có hỏa khí.

Chữ Thiệu Nguyễn cũng biết mẫu thân mình tính tình thiếu kiên nhẫn, không muốn đem chuyện ở Thừa Càn cung hôm nay nói cho Lệ phi, tùy ý lên tiếng: “Ngoại tổ mẫu cùng cữu mẫu hoàn hảo?”

Chữ Thiệu Nguyễn chưa dứt lời, Lệ phi vừa nghe nói trong lòng càng khó chịu, việc này không thể không cùng Chữ Thiệu Nguyễn thương nghị, Lệ phi chậm rãi đem lời Hứa thị vừa nói kể lại cho Chữ Thiệu Nguyễn, Chữ Thiệu Nguyễn vừa nghe trong lòng cũng nổi giận, làm sao có thể đem Chân Tư gả cho Chữ Thiệu Lăng!

Chữ Thiệu Nguyễn cùng Chân Tư tuổi tác tương đương, tuy rằng vẫn không nói rõ nhưng Chân gia cùng Lệ phi trước kia đều động tâm tư, Lệ phi một là vì làm cho nhà mẹ đẻ phụ tá Chữ Thiệu Nguyễn càng tận tâm tận lực, hai là vì diu dắt bọn họ, nếu Chữ Thiệu Nguyễn trở thành Thái tử đương triều, Chân Tư không phải là Thái tử phi sao? Chuyện hợp ý lại càng tăng thêm sức mạnh mọi người đều vừa lòng, trong lòng cũng sớm có ấn ý, chính là hôn sự hoàng tử đều muốn Hoàng thượng Hoàng hậu nhìn trúng mới được, Lệ phi chính mình không thể nói, vẫn luôn không nói ra, hiện giờ vì phá hủy hôn sự của Chữ Thiệu Lăng cùng nữ nhi Lăng gia, càng không thể nói.

Này đó Chữ Thiệu Nguyễn trong lòng cũng có tính toán, nguyên bản hẳn cũng không có nhiều tâm tư với Chân Tư, nhưng bản thân không thích là một chuyện, tặng cho Chữ Thiệu Lăng lại là chuyện khác, Chữ Thiệu Nguyễn trong lòng không tránh khỏi mối hận đoạt thể, hợp lại một chỗ với chuyện buổi sáng, hận nói: “Chữ Thiệu Lăng! Đừng làm cho bản thân rơi vào tay ta! Lần trước thất thủ, chờ ta lại tìm đến cơ hội, nhất định phải khiến bản thân thất bại vô tồn!”

Nhắc tới chuyện lần trước Lệ phi càng đau đầu, nói: “Thôi, không nói trước này đó, Tư nha đầu là tốt, chính hiện giờ nhà ngoại tổ người thất thế, cưới nàng cũng vô dụng, hôn sự của người trong lòng mẫu thân đều biết, nhất định sẽ không ủy khuất người, không nói trước này đó, hiện giờ ngoại tổ người đem chuyện này giao cho ta, ta đang lo lắng như thế nào nói cho phụ hoàng người đâu!”

Đối với chính mình cưới Chân Tư cũng là vô ích, Chữ Thiệu Nguyễn cũng hiểu được, chính là khẩu khí này nuốt không trôi, nói: “Thất thế thì đã có sao, cùng lắm thì ta cưới nàng làm trắc phi!”

“Nguyễn nhi!” Lệ phi vốn phiền lòng, bị Chữ Thiệu Nguyễn nháo đứng lên trong lòng càng loạn, “Hiện tại đều là lúc nào, này đó còn không phải đều vì người?! Nếu có một ngày đại sự thành, người còn muốn cái gì đều không được?”

Chữ Thiệu Nguyễn thật sâu thở dài, mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng, một lúc lâu sau nói: “Nhi tử biết sai rồi, ngoại tổ mẫu nói như thế nào với mẫu phi, mẫu thân tình tế nói lại với ta một lần.”

Lệ phi thấy sắc mặt nhi tử như thường, trong lòng thoáng vui mừng, Chữ Thiệu Nguyễn vẫn là người có thể làm đại sự, Lệ phi lôi kéo Chữ Thiệu Nguyễn ngồi xuống, than nhẹ một tiếng: “Ý tứ của ngoại tổ phụ người, hoàng hậu không còn, hôn sự của Đại hoàng tử tự nhiên là từ hoàng thượng chỉ định ra, phụ hoàng người cũng không vui thấy Đại hoàng tử cùng phủ Tử Quân Hầu càng chạy càng gần, so với Lăng gia, cưới nữ nhi nhà ngoại tổ phụ người càng có thể làm cho phụ hoàng người an tâm.”

Lệ phi khẽ vuốt mũi phượng trên đầu bước bước, cười lạnh nói: “Lăng gia bất quá là tự cho mình thông minh, đừng nói cộc hôn sự này được hay không, chính là thành, nhà bọn họ dạy ra nữ nhi như vậy có mấy

nam nhân sẽ thích? Lăng hoàng hậu chính là ví dụ, không biết nhớ bài học, vẫn là đem nữ nhi nuôi như Bồ Tát đâu!” Mỗi khi nhắc đến Lăng hoàng hậu, Lệ phi đều không nhịn được trào phúng vài câu, nói tiếp, “Phía Hoàng Thượng có ta nói, nhưng tối không dễ làm chính là....”

Chữ Thiệu Nguyễn nhắm mắt lại: “Thái hậu.”

Lệ phi gật đầu: “Đúng, may mắn mẫu gia Thái hậu cũng không có nữ nhi có tuổi phù hợp, không phải đã lập gia đình thì là chưa đầy mười tuổi, không thì lão Thái hậu cũng đã động tâm tư, chính là Thái hậu cùng phủ Tử Quân Hầu đi lại gần, tất nhiên muốn làm ngược lại chúng ta, hiện giờ khó làm nhất là nơi này.”

Nhắc tới Thái hậu trong lòng Lệ phi vẫn khiếp sợ, từ sau khi nàng vào hậu cung bị Thái hậu gõ qua không ít, một chút chỗ tốt cũng không dính được, nhớ tới phải cùng Thái hậu tranh việc này, lòng Lệ phi sầu.

Chữ Thiệu Nguyễn nghĩ nghĩ mỉm cười: “Mẫu phi không cần sầu lo, cái này ngược lại ta có biện pháp.”

Buổi chiều Lệ phi quả nhiên đem việc này nói cho Hoàng thượng, Lệ phi không ngu ngốc đến mức trực tiếp nhắc tới, chính là làm bộ như vô ý cùng hoàng đế cười nói: “Sáng nay mẫu thân cùng đại tẩu của ta đến, nói một hồi thật lâu, mẫu thân của ta hiện giờ nếu phải sầu chuyện gì, cũng là chuyện nữ nhân, hời ta cầu Hoàng thượng cho Nguyễn nhi sớm thú phi, nói không thì thú cái trác phi cũng được, lão nhân gia đều vội vã muốn khiến Hoàng thượng ôm tôn nhi đâu.”

Hoàng Thượng không để ý lắm mỉm cười: “Lão phu nhân ngược lại nóng vội.”

Lệ phi châm một chén trà cho hoàng đế, hai tay dâng lên, hai bàn tay chăm sóc mềm mại như nước, móng tay dùng phấn vàng cùng màu sắc tinh tế vẽ hoa thực được, tinh xảo phi phàm, Hoàng đế nhận trà lại nắm nhẹ tay Lệ phi, Lệ phi khuôn mặt ửng hồng, ôn nhu cười: “Không trách mẫu thân của ta nóng vội, lớn tuổi, đều thích quan tâm này đó, Nguyễn nhi còn nhỏ, Đại hoàng tử lại trưởng thành, kia tất nhiên cũng có người nhớ đâu, mấy ngày gần đây thần thiếp thường nghe các cáo mệnh phu nhân nhắc tới nữ nhi phủ Tử Quân Hầu như thế nào ngoan hiền như thế nào tài sắc, thần thiếp thiết nghĩ, lão nhân gia tâm tư đều không khác nhau bao nhiêu, Tử Quân Hầu tất nhiên cũng sẽ muốn ôm ngoại tôn đâu!”

Hoàng đế nghe vậy quả nhiên sắc mặt thoáng thay đổi, nói: “Thật không, các người nữ nhân khuê các nói, trăm ngược lại chưa nghe nói qua.”

“Hoàng thượng mỗi ngày muốn quan tâm nhiều đại sự triều chính như vậy, làm sao biết được này đó đâu.” Lệ phi cười khê, “Lại nói tiếp thần thiếp cũng muốn khen một tiếng, Tử Quân Hầu giáo dưỡng nữ nhi rất tỉ mỉ, còn đặc biệt đem các ma ma đã từng hầu hạ qua Hoàng Hậu mời đến làm giáo dẫn ma ma cho nữ nhi, các phu nhân nói với ta còn khen ngợi một lần, đều cười nói Tử Quân Hầu chứ không phải còn muốn dưỡng xuất một vị hoàng hậu hay sao?”

Bạn đang ?

Hoàng đế buông tay Lệ phi, sắc mặt trầm xuống, thản nhiên nói: “Tử Quân Hầu ngược lại có tâm a....”

Lệ phi nhìn ra trong lòng hoàng đế đã có nghi ngờ, trong lòng mừng thầm trên mặt lại hoảng sợ: “Hoàng thượng.... thần thiếp, thần thiếp mới vừa rồi nói bừa một phen, không biết đã nói sai chỗ nào khiến hoàng thượng không cao hứng....”

Hoàng đế mỉm cười: “Vô sự, chỉ là trầm nghĩ, thật nên giúp Lăng nhi tìm một nữ nhi.”

Lệ phi cười khê: “Trước mắt không phải có sẵn sao? Chuyện phủ Tử Quân Hầu, sợ là trong lòng Đại hoàng tử cũng có tính toán, Đại hoàng tử tất nhiên là thích để trong lòng.”

Hoàng đế âm thầm cười: “Việc hôn sự đều nghe lời phụ mẫu, cho dù là Thiên gia cũng như thế, này đó cũng không liên quan Lăng nhi thích hay không.”

Lệ phi nghe ra ý tứ Hoàng đế, biết đã đạt tới mục đích, cũng không lại tận lực nhắc nhở, hoàng đế đa nghi, một câu nhiều lời đều sẽ khiến hắn nghi ngờ, Lệ phi đạt được liền ngừng, còn nói sang chuyện khác.

Cùng lúc đó trong Bích Đào uyển Chữ Thiệu Lăng cầm đèn tinh tế nhìn miệng Vệ Kịch, Vệ Kịch ngồi trên tháp há miệng thật to, hàm hồ nói: “Điện hạ... thần nơi đó còn làm sao vậy?”

Chử Thiệu Lăng buông đèn giúp Vệ Kịch xoa nhẹ hai má mỗi nhừ, cười khê: “Không sưng lên, so hôm qua lại tốt không ít, phỏng chừng ngày mai thì tốt rồi.”

Hôm nay Vệ Kịch không quá đau rang người cũng có tinh thần, cười cười, nhớ tới việc Chử Thiệu Lăng nói muốn dẫn hắn đi Thiên Thọ hành cung, thăm dò hỏi: “Điện hạ, khi nào có thể đi hành cung đâu? Thần... hôn nay hỏi thăm Vương công công, Vương công công nói Thiên Thọ hành cung là hành cung điện hạ thích nhất.” Vệ Kịch cũng không phải muốn đi hành cung hưởng thụ, nhưng bản năng lại muốn theo Chử Thiệu Lăng đi địa phương hắn thích.

Rốt cuộc là tâm tính thiếu niên, Vệ Kịch hiện giờ trước mặt Chử Thiệu Lăng sẽ không có câu nệ lúc trước, ngẫu nhiên cũng sẽ vô ý làm nũng, Chử Thiệu Lăng thưởng cho hôn lên trán Vệ Kịch, cười khê: “Ngày sau liền đi, chờ người khỏe hẳn.”

Vệ Kịch nghe vậy vội vàng nói: “Thần đã tốt rồi!”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Người khỏe hay không phải là ta nói, biết không, còn dám mạnh miệng xem ta....”

“Điện hạ!” Vương Mộ Hàn đi vào trong nội thất tấm điện, ở sau bình phong nhẹ giọng nói, “Thính Vũ có việc muốn bẩm báo điện hạ.”

Chử Thiệu Lăng xoa đầu Vệ Kịch: “Một nhọc trước hết ngủ, ta đi một chút.”

Chử Thiệu Lăng phủ thêm áo choàng đi ra, Vương Mộ Hàn vội vàng đến gần, thấp giọng nói một phen: “Thính Vũ nghe đích thực chuyện thật, khiến ta tăng cường chút nói cho điện hạ, điện hạ sớm làm tính toán mới được.”

“Bản tính đánh ngược lại hảo.” Chử Thiệu Lăng cười lạnh, “Ta biết, không cần làm tính toán, mặc bọn họ làm âm ỉ, chúng ta chỉ cần xem diễn.”

Vương Mộ Hàn được đến thư sau liền nổi giận, không nghĩ tới chủ tử cũng không hề để bụng, Chử Thiệu Lăng là người có chủ ý, Vương Mộ Hàn cũng không dám nhiều lời, chỉ phải lui xuống.

Chử Thiệu Lăng trong lòng đã có dự tính, vẫn buồn cười, Chân gia lần này thật sự phát ngoan, nữ nhi khi trước quý giá như vậy cũng dám đưa đến trong tay hắn, không sợ bị chính mình ăn sống nuốt tươi sao?

Chử Thiệu Lăng xoay người tiến vào trong phòng, Vệ Kịch còn ngơ ngác nằm trên tháp sờ trán bị chính mình hôn qua, Chử Thiệu Lăng mỗi khi nhìn bộ dáng hắn như cún con mới sinh, trong lòng đều sẽ mềm mại xuống, nhiều hơn nữa tính kế lại như thế nào đâu, trong điện của mình, luôn luôn có người này đang chờ, nhìn Vệ Kịch như thế, nhiều ít phiền nhiễu cũng bị tan mất.

28. Chương 28

Cách ngày Chử Thiệu Lăng quả nhiên lệnh Vương Mộ Hàn chuẩn bị tốt tất cả đồ vật, sau khi thỉnh an Hoàng đế Thái hậu liền mang Vệ Kịch xuất cung, Thiên Thọ hành cung cách hoàng thành có hơn năm mươi dặm, xe ngựa mau nữa cũng phải đi ba bốn canh giờ.

Đã vào tháng bảy, thời tiết có chút nóng, Chử Thiệu Lăng sai người chuẩn bị hai bồn băng ở trên xe, thấy trên trán Vệ Kịch vẫn còn mồ hôi, Chử Thiệu Lăng cười khê: “Thôi, tóm lại không đi ra ngoài, người đều đem trang phục bỏ ra, đến nơi lại mặc vào.”

Xuất môn bên ngoài, Vệ Kịch mặc nhất đẳng thị vệ chính tam phẩm cẩm bào quan phục, tuy là ngày mùa hè xiêm y cũng trong ngoài ba tầng, kín lại nóng, Vệ Kịch lắc đầu, hắn lên xe ngựa đã rất không quy củ, lại cởi áo thì bộ dáng thế nào, đại ca ở bên ngoài phơi nắng còn không nói gì đâu.

Chử Thiệu Lăng kéo rèm cửa sổ nhìn ra, nói: “Chịu một chút, đến hành cung liền mát mẻ, bên kia khí hậu tốt, hành cung lại dựa vào nước, sẽ không khô nóng như vậy.”

Vệ Kích gật đầu, trong lòng hần cũng đã sớm ngóng trông đầu, Chử Thiệu Lăng nói đến bên kia đều đem người hầu đuổi ra xa, hai người một mình một chỗ, tự tự tại tại chơi.

Qua một canh giờ đến buổi trưa, cung nữ đi theo chuẩn bị điểm tâm cùng đồ ăn vật đưa tới, Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kích cũng không xuống xe, chỉ để người đem thực hạp tiến vào, Chử Thiệu Lăng mở ra thực hạp nhìn thoáng qua, mang sang một bàn gạch cua tô cùng một chén cháo am thuần đến, sai người đưa cho Vệ Chiến, cười khê: “Một chuyến này đại ca ngươi cũng vất vả, chờ đến hành cung cũng để hần nghỉ ngơi một chút.”

Vệ Kích gật đầu cười cười, cung nữ không có vào, Vệ Kích chính mình chia thức ăn, ở trên xe ngựa ngồi không một buổi trưa hai người đều không đói bụng, dùng qua một ít lại để người mang đi, sau khi ăn no hai người tựa vào xe nói chuyện phiếm, nói xong nói xong đều ngủ, chờ lúc lại tỉnh lại đã đến nơi.

Quan viên người hầu hành cung đã chờ từ buổi sáng, thấy đoàn xe đến vội vàng ra đón, ấn cấp độ, phẩm hàm đứng vững thỉnh an, đã hơn mười năm Chử Thiệu Lăng không đến, nhìn cửa cung hành cung trang nghiêm có chút hoảng hốt, hai chữ Thiên Thọ tên bằng rồng đã có chút loang lổ, Chử Thiệu Lăng còn nhớ rõ đây là hoàng đế lúc ấy tự tay viết nên, phượng nghi tường thụ, thiên phúc vĩnh thọ, là hứa hẹn năm đó hoàng đế trẻ tuổi cho mẫu hậu hần, bất quá mười năm, cảnh còn người mất.

Chử Thiệu Lăng nhìn hai chữ “Thiên Thọ” xuất thần, Vương Mộ Hàn đến gần nói nhỏ: “Điện hạ?”

Chử Thiệu Lăng lệnh mọi người đứng dậy, thản nhiên nói: “Tắm biển này có chút cũ, đem xuống bồi bổ nước sơn đi...” Hành cung tổng quản vội vàng gật đầu xưng vâng.

Chuẩn bị cho Chử Thiệu Lăng là Hải Yến điện, Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kích vào tắm điện trước tắm rửa thay thường phục, Vệ Kích tắm xong trước đi ra, gặp Vệ Chiến ở bên ngoài, Vệ Kích vội vàng đến gần, cười khê: “Đại ca như thế nào lại đây? Điện hạ còn phải chờ một lát mới đi ra đâu.”

Vệ Chiến đem Vệ Kích kéo đến chỗ im lặng, nói: “Ta đến tìm ngươi, cái này...”

Vệ Chiến cầm một xấp ngân phiếu đưa cho Vệ Kích, thấp giọng nói: “Đây là trước vài ngày phụ thân khiến người đem trở về muốn ta giao cho ngươi, phụ thân nói hần ở nhâm thượng rất tốt, thực khắc ghi ân đức Vương gia, cho ngươi tìm thời điểm thích hợp đem ngân phiếu này đưa hần.”

Vệ Kích có chút khó xử, nhưng phụ thân nói hần không thể không nghe, chỉ phải nhận lấy, gật đầu: “Ta biết.”

Trước khi ra khỏi thành Vệ Chiến chợt nghe tin đồn Hoàng đế tuyển phi cho Chử Thiệu Lăng, hiện tại trong lòng đều là việc này, hần vốn định nhắc nhở đệ đệ vài câu, nhưng nhìn Vệ Kích như vậy lại không đành lòng nói, chỉ nói: “Ồ trước mặt điện hạ hảo hảo hầu hạ, nếu là... nếu có chuyện gì chịu ủy khuất, đừng ngại, nói cho ca.”

Vệ Kích mỉm cười: “Đại ca nói đùa, ta làm sao còn chỗ nào không hài lòng, điện hạ...” Đáng thương Vệ Kích còn nghĩ rằng việc này chỉ có chính mình cùng Chử Thiệu Lăng biết, ngại ngừng cùng đại ca nói, chỉ nở nụ cười, “Điện hạ nhân hậu, sẽ không ủy khuất ta.”

Vệ Chiến tâm sự nặng nề, kiêng kị Chử Thiệu Lăng cũng không dám nói hết, gật đầu: “Ngươi... chính mình trân trọng.”

Vệ Kích lại cùng Vệ Chiến hàn huyên trong chốc lát, nghĩ nghĩ đem ngân phiếu trong ngực lấy ra một nửa, nhìn xem chung quanh không có người đưa cho Vệ Chiến, nhẹ giọng nói: “Đại ca chính mình cầm đi, ta nơi đó cũng không thiếu ngân phiếu, ngươi cầm là được.” Ngân phiếu lần trước Vệ Minh hiếu kính Chử Thiệu Lăng đều còn trong tay Vệ Kích, ngày thường Vệ Kích ăn mặc đều trong Bích Đào uyển, lại không có người nào muốn hiếu kính, không có chỗ dùng, nhưng Vệ Chiến không như vậy, mới vừa lên làm thống lĩnh, từ trên xuống dưới nhiều ít nơi đều cần giao hảo, Vệ Kích thấy Vệ Chiến không chịu thu nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, ta thật sự có.”

Vệ Chiến đại khái đoán được chuyện gì, trong lòng âm thầm biết ơn quả nhiên Chử Thiệu Lăng không đối xử tệ với Vệ Kích, nhưng nghĩ lại nhớ đến việc tuyển phi, trong lòng lại trầm trọng đứng lên.

Vệ Kích vô tư đến vô tâm trở lại trong điện mở hành lý chính mình, bỏ sung vào ngân phiếu đưa cho Vệ Chiến, gói kỹ vào bên trong, Chữ Thiệu Lăng vừa tắm rửa xong, đều đem nội thị sai đi, chỉ để lại thị vệ cầm quân, Vệ Kích đến gần Chữ Thiệu Lăng vừa đổi tốt quần áo, cầm ra ngân phiếu, có chút ngại ngùng, nói: “Điện hạ,... đây là, cha ta mang về tới, khiến ta cấp điện hạ...”

Chữ Thiệu Lăng cầm lấy đếm đếm, nhét lại vào ngực áo Vệ Kích, cười khê: “Biết, chính mình cất kỹ làm tiêu vật.”

Vệ Kích ngại ngùng cầm lấy, chống đẩy một phen, thẳng đến khi bị Chữ Thiệu Lăng hôn mới áp úng không nói nữa, Chữ Thiệu Lăng nhẹ xoa đầu Vệ Kích, đồng gộc này.

Chữ Thiệu Lăng xoay người đem cửa sổ lần lượt mở tung, Vệ Kích nhìn hồ nước bên ngoài cười: “Điện hạ... trong hồ này có cá sao? Thần câu cá cho điện hạ ăn.”

Chữ Thiệu Lăng cười cười: “Có không ít cảm lý, cá khác không nhớ rõ có, bắt quá hình như có chút tôm, câu như thế nào?”

“Tôm cũng có thể câu, khi bé thần từng câu rồi.” Vệ Kích nóng lòng muốn thử, “So câu cá còn đơn giản.”

Khó được Vệ Kích có hứng trí tốt như vậy, Chữ Thiệu Lăng sai người đem tất cả đồ vật câu cá chuẩn bị đi ra, hai người cùng đi đến một đình trong hồ, Chữ Thiệu Lăng mắc hai móc nhỏ vào lưỡi câu, ngồi xuống nhìn Vệ Kích câu tôm.

Vệ Kích đi bên hồ chiết mấy cành liễu, một bên hái xuống lá cây một bên đi về phía đình, Chữ Thiệu Lăng nhìn buồn cười: “Lấy cái này câu? Tôm để ý người sao?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Vệ Kích mỉm cười: “Có, sẽ chú ý ta.”

Vệ Kích bỏ đi hơn nửa lá liễu, đem mỗi câu chuẩn bị tốt xé nhỏ, nhặt mấy khối thị hình trái xoan đi ra, cẩn thận xuyên vào cành liễu, cầm túi lưới, dọc theo bậc thang trong đình đi xuống dưới, đến mép nước ngồi xuống, đem cành liễu bỏ vào trong nước.

Chữ Thiệu Lăng lo lắng hẳn quá gần hồ nước, cũng đi xuống, Vệ Kích quay đầu nhìn Chữ Thiệu Lăng cười, lại quay đầu chuyên tâm nhìn trong nước.

Không bao lâu quả nhiên có mấy con tôm nhảy dựng lên bờ lại đây, tiến đến gần mỗi câu, Vệ Kích tay trái cầm cành liễu, tay phải cầm túi lưới, chậm rãi kéo túi lưới lại gần, nhìn chuẩn thời gian một tay nhắc lên, vài con tôm một con cũng không thoát, tất cả ở trong lưới nhảy loạn.

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Người ngược lại thông minh, nghĩ ra biện pháp này.”

Vệ Kích hắc hắc cười: “Khi thần còn bé vẫn chưa đến quân doanh, lúc ấy rất bướng bỉnh, thường theo ca ca, hài tử nhà quân gia trốn tới chơi, khi đó học theo bọn họ.”

Hồ trong hành cung được cung nhân chăm sóc không tồi, cá nuôi tốt, kéo theo này đó tôm trứng cũng nuôi không tồi, cái đầu đều không nhỏ, Chữ Thiệu Lăng vén tay áo lên, đổ tôm vào trong giỏ trúc, cười nói: “Không câu cá, ta cùng với người điếu tôm, buổi tối chúng ta liền ăn cái này.”

Vệ Kích vội vàng lại đi chiết cành liễu, Chữ Thiệu Lăng cũng không chê bẩn, cầm lấy mỗi con dính máu xuyên vào cành liễu, rũ cành xuống cùng Vệ Kích chờ.

Hai người chuyên tâm điếu tôm, chưa đến một canh giờ liền đầy một giỏ trúc, khi còn bé lúc điếu tôm Vệ Kích làm sao có thể điếu được nhiều như vậy, cái đầu cũng không có lớn như vậy, hưng phấn đến hai mắt trong suốt sáng lên, Chữ Thiệu Lăng nhìn hẳn vui vẻ tự nhiên trong lòng cũng thư sướng, rất có hứng trí, nghĩ nghĩ nói: “Phân một nửa để người trong trù phòng là chưng giảo, dư lại buổi tối chúng ta nướng ăn.”

Vệ Kích quả nhiên cũng cao hứng, gật đầu: “Thần lại đi muốn chút thịt dê, đồng thời nướng.”

Làm sao lại để Vệ Kích đi, Chữ Thiệu Lăng phân phó đi xuống, người ở phòng hàng hóa vội vàng đem đồ vật dùng để nướng tất cả đều dọn đi ra, hợp với các màu đồ gia vị, thu thập một bàn thật lớn, Chữ Thiệu Lăng để người đem đồ vật đặt vào đình giữa hồ, cũng không cần cung nhân hầu hạ, chính mình tự nướng ăn.

Tôm đã sớm để người đem đi thu thập, tẩy sạch sẽ, lại lấy tương liều ướp, tôm thịt nằm ướt sũng trong nước tương liều, lúc đặt trên lưới sắt phát ra tiếng vang “tư tư”, tỏa mùi hương nồng đậm câu dẫn khẩu vị người khác.

Trong đình cũng không có người ngoài, hai người trực tiếp xuống tay lột tôm, gia vị dính đầy một tay, vốn là tôm sống, lại nêm nếm bằng gia vị bí chế trong cung, sắc hương tiên mỹ, hai người vẫn không dùng qua ngọc thiện trên xe ngựa, lúc này đều đói bụng, lại ăn hết nửa sọt tôm, cuối cùng lại uống thêm một chén cháo gạo tẻ mới tính ăn no.

Buổi tối ăn thứ này không tốt ngủ sớm, sau khi rửa tay Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kích tản bộ dọc theo hành lang gấp khúc bên hồ, chặn rãi tiêu hóa thức ăn, thực nhân nhả tự tại, cho tới bây giờ Vệ Kích chưa từng trước mặt Chử Thiệu Lăng buông tâm chơi đùa như vậy, Chử Thiệu Lăng thực vừa lòng, hỏi hân: “Thích nơi này?”

Vệ Kích gật đầu cười: “Không có người khác... rất tốt.”

Thừa dịp bóng đêm, người hầu cũng ở tại xa, Chử Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kích hôn, nhẹ giọng hứa hẹn: “Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta cho người, dù ở trong cung cũng có thể tự tại như vậy.”

Vệ Kích nháy mắt đỏ mặt, bất an nhìn nhìn chung quanh, Chử Thiệu Lăng cười khê, thoải mái lôi kéo tay Vệ Kích tiếp tục tản bộ.

Hai người trong hành cung qua ngày thực tiêu dao, lại không biết trong cung Từ An điện lúc này đã nháo đến phiên thiên.

29. Chương 29

“Nữ nhi Lăng gia không thích hợp?” Thái hậu cầm một tờ danh thiếp trong tay, nghe hoàng đế nói không thể tin được, “Phủ Tử Quân Hầu nữ nhi như thế nào lại không thích hợp? Lăng Vân năm nay mười ba, vừa đến tuổi, cũng tương đương Lăng nhi, lại là người quen cũ, như thế nào liền không thích hợp?”

Hoàng đế cười cười, trấn an nói: “Nha đầu kia tuổi hơi nhỏ chút, vả lại ma ma đi nhìn trở về nói thân mình nàng có chút đơn bạc, nhìn qua không giống tốt sinh, chính phi của Lăng nhi, tự nhiên phải tuyển người có phúc tướng mới tốt, cưới chính phi sau lập tức liền muốn nạp trắc phi, chẳng lẽ mẫu hậu muốn trưởng tử của Lăng nhi do trắc phi hạ sinh? Trưởng tử không phải con trai trưởng tiền triều cũng có ví dụ, thực không phải việc tốt a.”

Thái hậu nghe vậy cũng không nói, lại đem danh thiếp trong tay nhất nhất nhìn một lần, một lúc lâu thở dài: “Đầu tiên là khiến ai gia chọn, ai gia xem trọng lại không trùng ý người...”

“Hôn sự của Lăng nhi, nhi tử chỉ có thể thương nghị cùng mẫu hậu.” Hoàng đế cũng biết mệnh của khó qua nhất chính là Thái hậu, chậm rãi nói, “Cũng không thiếu nữ nhi tốt, tổng yếu phải tuyển tốt nhất cho Lăng nhi.”

Trong lòng Thái hậu đã sớm nhìn trúng Lăng Vân, nữ nhi nhà khác làm sao còn có thể nhìn xem, lật đến lật đi cũng không có chủ ý gì, Lệ phi đứng hầu một bên nở nụ cười, nói: “Thứ thần thiếp lắm miệng, nếu Thái hậu thích Lăng cô nương, sao không đem cô nương này triệu tiến cung tận mắt nhìn xem? Đơn bạc phúc mỏng, rốt cuộc chỉ mà những ma ma nói, chúng ta ai cũng chưa thấy qua, không phải Thái hậu tự mình nhìn xem là được?”

Thái hậu tuy rằng chán ghét Lệ phi, nhưng những lời nói này vẫn nói được đúng ý nàng, gật đầu nói: “Lệ phi nói đúng, ai gia còn phải chính mình nhìn mới được, hoàng đế...” Thái hậu nhìn về phía hoàng đế, trong lòng hoàng đế một trận phiền muộn, Lệ phi tại sao nhiều lời, lại thêm phiền toái!

Lệ phi nhìn ra sắc mặt hoàng đế không tốt, chỉ làm bộ như không biết, tiếp cười nói: “Nhưng muốn triệu đơn độc một vị cô nương đến... chỉ sợ không ổn, thái hậu nhìn trúng liền hoàn hảo, nếu nhìn không trúng,

không đến mức để cho người khác nhàn ngón toái ngữ, khiến về sau làm mai cho Lăng cô nương cũng vô ích, sắp đến là lễ thêu cầu Chúc Nữ, năm rồi Thái hậu ban cho thiên kim các phủ kim kéo, tơ vàng, chỉ bạc, gấm vóc, năm nay sao Thái hậu không đem tất cả thiên kim đều triệu tiến cung? Chỉ nói là thưởng đồ vật lễ thêu cầu Chúc Nữ cho các nàng, lại lưu các cô nương ở lại cung trò chuyện, đến lúc đó chẳng phải Thái hậu muốn nhìn bao nhiêu cũng được? Vừa lúc cũng hiểu rõ phẩm hạnh các cô nương.”

Thái hậu liên tục gật đầu, cười nói: “Đúng là, đúng là, hoàng đế, liền như thế đi.”

Hoàng đế không còn cách nào, Lệ phi nói hợp tình hợp lý, cũng không thể nào bác bỏ được, chỉ phải cười gật đầu: “Nếu mẫu hậu thích, vậy cứ theo ý mẫu hậu đi.”

Hoàng đế còn có chính vụ, không tiện ngồi lâu, nói trong chốc lát liền đứng dậy, Lệ phi vội vàng đi theo, cười khê: “Nhà mẹ đẻ thần thiếp hôm qua mấy nhánh sơn tham tốt nhất vào cung, thần thiếp nghĩ một lúc nữa đôn canh gà, buổi tối đưa đến Thừa Càn cung, Hoàng thượng trước khi phê sổ con liền dùng bồi bổ?”

Hoàng đế còn phiền muộn chuyện vừa rồi, nhìn người vừa ra chủ ý Lệ phi đương nhiên không mấy hòa nhã, thần nhiên nói: “Không cần, trẫm không khẩu vị.”

Mặt Lệ phi cứng ngắc, chỉ phải cười nói: “Là, thần thiếp biết.”

Nhìn thánh giá đi xa, Lệ phi nhẹ nhàng thở ra, chỉ mong mưu kế của Chủ Thiệu Nguyễn hữu dụng, không làm cho nàng uống công phạm vào thánh nộ.

Thất xảo ngày ấy Thái hậu quả nhiên đem nhóm nữ hài nhi đều triệu tiến cung, trong Từ An điện vô cùng náo nhiệt, tụ tập mười mấy nữ hài trẻ tuổi, những phi tần cùng các nữ hài có quan hệ họ hàng cũng không cần mời đã sớm đến, hiện giờ Chủ Thiệu Lăng đang thực nổi bật, hơn một nửa hậu cung phi tần đã tưởng đáp lên thuyền hân.

Thái hậu trước tiên đem Lăng Vân gọi vào nhìn kỹ, nhan sắc Lăng Vân vô cùng xinh đẹp, một thân áo hoa màu lục nhạt có cổ tay rộng, phía dưới mặc quần lụa mỏng, trên cổ tay oánh nhuận vòng thủy sắc, cùng với vòng cổ vàng ròng nam ngọc, trên đầu không mang nhiều trang sức, chỉ có vài hạt trân châu ẩn hiện trong làn tóc, này một thân xuyên đến hoàn mỹ, không có sức mang vàng mang bạc, mỗi thứ lại là trân bảo, hiện đến cả người càng tao nhã.

Thái hậu nhìn tiểu cô nương cười sung sướng, nói: “Thật giống nương người như đúc, nhìn xem, lớn lên nhiều xinh đẹp...” Trong lòng Thái hậu lại không khỏi thở dài, diện mạo Lăng Vân tuy rằng rất tốt, nhưng thân mình quả thật có chút đơn bạc, gầy yếu có thừa trung khí không đủ, không giống như có phúc.

Lăng Vân nghe Thái hậu khen cũng không có nhiều thụ sủng nhược kinh, hàm tiếu cúi đầu: “Thái hậu nương nương quá khen, thần nữ không đảm đương nổi.” Lại rất ôn trọng hào phóng, Thái hậu lại càng thêm tiếc hận, đáng tiếc, ngoại hình cùng tính tình đều thật xứng đôi Chủ Thiệu Lăng.

Thái hậu giúp Chủ Thiệu Lăng tuyển phi cũng không cần diện mạo nhiều tuyệt sắc, chỉ cần xuất thân tốt, tướng mạo không có gì trở ngại, nhân phẩm tính tình tốt, thân mình cũng phải tốt hơn, có Lăng hoàng hậu làm ví dụ phía trước, Thái hậu dù thế nào cũng muốn giúp Chủ Thiệu Lăng tuyển người thân mình chắc một ít.

Thái hậu thường tọa, đem Lăng Vân giữ bên người, cười khê: “Trong cung tịch tịch, ai gia nghĩ đến lễ thêu cầu Chúc Nữ, gọi các người đến cho thêm phần náo nhiệt, năm rồi ai gia thưởng vài thứ, các người lại ở nhà đập đầu lĩnh ân rất giống đem lên hương án tế, chung quy không có ý nghĩa.”

Thái hậu sai người đem đồ vật cấp các tiểu thư lần lượt đưa xuống, mọi người tạ thưởng, Thái hậu cười cười lại sai người ban thưởng trà ban thưởng trái cây, khiến đại gia không cần câu nệ, Thái hậu mình mọi người, trong lòng yên lặng đáng giá, Lăng Vân không thể suy nghĩ, thân mình này thật sự không được, chống đỡ không được trong cung lại phí thời gian, tiểu nữ nhi của Kỳ Trân trưởng công chúa nhìn qua ngược lại khỏe mạnh, nhưng tướng mạo lại không xuất sắc, bởi nhỏ Chủ Thiệu Lăng, trưởng nữ nhà Lễ bộ Thượng thư bộ dạng lại tốt, những cử chỉ lại không đủ đoan trang, không thể đảm đương chính phi...

Trong lòng Thái hậu không quá vừa lòng, quay đầu lại nhìn thấy nữ nhi Chân Tư của Chân gia ngồi bên cạnh Lệ phi, nàng khê nhũ mày, Chân Tư lớn lên không quá giống Lệ phi, nhưng cũng là mỹ nhân, thoát nhìn nồn nà, một đầu tóc đen như lụa, nhưng mi gian không có loại toan tính như Lệ phi, cúi đầu lẳng lẳng

ngồi, dáng người nhìn qua không tồi, sắc mặt hồng nhuận, nhìn được sức khỏe rất tốt, lúc tiếp nhận phụng trà lộ ra bàn tay nhỏ trắng nõn, cử chỉ khi thưởng trà cũng xem như đoan trang, như vậy nhìn ngược lại Chân Tư tứ giác câu toàn, chính là... Thái hậu âm thầm thở dài, đáng tiếc, sinh ra ở Chân gia, dù tốt cũng vô dụng.

Lệ phi nhìn những nữ hài trong phòng cũng thầm vui sướng, bất luận thế nào, đơn độc nhìn xem, ai đánh giá cũng phải nói Chân Tư là tốt nhất, Lệ phi nhìn kỹ trang phục Chân Tư, mỗi một thứ đều là Lệ phi tự mình chuẩn bị, tuyệt đối có thể vừa mắt Thái hậu.

Nên nhìn đều nhìn, trong lòng Thái hậu không quá vừa ý, lại vẫn cười vui vẻ ban thưởng một phen, lại hảo hảo đưa trở về. Chỉ có Lệ phi thỉnh ân Thái hậu muốn xin Chân Tư ở lại cung vài ngày, trong lòng Thái hậu phiền muộn, không muốn để ý đến nàng, gật đầu đáp ứng, Lệ phi vội lời kéo Chân Tư tạ ơn. Bạn đang ?

Lệ phi đưa Chân Tư trở về Lân Chỉ cung, lời kéo nàng nói một lát tình hình, lại đem sở thích của Thái hậu tinh tế thuật lại, cuối cùng nhẹ giọng cười nói: “Đứa nhỏ ngoan, trong các nữ hài người phát triển tốt nhất, yên tâm đi, chỉ cần làm theo lời cô nói, Thái hậu tất nhiên sẽ thích người.”

Chân Tư cúi đầu, như trước yên lặng, Lệ phi nói cái gì nàng nghe cái gì, không trả lời, Lệ phi chỉ cho là nàng e lệ, cười khê: “Đại hoàng tử xuất cung đi hành cung một đoạn thời gian mới trở về.” Vừa lúc tiện cho mình động thủ, trong lòng Lệ phi âm thầm tính toán, nhất định phải đem chuyện chung thân của Chủ Thiệu Lăng định ra đến trước khi hắn trở về.

Trong Từ An điện Thái hậu lẳng lặng nhìn danh thiếp các tiểu thư, trong lòng lại không có chủ ý, mỗi người đều không tồi, nhưng mỗi người cũng đều có chỗ không hợp tâm ý nàng, bữa trưa vừa qua hoàng đế liền đến, sau khi biết Thái hậu không vừa ý Lăng Vân thân mình suy yếu liền thở ra một hơi, cười nói: “Nhi tử cũng lo lắng điểm này, may mắn còn nhiều nữ nhi như vậy, mẫu hậu lại chọn là được.”

Thái hậu thở dài: “Ai cũng không tốt...”

Hoàng đế lật danh thiếp, nói: “Nữ nhi Kỳ Trân trưởng công chúa không tốt sao? Con của công chúa cùng Vĩnh Định hầu, thân phận này cũng xứng đôi Lăng nhi.”

Thái hậu lắc đầu: “Hoàng đế không nhìn thấy, diện mạo không tốt.” Kỳ Trân trưởng công chúa không phải con ruột của Thái hậu, Thái hậu cũng không quá thích đứa con này, lại nói Vĩnh Định hầu không có thực quyền, không thể giúp đỡ cho Chủ Thiệu Lăng, đương nhiên những điều này không thể cùng hoàng đế nói thẳng.

Chỉ cần Thái hậu không chọn Lăng Vân là được, là người khác hoàng đế cũng không để ý, hoàng đế bỗng nhiên nhớ đến hôm qua Lệ phi lên lút cùng mình nói, nếu quyết định không được không bằng đem bát tự nữ hài giao cho Khâm Thiên giám, xem ai bát tự cùng Chủ Thiệu Lăng phù hợp nhất liền chọn ai, biện pháp tốt như thế, hoàng đế cười nói cho Thái hậu, Thái hậu chọn không được, nghĩ nghĩ gật đầu: “Khiến người của Khâm Thiên giám nhìn xem đi, cũng là, dù sao cũng phải tìm cho Lăng nhi người có bát tự tốt.”

Lân Chỉ cung bên kia chỉ cần nửa canh giờ liền nhận được tin, Lệ phi cuối cùng yên tâm, Chủ Thiệu Nguyên cũng tại Lân Chỉ cung, nghe vậy thở ra một hơi, cười nói: “Mẫu phi yên tâm, bên Khâm Thiên giám nhi tử đã chuẩn bị thỏa đáng, tuyệt đối không xảy ra việc gì.”

Lệ phi gật đầu, tựa hồ đã nhìn thấy được bộ dạng giận đến khó thở của Chủ Thiệu Lăng sau khi biết tin, nhìn không được cười ra tiếng, châm chọc: “Dem Tư nha đầu cho hắn là tiện nghi hắn, ta ngược lại muốn nhìn, chờ đến Đại hoàng tử cưới nữ nhi nhà chúng ta, phủ Tử Quân Hầu còn có thể giúp hắn như bây giờ hay không, ha ha...”

So với trong cung náo nhiệt, Thiên Thọ hành cung an tĩnh tường cùng hơn rất nhiều, đêm Thất Tịch Chủ Thiệu Lăng sai người đem Trích Tinh lâu trong hành cung thu thập sạch sẽ, trên đài cao bố trí một bộ gia cụ lê hoa màu vàng, bình phong, nhuyễn tháp, bàn để vật bát tiên, không gì không có, Chủ Thiệu Lăng còn phân phó người đem lên một bàn các loại điểm tâm cùng trái cây Vệ Kích thích ăn.

Lúc Chủ Thiệu Lăng cùng Vệ Kích dùng qua bữa tối, cung nhân đã thu thập xong lui xuống, Vệ Kích nhìn nơi này được bố trí kỹ càng như vậy cũng biết nhất định là do Chủ Thiệu Lăng phân phó, trong lòng ấm

áp, đi đến trước bàn giúp Chữ Thiệu Lăng lột hạt thông, Chữ Thiệu Lăng đi đến cùng hán ăn một lát, cười: “Không phải cho người đến ăn, đến...”

Chữ Thiệu Lăng lôi kéo Vệ Kịch nằm lên tháp quý phi, cười khê: “Nhìn bầu trời.”

Lúc này là giờ Tuất canh ba, bóng đêm tràn ngập không trung, sắc trời hôm nay rất tốt, ánh sao lấp lánh, ngân hà kéo dài từ nam đến bắc cắt ngang bầu trời đêm xanh thẫm, dẹt thành một dải sáng màu bạc, đã lâu rồi Vệ Kịch không nhìn qua bầu trời đêm như vậy, đôi mắt đen tỏa ánh sáng rạng rỡ, nở nụ cười: “Xinh đẹp, kia là sao Ngưu Lang, trong hai đòn gánh bên cạnh là hài tử.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu cười khê: “Bên kia..... kia, là sao Chức Nữ.”

Vệ Kịch gật đầu, hai người nằm như vậy trên đài cao, giống như chính mình cũng bị ánh sao vây quanh, không biết là bị cảnh đẹp bao la hùng vĩ xung quanh mê hoặc, hay là người trước mắt mê hoặc, khó được, Vệ Kịch quay đầu chủ động hôn lên khuôn mặt nghiêng nghiêng của Chữ Thiệu Lăng, nhỏ giọng nói: “Cám ơn điện hạ.” Không có người xem trọng một Vệ Kịch nho nhỏ, chỉ có Chữ Thiệu Lăng, đem hán đau như bảo bối.

Chữ Thiệu Lăng cười khê, nghiêng thân mình ôm lấy Vệ Kịch hôn môi.

30. Chương 30

Phía Khâm Thiên giám hiệu suất cao đem ngày sinh tháng đẻ các thiên kim hợp cùng Chữ Thiệu Lăng, hôm sau chờ qua bữa sáng liền đưa đến Từ An điện.

Chúng phi đang ở Từ An điện thỉnh an Thái hậu, cùng hoàng đế hạ triều lại đây thỉnh an gặp nhau, nghe nói Khâm Thiên giám xem xét xong bát tự vôi vàng gọi người đưa tới, Khâm Thiên giám đem ba người có bát tự thích hợp nhất phân danh thiếp chọn ra, đứng hàng đầu chính là Chân Tư.

Thái hậu vừa thấy danh thiếp trong lòng liền không quá thoải mái, thần nhiên nói: “Ai gia cũng không biết, nguyên lai bát tự Chân thị tốt như vậy...”

Ý tứ của Thái hậu kể ngốc đều nghe được, chính sử Khâm Thiên giám trong lòng thẳng run, nhưng không dám không nghe lời Chữ Thiệu Nguyên, đặc tội Thái hậu so đặc tội Nhị hoàng tử nặng hơn, Chính sử Khâm Thiên giám ổn định tâm thần, trầm giọng nói: “Hồi Thái hậu, Chân thị bát tự thật tốt, nghi thất nghi gia, bát tự cùng Đại hoàng tử thích hợp nhất, vả lại thần xem mệnh cách cho Chân thị, mệnh Chân thị là phượng loan cao phi, rất không tầm thường.”

Chính sử Khâm Thiên giám trong lòng đổ đầy mồ hôi, mấy ngày trước Nhị hoàng tử Chữ Thiệu Nguyên tìm hán, mệnh hán phê cái mệnh số tốt cho Chân thị, Chính sử Khâm Thiên giám cũng nhìn ra, Chữ Thiệu Nguyên muốn khiến Thái hậu động tâm, ai cũng biết hiện giờ trữ vị chưa định, Thái hậu đương nhiên muốn Chữ Thiệu Lăng lên làm Thái tử, nàng biết mệnh cách Chân tư xong nhất định sẽ động tâm.

Quả nhiên trong lòng Thái hậu hơi vừa động, phượng loan cao phi? Đây chẳng phải mệnh cách Hoàng hậu? Trong lòng Thái hậu có chút rung động, Lăng nhi của nàng về sau tất nhiên muốn làm hoàng đế, bên người có nữ nhân mệnh số như vậy cũng không sai, bất quá vẫn không thể để Chữ Thiệu Lăng cưới Chân Tư làm chính phi, Chân Tư nhan sắc không tồi, làm trắc phi cũng còn được đi....

Thái hậu trong lòng đều nghĩ Chữ Thiệu Lăng, còn không chú ý đến, sắc mặt hoàng đế thật không tốt, phượng loan cao phi? Hán còn chưa chết đâu, đã có người muốn cưới nữ nhân mệnh cách như vậy sao?

Trong lòng Thái hậu do dự, đến khi quay đầu nhìn hoàng đế mới hiểu được, nội tâm hoảng hốt, vôi vàng nắm chặt danh thiếp Chân Tư trong tay, vôi la lên: “Không cần phải nói, đi xuống đi.”

Chính sử Khâm Thiên giám khó hiểu, hán còn chưa giải thích đâu, học thuộc lòng một tờ giấy lớn lời hay còn chưa nói, sao lại cho hán đi xuống? Hán lại hoang mang cũng không dám thể hiện đến, ôm đầy lòng băn khoăn mà quỳ an.

Lệ phi vẫn vô tư, cho rằng Thái hậu chỉ nghe vài câu này liền chọn ra đến, thần tình sắc mặt vui mừng, nàng vẫn luôn không khiến Chân Tư hồi phủ, để nàng ở lại Lân Chỉ cung chờ tiếp chỉ, chính mình cũng muốn đi theo dính không khí vui mừng đâu.

Thái hậu liếc mắt nhìn hoàng đế, mẩu tử liên tâm, Thái hậu biết hoàng đế nghĩ như thế nào, nói: “Ai gia mệt, các người quỳ an đi.”

Tất cả mọi người đi rồi, Thái hậu mở ra lư hương, đem danh thiếp Chân Tư bỏ vào, nhìn ánh lửa mỏng manh, nhẹ giọng nói: “Không nghĩ đến Chân thị ngược lại may mắn, cũng đã lâu hoàng đế chưa nạp phi đi, hậu cung... cũng nên thêm người mới.”

Hiếu con không ai bằng mẹ, Hoàng đế đa nghi, mệnh số Chân Tư dù có tốt cũng không được, cái này nếu thật sự đem Chân Tư cho Chử Thiệu Lăng mới là hại Chử Thiệu Lăng, tuy rằng chỉ là một tiểu nữ hài nhi, hoàng đế cũng có thể nghi ngờ thành Chử Thiệu Lăng muốn tạo phản, Thái hậu tự nhiên không muốn nhìn đến phụ tử trở mặt, vì Chử Thiệu Lăng chỉ phải nhanh chóng đem Chân Tư xử lý, Thái hậu cười cười: “Nha đầu Chân Tư ai gia nhìn, bộ dáng nhân phẩm đều tốt, hoàng đế xem nhất định cũng thích.”

Hoàng đế nghe xong trong lòng có chút thoải mái, hẳn còn đang lo lắng nếu Thái hậu cứng rắn muốn đem Chân Tư cho Chử Thiệu Lăng thì làm như thế nào đâu, này là Thái hậu thông cảm chính mình, hoàng đế cũng muốn tỏ vẻ một phen: “Vừa là mẫu hậu thích, nhi tử chọn ngày liền triệu Chân thị vào cung phụng dưỡng mẫu hậu đi, chuyện của Lăng nhi... Lăng nhi còn nhỏ, hôn sự lại kéo dài một năm cũng không sao, mẫu hậu từ từ xem, nhất định phải chọn một người hợp ý ngài.”

Thái hậu nghe xong quả nhiên vừa lòng, trước mắt quả thật không có nữ hài nhi vừa ý, bắt quá lại thêm thời gian một năm, tất nhiên nàng có thể chọn ra cho Chử Thiệu Lăng một Tần Vương phi thích hợp.

Nhiều ngàn ấy năm qua giữa Thái hậu cùng hoàng đế cũng không có bao nhiêu thân thiết, bởi vì có một số việc không thể tránh khỏi xung đột, nhưng bọn hắn cũng có nhất định ăn ý, mỗi lần thoái nhượng đối phương đều ý nghĩa một lần bồi thường, Thái hậu cùng hoàng đế đều có thể được đến kết quả mình muốn.

Bất quá chuyện lần này đương nhiên cũng phải có cách nói, cũng không thể nào truyền ra giúp Chử Thiệu Lăng tuyển phi, cuối cùng người được chọn lại vì mệnh số quá tốt mà khiến hoàng đế hoành đao đoạt ái, Thái hậu đương nhiên không chấp nhận chê cười như vậy, cho nên lần này hưng sư động chúng thành Thái hậu thương cảm hoàng đế bên người không ý trung nhân, lại bệnh nặng mới khỏi, đương nhiên muốn tìm một người ôn nhu tri kỷ hầu hạ, cho nên Thái hậu mới đem nữ nhi vừa đến tuổi tiến cung nhìn qua một lần.

Cách ngày hoàng đế đã ra chiếu: “Chân Tư Chân thị ôn nhu hiền lương, túc ung đức mậu, dựa theo ý mệnh Thái hậu, phong làm Chân tần, ban thưởng lấy ngân sách bảo. Nay vào cung hiểu kính, thời khắc không quên, giúp cho hoàng gia khai chi tán diệp, khâm thử.”

Thái giám niệm thánh chỉ niệm đến Lệ phi sững sốt, đây là tuyển vương phi cho Chử Thiệu Lăng a, như thế nào đột nhiên... liền thành tần phi cho hoàng đế?

So sánh với nàng, Chân Tư ngược lại bình tĩnh, tiến lên tiếp nhận thánh chỉ, còn không quên gọi cung nhân đến thưởng bạc.

Chân Tư đem thánh chỉ cất kỹ, nhẹ giọng nói: “Cô... công công nói cho ta ba ngày trước khi tiến cung, trong nhà cũng không thiếu vật dụng cần thiết cần phải lưu ý, hôm nay cho ta xuất cung đi thôi.”

“Tư nhi... bọn họ niệm sai đúng không?” Lệ phi đoạt lấy thánh chỉ nhìn lại một lần, nhắc lại, “Không có khả năng a.... Sao có thể phong người làm tần đâu, bốn cung là phi tử hoàng thượng, hiện lại người vừa muốn tiến cung, này tính cái gì? Không có khả năng...”

Chân Tư cầm lại thánh chỉ, thản nhiên nói: “Cô, sai người đưa ta xuất cung đi, hiện giờ ta đã là phi tần của hoàng thượng, lại ở trong này sợ không thích hợp, nếu buổi tối hoàng thượng đến, phải nói thế nào đâu?”

Trong đầu Lệ phi loạn thành một đoàn, gật đầu, bừa bãi nói: “Quả thật... người không thích hợp ở lại nơi này của bốn cung, ta đây khiến người đưa người trở về, nhất định có chỗ nào sai sót, chờ bốn cung đến hỏi hoàng thượng...”

Chân Tư cúi đầu quỳ an, đi theo thống lĩnh thái giám trong cung Lệ phi ra ngoài.

Sau khi trở lại Chân phủ, Chân Tư một câu cũng không nói, chỉ đem thánh chỉ giao lại cho Chân Gia Hân xong trở về trong viện.

Từ Chân Tư nghe cha mẹ nói, cô cô trong cung muốn đem chính mình gả cho Tần vương xong vẫn luôn như vậy, một lời nói dư thừa đều không.

Nàng năm nay đã mười bốn, lại sinh ra trong nhà quan lại, chuyện nên hiểu đều đã hiểu, nàng biết mình thành vật hy sinh, sau khi xuất giá, Tần vương cho dù là Bồ Tát cũng sẽ không đối xử tử tế với mình, phí mất nhân sinh, chịu ủy khuất một đời đã là nhẹ, Tần vương cùng nhà mình thủy hỏa bất dung, tương lai tất nhiên không người chết thì ta sống, nếu Tần vương thua cuộc, tất nhiên sẽ không cho mình chết sau hắn, còn nếu Tần vương thắng, lại càng không tha thứ bên mình có một nữ nhân cùng mình có diệt tộc chi cừu, đến lúc đó, cũng là chết.

Chân Tư có thể nghĩ đến, người trong nhà tất nhiên đều đã nghĩ, tất cả mọi người đều biết sẽ như vậy, nhưng vẫn muốn đem mình gả cho Tần vương.

Chân Tư mới mười bốn tuổi, ở chỗ không người từng âm thầm khát khao hôn sự tương lai của mình, có lẽ là biểu ca hoàng tử, có lẽ là thiếu gia trẻ tuổi nhà ai, có lẽ là một anh dũng tướng quân chinh chiến sa trường mang theo vô số chiến công, vô số lần nghĩ đến, như thế nào cũng không nghĩ đến kết cục lại như thế này.

Một khắc kia biết mình bị phong làm tần phi của hoàng đế, trong lòng Chân Tư thậm chí còn có chút vui vẻ, ít nhất không cần chết, không phải sao? Về phần kết quả này có thể khiến tổ phụ cùng cô vừa lòng hay không, khiến nàng làm nàng đều đã làm. Rơi vào kết quả này, có lẽ là ông trời xót thương, cho nàng một con đường sống đâu?

Nữ hài nhi một đêm trưởng thành, Chân tư nhìn một phòng trang sức màu đỏ, cười lạnh, cô cô tốt của nàng, trước kia luôn ôm nàng nói thích nàng, muốn mình ở cạnh nàng bồi nàng cả đời, khi đó Lệ phi ám chỉ còn khiến Chân Tư đỏ mặt, vận mệnh trêu người, lời này ngược lại ứng nghiệm, về sau trong cung, từ từ, nàng đương nhiên sẽ bồi Lệ phi cả đời.

31. Chương 31

Sau khi nhận được thánh chỉ, Lệ phi cũng cố không hơn suy nghĩ liền muốn diện thánh, bắt đắc dĩ hoàng đế đang triệu kiến đại thần, Lệ phi dù có ngu ngốc cũng không dám vào làm loạn lúc này, nhưng lại đứng ngồi không yên, liền mang người đi Từ An điện.

Trong Từ An điện Thái hậu đang niệm kinh, nghe nói Lệ phi đến, căn bản không muốn để ý đến, nhưng nghĩ thế nào cũng muốn tiếp Chân Tư vào cung, chuyện này nói không tốt rất làm mất mặt Lệ phi, chỉ phải khiến người đưa vào.

Lệ phi đã bình tĩnh rất nhiều, quy củ thỉnh an Thái hậu, lại hỏi dò chuyện Chân Tư, Thái hậu thân nhiên nói: “A, đó là chất nữ người mệnh hảo, ai gia nhìn cũng vừa lòng, trong cung đã mau ba năm không tuyển phi, bên cạnh hoàng đế đang cần có người mới, đây không phải thực thích hợp sao? Chân thị vừa vào cung liền phong Tần, đó cũng là ân điển của hoàng đế với nhà mẹ đẻ người.”

Lệ phi miễn cưỡng áp chế lửa giận trong lòng, cường định nở nụ cười, nói: “Thái hậu... thần thiếp đã là phi tử hoàng thượng, Tư nhi lại so với thần thiếp thấp hơn một lứa, này... chỉ sợ không ổn đi, thần thiếp chính mình không có cách, nhưng tương lai lại khiến Nguyễn nhi gọi người như thế nào đâu?”

Thái hậu quét mắt nhìn Lệ phi, trong lòng cười lạnh, còn thật đánh giá cao chính mình, không nói đến quy củ tiên triều, cho dù là không, bất quá chỉ là nạp thiếp mà thôi, có cái gì thích hợp với không thích hợp?

Ngữ khí Thái hậu càng không kiên nhẫn: “Nàng là hậu phi, Nguyễn nhi là hoàng tử, vốn không có nhiều cơ hội gặp mặt, lại phiền phức chỗ nào, lại nói chờ thêm hai năm nữa Nguyễn nhi xuất cung kiến phủ, còn làm sao lại thấy?”

Lệ phi bị Thái hậu nói một câu lại trở về một câu, Thái hậu nói mỗi câu lại đều có lý có tình, phản bác không được, Lệ phi đã biết việc này không còn đường cứu vãn, chỉ phải nhân thoai vài câu liền quỳ an.

Lệ phi ghen một bụng hỏa trở về Lân Chỉ cung, vừa mới ngồi xuống Chử Thiệu Nguyễn đã đến, Lệ phi biết chắc hẳn cũng chỉ vừa mới biết tin, nhìn nhi tử phần nộ cũng mệt mỏi không thôi, nói: “Ngồi đi, mẫu phi vừa từ chỗ Thái hậu trở về, việc này... không thể cứu vãn. Rõ ràng là Thái hậu tuyển Vương phi cho Chử Thiệu Lăng, như thế nào lại đột nhiên cho Hoàng thượng! Ta thật vất vả mới đem yêu tinh bên người Hoàng Thượng thu thập hết, hiện tại lại đến một cái còn trẻ, tướng mạo lại xinh đẹp, ta....”

“Bây giờ nói thứ này đều vô dụng, vì sao Thái hậu nghe Khâm Thiên giám nói xong lại thay đổi?” Đây là cái bẫy cho Chử Thiệu Nguyễn tử mị thiết kế, hẳn tính kế kỹ càng, hơn nữa mỗi bước đều thực chính xác, như thế nào cuối cùng lại thua?! Chử Thiệu Nguyễn càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, phía trước đều đúng, nhưng từ Khâm Thiên giám bắt đầu liền không đúng, Chử Thiệu Nguyễn vội la lên, “Mẫu phi người ngấm kỹ lại, hôm qua người của Khâm Thiên giám nói cái gì?”

Lệ phi tỉnh táo lại cẩn thận hồi ức, chậm rãi thuật lại, cuối cùng hoài nghi nói: “Khâm Thiên giám nói đều là lời hay, không sai a....”

Chử Thiệu Nguyễn nghe xong sắc mặt đã trắng bệch, hẳn không dằn dờ Khâm Thiên giám như vậy!

Hoàng đế bệnh nặng vừa tốt, hiện tại lại theo hoàng đế nói Tần Vương phi tương lai là mệnh phượng hoàng, hoàng đế làm sao lại dễ dàng tha thứ?

Chử Thiệu Nguyễn giận dữ, cũng xem không hơn tị hiềm, ngay lập tức cho gọi chính sử Khâm Thiên giám lại đây, mạnh vỗ một bàn tay, cả giận nói: “Ngu ngốc! Ta lúc trước dặn người thế nào?! Chỉ nói người ghi đến nghi nam vương phu là cùng, vì sao lại bừa bãi thành phượng loan cao phi?! Hồ ngôn loạn ngữ, muốn chết phải không?!”

Chính sử Khâm Thiên giám cũng trợn tròn mắt, run run rẩy rẩy đem tin phục Chử Thiệu Nguyễn sai người đưa hẳn lấy ra, này vốn là hẳn sợ tương lai a chuyện họa bất cập thân mới lưu trữ làm chứng cứ, lúc này lại vừa khi dùng đến, chính sử đưa tin cho Chử Thiệu Nguyễn, run giọng nói: “Nhị hoàng tử, này đó, không phải là ngài khiến hạ quan nói sao?”

Chử Thiệu Nguyễn sững sốt, cầm giấy viết thư nhìn qua, giấy trắng mực đen —— Chân thị mệnh có cửu phượng tề phi, là mẫu nghi thiên hạ.

Chử Thiệu Nguyễn cả người ngây ngốc, chữ viết này rõ ràng là của mình, nhưng là... mình quả thật không hề viết như vậy a, Chử Thiệu Nguyễn nếu không phải điên thì làm sao có thể viết xuống mấy thứ này.

Chính sử run rẩy nói: “Nhị hoàng tử nói thật sự quá mức rõ ràng, mệnh phượng loan cao phi vẫn là hạ quan sửa lại, này....”

Chử Thiệu Nguyễn nhắm mắt, hẳn hiểu được, từ đầu đến cuối hẳn đều bị người tính kế.

Chính mình tử mị thiết lập liên hoàn kế không biết từ lúc nào đã bị người xem thấu, không thì chuyện đổi tin cũng sẽ không làm đến thuận lợi như vậy, uống hẳn còn muốn thừa dịp Chử Thiệu Lăng không ở đem chuyện này định ra rõ ràng, không nghĩ đến, không nghĩ đến... Chử Thiệu Nguyễn hung hăng xé nát giấy viết thư. Chử! Thiệu! Lăng!

Trong Thiên Thọ hành cung, Chử Thiệu Lăng nhìn mật báo Thính Vũ đưa đến cười khê, đáng tiếc, nếu không phải vì khiến Chử Thiệu Nguyễn mất cảnh giác, hẳn còn thật muốn ở lại trong cung nhìn trò hay, Chử Thiệu Lăng đem tin trong tay thả vào lư hương, nhìn ngọn lửa nhảy múa cười khê, Chân Tư hẳn nghe nói qua, quả nhiên là xinh đẹp, nhưng hẳn không phúc khí hưởng thụ, chỉ mong phụ hoàng hẳn sẽ thích đi.

Chử Thiệu Lăng đang cùng Vệ Kịch chơi cờ, Vệ Kịch lẳng lẳng nhìn Chử Thiệu Lăng mỉm cười đốt đồ vật, hỏi: “Trong cung có chuyện tốt gì sao?”

“Ân.” Chử Thiệu Lăng cười khê, “Hoàng thượng tuyển được một vị mỹ nhân trẻ tuổi lại xinh đẹp, chính là chuyện vui đâu.”

Vệ Kịch không cảm thấy chuyện này tốt thế nào, tiếp tục say mê trải bàn cờ, gần đây hẳn thực thích chơi cờ, đáng tiếc Trương Lập Phong mỗi ngày chỉ cùng hắn chơi mười ván, đến hành cung bên này thì một bàn cũng không còn, cũng may còn có Chữ Thiệu Lăng cùng.

Chữ Thiệu Lăng không yên lòng nghĩ chuyện trong cung, nhất tâm lưỡng dụng, trên tay rải cờ lại tuyệt không chậm, hẳn chấp bạch Vệ Kịch chấp hắc, trên bàn cờ hắc tử đóng vững đánh chắc, phòng bị kỹ càng, bạch tử lại thực tàn mạn, mỗi nơi một ít, không có phương pháp gì.

Lúc Vệ Kịch vừa cùng Chữ Thiệu Lăng chơi cờ còn tưởng rằng Chữ Thiệu Lăng không quá giỏi, thật qua một ván mới biết được lợi hại, Chữ Thiệu Lăng giỏi về mai phục, lúc nhìn qua chỉ thấy giống vô dụng, chờ đến khi bạch tử trên bàn cờ nối liền thành một mảnh mới phát hiện ra kẻ vô dụng đã cầm đao đặt ở yết hầu mình, một bàn cờ tàn mạn lại hình thành trận thế vây kín, một quân cũng không lãng phí, đem hắc tử bắt sạch.

Trong lòng Vệ Kịch nghĩ gì đều hiện ra trên mặt, kinh hỉ nói: “Điện hạ thật lợi hại! Dem thần ăn gắt gạo.” Vệ Kịch nguyên bản tưởng rằng Trương Lập Phong chơi cờ đã rất lợi hại, hiện tại mới biết được nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, so với Trương Lập Phong từng bước ép sát, Chữ Thiệu Lăng một bước tính ngàn dặm càng khiến người ta vỗ tay tán dương.

Chữ Thiệu Lăng khẽ chọn mắt phượng, cười khê: “Ta lúc nào thì không đem ngươi ăn gắt gạo?”

Lúc này Vệ Kịch chỉ nói không nghĩ nhiều, hiện tại khiến Chữ Thiệu Lăng vừa nói như thế lập tức đỏ mặt, Chữ Thiệu Lăng chịu không được bật cười, cũng không được, ván cờ này thắng bại đã sớm định, tiếp tục chơi tiếp cũng không khác. Chữ Thiệu Lăng đứng dậy đi đến bên Vệ Kịch, chỉ vào bàn cờ một chút một chút nói cho hắn, Vệ Kịch vẫn có chút ngộ tính, bài binh bố trận tuy rằng không nhiều chiêu số tinh xảo, nhưng vẫn phi thường ổn thỏa, phòng bị kỹ càng, Vệ Kịch là vừa học, nếu lại luyện thêm vài năm, chính mình cùng hắn chơi cờ cũng sẽ phải phí một phen công phu, Chữ Thiệu Lăng giảng cho Vệ Kịch rất nhiều đạo lý bên trên, cười cười: “Này đã không tồi, ngươi mới vài tuổi đâu, đã đánh cờ được tốt lắm.”

Vệ Kịch cũng bởi vì nhanh miệng nói lỡ khi này ngượng ngùng, nghe vậy gật đầu: “Tạ điện hạ khích lệ.” Vệ Kịch nhìn chằm chằm bàn cờ chận rãi cần nhắc những thứ Chữ Thiệu Lăng vừa dạy cho hắn, Chữ Thiệu Lăng sợ Vệ Kịch mệt mỏi, một tay đảo loạn bàn cờ, cười nói: “Đều nhanh chơi một canh giờ, nghỉ một lát, phía đông hành cung ngươi còn chưa đi đi? Bên kia có một mảnh rừng đào, hiện tại phỏng chừng đã kết quả, theo ta đi xem một chút.”

“Thật sao?” Vệ Kịch đã nghe nói phía đông Thanh Hà điện có phiến rừng đào, hẳn tưởng chỉ là đào chuyên nở hoa để thưởng, không nghĩ đến lại còn có kết quả, Vệ Kịch vừa nghe liền cao hứng, vội vàng theo Chữ Thiệu Lăng băng qua hành lang gấp khúc phía sau, hai người cũng không đi đường lớn, rẽ ngang dọc hành lang có vẽ tranh, không bao lâu rốt cuộc đến rừng đào phía bên kia, đúng là lúc đào vừa chín, trái cây trong hành cung không ai dám hái, đào mật căng tròn kết đầy một cây, ánh mắt Vệ Kịch sáng lên, nóng lòng muốn hỏi: “Điện hạ, đào này có thể hái sao?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Có ai cản ngươi? Thích ăn đào?”

Bạn đang ?

“Ân.” Vệ Kịch cười cười gật đầu, “Chính mình chưa từng hái qua....” Vệ Kịch thói quen cùng Chữ Thiệu Lăng chơi đùa vài ngày, sớm đã không câu nệ, thoát áo ngoài buộc thành túi, chọn trái hồng nhất mà hái. Chữ Thiệu Lăng coay người gọi thị vệ phía xa mang nước đến, quay đầu lại cùng Vệ Kịch cười nói: “Chờ một lát rửa sạch chúng ta liền ăn ở đây, ngươi....”

Chữ Thiệu Lăng dở khóc dở cười, trong lúc chính mình đi dọn dò thị vệ, Vệ Kịch đã cầm trái đào cạo lên áo cần một hơi, thấy mình nói như vậy lập tức ngượng ngùng cả người, thật đào ngâm trong miệng hai má phùng ra, Vệ Kịch cứ như vậy lăng lăng nhìn Chữ Thiệu Lăng, không dám nhai cũng không dám nuốt, Chữ Thiệu Lăng bật cười, nói: “Thôi, ngọt sao?”

Vệ Kịch nhai nhai nuốt xuống, gật đầu: “Ngọt.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, đến gần kéo tay Vệ Kịch cắn xuống, gật đầu: “Ân, là rất ngọt.”

Chử Thiệu Lăng nhắm ngay chỗ Vệ Kịch vừa cắn cắn một hơi, Vệ Kịch có chút thẹn thùng, đỏ mặt, cúi đầu lay cành đào, nhặt trái lớn nhất cọt lên ngực, đưa cho Chử Thiệu Lăng: “Điện hạ, ăn cái này.”

Chử Thiệu Lăng không tiếp, cầm lấy quả đào trong tay Vệ Kịch tiếp tục ăn, không hề để ý nói: “Hái tiếp, ăn không hết lại đưa cho ca ca ngươi, phân cho mọi người.” Nói xong chính mình cũng vén tay áo hái xuống, Vệ Kịch cầm trái đào lớn nhất trong tay, mặt có chút hồng, cắn một hơi, lại theo chân Chử Thiệu Lăng cùng hái đào.

Chử Thiệu Lăng nhìn trên mặt Vệ Kịch không che giấu ý cười cười khê, hôm nay chính mình xem như ném đến lạc thú hái đào thư giãn, quả nhiên có thể ngọt đến trong lòng.

32. Chương 32

Ba ngày sau Chân Tư vào cung, làm chủ Vinh Phúc cung, ba ngày liên tục hoàng đế lâm hạnh Chân tần, nhất thời thánh sủng phi thường.

Trong hành cung lại như mọi ngày một dạng, Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch mỗi ngày không phải câu cá thì đánh cờ, thích ý vô cùng, Vệ Kịch thích chơi cờ, cho dù tới bây giờ cũng chưa thắng qua nhưng hưng trí rất cao, Chử Thiệu Lăng khi cùng người khác chơi cờ thường thích treo người, không lạnh không nóng từng chút đem đối phương phá hỏng, như mèo vờn chuột, nhưng khi cùng Vệ Kịch chơi cờ, Chử Thiệu Lăng lại thực ôn hòa, còn cố ý mỗi lần đều biến hóa chiêu số, khiến Vệ Kịch học được không ít.

Hôm nay hai người ngủ trưa một lát, sau khi tỉnh lại đang chơi cờ thì Vương Mộ Hàn vội vàng lại đây, nhỏ giọng nói vài câu bên tai Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng gật đầu, cười lạnh: “Không việc gì, đem người giải đến trước Hải Yến điện, trong chốc lát ta đi.”

Wang Mộ Hàn gật đầu đi.

Vệ Kịch ngẩng đầu nhìn, muốn hỏi một chút là việc gì lại sợ là thứ gì mình không nên biết, do dự dò hỏi: “Điện hạ, làm sao vậy?”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười trấn an: “Có một tiểu thái giám tay chân không sạch sẽ, trộm một ít đồ vật, không có việc gì.” Chử Thiệu Lăng vốn muốn an ủi Vệ Kịch cho nên nói đùa, ai ngờ Vệ Kịch lại cảnh giác đứng lên, nghiêm mặt nói: “Bên người điện hạ tuyệt đối không thể để người như vậy, trộm đạo là việc nhỏ, nhưng có thể thấy được phẩm hạnh người này không được, đây là sơ hở bên người điện hạ, đều là hạ thần sai, thần cho rằng muốn sớm giải quyết mới tốt.”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Quả thực là huynh đệ Vệ Chiến, giống nhau cẩn thận, người này là do ca ca ngươi phát hiện.”

Vệ Kịch được Chử Thiệu Lăng khen một câu, trong lòng thực cao hứng, nhưng vẫn cố gắng giấu đi vui vẻ trên mặt, nghiêm mặt nói: “Này vốn là chức trách của thần, bên người điện hạ không thể có bất luận lỗi hổng nào.”

Chử Thiệu Lăng bật cười, nói: “Nghe lời ngươi, ta ngay lập tức đi giải quyết hẳn.” Chử Thiệu Lăng đứng dậy, giống như cô ý nhớ tới cái gì, cười nói, “Người liên không theo ta đi, chỉ là việc nhỏ. Ta đột nhiên lại muốn ăn đào, ngươi đi hái cho ta một ít đi, chọn hồng một chút.”

Vệ Kịch vốn muốn đi theo, hỏi rõ ràng một chút là lúc nào trộm đồ vật, lại trộm cái gì, có đồng mưu hay không lại đem ra ngoài cho ai, nhưng lại tưởng việc chính mình có thể nghĩ ra khẳng định Chử Thiệu Lăng càng rõ, không cần chính mình nhiều lời, gật đầu: “Vâng thần đi thôi.”

Chử Thiệu Lăng nhìn Vệ Kịch đi xa mới xoay người đi Hải Yến điện, ôn hòa trên mặt nháy mắt biến mất, lạnh giọng phân phó: “Trừ bỏ thị vệ, đem tất cả người trong cung đều gọi vào Hải Yến điện đi.”

Cung nhân theo hầu vội vàng đi.

Dưới bậc thang Hải Yến điện lúc này một thái giám đang quỳ, khoảng chừng ba mươi tuổi, run run rẩy rẩy bị hai thị vệ canh giữ, sợ đến mức sắc mặt trắng nhợt như giấy.

Chử Thiệu Lăng từ trên cao nhìn xuống, cười lạnh: “Thư tín truyền lại đâu?”

Vương Mộ Hàn vội vàng đem một phong thư đưa đến, Chử Thiệu Lăng mở ra nhìn, tờ giấy tràn đầy chữ nhỏ, đều là viết lại những chuyện Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kích làm mấy ngày nay, không gì không có, ngay cả chuyện ngày ấy hai người thừa dịp bóng đêm ở bên hồ hôn môi đều viết xuống, Chử Thiệu Lăng càng giận trên mặt lại càng hiện ra bình tĩnh, cười khê: “Không dễ dàng, còn biết viết chữ đâu?”

Lúc này lá thư này chỉ mới có Vệ Chiến xem qua, lúc này sắc mặt hắn cũng có chút trắng bệch, nếu phong thư này thật sự bị mang vào cung, vậy đệ đệ hắn....

Vương Mộ Hàn đến gần, thấp giọng nói: “Điện hạ, cung nhân đều lại đây.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu, nói: “Hôm nay cho các người đến không có gì, chỉ muốn nói một tiếng, bình sinh bốn vương hân nhất mật thám, hai là kẻ không kín miệng, nô tài kia phạm vào cả hai điều kiêng kỵ của bốn vương, nếu không cho một điểm giáo huấn, sẽ khiến cung nhân bên cạnh mình quản cũng như không.”

Vệ Chiến ngẩng đầu nhìn hướng Chử Thiệu Lăng chờ xin chỉ thị, Chử Thiệu Lăng thản nhiên nói: “Trượng tử.”

Thái giám kia không nghĩ đến Chử Thiệu Lăng ngay cả hỏi cũng không hỏi liền trực tiếp xử lý mình, dưới tình thế cấp bách liền la lớn: “Vương gia tha mạng! Nô tài xin khai hết! Là Tứ...” Thái giám kia trong lòng sợ hãi đến cực điểm, không tự giác giãy dụa, thị vệ sợ hãi chạy, vội vàng cầm kiếm gỗ mạnh lên đầu đã, thái giám kia liền ôm đầu tru lên.

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Còn muốn đòi công chuộc tội? Đáng tiếc... chiều nay đối với bốn vương vô dụng. Bịt miệng, chậm rãi đánh cho bốn vương, chỉ cần sau một canh giờ chết là được.” Cho rằng nói ra kẻ đứng sau màn liền cứu được một mạng sao? Nằm mơ, Chử Thiệu Lăng chính là muốn tất cả đều biết, chỉ cần có suy nghĩ không an phận, sẽ chết.

Vệ Chiến âm thầm thở ra một hơi, hắn sợ nếu Chử Thiệu Lăng thật sự thẩm tra, vậy thanh danh đệ đệ hắn liền triệt để vỡ nát.

Vệ Chiến có thể nghĩ đến, đương nhiên Chử Thiệu Lăng đã sớm nghĩ. Thái giám này không phải người của mình, là theo người của phủ Nội Vụ đến, làm việc này liền tính lên Chân gia. Lúc mình xuất cung Chân gia còn đang toan tính chuyện cho mình tuyển phi, vậy không phải Chân gia còn có thể là ai? Còn cần thẩm tra sao?

Chử Thiệu Lăng lệnh tất cả cung nhân nhìn dụng hình, bản thân xoay người đi tìm Vệ Kích.

Vệ Kích đang ở phía đông hành cung tinh tế chọn đào cho Chử Thiệu Lăng, động tĩnh bên phía Hải Yến điện một chút cũng không nghe thấy. Vệ Kích chọn được đầy một rổ, chủng loại cũng không đồng nhất, có vài cây là tiểu mao đào, quả lớn nhỏ bằng quả trứng gà, hơn nữa có chút chua, lại cứng không tốt ăn, Vệ Kích nhìn chăm chăm mấy cây đào hồi lâu, trong lòng Chử Thiệu Lăng buồn cười, đến gần nói: “Này đó còn không đủ người ăn? Làm gì luôn nhìn thứ kia?”

Vệ Kích còn đang băn khoăn chuyện thái giám kia trộm đào, vội vàng hỏi, Chử Thiệu Lăng mỉm cười: “Không có việc gì, trộm cái tiểu lư hương, hiện tại... đã phạt đánh mấy trượng, chờ sau khi hồi cung liền trực tiếp ném hắn đi trông lãnh cung.”

Lúc này Vệ Kích mới yên tâm, cùng Chử Thiệu Lăng nói chuyện khi còn bé nhớ bà vú cho hắn muối quả đào, từ nhỏ Vệ Kích đã ăn nhiều, bỏ bữa là chuyện thường, khi đó bà vú của hắn liền dùng tiểu mao đào này muối làm cam thảo cho hắn, hương vị chua chua lại ngọt ngào, hắn cũng muốn làm cho Chử Thiệu Lăng nếm thử.

Vệ Kích có thứ gì tốt đều muốn cho Chử Thiệu Lăng, lại sợ đồ vật thô chế hắn không thích, do dự nửa ngày mới nói, Chử Thiệu Lăng nghe vậy cũng cảm thấy hứng thú, cười nói: “Đi a, người sẽ làm sao?”

Vệ Kích cười gật đầu: “Àn, khi đó bà vú đem theo ta mỗi ngày, ta nhìn nàng làm qua.”

Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch hái được không ít tiểu đào, thân quân thị vệ nhìn này một màn trong tâm khóe miệng thoáng kéo a kéo, Đại hoàng tử cùng Vệ đại nhân hái nhiều đào lớn như vậy còn chưa đủ, bây giờ đến so táo cũng không lớn hơn bao nhiêu tiểu đào cũng không buông tha sao?

Hai người trở về tắm cung tự mình đem đào rửa sạch, Chử Thiệu Lăng lại sai người đem đường, muối, cam thảo Vệ Kịch yêu cầu lấy đến, Vệ Kịch cầm dao nhỏ lấy hết hạt đào, chỉ để lại phần thịt, lại dùng đường phán cùng muối hạt xát qua một lần, dựa theo cách làm trong trí nhớ, bỏ thêm chút cam thảo vào.

Chử Thiệu Lăng cầm một cái hũ nhỏ bằng sứ đến, cùng Vệ Kịch thả trước một tầng hỗn hợp đường phán cam thảo, lại trải một tầng thịt đào, trải cho đều, lại theo thứ tự lần lượt bỏ vào, ấn chặt xuống, cuối cùng Vệ Kịch đem nắp hũ đóng lại thật kín, mỉm cười: “Được, hai ngày nữa có thể ăn.”

Chử Thiệu Lăng lần đầu làm mấy thứ này, cảm thấy rất mới mẻ, liền đem hũ đặt ở bàn bát tiên trong tắm điện, phân phó cung nhân ai cũng không được chạm vào, đợi hai ngày sau mở ra, hương vị quả thật không tồi, lại cùng Vệ Kịch hái thêm không ít đào xanh, làm hơn mười hũ đào muối, mười mấy hũ được hai người chỉnh tề xếp hàng phía sau bình phong, không biết nhìn vào còn tưởng này là đồ cổ trang trí đâu.

Hai người trong hành cung qua ngày qua đến tiêu dao, bất tri bất giác đã sắp đến Tết Trung Nguyên, theo lệ hôm nay trong cung muốn cử hành hiến tế, thân là trưởng tử Chử Thiệu Lăng không thể không quay về, Thái hậu đã cho người đưa thư đến, dặn hẳn phải đuổi kịp trở về trước Tết.

Chử Thiệu Lăng nhìn ra Vệ Kịch vẫn luôn quyến luyến không muốn trở về cung, mềm lòng, cùng hẳn thương lượng: “Trong cung lúc này vẫn quá nóng, người muốn ở lại chơi đùa thêm vài ngày sao? Ta trở về vội vã việc hiến tế, sẽ không cùng người, chờ mọi việc ổn thỏa ta lại để ca ca người đến đón, được không?”

Vệ Kịch lắc đầu: “Thần theo điện hạ trở về.” Vệ Kịch quả thật thích nơi này, ở đây và trong cung không giống nhau, chỉ có một chủ nhân là Chử Thiệu Lăng, có thể an tĩnh lại chơi đùa, thời gian hai người cùng một chỗ khiến Vệ Kịch lưu luyến, nhưng nếu muốn chính mình lưu lại, cảnh sắc hành cung dù tốt hẳn cũng không tâm tư nhìn, hơn nữa hẳn tự nhận là thân vệ của Chử Thiệu Lăng, là đạo phòng tuyến cuối cùng khi Chử Thiệu Lăng gặp nguy hiểm, vậy thì làm sao hẳn có thể rời đi chủ nhân?

Trong lòng Chử Thiệu Lăng âm áp, phượng nhãn nhìn quanh, cung nhân đứng quanh chờ hầu hạ liền theo thứ tự lui ra, Chử Thiệu Lăng kéo Vệ Kịch đến xoa nhẹ đầu, cười dỗ hẳn: “Về sau mỗi năm đều ít nhất cùng người đến hành cung một chuyến, được không?”

Vệ Kịch gật gù đầu, nghĩ nghĩ nói: “Ngày mai hồi cung, hôm nay thần đi trích một ít đào, điện hạ trở về liền đưa đến cho hoàng thượng cùng Thái hậu đi, điện hạ đến hành cung một chuyến, mang về vài thứ... cũng tốt hơn.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Cũng là người nghĩ chu đáo, đi, lát nữa ta cùng người đi câu tôm.”

Vệ Kịch cũng không phải rất thông thạo đạo lý đối nhân xử thế, chỉ là dựa vào bản tính cảm thấy, chính mình phải đi một nơi, có thứ tốt gì tất nhiên sẽ đem về cho Chử Thiệu Lăng cùng gia nhân, chính mình như vậy, Chử Thiệu Lăng càng sẽ như vậy.

Ngày đó Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch lại háo hức ở hành cung chơi suốt một ngày, Chử Thiệu Lăng đem những địa phương mấy ngày nay phát hiện còn chưa hoàn hảo đều nhớ kỹ, buổi tối lại gọi người của phủ Nội Vụ đến, lần lượt chỉ đạo: “Hải Yến điện đổi thành Vĩnh Lạc điện, Hà Thanh điện đổi thành Trường Sinh điện, lại thay mới tấm biển cửa cung bằng gỗ, chữ vàng trên biển lại dùng vàng ròng tạo...”

“Điện hạ...” Phó quản sự phủ Nội Vụ nhéo một phen mồ hôi, nói: “Hải Yến điện cùng Hà Thanh điện... là năm đó vừa xây nên hành cung đã định tên, hoàng thượng cũng biết, hiện giờ muốn sửa lại, có phải hay không...”

Chử Thiệu Lăng thần nhiên: “Nghe theo bốn vương là được.” Cái gì Hải Yến Hà Thanh, lập cung điện cho mẫu hậu hẳn còn không quên tự ca tụng công đức.

Phó quản sự phủ Nội Vụ nhanh chóng gật đầu xưng là.

“Phiến rừng đào phía đông hành cung không tồi, chỉ là thiếu chút, một mảnh đó giữ lại không nên động, lại từ nơi khác tìm gấp ba lần số đào đến trong này, cần phải làm cho bất cứ nơi nào trong hành cung đều có thể nhìn đến cây đào.” Chữ Thiệu Lăng nghĩ nghĩ nói, “Không phải để thưởng hoa đào, đừng chọn những loại chỉ nở hoa không kết quả.” Chữ Thiệu Lăng lại phân phó thêm vào chuyện vụn vặt, phó quản sự phủ Nội Vụ đều đem nội dung nhớ kỹ.

Chữ Thiệu Lăng sai người đem bạc đưa đến, mỉm cười: “Mấy ngày nay đại gia cũng thực vất vả, này đó để thưởng các người, tránh nói ta theo các người làm rộn đòi bạc phủ Nội Vụ.”

Phó quản sự phủ Nội Vụ vội vàng cười làm lành: “Vương gia nói đùa, có thể xuất cung theo Vương gia là có thêm kiến thức, là bọn nô tài có phúc đâu.”

Chữ Thiệu Lăng đóng nắp chén trà để lên bàn, cười khế: “Không chỉ là thưởng cho các người chăm chỉ, chuyện trong hành cung mấy ngày này... các người đều nhìn thấy cả, sau khi hồi cung nếu có người hỏi thì nên nói như thế nào?”

Phó quản sự phủ Nội Vụ mơ hồ biết Chữ Thiệu Lăng là nói đến việc hấn cùng Vệ Kích trong hành cung thân thiết, mấy ngày này hai người bọn họ cùng nhau ôn tồn trong hành cung hoàn toàn không có ý tránh người, ai cũng không phải kẻ ngốc, người của hành cung biết vẫn không có gì, các nàng suốt ngày cũng chỉ có thể ở đây, dù nói cái gì cũng không truyền đến được trong cung. Nhưng người của phủ Nội Vụ theo tới là phải hồi cung, cảnh tượng mấy hôm trước Chữ Thiệu Lăng sai người trượng tử thái giám trước Hải Yến điện phó quản sự phủ Nội Vụ vẫn chưa có quên đâu, lúc này nghe hấn hỏi đã ra một thân mồ hôi lạnh.

Chữ Thiệu Lăng nhướn mày cười khế: “Biết nhiều việc mới như vậy, phỏng chừng còn chờ hồi cung khoa môi múa mép đâu.”

Phó quản sự phủ Nội Vụ vội vàng quỳ xuống, rung giọng nói: “Vương gia minh giám, các nô tài là vật để hầu hạ chủ tử, đồ vật làm sao dám nói bừa bãi, chuyện trong hành cung lại càng không dám hé răng nửa lời.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Bốn vương thuận miệng nói đùa, người khấn trượng như vậy làm gì?” Không đợi phó quản sự phủ Nội Vụ bình tĩnh lại, Chữ Thiệu Lăng lại nghiêm mặt, “Việc lần trước bốn vương không đến tìm người, là vì bốn vương biết rõ là ai phá rối, nhưng việc này chỉ được phép xảy ra một lần, lần này theo đến đây ngoại trừ người của bốn vương chính là người phủ Nội Vụ các người, người bên cạnh bốn vương không kẻ nào dám lăm miệng, nếu sau khi trở về bốn vương nghe nói gì đó.... Những người này đều là thủ hạ của người, nếu ra chuyện gì cũng sẽ không đơn giản là trượng tử một cái thái giám, bốn vương cũng không phải thiện nam tín nữ, đến lúc đó... cũng đừng trách bốn vương tàn nhẫn, ả?”

Chữ Thiệu Lăng xây dựng ảnh hưởng rất nặng, phó quản sự phủ Nội Vụ liên tục dập đầu, vâng dạ: “Vương gia yên tâm, Vương gia yên tâm, có cho nô tài một ngàn lá gan cũng không dám, việc lần trước nô tài thật sự không biết, nô tài...”

“Đi.” Việc lần trước Chữ Thiệu Lăng cũng đã âm thầm điều tra, hấn tự nhiên không có quan hệ, không phải cũng sẽ không dễ dàng được bỏ qua như thế, cười trấn an, “Người nhớ kỹ lời bốn vương là được, đi thôi.”

Cuối cùng ngược lại được Chữ Thiệu Lăng cho cái thần thái hòa nhã, nhưng phó quản sự phủ Nội Vụ vẫn bị dọa đến hồn cũng liêu xiêu, liên tục đáp ứng lui xuống.

33. Chương 33

Ngày thứ hai Chữ Thiệu Lăng hồi cung, việc đầu tiên làm là đi Từ An điện chờ gặp thỉnh an Thái hậu.

Kỳ thật đối mặt Chữ Thiệu Lăng, trong lòng Thái hậu cũng có chút thẹn ý, nguyên bản muốn định việc hôn nhân cho hấn, không nghĩ đến vội vã một hồi, cuối cùng lại vô công mà phản, lại còn đưa thêm vào hậu cung hoàng đế một cái phi tử họ Chân.

Thái hậu sẽ không thiên chân cho rằng Chữ Thiệu Lăng ở hành cung thì cái gì cũng không biết, sở dĩ nàng thích Chữ Thiệu Lăng, không chỉ đơn giản là vì huyết mạch, mà vì nàng xem được, Chữ Thiệu Lăng là một hoàng tử có thể làm nên đại nghiệp, Thái hậu ngầm đồng ý, để cho Chữ Thiệu Lăng ở trong cung âm thầm bồi dưỡng thế lực của mình, lão Thái hậu lại không thấy cái này có gì không tốt.

Thái hậu nắm vai Chữ Thiệu Lăng nhìn kỹ, biết bảo bối tôn nhi không gây không bệnh liên yên lòng, chậm rãi an ủi: “Phỏng chừng người cũng biết, hoàng đế giúp người tìm cái nữ nhi, chỉ tiếc... ai nha, thôi, không có cũng tốt, cũng không có người thích hợp, hoàng đế đáp ứng ai gia, chuyện này không cần gấp gáp, nhất định phải tuyển người tốt nhất cho người.”

Lăng Vân không được còn có Lăng Di, mấy ngày trước Thái hậu có đem Lăng Di sắp mười một tuổi triệu vào cung xem qua, không giống Lăng Vân, tiểu Lăng Di thân mình mạnh khỏe, nhan sắc so tỷ tỷ nàng còn hơn một chút, đương nhiên này đó không quá quan trọng, cưới vợ phải cưới hiền, riêng điểm ấy Thái hậu hoàn toàn tin tưởng cách dạy dỗ của phủ Tử Quân hầu.

Chữ Thiệu Lăng ngược lại không nghĩ đến Thái hậu hoãn lại hôn kỳ của hắn, như thế càng giúp hắn giảm đi không ít phiền toái, Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Không có việc gì, việc hôn sự tôn nhi không vội, nhưng lại làm phiền Hoàng tổ mẫu hao tổn tâm trí.”

Thái hậu lắc đầu, hít một hơi, trog lòng nhịn không được có chút trách cứ hoàng đế, nếu hoàng đế chịu lập Chữ Thiệu Lăng làm Thái tử, nếu hoàng đế không đa nghi như vậy, vậy có thể đem Chân thị cho Chữ Thiệu Lăng, nữ sinh hương ngoại, liên tính Chân gia không theo Chữ Thiệu Lăng, nhưng nếu thật gả lại đây, không tin nàng vẫn sẽ theo đuổi bên nhà mẹ đẻ.... Lão Thái hậu vẫn luôn cân nhắc lời của Khâm Thiên giám.

Chữ Thiệu Lăng âm thầm buồn cười, hắn bịa chuyện tính kế Chân gia, nào ngờ lời nói lại bị Thái hậu nhớ thương đầu.

Thái hậu vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối, chậm rãi nói: “Chân Tư kia cũng không phải người hiền lành, sau khi tiến cung liền được thị tẩm ba ngày liên tục, hiện tại hoàng đế cũng thường xuyên đến đó, hậu cung hiện giờ hai phi tử được sủng ái nhất đều là họ Chân...”

Chữ Thiệu Lăng còn không hồi cung đã nghe nói việc Chân tần hiện giờ rất được sủng ái, nghe vậy hỏi: “Việc này tần sủng có chăm chỉ hiếu thuận Hoàng tổ mẫu?”

Thái hậu gật đầu: “Ngược lại thật chăm chỉ, trước khi ngủ cùng sau khi dậy, một lần cũng không quên.” Cho nên mới càng khó khăn, đến cả nhuệ khí của Thái hậu cũng bị nàng làm cho không phát tác được.

Chữ Thiệu Lăng thầm cười, Chân Tư này thế mà có chút ý tứ, vất vả nàng còn nhỏ đã có thể trầm được khí, Chữ Thiệu Lăng không khỏi nhớ đến người nào đó còn đang trong cung giúp mình thu thập hành lý, sắp xếp hũ đào yếm, so người ta còn lớn hơn một tuổi, mà một chút tâm nhãn cũng đều không có.

Thái hậu không biết suy nghĩ của Chữ Thiệu Lăng đã bay về Bích Đào uyển, nói tiếp: “Cũng may đã nhiều ngày Chân tần không có cùng Lệ phi nhiều đi lại, nhưng cũng cần đến phòng bị, một cái cô cô một cái chất nữ, này lợi hại có thể sánh bằng mẫu hậu người với ta năm đó đâu.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười trấn an Thái hậu: “Hoàng tổ mẫu cùng mẫu hậu là cô ngoại sinh nữ, so các nàng còn thân thiết, nếu không Hoàng tổ mẫu cũng sẽ không thương mẫu hậu như vậy.”

Thái hậu mỉm cười: “Liên người nói ngọt.”

Chữ Thiệu Lăng cười dăng cho Thái hậu một chén trà: “Hơn nữa... các nàng lại hầu hạ chung một trượng phu, Hoàng tổ mẫu đã nhìn đến các nàng hợp lực cùng nhau tranh sủng chưa? Nếu là tách ra ai đi đường này, rất nhiều chuyện đều đơn giản hơn nhiều.”

Chữ Thiệu Lăng nói đến đây Thái hậu đã hiểu được, mỉm cười: “Vẫn là Lăng nhi thông tuệ.”

Nói chuyện một hồi cũng đã đến giờ hạ triều, Chữ Thiệu Lăng lại hàn huyên chút nhàn thoại cùng Thái hậu liền lui xuống.

Trên đường đến Thừa Càn cung Chữ Thiệu Lăng gặp Chữ Thiệu Dương, Chữ Thiệu Lăng âm thầm cười lạnh, rất tốt, chính mình miễn tổn công đi Chiêu Dương điện tìm hắn.

Hiện giờ Chữ Thiệu Dương trước mặt Chữ Thiệu Lăng cũng không tùy ý như trước, bởi vì vài sự kiện kia Chữ Thiệu Dương nhìn ra Đại ca đối với mình không giống lúc trước, nhưng tiểu hoàng tử quen được Chữ Thiệu Lăng cũng chiều còn có chút không chấp nhận được, Chữ Thiệu Lăng thật sẽ nhẫn tâm hạ sát thủ với mình sao? Không thể nào đâu.

Làm đệ đệ duy nhất của Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Dương nghĩ thế nào cũng hiểu được Đại ca sẽ không bởi vì vài chuyện kia liền đem mình trở thành cừu nhân, nhiều lắm chỉ là răn đe chính mình thôi, Chữ Thiệu Dương thực ngại thơ mà tự tin.

Chữ Thiệu Dương chào đón hành lễ, cười nói: “Đại ca đến hành cung nghỉ ngơi tốt sao?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, quan sát kỹ Chữ Thiệu Dương, không thể không nói Chữ Thiệu Dương cũng có vài phần giống mình, một bộ bằng mặt không bằng lòng luyện được thật tốt, Chữ Thiệu Lăng lại không khỏi nghĩ đến đồ ngọc trong Bích Đào uyển kia, rõ ràng cùng tuổi Chữ Thiệu Dương, còn so nhân gia lớn hơn vài tháng, nhưng trong lòng nghĩ cái gì đều hiện ra trên mặt, một chút cũng không giả dối.

Chữ Thiệu Lăng hiện giờ đã được phong Vương, vả lại mấy tháng này cũng đã có chỗ đứng vững vàng trong triều, không cần lại cùng Chữ Thiệu Dương lá mặt lá trái, không được đến chút nào lợi ích, đến sắc mặt hòa nhã Chữ Thiệu Lăng cũng đều lừa cho, giả bộ huynh hữu đệ cung cũng không có ý nghĩa, Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Ta đùa được không, Lý Quang không nói cho người biết sao?”

Sắc mặt Chữ Thiệu Dương lập tức trắng, Lý Quang, chính là thái giám bị Chữ Thiệu Lăng trừng tể kia.

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “A, ta quên, Lý Quang đã chết.”

Chữ Thiệu Lăng vừa trở về, tin Lý Quang bị xử tử còn chưa đến tai Chữ Thiệu Dương, Chữ Thiệu Nguyễn đứng cách đó không xa cũng lại đây, Chữ Thiệu Lăng lại đến gần một chút, như là hai huynh đệ đang thân mật nói chuyện riêng, nhẹ giọng nói: “Ta hạ mệnh trạng tể, ước chừng đánh suốt một canh giờ, nô tài kia gào khóc thảm thiết, mê sảng nói không ít, còn nhắc đến người đâu.”

Chữ Thiệu Dương cường tự trấn định, nói: “Nhất định là... hồ ngôn loạn ngữ.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu, cười khê: “Đương nhiên, về sau muốn biết cái gì, trực tiếp đi hỏi Đại ca, ta nếu biết sẽ nói hết, ngôn vô bất tẩn.”

Chữ Thiệu Dương không rõ rốt cuộc Chữ Thiệu Lăng biết được bao nhiêu, không dám nhiều lời lỗ miệng, vả lại Chữ Thiệu Nguyễn đi đến, Chữ Thiệu Dương chỉ phải hàm hồ: “Biết... biết.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu cười khê, khoe miệng mang theo chút trào phúng, xoay người dẫn đầu đến đại điện.

Hoàng đế hoàn toàn khỏi bệnh, khí sắc rất tốt, Chữ Thiệu Lăng đem chuyện tu kiến hành cung báo lại, hoàng đế gật đầu: “Làm theo người nói đi.” Hoàng đế khó được một lần dễ nói chuyện, việc của Chân Tư hoàng đế quả thực không quá đúng lý hợp tình, mặc dù không nguyện ý thừa nhận, nhưng trước mặt đại nhi tử hoàng đế vẫn sẽ có chút mất tự nhiên.

Chữ Thiệu Lăng ngược lại hoàn toàn không sao cả, ngay từ đầu hắn đã không định cưới Chân Tư, không nói đến hắn đã đáp ứng Vệ Kích sẽ không lấy vợ, liền tính muốn kết hôn hắn cũng sẽ không ngu ngốc đến mức đem nữ nhi của kẻ thù đặt bên người, bất quá hiện tại “cừu gia nữ nhi” này hình như đã thay đổi lập trường.

Lại hàn huyên một lát nói đến việc nợ cũ của hộ bộ, một khối này vẫn luôn là tâm bệnh của hoàng đế, nhưng hoàng đế chính mình lại hữu tâm vô lực, không động đến sẽ không sao, nhưng chung quy vẫn là một cái tâm sự, thật muốn động sẽ gây nên một phen sức ép, lập tức sẽ đến lúc thu hoạch vụ thu, hoàng đế quyết tâm chinh đồn một phen.

Tuy rằng không nguyện ý, nhưng hiện tại trong các hoàng tử, người hoàng đế có thể dựa vào cũng chỉ có Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Nguyễn tuy rằng đã lớn, nhưng hắn vừa nạp thêm Chân tần, không nên trọng dụng Chữ Thiệu Nguyễn, không ít ánh mắt triều thần đều đang nhìn đâu, hoàng đế tuy rằng bất công nhưng vẫn sẽ có cổ kị.

Đời trước một khối này vẫn do Chữ Thiệu Lăng xử lý, hẳn đương nhiên sẽ không đau đầu, gật đầu tuân mệnh hoàng đế, hoàng đế nghĩ nghĩ nói: “Một mình người sợ là quá vất vả, khiến Dương nhi giúp đỡ người đi.”

Hoàng đế khuôn mặt hiền lành, cười nói: “Cũng làm cho hần học tập một chút.” Nếu không thể cho Chữ Thiệu Nguyên phân công lập vậy khiến Chữ Thiệu Dương đi cản trở đi. Chuyện trước Thừa Càn cung vừa rồi đã sớm tới tai hoàng đế, hai huynh đệ nếu đã bắt đầu bất đồng, vậy liền đốt thêm ít lửa đi.

Việc này ngược lại rất hợp ý Chữ Thiệu Lăng, tuy rằng cùng kế hoạch nguyên bản của hần có chút không giống, nhưng vẫn không ảnh hưởng toàn cục, Chữ Thiệu Dương lá gan quá lớn, dám động Vệ Kích, chính mình đương nhiên không thể nhẹ nhàng bỏ qua.

Chữ Thiệu Dương theo bản năng không nghĩ theo Chữ Thiệu Lăng cùng một chỗ “học tập”, nhưng cũng không thể từ chối, trong lòng ôm đầy tâm sự khom người đáp ứng.

Vài vị hoàng tử thỉnh an hoàng đế, trong Từ An điện chúng phi tần cũng đang thỉnh an Thái hậu, Thái hậu chậm rãi uống trà, mỉm cười: “Hôm qua là ai thị tắm?”

Chân Tư trong lòng khẽ run, đứng dậy nói: “Hồi Thái hậu, là thần thiếp.”

“A, lại là Chân tần a.” Thái hậu hiền hòa nói, “Ngồi đi, cùng với ai gia không cần nhiều quy củ như vậy, hoàng đế thích người, đây là phúc phần của người, nơi này ai gia cũng có không thiếu thuốc bổ, một lát nữa khiến người đưa đến Vĩnh Phúc cung cho người đi.”

Chân Tư vội vàng tạ ơn, cung kính nói: “Tạ Thái hậu nương nương ân điển.”

Thái hậu cười cười gật đầu: “Không chỉ là thông cảm người hầu hạ hoàng đế vất vả cả... người còn trẻ, thân mình lại tốt, đúng là tuổi thích hợp sinh dưỡng, trong cung đã lâu không có tiểu hoàng tử sinh ra, ai gia còn chờ ôm kim tôn đầu.”

Phi tần trong điện nghe vậy trong lòng giống như bị kim đâm một cái, Tôn ma ma thay trà mới cho Thái hậu, cười cười: “Thái hậu sốt ruột, Chân tần nương nương còn trẻ như vậy, về sau làm sao không sinh vài hoàng tử công chúa? Người của Khâm Thiên giám đều nói Chân tần nương nương mệnh là phượng loan cao phi, mệnh số tốt như vậy, không sai được.”

Chúng phi tần nghe như vậy đều cười theo, chỉ là có chút lời giữ trong lòng không nói, nhưng Lệ phi đến cả cười cũng cười không được, mấy ngày nay Lệ phi đã ghen một bụng hỏa, từ lúc Chân Tư vào cung, hoàng đế chưa từng một lần đến Lân Chỉ cung, càng làm cho nàng lo lắng là, Chân Tư sau khi tiến cung vẫn chưa đến tìm mình, Lệ phi đi Vĩnh Phúc cung Chân Tư cũng luôn tìm có không gặp, rất nhiều ngày, Lệ phi vẫn chưa từng cùng Chân Tư nói được một câu!

Lệ phi cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, nàng muốn gọi mẫu thân mình cùng đại tẩu tiến cung một chuyến.

34. Chương 34

Ngày hôm đó không phải ngày tiêu phòng quý quyền tiến cung thỉnh an, nhưng Lệ phi thật sự chờ không được, chỉ phải giả bộ bệnh, cùng Thái hậu thỉnh an nói muốn trông thấy gia nhân, thái hậu không cần nghĩ cũng biết trong hồ lô của Lệ phi có cái gì, bắt quá vẫn ân chuẩn.

Hứa thị cùng La thị nhận tin vội vàng thay lễ phục tiến cung, Lệ phi thấy mẫu thân cùng đại tẩu trong lòng có chút lo lắng, rõ ràng đem chuyện mấy ngày nay đều nói, cắn răng: “Mẫu thân nhìn xem, Tư nha đầu đây là muốn làm cái gì? Nàng tiến cung, tuy rằng cùng kế hoạch lúc trước của chúng ta có chút bất đồng, nhưng việc đã như thế, chúng ta cũng chỉ có thể nhận, ta chỉ cho là chính mình nhiều thêm một cánh tay, nhưng mẫu thân người xem, Tư nha đầu có đem ta để vào mắt sao? Trước kia còn luôn miệng gọi cô, hiện giờ cơ bản không thèm để ý đến ta, nàng rốt cuộc muốn làm gì?”

Hứa thị cũng không nghĩ đến sau khi Chân Tư tiến cung cũng không cùng Lệ phi hợp tác, trước khi Chân Tư vào cung nàng liền ẩn ẩn cảm giác nhà đầu kia thay đổi tính tình, ngay từ đầu khiến nàng gả cho Chữ Thiệu Lăng đúng là ủy khuất nàng, nhưng rốt cuộc là không gả a, hiện giờ vào cung, chẳng lẽ nàng vẫn còn ghi hận?

“Nương nương buông tâm, nghĩ đến Chân tần nương nương mới vừa vào cung, cũng có những thứ không quen thuộc đến, nhất thời không gặp cũng là.” Hứa thị chậm rãi khuyên Lệ phi, “Chân tần nương nương tuổi còn nhỏ, có chút đạo lý đối nhân xử thế cũng không thông hiểu, nương nương nếu được thì tha thứ.”

Lệ phi nghe vậy hỏa khí càng lớn, cười lạnh nói: “Nàng nhìn không đến? sáng sáng chiều chiều đi Từ An điện, nàng mỗi ngày đều đến sớm nhất đi trễ nhất, trong ngày thường có phi tần đi Vĩnh Phúc cung nhìn nàng, lúc đi ra nàng hận không để đem người tiến đến tận cửa cung, cấp bậc lễ nghĩa lớn đâu! Hữu lễ có lễ, thế nào chỉ đối với ta như vậy?”

Lệ phi trong lòng giận Chân Tư, nhìn đến La thị cũng không hòa nhã gì, nói: “Trước kia đứa nhỏ này vẫn luôn theo ta thân thiết, như thế nào hiện giờ vừa vào cung liền thay đổi thành người khác? Chẳng lẽ có ai sau lưng cùng nàng nói cái gì?” Lệ phi cười lạnh, “Lúc nàng khiến nàng gả cho Chữ Thiệu Lăng cũng không phải chủ ý của ta, các người mưu kế, uống công ta xuất lực lớn như vậy, sau lại đem người đưa đến trong cung, ta đây đều nhẫn, hiện tại nàng còn muốn theo ta đối nghịch, đây là muốn tự lập vì vương hay sao?”

La thị đã sớm ủy khuất đầy bụng, ngay từ đầu muốn đem Chân Tư hứa gả cho Chữ Thiệu Lăng nàng đã không nguyện ý, nhưng nàng ở nhà chồng vẫn không có tiếng nói, không thể không nhường, hiện giờ đến một bước này trong lòng La thị ngược lại cũng thoải mái một ít, thay vì không cậy vào đứa em chồng không đem chính mình cùng nữ nhi làm thân nhân, không bằng trông cậy vào nữ nhi mình đâu. Hiện giờ Chân Tư vào cung vì tần, lại được hoàng đế yêu thích, có con chỉ là chuyện sớm muộn.

Ai cũng không phải kẻ ngốc, Chân Tư được sủng ái khiến La thị cùng ca ca Lệ phi Chân Bản đều có ý nghĩ khác trong lòng, quả thật, trước kia bọn họ dựa vào Lệ phi được không ít chỗ tốt, nhưng là muối muối có thân thiết thế nào cũng không bằng nữ nhi, muộn muộn nữ tử, thế nào cũng thân thiết không bằng nữ nhi tử.

La thị biểu hiện vẫn là một bộ biết vâng lời như trước, vâng dạ: “Chưa bao giờ dám nói bừa cái gì, Chân tần nương nương... cũng không có lá gan lớn như vậy, nói đến được sủng ái, trong cung ngoài cung ai chẳng biết đó là chỉ nương nương đâu, phân vị cao, Nhị hoàng tử lại rất được hoàng thượng yêu thích, Chân tần nương nương có thể nào cũng làm sao có thể bằng nương nương đâu.”

Lời này Lệ phi nghe vừa tai, bình bình khí, khẽ vuốt hạt châu trên tóc: “Nàng rốt cuộc còn trẻ, thật cho rằng nàng dựa vào chính mình có thể ở trong cung đứng vững chân sao? Hiện tại không gặp ta, chờ đến lúc xảy ra chuyện muốn ta cứu nàng, tốt nhất cũng đừng đến, cái gì nên nói ta đều nói, người một nhà không nói chuyện hai nhà, mẫu thân cùng đại tẩu chốc lát đi Vĩnh Phúc cung một chuyến đi, đem lợi hại trong chuyện này đều cùng nàng nói rõ.”

Hứa thị La thị gật đầu xưng là.

Hai người ra Lân Chỉ cung lại theo thái giám đi Vĩnh Phúc cung, Chân Tư không gặp Lệ phi nhưng vẫn muốn nhìn thấy tổ mẫu cùng mẫu thân của mình, trong thiên điện Hứa thị cùng La thị nhìn Chân Tư một thân hoa phục đầu đội hàm bảo phượng sai quy củ hành lễ, Chân Tư thản nhiên, khiến cung nhân nâng người dậy, ban thưởng tòa.

Hứa thị nhìn bộ dáng cháu gái chỉ biết lời hôm nay không dễ nói ra, vì thế đầu tiên hỏi thân mình Chân Tư hôm nay thế nào, lại hỏi đến trong cung thói quen hay chưa, Hứa thị cười cười: “Nương nương nếu có gì không quen thuộc, chỉ cần đến tìm Lệ phi nương nương, Lệ phi nương nương là cô ruột của nương nương, tự nhiên muốn chiều cổ.”

Chân Tư mỉm cười nói: “Đa tạ tổ mẫu quan tâm, hiện giờ bốn cung thực tốt, Thái hậu hiền lành, các tỷ tỷ cũng đồng ý cùng bốn cung nói chuyện giải sầu, ngược lại không có gì muốn làm phiền Lệ phi nương nương.”

Hứa thị ngưng ngưng gật đầu: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” Hứa thị lại nương theo đó ám chỉ mình chỉ nửa ngày với Chân Tư rằng không cần cùng Lệ phi trở mặt, nề hà Chân Tư lại không nhận, tứ lạng bạt thiên cân toàn bộ đẩy trở về, Hứa thị cảm thấy không có ý nghĩa, đành phải cười

nói: “Nương nương tiến cung, tất nhiên sẽ nhớ mong thân nương, người nương cũng ghen một bụng côi lòng muốn nói với người, ta ra ngoài trước.”

Hứa thị vút cho La thị một ánh mắt ra hiệu, xoay người đi ra gian ngoài.

La thị đã gần nửa tháng không gặp Chân Tư, Hứa thị lại luôn không để nàng nói, hiện giờ phòng trong chỉ còn mẹ con nàng, nhìn nữ nhi nước mắt La thị lập tức rơi xuống, lại sợ khóc thành tiếng khiến cung nhân bên ngoài nghe thấy lại truyền ra nhàn thoại về Chân Tư, chỉ phải gắt gao che miệng, một lúc lâu mới thấp giọng nức nở: “Đều do nương, đều do nương không bảo vệ được người...”

Chân Tư nhin không được cũng đỏ hốc mắt, quay mặt đi, một lúc lâu mới nói, giọng khàn khàn: “Không trách nương, ta biết, người chỉ là lực bất tòng tâm.”

La thị liềm mạng dè nén bi thương, thấp giọng: “Nương nương ngàn vạn không thể vì nhất thời sinh khí, Lệ phi nương nương... hiện giờ đang nổi nóng, nương nương trong cung căn cơ chưa ổn, cũng không thiếu lúc muốn dựa vào Lệ phi nương nương chống đỡ a.”

Chân Tư cười lạnh: “Ta đây đương nhiên biết, nhưng đến giờ vẫn chưa áp chế được lửa hận trong lòng, ta.... Thôi, bổn cung biết.”

La thị thấy Chân Tư có ý muốn buông lỏng liên yên tâm, thanh âm thấp hơn: “Trước muốn hòa hảo cùng Lệ phi, còn có... nương nương cũng phải vì chính mình tính toán, ân sủng của hoàng thượng không phải vĩnh viễn, hiện giờ hoàng thượng đang tuổi chính thịnh, nương nương cũng phải nhân cơ hội.”

Chân Tư gật đầu: “Bổn cung biết.”

Hứa thị còn chờ ở bên ngoài, La thị không dám ở lại, nói rõ ràng liên quỳ an, lưu lại Chân Tư nằm trên tháp suy nghĩ.

Trên đại sảnh chính sự Chử Thiệu Lăng đang cùng quan viên hộ bộ thương nghị chuyện thu hoạch vụ thu năm nay, Chử Thiệu Dương cũng ở một bên nghe, mọi người thương nghị nửa ngày quyết định vẫn trước bắt tay thu hoạch thuế cho vụ thu năm nay, nợ cũ rườm rà, lúc này tra nợ cũ, chỉ sợ chờ đến lúc thu hoạch vụ thu lại không đủ người đến làm việc, Hộ bộ Thượng thư Xương Đông Mậu chậm rãi nói: “Năm nay là năm được mùa, phía nam bên kia lại có vài nơi gặp nạn úng từ chối thuế phú, nhưng nạn úng vài chỗ, ruộng ngập bao nhiêu, kỳ thật đều không báo lên rõ ràng, cũng nói là nghèo túng a.”

Xương Đông Mậu lúc trước là môn sinh của Tử Quân Hầu, Chử Thiệu Lăng vẫn thực yên tâm hẳn, gật đầu: “Không thể, phải phái người tự mình đi nhìn xem mới được.”

Xương Đông Mậu khẽ nhíu mày, phái người đi là chuyện phải làm, nhưng phái ai đi đâu? Xương Đông Mậu nhẹ nhàng lắc đầu: “Thân phận nhẹ áp không được, tính tình tham sợ là sẽ càng nâng thế sáu một lên...”

Chử Thiệu Lăng cười khê, còn chưa nói Chử Thiệu Dương đã lên tiếng trước: “Đại ca, để ta đi đi, ta tất nhiên vì Đại ca đem chuyện này tra rành mạch.”

Chử Thiệu Dương có chủ ý trong lòng, hẳn cho rằng Chử Thiệu Lăng chưa kịp lo khối phiền não này, chính mình chờ lệnh Đại ca nhất định sẽ xem trọng mình một chút, thuận thế làm dịu đi quan hệ hai người, lại nói.... Đối với Chử Thiệu Dương mà nói này cũng là kiện chuyện tốt, Chử Thiệu Dương cùng Chử Thiệu Lăng không giống, phía sau Chử Thiệu Lăng có phủ Tử Quân Hầu cùng mẫu gia của Thái hậu duy trì, muốn người có người, muốn bạc có bạc, Chử Thiệu Dương lại vì tuổi còn nhỏ, người ủng hộ cũng không nhiều, rất nhiều chuyện muốn làm đều bị cản tay, phía nam, thuế má, hai từ này thế nào cũng nghe đến một chén canh đầu, Chử Thiệu Dương không nghĩ buông tha cơ hội tốt như vậy.

Chử Thiệu Lăng khẽ nhíu mày, Chử Thiệu Dương lại sợ Chử Thiệu Lăng không đáp ứng, lại nói: “Đại ca yên tâm, trong triều nhiều việc như vậy, Đại ca tổng không tốt tự mình đi, có ta thay Đại ca đi một chuyến không phải được rồi sao? Đại ca muốn làm cái gì, tra cái gì, chỉ cần dặn dò ta, ta tất nhiên một phen cũng không sai thay Đại ca làm, một chút chuyện cũng sẽ không phát sinh.”

Xương Đông Mậu âm thầm gật đầu, Chử Thiệu Dương ngược lại cũng là lựa chọn thích hợp, chính là mấy hôm trước hẳn cũng nghe thấy tin đồn hai vị hoàng tử không hợp, lúc này cảm miệng không dám nói chen vào.

Chữ Thiệu Lăng tựa như đang do dự không quyết, một lúc lâu mới nói: “Thôi, ta quả thật không thoát thân được, khiến cho người đi đi.”

Chữ Thiệu Dương đắc ý trong lòng, xem đi, Đại ca vẫn thỏa hiệp với mình, đây là chỗ tốt của huyết thống gần, Chữ Thiệu Dương trên mặt lại một bộ trình trọng, “Đại ca yên tâm, ta tất nhiên sẽ không khiến đại ca thất vọng.”

Chữ Thiệu Lăng đem công văn trong tay đặt lên bàn, nói: “Được, lần này đi thế nào cũng muốn nửa tháng, khiến Vệ Chiến cùng đi đi, hần vừa mới thăng Khinh ký Đô úy, trở về hộ tống ngân lượng cũng thích hợp.”

Chữ Thiệu Dương trong lòng không nguyện ý khiến người do Chữ Thiệu Lăng một tay đề bạt đi theo, hơn nữa Vệ Chiến vẫn là Vệ Kích kia thân ca ca, nhưng không tốt cự tuyệt Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Dương gật đầu cười: “Như thế rất tốt.”

Chữ Thiệu Lăng cùng Xương Đông Mậu đem quan viên đi theo hạ định, viết lại rồi trình lên, chỉ còn chờ hoàng đế phê xuống là được. Chữ Thiệu Lăng nhìn trong mắt Chữ Thiệu Dương giấu không được đắc ý âm thầm cười lạnh, cứ việc cao hứng vài ngày đi.

Buổi trưa Chữ Thiệu Lăng đem Vệ Chiến gọi đến, tinh tế dặn dò chuyện lần này, may mắn Vệ Chiến là một cái bớt lo, không cần Chữ Thiệu Lăng nói nhiều liền hiểu được, gật đầu: “Vương gia yên tâm, thần tất nhiên không nhục sứ mệnh.”

Chữ Thiệu Lăng vẫn thực yên tâm Vệ Chiến, cười khê: “Vất vả người, lần này sau khi trở về... quan chức lại có thể thăng một lần, một cái Chiêu Dũng Tướng quân là trong tầm tay.”

Vệ Chiến vội vàng quỳ xuống, trầm giọng nói: “Vì Vương gia hiệu lực, đến chết mới thôi, không cầu khoan貸.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Đứng lên đi, tâm ý của người bốn vương biết, còn có nửa tháng, người chuẩn bị trước cho tốt.”

Vệ Chiến gật đầu, theo bản năng nhìn vào trong điện, Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Vệ Kích hôm nay theo Trương Lập Phong đi trong quân, buổi tối mới trở về, hôm nay sợ là người không gặp được, không cần lo lắng hần, Vệ Kích ở nơi này của bốn vương qua được rất tốt.”

Vệ Chiến khom người nói: “Không dám, xá đệ có thể được Vương gia che chở, là phúc khí của hần.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Chữ Thiệu Lăng cười khê, dặn hần vài câu để cho Vệ Chiến yên an.

Vệ Kích trở về trước bữa tối, trước đi tắm rửa rồi mới lại đây thỉnh an Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng sai ngự thiện phòng làm thêm một ít thịt trâu cùng lỗ dê hoa, tương thịt trâu vừa có thịt lại có gân, nấu đến mềm, tương được tẩm trong thịt, hương vị thực tốt, Vệ Kích thích ăn không được, vừa lúc đói bụng, liền ăn tương thịt được ba bát cơm, Chữ Thiệu Lăng nhìn hần ăn ngon lành chính mình cũng ăn thêm không ít, cười khê: “Ăn chậm một chút, chẳng lẽ giữa trưa ở trong quân không ăn cơm?”

Vệ Kích mỉm cười: “Ăn, nhưng buổi chiều vẫn luôn xoay quanh, Trương đại tướng quân mang theo ta đi luyện binh, bài binh bố trận quả nhiên so trên sách nhìn xem rõ ràng hơn rất nhiều...”

Chữ Thiệu Lăng kiên nhẫn nghe Vệ Kích nói liên miên chuyện trong quân, thường thường hỏi hần vài câu, kiểm tra hần một phen, chờ hai người ăn xong cơm chiều đã đến giờ Tuất, hai người đều vội vã một ngày, đã sớm nằm xuống.

Trong hoàng thành vẫn còn nóng, tắm điện Bích Đào uyển để vào chậu băng, trong phòng mát mẻ lại thoải mái, Vệ Kích mệt một ngày, lúc này lui trong chăn mỏng thoải mái nhin không được cọ cọ, Chữ Thiệu Lăng nhìn bộ dáng Vệ Kích cười khê: “Người đi trong quân, lại để ta ở trong cung ngày người một ngày.”

Vệ Kích nhấp môi, tuy rằng không muốn nói, một ngày không gặp Chữ Thiệu Lăng hần cũng nhớ, lúc này nhìn Chữ Thiệu Lăng trong lòng ấm áp, hướng bên người hần nhích lại gần. Chữ Thiệu Lăng ôm Vệ Kích vào lòng hôn, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Vệ Kích, không mang theo tình dục, lại làm cho Vệ Kích thoải mái đến mềm cả xương cốt, Vệ Kích cũng thăm dò khê vuốt thân thể Chữ Thiệu Lăng, hai người thân mật

một hồi lâu mới ngủ.

35. Chương 35

Thấm thoát liền tới tháng tám, trước Trung Thu Thái hậu muốn đi đông hoa tự vì hoàng thất, lê dân cầu phúc, năm nay cũng không ngoại lệ.

“Ý của ai gia, năm nay người cũng theo ai gia đi đi.” Lão Thái hậu tin Phật, tin tưởng vững chắc mình vì Chữ Thiệu Lăng niệm kinh bao nhiêu lần cũng không bằng Chữ Thiệu Lăng tự mình đi quỳ lạy một cái, “Đi thấp nén hương, sờ sờ tràng hạt, cũng có thể lặn tâm, cầu Phật tổ phù hộ người.”

Chuyến đi này thế nào cũng phải mười ngày, Chữ Thiệu Lăng suy nghĩ một lát, hiện giờ Chữ Thiệu Dương đã đi phía nam, Lệ phi tranh sủng còn không kịp, Chữ Thiệu Nguyên một người cũng không làm được việc gì, chính mình xuất cung vài ngày cũng có thể, Chữ Thiệu Lăng cười cười gật đầu: “Đều nghe Hoàng tổ mẫu.”

Thái hậu vừa lòng mỉm cười: “Ai gia vốn cũng muốn mang Dương nhi đi, đáng tiếc hắn không ở trong cung, thật nhanh a, hiện tại đến Dương nhi cũng bắt đầu có thể làm việc.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười, không dấu vết chuyển dời đề tài: “Vậy Hoàng tổ mẫu cũng chỉ mang theo tôn nhi? Còn người khác sao?”

Thái hậu lắc đầu, những hoàng tử khác đều không hợp tâm ý nàng, Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Không bằng mang theo Tứ muội muội đi, nàng mỗi ngày ở trong cung cũng nhàn rỗi, không bằng đi ra ngoài hít thở không khí.”

Thái hậu nhin không được thốn thức: “Người đứa nhỏ này cũng là hiếu thuận nhất, cũng vì ngày đó Hoàng hậu từng chiếu cố mẹ con nàng, Hoàng hậu đi rồi, người liền thay Hoàng hậu nhìn xem...” Tới gần Trung Thu, lão Thái hậu lại càng dễ dàng sâu não, Chữ Thiệu Lăng bật cười, hắn trông chừng Phúc Nghi cùng Ninh quý nhân cũng không phải chỉ vì trước đó Lăng Hoàng hậu từng chiếu cố các nàng, đương nhiên, cái này không thể nói cho Thái hậu, Chữ Thiệu Lăng cười cười: “Mặc dù không cùng mẹ, Phúc Nghi vẫn là thân muội muội của ta, mẹ con nàng cũng đáng thương, có thể chiếu cố tất nhiên tôn nhi muốn chiếu cố, lại nói tiếp... năm nay Phúc Nghi cũng mười ba, trong các không chúa chưa xuất gia, Phúc Nghi lớn nhất.”

Hôn sự của Phúc Nghi Thái hậu chưa bao giờ để trong lòng, mẫu thân thân phận thấp kém, vị phân không cao, vả lại không được sủng ái, liên quan Phúc Nghi cũng không được chú ý theo, Thái hậu gật đầu: “Ân, ai lo lắng nàng.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, chậm rãi nói: “Trong lòng tôn nhi ngược lại vẫn luôn chú ý đâu.”

Thái hậu nghe vậy nở nụ cười: “Người này làm Đại ca cũng thực chu đáo, người nhớ thương đâu? Là ai?”

Chữ Thiệu Lăng không trả lời, chỉ cười nói: “Hoàng tổ mẫu không biết, hiện giờ thủ hạ của ta có một người rất được trọng dụng, vốn là Tử Quân Hầu đệ đệ đi lên, ta thấy là thật nhân tài, cũng gắng sức đệ đệ, quả nhiên là người đắc dụng, ngày sau Tôn nhi khẳng định sẽ trọng dụng, nhưng... nhà hắn gia thế không cao, lại đệ đệ lên trên, không khỏi khiến người bất bình.”

Thái hậu khẽ nhíu mày: “Người rốt cuộc nói đến ai? Ngoại tổ người đệ đệ đi lên, ai gia làm sao lại không biết?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Khinh ký Đô úy Vệ Chiến.”

Thái hậu mơ hồ có một ít ấn tượng, Chữ Thiệu Lăng lại đem gia thế Vệ gia rõ ràng nói qua: “Lại nói tiếp Vệ Chiến này là hoàng thân đâu, tổ tiên cũng từng hiển hách qua, lập được quân công, cưới qua công chúa, lại rơi vào tay hậu đại không quá khởi sắc.”

Thái hậu có chút thả lỏng: “Quân tử chi trạch, ngũ thể mà chém, nói như thể Vệ Chiến này ngược lại không tham hưởng cơ nghiệp tổ tông, hiểu được tiến tới.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Chờ xong việc lần này trở về có thể phong Chiêu Dũng Tướng quân, nếu lại định ra việc hôn nhân, phong cái Phiêu Kị tướng quân cũng có thể.”

Đây là người Chử Thiệu Lăng muốn trọng dụng, Phúc Nghi lại là công chúa chính mình không quá để ý, bên nào nặng bên nào nhẹ trong lòng Thái hậu thực rõ ràng: “Thôi, vừa là người người muốn trọng dụng... ai gia cũng muốn nhìn xem một cái, được đến Phúc Nghi thân phận không quá tôn quý, ngược lại xứng đôi. Chính là việc này không cần nói với phụ hoàng người, người vừa nói, phụ hoàng người không đáp ứng, lại từ chối, vậy không cách nào. Vẫn là chờ ai gia trở về chậm rãi nói cho hắn đi.”

Phúc Nghi trong lòng Thái hậu là có thể có cũng có thể không, đối với hoàng đế cũng không phải quá quan trọng, việc này chỉ cần uyển chuyển một chút cũng không phải không thành, Chử Thiệu Lăng yên lòng: “Vậy đều dựa vào Hoàng tổ mẫu.”

Trở lại Bích Đào uyển, Chử Thiệu Lăng đem việc sắp cùng Thái hậu đi dâng hương nói cho Vệ Kịch, Vệ Kịch nghe nói là đến Đông Hoa tự liền sưng sốt, Chử Thiệu Lăng cười khê: “Làm sao vậy?”

Vệ Kịch lắc đầu, nói: “Không có việc gì, thần... trước kia cũng đến đó.”

“Ta cũng từng đến, khi đó là cùng mẫu hậu dâng hương, nhưng không ở lại.” Chử Thiệu Lăng tựa trên tháp quý phi, lôi kéo Vệ Kịch ngồi bên cạnh, “Lần này đi thế nào cũng phải mười ngày, chỉ cần trở về trước Trung Thu là được, vào chùa sẽ không có thịt ăn, bỏ được đi sao? Có sợ ủy khuất hay không?”

Vệ Kịch ngại ngừng cười: “Thần... như thế nào sẽ ham ăn tục uống, ăn chay vài ngày cũng không có việc gì, thức ăn ở Đông Hoa tự thực ngon, cũng không ủy khuất.”

Chử Thiệu Lăng nhin không được chế nhạo: “Mạnh miệng đâu? Mỗi ngày ăn cơm đều chọn món mặn ăn, thế nào cũng phải do ta đem rau gắp vào trong bát người.”

Sắc mặt Vệ Kịch có chút hồng, nghiêm mặt nói: “Thần cũng là... đau lòng ăn không hết sẽ bỏ, ăn thêm chút thịt, sẽ không lãng phí...”

Chử Thiệu Lăng chịu không được bật cười, đem Vệ Kịch ngồi nghiêm chỉnh kéo vào trong ngực mình, ôm lấy mà hôn: “Nguyên lai là sợ lãng phí thức ăn.... Ngoan như vậy, sợ lãng phí về sau liền ăn nhiều chút, nhìn xem hiện tại người gầy...”

Chử Thiệu Lăng nhẹ nhàng xoa nắn người Vệ Kịch, sau khi vào ở Bích Đào uyển, Vệ Kịch ngược lại cao không ít, nhưng lại càng gầy đến chọc người đau lòng. Chử Thiệu Lăng đôi khi cũng nghi hoặc, ăn vài thứ kia, chẳng lẽ toàn bộ đều dùng nuôi xương cốt?

Vệ Kịch cũng không quá lo lắng, đại ca của hắn trước đây cũng là như vậy lớn lên, đến khi trưởng thành vóc người liền đẹp hơn. Chính là Chử Thiệu Lăng nhìn đau lòng, nói: “Trong chốc lát ta đi phân phó Vương Mộ Hàn, về sau mỗi ngày cho người chuẩn bị bốn bữa cơm, gầy như vậy, chờ vào đông liền chịu lạnh không được, đến lúc đó bị bệnh lại càng phiền toái.”

Vệ Kịch vốn muốn khuyên nhủ Chử Thiệu Lăng không cần vì hắn mà phiền toái như vậy, nhưng nghe lời này lại thấy trong lòng ấm áp, cũng đáp ứng, ăn chiều chút cũng tốt, miễn cho sinh bệnh, chính mình khó chịu không nói, nhưng không khéo sẽ lây cho Chử Thiệu Lăng.

Ba ngày sau Chử Thiệu Lăng theo Thái hậu xuất cung đi Đông Hoa tự, Chử Thiệu Lăng cùng Thái hậu ở chính điện dâng hương, cầu phúc, sau Thái hậu còn muốn tụng kinh ngàn lần, Chử Thiệu Lăng liền lui ra trước.

Vương Mộ Hàn ở bên ngoài chờ hồi lâu, thấy Chử Thiệu Lăng rồi cuộc đi ra vội vàng tiến lên đón: “Vương gia, có chuyện quan trọng!”

Chử Thiệu Lăng cùng Vương Mộ Hàn đến chỗ ít người, thấp giọng nói: “Làm sao?”

Vương Mộ Hàn nhìn xung quanh, trừ bỏ Vệ Kịch còn lại đều ở phía xa, không ngại sự, lúc này mới thấp giọng la lên: “Phía nam truyền đến tin tức, Tứ hoàng tử đến bên kia liền cùng vài tên quan viên địa phương

câu... giao hảo. Trong đó chứa nhiều thứ không thể cho ai biết, Vệ đại nhân đưa tin nói địa phương kia quả thật có mờ ám, nơi gặp nạn đều là chút đất hoang, căn bản không làm hại đến nơi cày ruộng, hiện giờ quan viên bên kia cũng sợ, chỉ đem Tứ hoàng tử thành cọng rơm cứu mạng, hận không thể đem toàn bộ gia sản cho Tứ hoàng tử để bảo mệnh đâu, Vệ đại nhân nói, đã nhiều ngày nay, Tứ hoàng tử lấy bạc vào tay đã không dưới mười vạn, đợi thêm mấy ngày nữa, không biết lại thêm bao nhiêu....”

Chử Thiệu Lăng nhíu mày: “Hắn dám nhận nhiều ngân phiếu như vậy? Sau khi trở về đổi ngân phiếu lấy bạc không sợ người tra hỏi?!” Chử Thiệu Dương không có ngu ngốc đến như vậy a.

Vương Mộ Hàn khổ nói: “Phiền toái chính là chỗ này đâu, quan viên bên kia không biết làm việc gì, đưa cho Tứ hoàng tử toàn bộ đều là vàng thật cùng bạc trắng, này thì đi chỗ nào tra?”

Vương Mộ Hàn nhớ đến tin tức Vệ Chiến truyền đi liên đầu đầu, hiện giờ Tứ hoàng tử này cũng bắt đầu biết khôn, rất khó đối phó, Vương Mộ Hàn nói tiếp, “Tứ hoàng tử cũng sợ bị nhìn ra tung tích, bày mưu khiến những quan viên đó đưa đến bạc đều đánh ấn quan ngân, đến lúc đó sẽ theo bạc thu từ thuế đồng thời vào kinh, quá kiểm tra của các thành cũng vô sự! Ai kiểm tra đi ra? Vào thành sau lại trả trộn cùng với quà lễ của Tứ hoàng tử vận đi nơi khác, sẽ thấy mà truy cũng không kịp.”

Chử Thiệu Lăng nghe xong giãn mi: “Này không phải liên tiện? Nói cho Vệ Chiến không cần gấp gáp, để mặc Chử Thiệu Dương nhận hối lộ, càng nhiều càng tốt.”

Vương Mộ Hàn nghe gốc, vội la lên: “Điện hạ làm gì a?! Phía nam thu thuế chuyện này là điện hạ quản, đến lúc đó chỉ trưng thu một tí, hoàng thượng còn không nổi giận với điện hạ!” Vương Mộ Hàn càng nghĩ càng lạnh đến trong lòng, Chử Thiệu Dương chính mình thu bạc thu thống khoái, có thể tưởng tượng trở về Chử Thiệu Lăng làm sao giải thích với hoàng đế, với Hộ bộ?

Chử Thiệu Lăng không muốn khiến Vương Mộ Hàn sốt ruột, khẽ cười: “Công công yên tâm, thôi, trước nói cho Vệ Chiến đi, trước khi vào thành liền đem chiếc xe để tiền thuế đốt sạch, đến lúc đó bốn vương tự mình ngênh đón Tứ hoàng tử, không ghi rõ, toàn bộ quan ngân áp giải trở về đều thành thuế! Bốn vương tự mình nhìn vào, một lượng bạc hắn cũng lấy không được, năm nay thuế má phía nam khẳng định sẽ không thiếu.”

Vương Mộ Hàn sững sốt một hồi lâu mới hiểu được, vỗ vỗ cái trán, cười nói: “Là, là... này thật sự là, ha ha...”

Vương Mộ Hàn yên lòng, vội đi tìm thám tử dặn dò mọi việc.

Vệ Kích lẳng lẳng nhìn Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng xoay người lại, nói: “Như thế nào, sợ?”

Vệ Kích lắc đầu, tính tình hắn lương thiện, nhưng sẽ không dễ dàng tha thứ người gây bất lợi cho Chử Thiệu Lăng.

Chử Thiệu Lăng thấy quần cùng vạt áo Vệ Kích có chút hương tro, thay hắn vỗ vỗ, cười khê: “Vừa mới đi nơi nào cọ? lẩn đến bụi bám đầy người?”

Vệ Kích đỏ mặt, may mắn chung quanh không ai thấy, do dự một lát nhẹ giọng nói: “Thần vừa rồi... cũng chỉ đi dạo, không để ý.”

Chử Thiệu Lăng nhướn mày nhìn Vệ Kích, nhưng cũng không hỏi thêm.

Đến giờ Dậu Thái hậu mới ra khỏi Phật đường, Chử Thiệu Lăng cùng Phúc Nghi theo Thái hậu dùng một chút thức ăn chay, sau đó lại cùng Thái Hậu đi Thanh Phong viên trong Đông Hoa tự, Chử Thiệu Lăng cùng Thái hậu nói chuyện một lát mới trở về Bồ Đề viên của mình.

Sau khi tắm rửa Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kích tựa trên tháp nhìn ánh trăng ngoài hành lang, Chử Thiệu Lăng nhẹ nhàng xoa nhẹ bụng Vệ Kích, cười khê: “Như thế nào lại xẹp?”

Vệ Kích có chút đỏ mặt nói: “Không...” Sờ sờ bụng mình, cũng không có xẹp a, chỉ là không chắc bằng bình thường.... Vệ Kích cũng không lo lắng nhiều, nửa năm này tại Bích Đào uyển bị Chử Thiệu Lăng nuôi quá tốt, may mà khâu vị Vệ Kích không kiêu căng nhưng cũng bị dưỡng điều, vừa rồi nhìn một bàn thức ăn chay cũng không quá muốn ăn.

Chữ Thiệu Lăng cười khê, đứng dậy cầm từ trong hòm ra một bao đồ vật đưa cho Vệ Kịch, cười: “Chỉ biết chắc người ăn không ngon.”

?

Vệ Kịch mở bao ra, bên trong đúng là thịt khô! Vệ Kịch vội vàng gói lại, nhỏ giọng nói: “Như vậy sao được! nơi này là....”

“Rượu thịt qua dạ dày, Phật ở trong tâm.” Chữ Thiệu Lăng xoa nhẹ đầu Vệ Kịch một phen, “Chúng ta cũng không phải hòa thượng, thanh quy giới luật cái gì, ăn đi.”

Cơm chiều Vệ Kịch chỉ ăn lưng dạ, hiện tại nghe mùi thịt khô lại thèm, nhéo một khối nhỏ ăn, Chữ Thiệu Lăng cười khê, rót cho hắn một chén trà, Vệ Kịch từ từ ăn, hỏi: “Điện hạ không tin Phật sao? Vậy sao còn muốn dâng hương niệm kinh đâu?”

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Đó là cho người khác nhìn, ta không... cũng không phải, hiện giờ ngược lại có chút tin.”

Vệ Kịch nghi hoặc nhìn Chữ Thiệu Lăng, không quá hiểu hắn nói gì, nói: “Thần... lại có chút tin, trước kia thần nghe đại hòa thượng giảng kinh, nói Phật thông hiểu tiền trần chuyện cũ, cứu vớt vạn dân chúng sinh, tiêu ngàn vạn nghiệp chướng, độ súc độ nhân độ thế gian hồng trần, nghe vẫn thấy có chút đạo lý.”

Chữ Thiệu Lăng nằm xuống, kéo lấy một bàn tay Vệ Kịch, gật đầu: “Đáng tiếc ta nghiệp chướng nặng nề, Phật có thể độ súc độ nhân độ thế gian hồng trần, không độ ta.” Chữ Thiệu Lăng nắm tay Vệ Kịch đặt lên tim mình, nhẹ giọng nói, không chút để ý lại vô cùng trịnh trọng, “Có thể độ ta, chỉ có Vệ Kịch.”

Tiếng cổ chung vang lên trên núi, xa xưa mà trầm tĩnh, nháy mắt tim Vệ Kịch lại nhanh hơn một nhịp.

Từ lúc ở trong cung Vệ Kịch nghe đến Đông Hoa tự biểu tình liền không đúng, sau không biết thế nào lại dính hương tro trở về, Vệ Kịch tự cho là giấu được, nhưng hắn một chút cũng lừa không được Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng không cách nào chịu được Vệ Kịch có điều gạt mình, không phí nhiều công lao đã biết, Vệ Kịch đi phía trước Đông Hoa tự dâng hương.

Những phần miếu phía trước Đông Hoa tự không phải chuyên dành cho hoàng gia, quan lại cũng có thể đi dâng hương, Chữ Thiệu Lăng đem hòa thượng bên kia gọi đến sẽ biết, Vệ Kịch đi dập đầu mấy cái, lại nói cái gì.

Chữ Thiệu Lăng nguyên bản tưởng rằng Vệ Kịch là thấy Phật liền bái, cầu xin một ít, không nghĩ đến hòa thượng kia nói, Vệ Kịch đã đến rất nhiều lần.

Hòa thượng nói, lần đầu tiên Vệ Kịch đến là hai năm trước, nghe hòa thượng giảng một đoạn kinh, lúc ấy hắn đem toàn bộ bạc có trong người đều quyên, cầu hòa thượng giúp hắn thấp cho một người một trần đèn chong.

Sau lại cách một đoạn thời gian, Vệ Kịch đều sẽ đến trên núi một chuyến, mỗi lần đến đều là quyên cho trần đèn chong kia, phù hộ một người trọn đời bình an hạnh phúc.

36. Chương 36

“Trong núi không năm tháng a.... Chúng ta đã đến đây năm ngày đi? Ân?” Chữ Thiệu Lăng khép lại kinh Phật trong tay đặt lên ghế con cạnh nhuỷn tháp, ôm lấy Vệ Kịch, “Người xem kinh Phật cũng có thể cẩn thận như vậy....”

Vệ Kịch khép thư lại, ngáp một cái, nghĩ nghĩ nói: “Tròn năm ngày, điện hạ muốn trở về?”

Chữ Thiệu Lăng lắc đầu, cười khê: “Ta không vội, người ngược lại thích ứng trong mọi hoàn cảnh, tình hạ tâm tĩnh đến mức nhanh bắt kịp đại hòa thượng gõ chung kia.”

Không giống Chữ Thiệu Lăng mỗi ngày đều có lệ, Vệ Kịch đi một chuyến này là nghiêm túc đến lễ Phật, sáng sớm nhìn các hòa thượng lên khóa sớm, tiếp đi quỳ kinh, giữa trưa trở về phòng nghỉ một lát đều phải nhìn Phật hiệu, Vệ Kịch tâm tư tinh thuần, ngược lại xem được, lúc giảng cho Chữ Thiệu Lăng cũng có chút đạo lý, nhưng trong lòng Chữ Thiệu Lăng tiền trần chuyện xưa tập niệm quá nhiều, căn bản là nghe không vào.

Chữ Thiệu Lăng nhàn rồi nhàm chán, đùa Vệ Kịch khiến hắn cho mình giảng chút chuyện có ý tứ hẳn nhìn đến trong kinh Phật, Vệ Kịch đang cầm trong tay bản “Đại chính tạng”, nói Phật giảng chuyện cứu sắc lộc, Chữ Thiệu Lăng còn không nghe xong, trước nở nụ cười: “Cứu sắc lộc này cũng quá thiếu phòng bị, nếu biết da lông của mình trân quý, hà tất đi cứu người, còn nói cho người ta ngàn vạn lần đừng nói cho người khác, nhiều người tham lam, chỗ nào sẽ giữ chữ tín như vậy.”

Vệ Kịch nghe vậy nghiêm mặt nói: “Thần cho rằng không phải, cứu sắc lộc kia là vì cứu người chết đuối mới hiện thân, ai biết người nọ lấy oán trả ơn, đem chỗ ẩn thân của cứu sắc lộc nói ra đổi phú quý, như thế nào ngược lại trách hươu nọ không cẩn thận đâu? Tất cả đều do người nọ nói không giữ lời, lúc này mới có chuyện phía sau, chẳng lẽ đều phải thấy chết không cứu mới được? Thần cho rằng....”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười tựa trên tháp nghe Vệ Kịch nói nhân nghĩa đạo đức cho hắn, cuối cùng chỉ phải gật đầu: “Là, là ta nói sai rồi.”

Vệ Kịch thoáng cảm thấy Chữ Thiệu Lăng có chỗ nào không đúng, nhưng với hắn mà nói, Chữ Thiệu Lăng làm gì nói gì đều phải là đúng, là so thánh chỉ còn muốn quan trọng hơn, Vệ Kịch có chút hoang mang, bởi vậy còn nói chuyện Phật tự cắt thịt nuôi ung, Chữ Thiệu Lăng chịu không được bật cười ngắt lời: “Ứng vốn chính là ăn thịt, này....”

Chữ Thiệu Lăng từ trong mắt Vệ Kịch nhìn ra không ủng hộ, chỉ phải chuyển miệng: “Tháng ba cuối xuân, nắng lên cỏ tốt, trời giá rất mà đông lạnh, hỏi ai là sói, nhân đều là cừu, lang tâm độc sảng. Cá lớn nuốt cá bé, thiên quy chính là như thế, trái tim có thịt cũng phải đem cứu một con bò câu, vậy bò câu khác làm thế nào đâu? Hoặc là ung kia chịu đựng bị đói không ăn thịt, lại nên làm gì bây giờ?”

Bàn đến già mồm át lẽ phải Vệ Kịch tự nhiên không phải đối thủ của Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch há miệng thở dốc cãi không được, chỉ phải nói: “Phật tổ làm tất nhiên đúng, thể nhân... thể nhân tự nhiên làm không được như vậy, chỉ phải hết sức noi theo thôi, cứu không được tất cả bò câu, vậy có thể cứu bao nhiêu liền cứu bao nhiêu, không cho ăn được tất cả ung, cũng có thể cho được bao nhiêu liền cho bao nhiêu, thần cho rằng....”

“Được được, ta sai.” Chữ Thiệu Lăng nhận thua, xoay người hôn đỉnh đầu Vệ Kịch, cười khê, “Cho nên ta chỉ muốn cứu một con bò câu là người liền được.”

Vệ Kịch đỏ mặt, ấp úng nói không ra lời, để Chữ Thiệu Lăng cùng hắn thân mật trong chốc lát mới nhẹ giọng nói: “Trong lòng điện hạ lệ khí quá thịnh.... Kiềm quá cứng sẽ gãy, thần không thích lên mặt dạy đời, chính là... sợ về sau điện hạ sẽ vì vậy mà chịu thiệt.”

Vệ Kịch sợ Chữ Thiệu Lăng không vui, trong mắt có chút khiếp ý, Chữ Thiệu Lăng trong lòng ảm áp, chuyện này Phó Kinh Luân cũng từng nói qua, chính là Phó Kinh Luân cũng không dám khuyên nhủ đến mức này, cũng sẽ không làm cho mình cảm thấy uất ức như vậy.

Đạo lý Vệ Kịch nói Chữ Thiệu Lăng đương nhiên hiểu được, thiên địa chính đạo, từ khi sáu tuổi hắn đi Hồi Tín viện liền học qua, nhưng hai thể của Chữ Thiệu Lăng đều quá nhấp nhô, phần tử bi kia sớm đã bị mài mòn đến không thừa một mảnh.

Chữ Thiệu Lăng ôm Vệ Kịch vào trong ngực xoa nắn, nhẹ giọng nói: “Ân, biết, về sau có người lúc nào cũng khuyên nhủ ta mới tốt, đại tín đại lễ này nọ, ta cũng... còn có thể nghe theo người nói.”

Vệ Kịch đáp ứng, hắn ghé vào trên người Chữ Thiệu Lăng, ngực bị kim ấn đè lên, Vệ Kịch lôi kéo dây thừng kéo kim ấn, mấy ngày trước Chữ Thiệu Lăng cố ý tìm trụ trì đức cao trọng vọng của Đông Hoa tự làm phép cho ấn, Vệ Kịch hiện giờ càng trân trọng, thường thường nắm trong tay, Chữ Thiệu Lăng tuy rằng đối với những gì Vệ Kịch nói không cho là đúng, nhưng trong lòng vẫn có đôi chút tin tưởng, chính hắn biết mình đời này lần hết chuyện ác, sợ là không được Phật tổ phù hộ, chỉ ngóng trông Phật tổ có thể phù hộ tiểu thị vệ của hắn, Vệ Kịch cả đời chưa làm qua việc xấu gì, nhất định phải hưởng một đời yên vui mới tốt.

Trong Thanh Phong viện của Đông Hoa tự, Thái hậu đang yên lặng niệm kinh, nghe Tôn ma ma nói xong Thái hậu thản nhiên nở nụ cười, không chút để ý nói: “Chuyện lớn a.”

Tôn ma ma sốt ruột, nói: “Thái hậu như thế nào không để ý chuyện này? Nô tỳ vừa nghe nói xong tâm đều nhéo đi lên, Đại hoàng tử đây là muốn làm gì? Đang yên lành, làm như thế nào...” Tôn ma ma có chút khó có thể mở miệng, thấp giọng nói, “như thế nào liền thích một nam nhân đâu! Còn là một thị vệ!”

Thái hậu buông Phật châu trong tay, thản nhiên nói: “Lăng nhi còn trẻ, không biết từ đâu nghe nói chuyện này, ném thử khẩu vị thôi, vả lại cái kia... phải, Vệ Kích, ai gia đã nghe Lăng nhi cùng ai gia nói qua, chuyện thân canh người còn nhớ đi?”

Tôn ma ma gật đầu: “Sao có thể không nhớ rõ đâu, Đại hoàng tử suốt bữa ăn mệt.”

Thái hậu mỉm cười: “Sau khi thân canh trở về Lăng nhi liền nói qua người nọ với ai gia, nói hẳn vì Lăng nhi mà bị thương, nghĩ đến bởi vì chuyện này, tin dùng một thị vệ mà thôi, không có gì đáng ngại.”

Tôn ma ma vẫn không yên lòng, thấp giọng nói: “Trong lòng nô tỳ lo lắng đâu, Đại hoàng tử cùng Thái hậu nhắc đến việc của công chúa, Vệ Chiến là thân ca ca của thị vệ kia, Đại hoàng tử giống như không phải chỉ tin dùng hẳn, liền đã nhiều ngày, Đại hoàng tử còn cùng thị vệ kia ăn nằm một chỗ đâu.”

Thái hậu khẽ thở dài, nói: “Người cho là ai gia thật không biết?” Thái hậu nắm tay Tôn ma ma đứng lên, ngồi vào ghế quý phi, Tôn ma ma vội vàng tìm nệm đến lót cho Thái hậu, Thái hậu quỳ nửa ngày, thắt lưng có chút mỏi, chỉ phải nghiêng người, chậm rãi nói: “Lăng nhi trong Bích Đào uyển giấu một người, ngàn kiểu vạn sủng, làm sao có thể giấu diếm ai gia?”

Tôn ma ma càng không hiểu, nghi hoặc: “Vậy Thái hậu như thế nào...”

“Ta có thể thế nào? Xử tử thị vệ kia?” Thái hậu cười cười, tiếp nhận trà Tôn ma ma đưa đến, “Không nói đến Lăng nhi sẽ hận ai gia cả đời, hẳn cũng sẽ không quên được người kia, Lăng nhi sủng thị vệ kia, không cản trở hẳn tranh vị Thái tử, cũng không cản trở hẳn tham chính, càng không cản trở hẳn hiếu kính ai gia, ai gia làm gì phải làm khó thị vệ kia?”

Thái hậu hít một hơi, tiếp tục nói: “Vả lại người cẩn thận ngẫm lại, từ khi Hoàng hậu mất, Lăng nhi có bao giờ vui vẻ? Thân nương không có, hoàng đế... người cũng biết hoàng đế đối xử Lăng nhi như thế nào, Dương nhi đâu, là một đứa không tâm can, trong ngày thường cũng không nghĩ đến chăm sóc đại ca hẳn. Trong lòng Lăng nhi chỉ còn lại có tranh Thái tử vị, ngày qua còn có lạc thú gì? Trong lòng hẳn khổ đau, đứa nhỏ này nặng tâm, không muốn cùng người khác nói chuyện, hiện tại thật vất vả thích một người, người nọ cũng vui vẻ theo hẳn, mặc hẳn xoa nắn dẫn dắt, lúc này trên người Lăng nhi mới có vài phần sinh động. Ai gia muốn cảm tạ thị vệ kia còn không kịp đâu, như thế nào sẽ từ giữa làm khó dễ?”

“Thái hậu minh giám.” Trong lòng Tôn ma ma vẫn còn có chút không chấp nhận được, do dự, “Đáng tiếc... đó lại là nam nhân a, thiên địa luân thường, việc này chung quy không chính thống.”

Thái hậu mỉm cười, vẻ mặt thậm chí có chút kiêu căng: “Lăng nhi là ai? Lăng nhi là người muốn làm Hoàng đế, thiên hạ lớn thế này muốn nuôi một người, chỉ cần không ra sai lầm quá lớn, Lăng nhi muốn làm gì đều được, ai gia dựa vào cái gì muốn cho Lăng nhi chịu ủy khuất?”

Tôn ma ma triệt để phục, nói: “Thái hậu thông tình đạt lý như vậy, thật sự khó được.”

Thái hậu lạnh nhạt mỉm cười, trong lòng là thật yêu thương Chử Thiệu Lăng, tựa như nàng nói, chỉ cần không cản trở Chử Thiệu Lăng tranh Thái tử vị, việc nhỏ này tính cái gì? Thái hậu vui vẻ thành toàn Chử Thiệu Lăng tìm việc vui, cho dù cái này không ra sáng được, thì tính sao đâu? Thái hậu không tin Chử Thiệu Lăng sẽ vẫn luôn sủng ái một cái thị vệ, bất quá, chuyện của rất nhiều năm về sau, Thái hậu nhìn không thấy, cũng không chế không được.

37. Chương 37

Không giống với Chử Thiệu Lăng dự đoán, mọi người không ở lại Đông Hoa tự quá lâu, ngày thứ bảy hoàng đế liền sai người đến đón Thái hậu.

Chương công công luôn theo hầu cạnh hoàng đế khom người nói: “Lương quốc đến phạm biên cảnh phía Tây, ra chút nhiễu loạn, hoàng thượng lo lắng Thái hậu, Đại hoàng tử cùng Tứ công chúa, cho nên khiến nô tài mang theo ba nghìn cấm quân đến đón Thái hậu nương nương, hoàng tử cùng công chúa sớm hồi cung.”

Thái hậu trong lòng hoảng hốt, vội hỏi: “Có đại sự xảy ra?! Người mau nói rõ ràng.”

Chương công công vội vàng nói: “Vô sự vô sự, này... ai da, Thái hậu thật là làm khó nô tài, triều chính đại sự nô tài làm sao biết được? Nô tài chỉ biết đã nhiều ngày nay hoàng thượng bị bang tiểu quốc này nháo đến ăn không ngon ngủ không yên, tuy nói không ra chuyện lớn, nhưng rốt cuộc không yên ổn, hoàng thượng lo lắng Thái hậu nương nương ở bên ngoài, vội vàng để nô tài đến đón ngài sớm, lại nói cũng đã sắp đến Trung Thu, nương nương hồi cung sớm cũng có thể bắt đầu chuẩn bị quá tiết ngắm trăng.”

“Biên cương ra chiến sự, ai gia làm sao còn có tâm tư ngắm trăng, thôi, thu dọn đồ đạc đi.” Thái hậu nghĩ nghĩ vẫn không yên lòng, “Dương nhi cũng ở bên ngoài đâu! Hoàng đế nói gì?”

Chương công công khom người đáp: “Thái hậu yên tâm, hoàng thượng đã sớm cho người đi phía nam đưa tin, may mà Tứ hoàng tử bên kia đã sắp xong việc, qua không bao lâu nữa có thể trở về, sẽ không xảy ra biến cố.”

Thái hậu thoáng yên tâm, đặt tay lên ngực, nói: “Vậy là tốt rồi, đi nói cho Lăng nhi cùng Phúc Nghi, chuẩn bị hành lý, chúng ta lập tức hồi cung.”

Bên ngoài người hầu chuẩn bị xe chuẩn bị xe dắt ngựa dắt ngựa, đều vội vã, Chử Thiệu Lăng bên này nhận được tin liền đi an ủi Thái hậu một phen, Thái hậu vẫn còn thổn thức: “Ai gia tụng kinh lễ Phật có ích lợi gì, như thế nào luôn không yên ổn đâu...”

Chử Thiệu Lăng nhẹ giọng nói: “Từ khi tiên đế tây chinh Liêu Lương đến nay đã gần bốn mươi năm, bang địch nahn này lại bắt đầu không an phận, mỗi khi đến vụ thu hoạch thu đông thường sẽ xâm phạm biên cảnh bốn phía đánh cướp, lần này không biết lại là chuyện gì đâu... Hoàng tổ mẫu yên tâm, Liêu Lương chỉ là tiểu quốc, không đủ sợ hãi.”

Nghe xong tôn nhi an ủi, Thái hậu vẫn cảm thấy hoang mang, nói: “Người nào biết đâu rằng bang tiểu quốc này lợi hại, năm đó tiên đế thân chinh Liêu Lương, tổn thất vài vạn nhân mã, ở phía tay cần cỗi kia chinh chiến nửa năm, mới đem Liêu Lương đánh phục.”

Nói đến chuyện lúc trước Thái hậu càng thổn thức: “Khi đó phụ hoàng người mới bảy tuổi, còn chưa hiểu chuyện đâu, vài vị lão Vương gia trong triều như hổ rình mồi, nếu không phải có vài vị cự thần tiên đế để trọng ở lại trong triều áp chế, không biết lại như thế nào đâu, khi đó ai gia mỗi ngày ở hậu cung mà run sợ trong lòng, luôn sợ có sơ suất gì, hiện lại nhớ đến đoạn thời gian đó, ai gia vẫn còn lo lắng đâu...”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Hoàng tổ mẫu là lão nhân trải qua sóng gió, hiện tại chút chuyện nhỏ ấy tính cái gì, hồi cung thì tốt rồi.”

Thái hậu vẫn không yên lòng, dặn dò: “Hồi cung sau nếu việc không tốt, không cho người đi thỉnh chiến! Ta biết hài tử người tuổi này, không sợ trời không sợ đất, chỉ nghĩ chinh chiến!” Đại Chử mỗi lần chiến loạn luôn sẽ phải vài hoàng tử xuất chinh, lấy điều này làm khích lệ sĩ khí tam quân, Chử Thiệu Lăng nghe vậy cười khê: “Hoàng tổ mẫu yên tâm, ta vai không thể khiêng tay không thể nâng, đi làm cái gì?”

An ủi tốt Thái hậu, Chử Thiệu Lăng trở về Bồ Đề viện, bọn cung nhân tiến tiến xuất xuất thu dọn đồ đạc, chỉ có Vệ Kịch không thấy, Chử Thiệu Lăng đem Vương Mộ Hàn gọi đến hỏi, Vương Mộ Hàn cũng là vẻ mặt không rõ, nói: “Vừa rồi nô tài còn nhìn thấy ra, liền... mới vừa rồi Vệ đại nhân còn ở trong phòng Vương gia thu dọn mấy bao nhỏ của hần đâu, vừa dời mắt liền không.”

Vương Mộ Hàn thấy Chử Thiệu Lăng thả lỏng sắc mặt, vội nói: “Phỏng chừng là Vệ đại nhân có việc gì, thừa dịp Vương gia đi xem Thái hậu liền làm, Vệ đại nhân tối hiểu quy củ, khẳng định lập tức sẽ trở lại.”

Vương Mộ Hàn nói đến hợp tình hợp lý, nhưng Chữ Thiệu Lăng vẫn nhin không được sót ruột, đồ ngốc kia chạy đi đâu?! Biết loạn sao lại còn đi lung tung.

Lúc Chữ Thiệu Lăng đang muốn phái người đi tìm thì Vệ Kịch trở lại, Chữ Thiệu Lăng yên lòng, nhưng vẫn có chút tức giận, nhưng vẫn nghĩ đến không tiện trước mặt người khác giáo huấn hắn, nói: “Thu thập xong vật của người, khiến Vương công công để vào trong hòm của ta, đừng làm cho người khác đụng đến.”

Vệ Kịch không cảm nhận được Chữ Thiệu Lăng tức giận, không biết vì sao còn vui vẻ, khoe miệng đều kiêu lên, nghe vậy gật đầu đi thu thập.

Một lúc lâu sau mọi người thu thập xong, Chữ Thiệu Lăng đỡ Thái hậu lên xe sắp xếp tốt, lại nhìn nhìn Phúc Nghi lên xe, dặn dò cung nhân hầu hạ Phúc Nghi vài câu, đều chuẩn bị thỏa đáng mới xoay người lên xe mình.

Xe của Chữ Thiệu Lăng ở phía sau cùng, chờ Chữ Thiệu Lăng lên xe xong Vương Mộ Hàn cũng đi theo hô lớn “Khởi”, thái giám quản sự phía trước cũng hô theo, một tiếng tiếp một tiếng đến tận đầu hàng, tổng lĩnh thái giám ở đầu nghe được liền hô một tiếng “Khởi giá”. Đoàn xe chậm rãi đi về phía kinh thành.

Chữ Thiệu Lăng vừa lên xe đã đem Vệ Kịch gọi tiến vào, Vệ Kịch còn đang vui vẻ đâu, thường thường nghiêng đầu đi hé miệng cười một chút, Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Mới vừa rồi vụng trộm chạy ra ngoài nhất được thứ tốt gì, vui vẻ thành như vậy?”

Vệ Kịch nở nụ cười, vừa rồi nhận được tin báo hồi cung, Vệ Kịch lập thức nghĩ đến lần này mình đến đây còn chưa quyền tiền nhang đèn đâu.

Hiện giờ Vệ Kịch càng ngày càng khó xuất cung, đến về nhà cũng không thường xuyên, càng miễn bàn đến Đông Hoa tự, tiền điểm đèn đốt dầu vừng cho Chữ Thiệu Lăng không thể ngừng lại, vạn hạnh hiện tại hắn cũng dư dả, Vệ Minh hai lần hiếu kính cho Chữ Thiệu Lăng toàn bộ đều vào túi Vệ Kịch, lần này Vệ Kịch trực tiếp đưa Đại hòa thượng hai trăm lượng bạc, để phòng chính mình nhất thời đến không được.

Đưa tiền nhang đèn xong Vệ Kịch lại đi đến cúi lạy, rõ ràng phát hiện kế bên trần đèn chong mình đốt cho Chữ Thiệu Lăng, lại thêm một trần đèn giống nhau như đúc.

Quy củ đốt đèn, mỗi một ngăn chỉ có thể đốt một trần đèn, Đại hòa thượng mỉm cười: “Một vị thí chủ mặc quần áo thêu rồng lại đến một lần, đưa lão nạp một vạn lượng tiền dầu vừng, khiến lão nạp giúp một người đốt nhất thể đèn chong, còn cố ý dẫn, hai ngọn đèn này muốn đặt cùng nhau, đời đời kiếp kiếp làm bạn, A Di Đà Phật....”

Lúc ấy hốc mắt Vệ Kịch lập tức đỏ bừng, Chữ Thiệu Lăng đã biết rồi, cư nhiên cũng cho mình điểm một trần.

Chữ Thiệu Lăng đưa tay xoa đầu Vệ Kịch: “Hỏi người đâu, mới vừa rồi làm gì?”

Vệ Kịch cười lắc đầu, Chữ Thiệu Lăng vừa rồi sót ruột, lúc này nghĩ nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn thích trêu chọc hắn: “Lắc đầu làm cái gì? Nói, ta còn chưa tính sổ với người đâu.”

Trong lòng Vệ Kịch thực ảm áp, Chữ Thiệu Lăng giãn người nằm trên gối mềm, lôi kéo Vệ Kịch để ấn nằm lên người mình, nhẹ giọng trách cứ: “Lần tới thử còn dám chạy lung tung xem, xem ta như thế nào gây sức ép người.... Đói bụng không?”

“Không, thần vẫn chưa đói.” Vệ Kịch xốc lên màn xe thành một khe hở nhìn ra ngoài, cảm quân đưa đoàn xe bọn họ bảo vệ nghiêm mật, Vệ Kịch còn chưa từng gặp qua trận thế này, nhẹ giọng hỏi: “Điện hạ, Liêu Lương không phải cách chúng ta rất ra sao, làm sao vẫn còn phòng bị đến như vậy?”

Chữ Thiệu Lăng khẽ vuốt lưng Vệ Kịch, nhẹ giọng: “Thời Duệ tông, từng theo Bắc Di, ngày đó thích khách Bắc Di từng lần vào hoàng thành, bắt đi thân vương nhỏ tuổi nhất...”

Vệ Kịch chưa từng nghe qua chuyện này, ách nhiên hỏi: “Thần như thế nào không biết... về sau thì sao?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Về sau? Bắc Di vương lấy tiểu vương gia làm con tin, bức Duệ tông lui binh.”

Bạn đang ?

“Thần nhớ rõ việc Duệ tông lui Bắc Di, nhưng là....” Vệ Kích có chút mờ mịt, “Cũng chưa từng nghe nói việc Vương gia bị bắt cóc a?”

Chử Thiệu Lăng cười lạnh: “Người đương nhiên không biết, bởi vì chuyện phía sau không tốt nói cho người ngoài... Duệ tông căn bản không muốn cứu tiểu vương gia, Duệ tông truyền ra tiểu vương gia chết bất đắc kỳ tử, Bắc Di bắt cóc chẳng qua là người hầu của Vương gia, chiến sự tiếp tục.”

Vệ Kích mở to hai mắt, tại sao có thể như vậy?!

Chử Thiệu Lăng nhẹ nhàng xoa lưng Vệ Kích, chậm rãi nói: “Các tướng quân không tin cũng phải tin, Bắc Di xâm phạm quốc gia ta, không thể dung túng, chỉ phải hy sinh tiểu vương gia, cho dù... người nọ là huynh đệ huyết thống gần của Duệ tông.”

Vệ Kích lẩm bẩm: “Vậy... tiểu vương gia như thế nào?”

Chử Thiệu Lăng trầm mặc một khắc, nói: “Bắc Di vương sau khi biết thì giận dữ, nghiêm hình tra tấn tiểu vương gia, tiểu vương gia biết trả lời của Duệ tông liền hiểu thâm ý của hắn, dứt khoát cắn răng nói mình chỉ là thị vệ, Bắc Di vương bán tín bán nghi, trước khi hai quân giao chiến đem tiểu vương gia giải đến trước trận, ngày đó tiểu vương gia trước trận mắng to Bắc Di cầu ủng hộ sĩ khí, sau đó... bị Bắc Di vương giết.”

“Sau đó chiến sự bình định, Duệ tông bốn phía gia phong tể cờ tiểu vương gia, sau lại thăng trưởng tử của tiểu vương gia làm thân vương, ban thêm tước vị, đối ngoại chỉ nói Duệ tông đau tiếc ấu đệ mất sớm... loại chuyện này, đương nhiên không thể để cho người ngoài biết, truyền qua vài đời, người hoàng tộc phần lớn cũng không biết chuyện này, chính là mỗi lần có chiến sự, tổng yếu đem hoàng tộc cùng hoàng thân quốc thích bảo vệ tốt, chỉ sợ lại xảy ra một lần bắt cóc.”

“Cảm thấy không thể tin được, có phải hay không?” Chử Thiệu Lăng nhìn Vệ Kích cười khê, “Cùng với tướng tướng của ngươi không giống đi?”

Lần đầu Vệ Kích tiếp xúc với hoàng gia bí văn, chỉ cảm thấy rung động, từ vài lời mơ hồ của Chử Thiệu Lăng có thể cảm nhận được, năm đó Duệ tông làm quyết định này ẩn nhẫn thế nào, còn có tiểu vương gia trước trận không màng sinh tử bị trắng.

Vệ Kích có thể hiểu được tiểu vương gia, nếu có một ngày bản thân hắn trở thành gánh nặng cho Chử Thiệu Lăng, hắn cũng sẽ lựa chọn tự kết liễu chính mình khiến cho Chử Thiệu Lăng không còn cố kỵ. Vệ Kích nghĩ nghĩ nói: “Tiểu vương gia là trung thần, Duệ tông là minh quân, Duệ tông... làm quyết định này không dễ dàng, lấy huynh đệ của mình đổi lấy thái bình cho muôn dân, còn muốn bị người khác trách móc, không dễ dàng.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu, trầm nghĩ, cho nên ta không làm được minh quân, chuyện tương tự như thế, nếu phát sinh trên người Chử Thiệu Lăng, hắn trăm triệu không thể làm được quyết định như Duệ tông khi ấy.

Chử Thiệu Lăng nhìn Vệ Kích còn đang nhớ lại anh liệt cười khê, hắn cũng không có khả năng có thể làm loại quyết định này, làm sao hắn có thể để Vệ Kích rời khỏi mình, để người khác chộp tới đâu.

Vệ Kích cảm động một lát, lại nghĩ đến chuyện lần này, nhẹ giọng hỏi: “Liêu Lương không phải đều bị tiên đế chinh phạt qua, đều xưng thần sao? Như thế nào hiện tại lại đến đánh đâu?”

“Liêu Lương quốc một nửa đều nằm trong sa mạc, đất đai cằn cỗi, lại không có nhiều đồ vật để đổi thức ăn, năm được mùa còn có thể, nếu lại có thiên tai nhân họa gì đó, căn bản cũng không thể tự cấp nườn dưong chính mình.” Chử Thiệu Lăng nhẹ giọng giải thích cho Vệ Kích, “Xưng thần chỉ là chuyện nhất thời, bị đánh ăn xong, không xưng thần lại thế nào? Nhưng chờ hắn hoãn hoãn khí, khẳng định lại muốn đánh một hơi.”

Vệ Kích nghĩ tình hình quốc nội của Liêu Lương trước kia Trương Lập Phong nói cho hắn, trong lòng cũng hiểu đại khái, nói: “Trương đại tướng quân trước kia từng giảng cho tha nhân, Liêu Lương dân phong bư hân, nữ tử đều sẽ ra trận giết địch, anh dũng phi thường, nghĩ đến cũng là bị ép buộc, không như thế sẽ không thể nào no bụng.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu cười: “Ta nghe nói Liêu Lương còn từng có một cái nữ vương đâu....”

Chử Thiệu Lăng câu được câu không cùng Vệ Kích trò chuyện Liêu Lương, trong lòng tính toán chiến sự lần này, hoàng đế còn chưa biết chủ chiến hay chủ hòa, nếu là chủ chiến, có phải nên nghĩ biện pháp đem Chử

Thiệu Nguyễn hoặc Chữ Thiệu mạch đẫy đi đánh giấc như thế nào đâu, kỳ thật Chữ Thiệu Lăng tương đối muốn cho Chữ Thiệu Dương đi, nhưng Chữ Thiệu Dương còn quá nhỏ, không tốt đẩy đi lắm....

Nếu hoàng đế chủ hòa đâu? Chữ Thiệu Lăng trong lòng âm thầm kế hoạch, lần này trở về nhất định phải định xong chuyện của Phúc Nghi, nếu hoàng đế chủ hòa, việc của Vệ Chiến cùng Phúc Nghi sẽ có chút phiền phức, tuy nói Đại Chữ hướng tới tập tục không gả công chúa hòa thân, nhưng không thể không đề phòng.

Chữ Thiệu Lăng một bên ứng phó mấy vấn đề của Vệ Kích vừa nghĩ chuyện trong cung, chờ đến lúc phục hồi lại tinh thần đã thấy không biết lúc nào Vệ Kích lấy đến một tờ giấy trắng bắt đầu vẽ, Chữ Thiệu Lăng nhìn kỹ nét vẽ của Vệ Kích, đúng là giới tuyến của Đại Chữ cùng Liêu Lương.

Vệ Kích ở hai bên biên cương vẽ một vòng tròn đại biểu cho hoàng đô từng người, bên Chữ quốc còn vẽ thêm vài chi đội ngũ, trên viết một vạn quân, hai vạn quân, một vạn quân.

Trong lòng Chữ Thiệu Lăng hơi run lên, không nói không được, riêng là giới tuyến bên này, bản thân hẳn cũng không vẽ được rõ ràng như vậy, Vệ Kích đi theo Trương Lập Phong học được nhiều như vậy sao? Vấn đề là đứa nhỏ này đã biết từ trước?

Chữ Thiệu Lăng trên mặt bất động thanh sắc, chỉ vài vệt đại biểu đội ngũ hỏi: “Vì sao bày ứng trận, đội ngũ nhân số lại làm sao định ra?”

Vệ Kích sửng sốt, nói: “Nơi tương giao giữa biên cảnh chúng ta cùng Liêu Lương không nhiều lắm, địa hình thích hợp khai chiến cũng không phải bình nguyên, không rộng lớn, trước kia thần nhìn một chỗ này địa hình liền nhớ rõ...”

Vệ Kích vẽ một cái vòng ở hướng tây bắc, nói tiếp: “Chỗ này nhiều vùng núi, nhiều gò đất ao hồ, nhưng nơi này... nơi này, đã có một chỗ bằng phẳng rộng lớn, nhưng bởi vì không phải là bình nguyên, không cần khai cánh quá lớn, cho nên dùng một vạn quân là được, mấu chốt vẫn là dùng đầu ưng đem trận địa địch bỏ ra, sau đó tụ lại vây quanh, đến lúc đó đầu ưng thành cánh ưng, đồng thời đánh về phía trung gian, như vậy không cần xâm nhập phúc địa Liêu Lương, cách chỗ cung cấp phía biên cảnh ta cũng không tính xa, nếu thuận lợi, một lần có thể ăn luôn năm vạn Liêu Lương quân lực.”

Sau khi Vệ Kích nói xong thấy Chữ Thiệu Lăng không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn Chữ Thiệu Lăng, áp ứng nói: “Thần... nói bừa.”

Chữ Thiệu Lăng cúi xuống hôn lên tóc Vệ Kích, trong mắt tràn đầy vui sướng: “Từ lúc nào học được nhiều như vậy? Luôn không nói tiếng nào, lại sẽ này đó.”

Vệ Kích đỏ mặt, quân pháp này đó có một ít là hắn học từ nhỏ, một ít là về sau Trương Lập Phong dạy, lúc học hắn nghĩ đến Chữ Thiệu Lăng đặc biệt mời sư phụ đến dạy cho mình, nếu không học cho tốt sẽ thực xin lỗi Chữ Thiệu Lăng, lại muốn nếu ngày nào đó Chữ Thiệu Lăng nghĩ đến kiểm tra chính mình, mình cũng muốn đáp được thật tốt một phen, Vệ Kích học nghiêm túc, chỉ vì một ngày kia có thể được nửa câu khích lệ từ Chữ Thiệu Lăng.

38. Chương 38

Đoàn người đi hết hai canh giờ mới trở lại trong cung, Chữ Thiệu Lăng mang theo Vệ Kích trở về Bích Đào uyển, cung nhân lại phải dọn dẹp hành lý, lại một trận rối ren.

Chữ Thiệu Lăng sai người thu thập, chính mình cùng Vệ Kích đi vào trong tắm diện nghỉ ngơi, cung nhân tiến vào cõi ngoại bào cho hai người, thay xiêm y mặc nhà, Chữ Thiệu Lăng thay một kiện áo bông rộng, vật áo buộc lỏng, nhất thời thoải mái không ít.

Vệ Kích đem đồ đạc của mình lấy ra khỏi hòm của Chữ Thiệu Lăng, đặt thành một đống, trong lòng còn đang yên lặng nghĩ chuyện Liêu Lương, trong lòng Chữ Thiệu Lăng buồn cười, xoa bóp cổ bởi vì ngồi xe nửa ngày mà nhức mỏi, đến gần ôm Vệ Kích từ phía sau, miễn cưỡng nói: “Bức vẽ trên xe ngựa đâu?”

Vệ Kịch sững sốt, vội vàng lấy ra đưa Chữ Thiệu Lăng, hôm nay hai người ở trên xe ngựa cầm bản vẽ thương nghị nửa ngày, Chữ Thiệu Lăng căn cứ vào quân trận của Vệ Kịch, lại sửa chữa vài chi tiết nhỏ, hai người trong lúc nói chuyện phiếm đã vẽ được một hồi nghiêm mật tiêu diệt, Chữ Thiệu Lăng tiếp nhận bản vẽ nhìn thoáng qua, xoay người mở ra lư hương, tùy tay đem bản vẽ ném vào.

“Điện hạ....” Vệ Kịch không hiểu nhìn Chữ Thiệu Lăng, làm cái gì vậy?

Chữ Thiệu Lăng cười khê, ôm lấy Vệ Kịch hôn, chậm rãi nói: “Nhớ kỹ, lúc nào cũng thế, người không thể lướt qua Vệ Chiến mà đi, ca ca ngươi còn đang thành thành thật thật ở trong quân luyện binh đâu, người liền dám nghĩ đi đánh giặc? Chí khí thật lớn....”

Nguyên bản Chữ Thiệu Lăng có thể cảm giác được tại bài binh bố trận, Vệ Kịch có chút thiên phú, hôm nay hẳn cố ý thăm dò, phát hiện hẳn quả nhiên là kỳ tài, càng khó tin là binh pháp Vệ Kịch nêu lên không giống tuổi hẳn chút nào, mạnh mẽ, đóng võng đánh chắc, đánh bước nào, cũng cố bước ấy, rất thỏa đáng, Chữ Thiệu Lăng đương nhiên kinh hỉ, nhưng Vệ Kịch có tài hoa này, không có nghĩa là hẳn liền muốn lên chiến trường thi triển tài hoa.

Không nói đến hiện tại Chữ Thiệu Lăng không đoạt được quyền, thân phận hiện tại của Vệ Kịch cũng không lên được chiến trường, liền tính một ngày Chữ Thiệu Lăng chính mình làm chủ, hẳn cũng sẽ không để Vệ Kịch một người đi đánh giặc, Chữ Thiệu Lăng không có khả năng khiến Vệ Kịch rời khỏi cánh chim của mình.

Chữ Thiệu Lăng thậm chí suy nghĩ về sao muốn hay không không để Trương Lập Phong đến dạy Vệ Kịch nữa, nguyên bản hẳn cảm thấy Vệ Kịch thích này đó, được học sẽ vui vẻ, cũng là vì nếu hẳn thành môn hạ của Trương Lập Phong, về sau lên chức càng dễ dàng, nhưng hiện tại Chữ Thiệu Lăng có chút do dự kỳ thật hẳn không cần Vệ Kịch xuất sắc như vậy.

Tuy rằng thực ích kỷ, nhưng Chữ Thiệu Lăng tình nguyện Vệ Kịch cái gì cũng sẽ không, chỉ cần vô ưu vô lự ở bên cạnh mình sống phóng túng là được.

Mỗi ngày hẳn phí nhiều tâm tư như vậy ở trong cung đấu đến đấu đi, không phải là vì một ngày kia tay cầm quyền lớn, khiến Vệ Kịch cả đời yên vui sao? Vậy thì vì cái gì Vệ Kịch còn muốn vất vả giống hẳn đâu?

Không chỉ như thế, tận đáy lòng Chữ Thiệu Lăng còn có suy nghĩ càng âm u, khiến Vệ Kịch cả đời dựa vào hẳn không phải càng tốt sao? Như vậy không có bao nhiêu người biết đến Vệ Kịch này, Vệ gia trọng trách do Vệ Chiến đến gánh, khiến Vệ Kịch bình yên gia tộc vinh quang được lợi thì tốt rồi, lúc trước không ngừng đề bạt Vệ Chiến không phải là vì thế sao.

Vệ Kịch còn đang tỉnh tỉnh mê mê nhìn Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt, ôn nhu nói: “Đại sự này đó, để cho các võ quan quan tâm là được, chúng ta... quân không đến đấy, hiểu sao?”

Vệ Kịch ngáp ngừng gật đầu, kỳ thật hẳn vẫn có chút không rõ, nhưng Vệ Kịch có thể nhìn ra Chữ Thiệu Lăng không thích hẳn nói đến chiến sự Liêu Lương, vậy hẳn sẽ không nhắc lại, chỉ cần là ý muốn của Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch đều sẽ vâng theo.

Chữ Thiệu Lăng đem Vệ Kịch ôm vào lòng, hôn hôn tóc hẳn, giờ khác này, Chữ Thiệu Lăng thậm chí có chút khinh thường bản thân mình dối trá, nếu hẳn thật sự muốn tốt cho Vệ Kịch, nên sớm đem Vệ Kịch đưa vào trong quân, khiến Trương Lập Sơn, Vi Bán Vĩnh bọn họ giáo dục, mỗi lần chiến sự đều đưa Vệ Kịch đi cùng, như vậy tiếp tục, ngày sau Vệ Kịch nhất định có thể trở thành một viên mãnh tướng, danh lưu sử sách.

Nhưng hẳn không, mà lại lợi dụng tuyệt đối tín nhiệm cùng phục tùng của Vệ Kịch đối với mình, sinh sôi đem cánh chim của hẳn bẻ gãy.

Chờ Vệ Kịch trưởng thành, đến lúc cái gì cũng đều hiểu, sẽ hận mình sao?

Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng vuốt ve lưng Vệ Kịch, nhẹ giọng nói: “Nếu như... ta cho ngươi làm việc gì, có hại với ngươi, ngươi sẽ làm sao?”

Vệ Kịch không nghĩ đến đang tốt đẹp, vì sao Chữ Thiệu Lăng lại hỏi hẳn cái này, nhưng vẫn thành thành thật thật trả lời: “Sẽ.” Đừng nói là hại chính mình, cho dù Chữ Thiệu Lăng khiến hẳn tức khắc chịu chết,

Vệ Kịch cũng sẽ không chút nào do dự.

Vệ Kịch cũng thấy được Chữ Thiệu Lăng thần sắc không đúng, nhẹ giọng hỏi: “Điện hạ làm sao vậy?”

Chữ Thiệu Lăng lắc đầu, thần nhiên nói: “Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy... đối với người không tốt.”

Vệ Kịch sửng sốt, vẫn không nghĩ ra Chữ Thiệu Lăng làm sao vậy, chỉ phải cẩn thận ôm lấy Chữ Thiệu Lăng, nói: “Không có ai, không có ai so với điện hạ càng đối tốt với thần.”

Chữ Thiệu Lăng trong lòng ấm áp, đồ ngọc này.... Chữ Thiệu Lăng khụy chân quỳ lên giường, thuận thể đem Vệ Kịch đẩy ngã cúi người đè lên, nói giọng khàn khàn: “Hôm nay là người cứu hỏa ta....”

“Điện hạ! Ngộ....”

Ngoài tấm điện nữ quan của Thái hậu đem một bộ lễ phục đến đây, cúi đầu nói: “Đây là lễ phục mới Thái hậu nương nương khiến phủ Nội Vụ làm cho Tần vương, Thái hậu sai nô tỳ đưa đến cho Vương gia thử xem, nếu là vừa người, đem cho tú nương thêu lên long vân, để do Vương gia ngày mười lăm mặc đâu.”

Vương Mộ Hàn nhìn thoáng trong điện, thấp giọng nói: “Từ từ đi, Vương gia lúc này nghỉ ngơi đâu.”

Nữ quan của Thái hậu cũng là kẻ có tiếng nói, người bên cạnh Thái hậu, so cung nữ khác cũng được yêu thích, nữ quan cùng Vương Mộ Hàn cũng là quen biết, nghe vậy mỉm cười: “Công công lại đùa ta đâu, vừa mới trở về, Thái hậu nương nương còn chưa đi nghỉ đâu, Vương gia liền thành như vậy? Công công xin thương xót thông truyền một tiếng, ta xong chuyện liền trở về, bên Thái hậu còn có một sạp việc đang chờ ta đâu.”

Vương Mộ Hàn cười khổ: “Thật không dọa người, từ từ đi, dù sao cũng phải một lát nữa, nếu người sốt ruột liền đem đồ cho ta, chờ Vương gia thử qua ta lại sai người đem đến cho người.”

Nữ quan hướng bên trong nhìn xem, cười lắc đầu: “Không được, nếu ta trở về Thái hậu hỏi ta thích hợp hay không, ta trả lời thế nào? Ta chờ chờ là được.” Nữ quan hạ thấp thanh âm, cười khê: “Hiện giờ cũng có người được Vương gia sủng ái?”

Vương Mộ Hàn buồn cười, chỉ phải có lệ: “Ân,... Ân, có.”

Nữ quan chờ nhàm chán, câu được câu không trò chuyện cùng Vương Mộ Hàn: “Được sủng ái như vậy, sao không thấy Vương gia theo Thái hậu nói, nâng thành thị thiếp? Thái hậu nương nương sủng Vương gia như vậy, chuyện này cũng chỉ một câu mà thôi.”

Nữ quan nghĩ đến cái gì, cười khê: “Hay là Vương gia tuổi trẻ, da mặt mỏng không chịu nói đi, vậy công công cũng nên tổn sức một phen a, Thái hậu nương nương cứ cách mấy ngày lại gọi công công đến hỏi cuộc sống hằng ngày của Vương gia, công công lại không nói!”

Vương Mộ Hàn bật cười: “Người đâu có biết.... Thôi, cô nương đáng thương đáng thương ta, ta ngàn vạn không dám nói trước mặt Thái hậu nương nương.”

Nữ quan chỉ tưởng Chữ Thiệu Lăng dằn dò, che miệng cười: “Biết, ta làm sao lại đi nhiều chuyện a, yên tâm đi....”

Hai người ở ngoài tấm điện nhỏ giọng trò chuyện, một nén nhang qua đi bên trong mới gọi người, cung nhân vội vàng đưa nước vào, khi đi vào đến đâu cũng không dám nâng, sau khi buông đồ vật trong tay liền vội vàng lui ra, đứng hầu ở ngoài bình phong.

Chữ Thiệu Lăng tựa trên gối mềm nhẹ nhàng vuốt ve Vệ Kịch còn đang sợ run, cười khê: “Làm sao? Đổ mặt đến như vậy, là bị bệnh?”

Vệ Kịch nghe vậy mặt càng đỏ, Chữ Thiệu Lăng cười cười, xoay người lại lấy vải tắm ướt đến, Vệ Kịch không dám để Chữ Thiệu Lăng hầu hạ hần, vội vàng muốn xuống dưới, Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Ngoan ngoan ngọc, chân đều nhuyển còn muốn làm gì....”

Chữ Thiệu Lăng vắt khăn lại đi về trước giường, Vệ Kịch quỳ đứng lên muốn tiếp lấy khăn, lại bị Chữ Thiệu Lăng tránh đi, nói: “Nhắm mắt.”

Đầu tiên Chữ Thiệu Lăng giúp Vệ Kịch lau mặt, tiếp đến lau người cho hắn, Vệ Kịch vừa e lệ lại vừa sợ hãi, Chữ Thiệu Lăng khiến hắn giơ tay liên giơ tay, khiến hắn xoay người liên xoay người, sau khi lau đến sạch sẽ, Chữ Thiệu Lăng cầm một bộ trung y đến cho Vệ Kịch, Vệ Kịch không còn cách nào, chỉ phải thay trước mặt Chữ Thiệu Lăng.

Vệ Kịch quần bách đến lỗ tai cũng đỏ, Chữ Thiệu Lăng cười cười ôm hắn từ phía sau, nhin không được trêu đùa: “Vừa rồi thoải mái sao?”

Vệ Kịch nói thoải mái cũng không phải, nói không thoải mái cũng không được, ấp úng đỏ mặt nói không ra lời, Chữ Thiệu Lăng cũng không miễn cưỡng hắn, ôn nhu nói: “Chờ người lại lớn thêm một ít, ta sẽ cho người càng thoải mái.... Đến lúc đó sẽ không buông tha người dễ dàng như vậy, có khóc cầu xin tha thứ cũng vô dụng.”

Chữ Thiệu Lăng kéo ngoại sam đến phủ thêm, nói vọng ra ngoài: “Đi, vào đi.”

Cung nhân nối đuôi nhau tiến vào, đem bồn nước cùng khăn đều lấy đi, lại đem chăn cùng gối mềm trên giường đổi mới, Vương Mộ Hàn ở bên ngoài nghe tiếng vội vàng đi vào, khom người nói: “Vương gia, Thái hậu phái người đưa lễ phục Trung Thu của ngài đến, khiến Vương gia thử thử xem, nếu không thích hợp lại chỉnh sửa.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu, chờ mọi thứ thu thập xong Vệ Kịch cũng mặc tốt xiêm y mới sao người tiến vào, một bên để cho cung nhân giúp hắn mặc thường phục, một bên hỏi: “Bên Thái hậu có chuyện gì không?”

Nữ quan vội cúi đầu nói: “Không, lúc nô tỳ đến hoàng thượng đang ở cùng Thái hậu đâu.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu, thử xong xiêm y khiến người đi rồi.

Chữ Thiệu Lăng vượt qua bình phong, nhìn Vệ Kịch cười cười: “Còn e lệ đâu?”

Vệ Kịch vốn đã bình tĩnh hơn, bị Chữ Thiệu Lăng hỏi như vậy lại tiếp tục đỏ mặt, chỉ phải vung về đánh trống lảng sang việc khác: “Điện hạ không đi thỉnh an Hoàng thượng sao?”

“Một lát nữa đi.” Chữ Thiệu Lăng rót cho mình một chén trà nhỏ, “Chỉ biết hắn đến Từ An điện, ta đi sẽ không tiện cho Thái hậu.”

Vệ Kịch nhú mày: “Điện hạ đi thì làm sao lại không phương tiện đâu?”

Bạn đang ?

Chữ Thiệu Lăng ngẫm lại, không bằng nói trước cho Vệ Kịch thì hơn: “Thái hậu đang định thân cho người khác đâu, ta đi tự nhiên là không tiện.”

Chữ Thiệu Lăng ngồi xuống, cười khê: “Biết Tứ công chúa lần này cùng chúng ta đi Đông Hoa tự sao?”

Vệ Kịch gật gật đầu.

“Phước Nghi cũng đến tuổi, Thái hậu đang tìm một nhà định thân cho nàng.” Chữ Thiệu Lăng lôi kéo Vệ Kịch cùng ngồi, “Ca ca người Vệ Chiến, thế nào?”

Vệ Kịch hoảng sợ: “Gia huynh?!”

Trong Từ An điện, hoàng đế buông chén trà, chậm rãi nói: “Vệ Chiến?”

“Là.” Thái hậu cười khê, “Người này khẳng định hoàng đế biết rõ hơn ai gia, ai gia đang muốn hỏi người, nhân phẩm người này thế nào? Tướng mạo thế nào? Ai gia chỉ mới nghe nói qua hắn, vẫn chưa thấy qua.”

Hoàng đế cũng không có bao nhiêu yêu thương Phước Nghi, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện gả công chúa cho Vệ gia, Vệ Chiến do ai đề bạt lên hắn so tất cả mọi người đều rõ ràng, bây giờ lại để Vệ Chiến cưới công chúa, chẳng phải là rất dung túng Chữ Thiệu Lăng mở rộng quyền lực sao?

Thái hậu nhìn ra hoàng đế không vui, nàng đã sớm dự kiến chuyện này, muốn làm cho hoàng đế đáp ứng chuyện này, đương nhiên phải chấp nhận hy sinh một ít, Thái hậu nở nụ cười: “Hoàng đế bận rộn triều chính, giờ lại thêm việc Liêu Lương, hoàng đế đều nhớ không rõ đi? Phước Nghi đã mười ba tuổi, ta biết

hoàng đế yêu thương công chúa, không đành lòng để nàng sớm gả đi, nhưng chuyện hôn nhân sớm định ra vẫn tốt hơn, hiện giờ các hoàng tử công chúa đều lớn, hoàng đế cần phải để tâm một chút.”

Thái hậu hiền hòa mỉm cười: “Nhưng là ai gia yêu nhất Lăng nhi, Dương nhi cùng Phúc Nghi, hoàng tử công chúa khác ai gia mặc kệ, chỉ là việc hôn nhân của ba hài tử này ai gia nhất định phải tự mình nhìn xem mới được.”

Hoàng đế trong lòng vừa động, Thái hậu chỉ can thiệp hôn sự của Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Dương cùng Phúc Nghi, này cũng không tệ lắm....

Lăng hoàng hậu mất sớm, hiện giờ hôn sự của các hoàng tử công chúa đều do hoàng đế cùng Thái hậu định đoạt, đừng nói là hôn sự của Phúc Nghi, ngay cả hôn sự của Chử Thiệu Nguyên, các công chúa hoàng tử khác, hoàng đế muốn làm gì cũng phải suy xét đến ý tứ của Thái hậu, hiện giờ Thái hậu lại nhượng bộ, sẽ không lại nhúng tay vào việc hôn sự khác, đối với hoàng đế mà nói, hấp dẫn này cũng không nhỏ.

Thái hậu làm ra thành ý lớn nhất, đương nhiên hoàng đế cũng phải tỏ vẻ hiếu thuận một chút, hoàng đế mỉm cười: “Mẫu hậu đau lòng con cháu, ai lại không biết đâu, nếu là mẫu hậu nhìn trúng, tất nhiên không tôi, liền thuận theo ý mẫu hậu đi.”

Thái hậu sửa lại vạt áo, cười tiếp nhận chén trà hoàng đế đưa lên.

39. Chương 39

Hôn sự của Phúc Nghi nhanh chóng truyền ra trong cung, hoàng đế cũng không không để việc này trong lòng, bởi vì Vệ Chiển không ở hoàng thành, hoàng đế cũng không thông tri phủ Nội Vụ xử lý, Thái hậu nhúng tay vào việc này là vì Chử Thiệu Lăng, chính bản thân nàng cũng không để ý, cũng không nói gì trước mặt người ngoài, nhưng tin tức Phúc Nghi công chúa gả cho Vệ Chiển, sau khi hoàng đế ngồi trong Từ An điện một lát liền nhanh chóng truyền ra.

Phúc Nghi công chúa cùng Ninh quý nhân sau khi biết tin liền luống cuống tay chân, hai mẹ con trước mặt Thái hậu vẫn luôn tiểu tâm cẩn thận, chính là vì hy vọng tương lai Phúc Nghi được cợc hôn sự tốt một chút, không nghĩ đến qua loa như vậy chỉ chọn một Kinh ký Đô úy.

Phúc Nghi công chúa biết thân phận mình, trước kia mẫu phi cũng chỉ là cung nhân của hoàng đế, không gia không thể không nơi nương tựa, hôn sự của mình đương nhiên cũng không thể so sánh với các vị công chúa khác, nhưng nàng cũng không nghĩ đến sẽ qua loa như vậy.

Ninh quý nhân không phải là người toan tính, sau khi biết tin tức lại rơi lệ cũng không nghĩ ra chủ ý gì, nàng đã nhờ người hỏi thăm, Kinh ký Đô úy Vệ Chiển này trong nhà mấy đời này cũng không quá khởi sắc, hiện giờ chức quan cao nhất của Vệ gia là Vệ Chiển, cũng không nghe nói còn có vậy cánh thúc phụ huynh đệ gì, tuy rằng dòng dõi không thấp, nhưng gia sản hữu hạn, Phúc Nghi dù nói thể nào cũng vẫn là công chúa của hoàng đế, gả cho Vệ gia thật sự là ủy khuất.

Phúc Nghi không phải do Hoàng hậu sinh ra, Ninh quý nhân lại càng không phải phi tần phẩm vị cao được sủng ái, ắt theo quy củ Đại Chử, chỉ có công chúa do hoàng hậu sở sinh mới có thể được ban thưởng phủ công chúa lúc xuất giá, cũng có chút ngoại lệ, chính là mẫu thân công chúa phẩm vị cực cao lại thân thể tôn quý, hoặc là được hoàng đế yêu thích, không đành lòng để nữ nhi chịu ủy khuất, mà Phúc Nghi lại không phải cả hai trường hợp trên.

Không thể có phủ đệ của mình cũng không có gì, Ninh quý nhân cùng Phúc Nghi cũng không quá hy vọng xa vời, nhưng Vệ gia này cũng không phải quá giàu có, Phúc Nghi gả đi thì khác gì chịu tội?

Ninh quý nhân càng nghĩ càng không thích hợp, bà vú của Phúc Nghi cũng khóc, nói: “Hoàng thượng thật nhẫn tâm, hôn sự của công chúa thế nào lại tùy tiện định ra như vậy, đang yên đang lành.... Nương nương, không bằng nhân lúc việc còn chưa định ra đến, mang theo công chúa đi đến nói nói Thái hậu đi,

tốt xấu cũng là cháu của Thái hậu, mấy vị công chúa trước gả đi thế nào? Làm sao đến phiên chúng ta lại rơi vào tình cảnh này....”

Ninh quý nhân cũng do dự bất định, sắc mặt Phúc Nghi tái nhợt, lắc đầu nói: “Vô dụng, hiện tại đi tìm chỉ càng khiến Thái hậu chán ghét, không bằng, đi tìm Đại ca, hỏi hỏi ý hần....”

Ninh quý nhân bị làm hồ đồ, lúc này mới nhớ đến Chữ Thiệu Lăng, vội vàng gật đầu nói: “Đúng a, như thế nào lại quên mất Đại hoàng tử, Đại hoàng tử luôn yêu thương công chúa, tất nhiên sẽ có cách, ta đây liền....”

Không đợi Ninh quý nhân tự mình đi tìm, Chữ Thiệu Lăng đã chính mình đến.

Trong cung Phúc Nghi, Ninh quý nhân ngạc nhiên, Phúc Nghi vội vàng để nàng vào phòng trong, chính mình lau khô nước mắt, sửa lại vạt áo đứng dậy đợi Chữ Thiệu Lăng.

Chữ Thiệu Lăng tiến vào, nhìn thấy thần sắc Phúc Nghi chỉ biết việc đã đến tai nàng, cười khê: “Tứ muội muội làm sao lại khóc?”

Phúc Nghi rót cuộc vẫn là nữ hài nhi, rất nhiều việc nói không nên lời, bà vú của nàng ở một bên nhìn không được chen vào: “Đại hoàng tử, công chúa chúng ta đã có hôn phu, Đại hoàng tử biết sao? Hoàng tượng cùng Thái hậu đã định ra cho nàng.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Ta còn nghĩ là chuyện gì, việc này ta đã biết, hôm nay đến là để nói cho Tứ muội muội, này là chủ ý của ta, người không cần lo lắng, an tâm chờ gả đi là được.”

Phúc Nghi sửng sốt, ách nhiên nói: “Đại ca....”

Chữ Thiệu Lăng nhìn mọi người trong phòng, cung nhân cúi đầu lui ra, bà vú dù có sốt ruột cũng không dám lộn xộn trước mặt Chữ Thiệu Lăng, cũng theo lui xuống.

Chữ Thiệu Lăng nhìn Phúc Nghi, thần nhiên nói: “Gả người cho Vệ Chiến không phải là chủ ý nhất thời của ta, việc này từ năm trước đã suy xét qua, quả thật trong việc này ta cũng có tư tâm, nhưng hiện nay nhìn đến, đây là nhà chồng tốt nhất ta có thể chọn cho người.”

Phúc Nghi rung động, Chữ Thiệu Lăng nói, đương nhiên nàng sẽ tin.

Nếu không phải ngày đó Lăng hoàng hậu giúp đỡ, lại được sau này Chữ Thiệu Lăng chiếu khán, nàng căn bản sẽ không vững vàng tự tại như bây giờ, Ninh quý nhân chỉ là xuất thân cũng nữ, cũng sẽ không yên ổn mà sống được đến lúc này. Chữ Thiệu Lăng là người đậm bạc, cũng không quá thân thiết với Phúc Nghi, ngay từ đầu hần chỉ là kéo dài ân đức mẫu hậu, mặc dù chỉ như thế, nhưng ở trong hoàng cung lạnh băng này, cũng đã khó có được.

Chữ Thiệu Lăng nhẹ giọng nói: “Ta biết, hiện giờ Vệ gia không nổi bật trong hoàng thành, ngay cả gia thế dòng dõi cũng có chút thấp, không quá xứng đôi người, nhưng người yên tâm, này tuyệt đối chỉ là tạm thời, ta không có khả năng không đề bạt Vệ gia, Vệ Chiến lại là người trẻ tuổi, oai hùng tuấn tú, nhân phẩm lại càng là thượng thừa, hần là người ta muốn trọng dụng, người yên tâm, hần tuyệt đối sẽ không làm mất mặt người.”

Phúc Nghi cúi đầu nắm chặt khăn tay, không nói nửa lời, Chữ Thiệu Lăng nói trắng ra, khiến nàng có chút ngại ngùng.

Chữ Thiệu Lăng nhìn ra Phúc Nghi thả tâm, cười khê: “Người nào không biết trong các công chúa, ta xem trọng nhất là Tứ muội muội, ta sẽ hại người sao?”

Hốc mắt Phúc Nghi ửng hồng, điều này nàng biết, trừ bỏ Ninh quý nhân, trong cung này người thân thiết nhất với nàng là Chữ Thiệu Lăng.

Chữ Thiệu Lăng nhìn tiểu muội sắp xuất giá khó được mềm lòng một hồi, cúi người đặt tay lên tay Phúc Nghi, nhẹ giọng nói: “Việc đại hôn người không cần sầu lo, trừ bỏ đồ cưới do Thái hậu định ra, ta lại chuẩn bị thêm cho muội muội hai mươi vạn bạc trắng, ngày xuất giá ta sẽ tự mình áp kiệu, chắc chắn cho muội muội một đại hôn long trọng, bên Vệ phủ ta cũng sẽ nói trước, tất nhiên sẽ không bạc đãi người, người yên

tâm, không cần đến mười năm, nhà chồng các công chúa khác sẽ không thể nào so phụ gia muội muội càng tôn quý.”

Lời này Chữ Thiệu Lăng nói thật lòng, tuy rằng hứa hẹn này cũng không phải vì Phúc Nghi.

Phúc Nghi cảm động lại biết ơn, lớn lên ở trong cung, Phúc Nghi cũng sẽ không ngại thơ cho rằng Chữ Thiệu Lăng làm việc này đó đều chỉ vì mình, nhưng Chữ Thiệu Lăng không chọn công chúa khác, không phải sao? Công chúa có mẫu hậu phẩm vị thấp trong cung không phải chỉ có nàng.

Ân đức mấy năm nay của Chữ Thiệu Lăng với Phúc Nghi không phải giả, đừng nói Chữ Thiệu Lăng hứa hẹn sẽ trọng dụng phu quân tương lai của mình, ngay cả không có, vì báo đáp nhiều năm ân tình của Chữ Thiệu Lăng cùng Lăng Hoàng hậu, Phúc Nghi cũng sẽ chấp nhận an bài của hắn.

Không có Chữ Thiệu Lăng, chính mình cùng mẫu phi giờ phút này cũng không biết ở nơi nào, các nàng vốn dựa vào Lăng Hoàng hậu mới có thể yên lặng sống trong cung, hiện giờ Lăng Hoàng hậu không cần, các nàng chỉ còn có thể dựa vào Chữ Thiệu Lăng, nghe theo hắn.

Hiện giờ cưới công chúa là cách nhanh nhất để Vệ Chiến thắng thiên, hơn nữa một công chúa không đặc biệt cũng không chịu sung sẽ không khiến cho Vệ Chiến bị nhiều người chú ý, rất thích hợp, đương nhiên này còn không phải mục đích lớn nhất của Chữ Thiệu Lăng.

Chữ Thiệu Lăng nhìn Phúc Nghi càng lớn càng xinh đẹp cười khê, sau khi Phúc Nghi gả cho Vệ Chiến, khẳng định không qua vài năm sẽ có tin mừng, dung hợp huyết mạch của hắn cùng Vệ Kích khiến hắn thực chờ mong, tương lai hắn sẽ thật yêu thương đứa nhỏ kia, cho hắn kế thừa vinh quang của Vệ gia, khiến hắn trở thành hậu đại của mình và Vệ Kích.

Chữ Thiệu Lăng kiên nhẫn an ủi Phúc Nghi một phen, tâm tình Phúc Nghi thoáng tốt lên một ít, không nói cái khác, nếu tương phu tương lai là người tốt, lại tiến tới, vẫn là người của Chữ Thiệu Lăng, liền không tồi, lại nói gia thế nhà chồng cũng không cao, sẽ thực kính trọng mình, Phúc Nghi cũng không phải người ham phú quý, nàng sinh ra đã là công chúa, đã là chí tôn chí quý, đáng tiếc nhưng chưa từng được hưởng quá một ngày yên vui.

Mỗi ngày nơi nơi chồn chồn cẩn thận đề phòng, những ngày đi một bước cũng sợ sai Phúc Nghi đã sớm chịu đủ, lúc trước muốn gả tốt một chút cũng vì làm cho Ninh quý nhân ở trong cung sẽ không quá lo lắng, nếu gả đến Vệ gia, lại có Chữ Thiệu Lăng làm chỗ dựa, có lẽ sẽ không còn người làm khó dễ mình đi.

Chữ Thiệu Lăng cũng nghĩ đến điều Phúc Nghi cân nhắc, cười khê: “Chờ chuyện của ngươi định ra xong, vị phân của Ninh quý phi tự nhiên muốn cao lên một bậc, cái này ngươi yên tâm, đến lúc đó liền thành đứng đầu một cung, không phải tiếp tục ở lại cung phi tần khác, sẽ giảm rất nhiều chuyện phiền lòng.

Phúc Nghi sưng sốt, cúi đầu, nước mắt từng giọt lăn dài, một khắc nghẹn ngào lại không chịu được khóc lên, Chữ Thiệu Lăng có chút đau đầu, đang tốt lại khóc là làm sao. Phúc Nghi cố gắng khắc chế, nức nở nói: “Đại ca yên tâm, ta tất nhiên... sẽ cố gắng sống tốt, không uống phí đại ca chăm sóc chúng ta, nếu ngày sau có việc Đại ca muốn ta làm, ta nhất định...”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Ta cũng không cần ngươi làm gì, ngươi có thể yên tâm sống ngày thật tốt là được, cái khác cũng đừng quản, ngươi là công chúa, từ nhỏ tôn quý, cho dù hiện tại có chút không như ý, ngày sau đều sẽ tốt hơn.”

Phúc Nghi lại khóc trong chốc lát mới bình tĩnh lại, Chữ Thiệu Lăng an ủi Phúc Nghi yên lòng, giờ chỉ cần chờ Vệ Chiến trở lại.

Vừa ra khỏi chỗ Phúc Nghi Vương Mộ Hàn vội vàng tìm tới, vội la lên: “Ai u Vương gia của ta, như thế nào lại đến đây? Hoàng thượng đang tìm ngài đâu, nô tài vừa rồi còn đi một chuyến đến Từ An điện, không thấy ai.”

Chữ Thiệu Lăng thần nhiên: “Không có việc gì, dù sao cũng chỉ là chuyện Liêu Lương, ta đây liền đi qua.”

Đại sảnh thảo luận chính sự quả nhiên đang thương nghị chiến sự Liêu Lương, Chữ Thiệu Lăng vào trong trước tiên thỉnh an hoàng đế, lại đứng một bên nghe, vài vị võ tướng chủ chiến, Liêu Lương bất quá là một đám không đủ vạn người đến quấy rầy biên cảnh, không đủ gây sợ hãi, nhưng cũng phải đánh để răn đe.

Vài vị cự thần chủ hòa, cho rằng trong lòng Liêu Lương sớm đã có sợ hãi, dư uy tiên đế còn đó, khiến đám địch nhân này không dám làm càn, bất quá chỉ là cơm không có ăn đến quấy nhiễu thôi, không đáng gây chiến.

Chử Thiệu Lăng xem xem ý hoàng đế, đúng là chủ hòa.

Trong lòng Chử Thiệu Lăng cười nhạo, tổ tiên phần lớn đều hiếu chiến, phụ hoàng của mình lại thực đặc biệt, rất ôn trọng dân.

Bản tính hoàng đế liền sợ nhiều việc, nếu không cũng sẽ không để nợ cũ của Hộ bộ dây dưa lâu như vậy, lần này xung đột với Liêu Lương quả thật không lớn, nhưng nếu thực sự muốn đánh việc sẽ lại nhiều, phải ai đi? Hoàng gia ai thích hợp nhất? Hoàng tử có cần phải thân chinh ứng hộ sĩ khí hay không? Vậy hoàng tử nào thích hợp nhất? Phải bao nhiêu binh mã? Chuẩn bị bao nhiêu lương thảo? Cái này lại lấy từ đâu?

Từ khi hoàng đế bệnh một hồi, tinh thần cũng không bằng lúc trước, hiện tại rất không muốn rước thêm việc. Mọi người thương nghị nửa ngày, cuối cùng làm ra quyết định nghị hòa, có thể đi vào đây thảo luận đều là lão nhân ở cạnh hoàng đế nhiều năm, trừ bỏ vài võ tướng hiếu chiến, còn lại cơ bản đều theo ý hoàng đế.

Chử Thiệu Lăng luôn đứng một bên không nói nửa lời, hoàng đế nhìn về phía hắn: “Tần vương nghĩ thế nào?”

Chử Thiệu Lăng cúi đầu: “Phụ hoàng suy nghĩ chu đáo, nhi thần cũng tưởng như vậy.” Lời này đương nhiên là nói dối, nếu theo ý Chử Thiệu Lăng, thật nhanh quyết định, lập tức xuất binh đánh qua, đánh đến Liêu Lương vài chục năm cũng không dám tái phạm. Hiện giờ quốc phú lực cường, vì sao không dám khai chiến? Nếu có thể nhân cơ hội này chiếm một phần đất của Liêu Lương liền càng tốt, gìn giữ đất đai, khai cương thác thổ, đây là ý nguyện của mỗi đời đế vương.

Nếu quyết định nghị hòa, vậy muốn định ra thương nghị cùng biện pháp, hoàng đế lấy thông cảm chúng sinh vì từ không đành lòng khai chiến, vài vị cự thần lại thương nghị nửa ngày chọn sứ thần, nhất thời chọn không được, làm sứ thần đi Liêu Lương là chuyện vừa xấu lại tốt, có thể sống trở về là chuyện tốt, nhưng không ai nguyện ý đi, người này cần có tài ăn nói tốt vừa muốn có thân phận trấn an được người, mọi người nghị luận sôi nổi lại không có chủ ý gì, lúc này Chử Thiệu Lăng đã không còn quan tâm nghe ngóng, nếu nghị hòa, lại không có ý muốn Phúc Nghi đi hòa thân, vậy chuyện Liêu Lương với hắn cũng không còn ý nghĩa.

Suy nghĩ của Chử Thiệu Lăng đã bay đến trước chính điện Thừa Càn cung, Vệ Kích còn đang ở đó chờ mình đâu, đám người này cũng quá đông dài, mặc dù hiện giờ thời tiết không nóng, nhưng đứng thẳng tắp dưới mặt trời đúng bóng lúc này cũng là vất vả, lúc trước Chử Thiệu Lăng liền nói khiến Vệ Kích ở lại Bích Đào uyển nghỉ ngơi, đồ ngọc kia lại khăng khăng muốn theo, ngự ngác đứng bên ngoài phơi nắng.

“Lại nói tiếp... Tứ hoàng tử cũng nhanh hồi kinh đi?” Việc sứ thần đã giải quyết, hoàng đế lại nhớ đến chuyện thu thuế phía nam năm nay, “Là ngày mai hay ngày mốt?”

Lễ bộ thượng thư bước ra khỏi hàng, nói: “Hồi hoàng thượng, là ngày mai, thần đã chuẩn bị tốt, đến lúc đó ra ngoài thành mười dặm đón chào.”

Chử Thiệu Lăng nhất tâm nhị dụng, nghe đến đây liền bước ra khỏi hàng nói: “Nhi thần nguyện ý đi đón Tứ hoàng đệ hồi kinh.”

Việc nhỏ không ảnh hưởng đại cục, hoàng đế gật đầu: “Tần vương cùng Lễ bộ thượng nghị là được.”

Nên nói đều nói, xong việc Chử Thiệu Lăng đi ra chính điện, Lễ bộ Thượng thư sau lưng đuổi theo, nói: “Vương gia, chậm một chút...”

Chử Thiệu Lăng dừng bước, nói: “Đại nhân, có chuyện gì?”

Lễ bộ Thượng thư từ lúc thân canh liền có vài phần kính trọng Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng là một người có chủ ý, nếu việc ra khỏi thành nghênh đón Chử Thiệu Dương do hắn quyết định, đương nhiên Lễ bộ Thượng thư muốn hỏi thăm vài câu, Chử Thiệu Lăng còn đang nhớ thương Vệ Kích, không nhiều lời, chỉ

nói: “Ra khỏi thành mười dặm không đủ trang trọng, hai mươi dặm đi.” Ngày mai chắc chắn có động tác lớn, ra khỏi thành mười dặm vẫn còn trong tầm mắt người, vẫn là xa một ít tốt hơn.

Lễ bộ Thượng Thư gật đầu, lại khom người hỏi: “Vương gia, còn có gì dặn dò?”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Không có, còn lại đại nhân định đoạt là được.”

Được Chử Thiệu Lăng nói, Lễ bộ Thượng thư mới yên tâm, lại nói vài câu rồi đi.

40. Chương 40

Chử Thiệu Lăng đuổi đi Lễ bộ Thượng thư, ra chính điện, liền thấy Vệ Kịch quả nhiên còn đứng như thạch điêu phía dưới, trong số các thị vệ ở đây, sẽ không có ai đứng so với hắn càng cao ngất. Chử Thiệu Lăng có chút đau lòng, chính mình mỗi ngày đi đâu cũng đều mất vài canh giờ, Vệ Kịch phải khô cằn đứng chờ bên ngoài, đồ ngọc này cũng sẽ không biết dùng mảnh lối ăn gian, chỉ là đứng chờ cũng muốn cẩn thận như ra trận giết địch.

Vệ Kịch thấy Chử Thiệu Lăng đi ra, trong mắt nhất thời sáng ngời, nhưng không nhiều lời, tuân theo quy củ đi phía sau Chử Thiệu Lăng. Ở bên ngoài Vệ Kịch luôn quy củ như thế, trừ bỏ cung nhân trong Bích Đào uyển, người khác thực sẽ nhìn không ra người này đúng là người Chử Thiệu Lăng sủng ái.

Đoàn người không bao lâu trở về Bích Đào uyển, vào trong phòng Chử Thiệu Lăng liền giúp Vệ Kịch cởi ngoại bào, nhìn hai má Vệ Kịch bị phơi nắng đến đỏ lên, Chử Thiệu Lăng đau lòng đến hoảng, nói: “Nói bao nhiêu lần, lần tới đừng cùng ta, không nguyện ý ngọc trong cung cả ngày liền theo Vương Mộ Hàn tìm việc đi đi ra ngoài một chút, cả ngày đi theo ta là làm sao? Không phải đứng ngoài Từ An điện chính là đứng ngoài phòng thảo luận chính sự, thích phạt đứng?”

Vệ Kịch cầm khăn ướt xoa mặt, cười khê: “Điện hạ không biết.... Từ khi thần còn là một tiểu thị vệ không phẩm cấp, trong ngày thường muốn đi theo điện hạ cũng không được, mỗi ngày bắt quả được trông giữ cửa Bích Đào uyển, khi đó thấy các thị vệ đại ca theo điện hạ ra ra vào vào, trong lòng thần thực hâm mộ, đã từng nghĩ ngày nào đó cũng có thể theo hầu điện hạ thì tốt rồi.... hiện giờ ý nguyện được đến, sao có thể vẫn chỉ giữ sân đầu, thần đứng bên ngoài cũng không vất vả, nghĩ....”

Vệ Kịch tự giác mình nói lỡ, nở nụ cười, Chử Thiệu Lăng lại đến gần một bước, nhìn Vệ Kịch chờ hắn nói tiếp, hắn gục đầu: “Nghĩ, mặc kệ chờ bao lâu, chỉ cần biết điện hạ sẽ đi ra, thần liền không biết là vất vả.”

Vệ Kịch nói lời thật tâm, Chử Thiệu Lăng nghe lại đau lòng.

Rất nhiều thời điểm Chử Thiệu Lăng thậm chí sẽ tưởng, nếu có một người trăm phương ngàn kế muốn làm cho mình thương tiếc, có thể làm được so với Vệ Kịch càng tốt hay không? Rõ ràng chỉ là đồ ngọc không hiểu sự đời cũng không biết tình thú, như thế nào lại luôn có thể làm mình động tâm đầu?

Chử Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kịch ngã lên giường, bao trùm lấy Vệ Kịch lại hôn lại yêu, thân mật một hồi lâu mới nói: “Ngày mai ca ca ngươi sẽ trở lại.”

“Ngày mai?” Trong mắt Vệ Kịch đều là kinh hỉ, ngày mai là Trung Thu, Vệ Chiến trở về lúc này quả thực không còn gì tốt hơn, “Kia, ngày mai thần có thể gặp gia huynh sao?”

Chử Thiệu Lăng gật đầu cười: “Tất nhiên, sáng sớm mai ta để Vương Mộ Hàn đưa người hồi phủ, chờ hôm sau lại cho người tiếp người đi.”

Vệ Kịch sửng sốt, từ lần trước ở nhà bị bệnh một hồi, Chử Thiệu Lăng còn chưa có cho hắn về nhà đâu.

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Thật cho rằng ta nhẫn tâm như vậy? Trung Thu cũng không cho người về nhà một ngày sao, ngày mai vừa lúc Vệ Chiến trở về, chờ dặn dò xong mọi chuyện ta lại thả hắn đi, cả nhà các người cũng phải đoàn tụ.”

Vệ Kích nghe thế quả nhiên vui vẻ, gật đầu nói: “Tạ điện hạ thương cảm, thần... thần này về nhà sẽ hảo hảo trở lại, không cho điện hạ phiền lòng.”

“Biết ta sẽ phiền lòng là được, đừng lại bị bệnh bị thương.” Chữ Thiệu Lăng nghĩ nghĩ nói, “Lần này trở về đem việc của công chúa nói cho người nhà người, hiện giờ chiến sự Liêu Lương chưa xong, hoàng đế nhà thời không có thời gian nói đến, nhưng vẫn nên chuẩn bị trước tốt hơn.”

Chữ Thiệu Lăng đứng dậy mở một ô vuông nhỏ ở đầu giường, lấy ra một hộp gỗ đưa cho Vệ Kích: “Hoàng đế đương nhiên sẽ không vì Phúc Nghi xây phủ, đến lúc đó quý phủ các người không khỏi phải tu kiến lại sân viện cho Phúc Nghi, trang trí đình thai lâu các, các người lấy trước này dùng, nếu không đủ lại nói với ta.”

Vệ Kích tiếp nhận, vừa thấy trong hộp đều là ngân phiếu, vội vàng trả lại, nói: “Thần thay gia phụ gia huynh đa tạ ý tốt của điện hạ, nhưng mà... làm sao có thể cầm bạc của điện hạ được, trong nhà thần vẫn còn một ít để dành, thần cũng còn một ít bạc điện hạ cho...”

“Một ít tiêu vật này người tự giữ là được.” Chữ Thiệu Lăng nhìn không được cười khêm “Cọc hôn sự này do ta làm mai mối, tự nhiên muốn đưa Phật đưa đến Tây thiên, biết trong nhà người vẫn còn tư bản, nhưng vẫn là khó khăn, không phải gả công chúa cho nhà người sao, làm sao trước để các người táng gia bại sản, ngoại nhân cũng không biết này, người cảm là được.”

Vệ Kích còn muốn từ chối, Chữ Thiệu Lăng lại đem tráp bạc đặt một bên, cúi người đề lên Vệ Kích, tay theo vạt áo mỏng manh của Vệ Kích trượt đi vào, khẽ khàng vuốt ve da thịt co dãn, nhẹ giọng dỗ dành: “Đừng xem ta như người ngoài, nghe lời...”

Sáng sớm hôm sau Chữ Thiệu Lăng liền mệnh Vương Mộ Hàn mang theo Vệ Kích xuất cung, chính mình mặc lễ phục lên xe ngựa, dẫn đầu người của Lễ bộ ra khỏi thành đón đoàn người Chữ Thiệu Dương cùng Vệ Chiến.

Lúc Chữ Thiệu Dương ra khỏi thành, Liêu Lương còn chưa ra việc, nếu không Chữ Thiệu Lăng còn thật tưởng lại đến một hồi dị tộc bắt cóc hoàng tử cố sự, đáng tiếc hiện lại Vệ Chiến cũng tại, nếu Chữ Thiệu Dương xảy ra việc gì, Vệ Chiến cũng bị bắt đứng mũi chịu sào gánh lấy trách nhiệm. Chữ Thiệu Lăng sợ ném chuột vỡ đồ, chỉ có thể buông tay cơ hội tốt này.

Trên quan đạo, đoàn người Chữ Thiệu Lăng dừng tốt lều trại, Chữ Thiệu Lăng yên lặng nhìn bên ngoài, Lễ bộ Thượng thư nhìn qua một đồng cỏ khô đắp cao lên bên cạnh quan đạo, cười nói: “Năm nay được mùa đầu.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Là không tồi, Tứ đệ tuy rằng không thể trở về sớm như dự định, nhưng cũng kém không nhiều.”

Lễ bộ Thượng thư theo phụ họa: “Đó là... Tứ hoàng tử mới bao nhiêu, tuổi còn trẻ đã có thể làm được như vậy, tuy nói đều do Vương gia nhắc nhở chiếu khán, nhưng cũng là Tứ hoàng tử chính mình có tài năng a.”

Chữ Thiệu Dương có tài? Lễ bộ Thượng thư vỗ mông ngựa làm sao lại vỗ thành vó ngựa, Chữ Thiệu Lăng không quá hài lòng, chỉ thản nhiên gật đầu.

Mọi người đợi chưa đến nửa canh giờ liền thấy bụi đất tung bay trên quan đạo, một đội quan đi trước đến, quan viên cầm đầu thấy Chữ Thiệu Lăng cũng vội vàng xuống ngựa, dắt ngựa đến quỳ xuống: “Tham kiến Tàn vương, Tứ hoàng tử bình yên trở về, mọi việc đều tốt đẹp.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Vậy bốn vương an tâm...”

Không bao lâu sau, đoàn xe chậm rãi mà đến, Chữ Thiệu Lăng khê ngẩng đầu, đoàn xe đến gần, đến khi còn cách Chữ Thiệu Lăng không đến năm mươi trượng, hai bên quan đạo đột nhiên nổi lửa, mấy chục đồng cỏ khô hai bên đường kịch liệt bốc cháy, nhất thời ánh lửa tận trời!

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy thế lửa càng hung mãnh, như có linh tính mà lao thẳng đến đoàn xe, không ít ngựa bị sợ hãi, bốn phía chạy trốn, không ít xe ngựa bị đốt, ở trung gian đoàn xe, Vệ Chiến thấy ra biến cố vội vàng giục ngựa chạy đến, lớn tiếng nói: “Không cần hoảng! Buông dây cương! Triệt hạ càng xe!!”

Mọi người sợ choáng váng, thấy biến cố đều đang cố gắng khống chế ngựa, nghe Vệ Chiến nói mới vội vàng triệt hạ càng xe ở cương ngựa, sau khi được giải thoát ngựa đều chạy vào rừng cây, không bao lâu đã mất bóng.

Khỏe miệng Chử Thiệu Lăng hơi câu nhìn trần não nhiệt này, không nhanh không chậm nói: “Bảo hộ Tứ hoàng tử, không cần chú ý thùng hàng, nói đến nói đi đều là bạc, đốt không hỏng được.”

Tất cả mọi người hộ vệ xa giá Chử Thiệu Dương, may mắn xe ngựa của hắn cũng không bị thiêu đến, Chử Thiệu Dương lão đảo được người hầu đỡ lấy xuống xe, nhìn bên ngoài bị lửa đốt một đoàn mà choáng váng, đây là chuyện gì? Đất đang bằng phẳng thế nào lại nổi lửa?

Quan viên Lễ bộ cũng ngốc, không có người phóng hỏa, trận này lại giống như có dự mưu, thấy xe ngựa liền đốt, chuyện gì xảy ra?

Chử Thiệu Lăng trước tiên hỏi tình hình Chử Thiệu Dương có tốt không, Chử Thiệu Dương kinh hồn bất định, gật đầu, Chử Thiệu Lăng nói: “Nếu Tứ hoàng tử không bị thương tổn thì không có gì, ngày mùa thu khô ráo, đột nhiên bắt lửa cũng là bình thường, may mắn không có ai bị thương.”

Trong lúc mọi người nói chuyện Vệ Chiến đã cùng binh lính dập tắt lửa, Vệ Chiến tiến lên khom người nói: “Đều là chúng thần hộ giá bất lợi, cũng may bị đốt chỉ là vài thứ linh tinh, thần đã thẩm tra đối chiếu lại quan ngân, đều hoàn hảo.”

Vệ Chiến khẽ ngắc đầu cùng ánh mắt Chử Thiệu Lăng giao tiếp, đều yên lòng.

Vệ Chiến theo phân phó của Chử Thiệu Lăng, đem trần xe của cả đoàn xe đều rắc hỏa phần, ngày mùa thu Thiên Can khí nóng, chung quanh quan đạo chỉ cần nổi lửa, hỏa phần đều sẽ dẫn lửa lại đây.

Chử Thiệu Lăng gật đầu cười khê: “Vậy là tốt rồi, đây đều là công lao của Tứ đệ a.”

Quan ngân! Trong lòng Chử Thiệu Dương vừa động, lập tức luống cuống, vội la lên: “Không phải, quan ngân kia không phải...”

“Không phải cái gì?” Chử Thiệu Lăng nhìn Chử Thiệu Dương, cười khê, “Tứ đệ đi phía nam thu quan ngân thuế, không phải thì là gì?”

Chử Thiệu Dương nghe vậy càng gấp, vội nói: “Không phải... Đại ca trước nhìn sổ sách lần này, mặt trên ghi rõ...”

“Hồi Tứ hoàng tử,” Vệ Chiến hợp thời chen vào nói, “Xe ngựa để sổ sách vừa rồi cũng bị bắt lửa, đều đốt thành tro rồi.”

Chử Thiệu Dương giống như bị một chậu nước lạnh tạt lên người, nháy mắt cảm thanh.

Chử Thiệu Lăng mỉm cười: “Tứ đệ tiếc nuối quà quê mang về sao? Đây không có gì.... Vệ Chiến, đem bạc có con dấu của quan chuyển sang xe ngựa nào còn nguyên, những bạc này đều là thuế năm nay, một cái cũng không thể thiếu, không còn chỗ thì để vào xe ngựa của chúng ta, còn lại đều là đồ vật của Tứ hoàng tử, không ai được động vào.”

Chử Thiệu Dương nhìn khuôn mặt mỉm cười của Chử Thiệu Lăng, nháy mắt hiểu được.

Vì cái gì chính mình bốn phía vết của cải Chử Thiệu Lăng cũng không tỏ vẻ gì, vì cái gì hắn đem bạc hối lộ giả làm quan ngân bỏ vào xe ngựa cũng không ai đến hỏi, vì cái gì Chử Thiệu Lăng muốn đích thân đến đón hắn, vì cái gì đột nhiên có lửa....

Chử Thiệu Dương nhắm mắt, suýt nữa chịu không được ngã quỵ, chính mình tính toán nhiều này, kế hoạch nhiều ngày, lại bị Chử Thiệu Lăng nhẹ nhàng phá hủy như vậy!

Chử Thiệu Dương bị nộ hỏa công tâm cơ hồ hộc máu, nhưng lại không thể để lộ thần sắc khác thường trước mặt mọi người, nhẫn đến mức sắp thành nội thương.

Một lát sau Vệ Chiến đã đem toàn bộ quan ngân kiểm tra, ghi lại cùng thu xếp vào xe ngựa, Chử Thiệu Lăng vừa lòng gật đầu: “Vệ Đô ủy làm việc vất vả không phụ kỳ vọng của bốn vương, bốn vương ghi nhớ trong lòng, chuyện thu thuế lần này tương đối nhiều, hoàng thượng tự nhiên sẽ có ân sủng cùng trọng thưởng.”

Vệ Chiến cúi đầu: “Vì hoàng thượng, Vương gia làm việc, không dám chờ thưởng kể công.”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Vất vả, hôm nay sau khi theo ta đến Hộ bộ bàn giao xong liền hồi phủ đi, cho người một ngày cùng cả nhà đoàn viên.”

Cùng lúc đó trong Vệ phủ, Vương Mộ Hàn sai người đưa lễ Trung Thu của Chử Thiệu Lăng thưởng cho Vệ phủ cất kỹ, cười nói: “Lão Phong quân hảo, phu nhân hảo.”

Vệ lão thái thái cùng Khương phu nhân vội vàng đáp lời.

Vương Mộ Hàn cười cười: “Vệ đại nhân ở trong cung làm việc chăm chỉ, Vương gia có chút xem trong, không phải sao, nghĩ mười lăm là lễ Trung Thu, khiến chúng ta đưa vài thứ này đến, còn khiến chúng ta thỉnh an các phu nhân.”

Vệ lão thái thái run run đỡ tay nha đầu, nghe vậy vội vàng nói: “Không dám, không dám.”

Vương Mộ Hàn mỉm cười, nói tiếp: “Chính là mỗi lần Vệ đại nhân hồi phủ, đều mang chút ốm đau trở về, Vương gia lo lắng, khiến cho chúng ta theo đến lại đông dài vài câu, Vệ đại nhân thân mình kiêu quý, còn thỉnh lão Phong quân cùng các phu nhân chiếu cố một chút mới được, nếu lại bị thương hoặc ốm đau, làm việc chậm trễ là việc nhỏ, làm bị thương thân mình Vệ đại nhân mới là việc lớn.”

Vệ lão thái thái nghe xong chỉ cho rằng Chử Thiệu Lăng xem trọng Vệ Kích, vội vàng cười nói: “Phải, phải, đương nhiên chúng ta sẽ chú ý, chỉ là tiểu tử hay ốm đau, làm phiền Vương gia quan tâm.”

Lời này của Vương Mộ Hàn cũng không phải nói cho Vệ lão thái thái nghe, nhưng vẫn cười đáp lời: “Ân, làm phiền lão Phong quân lưu ý.” Vương Mộ Hàn dư quang đảo qua, sắc mặt Khương phu nhân có chút trắng bệch, gật đầu phụ họa: “Công công yên tâm, tự nhiên... sẽ lưu ý.”

Vương Mộ Hàn cái gì cần gõ đã gõ rồi, nhiệm vụ hoàn thành, lại thấp giọng dặn dò Vệ Kích hai câu: “Ngày mai sẽ có người đến tiếp đại nhân, đại nhân chính mình cẩn thận, đừng khiến Vương gia lo lắng.”

Vệ Kích cũng không nghe ra cái gì, chỉ cho rằng Chử Thiệu Lăng quan tâm hắn, trong lòng ấm áp, cười gật đầu: “Công công yên tâm.”

41. Chương 41

Sau khi tiễn bước Vương Mộ Hàn, mọi người trở lại chính sảnh của Vệ lão thái thái, bởi vì là Trung Thu, hầu hết mọi người trong tộc đều đến, có chút náo nhiệt.

Hiện giờ Vệ gia không có quá nhiều người trong quan trường, nhìn Vệ Kích chỉ là thị vệ hồi phủ đều bày trận lớn như vậy, mọi người đều hâm mộ không thôi, hai thắm nương của Vệ Kích vừa đi vào Vệ gia, liền tục khen: “Hiện giờ Kích ca nhi thật có tiền đồ, thực được xem trọng, chỉ là trở về nửa ngày Vương gia trong cung cũng không quen, có thể thấy được Kích ca nhi đắc dụng.”

Vệ lão thái thái cũng đầy mặt vui mừng, hầu hết thân thích trong nhà đều đến, Chử Thiệu Lăng vừa ban thưởng lại sai người đến căn dặn, khiến Vệ lão thái thái tươi cười sáng rỡ, Vệ lão thái thái cười nói: “Hắn còn nhỏ đâu, trọng dụng gì, bất quá là hầu hạ trong cung, may mắn được đến gần Vương gia một chút, được chút tốt đẹp thôi.”

Tam thái thái cười gật đầu: “Nghĩ đến cũng là hưởng thể diện của Chiến ca nhi, ta nghe nói hiện giờ Chiến ca nhi rất được xem trọng, vừa rồi còn đi phía nam vài ngày đi?”

Tam thái thái nhìn Khương phu nhân, Khương phu nhân vội vàng gật đầu, cười cười: “Là, có lẽ cũng sắp trở về, hôm nay lại là ngày lễ, thật sự là...”

Tam thái thái giỏi nhất xu nịnh, cười nói: “Đại tẩu tử rất thương yêu hài tử, Chiến ca nhi đi làm đại sự, làm sao còn quản được lễ có về nhà hay không.”

Khương phu nhân gật đầu, nhìn đứa con nhỏ, trong lòng Khương phu nhân vừa buồn vừa vui, nghĩ đến Vệ Chiến mới khiến Khương phu nhân cảm thấy dễ chịu chút, cứ cho là Vệ Kích chịu ủy khuất, còn có đại ca hấn ở đây, ngày sau cho dù hấn có bị bỏ rơi, cũng có Vệ Chiến đỡ đỡ.

Các vị nữ quyến đang trò chuyện, bên ngoài đột nhiên truyền đến tin Đại thiếu gia trở lại, mọi người lại một trận vui mừng, đón người vào tầng tầng hỏi thăm.

Đã lâu Vệ Chiến không về nhà, hứu mịch so với Vệ Kích còn ít, đương nhiên không thể thiếu Vệ lão thái thái cùng Khương phu nhân dài dòng một phen, mọi người thấy gia đình người ta nhớ con đến khản trương, vô cùng náo nhiệt ăn một bữa cơm trưa xong đều rời đi, không ở lại làm phiền.

Thu dọn xong, một nhà bốn người vui vẻ tiến vào phòng Vệ lão thái thái trò chuyện, trong lòng Vệ Kích vẫn luôn nhớ đến chuyện của Đại ca cùng Tứ công chúa do Chữ Thiệu Lăng nói, hoàng đế còn không chính thức tử hôn, nhưng nghe ý tứ của Chữ Thiệu Lăng là dĩ nhiên đã định ra, mình có nên nói hay không đâu.

Không nói đến này, một tráp ngân phiếu kia lại nói làm sao, Vệ Kích có nhiều việc muốn nói, nhìn xem Khương phu nhân, lại nhìn nhìn Vệ Chiến, tuy rằng hấn tâm tư đơn thuần nhưng không ngu ngốc, đem ngân phiếu lấy ra lại nói thế nào đâu, nói Chữ Thiệu Lăng cho? Vậy tổ mẫu, mẫu thân cùng đại ca lại nghĩ như thế nào, chính mình chỉ là một thị vệ của điện hạ, chỗ nào sẽ được điện hạ cho nhiều bạc như vậy?

Vệ Kích còn không biết chuyện của hấn cùng Chữ Thiệu Lăng, Khương phu nhân và Vệ Chiến đã sớm biết, trong lòng âm thầm kêu khổ, còn đang do dự, Vệ Chiến đã nhanh hơn nói cho mọi người trong nhà.

Sau khi Vệ Chiến theo Chữ Thiệu Lăng trở lại Hộ bộ bàn giao công văn, Chữ Thiệu Lăng còn giữ Vệ Chiến lại nói một lát, đem việc hoàng đế phong hấn làm Võ Hiển tướng quân, lại nói chuyện công chúa, còn nói rõ thưởng cho mình một số bạc, đặt ở chỗ Vệ Kích.

Chữ Thiệu Lăng đã sớm nói trước cho Vệ Chiến, Vệ Chiến cũng biết hôn sự của mình, người trong nhà chưa chắc có thể quyết định, nhưng hấn cũng không dự đoán được Chữ Thiệu Lăng sẽ đem công chúa gả cho mình.

Chữ Thiệu Lăng đã nói rõ mọi việc cho Vệ Chiến, dù là công chúa, nhưng mẫu phi của công chúa Phúc Nghi không có quyền thế ở trong cung, Ninh quý nhân cũng không có nhà mẹ đẻ có thể đỡ đỡ, cưới một công chúa như vậy, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không trợ giúp Vệ Chiến nhiều như một tiểu thư thế gia khác, Chữ Thiệu Lăng nói: “Phúc Nghi ở trong cung, chỉ nói một câu không nơi nương tựa cũng không đủ miêu tả, nhưng công chúa vẫn là công chúa, thân phận tôn quý, sẽ không làm xấu mặt người, từ nhỏ nàng đã không được sủng ái, tính tình không kiêu căng, rất tốt ở chung, đương nhiên sẽ không khiến người khó xử.”

Đối với bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống này, Vệ Chiến sững sờ nửa ngày, tổ tiên mình cũng đã từng cưới qua công chúa, nhưng lúc đó tình cảnh thế nào, quý phủ của mình hiện giờ lại là tình cảnh gì đâu?

Chữ Thiệu Lăng nhìn khuôn mặt cương nghị trẻ tuổi của Vệ Chiến cười khê: “Chuyện khác người không cần quan tâm, thứ nhất có Phủ Nội Vụ chuẩn bị, thứ hai còn có ta giúp đỡ, người an tâm chờ cưới là được, tính tình Phúc Nghi vừa tốt lại xinh đẹp, ngày sau người sẽ biết.”

Vệ lão thái thái nghe lời nói của Vệ Chiến không tránh khỏi sững sờ, lập tức mừng đến hai tay run run, đứng lên cười nói: “Đây là làm sao, như thế nào đột nhiên.... Ai u, còn không mau đưa tin cho phụ thân người, chuyện lớn như vậy, chúng ta cũng không thể tự quyết định, cưới công chúa.... Đây là tổ tông hiển linh sao?”

Tích tụ trong lòng Khương phu nhân cũng nhất thời tan biến không ít, vui vẻ nói: “Việc này là thật? Sao còn chưa thấy thánh chỉ đâu?”

Vệ Chiến mỉm cười: “Hiện giờ còn chưa giải quyết xong việc của Liêu Lương, làm sao lại lo lắng việc này, Vương gia khiến ta lại chờ đợi thêm vài ngày, rất nhanh.” Vệ Chiến nhìn ra Vệ Kích muốn nói lại thôi, thay hấn nói trước: “Vương gia thương cảm nhà chúng ta, cho chút bạc, người nhớ giữ cho kỹ.”

Vệ Kích đang lo lắng làm sao đem bạc lấy ra, hiện giờ Vệ Chiến thay hấn nói liền thoải mái không ít, vội vàng gạt đầu: “Ồ trong hành lý của ta, một lát nữa sẽ xem sang chỗ thái thái.”

Khương phu nhân cười cười: “Đưa đến chỗ ta cũng không biết dùng như thế nào.... Bây giờ nhiều việc, việc sửa sân này nọ, còn phải chờ phụ thân các người trở về làm chủ đâu.”

Từ sau khi Vệ Chiến vào quân doanh đã liên tục lên chức, Vệ lão thái thái cùng Khương phu nhân chung quy chỉ là nữ nhân trong khuê phòng, chỉ cho rằng việc này chứng tỏ Vệ Chiến được hoàng đế xem trọng, không thể nghĩ đến cái khác, lúc này vui mừng đến không được, chỉ có trong lòng Vệ Chiến rõ ràng.

Buổi tối trong cung tổ chức gia yến, bởi vì hoàng đế chưa xử lý xong chính sự nên phải dời lại một lát, mọi người đều vui cười chờ đợi, Thái hậu khó được đem Phúc Nghi mặc một thân hoa phục kéo đến bên cạnh mình, vị trí bên cạnh Thái hậu luôn dành cho Chử Thiệu Lăng cùng Chử Thiệu Dương, ngay cả tiểu hoàng tử Chử Thiệu Tùy cũng ít có thể đi lên, lúc này bên trái Thái hậu là Chử Thiệu Lăng, bên phải là Phúc Nghi, khiến không thiếu người ngồi dưới đều đỏ mặt.

Thái hậu nắm tay Phúc Nghi nói đùa vài câu, lại hỏi hỏi tình trạng mấy ngày nay của Chử Thiệu Dương, việc xảy ra khi vào thành hôm nay khiến trong lòng Chử Thiệu Dương thay đổi rất nhanh, lúc này sắc mặt cũng không tốt, Thái hậu hỏi đến làm cho hắn chỉ phải cố gắng bình tĩnh tâm thần, nở nụ cười: “Rất tốt, tuy nói có chút khó khăn, lại vẫn không chậm trễ đại sự của phụ hoàng.”

“Đúng a.” Chử Thiệu Lăng bóc vỏ quýt tươi mới, đưa lên cho Thái hậu, cười khê: “Hôm nay ta cùng Tứ đệ đi Hộ bộ đối chiếu sổ sách, thẩm tra xong trình lên, hoàng đế long tâm đại duyệt mùa màng phía nam năm nay cũng không tồi đâu, đều là công lao của Tứ đệ”

Chử Thiệu Dương trong lòng căm hận, nhưng cũng phải đi theo có lệ, chịu đựng lửa giận lắt đầu nói: “Không dám, đều dựa theo đại ca an bài.”

Lão thái hậu cũng không biết chuyện của hai huynh đệ, hôm đó tâm tình nàng không tồi, quay đầu mỉm cười với Phúc Nghi, thưởng thức chiếc vòng trong tay, nói: “Đây là mấy ngày trước các nàng thu dọn đồ đạc, tìm ra trang sức trước kia của ai gia, ngọc này nhan sắc kiều diễm, rất hợp với người đâu...”

Phúc Nghi không biểu hiện sợ hãi, buông mi tiếp nhận, Lệ phi nhìn Phúc Nghi, trong lòng cười lạnh, quay đầu nhẹ giọng nói cười với Thục phi: “Hiện giờ Tứ công chúa của chúng ta rất được Thái hậu quan tâm đâu, nhìn xem, như thế này...” Lệ phi khẽ vuốt hạt châu trên tóc, như có như không quét mắt qua Ninh quý nhân, ôn hoà nói: “Chỉ là không biết vì sao đâu, Ninh quý nhân, người có biết vì sao?”

Việc định thân của Phúc Nghi công chúa đã truyền khắp hoàng cung, trong triều Vệ Chiến hiện giờ cũng đã bắt đầu đứng mũi chịu sào, chuyện Phúc Nghi gả cho Vệ phủ, đa số phi tần đều ôm tâm tình xem náo nhiệt mà bàn tán, Thục phi là người khéo đưa đẩy, cũng không tiếp lời Lệ phi, nhưng Lệ phi hỏi đến trước mặt Ninh quý nhân, Ninh quý nhân cũng không dám không trả lời, chỉ phải cúi đầu: “Chuyện của công chúa, thần thiếp không dám nói bừa.”

Ngày thường Lệ phi nhân rồi còn muốn châm chọc khiêu khích những phi tần không chịu sủng, hiện giờ nhìn Ninh quý nhân phải gả nữ ý đến nơi như vậy trong lòng làm sao không đắc ý, càng muốn nhiều lời vài câu, khê cười: “Không dám nói bừa? Như thế nào lại không dám nói bừa đâu? Tốt xấu người cũng là sinh mẫu của Phúc Nghi, chờ về sau Phúc Nghi được gả cho người tốt, người cũng muốn được lợi a, ha ha...”

Lời vừa nói ra, những phi tần gần đó đều nở nụ cười, người nào không biết hoàng đế đã đem Phúc Nghi gả cho Vệ gia, từ gia sản đến dòng dõi cũng không cao kia.

Ninh quý nhân quen nhàn nhặn, tự nhiên chịu được loại vũ nhục này, lời nói của Lệ phi nàng cũng không để trong lòng, so với Lệ phi trào phúng, nàng càng nguyện ý tin tưởng Chử Thiệu Lăng, nếu Chử Thiệu Lăng nói ngày sau Phúc Nghi sẽ vượt bậc trong các công chúa, vậy tất nhiên sẽ không sai được.

Tính tình Ninh quý nhân rất tốt, Lệ phi thấy nàng không xấu hổ cũng không buồn bực, cảm thấy không có ý nghĩa, xoay mặt đi cùng Chân Tư nói chuyện.

Từ sau khi Hứa thị cùng La thị đi một chuyến Vĩnh Phúc cung, quan hệ của Chân Tư cùng Lệ phi dịu đi không ít, ngay cả khi trong lòng Chân Tư tràn đầy ngập trời oán khí, cũng không thể thật sự trở mặt với Lệ phi, dù sao cũng là thân cô, Lệ phi làm việc không muốn mặt mày, nhưng Chân Tư vẫn muốn. Sau, Chân Tư lại nương thân thể của mình khó chịu đem hoàng thượng đẩy đến Lân Chỉ cung vài lần, Lệ phi không ngốc, biết Chân Tư muốn làm hoà với mình, cũng liền thuận theo cùng chất nữ hoà thuận như trước.

Đương nhiên có phải thật sự hoà thuận như ngày xưa hay không chỉ có hai người tự mình biết rõ, hiện tại hai người vẫn đang chung một trương phu, dù cho ngoài mặt có thân thiết đến thế nào, sau lưng vẫn không ngừng tranh tranh đấu đấu.

Chân Tư là tân sủng, hoàng đế yêu quý nhan sắc này, thánh sủng không ngừng, Lệ phi nhìn vòng tay khắc hoa mới tinh trên tay Chân Tư, cười nói: “Đây là tháng này Nội Vụ phủ vừa đưa đến đi, ta trước có thấy qua, vốn là muốn, đáng tiếc quên nhắc đến, hoàng thượng yêu quý người, lại cho người.”

Chân Tư bất động thần sắc buông tay xuống, tay áo lễ phục thật dài che khuất vòng tay, Chân Tư mỉm cười: “Đáng giá cái gì, nếu cô thích, ta đưa lại cho người là được.”

Thục phi nghe vậy nở nụ cười: “Ai u, Chân tần muội muội thật sự rất thành thật, trước kia cô người cũng được sủng ái, mấy thứ này cũng có, làm sao lại thật sự hiếm lạ, đùa chơi người đâu.”

Thục phi không nói lời nào thì thôi, vừa nói như thế lại có vẻ như Chân Tư ỷ vào thánh sủng mà châm chọc Lệ phi, Lệ phi nghe vậy quả nhiên sắc mặt trầm xuống, cười như có như không: “Bổn cung bất quá vui đùa một câu, chẳng lẽ ngay cả mấy thứ này bổn cung cũng chưa từng thấy qua, giống ngu ngốc như vậy?”

Mặt Chân Tư lúc đỏ lúc trắng, vừa sinh khí Thục phi chậm ngò, vừa thẹn phần Lệ phi không đoan trang khiến người ta chê cười, dưới tình thế cấp bách trong lòng lại đột nhiên nảy dựng, Chân Tư cảm giác không tốt, đỡ lấy cung nữ bên người, thấp giọng nói: “Ta đi đổi kiện xiêm y...”

Trong lòng bàn tay Chân Tư tràn đầy mồ hôi lạnh, cung nữ kia là của hồi môn theo Chân Tư vào cung, thấy sắc mặt Chân Tư không tốt vội dìu nàng đi xuống.

Không bao lâu hoàng đế đến, mọi người đứng dậy tiếp giá, gần đây hoàng đế luôn bị việc Liêu Lương làm phiền, nhìn gia yến náo nhiệt vô cùng này trong lòng thoải mái không ít, trước tiên cùng Thái hậu uống một ly, gia yến chính thức bắt đầu.

Phước Nghi rất ít khi ngồi trước trong những trường hợp như thế này, hôm nay nàng ăn diện tinh xảo, hoàng đế cũng khen vài câu, Thái hậu mỉm cười: “Nữ nhi thập bát đại, hiện giờ Phước Nghi cũng đã đến tuổi, hoàng đế đừng mỗi ngày chỉ lo chính sự, cũng nên quan tâm đến công chúa.”

Hoàng đế hiểu rõ ý tứ Thái hậu, cười nói: “Mẫu hậu làm sao biết nhi tử không nhớ Phước Nghi đâu.” Lập tức nương theo cơ hội này đem hôn sự của Phước Nghi nói rõ.

Mọi người trong điện vội vàng đứng dậy chúc mừng, hoàng đế cười cười nói bình thân, nhìn lướt qua ha tịch, nói: “Chân tần đâu? Như thế nào không gặp?”

Lệ phi còn chưa lên tiếng, Chân Tư đỡ lấy cung nhân từ cửa hông tiến vào, theo sau còn có một lão ngự y, lão ngự y tiến lên trước khom người vui vẻ nói: “Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng thái hậu nương nương, Chân tần nương nương đã có mang gần một tháng.”

42. Chương 42

Chân tần vào cung chưa đến hai tháng đã có mang, nhanh như vậy khiến rất nhiều người đều có chút trở tay không kịp, hoàng đế tự nhiên cao hứng nhất, vài năm này, trong cung chưa từng có hoàng tử công chúa sinh ra, lúc này hoàng đế cũng không còn để ý quá nhiều lễ nghi, lập tức ban cho Chân tần một số trân bảo cùng thuốc bổ quý hiếm.

So với hoàng đế vui sướng, tươi cười của Thái hậu liền phai nhạt một ít, vừa có thêm một tôn nhi, nàng đương nhiên vui vẻ, nhưng duy nhất không vừa lòng chính là đứa bé này lại ở trong bụng nữ nhân Chân gia.

Thái hậu nở nụ cười: “Chân tần tuổi trẻ thân mình lại tốt, quả nhiên là người có phúc khí, ban thưởng Chân tần một đôi ngọc như ý.” Lão thái hậu gọi Chân Tư đến, kéo tay nàng nhìn nhìn, cười nói: “Chân tần còn trẻ, vả lại là lần đầu mang thai, cần phải tự mình cẩn thận.”

Chân Tư cũng vừa biết rằng chính mình mang thai, trong lòng vừa mừng vừa sợ, gật đầu cười nói: “Thần thiếp biết, thần thiếp sẽ cẩn thận mọi việc, không dám để thái hậu lo lắng.”

Thái hậu vừa lòng gật đầu, quay sang nói với Lệ phi: “Thân mình Chân tần, nhớ rõ nói với mẫu thân người, để nàng thường xuyên tiến cung bầu bạn.”

Lệ phi cơ hồ nghiêng rằng, miễn cưỡng nở nụ cười, gật đầu: “Là, việc vui lớn như vậy, người nhà thần thiếp biết được sẽ rất vui sướng...”

Chử Thiệu Lăng nhìn sắc mặt Lệ phi, cười khẽ, gấp một khối điểm tâm ăn. Sau tiệc tối, hoàng đế đi Vĩnh Phúc cung, Thục phi Lệ phi trước tiên cùng Thái hậu trở về tẩm cung, sau khi đi ra Từ An điện, Thục phi cười mỉm chúc mừng Lệ phi một phen: “Nhà mẹ đẻ muối muối thật là có phúc khí, muối muối đừng dục hoàng tử không tính, hiện giờ Chân tần cũng có mang, có lẽ Chân phủ hiện giờ cũng vạn phần vui mừng đâu.”

Lệ phi từ khi biết tin ở tiệc tối, chóng được đến giờ đã là cực hạn, không còn bao nhiêu công phu cùng Thục phi đấu võ mồm, chỉ lạnh lùng nói: “Đương nhiên vui mừng, tỷ tỷ nhiệt tình như vậy, chờ ngày nào mẫu gia ta tiến cung sẽ thỉnh tỷ tỷ đến Lân Chỉ cung gặp chỉ một phen.”

Lệ phi dè nặng lửa giận trở lại tẩm cung, cũng không tháo trang sức thay đổi trang phục, đã bộc phát. Lại ma ma bên người Lệ phi đến gần khuyên nhủ: “Nương nương, sớm đi nghỉ tạm đi, ngày mai lại đưa một ít hạ lễ đến Vĩnh Phúc cung, không tránh khỏi còn rất nhiều việc bận rộn cho bên kia đâu.”

Lời nói của Lại ma ma giống như dao nhỏ đâm vào tâm Lệ phi, Lệ phi cắn răng, thấp giọng nói: “Tư nha đầu tự có thân mình, làm sao bổn cung lại phải thu xếp bận việc...”

Lại ma ma biết Lệ phi khổ sở trong lòng, chỉ phải ôn nhu khuyên giải an ủi: “Nương nương cứ cho là vì cháu ruột của mình đi, Chân tần nương nương cũng họ Chân, đều là vinh quang của Chân phủ chúng ta đâu, nương nương lại bao dung một chút...”

“Bao dung cái gì?! Bổn cung lại còn muốn tha thứ như thế nào?!” Lệ phi làm sao cũng không không chế được, vung tay áo đem gương đồng ném đi, ngoan giọng nói, “Chính vì vinh quang này của Chân gia, bổn cung xuất lực nhiều như vậy! Đến cuối cùng ngược lại đưa Chân Tư đến trên giường hoàng thượng, hiện tại lại hoài thai hoàng tử, bổn cung còn chưa đủ bao dung sao? Còn chưa đủ sao?!”

Lại ma ma không nghĩ đến Lệ phi lại giận dữ như vậy, chỉ đành không ngừng an ủi: “Nương nương khổ sở trong lòng nô tỳ biết, nương nương có thể nhẫn nhịn đến hôm nay đã không dễ dàng, nương nương...”

Lệ phi nhìn căn phòng hỗn loạn, ngã ngồi trên tháp, thấp giọng nguyên rủa: “Lúc trước, như thế nào lại đi sai một nước cờ, không đem nàng đưa đến cho độc xà Chử Thiệu Lăng kia đâu, đều do bổn cung không đủ nhẫn tâm...”

Lại ma ma thấy Lệ phi càng nói càng không đúng, vội vàng cho cung nhân lui xuống, chính mình cùng vài cung nữ tâm phúc hầu hạ Lệ phi rửa mặt chải đầu.

Sáng sớm hôm sau Vệ Kịch trở về cung, không giống với thường ngày, lần này Vệ Kịch trở về Bích Đào uyển còn chưa kịp đổi bài tử đã vội vã đi tìm Chử Thiệu Lăng.

Vương Mộ Hàn tự mình đem Vệ Kịch đưa đi, cười cười: “Vệ đại nhân ở nhà một ngày tốt sao?”

“Rất tốt, hôm qua còn làm phiền Vương công công đưa ta trở về.” Vệ Kịch quy củ vấn an Vương Mộ Hàn, hiện giờ chức vị của Vương Mộ Hàn cũng không cao hơn hẳn, nhưng đối với những lão nhân hầu hạ bên người Chử Thiệu Lăng, hắn vẫn thực cung kính, trong lòng Vệ Kịch có việc, trực tiếp hỏi, “Vương gia đâu?”

Vương Mộ Hàn mỉm cười: “Đi tiền điện nghe báo cáo cùng giải quyết sự tình đâu, hiện giờ Tứ hoàng tử trở lại, thuê mã phía Nam cũng có cái đưa qua cho Hộ bộ, nghe chừng rất vội vàng, ngau cả ngọc thiện cũng chưa chắc có thể trở về cung ăn, lúc Vương gia đi còn dặn dò, nếu Vệ đại nhân trở lại cứ trước đi nghỉ ngơi là được, bên cạnh Vương gia có người, Vệ đại nhân không cần qua.”

Vệ Kịch nghe thế cũng biết không có cách, gật đầu nói: “Tạ công công chiếu cố, ta... rồi sẽ nói sau.”

Vương Mộ Hàn gật đầu rồi đi.

Vệ Kịch cầm đồ đạc của mình trở lại trong tấm điện, nhìn túi ôm trong lòng lại lo sợ bất an.

Hôm qua Trung Thu, người hầu cận bên cạnh Vệ Minh cũng trở về nhà một chuyến, thay Vệ Minh thỉnh an Vệ lão thái thái, đưa quà cho vài người trong nhà, ngoài ra còn một túi cho Vệ Chiến.

Khi gia nô đưa túi đến cho Vệ Chiến, Vệ Kịch vừa lúc đang trong phòng Vệ Chiến đâu, Vệ Chiến cũng không lảng tránh hẳn, trực tiếp mở túi ra, bên trong bất quá là vài bộ quần áo cũ, Vệ Chiến cầm lên xem y, một phong thư thật dày từ bên trong rút ra, Vệ Kịch nhặt lên vừa thấy, không khỏi hoảng sợ.

Trong phong thư là một chồng ngân phiếu, Vệ Kịch nhìn lướt qua, cứ nhiên lại có hơn hai vạn hai!

Bên trong còn có một phong thư ngắn, là Vệ Minh cao thấp chuẩn bị, dặn dò Vệ Chiến lấy cầu tấn chức.

Vệ Minh ở nơi xa, tin tức không linh thông bằng trong kinh thành, còn không biết chuyện Vệ Chiến đã làm phò mã, Vệ Chiến Vệ Kịch hai huynh đệ nhìn một xấp ngân phiếu này trong lòng không khỏi suy nghĩ, từ lúc Vệ Minh đi Nhâm Thượng, riêng bạc đưa về nhà đã có bao nhiêu?

Lại qua tay hai người đưa bạc đến hiệu kính Chữ Thiệu Lăng, chỉ là bao nhiêu đó đã khiến Vệ Chiến kinh hãi, hiện tại nhìn lại, không chừng không chỉ là con số này a!

?

Nguyên bản Vệ Minh liên tiếp gửi bạc về đã khiến Vệ Chiến thực bất an, hiện giờ lại thêm này đó, ngay cả Vệ Kịch cũng nhìn ra chuyện.

Tính tình Vệ Minh hai huynh đệ vẫn biết ít nhiều, Vệ Chiến nghĩ qua lấy ngân phiếu khác tìm phong thư bỏ vào, lại bỏ thêm một ít từ ngân phiếu Chữ Thiệu Lăng cấp, Vệ Chiến đem toàn bộ giao cho Vệ Kịch, khiến hắn cần phải làm cho Chữ Thiệu Lăng nhận lấy.

Vệ Minh đi Nhâm Thượng mới có nửa năm liền tham này đó, Vệ Chiến cùng Vệ Kịch đều có chút luống cuống.

Hiện giờ biện pháp duy nhất là đem bạc hiệu kính cho Chữ Thiệu Lăng, cấp trên của Vệ Minh là thủ hạ Chữ Thiệu Lăng, trước tiên cùng Chữ Thiệu Lăng nói nói một chút, nếu ngày sau xảy ra chuyện, van cầu Chữ Thiệu Lăng không chừng có thể giúp Vệ Minh giữ lại một cái mạng.

Vệ Kịch đem vốn riêng Chữ Thiệu Lăng cho toàn bộ lấy ra, hai huynh đệ tổng cộng có năm vạn hai, toàn bộ để Vệ Kịch mang vào cung.

Vệ Kịch cầm một bao bạc phỏng tay không biết làm như thế nào cho phải, trong lòng lại lo lắng phụ thân về sau gặp chuyện không may, lại đối với sự trọng dụng của Chữ Thiệu Lăng cảm thấy hổ thẹn, trong nhà mình xảy ra loại sự tình này lại làm Chữ Thiệu Lăng khó xử, Vệ Kịch sốt ruột không bình tĩnh được, cổ tình hôm đó Chữ Thiệu Lăng lại thực bận rộn, ngộ thiện đã không trở về, ngay cả bữa tối cũng không thấy thân ảnh hắn, thẳng đến giờ Tuất đã điểm đoàn người Chữ Thiệu Lăng mới trở về.

Hôm nay Chữ Thiệu Lăng đã đem việc ở Hộ bộ thanh lý đại khái, trong lòng rất thư thả, thấy Vệ Kịch an ổn trở lại sắc mặt càng tốt, cười khê: “Ta về trễ, đã ăn chưa?”

Trong lòng Vệ Kịch có việc, ngộ thiện vẫn thiện đều chưa ăn bao nhiêu, thấy Chữ Thiệu Lăng hỏi cũng chỉ lung tung gật đầu, do dự một lát mới nói: “Điện hạ, thần có chuyện quan trọng....”

Chữ Thiệu Lăng cảm thấy buồn cười, Vệ Kịch có “chuyện quan trọng” đâu, Chữ Thiệu Lăng để người xung quanh lui ra, chính mình lôi kéo Vệ Kịch vào trong tấm thất, cười khê: “Có chuyện gì, hôn sự của ca ca người sao?”

Vệ Kịch lắc đầu, còn chưa nói gì gương mặt đã quần bách đến đỏ lên, do dự một lúc lâu, quỳ xuống nói: “Thần thay gia phụ đến điện hạ thỉnh tội, gia phụ, hần....”

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Làm sao vậy, đứng lên, chuyện gì mà lại như thế, chậm rãi nói cho ta....”

Vệ Kịch đem bạc đã chuẩn bị tốt đưa cho Chữ Thiệu Lăng, đem suy nghĩ một ngày đều nói với hắn, cuối cùng đỏ hốc mắt, giọng nói khàn khàn: “Gia phụ cô phụ tâm trọng dụng của điện hạ, còn thỉnh điện hạ... thu hồi chức quan của gia phụ, để hần hảo hảo an dưỡng tuổi già.”

Vệ Minh có thể bình an ở trong nhà, Vệ Kịch cùng Vệ Chiến đã rất thoả mãn.

Chử Thiệu Lăng nhìn bộ dáng lo sợ bất an của Vệ Kịch cười khê, đem người ôm vào trong ngực, nhẹ giọng dỗ dành: “Thật đem Vương gia người trở thành người mù? Phụ thân người ở Nhâm Thượng làm cái gì, ta sẽ không biết sao?”

Vệ Kịch sửng sốt, Chử Thiệu Lăng đã biết cả sao?

Chử Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kịch, ở mi tâm hân hân, nói: “Trong lòng ta đều có tính toán, tuần phủ phía trên phụ thân người là người của ta, này đó ta đã sớm biết, những cái gì thiếu hụt thiếu hụt đã sớm điền đủ, làm sao còn chờ đến hai huynh đệ các người đưa đến?”

Vệ Kịch nghẹn họng: “Vương gia, vẫn luôn giúp đỡ gia phụ che giấu?”

Chử Thiệu Lăng chỉ cười không nói, ánh mắt Vệ Kịch đỏ hồng, nước mắt lập tức đi ra.

“Khóc cái gì... càng lớn càng không có tiền đồ.” Chử Thiệu Lăng ôm Vệ Kịch vào trong ngực, không đành lòng nhìn Vệ Kịch cảm kích mà xấu hổ, ai cũng không biết, Vệ Minh có thể bốn phía vơ vét của cải, sau lưng Chử Thiệu Lăng đã trợ lực một phen.

Vệ Kịch cùng Vệ Chiến vẫn còn rất trẻ, không hiểu miêu tả trên quan trường, dựa vào một cái phủ trị nhỏ như Vệ Minh, nếu đều có thể tham này đó như vậy, thiên hạ này có lẽ đã sớm bị tham quan ép khô.

Bắt đầu từ khi Vệ Minh đi đến Nhâm Thượng, thủ hạ Chử Thiệu Lăng đã chậm rãi, dẫn Vệ Minh vào cái bẫy mà hắn đã thiết kế từ trước, hiện giờ Vệ Kịch kinh hồn táng đảm nhìn tham ngân, bất quá là một ít tài sản riêng của Chử Thiệu Lăng thôi.

Lúc trước chuyện xảy ra đã khiến Chử Thiệu Lăng đề phòng điểm này của Vệ Minh, thay vì để cho Vệ Minh ở Nhâm Thượng bốn phía vơ vét tài sản phá huỷ đại sự lại làm phiền hà Vệ Kịch, không bằng Chử Thiệu Lăng chính mình thiết một cái cục, làm ra biểu hiện giả dối cho Vệ Minh tiến vào đi, mặc hắn tưởng tham làm sao thì tham.

Đương nhiên trong đó còn có mục đích Chử Thiệu Lăng giấu diếm không nói ra, như vậy không chỉ bảo toàn Vệ Minh, cũng khiến cho Vệ Chiến cùng Vệ Kịch càng một mực khẳng khẳng với mình không phải sao, dù sao hiện tại nắm quyền sinh sát lão tử nhà người ta trong lòng bàn tay đâu.

Có thể làm cho Vệ Kịch cảm kích lại xấu hổ như vậy, cảm giác cũng không tệ lắm, bất quá nhìn hắn bị dọa thành như vậy, Chử Thiệu Lăng vẫn cảm thấy đau lòng.

Chử Thiệu Lăng lấy qua khăn lụa vội lau mặt cho Vệ Kịch, nhin không được trêu đùa: “Nga, người lớn bao nhiêu mà còn yêu khóc, hoặc là theo ta làm nũng đâu? Ân?”

Vệ Kịch đỏ mặt, lắc lắc đầu, hai ngày này trong lòng hắn chuyển chuyển rất nhiều, hiện giờ biết được Chử Thiệu Lăng đã sớm chuẩn bị tốt mọi việc, trong lòng vừa cảm kích vừa khó chịu, nhin không được ôm sát vào Chử Thiệu Lăng, đem mặt chôn ở hõm vai hắn, rõ ràng không muốn khóc, vừa lên tiếng vẫn là nghẹn ngào: “Điện hạ quá tốt với thần, thần hổ thẹn trong lòng... điện hạ...”

Chử Thiệu Lăng bị một tiếng gọi “Điện hạ” bảy phần thẹn thùng hai phần ý lại một phần uỷ khuất của Vệ Kịch làm cho tâm đều mềm nhũn, Chử Thiệu Lăng đem âm u trong lòng đều che đi, ôn nhu an ủi Vệ Kịch, hưởng thụ Vệ Kịch toàn bộ ý lại.

43. Chương 43

Hôm sau, giờ Thìn, hai người trong tử điện Bích Đào vẫn còn chưa tỉnh.

Bởi vì chuyện tối hôm qua, hai người ngủ trễ hơn bình thường, hôm nay lại không có đại sự, Vương Mộ Hàn cũng không cho cung nhân vào quấy rầy, hai người không khỏi ngủ thẳng đến giờ Thìn hai khắc.

Vẫn là Chữ Thiệu Lăng tỉnh lại trước, chuyện tối hôm qua Chữ Thiệu Lăng tự giác cảm thấy hổ thẹn, hạ mình dỗ dành Vệ Kịch gần một canh giờ, ngược lại đem Vệ Kịch làm thành cảm kích không chịu nổi, hận không thể lập tức vì Chữ Thiệu Lăng mà đầu rơi máu chảy.

Chữ Thiệu Lăng xoa xoa ấn đường, cầm bả vai Vệ Kịch đem cả người hắn kéo vào trong ngực, Vệ Kịch trong một cung thực ôn hoà, theo ý tứ của Chữ Thiệu Lăng nhích lại gần, cánh tay dịu ngoan khoác lên lưng hắn.

Chữ Thiệu Lăng nhường mảy cười khê, Vệ Kịch hiện giờ đã bắt đầu không đề phòng hắn rồi đó, trước kia đem người lừa đến trên giường mất nhiều khí lực như vậy, Vệ Kịch khi đó là không thể không nghe lệnh, nằm trên giường cũng không khác gì khối gỗ, cả người cứng ngắc, sợ chạm phải Chữ Thiệu Lăng, lại sợ đoạt chân của hắn, hiện giờ tình cảm giữa hai người lại càng thêm sâu đậm, ở chung cũng trở nên tự nhiên rất nhiều, Vệ Kịch lúc ngủ còn sẽ ngẫu nhiên mơ hồ vùi mình vào ngực Chữ Thiệu Lăng.

Trong nắng sớm, khuôn mặt Vệ Kịch bình thản, trung y bởi vì động tác vừa rồi mà dịch lên trên, lộ ra cái bụng một mảng da thịt trắng nõn, lại theo hô hấp mà hơi hơi phập phồng. Vệ Kịch giống như con thú nhỏ không chút phòng vệ, phơi bụng ngủ đến ngọt ngào.

Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng vuốt ve mi mắt sưng đỏ của hắn, có chút đau lòng, nhìn không được mà âm thầm giận chó đánh mèo Vệ Minh, ngày an lành không chịu, lại thích đi gây sức ép, làm cho Vệ Kịch phải đi theo chịu lo lắng hải hùng, lại tự động quên bấy này là do mình thiết kế ra.

Vệ Kịch bị Chữ Thiệu Lăng sờ có chút ngứa, mở mắt ra, sưng sốt: “Điện hạ... bao lâu?”

“Nga, đều là mới vừa tỉnh, ngươi lại hỏi ngược ta.” Dĩ nhiên là đã muộn, Chữ Thiệu Lăng hôm nay cũng lười vào triều, vạn hạnh hôm qua đem việc ở Hộ bộ giải quyết không sai biệt lắm, chuyện phía dưới đều có người xử lý, Chữ Thiệu Lăng xoay người nhẹ vuốt sau lưng Vệ Kịch, “Đói bụng sao? Không đói lại nằm một lát, dù sao cũng không có việc.”

Vệ Kịch lắc lắc đầu, ngồi dậy nhìn xem bên ngoài, thấp giọng nói: “Vẫn là trước đứng lên đi, ước chừng đã giờ Thìn, lại không dậy Vương công công sẽ nhắc nhở, điện hạ...”

Chữ Thiệu Lăng nắm tay Vệ Kịch đem người kéo vào trong chăn, nói: “Tuổi còn nhỏ, sao so với Vương Mộ Hàn còn đông dài, nằm nhiều trong chốc lát lại như thế nào...”

Vệ Kịch không có cách, chỉ phải cuộn tròn lại trong chăn cùng Chữ Thiệu Lăng, hai người câu được câu không trò chuyện, còn nói đến việc hôn nhân của Vệ Chiến, Vệ Kịch đem tính toán của người trong nhà tỉ mỉ nói lại cho Chữ Thiệu Lăng: “Toà nhà phía đông phủ chúng ta cũng không tồi, vốn là sản nghiệp nhà Trịnh Thị Lang, hiện giờ Trịnh Thị Lang lại cáo lão hồi hương, toà nhà kia muốn bán cho người khác, mẫu thân ta liền theo bọn họ nói mua xuống, sau đó trực tiếp đả thông thành Đông viện, chính phòng ở kia không động, cái khác đều sửa sang một chút, vốn phía đông ban đầu còn có dòng suối nhỏ, bây giờ dẫn luôn sang bên đó...”

Vệ Kịch ở trên gối đầu khoa tay múa chân: “Hợp với tiểu lâu ban đầu thành một khối, như vậy có vẻ rộng mở một ít, gia sản trong phủ thần hầu hạ, này đó... điện hạ xem thử được không?”

Chữ Thiệu Lăng gật gật đầu: “Đã muốn không tồi, Phúc Nghi không phải người kiêu căng cuồng vọng, phủ đệ không cần quá mức rộng lớn, ngược lại khiến người chú ý, bên trong tân trang tinh xảo là được, đó cũng là sẵn có.... Tần Vương phủ hiện giờ đã không sai biệt lắm, ta trở về cùng người phủ Nội Vụ nói một tiếng, người bên kia trước dùng người của Tần Vương phủ đi.”

Vệ Kịch nở nụ cười: “Mẫu thân của ta cũng đang không biết nên nói với phủ Nội Vụ thế nào, như thế vừa lúc, tạ ơn điện hạ.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, nói: “Cảm tạ cái gì, chờ Phúc Nghi cùng Vệ Chiến thành thân, hai người đều thành thân gia.”

Chữ Thiệu Lăng nói vô tâm, Vệ Kịch nhưng lại sưng sốt, đúng rồi, chờ sau khi đại hôn, hai người chính là thân gia.

Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng nắm chặt tay Vệ Kịch, thấp giọng nói: “Ngươi yên tâm, chờ đến ngày đó, ta tất nhiên sẽ cho ngươi một thân phận khiến vạn dân tin phục...”

“Điện hạ, không thể vọng ngữ.” Vệ Kịch vội vàng đánh gãy Chữ Thiệu Lăng, “Tâm ý Điện hạ thần hiểu được, không nhất thiết phải khiến ngoại nhân biết đến, thần... thần không cần những thứ đó.” Vệ Kịch nói là lời nói thật, có thể ở phụng dưỡng bên người Chữ Thiệu Lăng, hắn đã thoả mãn, lại nói, hắn cũng không giống như nữ tử cần phải được chiều chuộng, yêu cầu lấy ngàn ân vạn sủng. Vệ Kịch không tham quyền thế hay tiền tài, ông trời thương xót có thể để hắn được đến chân tâm của Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch đã không vọng cầu. Hơn nữa mọi việc Vệ Kịch đều lấy Chữ Thiệu Lăng làm trọng, có tổn hại đến danh dự Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch trăm triệu sẽ không làm.

Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười không nói tiếp, đối với Vệ Kịch cam đoan hắn hướng tới không để ý, đáp ứng cũng bất quá là có lệ hắn dễ dàng hãn mà thôi, Vệ Kịch đối với vật ngoài thân không bao nhiêu xem trọng, cái đó và ý muốn bốn phía ban ân cho hãn của Chữ Thiệu Lăng cũng không xung đột, đối với Vệ Kịch, mặc kệ hãn để ý hay không, thích hay không thích, Chữ Thiệu Lăng đều sẽ phụng đến trước mặt hãn, Vệ Kịch có thể không quan tâm hoặc không thích, nhưng hãn không thể không có.

Trước kia khi Chữ Thiệu Lăng nhìn sách sử cũng từng nghi hoặc qua, người có thể lên làm hoàng đế dù cho không thông minh cũng không thể là một cái ngốc tử, như thế nào lại sẽ làm ra việc phong hỏa diễn chư hầu, ngăn dậm đưa cây vải dẫu? Khi đó Chữ Thiệu Lăng tâm là lạnh, huyết cũng lạnh, ngay cả cốt tuỷ cũng lạnh, cho nên lý giải không được, vì cái gì có người nguyện ý chôn vùi cảm tú giang sơn này chỉ để đổi lấy một nụ cười của mỹ nhân, hiện tại chính mình hưởng qua tư vị đó mới hiểu được, đế vương, động tâm sau cũng chỉ đơn giản là một người thường.

Rất thích một người, vì hãn dốc hết một thành còn sợ hãn sẽ chịu uỷ khuất, vì hãn điên đảo một quốc gia đều sợ hãn cảm thấy còn chưa đủ nhiều.

Đêm qua Vệ Kịch khóc đến cổ họng đều đau, một tiếng một thanh khẩn cầu Chữ Thiệu Lăng, không cần quá tốt với hãn, lúc ấy Chữ Thiệu Lăng nghe Vệ Kịch nói, chính mình cũng sẽ nghi hoặc, bản thân mình đã đối xử đủ tốt với Vệ Kịch chưa? Chữ Thiệu Lăng chính mình không rõ, hãn chỉ cảm thấy còn chưa đủ dẫu.

Vệ Kịch vẫn luôn nói mình chưa có chút công nào với Chữ Thiệu Lăng, không dám tiếp thu đại ân như vậy của hãn, nghe nói như thế, Chữ Thiệu Lăng không khỏi nhớ đến cảnh tượng trước đoạn vực sâu kiếp trước.

Khi đó Vệ Kịch cả người đầm máu che phía trước Chữ Thiệu Lăng, vì hãn bảo hộ tôn nghiêm cuối cùng của một hoàng tử.

Bên cạnh Chữ Thiệu Lăng vẫn luôn không thiếu người vì hãn chịu chết, nhưng những tử sĩ này đều do Chữ Thiệu Lăng từng bước dễ dàng đạp lên, Chữ Thiệu Lăng có đại ân với bọn họ, trong ngày thường cũng ban thưởng vô số, sĩ vi tri kỷ giả tử (kẻ sĩ vì người tri kỷ mà chết), này không có gì để nói, nhưng Vệ Kịch không giống, Vệ Kịch canh giữ bên cạnh Chữ Thiệu Lăng hơn mười năm, là không hề mong chờ gì, chỉ đơn phương trả giá, hãn chưa từng được đến, dù chỉ là một ánh mắt đáp lại của Chữ Thiệu Lăng.

Trong những năm tháng lâu dài ấy, Vệ Kịch đã sống như thế nào?

Đây không phải là tử sĩ mà Chữ Thiệu Lăng dùng ơn tri ngộ cùng tiền tài đổi được, mà là ban ân của ông trời cho hãn.

Vệ Kịch vẫn luôn nói ông trời đối tốt với hãn, Chữ Thiệu Lăng lại cảm thấy, là vận khí của chính mình càng tốt hơn một chút, mới may mắn chiếm được Vệ Kịch.

Trong lòng Chữ Thiệu Lăng suy nghĩ bay tán loạn, bụng Vệ Kịch đột nhiên lộ cộc vang lên, Vệ Kịch đỏ mặt, ấp úng: “Thần thất nghi, thần có tội...”

Chữ Thiệu Lăng bật cười, xoa nhẹ đầu Vệ Kịch: “Biết mình có tội thì lát nữa ăn nhiều một chút, đứng lên đi.”

Chữ Thiệu Lăng nhất thời hứng khởi có thể dậy muộn, những người khác sẽ không có mệnh tốt như vậy, Lệ phi hôm đó dậy sớm, là người đầu tiên đi vào cung Thái hậu thỉnh an.

Đã nhiều ngày qua Lệ phi được những ma ma bên cạnh khuyên nhủ cũng thông suốt một ít, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, trước mặt Thái hậu cũng không thể làm cho quá khó coi.

Chân Tư xuất hiện khiến Lệ phi biết được trước kia mình có bao nhiêu ngây thơ, cư nhiên ỷ vào sủng ái của hoàng đế vẫn luôn thần nhiên có lệ với Thái hậu.

Trước kia Lệ phi có nghĩ thế cũng không sai, thực tế mà nói, Thái hậu sống không lâu hơn hoàng đế, hầu hạ tốt lão Thái hậu thì có sao, lại nói năm đó Lệ phi ỷ vào tư sắc bản thân đoạt đi không ít nổi bật của Lăng hoàng hậu, đã sớm đắc tội không thể tha với Thái hậu, hiện giờ dù có làm tốt cũng không được cái gì, Thái hậu không có khả năng đem chuyện lúc trước toàn một quên hết, một lần nữa tiếp nhận nài, còn không bằng giữ lại công phu đó lấy lòng hoàng đế, ổn định ân sủng của mình.

Nhưng sau khi Chân Tư vào cung, Lệ phi dần dần nhìn ra, nói thâm sâu không nói, chỉ riêng mặt ngoài hoà thuận quả thật có dùng.

Thái hậu chán ghét mình, chẳng lẽ sẽ thích Chân Tư sao? Đương nhiên không có khả năng, nhưng Chân Tư chăm chỉ kính cẩn nghe theo khiến Thái hậu vừa lòng, Thái hậu cũng sẽ không vô tình cố ý làm khó dễ Chân Tư, hoặc là nói, Thái hậu không bắt được cơ hội gỡ nài.

Lệ phi nghĩ lại chính mình, cũng bởi vì quá mạnh mẽ, để cho Thái hậu bắt lấy không thiếu nhược điểm.

Thái hậu còn khoẻ mạnh một ngày, Lệ phi còn muốn bị Thái hậu nắm trong tay chế hạt một ngày, Lệ phi hiểu được, vẫn luôn gọi nhịp với Thái hậu chỉ có bản thân mình chịu thiệt, tuy hoàng đế không quá xem trọng tình mẫu tử với Thái hậu, nhưng mặt trên vẫn phải tỏ ý muốn giữ gìn.

Sau khi hiểu được, Lệ phi cũng bắt đầu chịu khó đi Từ An điện, thần hôn định tỉnh đều sớm làm tốt, người khác cũng không thể nói gì.

Thái hậu uống một ngụm trà thơm, cười khê: “Hôm nay các người đến thật sớm, Chân Tầm, ai gia không phải đã nói sao, về sau thần hôn định tỉnh cái gì, sớm muộn thỉnh an cái gì, có tâm ý là được, hiện giờ người còn có mang, vẫn cứ câu lễ như vậy làm gì?”

Chân Tư vội vàng đứng dậy, cười nói: “Hiện giờ tháng còn nhỏ, cũng chưa cảm thấy gì.”

Thái hậu buông chén trà mỉm cười: “Kia cũng phải cẩn thận chút, lúc trước... Khâm Thiên giám nói mạng người là phượng loan cao phi, khi đó ai gia đã nghĩ, ngày sau người vì hoàng thượng sinh hạ hoàng tử, mới không uống phí mệnh số tốt như vậy.”

Sắc mặt Chân Tư trắng nhợt, miễn cưỡng nở nụ cười, gật đầu: “Thần thiếp... không dám nhận.”

Bạn đang ?

Thái hậu cười khê: “Có gì không dám, ngày sau sinh hạ hoàng tử, cái gì đến đều sẽ đến.”

Lệ phi ngấm tức giận trong lòng, Thái hậu già rồi, quả nhiên ngày càng xem trọng hoàng tử, hiện giờ càng ôn hoà với Chân Tư, lúc trước khi chính mình hoài thượng Chủ Thiệu Nguyễn, Thái hậu cũng không có ôn hoà như vậy đâu.

Lệ phi trong lòng phiền táo, không nhìn thấy phía dưới mình, từ lúc Chân Tư ngồi xuống đến giờ bàn tay vẫn luôn nắm chặt, móng tay đỏ tươi khảm vào lòng bàn tay non mềm.

Chân Tư nhìn Thái hậu hiền hoà ngồi trên tháp quý phi, trong lòng lạnh lẽo, lúc này Thái hậu nhắc đến chuyện phượng loan cao phi, là thật thâm thích hài tử trong bụng mình, hay là đã không chấp nhận được mình rồi...

Phượng loan cao phi, đây là mệnh số hoàng hậu, liên tính Thái hậu không ở giữa làm khó dễ, Chân Tư cũng biết, dựa vào địa vị gia đình mình không làm được hoàng hậu, chính mình làm không đến, lại có mệnh số này, không phải là đem ánh mắt người khác buộc đến trên bụng mình sao, nếu hài tử trong bụng Chân Tư được phong làm Thái tử, vậy sớm muộn nài cũng làm đến hoàng hậu.

Mệnh số này là như thế nào bị phê ra, trong lòng Chân Tư đã sớm hiểu, nhưng người khác không biết, từ sai khi Chân Tư vào cung vẫn luôn lắng tránh việc này, chỉ sợ tự mình chiêu hoạ, nhưng ông trời không cho người như nguyện, từ ngày Chân Tư đi Từ An điện thỉnh an, đồn đãi về nài đột nhiên nổ tung.

Đầu tiên là nói đến mệnh số ngày đó Khâm Thiên giám phê xuống, sau lại truyền ra tin hoàng đế muốn phong Chân Tư làm phi, sau lại truyền ra hoàng đế cùng Thái hậu đều có ý muốn lập hoàng tử trong bụng Chân Tư làm trữ.

Trong lúc nhất thời, đồn đãi bay tán loạn.

44. Chương 44

Trong cung lời đồn bay tán loạn, Chử Thiệu Lăng lại bình yên làm kẻ đứng ngoài.

“Điện hạ...” Vương Mộ Hàn có chút không yên lòng, không nhịn được nhắc nhở vài câu, “Nô tài lo lắng, vạn nhất... hoàng thượng để tâm những lời này, thật sự có tâm tư lập hoàng tử trong bụng Chân tần làm Thái tử, vậy làm sao bây giờ?”

Chử Thiệu Lăng cười khê lắc đầu: “Hắn không dám phế trưởng lập ấu.”

Không nói còn có Chử Thiệu Nguyên là hoàng tử hoàng đế thích nhất còn tại, liền tính không có Chử Thiệu Nguyên, đã có nhiều hoàng tử thành niên như vậy, hoàng đế tùy tiện lập ấu tử làm trữ, đó là buộc hoàng tử lớn tuổi tạo phản đầu.

Vương Mộ Hàn yên tâm, gật đầu, lại nói: “Theo nô tài thấy, không cần vội vã động Chân tần như vậy, tháng còn nhỏ, còn không biết là hoàng tử hay công chúa, nếu là công chúa, ngược lại không dám để điện hạ phí tâm như vậy.”

Chử Thiệu Lăng lắc đầu: “Ta không lo lắng nàng sinh hạ hoàng tử, trong cung đã nhiều hoàng tử như vậy, ta sẽ lo lắng thêm một sao, Chân tần có sinh hạ cái thai này hay không ta đều không để ý, kỳ thật... ta càng nguyện ý Chân tần có thể thuận lợi sinh hạ hoàng tử, ta muốn chính là nội loạn.”

Vương Mộ Hàn gật đầu: “Lão nô hiểu được, điện hạ muốn Lệ phi cùng Chân tần đấu nhau, trai cò tranh chấp, điện hạ ngư ông đắc lợi.”

“Không hẳn vậy.” Chử Thiệu Lăng cười, vuốt nhẹ ngọc bội bên hông, “Công công không cảm thấy, hiện giờ Chân tần đang thực nổi bật, người trong Chân phủ sẽ nghĩ như thế nào?”

Vương Mộ Hàn bình tĩnh đại ngộ: “Lão nô hiểu được! Điện hạ muốn phụ tử Chân Gia Hân cùng Chân Bản Văn ly tâm!”

Chân phủ vốn là một phái của Chử Thiệu Nguyên, nhưng từ lúc Chân tần vào cung, cân tiểu ly ích lợi đã bắt đầu chậm rãi nghiêng, Chân Gia Hân là phụ thân Lệ phi, hẳn ủng hộ Chử Thiệu Nguyên là nhất định, Chân Bản Văn liền không giống, Chử Thiệu Nguyên lên ngôi, hẳn là cứu cứu hoàng đế, nhưng nếu hài tử Chân Tư lên ngôi, hẳn là ngoại công hoàng đế, ai gần ai xa, tất cả mọi người đều hiểu được.

Từ sau khi Chân Tư vào cung, nội đấu Chân gia đã nằm trong tính toán của Chử Thiệu Lăng, chỉ là hắn không nghĩ đến Chân Tư sẽ nhanh hoai thai như vậy, này không thể nghĩ ngờ đã đẩy mâu thuẫn trong Chân gia lên đến đỉnh điểm, lấy đại cục làm trọng, Chân phủ tự nhiên phải toàn lực duy trì ủng hộ Chử Thiệu Nguyên, nhưng một phái Chân Bản Văn có tâm tư rằng, muội muội nhi tử lên ngôi so không tốt bằng nhi tử của nữ nhi lên ngôi.

Chân Gia Hân chỉ có một tử một nữ, bởi vì việc thân canh ám sát, Chân Gia Hân bây giờ còn ở trong nhà không giúp được gì, hiện giờ chức quan cao nhất trong Chân phủ là trưởng tử Chân Bản Văn, nói là Chân Bản Văn không có dị tâm, thế nào Chử Thiệu Lăng cũng sẽ không tin.

Hoàng đế kiêng kị nhất chuyện mưu hại con nói dòng, vả lại hậu cung đã vài năm không có phi tần mang thai, hài tử của Chân tần lúc này rất được hoàng đế xem trọng, cho nên Chử Thiệu Lăng không cần phải tự mình nhúng tay, chỉ cần âm thầm vận tác, Chân Tư lại do Lệ phi đưa vào cung, hiện giờ, ngược lại nhìn xem đấu pháp của hai vị Chân nương nương như thế nào đi.

Trong Vinh Phúc cung, La thị đem từng kiện áo lót lấy ra cho Chân Tư xem, cười cười: “Cũng không biết là hoàng tử hay công chúa, trong lòng ta thật sự cao hứng, đều làm một chút, nương nương nhìn xem được không?”

Hiện giờ Chân Tư được sủng ái, La thị tuy rằng chỉ là tứ phẩm phu nhân, nhưng Thái hậu có ân điển, đặc biệt cho phép La thị thỉnh ân tiến cung.

Không có mẹ chồng ở, La thị tự tại rất nhiều, thân thiết cùng Chân Tư nói chuyện, dần dò nữ nhi một ít việc nhỏ.

Chân Tư miễn cưỡng nở nụ cười, cường giữ vững tinh thần cầm lấy một kiện quần lót, gật đầu: “Thực đẹp, đều rất đẹp, khó khan mẫu thân, làm việc này tổn thương mắt, mẫu thân không cần quá vất vả.”

“Như thế nào sẽ vất vả đâu?” La thị cười mỉm, “Đây là con đầu lòng của nương nương, ta đều vui vẻ đến không được, đừng nói làm này đó, chỉ cần tiểu hoàng tử cần đến, dù muốn tâm của ta ta đều đồng ý cho, nương nương mới vừa có tiểu hoàng tử còn không cảm thấy, chờ đứa nhỏ này lớn hơn chút nữa, nương nương có thể cảm giác hẳn cử động trong bụng ngài, khi đó a, nương nương sẽ hận không thể đem cả mạng mình cho hẳn.”

Chân Tư quay đầu đi, nước mắt tuôn rơi, nàng còn chờ được đến khi đứa nhỏ trong bụng mình biết động sao?

La thị thấy Chân Tư khóc cũng luống cuống, vội hỏi: “Nương nương làm sao vậy? Ở trong cung có gì không hài lòng sao?”

Chân Tư lắc đầu, lặng yên rơi lệ: “Mẫu thân, ta sợ... không giữ được đứa nhỏ này.”

“Như thế nào đâu?” Sắc mặt La thị tái nhợt, thấp giọng an ủi, “Nương nương không thể miễn man suy nghĩ, từ Thái hậu trở xuống, ai mà không đối với thân mình nương nương vạn phần cẩn thận? Hiện giờ hoàng thượng thương tiếc nương nương, Thái hậu cũng vì tiểu hoàng tử mà xem trọng nương nương, đây không phải là rất tốt sao? Phụ thân người ở trong triều bây giờ cũng được người để ý đến, này không phải đều vì người không chịu thua kém sao?”

Chân Tư nghe vậy trong lòng càng khổ, mẫu thân ngu dốt, căn bản không biết những việc thế này, hiện giờ Thái hậu mỗi ngày đều phái viện phán thái y viện đến vì mình xem mạch, lại ban ban thuốc bổ thưởng thưởng trân bảo, làm đến người ngã ngựa đổ, này làm sao lại là xem trọng nàng, rõ ràng là sinh sôi phủng sát nàng mới đúng!

Chân Tư vốn có điều cố kỵ, nàng biết hiện giờ ở trong nhà phụ thân cũng không có tiếng nói, hiện tại cùng tổ phụ trở mặt không có chỗ tốt nào, nhưng những ngày gần đây Lệ phi càng phát ra không thể tưởng tượng nổi, mỗi ngày ngoại trừ làm cho mình mất hết mặt mũi, còn luôn nói lời sáo rỗng, Chân Tư nghe mà lòng run sợ, sợ ngày nào đó Lệ phi sẽ đột nhiên giết chết nàng.

Ngay trước khi La thị đến, lúc đến cung Thái hậu thỉnh an, Lệ phi còn châm chọc khiêu khích Chân Tư một trận, há mồm “Chân tằm cần phải cẩn thận, hiện giờ tháng còn nhỏ, là thời điểm nguy hiểm đâu”, ngậm miệng “Chân tằm hảo thủ đoạn, thân mình có mang còn khiến hoàng thượng nhớ mãi không quên, ba ngày hết hai đều đến Vinh Phúc cung, khi thị tẩm nên cẩn thận chút, thật vất vả mang thai, nếu bởi vì thừa hạnh mà mất thì làm sao bây giờ”. Các loại ngôn ngữ từ từ khó nghe, Chân Tư đều vất vả nhẩn xuống dưới.

Lệ phi nửa đời người đầu trong cung, các loại thủ đoạn ám chiêu không phải thứ Chân Tư có thể nghĩ đến, mỗi ngày Chân Tư uống một ngụm trà, ăn một chén cơm đều thấp thỏm trong lòng, sợ ngay sau đó đã mệnh táng hoàng tuyền.

Chân Tư vẫn còn nhỏ tuổi, hiện giờ lại có thai, trong lòng càng thêm hoảng loạn, chỉ phải đem toàn bộ khó khăn nói cho La thị, một tay Chân Tư phủ trên bụng, một tay nắm tay La thị, thấp giọng khóc nói: “Không phải do cô làm quá mức ta cũng không muốn nói những lời này, mẫu thân... cô vẫn luôn không chấp nhận được ta, nơi chốn gây khó dễ, trước kia vì đại gia hoà khí, ta đều nhịn xuống, hiện giờ cô nhìn không được ta có hài tử sẽ rat ay với ta, ta thật sự không biết nên như thế nào, ta còn trẻ, căn cơ trong cung cũng chưa có, nếu cô muốn mạng của ta, bất quá chỉ cần phát tay...”

La thị kinh hô: “Lệ phi nương nương làm sao lại tuyệt tình như thế? Nương nương cũng chưa từng làm gì, Lệ phi nào đến nỗi cay độc như vậy?!”

“Ta tự nhận chưa từng làm qua chuyện gì thực xin lỗi Chân gia, vì cái gì tổ phụ cùng cô phải đối với ta như vậy....” Trong lòng Chân Tư vừa oán vừa giận, giọng nói khàn khàn, “Lúc trước muốn đem ta gả cho Tần vương, rõ ràng đều biết đó là hố lửa, ta có thể nói qua một chữ không sao? Ta nhận! Sau lại âm thác dương sai vào hậu cung, chẳng lẽ đây là chủ ý của ta sao?! Nơi chốn hôn sự cũng không phải do ta, ta cũng nhận, hiện giờ ta khó khăn lắm mới ở trong cung có một chỗ đứng, lại không chấp nhận được ta?! Chẳng lẽ chỉ có thể để ta chịu khổ chịu tội, không để cho ta có được một nơi trồng cây vào sao?! Dựa vào cái gì?! Chân Bích Hà là nữ nhi Chân phủ, chẳng lẽ ta không phải sao? Bồn cung làm sao lại so ra kém nàng?!”

Chân Tư ần ần lâu như vậy, hiện giờ thân mình có mang lại thêm một tầng kiêng kỵ, rốt cuộc không nhận được nữa, Chân Tư lau đi nước mắt trên mặt, nghiêm mặt nói: “Mẫu thân đem toàn bộ lời của ta nói cho tổ phụ, khiến cho hắn biết, Bồn cung đã chịu đủ nhẫn đủ, sau khi vào cung mọi chuyện đều có lẽ nhượng cô ba phần, nhưng nàng không chút nào cố kỵ thân tình máu mủ, nếu là như vậy, Bồn cung cũng không cố được, hiện giờ Bồn cung chỉ có một hài tử trong bụng để trồng cây vào, đứa nhỏ này sống, Bồn cung sống, đứa nhỏ này có mệnh hệ gì, Bồn cung cũng không còn, nhưng đừng có đem lời này hiểu sai, Bồn cung tuyệt sẽ không ngu ngốc đi tìm chết.”

“Nếu hài tử trong bụng ta có chuyện, Bồn cung liều mạng dù cá chết lưới rách cũng muốn kéo theo cả Chân phủ tuần táng cho hài nhi ta, Bồn cung nói được thì làm được.”

La thị vốn là con dâu ít nói trong Chân gia, hiện giờ nữ nhi ở trong cung được sủng ái, lại có mang hoàng tử, chỗ đứng trong Chân phủ của La thị cũng dần dần rõ ràng, buổi tối hôm đó đi chính phòng đem toàn bộ lời nói của Chân Tư thuật lại, cuối cùng lại thêm một câu: “Tức phụ nhi cũng không hiểu cái gì, nhưng nhìn ra được nương nương có tồn tử chí, nếu như vậy, còn thỉnh thái gia, lão thái thái nghĩ lại.”

Chân Gia Hân không hề tức giận, ngược lại lỗ chân rơi lệ, thổn thức không thôi: “Là Lệ phi nương nương lỗ mãng, lại khiến Chân tần phải lo lắng đến như vậy, đều là ta sai lầm, đều là ta sai lầm a....”

Lão công công vừa khóc, La thị cũng bối rối, ngập ngừng: “Không phải, Chân tần nương nương còn trẻ, cũng có chỗ suy xét không đến....”

Trong lòng Hứa thị hận cực, trên mặt lại biểu hiện bi thống không thôi, khóc ròng nói: “Gia môn bất hạnh, liên tục gặp chuyện không may, hiện giờ hai vị nương nương thật vất vả mới có chỗ đứng trong cung, vẫn đều mang thai, chẳng lẽ người trong nhà sẽ không cao hứng sao? Văn tức phụ nhi, người nghĩ lại xem, ta cùng thái gia sẽ không trồng cây vào hài tử của Chân tần nương nương sao? Đều là nói chuyện trắng sao đâu, hiện giờ bất quá chỉ là vài lời đồn trong cung, các người lại đều tin, trong cung tràn ngập phong ba bão táp, tin đồn đãi lời nhảm chán có bao giờ dừng lại sao? Nếu đem tất cả đều trở thành sự thực, cô người mấy năm nay trong cung cũng đã sớm chịu không được....”

Hứa thị lại nắm tay La thị, khóc nói: “Tính tình tiểu cô người người cũng biết, không phải ta nói, khắp tiếm muốn cường, yếu điệu lại gấp gáp, ngoài miệng không buông tha người, kỳ thật không hề có ý xấu, trước kia nàng đối đãi Tư nha đầu thế nào, người sao lại không rõ?”

“Không cần thay nàng nói chuyện, khẳng định là do Bích Hà sai!” Chân Gia Hân đập bàn, cả giận nói, “Từ nhỏ liền thích nói người cay nghiệt, hiện giờ ngay cả chất nhi của mình cũng trêu ghẹo, hiện giờ Chân tần nương nương có mang, sẽ càng thêm suy nghĩ, chỗ nào lại nở đùa nàng?! Văn tức phụ nhi yên tâm, ngày mai ta để bà bà người tiền cung, hảo hảo mắng Bích Hà một trận, làm cho nàng tự mình đi tìm Chân tần nương nương nhận lỗi!”

Chân Gia Hân cùng Hứa thị phu xướng phụ tùy, một trận khóc lại một trận nói, đem Lệ phi đủ loại âm độc nói thành “trêu ghẹo” cùng “đùa”, mặt trên vẫn là nơi nơi vì Chân Tư nói chuyện, La thị vốn là người không có chủ ý, nàng làm sao lại thật sự muốn cá chết lưới rách đâu, nữ nhi hoài thai hoàng tử, ngày lành của nàng vừa tới, mới luyện tiếc chết đâu, thấy cha mẹ chồng vì nữ nhi nhà mình suy nghĩ như vậy, La thị yên lòng, khóc nói: “Tức phụ cũng không là người có chủ ý, ở trong cung nghe nương nương theo ta khóc xong, này là tấm lòng của kẻ làm mẹ a, đều bị nương nương khóc đến nát tâm rồi, nếu lão thái gia lão thái thái đều tự có chủ trương, tức phụ an tâm, rốt cuộc gia hoà vạn sự hưng đâu.”

“Chính là lời này.” Hứa thị vỗ vỗ tay La thị, ôn nhu nói, “Ngày mai ta liền tiến cung, hảo hảo cùng Lệ phi nương nương nói chuyện, người a, an tâm an tâm là được, so với người ta cũng thực đau Chân tần nương nương đâu, việc hôm nay người cứ giao cho ta, liền... không cần nói cho Văn nhi, hấn nặng suy nghĩ, nguyên bản không phải đại sự, không cần khiến hấn bận lòng.”

La thị gật đầu, trần não loạn ở chính phòng nay, nàng còn lo lắng có nên nói cho trượng phu hay không, nghe Hứa thị nói vậy, lại càng sẽ không nhiều lời với Chân Bản Văn.

Chờ La thị rời đi, Chân Gia Hân thở dài thật mạnh, thấp giọng nói: “Nguyên bản ta còn do dự, hiện tại xem ra, quả thật cũng không giữ được Tư nha đầu.”

Hứa thị xoa xoa khoé mắt, ngồi xuống lắc đầu: “Tâm ngoan, chủ ý lại lớn, chờ Tư nha đầu đứng vững chân ở trong cung, Lệ phi nương nương liền thật sự không còn chỗ dung thân.”

Trong lòng Chân Gia Hân âm thầm thở dài, so với Lệ phi, không thể nghi ngờ Chân Tư lại càng xứng đáng cho mình bồi dưỡng, chỉ tiếc, chậm hai mươi năm, vả lại chuyện đại hôn đã thật sự đắc tội đến Chân Tư, nếu không, không thể nghi ngờ nàng sẽ là một trợ lực lớn cho Chân phủ ở trong cung.

Chân Gia Hân cũng yêu thương Chân Tư, nhưng mọi sự có lớn có nhỏ, lúc này đây, hấn không thể không buông tha Chân Tư.

Chân Gia Hân uống một ngụm trà, thản nhiên nói: “Xem chừng Văn tức phụ nhi, không được để nàng nói bừa, Tư nha đầu đã cùng chúng ta ly tâm, không thể để cho Văn nhi cũng có tâm tư khác, gia nghiệp lớn như vậy, còn không phải cho hấn sao, ai... Còn có Lệ phi nương nương bên kia, làm cho nàng trước tiên trấn an Tư nha đầu, không thể lại phát sinh biến cố!”

Hứa thị gật đầu: “Yên tâm, ta hiểu được.”

Hôm sau Hứa thị tiến cung, lại ngồi hết một canh giờ ở Lân Chỉ cung, không biết nàng nói cái gì với Lệ phi, Lệ phi sau đó quả nhiên đi Vĩnh Phúc cung bồi lễ Chân Tư, chỉ nói bởi vì gần đây hoàng đế không đến chỗ nàng, trong lòng không được tự nhiên cho nên lời nói cũng có chút không cố kỵ, muốn Chân Tư thông cảm vân vân, Chân Tư cũng không muốn làm đến quá khó coi, nàng cũng muốn yên lành dưỡng thai, tuy rằng oán khí trong lòng vẫn còn, nhưng vẫn chịu lễ của Lệ phi, từ đó Lân Chỉ cung cùng Vĩnh Phúc cung lại ở chung thái bình.

Lại thêm một tháng qua đi, thời tiết dần lượng.

Mấy ngày gần đây Vệ Kích đi tuần tra, lúc đi nội thị giam làm điểm danh xong, đều thường xuyên hướng về phía Dịch trì đi bộ một phen. Không phải là Vệ Kích ham chơi, chỉ là Vệ Kích ngẫu nhiên nghe cung nhân hầu hạ nước trà cho Chử Thiệu Lăng nhắc đến, sương sớm chuyên dùng để pha trà cho Chử Thiệu Lăng không còn nhiều lắm.

Lúc ấy Vệ Kích cố ý hỏi xuống, dùng sương sớm gì, nữ quan nói Chử Thiệu Lăng uống trà thường thích dùng sương sớm, mà sương sớm trong cung đều thuộc hoa sen trong dịch trì, trước kia đều trực tiếp đi vào lấy, hiện tại thời tiết lượng, hoa sen ít dần, cũng khó tìm.

Bình thường Vệ Kích uống cũng là nước trà của Chử Thiệu Lăng, kỳ thật hấn ném không ra trà pha bằng sương sớm của hoa sen Dịch trì và pha bằng nước giếng có cái gì khác nhau, nhưng hấn biết Chử Thiệu Lăng nhất định ném được. Chử Thiệu Lăng kỹ tính, dùng đồ vật rất để tâm, nhất thời thiếu cái gì cũng không thấy thoải mái, Vệ Kích nhớ kỹ trong lòng, vì thế mỗi lần đi điểm danh hoặc đưa đồ vật, Vệ Kích đều sẽ thuận tiện cầm theo một cái hũ nhỏ, đi Dịch trì chuyển một vòng.

Hôm nay Vệ Kích mang theo vài nội thị của Bích Đào uyển đi Nội Thị giam, lúc trở về trải qua Dịch trì, bọn thị vệ trên ghe: “Vệ đại nhân, lúc đem sương sớm này dâng lên, nhớ nhớ cũng thêm tên vài huynh đệ chúng ta a, Vương gia biết, không chừng có thưởng đâu.”

Vệ Kích cười gật đầu: “Được, ta nhớ kỹ.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Chức quan tuy cao nhưng Vệ Kích cũng không làm giá, không ức hiếp thị vệ thấp hơn, bọn thị vệ phần lớn đều thích hấn, bởi vì tuổi tác gần kề, thỉnh thoảng cũng sẽ đùa hấn vài câu.

“Vệ đại nhân, kia nhìn như là...” Một thị vệ hơi híp mắt nhìn về phía người trên cầu đá nơi Dịch trì, do dự nói, “Ta nhìn hình như kia là phục sức cung phi, sợ là vị nương nương nào hưng trí đến du hồ đâu, chúng ta trước tiên tránh đi đi.”

Vệ Kịch ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là một phi tử cùng một vài nha hoàn lại đây, Vệ Kịch gật đầu: “Đương nhiên phải tránh, đi thôi.”

Mấy người quay đầu đi về phía Bích Đào uyển, chợt nghe một tiếng thét kinh hãi phía sau, Vệ Kịch quay đầu lại, chỉ thấy một người trên cầu đá ngã xuống, bùm một tiếng rơi vào trong hồ!

Vệ Kịch buông hũ nhỏ trong tay, vài bước chạy đến bên hồ, thả người nhảy xuống.

45. Chương 45

Lúc nhận được thư, Chủ Thiệu Lăng vừa ra khỏi điện thảo luận chính sự, so với hoàng đế còn muốn sớm một khắc, Chủ Thiệu Lăng trực tiếp lướt qua đủ loại về Chân tần, thấp giọng hỏi: “Vệ Kịch đâu?”

Vương Mộ Hàn biết Chủ Thiệu Lăng sốt ruột cái gì, vội vàng nói: “Vệ đại nhân không có việc gì, chỉ bị ướt xiêm y, nô tài sợ điện hạ lo lắng, đã sai người đem cho Vệ đại nhân xiêm y cùng hầu hạ, khương thang cũng đã cho người chuẩn bị, điện hạ yên tâm...”

Chủ Thiệu Lăng nhắm mắt, nói: “Đi nói cho Thái hậu một tiếng, hôm nay ta không khoẻ không đi thỉnh an, trước tiên trở về Bích Đào uyển.”

Vệ Kịch nằm trên tháp, trong lòng còn có chút lo sợ, hôm nay hắn thấy có người rơi xuống hồ nước cũng không nghĩ nhiều, nửa nằm trong cũi vệ doanh cũng không phải ngốc ngốc ngồi không, có chủ tử rơi xuống nước, phản xạ đầu tiên đương nhiên là cứu người. Vệ Kịch bơi rất tốt, dù hồ nước có sâu cũng không sợ, cứu lên một thiếu nữ tử quả thật rất dễ dàng, nhưng sau khi đem người vớt lên, hắn mới nghe thấy các cung nữ sốt ruột gọi “Chân tần nương nương”, Vệ Kịch biết mình gây họa.

Chuyện giữa Chủ Thiệu Lăng và Chân gia, Vệ Kịch đương nhiên biết đến, Chân gia là đối thủ một mất một còn với Vương gia nhà hắn, phạm là chuyện có quan hệ với Chủ Thiệu Lăng, tự nhiên muốn lấy Chủ Thiệu Lăng làm đầu, Vệ Kịch sau khi đem người kéo lên bờ mới biết đây là Chân tần vừa mới tiến cung, trong lòng liền sợ hãi, nhưng cứu đều đã cứu, hắn cũng không thể đem người đẩy trở về trong hồ đi. Vệ Kịch sợ có người hỏi đến mình lại kéo ra Chủ Thiệu Lăng, thừa dịp mọi người bối rối không quan tâm đến hắn, Vệ Kịch mang theo mấy thị vệ kia trở về Bích Đào uyển.

Tóc Vệ Kịch còn ướt, nghe thấy Chủ Thiệu Lăng trở lại vội vàng đứng dậy khỏi tháp. Vệ Kịch biết mình làm sai chuyện, cũng không giải thích, quỳ xuống nói: “Điện hạ... thần có tội.”

Chủ Thiệu Lăng thấy quả thật Vệ Kịch không có việc gì, một quả tim rối cuộc thả trở lại chỗ cũ, phát tay khiến cung nhân lui xuống, chính mình nâng Vệ Kịch dậy.

Vệ Kịch cúi đầu, thấp giọng nói: “Thần không biết cung nhân rơi xuống nước là Chân tần, thần... cứu nàng, được cứu lấy đúng lúc, tình hình của Chân tần có lẽ cũng không đáng lo ngại, thần...”

Chủ Thiệu Lăng hít sâu một hơi, nói: “Lần trước, vì cái gì mà ta đánh ngươi một bạt tai?”

Vệ Kịch sửng sốt, thấp giọng nói: “Bởi vì thần không nghe điện hạ, đuổi theo thích khách.” Vệ Kịch bỗng nhiên kịp phản ứng, Chủ Thiệu Lăng là đang trách mình lại lấy thân thiệp hiểm, trong lòng Vệ Kịch vừa khó chịu lại vừa thoải mái, xoay tay lại liền tự cho chính mình một tát tai. Chủ Thiệu Lăng một phen đè lại tay Vệ Kịch, cả giận nói: “Dám một mình xuống nước cứu người, bây giờ còn muốn tự hại, ngươi muốn tức chết ta?!”

“Thần... tưởng giúp điện hạ hết giận.”

Trong lòng Vệ Kịch không khỏi càng thêm khó chịu, hắn lại làm Chủ Thiệu Lăng sinh khí.

Chử Thiệu Lăng thở dài, vừa sinh khí Vệ Kịch không để ý thân mình, lại đau lòng hẩn trung tâm với mình đến vậy, đồ ngốc này, đúng là sinh ra để khắc chính mình.

Chử Thiệu Lăng kéo Vệ Kịch ngồi xuống, hỏi kỹ sự tình trải qua, Vệ Kịch hồi tưởng lại tình huống lúc đó, chậm rãi nói: “Sau khi thần nhảy xuống nước cũng thấy ra điều kỳ quái, thị vệ xung quanh Dịch trì so với ngày thường ít rất nhiều, quả thật đã xé chiều, nhưng những người đó vẫn nên có mặt mới đúng, và lại sau khi Chân tần rơi xuống nước, những thị vệ đó đều không động, thẳng đến khi thần đem Chân Tần cứu lên bờ những người đó mới đến vây quanh.”

“Sau khi thần lên bờ mới biết đây là Chân tần, trong lòng chỉ biết đã làm hỏng chuyện, điện hạ....” Vệ Kịch do dự nói, “Thần làm hỏng chuyện của điện hạ sao?”

Chử Thiệu Lăng lắc đầu: “Việc lần này của Chân tần không phải ta ra tay, không thì hôm nay ta cũng đã không cho người đi ra ngoài, việc này... ta cũng vừa mới biết được.”

Kỳ thật hành động vô tình của Vệ Kịch đã giúp Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng muốn Chân phủ nội loạn, nếu Chân Tư sớm như vậy liền chết, hiển nhiên là bất lợi với kế hoạch của hắn, hắn cũng không nghĩ đến Chân phủ thế nhưng tâm ngoan như vậy, cả mẹ cả con đều muốn giết.

Chử Thiệu Lăng không khen Vệ Kịch, hắn sợ vạn nhất đồ ngốc này biết chính mình có thể giúp đỡ, chỉ sợ lần sau càng lớn mật, lần này dám nhảy hồ, lần sau có phải vực sâu cũng dám nhảy?

Chử Thiệu Lăng biết Vệ Kịch sợ chính mình lãnh mặt với hắn, cho nên từ khi tiến vào chưa từng bày ra sắc mặt hoà nhã, đánh thì Chử Thiệu Lăng luyện tiếc, nhưng dù sao cũng phải giáo huấn một chút, cho Vệ Kịch có chút e ngại, biết được cái gì nên làm cái gì không nên.

Vệ Kịch cúi đầu nói: “Sau khi thần biết người được cứu là Chân tần thì không dám trì hoãn, thừa dịp còn loạn chạy về, bên kia... không biết hiện tại như thế nào.”

Vệ Kịch ngẩng đầu nhìn Chử Thiệu Lăng, thấp giọng nói: “Thần nghĩ, muốn hay không trước tiên đi trong quân mấy ngày, nếu thật sự có tra được thần, cũng không liên lụy đến điện hạ.”

Chử Thiệu Lăng nhìn ra được Vệ Kịch đã bị giáo huấn, nhìn bộ dáng hắn lo sợ bất an cho mình Chử Thiệu Lăng cũng đau lòng, xoa nhẹ đầu Vệ Kịch: “Không có việc gì, liên lụy là biết người cũng không sao, biết mình sai?”

Từ sau khi đem người cứu lên, trong lòng Vệ Kịch vẫn luôn lo sợ, hiện tại thấy Chử Thiệu Lăng rút cuộc thanh âm phóng nhiên nói với hắn vài câu, trong lòng giống như lập tức thoải mái, Vệ Kịch gật gật đầu: “Thần, về sau nhất định cẩn thận không xen vào chuyện người khác, không làm cho điện hạ lo lắng.”

Chử Thiệu Lăng hù dọa cũng hù dọa rồi, hiện tại nhìn bộ dáng Vệ Kịch ngoan ngoãn nghe lời nhận sai, tâm đã sớm mềm nhũn, đem người ôm vào trong ngực, hảo hảo hỏi một chút, hồ nước có lạnh hay không? Thân mình trở về có bị đông lạnh sao? Uống khương thang chưa? Biết sai sao? Lần tới còn dám không nghe lời....

Đều có một phen nhẹ nhàng ngọt ngào như mật.

Trong Vĩnh Phúc cung, ngự y vội trong vội ngoài, hoàng đế phát vài lần hỏa rồi, Thái hậu mới thần ngôn khuyên nhủ: “Hoàng đế, thân mình Chân tần khỏe mạnh, tất nhiên vô sự, tức giận thương thân, hoàng đế trước hạ hỏa....”

Thái hậu đưa trà cho hoàng đế, hoàng đế uống một ngụm trà lại để một bên, sốt ruột nhìn trong nội điện, không bao lâu viện phán thái y viện run rẩy đi ra, khom người nói: “Hoàng thượng, Chân tần nương nương chỉ bị rơi vào nước một thời gian ngắn, và lại được cứu lên đúng lúc, hiện giờ đã không có gì đáng lo.”

“Hài tử đâu?!” Hoàng đế đứng dậy. “Hài tử như thế nào?”

Lão ngự y do dự, nói: “Bẩm hoàng thượng, thân mình Chân tần nương nương khỏe mạnh, hài tử cũng được bảo vệ, chỉ là....”

Thái hậu sốt ruột nói: “Chỉ là cái gì? Người nói a!”

Lão ngự y khom người nói: “Chân tần nương nương vừa rồi động thai khí, hiện giờ có vẻ không xong, thai này chỉ sợ không giữ được bao lâu.... Nếu muốn giữ lấy thai nhi, vậy thần muốn dùng chút lang chi được,

như thế cũng không dám cam đoan có thể bảo hộ thai nhi chu toàn, thần lớn mật, vì sức khỏe của nương nương, không bằng...”

“Thái y hết sức đi.” Hoàng đế đánh gãy lời nói của lão ngự y, thần nhiên nói, “Chân tần rất xem trọng đứa bé này, tất nhiên hy vọng thái y toàn lực bảo hộ thai nhi.”

Tay lão ngự y run rẩy, hiểu được ý tứ hoàng đế, gật đầu: “Thần hiểu được.”

Trong lòng Thái hậu khê thở dài, đáng tiếc, đều là Chân tần không có phúc khí.

Các ngự y vừa chiêm cứu vừa huân được, gây sức ép đều sắp một canh giờ, đến buổi tối Chân Tư mới tỉnh lại, sau khi hoàng đế nhận được tin lập tức đi Vĩnh Phúc cung, ôm lấy Chân Tư hảo hảo an ủi một phen, lại ban thưởng trân bảo rồi đáp ứng nhất định tra rõ ràng một chuyện ở Dịch trì, Chân Tư vừa bị sợ hãi vừa bị lạnh, giờ phút này sắc mặt tái nhợt, so với bình thường càng thêm vài phần động nhân, hoàng đế nắm tay Chân Tư cam đoan: “Bên nội thị giam đã sớm đem toàn bộ cung nhân quanh Dịch trì đi thẩm vấn, người yên tâm, trầm tất nhiên cho người một cái công đạo.”

Chân Tư âm thầm cười lạnh, nếu Chân phủ dám động thủ, tất nhiên đã để lại vạ toàn đường lui, thẩm vấn những cung nhân đó, chỉ sợ đều sẽ công khai người bọn họ muốn làm hại đâu.

Nghĩ đến đây trong lòng Chân Tư run lên, trận tai họa này là nhằm chính mình mà tới, nhưng chỉ sợ không chỉ đơn giản là muốn hại chết chính mình, còn muốn đi theo tha Chử Thiệu Lăng xuống nước đâu.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Chân Tư nhấp môi dưới, ôn nhu nói: “Hoàng thượng thật sẽ cho thần thiếp một cái công đạo sao?”

Hoàng đế mỉm cười: “Nói gì vậy, trẫm sẽ còn đùa người hay sao?”

Chân Tư suy yếu nở nụ cười, nói: “Chuyện lúc sang... thần thiếp kỳ thật không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ rõ thần thiếp vốn đứng ở bên cầu, không biết như thế nào, dưới chân vừa trượt, liền chìm vào trong ao, thần thiếp cũng không biết là ai đã làm, chỉ sợ Nội Thị giam cũng không tra được.”

“Người cứ yên tâm.” Hoàng đế nhẹ giọng an ủi, “Nội Thị giam tự nhiên có biện pháp của mình, lại nói, đây không phải chỉ là tra xem ai động tay động chân, còn muốn biết là ai sai sử, ai từ giữa giạt dây, một đám người này thế nào cũng phải kéo đi ra, ai cũng không buông tha.”

“Thần thiếp nghe không hiểu này đó...” Chân Tư lắc đầu, thân thể mềm mại tựa vào người hoàng đế, “Thần thiếp chỉ cần hoàng thượng đem toàn bộ nô tài ở đây đều giết, cấp thần thiếp hết giận, thần thiếp vừa nghĩ đến có nô tài ở bên cạnh muốn hại mình, liền sợ đến mức không dám ngủ. Hoàng thượng... người nói những nô tài này có thể chạy từ Nội Thị giam đến đây giết thần thiếp không?”

Chân Tư trong mắt ngập lệ, diêm dàm đáng yêu nhìn hoàng đế: “Thần thiếp không dám ngủ, hoàng thượng...”

Hoàng đế bật cười: “Người xem người, đều nói cái gì? Như thế nào sẽ chạy đến đây đâu? Đêm nay trẫm nghỉ ngơi ở nơi này, ai cũng không tổn thương được người.”

“Hoàng thượng không chịu đáp ứng thần thiếp sao?” Nước mắt Chân Tư rơi xuống, “Hoàng thượng không thương thần thiếp sao, từ lúc thần thiếp sinh ra đến giờ đều chưa từng bị sợ hãi nhiều như vậy, hiện giờ trong cung thần thiếp chỉ có thể dựa vào hoàng thượng, hoàng thượng lại không chịu vì thần thiếp hết giận...”

“Trẫm như thế nào lại không để cho người hết giận?” Hoàng đế đỡ khóc dở cười, thâm nghĩ quả nhiên Chân Tư còn nhỏ tuổi, cái gì cũng không hiểu, chỉ phải an ủi, “Chờ thẩm tra rõ ràng, đem người sau màn đều xử trảm, đó mới thật sự là cho người hết giận đâu!”

Chân Tư ngồi dậy liền muốn mặc thường phục, khóc nói: “Hoàng thượng không chịu giết những nô tài đó, hiện tại thần thiếp liền xuất cung về nhà mẹ đẻ đi, ai biết những nô tài đó có thể chạy đến giết thần thiếp hay không đâu.”

Hoàng đế bị ngữ khí nén giận lại mang oán của Chân Tư là cho bật cười, sợ nàng gây sức ép làm bị thương thân mình, chỉ phải nói: “Thôi thôi, trẫm cũng sợ người, người tới...”

Thái giám bên người hoàng đế ở ngoài bình phong lên tiếng, hoàng đế nói: “Truyền chỉ, cung nhân hôm nay bị đưa đến Nội Thị giam vì chuyện Dịch trì, tức khắc trượng tử, truyền ra hậu cung, cho bọn nô tài nhìn xem bán chủ cầu vinh sẽ bị cái gì!”

Hoàng đế ôm lấy Chân Tư, cười nói: “Ngươi cao hứng chưa? Đã vừa lòng?”

Chân Tư nín khóc mỉm cười, mềm mềm tựa vào ngực hoàng đế, ôn nhu nói: “Này còn kém không nhiều lắm, thần thiếp chỉ biết, hoàng thượng hiểu rõ nhất thần thiếp...”

Hoàng đế cười cười, Chân Tư nghiêng mặt đi, đáng yêu mềm mại trên mặt dần dần đánh tan, Chân Tư cười lạnh, muốn mượn tay nàng hại Chử Thiệu Lăng, bọn họ cuối cùng làm ngư ông đắc lợi? Mơ tưởng!

Chân Tư không khỏi hơi thất thần nhớ đến khuôn mặt nhìn thấy trước khi hôn mê, nàng hình như có ấn tượng, đó là thị vệ bên người Chử Thiệu Lăng...

Trong hồ nước lạnh lẽo, ngay lúc nàng nghĩ rằng mình sắp phải từ bỏ cuộc sống, là người kia, một tay mang chính mình lên bờ, một đường sinh tử, ngay cả cung nữ bên cạnh cũng không thể dựa vào.

Chân Tư nhắm mắt, lần này xem như cái tạ lễ cho thị vệ kia đi.

46. Chương 46

Trong Lân Chỉ cung, Lệ phi suýt chút nữa nghiêng đến vỡ răng, cả giận nói: “Toàn bộ trượng tử? Làm sao có thể?!”

Cung nhân tâm phúc cúi đầu, thấp giọng nói: “Là ý tứ của Chân tần nương nương, nghe cung nhân trong Vĩnh Phúc cung nói, sai khi Chân tần rơi xuống nước, về mặt luôn hoảng hốt sợ hãi bất định, muốn tức khắc xử lý những người đó nếu không không thể yên lòng, nương nương biết... Chân tần hiện giờ hoài thai, không chịu được lo lắng sợ hãi, hiện giờ nàng nói cái gì, hoàng thượng tự nhiên đều sẽ nghe.”

Lệ phi cười lạnh: “Đương nhiên lại trang thiên chân vô tà đầu, hoàng thượng lại thực ăn bộ dáng kia của nàng.... Đáng tiếc những người đó, nguyên bản có thể đem chuyện này đổ đến trên đầu Chử Thiệu Lăng...” Lệ phi nghĩ đến một tháng này Chân phủ đau khổ bày ra kế hoạch toàn bộ ngấm nước nóng, không khỏi nổi giận, ngoan thanh nói, “Nàng che chở cho Chử Thiệu Lăng như vậy làm gì?! Bọn họ lúc nào lại bắt tay với nhau!”

Cung nhân tâm phúc cũng nghi hoặc trong lòng, lắc lắc đầu: “Hiện giờ người đều chết, khổ chủ Chân tần bây giờ cũng không muốn miệt mài theo đuổi, cũng không có cách.”

Lệ phi càng nghĩ càng không cam lòng, thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc hôm qua xảy ra chuyện gì? Rõ ràng đem Chân tần đẩy xuống nước, như thế nào lại nổi lên? Là ai cứu, những người đó Bôn cung đã sớm thu mua qua, hay là lại có kẻ phản bội?”

Cung nhân tâm phúc lắc đầu: “Cái này... không thể biết được. Cung nữ bên người Chân tần nương nương, thị vệ bên hồ, còn có vài thái giám, hôm qua đều bị trượng tử, người của Nội Thị giam chưa kịp hỏi ra cái gì người đã chết, rốt cuộc lúc ấy xảy ra chuyện gì, sợ là chỉ có Chân tần nương nương cùng người cứu nàng biết, hôm qua Chân tần nương nương cứ như vậy đem những cung nhân đó xử tử, sợ là cũng có ý muốn bảo hộ người kia.”

Trong lòng Lệ phi giận cũng vô phương, chỉ phải nói: “Thôi, lần này tuy rằng không thể đem Chử Thiệu Lăng tha xuống nước, nhưng cũng đã lấy được nửa cái mạng của Chân Tư, không tính quá thiệt...”

...

Trong đại sảnh thảo luận chính sự, hoàng đế nhíu chặt mày, sứ giả đi Liêu Lương tháng trước đã bị quân Liêu Lương giết, hôm nay tin tức mới rơi vào trong hoàng thành.

Lúc trước hoàng đế một lòng muốn nghị hòa, hiện giờ sứ giả đi hòa đàm lại bị người Liêu Lương giết, không khác gì ở trên mặt hoàng đế trực tiếp quạt vài bàn tay.

Binh bộ Thượng thư đoán ý tứ hoàng đế, chậm rãi nói: “Hoàng thượng, Liêu Lương là bọn man di, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa của Thiên triều ta, dám chém giết sứ giả, thật sự khiến người nổi giận, nhưng hiện giờ Liêu Lương đã rút quân, bây giờ... cần phải xuất chinh thảo phạt?”

Chử Thiệu Lăng âm thầm cười lạnh, trời một ngày cho một ngày lạnh, dân chúng ở biên cảnh tây bắc cũng đã bị cướp đoạt không sai biệt lắm, Liêu Lương quân không rút còn chờ cái gì đâu, lại nói tiếp, lần cướp bóc này cũng đủ cho người Liêu Lương ăn qua một mùa đông.

Hoàng đế cũng đang do dự, hiện lại không xuất binh hiển nhiên là quá mức khiếp nhược, nhưng hiện giờ đã vào tháng mười, hiển nhiên không phải là thời điểm tốt để xuất binh chinh chiến, chờ đến khi điều khiển binh sĩ lại đuổi đến phía tây, phỏng chừng đã là tháng mười một, trời giá rét đông lạnh, đánh làm sao?

Hiện giờ hoàng đế tiến thoái lưỡng nan, không đánh Liêu Lương là đánh mặt của mình, thật sự muốn đánh lại không có quyết đoán lớn như vậy, chỉ phải hàm hồ nói: “Chúng ai khinh bỉ như thế nào đâu?”

Các triều thần vẫn giữa chiến cùn không khoa tay múa chân vài hiệp, một câu “Nếu thật sự phái binh thảo phạt, nên phái vị hoàng tử nào đi mới là thích hợp” đem đề tài dẫn đến trên người vài vị hoàng tử, quy củ Đại Chử, lấy hoàng tử thân chinh mà ủng hộ sĩ khí.

Bị triều thần nhóm đưa đến trước mặt, Chử Thiệu Lăng chỉ phải nói: “Nhi thần cho rằng, nên chiến.”

Hoàng đế kiêng kị hấn thành thâm căn cố đế, không có khả năng trao tướng quân quyền cho hấn, đối với điểm ấy trong lòng Chử Thiệu Lăng biết rõ, cho nên hoàn toàn không có áp lực, dù sao liên tính có đánh nhau cũng không phải hấn đi, sợ cái gì đâu, Chử Thiệu Lăng chậm rãi nói: “Thiên triều thượng quốc, lần nữa bị tiểu quốc điều dân quấy rầy, không giáo huấn bọn họ không được.”

Hoàng đế hơi hơi nhíu mày, Binh bộ Thượng thư lập tức nói: “Tần vương nói đơn giản, nếu thật sự khai chiến, vậy không phải là chuyện ngày một ngày hai, hao tài tổn của không nói, liên tính thật sự đánh hạ được Liêu Lương, thổ địa bên kia chúng ta cũng không dùng để làm gì, cày ruộng hiển nhiên không được, người Chử quốc lại không hiểu du mục, thật sự vô dụng.”

Ngụ ý, đánh thắng trận này cũng là mua bán lỗ vốn.

Hoàng đế gật đầu thở dài: “Liêu Lương hoang vắng, thổ địa cằn cỗi, chỉ có đồng hoang đá tảng, ngay cả đánh hạ được cũng vô dụng.”

“Nhi thần lại cho rằng không phải.” Chử Thiệu Lăng như trước thần sắc thản nhiên, lời nói lại từng câu như mang theo dao nhỏ, “Liêu Lương lập đi lập lại nhiều lần khiêu khích, không cấp cái giáo huấn thì làm sao khiến ngoại quốc sinh ra sợ hãi? Hiện giờ là Liêu Lương đến phạm, chúng ta vẫn luôn chỉ nhẫn không làm, sau phương bắc Thất Đạt, phía nam Myanmar, phía đông Triều Tiên, có phải đều có thể mang binh phạm biên cương ta, bốn phía cướp bóc lại thoải mái ra đi hay không?”

Tử Quân Hầu xem náo nhiệt không quên đại sự, đi theo gật đầu: “Như thế thì biên cảnh chúng ta không bao giờ được an bình a.”

Binh bộ Thượng thư bị nghẹn, khom người nói: “Hiện giờ phiên bang cũng không có ý khiêu khích, Tần vương sợ là quá lo lắng.”

“Hiện giờ là không, nhìn đến Liêu Lương chiếm chúng ta tiện nghi lớn như vậy thì không có sợ cũng sẽ có.” Chử Thiệu Lăng liếc nhìn Chử Thiệu Nguyên bên cạnh, “Nhị hoàng tử nghĩ thế nào?”

Chử Thiệu Nguyên bởi vì chuyện mượn Chân Tư hại Chử Thiệu Lăng không được mà tức giận, hiện giờ thấy Chử Thiệu Lăng vô duyên vô cớ còn muốn trêu chọc trong lòng áp không được lửa giận, nhịn không được nói: “Tần vương hiếu chiến như vậy, chẳng lẽ muốn xin đi giết giặc?”

Chử Thiệu Lăng cười khê, gật đầu: “Thân là hoàng tử, thời chiến loạn có thể xuất chinh là vinh quang lớn nhất, nếu phụ hoàng có lệnh, nhi thần tuy thời chờ xuất phát.”

Chữ Thiệu Mạch trong lúc thảo luận chính sự chẳng khác gì một cái bài trí, không người muốn nghe hần, hần cũng không hiểu nên nói cái gì, dễ dàng không có chỗ chen chân, nhưng hần nghe lời nói này cũng hơi thông minh một ít, biết mình cũng nên nói một câu, bước ra khỏi hàng khom người nói: “Nhi thần cũng vậy.”

Chữ Thiệu Lăng hơi nghiêng đầu, phượng nhãn đảo qua Chữ Thiệu Nguyễn, Chữ Thiệu Nguyễn ám hỏi sa vào bầy của Chữ Thiệu Lăng, chỉ phải đi theo nói: “Tài cán vì quốc gia ra sức, nhi thần cũng nguyện ý thân chinh.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “A, nguyên lai Nhị hoàng tử cũng là chủ chiến.”

Chữ Thiệu Nguyễn âm thầm nổi giận, hần khi nào thì chủ chiến?! Nếu thật sự đánh nhau, hoàng đế lo lắng giao binh quyền đến tay Chữ Thiệu Lăng, vậy tất nhiên sẽ làm cho mình thân chinh! Chữ Thiệu Nguyễn ở điểm này cũng giống như hoàng đế, hần không có lấy một chút hứng thú với quân sự binh pháp, hần còn muốn hảo hảo sống sót mệnh dài trăm tuổi đầu, mới không nguyện ý ra chiến trường.

Nhưng Chữ Thiệu Nguyễn cũng không thể phản bác lời nói của Chữ Thiệu Lăng, tiến thoái không được, bị nghẹn đến mặt đỏ.

Lần này đình nghị duy trì gần hai canh giờ, cuối cùng vẫn chưa đưa ra lựa chọn, chỉ ra lệnh, các quân doanh chăm chỉ luyện binh, tu chỉnh vũ khí cùng công sự phòng sự, bất quá là vì hù dọa người thôi.

Trong quân có chỉ thị, hoàng đế cũng đưa thêm việc học cho các hoàng tử, từ sau hôm ấy, mỗi ngày buổi chiều các hoàng tử lại có thêm một canh giờ cuối ngựa bắn cung, làm gương cho các binh sĩ nhìn.

Trong các hoàng tử trừ bỏ Chữ Thiệu Mạch thích cưỡi ngựa bắn cung, người khác ở phương diện này đều là thường thường, tướng sĩ đến giáo dục các hoàng tử cũng biết đây bất quá chỉ là hoàng đế làm bộ làm dáng cho người khác nhìn, giáo dục cũng không bao nhiêu nghiêm khắc, bất quá là đem các hoàng phi đi cưỡi ngựa, luyện luyện cung tiễn cho chính xác thôi.

Các hoàng tử đều dẫn theo một thư đồng đến, duy độc Chữ Thiệu Lăng không mang thư đồng, mà đem Vệ Kích dẫn theo, không phải bởi vì gì khác, chỉ là chuyện của Chân tằm chưa qua, Chữ Thiệu Lăng một khắc cũng lo lắng Vệ Kích rời khỏi bên người mình, rõ ràng không cho Vệ Kích thay phiên công việc, mỗi ngày chính mình đi đâu đều đem hần đi theo, tổng yếu đem người thả trong tầm mắt, Chữ Thiệu Lăng mới có thể yên tâm.

Võ sư giáo dục đại khái trong chốc lát liền để các hoàng tử tự mình luyện tập, các võ sư ở trên sàn vật nhỏ đặt mười bia ngắm phân tán, để các hoàng tử tự hướng đông tây giục ngựa, trên lưng ngựa kéo cung, có thể bắn trúng bao nhiêu liền trúng bao nhiêu. Chữ Thiệu Mạch nóng lòng muốn thử mà trước leo lên ngựa chạy một vòng, mười bia ngắm trúng năm cái, đến cả các võ sư cũng phải khen một tiếng hảo, vừa mới tập đều có thể bắn thế này, ở trên đất bằng bắn tên có thể nói là mười bia trúng mười.

Chữ Thiệu Lăng cũng lên ngựa chạy một vòng, Chữ Thiệu Lăng có thuật cưỡi ngựa, nhưng ở phương diện bắn tên cũng có chút không đủ, một vòng chạy xuống chỉ bắn trúng một mũi tên, vẫn là thực khó khăn mới trúng, lại vẫn ở rất xa hồng tâm.

Chữ Thiệu Lăng chạy về xuống ngựa, Vệ Kích vội vàng đỡ hần, một tay kéo qua cương ngựa, do dự vẫn khen: “Điện hạ... bắn trúng một cái đầu.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười, nếu không phải ở trước mặt người khác, hần nhất định phải xoa bóp mặt đồ ngốc này, đây là an ủi hần sao?

Chữ Thiệu Nguyễn liền theo sau Chữ Thiệu Lăng, sau khi xuống ngựa thư đồng Chữ Thiệu Nguyễn đếm đếm, vui vẻ nói: “Nhị hoàng tử trúng ba bia ngắm.”

Chữ Thiệu Nguyễn xa xa nhìn Chữ Thiệu Lăng liếc mắt một cái, trong mắt đều là cười nhạo, giống như là cướp được bao nhiêu nổi bật trên người Chữ Thiệu Lăng, miễn cưỡng nói: “Này nói dù tốt nghe, không có thực tài thực liệu cũng vô dụng, ngoài miệng không có khát vọng, thật sự ở trên chiến trường kéo không được cung tên thì không phải là cái chề cười sao!”

Tất cả mọi người đều nghe ra đến Chữ Thiệu Nguyễn đang ám chỉ Chữ Thiệu Lăng việc thảo luận tham chiến, chỉ là không dám phụ hoạ, chỉ có Chữ Thiệu Nguyễn cùng Chữ Thiệu Mạch cười vài tiếng.

Vệ Kịch mím môi, quân ưu thần phiền, quân nhục thần tử, Chữ Thiệu Nguyễn phạm vào kiêng kị của Vệ Kịch.

Chữ Thiệu Lăng cũng không để ý, cầm mã tiên bằng da trâu trong tay cười cười, nói: “Vệ Kịch, lại nói tiếp bốn vương còn chưa bao giờ kiểm tra việc học hành của ngươi đâu, lên ngựa làm một vòng, khiến bốn vương nhìn xem!”

Chữ Thiệu Lăng đem mã tiên trong tay ném cho Vệ Kịch, Vệ Kịch tiếp, khom người nói: “Thần tuân mệnh.”

Vệ Kịch phi thân lên ngựa, ngựa của Chữ Thiệu Lăng không quá phục hấn, thẳng chạy một vòng con ngựa mới thành thật, mọi người lúc này lại nở nụ cười, Vệ Kịch biết những người này muốn nhìn cái gì, trong lòng chỉ nghĩ không thể làm Chữ Thiệu Lăng mất mặt, nhắm mắt tĩnh tâm, xoay tay rút mã tiên, con ngựa gấp gáp chạy đứng lên!

Vệ Kịch rút tên đặt trên cung, cơ hồ không tốn thời gian ngắm bắn, chỉ một khắc liền buông tay, con ngựa chạy quá nhanh, lập tức liền đến bia ngắm tiếp theo, Vệ Kịch một tay rút ra hai mũi tên một lần, song tiễn tê phát, xoay người giục ngựa, tiến đến, bắn tên, động tác liền mạch lưu loát, cơ hồ không có một chút tạm dừng.

Sân tập cũng không lớn, thời gian nửa chén trà nhỏ trôi qua, Vệ Kịch đã chạy trở về bên người Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch một phen kéo mạnh dây cương xoay người xuống ngựa, cúi đầu trả lại mã tiên vào tay Chữ Thiệu Lăng.

Tất cả mọi người sửng sốt, lại nhìn hướng bia ngắm, Vệ Kịch bắn mười mũi tên, tiễn vô hư phát, toàn bộ giữa hồng tâm! Ngay cả võ sư cũng không nắm chắc có ở thời điểm giục ngựa nhanh như vậy lại có độ chính xác này, mọi người nhin không được nhìn về phía Vệ Kịch, thần sắc Vệ Kịch không có chút đắc ý nào, chỉ ôn thuận đứng bên người Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Ngay cả khi bốn vương kéo không đến cung bắn không đến tiền, có được người như thế này, còn cầu gì đâu.”

Sắc mặt Chữ Thiệu Nguyễn tái nhợt, không nói tiếp, nguyên bản Chữ Thiệu Dương cũng lên ngựa, thấy tình hình này cũng không có tâm cười ngựa bắn cung, chỉ nhìn thân ảnh Vệ Kịch như có điều suy nghĩ.

Mọi người lại luyện trong chốc lát rồi rời đi, các võ sư sau khi cùng cận vệ nói chuyện tốt sau do cung nhân mang theo xuất cung, một võ sư nhin không được lôi kéo một cận thị, hỏi: “Thư đồng vừa rồi bên người Tần vương, là công tử nhà ai?”

Cận thị khom người mỉm cười: “Đây không phải là thư đồng, là thị vệ bên người Tần vương đâu.”

Võ sư nhin không được lắc đầu cảm thán: “Thị vệ bên người Tần vương đều có thân thủ như thế, thật sự khiến cụ thể thần xấu hổ...”

Vệ Kịch khiến các võ sư phải tán thưởng không thôi kia giờ phút này vẫn còn ở trong sàן đấu nhỏ, bị Chữ Thiệu Lăng áp vào sau một cây đại thụ “thăm vấn” đâu....

“Điện hạ, đừng... làm cho người khác nhìn thấy thì sao bây giờ?” Vệ Kịch đỏ mặt, giữa thanh thiên bạch nhật, Vương gia nhà hắn đây là muốn làm cái gì? Vệ Kịch không dám chống cự quá mức rõ ràng, hạ giọng nói, “Điện hạ, chờ trở về Bích Đào uyển lại...”

“Trở về Bích Đào uyển cái gì?” Chữ Thiệu Lăng ôm lấy thắt lưng Vệ Kịch không ngừng vuốt ve, hôm nay Vệ Kịch đương làm thư đồng theo đến, sẽ không mặc bộ cấm y thị vệ thường ngày kia, mà thay đổi một bộ huyền sắc võ bào, đai lưng cao ba tấc màu bạc thất quanh, làm cho đường eo hắn càng thêm mê người, Chữ Thiệu Lăng cúi đầu khê hôn môi Vệ Kịch, dụ dỗ, “Có Vương Mộ Hàn canh giữ đâu, không có ai đến được đây.”

Vừa nói ra lời này Vệ Kịch lại càng đỏ mặt lợi hại hơn, Vương Mộ Hàn đang nhìn chằm chằm đâu, đây chẳng phải có thể nghe thấy lời bọn họ sao?!

Chữ Thiệu Lăng hôn môi Vệ Kịch, nỉ non: “Đừng sợ, ta chỉ thân thân người, biết người vừa rồi bao nhiêu câu nhân sao? Cố ý câu dẫn ta?”

Vệ Kịch có miệng lại không thể nói, hấn một lòng vì Chữ Thiệu Lăng tăng thể diện lại xả giận, như thế nào lại biến thành câu dẫn người rồi đó? Lại nói, hấn chỗ nào hiểu được cái gì gọi là câu dẫn người, Vệ Kịch sợ bị không biết đứng ở chỗ nào Vương Mộ Hàn nghe được, kiệt lực thấp giọng: “Thần không, thần không dám....”

“Còn nói không, hiện tại cũng đang câu dẫn ta.” Chữ Thiệu Lăng không ngừng vuốt ve lưng Vệ Kịch, giọng nói khàn khàn, “Đừng làm rộn, để ta hảo hảo thân thân ngươi, đừng lại chọc ta phát hỏa....”

Vệ Kịch nghe vậy quả nhiên không dám lại chống đỡ, nhắm mắt lại tiếp nhận âu yếm thân mật của Chữ Thiệu Lăng, lại không biết từ lúc nào, hai tay cũng vòng lại trên người Chữ Thiệu Lăng.

47. Chương 47

Hai người ở sàn đấu thân mật một hồi lâu mới trở về Bích Đào uyển, Vệ Kịch trở lại tắm diện liền trước tiên thay đổi xiêm y, Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Trước mặc như vậy đi, chung quanh cũng không có người ngoài, đổi đi đổi lại gây sức ép làm cái gì.”

Vệ Kịch mím môi không nói, hấn là thị vệ của Chữ Thiệu Lăng, tự nhiên phải xuyên phục chế thị vệ, võ bào này mặc dù xinh đẹp nhưng rất hoa lệ, không đủ trang trọng, đương nhiên chủ yếu vẫn bởi vì hấn e lệ, hôm nay ở sàn đấu Chữ Thiệu Lăng cứ không ngừng vuốt ve eo hấn, chân Vệ Kịch đến giờ vẫn còn có chút run rẩy đầu.

Mới vừa đổi xong xiêm y Vương Mộ Hàn liền vào tắm diện, cách bình phong khắc hoa nhẹ giọng nói: “Điện hạ, phủ Nội Vụ đem chương trình đã chỉnh sửa cho đại hôn của Tứ công chúa lại đây, Thái hậu nương nương đã xem qua, nói thực hảo, nhượng điện hạ xem lại, nếu không có vấn đề gì, các nô tài sẽ theo chương trình này làm đến.”

Chữ Thiệu Lăng đang ở bên trong rửa mặt, nghe vậy để Vệ Kịch đi lấy, Vệ Kịch chuyển qua bình phong, bởi vì chuyện vừa rồi cùng Chữ Thiệu Lăng ở sàn đấu, Vệ Kịch có chút đỏ mặt nhìn thấy Vương Mộ Hàn, tiếp nhận thấp nhỏ, vội vã gật đầu lại cuống quýt đi vào.

Vương Mộ Hàn biết Vệ Kịch da mặt mỏng, nở nụ cười lui ra.

Chữ Thiệu Lăng lau khô mặt cùng tay, tiếp nhận trát tử nhìn kỹ, gật đầu: “Người của phủ Nội Vụ ngược lại thực biết điều, ta chỉ công đạo vài câu đều thu thập đi ra được rõ ràng, định ra mười sáu tháng chạp, đây là Khâm Thiên giám theo bát tự của Đại ca người và Phúc Nghi tính ra, nói là ngày lành khó có được, chỉ là rất gấp chút, nhà ngươi bên kia thu thập thế nào?”

“Bởi vì lo lắng trời trở lạnh không tốt khởi công, trước vẫn luôn vội vàng thu thập, hiện tại đã mua xuống nhà bên của Trịnh thị lang, cũng đã thông rồi, hành lang có vẽ tranh cũng không sai biệt lắm.” Vệ Kịch nở nụ cười, “Vất vả điện hạ phái thợ thủ công đặc lực đến, nghe mẫu thân ta nói bọn họ làm việc đều cực kỳ cẩn thận, đều nhờ có điện hạ.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Đáng cái gì, lại nói Tàn vương phủ cũng tu không kém nhiều lắm, chờ lúc Phúc Nghi thành thân, phỏng chừng chúng ta cũng muốn dọn đi vào, chỉ sợ... chỉ sợ Thái hậu muốn giữ ta qua năm này xuất cung, sau lại nói.”

Vệ Kịch bị một câu “Chúng ta muốn dọn đi vào” của Chữ Thiệu Lăng làm trong lòng ầm ập, bình ổn tâm tình nói tiếp: “Hiện giờ đang chọn mua gỗ tốt, đang làm gia cụ đâu, đồ vật bên kia tất cả đều là mới, không phải thì cũng là đồ cổ trân bảo thu thập được, trong nhà thần tư tàng hữu hạn, chỉ sợ vẫn làm công chúa uỷ khuất.”

Chữ Thiệu Lăng lắc đầu mỉm cười: “Vô sự, Phúc Nghi không phải người kén chọn, về phía nàng người yên tâm là được, đừng nghĩ rằng cưới công chúa là thịnh vị Bồ tát trở về, Phúc Nghi thực hiện hoà, lúc trước ta đã cảm thấy nàng cùng đại ca người là trời sinh một đôi, đều không quá yêu nói chuyện, nhưng cũng là trai tài gái sắc, có lẽ có thể rất tốt ở chung.”

Vệ Kịch gật đầu, cười nói: “Đại ca cũng không có ít nói, chỉ là điện hạ uy nghiêm, trước mặt điện hạ đại ca ta mới càng cẩn thận một ít.”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Ân, các người ca lương điểm ấy ngược lại rất giống, ngay từ đầu trước mặt ta người một câu cũng không có nói, hỏi một câu đáp một câu, tưởng cùng người lại gần một chút cũng không được, còn đem người đẩy ra bỏ chạy.”

Vệ Kịch sửng sốt một lát mới hiểu được, Chử Thiệu Lăng nói chính là lúc chính mình được thăng làm tam đẳng thị vệ, được Vương Mộ Hàn đưa vào trong điện, Chử Thiệu Lăng nói đều chưa nói vài câu đã đem hắn ôm lấy kể chuyện xưa, mặt hơi chút đỏ, cúi đầu nói: “Thần khi đó... không hiểu ý tứ điện hạ.”

“Đúng vậy, nếu không phải lúc ta vào phòng người đào được trương giấy vụn kia, còn không biết... chính mình lại được một tiểu thị vệ tú khí như vậy trộm ái mộ.” Chử Thiệu Lăng nắm thắt lưng Vệ Kịch đem người kéo vào trong ngực, cúi đầu nhìn kỹ thân sắc xấu hổ đại quần của hắn, nhin không được trêu đùa, “Nếu sớm biết, đã sớm đem người buộc đến trong tấm điện, làm sao còn có thể cho người thủ một năm ở bên ngoài kia.”

Vệ Kịch nghe vậy hơi chút xuất thần, đã gần một năm rồi đó, bây giờ nhớ đến những năm trước kia, giống như đã xa cách một đời, từ khi cùng Chử Thiệu Lăng một chỗ đến nay, thời gian trôi đi quá nhanh, mỗi ngày đều giống như nằm trong mộng.

Có khi Vệ Kịch nhớ tới đều sẽ thấy bất khả tư nghị, Chử Thiệu Lăng thế nhưng cũng thích hắn, Chử Thiệu Lăng thế nhưng sẽ thích hắn. Tâm tư Vệ Kịch đơn thuần, hắn cảm thấy kiếp trước chính mình đã tích thật nhiều công đức, kiếp này với có thể làm bạn bên người Chử Thiệu Lăng.

Vệ Kịch nắm chặt bàn tay Chử Thiệu Lăng đặt bên hông hắn, thấp giọng nói: “Thần nhất định đã đem phúc đức tích mấy đời đều dùng ở kiếp này.”

Vệ Kịch người nói vô tâm, Chử Thiệu Lăng lại người nghe hữu ý, trong lòng hung hăng đau một chút.

Chử Thiệu Lăng cúi đầu khê hôn môi Vệ Kịch, Vệ Kịch của hắn a....

Bạn đang ?

Chử Thiệu Lăng ở bên ngoài thu xếp, trong cung Phúc Nghi hiện giờ cũng vội đến người ngã ngựa đổ, Ninh quý nhân được phong Ninh tần, hiện giờ nhập phủ Duyên Hi cung, cũng bắt đầu có tiếng nói.

“Đôi vòng tai này không xứng với xiêm y công chúa, để người đổi đi” Ninh tần đem hộp gấm trong tay giao cho cung nữ bên người, cung nữ đi xuống đưa đến cho thái giám quản sự phủ Nội Vụ, Ninh tần nở nụ cười, “Các người đừng trách bốn cung lắm chuyện, đại hôn của công chúa một tia cũng không thể sai, đến lúc đó tôn thất nữ quyền còn có các cáo mệnh phu nhân đều phải đến, bao nhiêu ánh mắt nhìn, đến lúc đó xảy ra sự cố gì lại không tốt tìm các người, không bằng hiện giờ vất vả một đoạn ngày, bốn cung tự nhiên có ban thưởng.”

Ninh tần vút cho một ánh mắt ra hiệu, cung nữ bên người cầm một hà bao đưa cho thái giám quản sự, thái giám vội đem hà bao cho vào tay áo, liên tục cười nói: “Tự nhiên tự nhiên, đại sự của công chúa, chúng nô tài làm sao dám nhân hạ đâu, đi theo chạy chạy chân dẫm không khí vui mừng thật hảo a, nương nương đều yên tâm đi, trước đó Vương công công của Bích Đào uyển cố ý đến Nội Vụ phủ công đạo, khiến các nô tài theo ý tứ của công chúa cùng nương nương làm việc, một tia cũng không được sai, chúng nô tài có gan lớn bằng trời cũng không dám nhạ không hài lòng Tần vương điện hạ, nương nương cùng Tứ công chúa a.”

Chử Thiệu Lăng ở Thiên Thọ hành cung dùng một canh giờ trượng tử một thái giám phủ Nội Vụ đã truyền khắp trong cung, Chử Thiệu Lăng làm việc độc ác, vừa rat ay có thể kinh sợ người, hiện giờ lời nói của Chử Thiệu Lăng ở trong cung đã rất có phân lượng, cũng biết vị này không phải người tốt tính, ngày thường nhìn vô thanh vô tức, vừa trở mặt liền sẽ muốn mạng người, nói hắn một câu độc xà cũng không đủ.

Trong lòng Ninh tần cảm động lại biết ơn Chử Thiệu Lăng, vừa lòng gật đầu: “Nếu như vậy bốn cung an tâm, hoa văn trên giá y công chúa đã chọn xong, gicụ tú nương một chút, tú công kia là phí công phu nhất, Thái hậu nương nương ý tứ là muốn trước một tháng phải xong, đừng đến sát ngày mới vội vã.”

Thái giám quản sự vội vàng gật đầu: “Trong tú phòng hiện giờ có ba mươi mấy vị tú nương chuyên môn cấp tốc chế tạo giá y của công chúa đâu, vừa lúc nô tài quản cái này, nương nương yên tâm, mỗi ngày nô tài đi qua giục mấy lần, một chút sự cố cũng sẽ không có.”

Ninh tần gật đầu cười khê: “Vây là tốt rồi.”

Thái giám quản sự đi rồi Ninh tần vào trong cung nhìn Phúc Nghi, Phúc Nghi ở trong điện thêu thùa, thấy Ninh tần đến vội nghỉ tay, cười nói: “Mẫu phi thế nào lại đến đây, ta còn đang nghĩ đi Duyên Hi cung nhìn mẫu phi đâu.”

“Ta cũng không có việc gì, đi qua thăm người một chút.” Ninh tần tiếp nhận vãi thêu trong tay Phúc Nghi nhìn nhìn, cười gật đầu, “Không sai biệt lắm sẽ xong, mấy kiện đồ cưới kia người chỉ cần làm hai là được, không có cũng không sao, Vệ gia còn dám khảo nghiệm nữ hồng người không thành?”

Phúc Nghi lắc đầu: “Cũng không phải chỉ vì chuẩn bị đồ cưới, mấy ngày nay người đến người đi nháo ầm ầm, làm vài thứ cũng có thể tĩnh tâm một ít.”

Tâm sự nữ nhi nương tự nhiên hiểu được, Ninh tần nhẹ nắm tay Phúc Nghi, thấp giọng nói: “Không cần nghe người khác nói vừa, cửa hôn sự này là Đại hoàng tử chọn cho người, tự nhiên không sai, mấy năm nay chúng ta nhờ dựa vào Lăng hoàng hậu cùng Đại hoàng tử mới có thể sống yên bình, hiện giờ người được phong cảnh đại hôn, ta cũng được phong tần vị, có thể thấy được nghe Đại hoàng tử chính là đúng, người vả lại yên tâm, ngày sau không sai được.”

Phúc Nghi cúi đầu: “Ta biết, hiện giờ trong cung vì hôn sự của ta mà lo liệu như vậy, đều là nhìn mặt mũi Đại ca, Thái hậu nương nương bên kia cũng là Đại ca giúp ta nói chuyện, mấy năm nay cực nhọc Đại ca trông nom, người Đại ca lựa chọn, tất nhiên sẽ hảo.”

Ninh tần thấp giọng nói: “Vệ Chiến kia... ta đã cho người hỏi thăm, đúng là cái hảo, bộ dáng tướng mạo tốt không nói, nghe nói nhân phẩm cũng không tồi, hiện giờ đang được Đại hoàng tử trọng dụng, ngày sau tiền đồ không sai được.”

Phúc Nghi hơi đỏ mặt, cúi đầu không đáp.

48. Chương 48

Thời gian cực nhanh, thấm thoát đã đến tháng Chạp mười sáu.

Trước một ngày Vệ Kích đã xuất cung hồi Vệ phủ, mặc dù Vệ Kích còn nhỏ tuổi, nhưng hôn sự Vệ Chiến, hẳn cũng không ít việc phải lo, Chử Thiệu Lăng trong cung cũng vội vàng với Phúc Nghi, phủ Nội Vụ bên kia Chử Thiệu Lăng đã sớm để Vương Mộ Hàn đánh chiêu hô, cung nhân phủ Nội Vụ biết điều, quả nhiên đem hôn sự Phúc Nghi chuẩn bị thoả đáng thoả đáng, không có lấy một tia sơ hở.

Đồ cưới của Phúc Nghi Chử Thiệu Lăng tự mình xem qua, của hồi môn đều là tốt nhất, trong đó còn có vô số trân bảo Chử Thiệu Lăng thêm vào, còn có Chử Thiệu Lăng cấp hai toà thôn trang, Chử Thiệu Lăng rất ay hào phóng, đồ cưới Phúc Nghi phải nói là cực kỳ đồ sộ.

Đồ cưới trước một ngày đã nâng về Vệ gia, ngày kế là ngày chính tử, giờ Mẹo trong cung Phúc Nghi đã bắt đầu thu thập lên, riêng chỉ để cấp Phúc Nghi mặc vào cửu trọng cát giá y, sau khi chuẩn bị xong đã là giờ Thìn, Phúc Nghi đầu đội mũ phượng rũ xuống, tay cầm bảo bình mạ vàng, từ cung nhân chăm sóc đưa đi Thừa Càn cung từ biệt hoàng đế.

Trong Thừa Càn cung hoàng đế nói qua vài câu lại khiến Phúc Nghi đi nhìn Thái hậu, Phúc Nghi lại lạy lại quỳ, từ cung nhân đỡ lấy đi Từ An điện, Thái hậu đã sớm chờ, nguyên bản Thái hậu không quá yêu thương Phúc Nghi, hiện giờ thấy cháu gái muốn xuất giá, trong lòng vẫn không tránh khỏi xúc động, lại ban cho không ít trân bảo, thổn thức nói: “Người đứa nhỏ này... từ nhỏ tính tình hiền mềm mại, hạnh là không gả xa, cũng ngay gần nhà mình, sau khi xuất giá đến trong phủ phò mã phải biết kiềm chế, phò mã do Đại ca

người lựa chọn, chắc chắn sẽ không sai, người chỉ cần hảo hảo sống qua ngày là được, đừng quá nghĩ trong cung.”

Phúc Nghi cúi đầu nghe dạy, trang trọng quỳ xuống: “Tôn nhi hiểu được, hy vọng hoàng tổ mẫu ngày sau bảo trọng thân mình, tuế nguyệt từng lâm, khánh diễn kì trù. Thuyền đào xuân phong, thọ thành hoành khai.”

Lão thái hậu gật đầu: “Ai gia biết, hiện giờ Lăng hoàng hậu đã mất, thôi, lại đi xem nương người đi, Ninh tần có lẽ cũng có lời muốn nói.”

Phúc Nghi lại quỳ xuống: “Tạ hoàng tổ mẫu.”

Công chúa xuất cung, ẩn theo lệ trước tiên bái biệt hoàng đế, lại bái biệt hoàng hậu, hiện giờ hoàng hậu không ở, lão Thái hậu lại phá lệ khai ân, trong lòng Phúc Nghi biết ơn vô hạn, để cung nữ nâng nạng đến Duyên Hi cung.

Trong Duyên Hi cung, Ninh tần đã sớm được tin, chờ ở ngoài điện, Phúc Nghi từ biệt hoàng đế Thái hậu hoàn hảo, lúc này nhìn đến Ninh tần chưa nói nên lời lệ ra rơi, Ninh tần nhìn thấy trong lòng cũng bị thương, vội vàng dùng khăn tay xoa xoa khoé mắt, thấp giọng nói: “Công chúa không thể!”

Phúc Nghi kiệt lực nhìn xuống nước mắt, giọng khàn khàn: “Hiện giờ ta xuất cung, mẫu phi nhất định phải tự thân bảo trọng, mọi sự cẩn thận...” Nước mắt Phúc Nghi lại rơi, nghẹn ngào nói không nên lời, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau mười mấy năm, tình cảm cùng xót xa trong lòng chỉ có hai người biết, Ninh tần sợ người khác nhìn thấy, vội vàng xoa đi dấu lệ trên mặt Phúc Nghi, thấp giọng nói: “Hiện giờ khổ tấn cam lai, công chúa vạn vạn không thể như thế, Vệ gia sẽ đối tốt với công chúa, công chúa yên tâm, bổn cung ở trong cung mọi việc đều tốt, không cần nhớ mong...”

Phúc Nghi gật đầu, sửa lại quần áo, lui ra sau một bước, trang trọng quỳ xuống, Ninh tần rút cuộc vẫn chỉ là mẫu thân có con gái sắp gả đi, chống đỡ không được cũng khóc, vừa khóc vừa nói: “Thôi, đừng chậm trễ giờ lành, đi thôi đi thôi.”

Phúc Nghi hàm lệ quỳ lạy mẫu thân mới đứng dậy lên kiệu.

Kiệu đi đến cửa cung, trước cửa cung sớm có Chử Thiệu Lăng cùng một ngàn cấm quân và mấy trăm cung nhân phủ Nội Vụ chờ, ngàn người nghi thức, vạn người đưa thân, Chử Thiệu Lăng tự mình đem Phúc Nghi từ liễn kiệu bế xuống, vẫn luôn ôm đến trên kiệu hoa, sau khi chuẩn bị tốt mới sai người khởi kiệu, đoàn người chậm rãi tiến lên, thẳng ra nội thành, đội ngũ đón dâu của Vệ gia sớm đã chờ ở bên ngoài, Vệ Chiến xuất thân từ trong quân, đội ngũ đón dâu tất cả đều là thanh niên tài giỏi trong doanh trại, đứng cùng nhau có chút dẫn người chú ý.

Vệ Chiến xuống ngựa đến gần hành lễ, Chử Thiệu Lăng vội vàng xuống ngựa nâng người dậy, Vệ Chiến hôm nay khó được không mặc giáp trụ, một thân hỉ phục đỏ thắm lại phá lệ anh tuấn xinh đẹp, Chử Thiệu Lăng cười nói: “Nhanh đừng đa lễ, đừng để chậm trễ giờ lành, đi thôi.”

Hai người lên ngựa, Vệ Chiến giục ngựa đi sau Chử Thiệu Lăng, cách Chử Thiệu Lăng nửa thân mã.

Sau khi đến Vệ phủ lại một phen lễ nghi vun vút, công chúa phò mã cùng bá thiên địa, đi bái bát lễ, Chử Thiệu Lăng vẫn luôn ở bên Phúc Nghi đến tận khi Vệ Chiến cùng Phúc Nghi làm lễ hợp cẩn, cấp cho Vệ phủ cùng Phúc Nghi đầy đủ mặt mũi, lúc này đã đến giờ Dậu, Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Minh nói mấy câu liền muốn cáo từ, Vệ Minh khổ lưu không được, cũng không dám làm quá mức, chỉ phải hành lễ cung tiễn, Chử Thiệu Lăng vút cho Vệ Kích đứng đó không xa một ánh mắt ra hiệu, tất cả mọi người nhìn, Vệ Kích không dám quá mức làm cản, rũ mắt không dám nhìn Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng cảm thấy buồn cười, xoay người đem theo vệ đi rồi.

Trong Vệ phủ các nơi đều thực rồi ren náo nhiệt, Vệ Kích đối với người cười một ngày cũng có chút mệt, lúc nghĩ đến chính mình có cản trở về trong viện nghỉ ngơi một lát hay không thì Vương Mộ Hàn lại lộn trở về.

Vương Mộ Hàn là lão công công bên người Chử Thiệu Lăng, mọi người thấy hắn đến vội vàng đón, Vương Mộ Hàn cười nói: “Không dám chậm trễ ngày lành, chỉ là đột nhiên Vương gia nhớ đến còn có việc muốn dặn dò tiểu Vệ đại nhân, liền để chúng ta quay lại thỉnh tiểu Vệ đại nhân trở về một chuyến.”

Vệ Minh vội vàng tìm người gọi Vệ Kịch, Vương Mộ Hàn mỉm cười: “Ngày vui của quý phủ, liền gọi tiểu Vệ đại nhân đi như vậy không làm chậm trễ việc gì đi?”

“Không chậm trễ không chậm trễ.” Vệ Minh liên tục nói, “Hắn vốn là người bên cạnh Vương gia, đây là Vương gia khai ân cho hắn hồi phủ lo liệu, hiện giờ cũng không còn việc gì, phải nên để hắn đi theo Vương gia mới đúng.”

Khi nói chuyện Vệ Kịch đã đến rồi, Vương Mộ Hàn đem lời vừa rồi nói lặp lại một lần nữa, Vệ Kịch cho rằng Chữ Thiệu Lăng thật có chuyện muốn hắn làm, vội vàng theo Vương Mộ Hàn đi rồi.

Đã gần đến giờ Tuất, trong phòng tân hôn Phúc Nghi cầm bạch từ bảo bình, trong lòng thấp thỏm không yên. Không bao lâu sau, Vệ Chiến đẩy cửa tiến vào, tay Phúc Nghi thoáng chốc căng thẳng, hơi hơi cúi đầu, từ dưới hỉ khăn thấy Vệ Chiến chậm rãi đến gần, Vệ Chiến cầm lấy hỉ xứng khơi mào hỉ khăn, Phúc Nghi ngẩng đầu, lúc này mới nhìn thấy tướng mạo Vệ Chiến, mặt lập tức ửng đỏ, thấp giọng nói: “Phò mã....”

Trên mặt Vệ Chiến nhất phái bình tĩnh, trong lòng cũng không khỏi có chút gợn sóng, Chữ Thiệu Lăng nói không sai, trên người Phúc Nghi không có kiên cố của công chúa, ngược lại thêm vài phần nữ nhi thẹn thùng, Vệ Chiến nhìn ra Phúc Nghi khẩn trương, tự mình rót cho nàng chén trà, thấp giọng nói: “Công chúa uống chén trà đi.”

Phúc Nghi gật đầu, đưa tay tiếp trà, mười ngón chạm nhau, tâm tình Vệ Chiến bỗng nhiên mềm mại xuống, một phen cầm lấy bàn tay mảnh khảnh của Phúc Nghi, trầm giọng nói: “Công chúa đừng sợ, ta tất nhiên sẽ đối tốt với người.”

Phúc Nghi nghe thế mặt càng đỏ hơn, cúi đầu không đáp.

Bên kia Vệ Kịch rút cuộc xuống xe ngựa, nhìn xem chung quanh, hỏi: “Đây không phải Tần vương phủ sao? Vương gia bảo ta đến nơi này làm gì?”

Wương Mộ Hàn cúi đầu mỉm cười: “Vệ đại nhân còn không biết đi? Tần vương phủ từ nửa tháng trước đã toàn bộ hoàn thành, chỉ là mấy ngày nay Vương gia luôn bận việc không tìm được thời gian rảnh, hiện giờ đồ vật bên trong đều đã thu thập xong, vừa lúc hôm nay xuất cung một chuyến, Vương gia muốn mời Vệ đại nhân cùng Vương gia nhìn xem đâu, nếu còn chỗ nào không tốt, không vừa ý, còn có thể lại sửa chữa.”

Trong lòng Vệ Kịch âm áp, nói: “Vương gia đâu?”

Wương Mộ Hàn khó xử nói: “Kia... lão nô cũng không biết, không bằng Vệ đại nhân theo lão nô đến đây đi, tả hữu ngay trong phủ đâu, trong chốc lát có thể thấy.”

Vệ Kịch gật đầu, theo Vương Mộ Hàn bước vào đại môn.

Cung nữ nội thị trong phủ cũng đã sắp xếp tốt, các ti chức này, mỗi người đều cúi đầu cầm thanh nín thở, một chút tiếng động cũng không có, thực quy củ. Vương Mộ Hàn vừa đi vào bên trong vừa giới thiệu cho Vệ Kịch các loại cảnh sắc, may là Vệ Kịch ở trong cung ngày người vài năm cũng hiểu được Tần vương phủ xây được phá lệ tinh xảo xa hoa, cảnh sắc các nơi đều chưa từng lặp lại, lại thêm vài chỗ cảnh trí đặc biệt khác lạ.

Hai người vừa nói vừa đi, bất tri bất giác đã đến đại điện, Vệ Kịch vẫn là lần đầu tiên tiến vào, chính ba chữ “Họa Kịch điện” do chính tay Chữ Thiệu Lăng chấp bút hơi hơi xuất thần, Vương Mộ Hàn ngẩng đầu nhìn, cười nói: “Bảng hiệu này dùng loại đá tốt nhất điêu khắc thành, lại đun qua ba lượt vàng, Vương gia nói, cái khác không cần, duy độc bảng hiệu chính điện này, vĩnh viễn không được mực nát suy bại.”

Trong lòng Vệ Kịch âm áp, cúi đầu không nói, Vương Mộ Hàn mang theo Vệ Kịch dạo qua một vòng, cũng không nhìn thấy Chữ Thiệu Lăng, Vương Mộ Hàn cười cười: “Vương gia sợ là đã đi đâu rồi, Vệ đại nhân vất vả ngại lại cùng lão nô đi nơi khác nhìn đi.”

Vệ Kịch gật đầu, xoay người nhìn liền đi theo Vương Mộ Hàn ra chính điện, đi đến sau bãi đá phù điêu long vân, Vương Mộ Hàn nhắm thẳng hướng đông đi, chuyển qua hành lang sau là Dao Quang trì, trong ao tràn ngập ánh sáng hoa đăng tinh xảo, ánh nến lay động, đẹp không sao tả xiết. Vương Mộ Hàn dẫn Vệ Kịch đi qua cầu trúc, cười khe: “Vệ đại nhân nhìn xem, có thích nơi này?”

Đây là lần đầu tiên Vệ Kịch nhìn thấy nhiều hoa đăng như vậy, gật gật đầu cười: “Thích....”

Vương Mộ Hàn cúi đầu mỉm cười: “Gần một ngàn trần đèn này, chính là một người thả đầu....”

Vệ Kịch nghe không quá rõ lời nói của Vương Mộ Hàn, Vương Mộ Hàn cũng không giải thích, dẫn Vệ Kịch tiếp tục đi vào phía trong.

Đi qua cầu trúc là đình giữa hồ, ở tâm hồ là một tòa đài cao, ba tầng đồng thai lưu kim bảo đỉnh tiểu lâu, bốn phía tiểu lâu mở cửa, trên lầu dùng cửa sổ bằng kim sắc lưu ly, khảm ngũ sắc lưu quang thạch, ngói màu xanh, nương theo ánh đèn trong Dao Quang trì mà rạng rỡ sinh huy. Vệ Kịch cơ hồ nhìn ngây người, không tự giác đi theo Vương Mộ Hàn vào tiểu lâu, trong lầu phô một tầng thảm đỏ thẫm viền vàng, mềm mại lại dày, Vệ Kịch không nỡ bước lên, Vương Mộ Hàn đưa tay điểm đèn, thấp giọng nói: “Vương gia nói, trước kia Vệ đại nhân ở ngoài điện làm thị vệ từng chịu phong hàn, sợ hạ xuống bệnh căn, sau khi đến bên này, phàm là nơi nào có thể phô thảm đều phải phô, thời tiết lạnh như vậy, Vệ đại nhân cũng không biết dưới chân ấm áp đi?”

Vệ Kịch không nghĩ đến đây là tâm ý của Chữ Thiệu Lăng, trong lòng càng thêm ấm áp, đi theo Vương Mộ Hàn lên lầu, Vương Mộ Hàn dẫn Vệ Kịch đứng phía trước cửa sổ, khom người mở ra: “Cảnh sắc Dao Quang trì đẹp nhất ở nơi này, hôm nay muộn, nếu là khi trời còn sáng, từ nơi này có thể nhìn đến tận chính điện đâu.”

Vương Mộ Hàn nhìn thần sắc Vệ Kịch, nhẹ giọng nói: “Nơi này Vương gia cũng đề tên, gọi “Bạch Thủ lầu”, lão nô không hiểu lắm, chỉ nghe nói là “Nguyên đắc nhất nhân tâm, bạch thủ bất tương ly” ý tứ.”

Vệ Kịch cảm động, hốc mắt cũng đỏ lên.

Vương Mộ Hàn cúi đầu mỉm cười, nói: “Lúc này có lẽ Vương gia đã ở trong tấm điện, Vệ đại nhân cùng lão nô đến đây đi.”

Vệ Kịch theo Vương Mộ Hàn xuống tiểu lâu, lần này lại đi ra từ phía tây, qua trúc kiều lại đi một nơi khác, dọc theo hành lang có vẽ tranh đi đến, chuyển qua thùy hoa môn, nguyên bản trước mắt hôn ám bỗng trở nên trong sáng!

Từ dưới chân Vệ Kịch, hai bên hành lang có vẽ tranh đều đốt nến đỏ long phượng thô bằng hai ngón tay, hàng vạn hàng nghìn ánh nến điểm điểm, vẫn luôn đi thông đến tấm điện! Từng ánh nến đỏ trong bóng đêm thoảng lay động, yên tĩnh lại ấm áp, Vương Mộ Hàn cúi đầu nói: “Vương gia ngay tại tấm điện chờ Vệ đại nhân đâu, đại nhân mau đi đi.” Nói xong xoay người rời khỏi hành lang.

Vệ Kịch chậm rãi theo nến đỏ đi vào bên trong, càng đi nến đỏ càng nhiều, trên hành lang cũng trải một tầng thảm lông đỏ thẫm, một bước bước lên, loại dày đặc ấm áp này giống như đều có thể thấm vào trong tâm Vệ Kịch, Vệ Kịch không ngừng nghĩ đến những lời vừa nãy của Vương Mộ Hàn, nguyên đắc nhất nhân tâm, bạch thủ bất tương ly.

Hôm nay nhìn đại hôn của Đại ca cùng công chúa, Vệ Kịch đã nghĩ, nếu Chữ Thiệu Lăng là công chúa, chính mình tất nhiên muốn đi biên cương kiến công lập nghiệp một phen, đợi cho công thành danh toại cầm theo công huân trở về, cũng muốn đại đại phong cảnh cưới Chữ Thiệu Lăng, chỉ là, hai người đều là nam tử, Vệ Kịch sẽ không lại cầu bất luận danh phận gì, chỉ nguyện có thể ở bên cạnh làm bạn Chữ Thiệu Lăng, bảo hộ hần chu toàn.

Hiện giờ nhìn, Chữ Thiệu Lăng là... đang tiếp nối theo đó, cho hần một cái đại hôn sao?

Chính điện Tần vương phủ kim bài quang minh chính đại viết Họa Kịch điện, Vệ Kịch nhớ đến lúc vừa muốn xây phủ, Chữ Thiệu Lăng nói qua, mặc kệ là Tần vương phủ hay là cái gì ngày sau, chỉ cần là nơi có Chữ Thiệu Lăng tại, trong chính điện sẽ có vị trí của Vệ Kịch hần.

Hần nói qua, thiên hạ rộng lớn, chỉ có nơi có Vệ Kịch mới là nhà.

Vệ Kịch liều mạng nhịn xuống suy nghĩ làm cho người ta rơi lệ, cuộc đời này hần có tài đức gì, có thể được đến phân thâm tình này của Chữ Thiệu Lăng?

Vệ Kịch từ từ đi qua hành lang khúc chiết, dọc theo hàng vạn hàng nghìn nến đỏ đi đến trong tấm điện, trong tấm điện bây giờ trang hoàng giống như hỉ phòng, màn che đỏ thẫm, trần đèn lưu kim, ánh nến điểm điểm lay động, Vệ Kịch nhìn một phòng hỉ ý, giật mình chuyển qua một trên bát chiết bình phong khắc hoa,

bên trong Chữ Thiệu Lăng đang cầm một cây đèn điểm tốt mấy ngọn nến đỏ cuối cùng, Chữ Thiệu Lăng xoay đầu lại, mỉm cười: “Cuối cùng cũng đuổi kịp trước khi người trở về điểm xong.”

Vệ Kịch lặng lẽ nhìn Chữ Thiệu Lăng, giọng khàn khàn: “Những ngọn đèn này... đều do điện hạ chính mình điểm?”

“Ân.” Chữ Thiệu Lăng buông đèn trong tay, đến gần nắm tay Vệ Kịch, thấp giọng nói, “Vương Mộ Hàn đều dẫn người xem qua?”

Vệ Kịch gật gật đầu, liềm mạng áp lực nghẹn ngào trong cổ, hần sợ không cẩn thận liền sẽ khóc lên.

Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười, lấy mình đang trong tay Vệ Kịch để qua một bên, thấp giọng nói: “Còn nhớ rõ Trung Thu trước, chúng ta cùng đi Đông Hoa tự đi?”

Vệ Kịch gật gật đầu, nước mắt rơi xuống, Chữ Thiệu Lăng đưa tay lau lệ cho Vệ Kịch, nói tiếp: “Đại hòa thượng Đông Hoa tự nói với ta, hai năm trước, có người đi đến chùa bọn họ, cho ta điểm một trần đèn chong.... Lúc ấy ta nghe xong, trong lòng thật cảm động tấm lòng của hần, mặc dù cũng cho hần điểm một trần, nhưng rốt cuộc không đủ thành tâm.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Chữ Thiệu Lăng nắm tay Vệ Kịch nhẹ cười: “Ta một đời chuyện ác làm tẫn, dễ dàng hứa nguyện chỉ sợ không thần minh chiếu cố, đành phải tự mình vì người điểm một vạn trần đèn, mỗi điểm một trần trong lòng sẽ mặc niệm một câu Nam mô A di Đà Phật, trên có cửu thiên thần minh dưới có phán quan địa phủ, trời thấy còn thương, có thể tính cho lòng thành của ta sao?”

Chữ Thiệu Lăng nhìn đôi mắt trong suốt của Vệ Kịch, trong lòng ngàn vạn nhu tình tựa như cánh hoa đầu xuân nháy mắt nở rộ tung bay, tâm tình Chữ Thiệu Lăng chưa từng trong vắt như vậy, lấy tôn nghiêm của Tần vương hần tự mình điểm một vạn trần đèn cầu một người bình an hỉ nhạc, thiên địa thần minh, có bằng lòng đáp ứng hay không?

Vệ Kịch quay đầu đi, chung quy áp chế không được, nước mắt như hạt châu rơi xuống, Chữ Thiệu Lăng đem Vệ Kịch ôm cả vào trong ngực, nhẹ giọng dỗ dành: “Đừng khóc, hôm nay là ngày lành của chúng ta, sao lại có thể khóc đâu?”

Vệ Kịch kiệt lực nhịn xuống lệ ý, giọng nói khàn khàn: “Thần...”

Vệ Kịch lau nước mắt trên mặt, nức nở nói: “Hai năm trước, thần theo thân phụ vào cung, đó là lần đầu tiên thần tiến cung, khi đi qua Bích Đào uyển, cung nhân đi theo nói, đây là cung điện Đại hoàng tử, nghe xong lời này quay đầu nhìn thoáng qua, vừa lúc thấy xa xa... điện hạ ngài đứng dưới tàng cây hoa đào, hoa đào lá tả rơi, điện hạ đưa tay đem lạc hồng trên đầu vai tảo xuống, thần không biết như thế nào, thấy một màn kia, sẽ thấy cũng không quên được...”

Tình không biết từ khi nào mà nên, nhất hướng càng ngày càng thâm. Một đời nhân sinh ngắn ngủi của Vệ Kịch, liền dừng lại ở một khắc kia.

Sinh, vì hần sinh; Tử, vì hần tử.

“Thần cầu gia phụ, mất chút công phụ, cuối cùng cũng vào được Bích Đào uyển...” Vệ Kịch nghẹn ngào vài tiếng, nhịn xuống tiếp tục nói, “Nhưng không phải mỗi ngày đều có thể thấy được điện hạ, ngẫu nhiên gặp được, thần liền vui vẻ một hồi lâu, mấy ngày không thấy được, thần liền muốn lo lắng, thần cho rằng cả đời này liền muốn một đường thủ xuống như vậy, nhưng không nghĩ tới...”

Vệ Kịch nghẹn ngào nói không ra lời, Chữ Thiệu Lăng lại hiểu được tất cả, cũng khó được đỏ hốc mắt, đây là lần đầu tiên Vệ Kịch mở lòng với hần nói về chuyện lúc trước, nói về những năm tháng hần không biết kia, Vệ Kịch một người như thế nào thủ hần, nhìn hần.

Vệ Kịch lau đi nước mắt, nức nở nói: “Thần có đức gì có thể...”

“Hư...” Chữ Thiệu Lăng nhẹ hôn ấn đường Vệ Kịch, giọng nói khàn khàn, “Tốt xấu hôm nay đừng lại theo ta quân quân thân thân, Vệ Kịch ngoan, gọi ta một tiếng Thiệu Lăng đi.”

Vệ Kịch nhìn Chữ Thiệu Lăng, cơ hồ không nói nên lời, nghẹn ngào nửa ngày mới nỉ non: “Thiệu Lăng...”

Chữ Thiệu Lăng tâm lý thoải mái lại đau lòng, Vệ Kịch của hắn a, hắn tâm tâm niệm niệm, không thời không khắc không ở nhớ mong Vệ Kịch a....

Chữ Thiệu Lăng cúi xuống khe hôn bên tai, ấn đường Vệ Kịch, khó được, Vệ Kịch mang theo ngại ngần cũng khe khàng đáp lại Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng ôm lấy vòng eo gầy nhỏ của Vệ Kịch đem người áp lên hỉ chân đỏ thắm trên giường gỗ mun....

Xuân trưởng nhẹ nhàng lay động, ánh trăng trước cửa sổ cũng như thêm một phần thẹn thùng, một mảnh nền đỏ thoáng nhảy nhót.

Chữ Thiệu Lăng thương tiếc Vệ Kịch là lần đầu, vừa cởi ngoại bào của hắn vừa ôn nhu dỗ dành: “Ta nhẹ một ít, người nếu đau, khó chịu liền nói với ta, nhất định sẽ không khi dễ người, được không....”

Trên mặt Vệ Kịch một mảnh đỏ ửng, tuy rằng trong lòng sợ hãi nhưng vẫn lắc đầu: “Không có việc gì, thần... không sợ đau, điện hạ...” Vệ Kịch thực xấu hổ, nhưng lại lo lắng Chữ Thiệu Lăng vì đau lòng hắn mà không thể tận hứng, chịu đựng e lệ nhỏ giọng, “điện hạ tùy tính là được, thần không có việc gì....”

Chữ Thiệu Lăng nghe vậy trong lòng một trận tê dại, đồ ngốc này....

Chữ Thiệu Lăng sợ Vệ Kịch rất khẩn trương, ôm lấy hắn để hắn ngồi xuống, cười khe: “Không cần phải sợ, đến, xiêm y còn lại chính mình thoát.”

Vệ Kịch nghe vậy đỏ mặt, Chữ Thiệu Lăng trêu đùa: “Mới vừa rồi còn nói mặc ta tùy tính, hiện tại lại không nghe lời?”

Lời nói của Chữ Thiệu Lăng đương nhiên phải nghe, chỉ cần là Chữ Thiệu Lăng phân phó... Vệ Kịch chịu đựng ngượng ngùng, quỳ đứng lên, chậm rãi tháo thắt lưng cởi áo, thời điểm thoát đến trung y, tay Vệ Kịch đều run rẩy, ửng đỏ trên mặt lan đến vành tai, chốc đến hỏa trong lòng Chữ Thiệu Lăng lại cọ cọ hướng lên, Chữ Thiệu Lăng thấy hắn không động nữa, cười khe: “Còn có tiết khổ đâu.”

Vệ Kịch nghe thế mặt càng đỏ hơn, do dự một hồi, Chữ Thiệu Lăng hàm tiếu nhìn hắn, nói: “Ta muốn nhìn người chính mình thoát, nghe lời.”

Vệ Kịch đương nhiên sẽ nghe lời, cúi thấp đầu, hận không thể giấu mặt đi không cho Chữ Thiệu Lăng nhìn đến, hơi hơi nâng chân, đem tiết khổ chậm rãi cởi ra, rốt cuộc thân mình trần trụi.

Chữ Thiệu Lăng nhìn người trước mắt trong lòng thích đến không chịu nổi, đây là tiểu ái nhân của hắn, mặc kệ bao nhiêu thẹn thùng bao nhiêu khó xử, chỉ cần là chính mình phân phó, hắn đều sẽ hoàn thành. Chữ Thiệu Lăng kéo bàn tay Vệ Kịch đang che nơi riêng tư, nường hàng vạn hàng nghìn ánh nến trong tấm điện tinh tế thưởng thức thân mình trẻ trung tuấn tú của Vệ Kịch.

Vệ Kịch vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, thân mình có loại kết hợp xinh đẹp giữa nam hài cùng nam nhân, da thịt trên người đều đặn, trắng nõn căng mịn, Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng vuốt ve da thịt lỗ ló của Vệ Kịch, cảm thụ Vệ Kịch run lên nhẹ nhẹ, nhẹ giọng: “Lạnh?”

Vệ Kịch lắc đầu, Chữ Thiệu Lăng theo sau lưng Vệ Kịch vuốt ve xuống dưới, ở phía sau Vệ Kịch xoa nhẹ một phen, phía trước im lặng của Vệ Kịch lập tức đứng lên. Chữ Thiệu Lăng cười khe, cẩn thận nhìn thân sắc Vệ Kịch, xác định hắn chỉ có ngượng ngùng, tâm càng phát ra mềm mại, Chữ Thiệu Lăng chạm vào bắp đùi thon dài của Vệ Kịch, thấp giọng dụ dỗ: “Tách ra chút, để ta nhìn xem....”

Vệ Kịch chưa từng trải qua nhân sự, từng có chút việc thân mật cùng Chữ Thiệu Lăng cũng chỉ ở trong chăn, nào có trải qua mấy thứ này? Vệ Kịch cường chống chỉ vì muốn Chữ Thiệu Lăng cao hứng, nào biết rằng Chữ Thiệu Lăng chỉ biết được một tắc lại muốn tiến một thước, trong điện đèn đuốc sáng trưng, tách chân ra như vậy.... Vệ Kịch thế nào cũng không làm được, ách thanh cầu xin: “Điện hạ....”

Trong thanh âm Vệ Kịch đã dẫn theo một tia ý khóc, Chữ Thiệu Lăng vừa thích lại đau lòng, tiến sát lại đem Vệ Kịch ôm vào trong ngực, cười dỗ: “E lệ? Với Vương gia của người người còn e lệ sao? Nghe lời, để ta nhìn xem, đến....”

Bị Chữ Thiệu Lăng lại ôm lại dỗ dành, Vệ Kịch có nhiều hơn ngượng ngùng cũng toàn tán, cường chống xấu hổ, chậm rãi tách ra hai chân, phía trước đã sớm đứng lên, lúc này tích ra điểm điểm chất dịch, mười

ngón thon dài của Chữ Thiệu Lăng bao phủ lên, tinh tế an ủi. Chữ Thiệu Lăng ôm hân, để hân một lần nữa quỳ đứng lên, nói: “Đến, giúp ta đem xiêm y thoát....”

Mười ngón tay Vệ Kịch phát run, chậm rãi cởi bỏ quần áo Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng lấy một hạp mớ ở đầu giường đến, dùng đầu ngón tay dính một chút, nhẹ nhàng vuốt ve mông Vệ Kịch, ý bảo hân lại tách chân ra một chút, ngón tay dính mớ thừa cơ đi vào, Vệ Kịch “Ngô” một tiếng, chân mềm nhũn.

Chữ Thiệu Lăng ôm lại Vệ Kịch, nhẹ giọng hỏi: “Đau sao?”

Vệ Kịch đỏ mặt lắc đầu, không phải là đau... Chữ Thiệu Lăng động thủ thực mềm nhẹ, chỉ là nơi bị an ủi đó... thật sự là, vừa khó chịu, lại có chút khó nói thoải mái....

Chữ Thiệu Lăng tinh tế khai thác, đến khi Vệ Kịch có thể thừa nhận ba ngón tay, thấy Vệ Kịch càng thêm động tình liền ôm hân xoay người lại. Chữ Thiệu Lăng một bên cúi người, một bên tách ra hai chân Vệ Kịch, ôn nhu dỗ dành: “Lần đầu tiên, người nằm úp sấp sẽ dễ chịu một chút, đau liền nói, không được nhẫn, có biết hay không?”

Vệ Kịch gật gật đầu, cảm nhận được nơi đó của Chữ Thiệu Lăng cọ vào giữa mông mình, Vệ Kịch thực ngại ngùng, mười ngón tay nắm chặt gối mềm. Chữ Thiệu Lăng vừa hôn vành tai Vệ Kịch vừa chậm rãi đi vào, Vệ Kịch là lần đầu thừa hạnh, thực khẩn trương, dù cho Chữ Thiệu Lăng có ôn nhu thế nào cũng không tránh khỏi một ít đau đớn, bởi vì sợ bị thương hân nên động tác rất chậm, một bên nhợt nhạt trừu cảm, một bên ôn nhu an ủi phía trước cho Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng kỹ thuật không tồi, chỉ chốc lát sau Vệ Kịch đã cảm giác được thoải mái, trong tiếng rên rỉ nho nhỏ mang theo chút ngọt nị cùng ý lại, Vệ Kịch áp lực nghẹn ngào: “Điện hạ... điện hạ....”

“Ân? Làm sao vậy?” Chữ Thiệu Lăng chậm rãi co rúm, “Đau sao?”

Vệ Kịch lắc đầu, chỉ là không ngừng nhỏ giọng kêu: “Điện hạ... điện hạ....a....”

Chữ Thiệu Lăng nhìn ra được Vệ Kịch thích cảm giác từ mặt sau truyền đến, thấp giọng dụ hoặc: “Muốn ta mạnh một ít? Hay là sâu một ít?”

Mặt Vệ Kịch nháy mắt đỏ rần, Chữ Thiệu Lăng thở gấp, cười: “Hảo hài tử, người mới một câu thoải mái, ta liền dùng một chút lực, được không.... Ân?”

Vệ Kịch làm sao có thể nói được lời như thế, lắc lắc đầu, cắn chặt chặn, trên người đã ra một tầng mồ hôi mỏng, Chữ Thiệu Lăng mỉm cười, dưới tay nhẹ nhàng nhu lỏng phía trước Vệ Kịch, lại không để cho hân phóng thích, Vệ Kịch hai mặt bị giáp công lại không được thỏa mãn, chống đỡ một khắc sau nhịn không được mà cầu xin: “Điện hạ... nơi đó của thần....”

“Chỗ nào?” Chữ Thiệu Lăng làm như không hiểu, “Nghe lời, nói rõ ràng....”

Vệ Kịch trong lòng gấp gáp, điện hạ nói không khi dễ hân, nhưng thế nào lại vẫn muốn khi dễ hân đầu.... Thân mình Vệ Kịch làm sao chịu được tra tấn như vậy, chỉ phải khóc cầu: “Điện hạ... thần nơi đó thoải mái, điện hạ... điện hạ....”

Trong lòng Chữ Thiệu Lăng càng phát ra mềm mại, theo ý tứ Vệ Kịch di chuyển đứng lên, tiếng rên rỉ của Vệ Kịch càng phát ra dồn dập, không biết qua bao lâu thời gian, Chữ Thiệu Lăng hôn hôn khuôn mặt Vệ Kịch, hai người cùng một lúc phóng thích.

49. Chương 49: Quyển Thứ Ba: Đồ Thành Lệnh

“Điện hạ....”

“Ân?” Chữ Thiệu Lăng mở mắt ra nhìn nhìn, “Bên ngoài tuyết rơi, ánh sáng này là mặt tuyết ánh lên, còn chưa đến giờ đầu, ngủ tiếp một lát....”

Chữ Thiệu Lăng nghiêng mình ôm lấy Vệ Kịch, bàn tay to che lại mắt hấn, Vệ Kịch nhắm mắt lại, vẫn không nhận được thấp giọng khuyên nhủ: “Đã đến giờ Thìn đi? Điện hạ nên vào triều.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, cúi đầu ở bên tai Vệ Kịch hôn hôn, giọng tràn đầy ý cười hỏi: “Xuân tiêu khổ đoán nhậ cao khởi, câu sau là cái gì?”

Vệ Kịch mơ mơ màng màng mở mắt ra, nghĩ nghĩ nói: “Là... Tòng thử quân vương bất[1]...” Vệ Kịch đột nhiên đỏ mặt, mím môi không chịu nói, Chữ Thiệu Lăng cười khê, thấp giọng nói: “Trước kia các thái phó giáo dục chúng ta, không thiếu giảng ví dụ này đó của hôn quân, lúc ấy chỉ cảm thấy bọn họ hoa mắt ù tai, vô đức vô năng, hiện tại chính mình trải qua mới biết được, cũng là có lý do a...”

Vệ Kịch bị vài câu trêu đùa của Chữ Thiệu Lăng làm cho đỏ mặt, đành phải nhẹ giọng khuyên nhủ: “Điện hạ không thể vọng ngôn, nếu đã dậy liền đứng lên đi.”

“Không muốn.” Chữ Thiệu Lăng dịch dịch góc chăn cho Vệ Kịch, thản nhiên nói, “Hiện giờ còn chưa có lên ngôi hoàng đế đâu, còn không cho ta thanh thanh nhàn nhàn? Nếu thật thành hoàng đế, sợ là ta cũng đành làm bạo quân hôn quân, đến lúc đó còn phải phiền Vệ đại nhân thời khắc nhắc nhở, hiện tại thì thôi...”

Đêm qua hai người đến khuya mới ngủ, lúc này bất quá mới ngủ ba canh giờ, Chữ Thiệu Lăng đau lòng Vệ Kịch, hấn niên kỷ còn nhỏ, vóc người còn phải trưởng thành, sao có thể thiếu giấc đầu, Chữ Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kịch để hấn áp sát lại mình, nhẹ nhàng nhu thất lực cho hấn, thấp giọng hỏi: “Nơi đó đau sao?”

Vệ Kịch sưng sốt một lát mới hiểu được Chữ Thiệu Lăng nói “nơi đó” là chỗ nào, ngượng đến lỗ tai đều đỏ, ấp úng: “Hoàn hảo, cũng không thập phần đau...”

Đối với việc liên quan đến bản thân mình, Vệ Kịch hướng tới biến chuyện lớn thành nhỏ, hấn nói “Không thập phần đau”, sợ là đã rất không dễ chịu, Chữ Thiệu Lăng có chút lo lắng, ngồi dậy từ đầu giường mở ra một ám cách, lấy một bình bạch ngọc nhỏ đưa đến cho Vệ Kịch: “Nhìn xem.”

Bình ngọc sạch sẽ không tì vết, trên mặt còn khắc tường vân, thực tinh xảo. Vệ Kịch mở nắp bình đem đồ vật bên trong đổ ra, chỉ thấy đều là viên thuốc màu nâu to bằng đầu ngón tay, viên thuốc bóng loáng nhẵn nhụi, phẩm một tầng trơn bóng. Vệ Kịch nghe nghe, được hương thoang thoảng, nhưng là chưa từng gặp qua, Vệ Kịch ngẩng đầu nhìn Chữ Thiệu Lăng: “Đây là trị bệnh gì?”

Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười, lấy qua một viên, thấp giọng nói: “Đây là được ta khiến Chương thái y làm cho người, người...”

Thuốc này Chữ Thiệu Lăng đã sớm làm cho Chương thái y chuẩn bị, chỉ là sợ Vệ Kịch da mặt mỏng không chịu dùng, Chữ Thiệu Lăng ôn nhu trấn an: “Nơi đó cũng không phải dùng để thừa sưng, người lại nhỏ tuổi, thật muốn hạ xuống bệnh căn sẽ không có chỗ tốt, đây là được Chương thái y theo phương thuốc cổ truyền chế ra, dùng thuốc này xong nơi đó của người sẽ thoải mái không ít, đối thân mình cũng có bổ ích, nghe lời...”

Vệ Kịch hiểu được dùng làm cái gì rồi, đỏ mặt vội la lên: “Thần, nơi đó của thần không có việc gì...”

“Một lần hai lần không có việc gì thì về sau cũng không tốt.” Chữ Thiệu Lăng chỉ biết Vệ Kịch sẽ không đồng ý, chỉ phải liên tục vừa dỗ vừa lừa, cuối cùng phải giận tái mặt giáo huấn vài câu, Vệ Kịch không có cách, lại không dám phản bác Chữ Thiệu Lăng, cuối cùng vẫn thành thành thật thật để Chữ Thiệu Lăng đem được bỏ vào cho hấn. Vệ Kịch không dám nhìn Chữ Thiệu Lăng, hấn cho rằng chuyện tối hôm qua đã đủ làm khó hấn, ai ngờ đến hôm nay cũng gặp hình phạt nan kham như vậy, hận không thể ngay tức khắc tìm cái lỗ mà chui vào.

Chữ Thiệu Lăng đánh một gậy sẽ cấp một viên đường, ôm lấy Vệ Kịch nhẹ giọng dỗ: “Không phải đều vì người tốt sao? Không khó chịu đi? Trong chốc lát người sẽ thoải mái hơn, thuốc này không dùng đến một canh giờ đã có thể thấm vào cơ thể người, tối hôm qua là ta quên, về sau buổi tối đều dùng, ngày hôm sau người một chút cũng sẽ không cảm giác được...” Chữ Thiệu Lăng cúi đầu nhìn Vệ Kịch, cười khê, “Có e lệ như vậy sao? Theo ta còn xấu hổ?”

Vệ Kịch ngượng ngùng nói không ra lời, hôm qua Chữ Thiệu Lăng còn nói sẽ không bao giờ khi dễ hấn, nhưng hiện tại... Vệ Kịch cúi đầu không chịu trả lời Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng muốn khi dễ hấn thì cứ khi dễ đi, nhưng còn muốn hỏi hấn này nọ, Chữ Thiệu Lăng hỏi chính mình làm sao trả lời được đâu....

Chử Thiệu Lăng cười cười xoa nhẹ đầu Vệ Kịch, chính là như vậy, mặc kệ chuyện tình bao nhiêu khó xử, chỉ cần là chính mình nói ra, Vệ Kịch đều sẽ đáp ứng.

Chử Thiệu Lăng kéo hảo lại chăn, thấp giọng hỏi: “Thích bên này sao?”

Mặt Vệ Kịch còn hồng, nghe vậy gật gật đầu, Chử Thiệu Lăng nói: “Chờ qua năm mới, chúng ta liền dọn tiến vào, ta đã nói trước cùng Thái hậu, ý tứ Thái hậu là để chúng ta ở trong cung qua năm mới. Cũng tốt, phòng ở bên này đều là mới xây, vẫn còn lạnh lẽo, ta để người mỗi ngày trong phòng đốt huân lung, qua mấy ngày trong phòng liền khô ráo ấm áp, chờ ngày mười lăm chúng ta liền dọn đi ra, trong cung dù tốt cũng không tự tại bằng quý phủ của mình, đúng không?”

“Ân.” Vệ Kịch nhớ lại lúc hai người còn ở Thiên Thọ hành cung, cười cười, “Không có nhiều người nhìn như vậy, rất tốt.”

Chử Thiệu Lăng cười cười hôn lên trán Vệ Kịch, thấp giọng cười nói: “Dù sao cũng đã muộn, ngủ tiếp một lát.”

Vệ Kịch cũng không tiếp tục kiên trì, hôm qua ngủ trễ như vậy, hiện tại trên người hẳn còn có chút mỏi mệt, bên ngoài từng trận tuyết phong thổi qua lạnh run, trong phòng đốt lò sưởi lại thực ấm áp, Vệ Kịch bị vây trong hỉ chăn mềm mại xoa tung cũng có chút lười, ngáp một cái: “Điện hạ không vào triều... thật sự không sao sao?”

Chử Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kịch nhắm mắt lại, thuận miệng có lệ hân: “Hôm qua lúc đi ra đã nói ở trong phủ một đêm, không có việc gì, ngủ tiếp một lát, tỉnh thì khiến bọn họ làm cháo thịt cho người.”

Vệ Kịch cũng gật đầu nhắm mắt lại: “Cháo thịt hảo, thần thích ăn...”

Trong Vệ phủ, Vệ Chiến cùng Phúc Nghi ngược lại đã dậy từ sớm, hai nha đầu bên người hầu hạ Phúc Nghi thay đổi xiêm y trang điểm hảo, lại tiến đến hầu hạ Vệ Chiến mặc y phục. Vệ Chiến là người trong quân, mọi việc đều chính mình chuẩn bị, không thói quen được người hầu hạ, nói: “Về sau các người hầu hạ công chúa là được, không cần phải xen vào ta.”

Phúc Nghi nghe vậy cúi đầu nở nụ cười, trong lòng càng thoải mái, Vệ Chiến không phải người tham luyến nữ sắc, từ hôm qua đến xem, trong phòng Vệ Chiến trước kia cũng không có ai, Phúc Nghi trang điểm tốt khép lại gương, đứng dậy cười nói: “Phò mã ngày thường cũng tự mình lo liệu cuộc sống hằng ngày sao?”

Vệ Chiến gật đầu: “Trong quân không có nữ tử, cho nên tất cả đều do mình đến làm, không có gì khó khăn.”

Phúc Nghi đến gần, thấp giọng nói: “Về sau... ta nguyện ý chuẩn bị cho phò mã, được không?”

Hai cung nữ nghe thế nở nụ cười, liếc nhìn nhau im lặng lui ra. Vệ Chiến nhìn hai má Phúc Nghi hơi phồng hồng, trong lòng cũng mềm mại, Phúc Nghi công chúa tôn quý, đối với mình ngược lại giống như những cô dâu xuất giá khác, Vệ Chiến nắm tay Phúc Nghi, thấp giọng nói: “Công chúa khuất tôn hàng quý gả cho ta, làm sao còn có thể khiến công chúa quan tâm việc vặt đâu?”

Hai người ở chung một đêm đã quen thuộc rất nhiều, Phúc Nghi chịu đựng ngược ngùng nhẹ giọng nói: “Việc trong cung... nghĩ đến người cũng biết, mẫu phi ta không được sủng ái, ta cũng không cảm thấy gả cho người làm ta uỷ khuất, hiện giờ thấy người, ngược lại may mắn phụ hoàng chưa từng ban thưởng ta phủ đệ, có thể cùng người sống như vợ chồng bình thường... ngược lại càng tốt.”

Vệ Chiến nghe vậy tâm đều hoá thành ôn nhu, gật đầu nói: “Công chúa yên tâm, ta đương nhiên sẽ đối tốt với người.”

Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch ở Tàn vương phủ ngốc đến giờ Thân mới hồi cung, trời vẫn luôn hạ tuyết, đường cũng không tốt đi, Vương Mộ Hàn sợ tuyết trơn trượt không dám đi mã xa, chỉ cho chuẩn bị nôan kiệu, đi gần nửa canh giờ mới trở lại trong cung. Hai người thay đổi xiêm y xong Chử Thiệu Lăng đi Từ An điện thỉnh an Thái hậu, Chử Thiệu Lăng xoa nhẹ đầu Vệ Kịch, cười khê: “Đi vào phòng trong nghỉ một lát, hôm nay trời không tốt, đừng theo ta ra ngoài, bữa tối ta trở về cùng người.”

Vệ Kịch gật đầu: “Thần đi đem binh pháp mấy ngày trước sư phụ dạy ra xem xem lại, sư phụ nói chờ đại ca đại hôn sau muốn khảo giáo ta, còn chưa xem được đâu.”

“Trương Lập Phong đưa sách cho người tùy tiện nhìn là được, không cần rất để ý.” Chữ Thiệu Lăng đối với việc học của Vệ Kịch có điều phòng bị, “Một trước hết nghỉ một lát, lại không cần người thi đỗ Trạng Nguyên, khắc khổ như vậy để làm gì.”

Vệ Kịch bật cười: “Thần biết.”

Chữ Thiệu Lăng mặc hồ cừu, bật dù đạp tuyết đi.

Trong Từ An điện lão Thái hậu đang nói chuyện cùng Chữ Thiệu Dương, cười khanh khách: “Hôm nay người ngược lại đến sớm, hôm qua ta cho người đưa thịt nai đến cho người, đã dùng chưa?”

“Ân.” Chữ Thiệu Dương cười cười, “Đa tạ hoàng tổ mẫu quan tâm, mấy ngày trước ta còn nói muốn ăn đâu.”

Lão thái hậu cười nói: “Ai gia còn nhớ rõ người thích ăn cái này....”

Hai người đang trò chuyện thì Chữ Thiệu Lăng đến, Chữ Thiệu Dương vội vàng đứng dậy, hai bên hành lễ chào hỏi, Thái hậu cười cười: “Hôm qua Lăng nhi đến phủ đệ bên kia ở đi, đã tu sửa xong chưa? Còn chỗ nào không vừa ý người nói cho ai gia, khiến người phủ Nội Vụ cho người thêm thêm giảm giảm.”

Chữ Thiệu Lăng cười cười: “Đa tạ hoàng tổ mẫu, Tôn nhi đã xem qua một lần, đều rất tốt, những đồ vật hoàng tổ mẫu ban cho Tôn nhi cũng đều bày lên, Tôn nhi làm cho bọn họ cẩn thận, vạn vạn không thể làm rơi vỡ.”

“Đáng cái gì, người thích ai gia lại chọn một ít cho người.” Lão Thái hậu nghĩ đến qua năm Chữ Thiệu Lăng liền muốn xuất cung, trong lòng vạn vạn không tha, thở dài nói, “Đáng thương người còn nhỏ tuổi như vậy, ngay cả Vương phi cũng không có liền muốn chính mình đi phủ đệ lại ra thao trường, ai gia nghĩ tới điểm này liền trong lòng khó chịu....”

Chữ Thiệu Lăng trấn an mỉm cười: “Vô sự, mỗi ngày còn phải vào triều, hạ triều tôn nhi sẽ đến thỉnh an hoàng tổ mẫu, mỗi ngày hoàng tổ mẫu đều có thể thấy ta, giống như khi ta còn ở Bích Đào uyển vậy.” Bạn đang ?

Thái hậu gật đầu, vẫn không yên lòng nói: “Quay đầu lại ai gia chọn cho người hai cung nhân đắc dụng bên người, người ở bên ngoài, ai gia vẫn sẽ lo lắng....”

“Người bên cạnh hoàng tổ mẫu, ta nào dám muốn, trở về lại khiến hoàng tổ mẫu cảm thấy thiếu sót cái gì, không phải thành lỗi của ta sao?” Trong mắt Chữ Thiệu Lăng đều là nhụ mộ chi tình (tình thân dành cho trưởng bối, chính xác là cha mẹ), “Nếu hoàng tổ mẫu uỷ khuất Tôn nhi mới không chịu dùng đâu, ta cũng không phải đứa nhỏ, hoàng tổ mẫu yên tâm là được.”

Chữ Thiệu Dương ngồi nghe nửa ngày, trong lòng đã sớm đánh nghiến ngũ vị bình, lão Thái hậu chưa bao giờ để ý chu toàn hẳn như vậy, nay cả cung nhân đều phải tự mình đưa, chẳng lẽ còn sợ Chữ Thiệu Lăng ở bên ngoài bị đông lạnh bị đói sao?

Trong lòng Chữ Thiệu Dương càng thêm khó chịu, lại bỗng nhiên nhớ đến Vệ Kịch, trong lòng vừa động, nở nụ cười nói: “Hoàng tổ mẫu yên tâm đi, hiện giờ trong phòng đại ca có người có thể đắc dụng đâu, biết tiến biết lùi, trong trong ngoài ngoài đem Đại ca chiếu cố rất tốt.”

Thái hậu không hiểu, quay đầu hỏi: “Ai? Ta như thế nào chưa từng nghe người nói qua?”

Chữ Thiệu Lăng buông chén trà, cười lạnh: “Tứ đệ ngược lại biết thật nhiều a....”

Chữ Thiệu Dương làm bộ không nghe thấy ý tại ngôn ngoại của Chữ Thiệu Lăng, bật cười nói với Thái hậu: “Hiện tại có ai không biết đâu, chính là... huynh đệ đồng bào của phò mã, nhất đẳng thị vệ bên người đại ca, Vệ Kịch.”

[1] Hai câu trong “Trường Hận Ca” của Bạch Cư Dị: “Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi – Tòng thử quân vương bất tảo triều”

50. Chương 50

Thái hậu ho nhẹ một tiếng, cầm lấy chén trà uống một ngụm, dùng khăn lau khoé miệng, hiền hoà mỉm cười: “Vệ Kịch a, ai gia cũng biết đến.”

Chử Thiệu Dương sững sốt: “Hoàng tổ mẫu... biết?”

“Làm sao sẽ không biết đâu?” Thái hậu nhìn Chử Thiệu Lăng cười cười, “Đại ca người trước kia có theo ta nói qua hử, không phải là hồi mùa xuân, người kia liều chết bảo hộ người lúc thân canh sao? Thị vệ kia vì cứu đại ca người thiếu chút nữa đem mệnh ném, ai gia biết.”

Chử Thiệu Dương có chút không cam lòng, nở nụ cười: “Ta nói đâu, làm sao Đại ca lại cùng thị vệ kia hảo như vậy, nghe nói hôm qua lần đầu tiên Đại ca ở lại Tần vương phủ, cũng mang theo thị vệ kia đi đâu.”

“Đó là đương nhiên.” Chử Thiệu Lăng bất động thanh sắc, “Vệ Kịch là nhất đẳng thị vệ bên người ta, kiến phủ đương nhiên muốn trước cho hử nhìn xem các nơi phòng bị có gì sơ hở.”

Chử Thiệu Lăng khê vuốt ngọc bội bên hông, cười khê: “Tứ đệ biết đó, bên cạnh ta... luôn luôn có chút miêu tam cầu tứ đến muốn chết, không nghiêm ngặt phòng bị, có khi cũng sẽ bị những miêu cầu đó cào một cái cắn một hơi, không làm chết người, nhưng cũng ghê tởm người.”

Chử Thiệu Lăng nhìn Chử Thiệu Dương thoáng hiện nét giận, trong lòng thích ý, cầm lò sưởi tay tựa trên gối mềm cười: “Mỗi khi nói đến đây còn muốn tạ hoàng tổ mẫu, khi kiến phủ hoàng tổ mẫu đưa bạc riêng cho phủ Nội Vụ, không thì Vương phủ cũng không được kiên cố như vậy, đêm qua Tôn nhi xem kỹ, tường viện đều cao hai trượng, thực bền chắc.”

“Một mình người ở bên ngoài, ai gia làm sao yên tâm được.” Thái hậu thở dài, “Ai gia liền nói cho người ở lại trong cung thêm một năm, sốt ruột cái gì đâu?”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười trấn an: “Sớm muộn gì cũng muốn dọn ra ngoài.”

Thái hậu như là quên rồi chuyện của Vệ Kịch, lại hỏi đến những nơi khác trong phủ đệ, Chử Thiệu Dương chen vào không lọt miệng, nghe hai người nói chuyện có chút ngưng ngừng, không bao lâu nói: “Hoàng tổ mẫu... hôm nay Tôn nhi còn chưa đi thỉnh an phụ hoàng đâu.”

Thái hậu gật gật đầu cười nói: “Đi thôi.”

Chử Thiệu Dương quỳ an.

Chử Thiệu Dương đi rồi, Thái hậu trầm mặc một khắc, nhẹ nhàng vuốt ve lò sưởi trong tay, một lúc lâu mới nói: “Dương nhi với người xảy ra chuyện gì?”

Chử Thiệu Lăng cười lạnh: “Tôn nhi cũng không biết.”

Vừa rồi Chử Thiệu Dương hiển nhiên cho là mình không biết mới nói ra, Thái hậu tình nguyện Chử Thiệu Dương vì Chử Thiệu Lăng mà tình cách gắt chính mình chứ không phải như vậy, làm Thái hậu nằng càng nguyện ý thấy hai huynh đệ đồng tâm hiệp lực, cho dù là đồng thời lừa gạt chính mình cũng được, đó cũng là ý che chở huynh đệ, nhưng vừa rồi chuyện gì xảy ra? Chử Thiệu Dương vội vã trước mặt mình sách thái Chử Thiệu Lăng sao?

Ở trước mặt mình còn như thế, trước mặt mình còn như thế, trước mặt hoàng đế, trong triều, chẳng phải càng muốn đối chọi gay gắt?

Thái hậu có linh cảm của nữ nhân, trước kia nàng liền có chút cảm giác, hiện tại lại càng xác định, giữa hai huynh đệ nhất định có chút hiểu lầm.

Tuy rằng chuyện vừa rồi của Chử Thiệu Dương khiến Thái hậu không hài lòng, nhưng lão Thái hậu vẫn khuyên nhủ: “Nhất mẫu đồng bào huynh đệ, có cái gì nói không rõ đâu? Dương nhi còn nhỏ, không hiểu lý lẽ, người không cần để ý đến hử, bình thường nhiều nhường nhịn hử một chút, có cái gì hiểu lầm khắp khiêng, hai người đến một chỗ nói rõ ràng thì thôi, nhưng không cho cất giấu tính kế như vậy, biết sao?”

Trong lòng Chử Thiệu Lăng cười lạnh, đời trước, hử làm sao lại không nghĩ như vậy? Chính là dã tâm của Chử Thiệu Dương quá lớn, chính mình lần lượt dễ dàng tha thứ sẽ chỉ làm hử càng ngày càng quá quắt,

nếu là cái khác hoàn hảo, Chữ Thiệu Dương không chỉ một lần mạo phạm đến trên người Vệ Kịch, điểm ấy Chữ Thiệu Lăng không có khả năng lại nhẫn.

Chữ Thiệu Lăng cười: “Tôn nhi biết.”

Chữ Thiệu Lăng vẫn luôn không hạ tử thủ với Chữ Thiệu Dương cũng do nhớ đến lời Thái hậu, mấy năm nay Thái hậu vì hắn mà hao phí không ít tâm tư, rất nhiều chuyện Chữ Thiệu Lăng đều hy vọng chờ Thái hậu quy tây lại làm, bất quá điều này cũng phải dựa trên điều kiện người khác có vội vàng đâm đầu tìm chết như vậy hay không. Chữ Thiệu Lăng lãnh tính bạc tình, thật muốn trở mặt đến ai cũng sẽ không nhớ.

“Lại nói tiếp... gần đây ai gia quả thật nghe nói qua về thị vệ kia của người.” Thái hậu nhẹ nhàng vuốt ve lò sưởi bằng bạc nguyên bọc lụa trong tay, đưa mắt nhìn Chữ Thiệu Lăng, “Người là cái có chủ ý, cho nên ai gia vẫn luôn chưa tuyển thị thiếp cho người, Lăng nhi, trong lòng người đều biết a, mặc kệ bây giờ hay là tương lai, ai gia đều không hy vọng thấy người chuyên sủng ai, đừng nói chi là một nam nhân.”

Chữ Thiệu Lăng đứng dậy ngồi lại bên người Thái hậu, dẫn theo chút thân mật của tổ tôn, thái hậu nhìn thần sắc Chữ Thiệu Lăng, bật cười: “Ai gia nói đến trong lòng người đi?”

Chữ Thiệu Lăng cúi đầu cười khê: “Còn có cái gì có thể giấu diếm được hoàng tổ mẫu đâu, hoàng tổ mẫu vừa biết chuyện Vệ Kịch, vậy cũng nên biết... hiện giờ Tôn nhi vẫn chưa cho qua hẳn cái gì, hẳn hiện tại bất quá còn là một cái nhất đẳng thị vệ, cái này thật không tính gọi là chuyên sủng...”

Đó cũng là nguyên nhân Thái hậu vẫn luôn dễ dàng tha thứ cho Vệ Kịch, ít nhất từ mặt ngoài nhìn vào, lão Thái hậu cũng không cảm giác ra Chữ Thiệu Lăng có bao nhiêu sủng ái Vệ Kịch, thị vệ kia ở bên người Chữ Thiệu Lăng gần một năm, không lên chức, không có ban thưởng trân bảo cùng phủ đệ, trong ngày thường Vệ Kịch cũng không khác gì với cung nhân tầm thường, việc nên làm hẳn một việc cũng không thiếu, vả lại mọi chuyện tận chức tận trách, cẩn thận chặt chẽ, không thị sủng sinh kiêu, không ở trong cung ỷ mạnh hiếp yếu, khiến người muốn bắt một chỗ sai cũng bắt không được, Thái hậu có ý muốn bắt đến gõ một phen đều tìm không được nhược điểm của hắn.

Công trình Chữ Thiệu Lăng mai phục từ một năm trước dần dần ra hiệu quả, bên ngoài Chữ Thiệu Lăng nâng lên là Vệ Minh cùng Vệ Chiến, hiện giờ Vệ phủ đã bắt đầu trở lại trong vòng quyền quý luẩn quẩn của hoàng thành, dần dần có dấu hiệu phục khởi, chính là người khác thấy, chỉ có Vệ Chiến như teh61 nào được Chữ Thiệu Lăng cùng Tử Quân Hầu phủ cất nhắc, hiện giờ làm phò mã cũng là Vệ Chiến, Vệ Chiến hưởng thụ quanh vinh đương nhiên cũng phải đồng thời trả giá chút thù lao, nói ví dụ như, làm ô dù cho Vệ Kịch.

Vệ Chiến liên tục lên chức, hiện giờ lại thành phò mã, so sánh với Vệ Kịch, một cái đệ đệ chỉ làm thị vệ này đương nhiên càng không làm người chú ý, đây đúng là Chữ Thiệu Lăng muốn nhìn đến, hẳn vì Vệ Kịch mà đề bạt địa vị Vệ gia, nhưng trách nhiệm này lại không muốn Vệ Kịch đảm đương, tuy rằng mặt ngoài Vệ Kịch mất đi một ít quyền lực, nhưng đổi đến được là an toàn cùng bình an của hắn, ít nhất là khi Chữ Thiệu Lăng còn chưa thể chứng khống hết thủy, Chữ Thiệu Lăng sẽ không để cho Vệ Kịch đứng ở nơi bị người trông thấy.

Chữ Thiệu Lăng lôi kéo tay Thái hậu, nhẹ giọng cười nói: “Ngay từ đầu là cảm thấy nam hài nhi mới mẻ, hiện giờ nhìn... bất quá chỉ là như vậy, thử qua mấy lần cũng không có ý gì, chờ thêm vài năm nữa hẳn trưởng thành, Tôn nhi sẽ thả người ra ngoài, tương lai cưới Vương phi, vẫn để hắn bên người cũng không phương tiện.”

Chữ Thiệu Lăng một câu nói đến trong lòng Thái hậu, Thái hậu cười nói: “Có thể chứ... người mỗi ngày bận rộn, theo lý thuyết bên người nên có một người được sủng ái cho người giải buồn nhì, ai gia cũng không nên lắm miệng, chính là mọi sự có độ, vừa may người hiểu được lí lẽ như vậy, ai gia yên tâm.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu, cười khê: “Chính là không nghĩ đến một điểm chuyện như vậy, lại để người làm đầu câu chuyện mà nói, thật sự là...”

“Người đừng nghi ngờ.” Thái hậu vỗ vỗ tay Chữ Thiệu Lăng, “Người phải làm đại sự, bao nhiêu ánh mắt nhìn người, hơi có chút sai lầm liền phải có người bắt đến viết thành văn, đó cũng là chuyện thường, nhìn xem phụ hoàng người, trong ngày thường những Ngự Sử đó khuyên ngăn can gián còn thiếu sao? Vệ Kịch này, nếu người thích, trước hết đem giữ bên người đi.”

Việc của Vệ Kích cuối cùng cũng đi được minh lộ trước mặt Thái hậu, trong lòng Chử Thiệu Lăng thả lỏng không ít, gật gật đầu: “Đa tạ hoàng tổ mẫu thương cảm.”

Nói xong việc này, tổ tôn hai người còn nói đến chuyện trong phủ Tĩnh Quốc công, lại hàn huyên một hồi....

....

“Tần vương quả nhiên nói như vậy?” Trong Chiêu Dương điện, Chử Thiệu Dương nghe cung nhân nghe lên nói đến cười khê, “Hắn ngược lại sẽ lừa gạt hoàng tổ mẫu...lại cứ hoàng tổ mẫu còn cái gì đều tin hắn!”

Cung nhân cúi đầu: “Tần vương quả thật nói như vậy, còn nói hiện tại đã cảm thấy người nọ không có ý gì, chờ thêm hai năm nữa cưới Vương phi sẽ đem Vệ Kích thả ra, nói bên cạnh mình có người như vậy không dễ nhìn, tương lai Tần vương phi cũng sẽ không đồng ý.”

Chử Thiệu Dương cười nhạo: “Người khác không biết ta còn biết đến, hắn cùng thị vệ kia ở Thiên Thọ hành cung hận không thể đều lấy vợ chồng chi lễ mà đối đãi, còn nói cái gì không có ý gì.... Được, lời này là Chử Thiệu Lăng chính mình nói.”

Chử Thiệu Dương lạnh lùng mỉm cười, là Chử Thiệu Lăng nói không đem Vệ Kích đương hồi sự, ha ha.... không biết vị kia ở Bích Đào uyển nghe thấy lời này sẽ có cảm tưởng gì đâu?

Hôm sau Phúc Nghi hồi môn, tiểu vợ chồng đồng thời thỉnh an hoàng đế, được chút ban thưởng, hoàng đế giữ Vệ Chiến nói chuyện, Phúc Nghi một mình đi Từ An điện thỉnh an Thái hậu.

Phúc Nghi quỳ xuống dập đầu lạy ba cái, đứng dậy, quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái, đứng dậy, lại quỳ, lại dập đầu ba cái. Thái hậu vội vàng lệnh ma ma đỡ Phúc Nghi đứng lên, kéo Phúc Nghi đến bên người xem kỹ, hôm nay Phúc Nghi mặc một thân áo da hồ đỏ thắm thêu chỉ vàng đối với áo vân cẩm, trên đầu đội mấy phượng sai bằng vàng, một thân xiêm y so với lúc trong cung còn muốn hoa lệ chút, Thái hậu nhìn thích, nắm tay Phúc Nghi hỏi: “Phò mã có đối tốt với ngươi? Người trong Vệ phủ với ngươi đủ cung kính?”

Phúc Nghi cúi đầu cười khê: “Phò mã thực tốt, thực săn sóc ta, người trong cung cũng rất tốt, trong nhà có lão thái thái, vài vị thái thái, đều là người hiền lành.”

“Vậy đi.” Thái hậu vỗ vỗ tay Phúc Nghi, thấp giọng cười nói, “Kia ai gia cũng chỉ cần chờ tin lành của ngươi.”

Phúc Nghi đỏ mặt, cúi đầu không đáp, Thái hậu cười cười: “Đứa nhỏ này, đều đã lập gia đình, có cái gì ngại nha....”

“Nói cái gì đó?” Chử Thiệu Lăng vào trong phòng thỉnh an Thái hậu, Phúc Nghi đứng dậy liền muốn dập đầu, Chử Thiệu Lăng vội ngăn lại, “Không có người khác, liền không cần một bộ tam quỳ cửu khấu kia, Tứ muội muội vừa trở về, chúng ta vẫn là ngồi xuống nói chuyện là được.”

Chử Thiệu Lăng ngồi xuống cười khê: “Ta nhớ rõ hôm nay là ngày tứ muội muội hồi môn, lại đây quả nhiên nhìn thấy, ở Vệ phủ thế nào?”

Phúc Nghi hàm tiểu gật đầu: “Thực hảo, mặc dù không bằng trong cung xa hoa, nhưng cũng là cảm ý ngọc thực, người của quý phủ cũng rất cung kính với ta, biến thành ta lúc nào cũng cảm thấy có chút mất tự nhiên.”

“Muội muội là công chúa tôn quý, các nàng tự nhiên sẽ có kính sợ.” Chử Thiệu Lăng tinh tế hỏi tình hình Vệ phủ, yên lòng, “Ta chuẩn bị vài thứ cho muội muội, đều là vài thứ đồ chơi quý giá người thích, trong chốc lát nhớ đem về.”

Chử Thiệu Lăng không ra tay thì thôi, vừa rat ay đều là cực kỳ hào phóng, hôn sự của Phúc Nghi từ đầu đến cuối đều thực hoàn hảo, trong lòng Phúc Nghi rất biết ơn, vội vàng nói: “Đại ca đã vì ta tiêu hao nhiều như vậy, làm sao lại muốn đồ vật cả Đại ca.”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười: “Người có thể sống ngày an lành ta cũng an tâm, Vệ Chiến bên kia ta cũng sẽ dặn dò hắn, hiện giờ chỉ còn chờ các người nở hoa kết quả, ta đây một hồi hao tâm tổn trí cũng tính có hồi báo.”

Phúc Nghi xấu hổ cúi đầu, Thái hậu không được bật cười: “Người ngược lại cùng ai gia nghĩ đến một chỗ, ha ha...”

Cùng lúc đó trong Bích Đào uyển, Vệ Kịch nhận được một phong thư không đầu không đuôi.

Bạn đang ?

Thư là do cung nhân quét tuyết nhìn thấy, phong thư nghiêm nghiêm thực thực chỉ viết hai chữ “Vệ Kịch”, cung nhân cũng không biết chữ, đưa cho Vương Mộ Hàn nhìn, Vương Mộ Hàn chăm chú một hồi, giao cho Vệ Kịch.

Nguyên bản Vương Mộ Hàn muốn trực tiếp đưa cho Chữ Thiệu Lăng, sau lại nghĩ đến mọi việc Vệ Kịch đều không có gạt Chữ Thiệu Lăng, rõ ràng là thư cho Vệ Kịch, chính mình lại chặn lấy đưa cho Chữ Thiệu Lăng, hai người trở về không khéo nghĩ mình lại là tiểu nhân, Vương Mộ Hàn có thể hầu hạ bên người Lăng hoàng hậu mười mấy năm, lại làm thủ lĩnh thái giám bên cạnh Chữ Thiệu Lăng mấy năm nay không phải không có đạo lý, tâm tư Chữ Thiệu Lăng, tổng yếu đoán được bảy tám phần mới hảo.

Sau khi Vệ Kịch nhận được thư liền trước mặt Vương Mộ Hàn mở ra, Vệ Kịch cũng không phải ngốc, tin đưa đến như vậy, nội dung bên trong tuyệt đối sẽ không tốt được chỗ nào, Vệ Kịch mở ra nhìn kỹ, bên trong kỹ lưỡng đem toàn bộ nội dung lời nói của Thái hậu cùng Chữ Thiệu Lăng ghi xuống.

Từ Thái hậu khuyên nhủ Chữ Thiệu Lăng không cần chuyên sủng đến Chữ Thiệu Lăng nói sau khi mình cưới Tần vương phi sẽ đem Vệ Kịch đuổi đi, không sót chữ nào, toàn bộ đều viết lên, Vệ Kịch mở thư trước mặt Vương Mộ Hàn, Vương Mộ Hàn nhìn không được đưa mắt nhìn quét một lần, lúc này thay đổi sắc mặt, vội nói: “Vệ đại nhân không thể cả tin! Đây không biết là kẻ hạ lưu nào làm ra...”

Vệ Kịch đọc kỹ một lần, sắc mặt lại không có biến hoá.

Vương Mộ Hàn thầm kêu khổ một trăm lần, chính mình làm sao lại tự cho là thông minh làm như thế, trực tiếp đem thư giấu mất giao cho Chữ Thiệu Lăng là được rồi, lời vừa rồi Vương Mộ Hàn nói cho Vệ Kịch, kỳ thật bản thân cũng đã tin, nếu không có việc này, ai sẽ nhớ lấy kỹ càng viết xuống cho Vệ Kịch đâu, tâm tư thật ác độc!

Vương Mộ Hàn nhìn hai người đi đến hôm nay, sợ ra sự cố gì, vội vàng không ngừng nhẹ giọng khuyên nhủ: “Vệ đại nhân ngàn vạn đừng để trong lòng, tin không quy củ như vậy, ai biết là kẻ nào cố ý làm ra đâu? Theo lý ta không nên đưa đến cho đại nhân, trực tiếp ném vào trong lò sưởi là được rồi, Vệ đại nhân...”

“Vương công công nói gì đó.” Vệ Kịch nhìn kỹ lá thư, giống như muốn từ giữa tìm ra cái gì, “Đây trăm triệu không thể đốt, đây là...”

Vệ Kịch để sát lá thư vào, nhẹ nhàng hít một hơi: “Tùng hương mặc, đây là Hối Tín viện chuyên môn đưa các hoàng tử sử dụng.”

Vương Mộ Hàn nhất thời không kịp phản ứng, sững sờ nói: “Vệ đại nhân mới vừa nói cái gì?”

Vệ Kịch thấp giọng nói: “Tuy rằng hương vị rất nhạt, nhưng vẫn nghe được ra, đây là tùng hương mặc chuyên dùng cho các hoàng tử, chỉ có trong Hối Tín viện, là...” Trong lòng Vệ Kịch biết đại khái đây là bút tích của ai, nhưng không có chứng cứ rõ ràng lại không dám nói, chỉ nói, “Chờ điện hạ trở về giao cho điện hạ đến tra đi, người này dám một mình ghi lại sinh hoạt của Thái hậu cùng điện hạ, kỳ tâm nhưng tru, để điện hạ trở về xử lý là được.”

Vương Mộ Hàn gật gật đầu, lại vẫn không nhận được hỏi: “Vệ đại nhân... nhìn lời này không an tâm sao?”

Vệ Kịch có chút ngượng ngùng, chuyện của hắn Vương Mộ Hàn cũng biết rồi đó, điện hạ... quá tốt với hắn, làm sao lừa được người trong Bích Đào uyển, trong lòng Vệ Kịch ngọt ngào, sắc mặt lại có chút đỏ lên, cúi đầu lắc lắc: “Chờ điện hạ trở về xử lý làm sao đi.” Nói xong trở lại thư phòng tiếp tục nhìn bài tập Trương Lập Phong cho hắn.

Vệ Kịch không lừa Vương Mộ Hàn, hắn quả thật không để trong lòng. Không nói đến này không nhất định là thật, chính là, nếu Chữ Thiệu Lăng thật sự cùng Thái hậu nói như vậy, thì lại thế nào đâu?

Chữ Thiệu Lăng càng ra vẻ không để ý hắn, chính là càng để ý.

Điện hạ của hần còn chưa đi được đến vị trí không chỗ nào cố kỵ kia, trước đó, Chữ Thiệu Lăng đã cho hần đầy đủ bảo hộ cùng sủng ái.

Vệ Kích cảm thấy kỳ quái, vì cái gì có người muốn đem thư này đưa đến cho mình nhìn, muốn làm cho mình giận dữ điện hạ sao? Kia làm sao có thể?! Đừng nói Chữ Thiệu Lăng nói lời này cũng là vì bảo vệ mình, liền tính Chữ Thiệu Lăng muốn giết mình... Vệ Kích nghĩ nghĩ, chính mình cũng sẽ chỉ tạ ơn.

Khiến hần không tin hàng vạn hàng nghìn sủng ái của Chữ Thiệu Lăng với hần, không tin Chữ Thiệu Lăng chân chân thực thực yêu thương hần, lại muốn hần tin vài câu đầu môi có lệ của Chữ Thiệu Lăng với Thái hậu, Vệ Kích lắc đầu không thể tin, người nọ đem hần làm ngọc tử sao?

Vệ Kích càng nghĩ về phong thư này càng không biết phải nói gì, cúi đầu tiếp tục nhìn binh pháp.

Lúc này trong Chiêu Dương điện phía xa, Chữ Thiệu Dương đầy cõi lòng chờ mong đại khái cả đời cũng sẽ không hiểu, Vệ Kích người này, vĩnh viễn sẽ không hoài nghi Chữ Thiệu Lăng, hiểu lầm Chữ Thiệu Lăng.

51. Chương 51

Chữ Thiệu Lăng nhìn tín trong tay, không giận mà cười: “Vất vả hần nhớ rõ ràng như vậy.”

Trong buồng lò sưởi chỉ có ba người Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kích cùng Vương Mộ Hàn, Vương Mộ Hàn còn đang lo lắng Chữ Thiệu Lăng trách mình đưa tín cho Vệ Kích, khom người nói: “Đều là nô tài không đúng, này...”

“Không phải lỗi của công công.” Chữ Thiệu Lăng cười nhạt, “Hần muốn Vệ Kích biết, luôn luôn có biện pháp, truyền tin không thành, lần sau nói không chừng liền tự mình đến ra mặt khiêu khích, tính tình của hần, ta cũng biết...”

Chữ Thiệu Lăng làm việc cũng không hối hận, nhưng hiện tại lại nhịn không được hoài nghi chính mình, tước kia mất mù sao? Lại tìm mọi cách che chở thứ đồ vật kia, sủng đến trên trời, thật sự là ăn không được một huynh đệ đệ tử muội khác huyết thống, chỉ có một đệ đệ, Lăng hoàng hậu đi rồi chỉ còn một thân nhân, liền tất cả đều trao không cần nhận lại, nghĩ đến lời dặn của Lăng hoàng hậu trước lúc lâm chung, đây là huynh đệ duy nhất nhất mẫu đồng bào, cũng đành phải tha thứ hần.

Nhưng hiện tại Chữ Thiệu Lăng không còn trông cậy vào nữa. Nhìn Vệ Kích, lửa giận trong lồng ngực Chữ Thiệu Lăng lại càng thẳng hướng lên trên. Chữ Thiệu Dương trên chọc hần còn được, lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu khích Vệ Kích, Chữ Thiệu Lăng lần này làm thế nào cũng không lại tha thứ hần.

Chữ Thiệu Lăng cầm giấy viết thư trong tay, nhướng mày nhìn kỹ thần sắc Vệ Kích, trên mặt Vệ Kích ngược lại không có chút nào thương tâm, nhưng đồ ngọc này luôn hướng đến có thể thì khoan dung, Chữ Thiệu Lăng cũng không rõ ràng Vệ Kích thật sự không khổ sở hay là hần ra vẻ không để tâm cho mình nhìn, nghĩ nghĩ nói: “Công công đi Từ An điện một chuyến, liền nói ta hôm nay không khỏe, xin Thái hậu một ít bình tâm thuận khí hoàn đến, nếu Thái hậu hỏi người, người chỉ cần nói cái gì cũng không biết là được.”

Vương Mộ Hàn không rõ ràng, nhưng vẫn khom người đi.

Việc cấp bách, vẫn là muốn hảo hảo dỗ dành Vệ Kích mới được.

Chữ Thiệu Lăng đem thư để một bên, đứng dậy nắm tay Vệ Kích để hần cùng ngồi lên tháp, thấp giọng nói: “Hôm nay việc này ta cũng không gạt người, trên tín này, đều là sự thật, hôm qua ở Từ An điện, ta... thật sự nói như vậy.”

Vệ Kích nhìn Chữ Thiệu Lăng gật gật đầu, chờ nghe Chữ Thiệu Lăng nói tiếp.

Chữ Thiệu Lăng mím môi mỏng, nói tiếp: “Thái hậu bên kia... ta vẫn luôn không muốn nói rõ ràng, là không cần phải, Thái hậu đã nhiều tuổi, rất nhiều chuyện không tất yếu tại Thái hậu... lúc nàng còn tại thế cùng nàng tranh chấp, liền tính hiện tại chúng ta đem chuyện nói rõ ràng, trừ bỏ khiến Thái hậu nhắm vào người

cũng không còn tác dụng khác, cho nên... đây là uỷ khuất người, ta không nên nói lời khiến người thương tâm như vậy, tính, ta cho người chịu tội, đừng để trong lòng.”

Chữ Thiệu Lăng nắm tay Vệ Kịch nói lời khẩn thiết, Vệ Kịch có chút ngại ngùng, chuyện này không có nghiêm trọng a, điện hạ lại trịnh trọng như vậy làm gì, còn nói lời ngọt nị như vậy, thật sự là thẹn thùng chết người.

Vệ Kịch thấp giọng nói: “Thần đều hiểu được, điện hạ sợ thần gặp chuyện 5không may, đều vì yêu thương thần.... Thần hiểu được.”

“Đúng vậy, ta hiện tại cái gì cũng không thêm để ý, chính là sợ đem lửa dẫn đến trên người người.” Chữ Thiệu Lăng thở ra một hơi, quả nhiên Vệ Kịch hiểu được tâm ý của mình, “Người xem Thái hậu ở Từ An điện mỗi ngày tụng kinh niệm Phật, kỳ thật thể lực sau lưng Thái hậu không nhỏ, không nói nhân thủ mấy năm nay Thái hậu phân tán trong cung, riêng nói có phủ Tĩnh Quốc công cùng Vi gia hai cái nương gia, Thái hậu thật muốn làm chuyện gì cũng sẽ thuận buồm xuôi gió, Thái hậu là thân tổ mẫu của ta, nhưng có một số việc cũng không thể không phòng.... Người hiểu được khổ tâm của ta là tốt rồi.”

Vệ Kịch gật gật đầu, có chút ngượng ngùng: “Điện hạ đều là vì thần, thần... hiểu được, nếu không phải điện hạ hao tâm tổn trí chu toàn cho thần, một năm này thần ở bên cạnh điện hạ tuyệt không thể qua thích ý như vậy, trước kia điện hạ dặn dò thần mọi việc không được vượt lên gia huynh, thần nghĩ qua liền hiểu được, điện hạ là sợ thần nổi bật bị đưa lên đầu sóng ngọn gió, điện hạ chỉ muốn cho thần an hưởng vinh hoa, trong lòng thần vừa hổ thẹn lại cảm kích, thần ăn nói vụng về... không hiểu biểu đạt thế nào, nhưng trong lòng rõ ràng.”

Vệ Kịch khó được dựa sát vào một chút, chủ động nắm lấy một bàn tay của Chữ Thiệu Lăng, thấp giọng nói: “Tứ.... người đưa tin nọ là đem thần làm ngốc tử hay sao? Không tin điện hạ lại phải tin hần, thần lại không có điên, thần không thể thông tuệ bằng điện hạ, nhưng mỗi ngày nhìn binh pháp cũng hiểu được 75 chút đạo lý, ngày xưa nếu Triệu vương không phải tin lời gièm pha mà giết chết tướng quân Lý Mục, cũng sẽ không làm cho người Tần bị Hàm Đan lật đổ. Còn có võ thần Hạng Võ, nếu không phải trúng kế phản gián của Lưu Bang hiểu lầm Phạm Tăng thông đồng với địch, cũng sẽ không cùng Á Phụ trở mặt, rơi vào tình cảnh tự vẫn Ô Giang. Bao nhiêu quân thần vốn là nhiều năm giúp đỡ lẫn nhau tiến tới, chính là thua ở không đủ tín nhiệm lẫn nhau, chuyện xưa không thể quên, thần sẽ không đi vào vết xe đổ của những người đó.”

“Điện hạ... là người đối với thần tốt nhất, thần chỉ tin điện hạ, thần so không được điện hạ cùng đại ca uy vũ như vậy, thần đầu óc ngốc, có một số việc nhất thời nghĩ không rõ, nhưng về sau thần cũng sẽ giống hôm nay vậy... đem toàn bộ tâm nguyện thổi gió đều nói cho điện hạ, điện hạ nhất định vừa thấy liền hiểu, nói cho thần, thần cũng hiểu được.”

Không thể không nói, mặc dù Vệ Kịch làm người không quá thông tuệ, nhưng mỗi một việc liên quan đến Chữ Thiệu Lăng đều có cảnh giác của động vật nhỏ, hần có thể cảm nhận được sự nóng lòng giải thích với mình của Chữ Thiệu Lăng, sợ chính mình sẽ hiểu lầm tình cảm của hần, Vệ Kịch không chờ Chữ Thiệu Lăng giải thích đã trước bực bạch trung tâm làm cho Chữ Thiệu Lăng yên tâm: “Phàm là loại lời nói không tốt này, thần nghe chỉ hiểu được là người khác có ý định châm ngòi, nghe không hiểu thần sẽ chờ điện hạ nói cho thần nghe, tóm lại thần sẽ không tin, thần là thị vệ của điện hạ, chỉ tin điện hạ, chỉ nghe điện hạ.”

Mỗi khi Vệ Kịch cùng Chữ Thiệu Lăng một chỗ giống như đều ở nghe Chữ Thiệu Lăng nói, rất ít khi một hơi nói nhiều như vậy, Chữ Thiệu Lăng nghe nhất thời sửng sốt, trong lòng thoải mái không thôi, trời thấy còn thương, lão thiên vẫn còn để mắt đến mình, mới đưa một cái bảo bối như vậy đến bên cạnh mình.

Vệ Kịch tự mình nói nửa ngày thấy Chữ Thiệu Lăng không nói gì cũng sửng sốt, thăm dò hỏi: “Thần... nói bừa một hồi, nói sai cái gì rồi sao?”

“Không.” Chữ Thiệu Lăng đem Vệ Kịch giam vào trong ngực, than nhẹ, “Chỉ là lại bị người làm kinh hách một hồi, hôm nay có những lời này của người, làm cho ta giảm đi nhiều ít băn khoăn....”

Vệ Kịch có chút ngượng ngùng, Chữ Thiệu Lăng đây là khen hần đi?

“Điện hạ....” Vương Mộ Hàn ở gian ngoài nhẹ giọng thông báo, “Thần đã đem được về.”

Vệ Kịch nghe thế muốn đứng dậy, Chữ Thiệu Lăng lại ôm lấy Vệ Kịch không cho hấn động, chỉ nói: “Thái hậu có nói gì không?”

Chữ Thiệu Lăng không để hấn tiến vào nội thất, Vương Mộ Hàn tự nhiên không dám đi vào, ở bên ngoài trả lời: “Thái hậu nương nương nghe nói điện hạ muốn dùng được này liền sốt ruột, vẫn luôn hỏi nô tài làm sao vậy, nô tài nói không biết, lúc đầu Thái hậu nương nương không tin, lại hỏi mấy lần nô tài đều bảo không biết, lúc này mới cho nô tài trở về, lại dặn điện hạ đại khí thương thân, có cái gì ỷ khuất liền nói cho Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương sẽ tự mình làm chủ cho điện hạ.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, đuổi Vương Mộ Hàn đi xuống.

Vệ Kịch ngẩn người, nhỏ giọng hỏi: “Điện hạ là giả ốm sao?”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu cười khê: “Đúng, đến... trước hết để cho ta thân thân một hồi.” Chữ Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kịch xoay người, đem người đặt ở trên tháp, Vệ Kịch vội nhỏ giọng la lên: “Điện hạ, trời còn sáng....”

Chữ Thiệu Lăng vài cái đem ngoại bào của ck cởi ra, cười khê: “Ta muốn giả bộ bệnh, đương nhiên phải nằm trên giường, nghe lời, đi theo cùng ta....”

Vệ Kịch chống đỡ không được, chỉ phải mặc Chữ Thiệu Lăng xoa nắn khi dễ....

Chữ Thiệu Lăng giống như quên mất chuyện lá thư, chỉ giả bệnh một ngày đã đem chuyện bỏ qua không đề cập tới, ngày hôm sau như trước nên vào triều vào triều, nên thảo luận chính sự thảo luận chính sự, nên thĩnh an thĩnh an, mặc cho Thái hậu có hỏi thể nào Chữ Thiệu Lăng cũng ngậm miệng không nói, không hé ra một lời bình tâm thuận khí hoàn kia là dùng làm gì, chỉ nói vô sự.

Thái hậu làm sao lại dễ lừa gạt, trong ngày thường Chữ Thiệu Lăng hơi có chút đau đầu mệt mỏi Thái hậu đều phải đem ngự y gọi đến tự mình hỏi, Chữ Thiệu Lăng bị Thái hậu ép hỏi vài lần, chỉ phải đáp: “Tôn nhi... bị Dương khi chọc giận, thôi thôi, không thể nói ra lại khiến hoàng tổ mẫu sinh khí.”

Vừa nói ra lời này Thái hậu càng muốn biết rõ ràng, Chữ Thiệu Lăng bị ép đến cùng chỉ phải đem lá thư của Chữ Thiệu Dương giao cho Thái hậu, thấp giọng thở dài: “Đây là người bên cạnh Dương nhi giao cho Vệ Kịch, may mắn bị ta cản lại, Vệ Kịch cũng chưa thấy qua.”

Chữ Thiệu Lăng không muốn Thái hậu cảm thấy là Vệ Kịch trêu chọc thị phi, trước đem Vệ Kịch kéo xa xa ra ngoài, cảm khái nói: “Dương nhi thật sự làm ta thương tâm, hấn đối với ta như vậy thì thôi, ta chắn đường hấn, ta hiểu được, chính là hấn còn dám ở nơi của hoàng tổ mẫu động tay chân, khác gì cô phụ tấm lòng của hoàng tổ mẫu mấy năm nay với hấn....”

Chữ Thiệu Lăng nói sầu não, Thái hậu lại càng giận đến ngồi không vững, cả giận nói: “Ta đúng là có mắt không trông, uống phí thương yêu một cái nghiệp chướng! Chờ ta gọi hấn đến, đem tin này ném đến trước mặt hấn hỏi rõ ràng! Người tới!”

“Hoàng tổ mẫu không thể!” Chữ Thiệu Lăng vội vàng ngăn lại, quỳ xuống khổ khuyện, “Hoàng tổ mẫu có tức giận gì cứ phát lên Tôn nhi là được, việc này nếu làm lớn lên bị phụ hoàng biết, Dương nhi còn mệnh sao?!”

Thái hậu quá bị thương, không chịu được mà khóc, đem Chữ Thiệu Lăng nâng dậy, khóc nói: “Người đứa nhỏ này sao lại hiểu chuyện như vậy, vì việc này mà nộ khí công tâm, nếu không phải ai gia ép người người còn không nói.... Người là tâm của ai gia đâu, là đầu quả tim của ai gia đâu....”

Thái hậu lại càng cảm thấy Chữ Thiệu Lăng biết đạo lý lại hiểu chuyện, ôm lấy hấn khóc một lúc lâu: “Chẳng lẽ việc này xem như xong?”

Chữ Thiệu Lăng thở dài: “Tôn nhi sẽ tìm cơ hội giáo huấn hấn, đến khi hấn trưởng trí nhớ về sau sửa đổi thì thôi, hoàng tổ mẫu nói đúng, nhất mẫu đồng bào huynh đệ, có gì nói không được đâu, ta là đại ca của hấn, tất nhiên phải biết bao dung.”

Thái hậu lại càng đau lòng, giữ Chữ Thiệu Lăng ở bên nói nửa ngày.

Trong Bích Đào uyển lại trước sau như một bình tĩnh, Chữ Thiệu Dương không khỏi nghi hoặc, phong thư mình đưa đến như thế nào lại giống đá chìm đáy biển vậy? Là người trong Bích Đào uyển không phát hiện? Vẫn là Chữ Thiệu Lăng đem tín hủy rồi?

Chữ Thiệu Dương không biết, bắt đầu từ ngày hôm đó, Chữ Thiệu Lăng đã giữ chặt Vệ Kích trong cung của mình không cho đi ra, Chữ Thiệu Dương có muốn gặp mặt khiêu khích một phen cũng tìm không được cơ hội.

Lúc Chương công công bên người hoàng đế đến gặp Chữ Thiệu Dương đưa hấn đi diện thánh, Chữ Thiệu Dương còn đang sốt ruột băn khoăn chuyện Vệ Kích, không để ý đến sắc mặt khó xem của công công, cũng không biết trong Thừa Càn cung lúc này, hoàng đế ngay cả ý nghĩ muốn ăn sống hấn cũng có.

Trong nội thất của Thừa Càn cung chỉ có một mình hoàng đế, sau khi đem Chữ Thiệu Dương đưa vào ngay cả Chương công công luôn bên cạnh hoàng đế cũng lui xuống, Chữ Thiệu Dương cảm giác được không đúng, quỳ xuống thỉnh an, lại thật lâu không nghe được hoàng đế cho hấn miễn lễ.

Hoàng đế lẳng lặng nhìn Chữ Thiệu Dương quỳ gối trước mắt, một lúc lâu mới nói: “Trẫm cũng không biết, hiện giờ người đã có bản lĩnh như vậy.”

Chữ Thiệu Dương sững sốt không biết nên nói tiếp như thế nào, lời này của hoàng đế có ý gì?

Chữ Thiệu Dương dơ dợ một lát, chằm chước hồi đáp: “Nhi thần không hiểu ý tứ phụ hoàng, nhi thần làm sao lại có bản lĩnh đâu?”

“Không bản lĩnh?” Hoàng đế cười lạnh, đem mấy phong thư trên bàn ném đến trước mặt Chữ Thiệu Dương, cả giận nói, “Chính người nhìn xem đây là cái gì?! Hôm qua trong đại sảnh thảo luận chính sự vừa mới thương nghị tốt chuyện phóng lương quan trọng cho năm sau, còn không có thành văn bản, người làm sao sẽ biết? Như thế nào còn đưa ra bên ngoài?!”

Chữ Thiệu Dương nhặt mấy lá thư trên đất, tìm trong nháy mắt ngừng đập, chữ trên giấy này... không khác gì trên phong thư hấn đưa đến Bích Đào uyển!

Chữ Thiệu Dương lại nhìn kỹ nội dung trên giấy mà rung mình, từ sau khi hoàng đế khỏi bệnh hấn chưa bao giờ tham gia đình nghị, quả thật hấn cũng có chỗ hỏi thăm tin tức, nhưng hấn chưa bao giờ đem những việc quan trọng như thế truyền ra ngoài a!

Chữ Thiệu Dương vội vàng giải thích: “Phụ hoàng, nhi thần không biết đây là cái gì, giấy viết thư này ta quả thật có, nhưng loại giấy này các cung các viện đều dùng giống nhau, không thể liên nhận định là nhi thần a, còn có nét chữ này, phụ hoàng biết nét chữ nhi tử, này không phải bút tích nhi thần, nhi thần thật sự không biết đây là cái gì a!”

Hoàng đế lạnh giọng nói: “Người ngược lại phải được sạch sẽ, chỉ là trẫm không chỉ vì thế mới nói là người, thứ này là từ hậu cung theo xe chở hàng đi ra, một khi tìm được trẫm lập tức phái người tra, mục đích để viết thư này là từng hương mặc chuyên dùng của hoàng tử, việc này tất nhiên theo một trong số các người có liên quan, trong ngày thường đưa các người đến Hối Tín viện chỉ có vài người, vừa rồi trẫm đem đem toàn bộ những người đó bắt lại, làm cho bọn họ viết chữ đến so...”

Chữ Thiệu Dương khẩn trương, đang muốn giải thích lại bị hoàng đế lớn tiếng ngắt lời: “Người giấu được thật tốt! Ngày thường theo người lên lớn thái giám kia quả thật biết chữ, đây là nét chữ của hấn!”

Vừa rồi hoàng đế đem bản thảo của thư đồng các hoàng tử lấy đến so đối một phen, đều không giống, vẫn là thư đồng Lăng Hạo của Chữ Thiệu Lăng trung tâm, chính mình bọc bạch nói vài tiểu thái giám bên người Chữ Thiệu Lăng cũng biết chữ, hoàng đế lập tức lệnh tùy tùng các hoàng tử viết vài chữ, quả nhiên tìm được người viết thư!

Chữ Thiệu Dương cực kỳ sợ hãi, này đúng là bút tích của thái giám An Húc bên cạnh hấn, vì che giấu chính mình, mấy thứ này hấn đều để An Húc viết, chính là người khác đều cho rằng An Húc không biết chữ, không nghĩ đến lại bị hoàng đế kéo đi ra, hiện tại Chữ Thiệu Dương có miệng cũng nói không được, mấy phong tín này xác xác thực thực không phải là hấn viết a!

Bạn đang ?

“Phụ hoàng!” Chữ Thiệu Dương cố gắng thanh tỉnh một chút, run rẩy nói, “Này cũng không nhất định là do nhi tử làm, nhi thần dù có một vụn lá gan cũng làm sao dám truyền tin ra ngoài, lại nói nhi thần làm việc này có chỗ tốt gì?! Nếu tìm được đó là tự thể của An Húc, làm sao lại không thể có việc An Húc bị người mua chuộc?! Nhi tử với phụ hoàng trung tâm như một, như thế nào sẽ làm ra loại chuyện này?!”

Sắc mặt hoàng đế dễ nhìn một ít, Chữ Thiệu Dương vội la lên: “Phụ hoàng cũng biết, hiện giờ trong cung không ít người xem không vừa mắt nhi thần....” Chữ Thiệu Dương nhìn thần sắc hoàng đế, cảm thấy run rẩy, trong lòng hiện lên một tia nghi ngờ, hoàng đế lúc mới nhìn thấy tin này, khẳng định đầu tiên nghi ngờ Chữ Thiệu Lăng!

Đúng rồi, phụ hoàng vẫn luôn kiêng kị Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Dương cố gắng ổn định thanh âm, run rẩy nói: “Nhi tử ngu dốt, lại không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nói chuyện sẽ có khi đắc tội người, hiện giờ nhi tử... ngay cả đại ca cũng đắc tội, có thể thấy được nhi tử sẽ không ứng đối, trong cung này bao nhiêu người muốn hại nhi tử đâu, làm sao biết được không phải có người hạ độc thủ nhằm ly gián phụ hoàng cùng nhi thần đâu?!”

Trong đầu hoàng đế hiện lên một ý niệm, còn chưa kịp xem xét đã nghe truyền Thái hậu đến.

Thái hậu nguyên bản đang trong Từ An điện cùng các phi tần nói chuyện, Chữ Thiệu Lăng đột nhiên phái Vương Mộ Hàn lại đây cùng nàng nói không biết Chữ Thiệu Dương mạo phạm hoàng đế thế nào, hoàng đế giận dữ, muốn xử trí Chữ Thiệu Dương, Thái hậu lo lắng không yên, để các ma ma dắt đến đây rồi, vừa đến liền thấy một màn này.

Hoàng đế áp chế lửa giận thỉnh an Thái hậu, thấp giọng nói: “Như thế nào còn kinh động mẫu hậu? Đều do nhi tử không tốt.”

Thái hậu thở dài: “Hoàng đế, Dương nhi vẫn chỉ là đứa nhỏ, có chuyện gì người nhẹ nhàng dạy dỗ hần.”

Hoàng đế vẫn còn tức giận, cầm lấy một trương giấy viết thư đưa đến cho Thái hậu, cả giận nói: “Mẫu hậu nhìn, đây là bút tích của thái giám bên người nghiệp chương này, nhi tử đang còn tra....”

“Dương nhi!” Thái hậu vốn muốn đến khuyên nhủ cùng giảng hòa, nhưng vừa thấy trương giấy cùng bút tích quen thuộc này lửa giận trong lòng lại bốc lên, việc trước việc sau đều một lần phát tác, lớn tiếng quát hỏi, “Người như thế nào lại còn làm mấy thứ này?! Chuyện lần trước ai gia đã châm chước, người cũng không biết hối cải?!”

Một câu nói của Thái hậu liền xác định tội danh của Chữ Thiệu Dương.

52. Chương 52

Trong Từ An điện, hoàng đế tự nhìn châm nước trà cho Thái hậu, thấp giọng thở dài: “Đều là nhi tử không biết cách dạy con, khiến mẫu hậu phí tâm.”

Vừa rồi trong Thừa Càn cung Thái hậu bị Chữ Thiệu Dương làm giận đến đứng không vững, hoàng đế lập tức bỏ xuống thăm vấn Chữ Thiệu Dương, trực tiếp bế môn lại thưởng hai mươi nghìn lạng, Chữ Thiệu Dương lúc đầu còn cầu xin tha thứ kêu oan, nhưng rốt cuộc thân kiêu thế quý, nghìn lạng bằng đồng mạ vàng đánh xuống vài cái liền đổi giọng, đánh xong hai mươi nghìn lạng Chữ Thiệu Dương đã sớm đau đến hôn mê bất tỉnh, hoàng đế cũng không để người đưa về Chiêu Dương điện, trực tiếp nâng vào trong thiên điện Thừa Càn cung.

Thái hậu vừa giận dữ vừa thương tâm, hoàng đế trước tiên đỡ lão Thái hậu trở về Từ An điện, uống hai chén trà sắc mặt mới tốt một ít.

“Mấy năm nay ai gia đúng là uống thương yêu nghiệp chương này....” Thái hậu một câu nói chưa xong, lệ đã lăn rơi, ngay cả hoàng đế tình mẫu tử không quá sâu đậm cũng đỏ mắt, vội vàng khuyên nhủ: “Các

hoàng tử gay thất vọng cùng mẫu hậu có quan hệ gì đâu? Đều do nhi tử ngày thường không chú ý quản giáo, lại dưỡng ra một cái như vậy! Trẫm thật sự là....”

Hoàng đế cũng tức giận một hồi, uống hai ngụm trà hoãn lại một hơi, nói tiếp: “Mới vừa mẫu hậu cũng chưa nói chuyện như thế nào, chẳng lẽ trước kia nghiệp chướng này đã từng truyền đại sự trong triều ra ngoài hay sao?”

Thái hậu tựa trên tháp, thở dài nói: “Ai gia dù có già cũng sẽ không hồ đồ, nếu biết hấn dám nhúng tay đại sự triều chính làm sao sẽ lừa gạt không nói cho hoàng đế? Kỳ thật là....” Trong lòng Thái hậu vòng vo một cái, sửa lời nói, “Là chuyện vài ngày trước hấn nhúng tay đến người trong phòng của Lăng nhi.”

Thái hậu xoa bóp ấn đường, chậm rãi nói: “Bên người Lăng nhi có một người được sủng ái, ai gia nghĩ hiện giờ Lăng nhi còn chưa đại hôn, không thể làm ra chuyện gì chê cười, liền dạy Lăng nhi vài câu, đứa bé kia hiểu chuyện, luôn cùng ai gia cam đoan tuyệt sẽ không quá mức sủng ái người nọ, vốn cũng không phải chuyện gì lớn, vả lại chuyện liên quan đến trong phòng Lăng nhi, ai gia cũng không tiện cùng hoàng đế nói, ngày đó ai gia nghĩ Lăng nhi tuổi nhỏ da mặt mỏng, cố ý đuổi người lui ra, trong phòng chỉ còn ai gia cùng Lăng nhi hai người, nói xong thì thôi.”

“Ai biết cách ngày Dương nhi liền viết một phong thư, đem lời nói của ai gia cùng Lăng nhi ngày ấy một câu cũng không sai chép xuống, đưa đến cho người bên cạnh Lăng nhi kia, thư kia... bút tích trên lá thư kia, cùng hôm nay giống nhau, đúng là từ Dương nhi mà ra.”

Thái hậu không khỏi thổn thức: “Lúc ấy ai gia biết được liền giận lớn một hồi, thủ đoạn của hấn quá mức âm độc, châm ngòi nội phòng huynh trưởng là một tội, ở nơi này của ai gia cài người lại thêm một tội, không để ý tình huynh đệ lại thêm một tội! Khi đó ai gia muốn đem Dương nhi gọi đến tại chỗ hỏi tội, là Lăng nhi... hoàng đế biết, Lăng nhi đứa nhỏ này hiền lành, từ nhỏ luôn mọi cách yêu thương Dương nhi, thấy ai gia nổi giận liền đem toàn bộ tội tình đổ lên mình, nói muốn lặng lẽ răn dạy Dương nhi một chút, để hấn làm là tốt rồi, nguyên bản ai gia không chấp nhận, nể hà Lăng nhi lại quỳ lại cầu ta, ai gia vô pháp, hấn là khổ chủ cũng không muốn truy cứu, ai gia cũng không muốn làm cho lục cung đều rõ, liền theo hấn.”

“Ai biết Dương nhi thứ này không biết hối cải, hiện tại lại đem tay vươn đến trong Nội Các đâu!” Thái hậu nhớ đến ngày thường chính mình thương yêu Chủ Thiệu Dương lại càng sinh khí, cả giận nói, “Lăng nhi hiện giờ ở Nội Các cũng không dám dễ dàng mà nói một câu, hấn là một hoàng tử xếp thứ tư ngược lại cướp đường vượt mặt các ca ca! Là xem người khác đều chết rồi sao?!”

Hoàng đế hiện giờ kiêng kỵ nhất chuyện lập trữ, Thái hậu nói đúng là nói đến gút mắc trong lòng hấn, nếu như đúng theo bọn họ đến xem, đúng là Chủ Thiệu Dương tiền triều hậu cung đều có người, tuổi còn nhỏ, đã tâm lại lớn như vậy!

Hoàng đế không chút nghi ngờ lời nói của Thái hậu, đối với hai hoàng tử Lăng hoàng hậu lưu lại, Thái hậu vẫn luôn mọi cách che chở, hướng đến mười phần chỉ nói ba, hiện tại Thái hậu lại nói với mình như vậy, có thể thấy được là không oan uống Chủ Thiệu Dương, hoàng đế nhớ đến việc hôm nay thu được những cơ mật này lửa giận trong lòng càng tang, trước hấn vẫn luôn phòng bị Chủ Thiệu Lăng mà xem nhẹ Chủ Thiệu Dương, cùng Chủ Thiệu Lăng giống nhau, Chủ Thiệu Dương cũng là con trưởng của Lăng hoàng hậu, trừ bỏ Chủ Thiệu Lăng, trong các hoàng tử hấn là tôn quý nhất, nếu có một ngày... có một ngày Chủ Thiệu Lăng ngã ngựa, không chừng Chủ Thiệu Dương sẽ lập tức tiếp nhận vị trí của Chủ Thiệu Lăng, tiếp nhận hai cổ thế lực Tử Quân Hầu phủ cùng phủ Tĩnh Quốc Công, đến lúc có các hoàng tử còn lại thật không ai có thể chống lại hấn.

Hoàng đế đa nghi, lại nghĩ đến lúc trước Chủ Thiệu Dương cùng Chủ Thiệu Lăng không quá hòa hợp, lúc ấy hấn chỉ nhìn đến sai lầm của Chủ Thiệu Lăng, lại chưa bao giờ nghĩ đến, có phải do Chủ Thiệu Dương người đại tâm đại, đã bắt đầu toan tính đoạt quyền? Chủ Thiệu Lăng luôn dễ dàng tha thứ Chủ Thiệu Dương, nếu ngay cả hấn cũng bắt đầu không chấp nhận Chủ Thiệu Dương, rồi cuộc Chủ Thiệu Dương đã lén lút làm đến cái gì?

Hoàng đế không thể dễ dàng tha thứ nhất là việc các hoàng tử tùy ý lạm quyền, lần này Chủ Thiệu Dương đã phạm vào tối kỵ của hấn.

“Mẫu hậu....” Hoàng đế do dự một lát, nói, “Lão Tứ cố tình làm vậy, trẫm phải làm cho rõ ràng, không thì

ngày sau vô pháp giáo dục những hoàng tử lớn, Dương nhi còn nhỏ đã dám như thế, tương lại mấy cái kia hữu mô hữu dạng, triều đình chẳng phải loạn?”

Thái hậu hiếm khi đứng về phía hoàng đế, thái độ dị thường cường ngạnh, gật đầu trầm giọng nói: “Hoàng đế có thể nghĩ vậy là tốt nhất, chỉ là... tốt xấu nhờ kiêng kỵ mặt mũi hoàng thất, lập tức qua năm mới, các lão Vương gia cùng Quận vương cũng muốn vào kinh, mấy ngày này...”

Hoàng đế hiểu được ý tứ Thái hậu, Thái hậu muốn thể diện, hấn cũng muốn, gật đầu: “Nhi tử hiểu, hiện giờ trước đem hấn giam lại trong Chiêu Dương điện dưỡng thương, chờ qua năm, nhi tử sẽ có biện pháp.”

Thái hậu mệt mỏi gật đầu: “Hoàng đế suy nghĩ chu toàn.”

Nếu không phải Chữ Thiệu Dương nhiều lần cản đường Chữ Thiệu Lăng Thái hậu cũng sẽ không hạ nhãn tâm, Chữ Thiệu Dương có không tốt cũng là con của Lăng hoàng hậu, chính là con đường phía trước vô vàn hung hiểm, trên vai Chữ Thiệu Lăng lại mang theo trách nhiệm vinh quang của vài nhà hoàng thân quốc thích, chịu trách nhiệm mấy năm nay mình nuôi dạy cùng bồi dưỡng, trăm triệu không thể có sơ suất, Thái hậu không thể không đem họa bóp chết từ trong trứng nước, thừa lúc Chữ Thiệu Dương còn chưa thực sự tổn hại đến Chữ Thiệu Lăng mà chen ép xuống.

Trong Bích Đào uyển, Chữ Thiệu Lăng nghe Vương Mộ Hàn sinh động nhu thật kể lại tình hình khi Chữ Thiệu Dương bị đánh, cười khê: “Đáng tiếc, chỉ mới hai mươi đình trượng...”

Vương Mộ Hàn thoáng run lên, thấp giọng nói: “Đình trượng hơn trăm có thể chết người, hai mươi, kỳ thật không ít...”

Chữ Thiệu Lăng cười khê lắc đầu, nghĩ nghĩ nói: “Đừng để Vệ Kích biết, việc này cùng hấn có chút liên lụy, ta sợ hấn đem toàn bộ trách nhiệm đều đổ lên người mình.”

Vương Mộ Hàn vội vàng gật đầu: “Hiện giờ nô tài so với trước càng cẩn thận rồi, thừa dịp hôm nay Vệ đại nhân hưu mộc, nô tài đem người trong cung chúng ta đều răn dạy một lần, về sau các nàng sẽ càng cẩn thận nói chuyện, thượng vàng hạ cám đồn đãi bên ngoài tuyệt đối truyền không được đến tai Vệ đại nhân, điện hạ yên tâm.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu phân phó Vương Mộ Hàn đi, chính mình cầm lấy binh thư ngày thường Vệ Kích hay nhìn lật xem, Vệ Kích đọc sách luôn nghiêm túc, bên trên có không ít bút ký, Chữ Thiệu Lăng chỉ việc nhìn bút ký của Vệ Kích cũng đã cảm thấy rất có ý tứ, hôm nay Vệ Kích xuất cung trở về Vệ phủ, muốn đến giờ Dậu mới có thể trở về.

Chữ Thiệu Lăng một người chán đến chết, đang lúc nhìn binh thư thì Tôn ma ma ở Từ An điện lại đây, nói Tử Quân Hầu tiến cung thỉnh an Thái hậu, thỉnh Chữ Thiệu Lăng đi qua gặp mặt.

Chữ Thiệu Lăng cười khê, lão Hầu gia tin tức thật linh thông a.

Chữ Thiệu Lăng thay đổi xiêm y đi Từ An điện, vừa nhìn thấy Tử Quân hầu không chờ lão Hầu gia hành lễ chính mình đã trước cúi người: “Nhiều ngày không thấy ngoại công, mấy ngày nay trời giá rét, không biết thân mình ngoại công có khỏe?”

Tử Quân Hầu vội vã nâng Chữ Thiệu Lăng, Thái hậu nở nụ cười: “Hầu gia nhận là được, hấn là tiểu hài tử, hiển nhiên nên chào hỏi gia gia đâu, ở đây cũng không có người ngoài, không nói quốc lễ chỉ nói gia lễ.”

Tử Quân Hầu cũng Chữ Thiệu Lăng đều ngồi xuống, chậm rãi nói: “Lẽ không thể phết, hiện giờ Đại hoàng tử lại nổi bật trong triều, càng hấn là theo khuôn phép, không thể để người bắt đến sai lầm.”

Thái hậu gật đầu, mỉm cười: “Rốt cuộc là quy củ thế gia đại tộc, Lăng nhi nghe chớ quên.”

Chữ Thiệu Lăng đáp ứng: “Tôn nhi hiểu.”

Phủ Tĩnh Quốc Công cùng phủ Tử Quân Hầu là nhiều thế hệ thông gia, thái hậu cùng Tử Quân Hầu vừa là bà con lại vừa là thông gia, lại nói, Thái hậu còn muốn gọi Tử Quân Hầu một câu “Tỷ phu” đâu, Thái hậu đem hạ nhân trong phòng đều đuổi ra, người một nhà không gì không thể nói, Thái hậu buông chén trà, thở dài nói: “Hầu gia nghe nói việc của Dương nhi đi?”

Tử Quân Hầu không lên tiếng, một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Trước chỉ cảm thấy Tứ điện hạ còn nhỏ, cự thần cũng chưa từng quá chú tâm, hiện giờ nhìn.... Ai, như thế nào người lại đi sai đường đâu?” Bạn đang ?

Trong lòng Chử Thiệu Lăng cười lạnh, chỗ nào hiện giờ mới sai đường, một năm trước người ta đã muốn hại mình, chỉ là trước kia có Lệ phi làm sơn dương thế tội, sinh sôi đem tước vị quý phi tranh mất nửa đời người bị Thái hậu đoạt đi.

Thái hậu nhìn thần sắc Tử Quân Hầu, nhẹ giọng hỏi: “Hậu gia không phải đến trách ta nhẫn tâm đi? Chuyện của Dương nhi lần này ta cùng hoàng đế nói, hiện giờ tạm giam lỏng, chờ qua năm mới xử lý.”

“Thái hậu nương nương đừng nói vậy.” Tử Quân Hầu là hai đời cự thần, nhìn sự tình so Thái hậu càng sâu xa, thấp giọng thở dài, “Tứ điện hạ là ngoại tôn của cự thần, càng là đích tôn của Thái hậu nương nương, so với cự thần Thái hậu nương nương yêu thương Tứ điện hạ càng nhiều hơn, lại nói Thái hậu nương nương không thể lúc nào cũng nhìn Tứ điện hạ, chỉ có thể vì nữ nhi sớm thê của ta nhìn nhiều vài phần, đáng tiếc Tứ điện hạ làm việc thật sự hồ đồ, cự thần chỉ là đau lòng mà thôi...”

Lão Thái hậu đỏ ánh mắt, thấp giọng nức nở: “Ngóng trông Du nhi dưới tuổi vàng có biết, đừng nên trách ai gia mới được...”

Nói đến Lăng hoàng hậu, ba người trong nội thất khó tránh khỏi đều có chút thương cảm, Chử Thiệu Lăng hiểu được tâm sự hai người, Chử Thiệu Dương tuy có điều không tốt, nhìn ở mặt mũi Lăng hoàng hậu sớm thê đều phải nhịn xuống ba phần, ở đời trước, Chử Thiệu Lăng cũng là như vậy, chính là đời này Chử Thiệu Lăng cũng sẽ không lại mềm lòng, Lăng hoàng hậu dưới cửu tuyền có biết, có lẽ cũng sẽ thông cảm cho nỗi khổ của mình.

Chử Thiệu Lăng đem khăn tay của mình đưa cho Thái hậu, thấp giọng nói: “Mẫu hậu sẽ không trách hoàng tổ mẫu, chỉ sẽ trách là không biết dạy dỗ đệ đệ.... Trước khi mất mẫu hậu ngàn dặn vạn dặn chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau, ta tự nhận chưa từng làm việc gì thật xin lỗi Tứ đệ, ai biết tình huynh đệ so không được hoàng quyền thế lực, Tứ đệ lại sẽ xuống tay với ta////”

Thái hậu lau khóe mắt, chậm rãi nói: “Lăng nhi cũng xem như hết lòng.”

Tử Quân Hầu đương nhiên không phải đến nghe Thái hậu kể khổ, thấy thần sắc Thái hậu tốt hơn một ít mới thấp giọng hỏi: “Chỉ là không biết hoàng thượng định xử trí Tứ điện hạ thế nào đâu?”

Thái hậu chậm rãi lắc đầu: “Hoàng đế không nói cho ai gia.”

Tử Quân Hầu nhìn về phía Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng nghĩ nghĩ lắc đầu: “Vài năm này tính hình phụ hoàng càng khó...” Phía sau nói ra liền thành khi quân, Chử Thiệu Lăng đành phải nói, “Thiên uy khó dò, ta cũng đoán không được, bất quá theo như ta nhìn... phụ hoàng sẽ không để Tứ đệ ở lại hoàng thành.”

Nhiều ít ánh mắt thiên hạ nhìn lên, hoàng đế lại ư mặt mũi, làm không được đến trò cười phụ tử phản bội cho mọi người xem, Chử Thiệu Lăng nhìn sẽ biết, trong lòng hoàng đế chưa bao giờ ưa thích qua trường tử Chử Thiệu Lăng này, nhưng trên mặt vẫn luôn một bộ phụ tử tử hiếu, hiện giờ Chử Thiệu Dương ra chuyện, hoàng đế chắc chắn cũng không muốn làm lớn.

Hoàng đế kiêng kị nhất là Chử Thiệu Dương nhúng tay việc triều chính, vừa muốn hắt rời xa triều đình, biện pháp tốt nhất là đem người đuổi đi xa xa, Chử Thiệu Lăng thấp giọng nói: “Nếu ta đoán không lầm, năm sau phụ hoàng liền muốn tìm cơ ban đất phong cho Tứ đệ.”

Tử Quân Hầu gật đầu, Chử Thiệu Lăng đoán cũng không sai biệt hần: “Đất phong tuyền chỗ nào... miêu nị trong đó cũng rất lớn, nghĩ đến hiện tại hoàng đế cũng chưa nghĩ ra, Tứ điện hạ lại có tâm khó chứa chấp điện hạ, việc đất phong, điện hạ phải sớm tính toán mới tốt.”

Đây mới là mục đích thật sự của Tử Quân Hầu đi, Chử Thiệu Lăng cười khê gật đầu: “Ngoại tổ phụ suy nghĩ chu đáo.”

Nói xong việc Chử Thiệu Dương, Thái hậu lại cùng Tử Quân Hầu nói lên việc nhà, quan tâm hỏi: “Thời tiết càng lúc càng không tốt, thân mình Vân nha đầu thế nào? Ai gia đưa thuốc bổ đến nha đầu có dùng?”

Nhắc đến cháu gái Tử Quân Hầu thở dài, Lăng Vân thứ gì cũng tốt, chỉ là thân mình từ nhỏ đã yếu, Tử Quân Hầu không muốn khiến lão Thái hậu bận tâm, chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu: “Thuốc bổ Thái hậu nương nương đưa đến đều là thứ tốt, Vân nha đầu ăn vào, cũng tốt lên một ít, chính là hiện giờ trời giá rét lại đông lạnh, nếu không đã khiến mẫu thân mang nặng đến thỉnh an Thái hậu nương nương.”

Thái hậu nghe xong không khỏi thở dài, thời tiết lạnh một chút đã không thể ra khỏi cửa, nghĩ đến thân mình Lăng Vân so với lúc mùa hè lại càng không tốt.

Thái hậu nhìn Chử Thiệu Lăng không nói chuyện, nếu không phải thân mình Lăng Vân không tốt, mối hôn sự tốt như thế này, Thái hậu tuy có ý muốn Chử Thiệu Lăng cùng phủ Tĩnh Quốc công kết thân, nhưng nương gia hiện giờ lại là thời kỳ giáp hạ, nữ hài nhi đến tuổi đều đã lập gia đình, bên trong chưa gả lớn nhất chỉ mới bảy tuổi, nghĩ đến hôn sự của Chử Thiệu Lăng Thái hậu liền sốt ruột, một năm lại lớn thêm một năm, không thể, chỉ y vọng muội muội Lăng Vân Lăng Di sớm trưởng thành, gia giáo của phủ Tử Quân Hầu, Thái hậu yên tâm, tất nhiên sẽ không bồi nhọ Chử Thiệu Lăng.

“Thân mình Vân nha đầu không thoải mái liền chăm sóc nàng kỹ chút, không có việc gì nhiều mang Di nha đầu đến chơi với ai gia đi.” Thái hậu nói đến liền ngừng, “Ai gia mỗi ngày trong cung cũng rất nhàm chán, lần trước thấy Di nha đầu, ai gia cũng rất thích, luôn nghĩ nàng đầu.”

Tử Quân Hầu tâm tư vừa động, gật gật đầu.

Chử Thiệu Lăng nghe vậy thần sắc như thường, Lăng Di bất quá mới mười một tuổi, hẳn tuyệt đối không lo lắng.

Lời tác giả: Hôm nay lúc tra tư liệu tìm ra chút đồ vật, này là kết quả của một lúc xuất thần mà phác thảo văn thô, lời văn các loại sẽ không logic rõ ràng, chỉ là viết một mạch, hy vọng mọi người không chê cười, ha ha.

.....

Thiên Thọ năm thứ hai mươi sáu, quần thần dâng sớ, thỉnh tấu lập trữ, Đại hoàng tử Tần vương trong vòng mười năm diệt Vinh vương, hạ Quang vương, bình Giang vương, công cao chấn chủ, trong triều không có dị nghị gì, hoàng đế cũng tin dùng, lập làm trữ.

Thiên Thọ năm thứ hai mươi bảy, Ngô vương vu không huynh trưởng là Thái tử mưu nghịch, biết tin, hoàng đế giận dữ, tước phong hào của Thái tử, giam cầm trong phủ đệ Tần vương. Cùng năm này, vì ổn định lòng người, Ngô vương được phong trữ vị. Mùa thu cùng năm, Thái tử đến thăm Tần vương phủ, bộ hạ cũ của Tần vương là Vệ Kích bắt Thái tử làm con tin, thân vệ thái tử luống cuống, trao đổi thái tử lấy Tần vương rồi đi hoàng thành. Sau lại bị năm nghìn quân vây sát đến đoạn trường nhai. Vệ Kích vì bảo hộ Tần vương mà chết. Tần vương giận dữ, giết thái tử, ôm xác Vệ Kích mà nhảy xuống vực sâu. Thi thể nằm cùng một chỗ. Cẩm quân tìm mà không được, thần hồn nát thần tính, chỉ nghe bên dưới vực sâu, tiếng oan hồn kêu khóc.

Tần vương tỉnh lại, thân chưa tử, thần trí thanh, ở trong nội cung. Giật mình mà hỏi, nội thị đều sợ hãi, trả lời đây là năm Thiên Thọ thứ mười bảy, đêm qua Đại hoàng tử vô ý ngã vào ao, sau khi tỉnh lại thần trí không ổn định. lát sau, Thái hoàng tử đến thăm, thần sắc Tần vương bình tĩnh lại. Chờ người đi rồi mới hỏi Vệ Kích ở đâu, được trả lời thân vệ hộ chủ bất lợi, đang quỳ ở ngoài điện. Tần vương đem người gọi đến. Vệ Kích theo người đi vào. Tần vương nhìn thấy dung mạo giống như năm ấy, buồn vui đan xen, đưa tay ôm người vào lòng. Vệ Kích sợ hãi. Tần vương rơm rớm mà thề: cô không biết nhìn người, may mắn trọng sinh, cuộc đời này nhất định không phụ khanh.

Vệ Kích từ nhỏ mến mộ Tần vương, nghe vậy là khóc.

Từ đó Tần vương đối đãi Vệ Kích như trân bảo, Vệ Kích xem Tần vương như chủ như vương, khởi nằm cùng chỗ, nghiêm nhiên như phu như thê.

53. Chương 53

Lúc ra khỏi Từ An điện trời đã lại hạ tuyết, Vương Mộ Hàn vì thấy trời âm trầm, sớm đã chuẩn bị một kiện áo choàng đem theo, Vương Mộ Hàn hầu hạ Chữ Thiệu Lăng mặc vào áo choàng, Chữ Thiệu Lăng nói: “Vệ Kịch đã trở ại chưa?”

Vương Mộ Hàn gật đầu: “Sợ là còn phải một hồi, lúc này có lẽ hần đã ra Vệ phủ, khoảng một canh giờ liền tới.”

Chữ Thiệu Lăng nhìn nhìn trời, nói: “Để người trở về Bích Đào uyển lấy thêm một áo choàng và tuyết tán, đi ngoài cung đón Vệ Kịch đi, hần vừa mới đi ra sợ là không mang mấy thứ này.”

Vương Mộ Hàn nghĩ thầm rằng liền tính không mang, chỉ là chịu lạnh chịu gió một lát cũng không có việc gì, nhưng không dám nói, gật đầu: “Nô tài lập tức đi phân phó.”

Chữ Thiệu Lăng rở lại Bích Đào uyển sau, chỉ ngồi một lát Vệ Kịch đã trở lại, chưa kịp đổi quần áo đã đến thỉnh an Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng cười cười đem người kéo lên thấp ngồi, đưa lò sưởi trong tay cho Vệ Kịch, sờ sờ hai má Vệ Kịch vì lạnh mà có chút đỏ lên, thấp giọng nói: “Lạnh sao? Nhìn tuyết rơi cũng không biết mặc dày một chút.”

“Không có việc gì.” Vệ Kịch ôm là sưởi nhỏ, chỉ cảm thấy cả người đều ấm áp lại, thấp giọng cười nói, “Tuyết rơi không lạnh tuyết hóa mới lạnh, vừa rồi cũng chưa có gì, điện hạ lại còn sai người đưa áo choàng đến, thần vừa hạ kiệu liền mặc, không bị lạnh bao nhiêu.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Áo choàng kia trước là của ta, nhưng chẳng mặc qua mấy lần, hiện giờ vừa lúc đưa cho người.”

“Tạ điện hạ thưởng.” Vệ Kịch nghe Chữ Thiệu Lăng từng mặc qua trong lòng càng vui vẻ, “Thần mặc rất hợp đâu.”

Còn chưa đến lúc truyền bữa tối, Chữ Thiệu Lăng sợ giữa trưa Vệ Kịch ở Vệ phủ chưa ăn no, trước để cung nhân đem vài đĩa điểm tâm nóng lại đây, quả nhiên Vệ Kịch đói bụng, từng cái từng cái ăn hết, Chữ Thiệu Lăng châm cho hần một chén trà, nói: “Ăn chậm một chút, người trong nhà vẫn khỏe sao?”

“Đều tốt lắm.” Vệ Kịch múống nửa chén trà nhỏ, cười nói, “Lão thái thái cùng thái thái đều đang chuẩn bị cho cuối năm, cả nhà vô cùng náo nhiệt, bởi vì năm nay trong nhà thêm một vị công chúa, thần thấy đồ vật chuẩn bị cho năm mới so với năm ngoái nhiều hơn một ít, hôm nay gia huynh cũng ở nhà, thần hỏi nhiều vài câu, đại ca không nói gì nhiều, nhưng thần thấy công chúa cùng gia huynh ở chung cũng rất tốt.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Vậy đi, không uổng phí công ta đi làm hồng nương, bây giờ chỉ cần chờ tin mừng của Phúc Nghi nữa thôi.”

Vệ Kịch sửng sốt một lát mới hiểu được, gật đầu cười: “Ân, cháu trai của điện hạ cũng là chất nhi của thần, thần cũng mong chờ đâu.”

Chữ Thiệu Lăng đưa tay lau vụn điểm tâm bên khóe miệng Vệ Kịch, cười khê: “Chất nhi này của người trời sinh mệnh phú quý, tất nhiên không sai được.” Chữ Thiệu Lăng sợ Vệ Kịch ăn quá nhiều điểm tâm trong chốc lát không ăn được nữa, cho hần ăn thêm hai khối liền sai người dọn đi, lúc cung nhân đem chén đĩa dọn đi, hai mắt Vệ Kịch vẫn còn lưu luyến nhìn theo, Chữ Thiệu Lăng nhìn buồn cười, dỗ: “Bữa tối có thịt nai, người bây giờ ăn no một lát lại ăn thế nào?”

Vệ Kịch thích ăn nạm, lại càng thích ăn thịt nai, nghe vậy quả nhiên vui vẻ, Chữ Thiệu Lăng tựa trên gối mềm cùng hần nói chuyện trong nhà, Vệ Kịch nói liên miên, trước tiên là nói hiện giờ Vệ phủ mua thêm cái gì cái gì, tinh xảo thế nào, còn nói cuối năm bao nhiêu thân thích đều vội vàng vàng đến đi đi, náo nhiệt như thế nào, trong lòng Chữ Thiệu Lăng vẫn còn suy nghĩ việc Chữ Thiệu Dương, có chút không tập trung, Vệ Kịch nhìn ra Chữ Thiệu Lăng có tâm sự, thấp giọng nói: “Điện hạ có chuyện gì làm phiền lòng sao?”

Chữ Thiệu Lăng không tưởng lừa gạt Vệ Kịch, nói: “Qua năm sau có khả năng hoàng đế sẽ ban đất phong cho Chữ Thiệu Dương, người thấy thế nào?”

Trong lòng Vệ Kích cả kinh, hấn thật không ngờ sự việc sẽ nháo lớn như vậy.

Hoàng đế đối với những hoàng tử mình không thích ban đất phong là chuyện thường, nói cho dễ nghe, nhưng cũng không khác gì lưu đầy, nhìn vào lệ cũ.... Phạm là hoàng tử được ban thưởng đất phong, trên cơ bản sẽ không còn cùng trừ vị có quan hệ, nhưng nơi trù phú như Giang Nam cơ bản là tuyệt đối không ban cho, còn một ít, như Bắc bộ trọng địa nuôi binh cũng sẽ không ban thưởng, chỉ sẽ ban cho nơi nào cần nổi dân số thừa thớt.

Vệ Kích chậm rãi nói: “Tứ điện hạ là con trưởng của Lăng hoàng hậu, tuổi cũng không quá lớn, hoàng đế... sợ là sẽ không nhẫn tâm đến vậy đi?”

“Nhẫn tâm?” Chữ Thiệu Lăng cười lạnh, “Lần này Chữ Thiệu Dương phạm vào cấm kỵ lớn nhất của hấn, không quyền cấm đã là tốt rồi, quy củ của lão tổ tông, chỉ cần trừ vị xác định, hấn đến tuổi này cũng nên đi đất phong, không có gì gọi là ủy khuất hấn, chỉ là đất phong chỗ tốt chắc chắn không thể cho, ta đoán chừng hoàng đế hiện giờ sợ cũng chưa định ra được, ta đang nghĩ đến đưa hấn đi chỗ nào mới tốt.”

Vệ Kích do dự một lát, nói: “Thần cả gan phỏng đoán thánh ý, Bắc bộ cùng phía Nam sợ là sẽ không ban cho Tứ hoàng tử, phổ thông đất phong thì không sao, nếu hoàng đế thật sự chán ghét Tứ điện hạ, có khả năng sẽ đem Tứ điện hạ đưa đến phía Tây... chuyện Liêu Lương vẫn luôn chưa giải quyết được, lúc này nếu ở phía Tây hoang vu cắt ra một phần cho Tứ điện hạ, sợ Tứ điện hạ không đến mười năm thì chưa làm được cái gì, này ngược lại hợp tâm tư hoàng đế.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, nói: “Người là muốn để ta động tay động chân thúc đẩy việc này?”

Vệ Kích lắc đầu: “Thần là muốn nhắc nhở điện hạ, nếu thật hoàng đế có ý định này, điện hạ tất yếu nghĩ cách can thiệp mới được, chẳng sợ đem Tứ điện hạ đưa đến phía Nam trù phú cũng không cần đi phía Tây.”

Chữ Thiệu Lăng nhướn mày: “Vì sao?”

Vệ Kích do dự một lát, nói: “Thần ngu dốt, nói ra để điện hạ xem xét một chút đi, hiện giờ Tứ hoàng tử là người đầu tiên bị đẩy ra khỏi hoàng thành, dù có ý gì đi nữa cũng đã vô duyên với trừ vị, nhưng Tứ hoàng tử... chí hướng không nhỏ, nếu thần là Tứ hoàng tử, hiện giờ trông cậy duy nhất là nương nhờ lực lượng quân đội, Bắc bộ đóng quân đông đảo, hoàng đế không có khả năng ban cho hấn, còn chỗ nào có thể có đại lượng quân đội đâu? Trong vòng mấy năm này chỉ có Tây bộ.”

“Chuyện Liêu Lương hoàng đế vẫn luôn không quyết định được, nhưng này chung quy là mối họa của Đại Chữ ta, liên tính bây giờ vẫn chưa động Liêu Lương, điện hạ....” Vệ Kích nhấp môi, sửa lời nói, “Thái tử tương lai sợ là sẽ không bỏ qua Liêu Lương, phía Tây sớm muộn gì cũng muốn đại chiến một hồi, đến lúc đó vô luận là phía vị tướng quân nào xuất chinh, phân phận tướng quân đều tôn quý không bằng hoàng tử, chỉ cần Tứ hoàng tử có tâm, ý vào thế lực nhiều năm gây dựng ở Tây bộ đất phong, cấu kết Liêu Lương đoạt lại binh quyền không phải là chuyện không có khả năng, đến lúc đó trong quân bất ngờ làm phản, lại gia nhập quân Liêu Lương đồng thời quay đầu Đông thương, muốn một đường đánh giết đến hoàng thành cũng không khó.”

Vệ Kích cúi đầu: “Thần không hiểu được nhiều lắm, chỉ trên binh pháp biết một ít da lông, rất lo lắng điều này.”

?

Chữ Thiệu Lăng thâm than trong lòng, Vệ Kích của hấn sẽ còn cho hấn bao nhiêu kinh hỉ đây?

Không thể không nói, điểm này ngay cả Chữ Thiệu Lăng cũng không nghĩ đến, tuy rằng lập luận của Vệ Kích vẫn còn có lỗ hổng, nhưng quả thật nói đúng trọng tâm, Chữ Thiệu Lăng nhìn về mặt nghiêm túc lại sâu lo của Vệ Kích không nhận được bật cười, đem người kéo lại đây, ở trên trán Vệ Kích hạ xuống một nụ hôn, nói: “Nghĩ thật chu đáo, kỳ thật ngay từ đầu ta cũng muốn để hấn đi phía Tây, đến lúc đó mượn tay binh Liêu Lương giải quyết hấn, hai bên thống khoái.”

Vệ Kích ngẩng đầu nhìn Chữ Thiệu Lăng, trên mặt Chữ Thiệu Lăng đều là lệ khí, cười lạnh: “Việc Liêu Lương ta đương nhiên sẽ không mặc kệ, sớm muộn gì cũng phải xuất binh đánh một hồi, đến lúc đó nhân cơ hội giải quyết hấn, đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu quân Liêu Lương, chẳng phải sạch sẽ?”

Torng lòng Vệ Kịch cả kinh, Chữ Thiệu Lăng nhìn sắc mặt Vệ Kịch mới kinh giác chính mình thất thố, vội vàng dịu lại sắc mặt, cười khê: “Ta nói đùa, cũng là người suy xét chu đáo, bên kia sớm muộn gì cũng có một hồi chiến sự, không thể sơ suất khiến Chữ Thiệu Dương nhậ tiện nghi, vẫn là tìm nơi khác đuổi hẩn đi thôi. Lại nói tiếp... làm sao người biết ta nhất định sẽ xuất binh đánh Liêu Lương?”

Vệ Kịch cúi đầu mỉm cười, trong mắt đều là ngưỡng mộ: “Điện hạ hùng tâm tráng chí, tâm cao chí xa, làm sao sẽ dễ dàng tha thứ bọn man di xâm phạm biên cảnh ta? Lời điện hạ nói lúc đình nghị hiện giờ đã truyền khắp trong quân, các tướng sĩ đều rất kính nể.”

Cái này Chữ Thiệu Lăng cũng không biết, cười khê: “Đều truyền cái gì?”

Vệ Kịch cười cười, nói: “ ‘Liêu Lương luôn mãi khiêu khích, không cho bọn họ một cái giáo huấn thì làm sao có thể khiến ngoại quốc sợ hãi? Hiện giờ Liêu Lương đến phạm, nếu chỉ nhẫn mà không làm, về sau phương Bắc Thất Đất, phía Nam Myanmar, phía Đông Triều Tiên, chẳng phải đều có thể đến xâm phạm biên cương ta, bốn phía cướp bóc lại thoải mái ra đi? Biên cương Đại Chữ mỗi một tấc đất đều là tổ tiên dùng máu thịt đánh được, làm sao lại có thể tùy ý kẻ địch giày xéo?’, vài câu này điện hạ nói đến rất tốt, các tướng sĩ hiện giờ cũng biết điện hạ đối với chuyện Liêu Lương là chủ chiến, và lại điện hạ trên điện chủ động xin đi đánh giặc, các tướng sĩ cũng đều tán thưởng điện hạ anh dũng đâu.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười, nếu không phải chắc chắn hoàng đế sẽ không cho hẩn nhúng tay binh quyền, ngày ấy đình nghị hẩn cũng sẽ không hiên ngang lẫm liệt như vậy, quả nhiên cảm tình của võ quan là dễ đạt được nhất, chính mình bất quá chỉ động miệng nói vài câu vài lời tâm huyết, lại được người truyền lưu.

Chữ Thiệu Lăng nhìn hằm mộ trong mắt Vệ Kịch mà hưởng thụ không thôi, nhịn không được thấp giọng trêu đùa: “Bên người có cái tiểu tướng quân như người, không còn cách nào, ta cũng dính chút hào khí của võ tướng, đều nói nếu không thú thê thì đương thú hiền, cổ nhân lời này cũng là đồng ý với ta...”

Nguyên bản nói chuyện nghiêm túc, ai biết Chữ Thiệu Lăng lại đột nhiên xả đến chuyện này, mặt Vệ Kịch lập tức đỏ, Chữ Thiệu Lăng cười khê, lại ôm lấy Vệ Kịch thân mật một hồi lâu.

Chuyện của Chữ Thiệu Dương trong lòng Chữ Thiệu Lăng đã có tính toán, sai lại thương nghị cùng Tử Quân Hầu vài lần, rốt cuộc quyết định rồi, trải qua việc này Chữ Thiệu Lăng lại càng thêm nể trọng Vệ Kịch, trong ngày thường không đề cập huyết tinh, không nói chuyện tổn thương âm đức cũng dần dần cùng Vệ Kịch thương nghị, tuy rằng tâm tư Vệ Kịch không được chu đáo chặt chẽ như Chữ Thiệu Lăng nhưng thẳng ở tâm tư đôn hậu, mọi việc nếu do Chữ Thiệu Lăng đưa ra chủ ý hơn nữa được Vệ Kịch trau chuốt về sau đều sẽ hòa hoãn rất nhiều, không còn nhiều lỗ mãng.

Thời gian cực nhanh, đảo mắt liền đến cuối năm, năm nay Chữ Thiệu Lăng để Vệ Kịch trở về Vệ phủ qua tân niên, trừ tịch cũng sẽ không lại khiến hẩn trở về, trước giao thừa một chút Chữ Thiệu Lăng trở về Bích Đào uyển, hai người dọn một bàn rượu cùng mừng năm mới.

Chữ Thiệu Lăng giữ người trong cung lại đem Vệ Kịch làm suốt một ngày, trong lòng có áy náy, nắm tay Vệ Kịch nhẹ giọng nói: “Năm nay còn ở trong cung không thể tùy ý mình, chờ về sau ta sẽ không lại để người một mình, hằng năm ta đều sẽ cùng người.”

Vệ Kịch ầm áp trong lòng, cười nói: “Buổi tối thần cùng các thị vệ đại ca trong cung uống mấy chén, nói đùa trong chốc lát, cũng không phải không có tán gẫu.”

Chữ Thiệu Lăng nường ánh nển nhìn kỹ, quả nhiên trên mặt Vệ Kịch có một tia ý say, hẩn biết bọn thị vệ chơi nháo lên sẽ có vô độ, nghe xong lời này nữa vui đùa nửa thật nói: “Về sau không ở trước mặt ta thì không cho uống rượu, lại như vậy ta sẽ phạt người.”

Ngày cuối năm, Vệ Kịch ít khi nói đùa, nói: “Không phải điện hạ nói ngày sau đều cùng thần một chỗ qua năm mới sao, có điện hạ nhìn, thần nào dám lại uống.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười, biết Vệ Kịch đã uống qua rượu sẽ không lại cho hẩn uống, chỉ bắt hẩn ăn một chén cháo tổ yến rồi đi ngủ.

Bên ngoài vang lên từng tiếng pháo hoa, hai người sau khi nằm xuống cũng không ngủ được, đồng thời nằm trong chăn mềm ầm áp ôm nhau nói chuyện, Chữ Thiệu Lăng đem bình nước nóng dưới chân đá đến dưới chân Vệ Kịch, ôm chặt hẩn chậm rãi nói chuyện, không bao lâu sau âm thanh pháo trúc từ ngoài truyền

đến, liên tiếp vang lên, ngay cả trong Bích Đào uyển cũng đốt pháo, Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Từ lúc đó đến giờ, đã một năm trôi qua.”

Vệ Kịch không dám quên quy củ, muốn xuống giường lại bị Chữ Thiệu Lăng ngăn lại, Chữ Thiệu Lăng nhin không được trách: “Mới vừa làm cho người ấm áp người lại nháo cái gì, thật đông lạnh thì xem ta giáo huấn người.”

Vệ Kịch không dám, chỉ phải ở trên giường nửa quỳ trước mặt Chữ Thiệu Lăng: “Thần chúc điện hạ di an bách ích, phúc thọ vĩnh niên.”

Chữ Thiệu Lăng kéo người vào trong chăn, cười nói: “Ta ở trong cung bao lâu nay, thật còn chưa thấy có ai so người còn giữ lễ.... Thôi, người đều chúc Tết, ta cũng không thể nhận không.” Chữ Thiệu Lăng đứng dậy lấy từ đầu giường một cái hà bào tứ hợp như ý thêu vàng đến đưa cho Vệ Kịch, cười khê: “Tiền mừng tuổi này vốn định ngày mai lại cho người, nhưng hiện lại liền đưa thôi.”

Vệ Kịch vốn tưởng rằng Chữ Thiệu Lăng lại đang nói đùa, thấy thật sự lấy ra một cái hà bao trong lòng thực ngại ngùng, hân đều lớn như vậy, làm sao lại lấy tiền mừng tuổi của Chữ Thiệu Lăng đâu, Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Mở ra nhìn xem.”

Vệ Kịch đỏ mặt, mở hà bao ra, bên trong có một gói to mười tiểu quy tiểu như khắc “Phúc sơn”, “Thọ hải”, “Trường mệnh”, “Phú quý”, tiểu quy khờ đầu khờ não, tiểu ngư sinh động đáng yêu, rất chọc người thích. Hà bao đều đầy, đếm đếm phải có hơn hai mươi hai, Vệ Kịch vội nói: “Điện hạ... này nhiều lắm.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Nhiều cái gì, cầm chơi đi, xem là vàng tiêu cũng được, giữ lại cho con con cháu trong nhà cũng được, hiện giờ càng ngày càng lớn, nhân tình lui tới sẽ càng ngày càng nhiều, thiếu cái gì phải nói với ta, biết không?”

Trong lòng Vệ Kịch thực ấm áp, gật gật đầu.

54. Chương 54

Đầu năm không có việc làm, Chữ Thiệu Lăng chỉ cần đầu tiên đi thỉnh an chúc Tết hoàng đế Thái hậu còn có vài vị lão Vương gia xong liền không có việc gì, hoàng đế không thích hoàng tử cùng lão vương gia bên ngoài đất phong có quá nhiều tương giao, Chữ Thiệu Lăng cũng không đi chọc giận hoàng đế, chỉ hân uyển vài câu liền trở về Bích Đào uyển.

Tầm điện không người, Vệ Kịch đang cấp Vương Mộ Hàn cùng vài vị có tuổi cung nhân tiểu kim quy Chữ Thiệu Lăng cho hân, mọi người thấy Chữ Thiệu Lăng về vội vàng tan, Vương Mộ Hàn không dám ở dưới mi mắt Chữ Thiệu Lăng tàng tư cái gì, vội vàng đến gần khom người cười nói: “Đây là Vệ đại nhân vừa mới cho lão nô.”

Chữ Thiệu Lăng nhìn tiểu kim quy to bằng đầu ngón tay trên bàn tay Vương Mộ Hàn, cười khê: “Đưa cho người thì người cứ giữ, trong ngày thường chú ý chiếu cố tốt hân là được.”

“Nhìn điện hạ nói, trong ngày thường Vệ đại nhân hữu lễ hơn người, không phải thứ người không có mắt, ai lại dám không nhớ kỹ chỗ tốt của Vệ đại nhân.” Vương Mộ Hàn nói lời này là thật lòng, Chữ Thiệu Lăng sủng ái Vệ Kịch, trong Bích Đào uyển không người không biết, ai mà không vội vàng muốn đi nịnh hót Vệ Kịch, Vệ Kịch không cần ban thưởng đã có người tranh nhau hầu hạ, nhưng Vệ Kịch ngày thường cũng không kiêu ngạo, việc thuộc bốn phận một chút cũng không qua loa, chuyện vượt quyền cũng không nhúng tay, đối với vài lão nhân cả đời hầu hạ Chữ Thiệu Lăng như bọn họ Vệ Kịch lại càng thêm khách khí, nhất phải phong phạm công tử đại gia hữu lễ, Vương Mộ Hàn hầu hạ Chữ Thiệu Lăng cời áo khoát, cười nói, “Mặc dù chức vị cao, nhưng cấp bậc lễ nghĩa một chút cũng không tòi.”

Chữ Thiệu Lăng nhớ đến tối hôm qua bộ dáng Vệ Kịch nằm trong chăn còn muốn chúc Tết hân gật đầu, nhìn Vệ Kịch đứng một bên cười khê: “Cấp bậc lễ nghĩa quả thật không ít.”

Vệ Kịch có chút ngại ngùng xoay người châm trà cho Chữ Thiệu Lăng, Vương Mộ Hàn biết hai người lại có lời thân mật muốn nói, tự giác lui ra.

Chữ Thiệu Lăng nhận chén trà Vệ Kịch đưa đến uống một hơi, nhin không được trêu chọc: “Người ra tay ngược lại thực hào phóng, một gói to vàng kia còn chưa cầm nóng đâu, đã bắt đầu tặng người.”

Vệ Kịch cười cười: “Vương công công là lão nhân hầu hạ điện hạ, năm mới vốn nên được ưu đãi, điện hạ cho thần nhiều vàng như thế thần cũng không biết dùng làm sao, đưa một ít cũng tốt.”

Đây là thay hần ban thưởng hạ nhân đâu, trong lòng Chữ Thiệu Lăng ảm áp, đem người kéo đến trên tháp, để Vệ Kịch để chân bên lò sưởi, Vệ Kịch tục trà cho Chữ Thiệu Lăng, hỏi: “Điện hạ làm sao trở lại sớm như vậy? Năm nay khogn6 phải có không ít Vương gia Quận vương từ đất phong lại đây sao, Vương công công có nói còn phải chúc Tết đâu.”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh một tiếng: “Ta cũng muốn khách khí khách khí, đáng tiếc hoàng đế cùng các Vương gia nhiều năm không thấy, rất nhiều chuyện xưa muốn nói, sợ chúng ta nghe nhàm chán, sớm đuổi người trở về.”

Vệ Kịch đại khái biết chuyện gì xảy ra, không lại nói tiếp, Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười: “Lao nói tiếp năm nay Dung vương mang theo thế tử đến đây, kẻ này ngược lại có thể cùng người đáng quen biết, Vinh vương tâm thường, dạy dỗ ra đứa con ngược lại thích vũ thương lộng bổng, khẳng định hợp tính người.”

Trước kia trong quân Vệ Kịch cũng từng nghe qua có người nói Thế tử của Vinh vương thân thủ không tồi, nghe vậy gật đầu: “Trước kia nghe nói qua Thế tử Vinh vương là thiện xạ, thần rất kính ngưỡng.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, nhin không được trào phúng: “Đó là lời đồn đãi bên ngoài, trước kia lúc Vinh vương còn chưa đi đất phong, Chữ Thiệu Đào theo ta đồng thời đi Hối Tín viện đọc sách, vài cái tử công phu kia của hắn ta vẫn biết đến.... Thiện xạ? So với người kém xa.”

Vệ Kịch đỏ mặt, nghĩ nghĩ hỏi: “Thế tử Vinh vương cũng từng trong cung ngọc qua?”

Chữ Thiệu Lăng gật gật đầu: “Mẫu phi Vinh vương mất sớm, từ nhỏ Vinh vương là do Thái hậu nuôi dưỡng, so với những Vương gia khác cũng muốn tôn quý hơn, sau lại Vinh vương đại hôn, Vinh Vương phi cùng mẫu hậu ta là thúc bá tỷ muội, so với người khác lại thân cận một tầng, Chữ Thiệu Đào là con trưởng của Vinh vương, từ nhỏ được sủng ái, hơn nữa ngày đó...”

Chữ Thiệu Lăng nhớ tới những ngày nhàn nhã trước kia, khi Lăng hoàng hậu còn sống, trong lòng cười ạnh, chậm rãi nói: “Ngày mẫu hậu còn tại, mặc dù không được sủng ái cũng còn có tiếng nói, cầu ân điển để Chữ Thiệu Đào tiếng cung cùng các hoàng tử học tập, sau, Dung vương liên tiếp nạp trác phi nâng thị thiếp, đám con thứ càng lúc càng nhiều, Vinh vương phi không an lòng, đã đem Chữ Thiệu Đào tiếp trở về đất phong.”

Vệ Kịch biết Chữ Thiệu Lăng chán ghét con thứ, nhẹ giọng nói: “Hiện giờ Vinh vương đã vì thế tử thỉnh phong, Vinh vương phi cũng có thể an tâm.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, trong mắt đều là trào phúng: “Nếu không phải một năm này phủ Tử Quân Hầu càng lúc càng đặc thế, vị Thế tử này còn không biết đi đâu đâu, Vinh vương phi mấy năm nay cũng không dễ chịu, hiện giờ nhà mẹ đẻ đặc thế, rốt cuộc cũng có thể thở một hơi.”

Vệ Kịch biết Chữ Thiệu Lăng muốn nói đến Lăng hoàng hậu, chủ động đến gần, nắm lấy tay Chữ Thiệu Lăng thấp giọng nói: “Thế tử dựa vào nhà ông mà ngoại mà được phong là vận khí, điện hạ một tay trợ giúp nhà ngoại phục khởi mới thật sự là lợi hại, lại nói tiếp, thế tử ngược lại có ích cho điện hạ.”

Vệ Kịch sẽ không nói lời nịnh hót, nhưng mỗi khi an ủi mình, lời nói so với người khác nịnh nọt còn dễ nghe hơn nhiều, Chữ Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kịch cười khê: “Miệng làm sao lại ngọt như vậy? Ăn cái gì a?”

Vệ Kịch thấy Chữ Thiệu Lăng khôi phục bộ dáng ôn hoà ngày thường, trong lòng cũng thoiả mái, hần đâu biết rằng điện hạ nhà hắn ngày thường đối người khác chỉ là có lễ, cái gì gọi là ôn hoà, hảo tính tình đều toàn bộ cho hắn.

Vệ Kịch cúi đầu không trả lời, Chữ Thiệu Lăng lại không được như ý thì dây dưa không ngừng, nhượng mảy: “Hỏi người đâu? Ăn gì mà ngọt như vậy?”

Vệ Kịch có chút ngại ngùng, biết rõ Chữ Thiệu Lăng đang đùa hấn lại vẫn thành thành thật thật thấp giọng trả lời: “Thần chưa từng ăn ngọt.”

Chữ Thiệu Lăng nhìn bộ dáng nhu thuận thuần phục của Vệ Kịch, trong lòng chợt động, cúi đầu bên tai Vệ Kịch nhẹ giọng hỏi: “Không nói? Ta đây chính mình nếm thử...” Chữ Thiệu Lăng cúi đầu hôn lên môi Vệ Kịch, Vệ Kịch trốn không kịp, bị đặt trên tháp hôn đến thiên hôn địa ám.

Cuối năm bận rộn, lại nói tiếp cũng đã mấy ngày không thật sự thân thiết qua, Chữ Thiệu Lăng nguyên bản chỉ muốn chiếm chút tiện nghi thì thôi, nhưng vừa thân mật lên thì thu tay không được, Chữ Thiệu Lăng kéo dài lưng Vệ Kịch, đang muốn thoát xiêm y thì Vương Mộ Hàn ở bên ngoài thông báo: “Vương gia, thế tử Vinh vương đến.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười, Chữ Thiệu Đào này lúc nào đến không tốt, thật vất vả mới ở ban ngày dụ dỗ được Vệ Kịch thân thiết một lần lại có người đến phá hư, Vệ Kịch nghe thấy lời này vội vàng xoay người chạy về phía bên kia nhuỷ tháp, buộc lại đai lưng, lưu loát chỉnh lại xiêm y, mặt vẫn còn hồng hồng, nhẹ giọng nói: “Điện hạ, thần cho người chỉnh lại quần áo đi?”

Chữ Thiệu Lăng đứng dậy tự mình chỉnh lại xiêm y, kéo vạt qua ở trên tai hấn không nhẹ không nặng cắn một cái, thấp giọng nói: “Chờ buổi tối...”

Không biết là do Chữ Thiệu Lăng cắn hay do thẹn thùng, lỗ tai Vệ Kịch hồng thắm, nhìn qua đáng thương lại đáng yêu, tâm tình Chữ Thiệu Lăng rất tốt, nói: “Trước mời thế tử đi chính điện.”

Lúc Chữ Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch thu thập xong đi chính điện, Chữ Thiệu Đào đã ở thường thức trà, bên người đi theo một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, một bộ phận điêu ngọc mài, cầm chén trà cung nhân dâng lên nhìn kỹ, hai người thấy Chữ Thiệu Lăng đến vội vàng hành lễ, có cảm tình ngày đó, hai người cũng không mới lạ, Chữ Thiệu Lăng nhìn về phía thiếu niên bên người Chữ Thiệu Đào, Chữ Thiệu Đào đem người kéo qua giới thiệu: “Đệ đệ của vong thê, bởi vì hiện giờ phủ Thục Nghi Đại trưởng công chúa không có ai, ta thấy hấn một người sinh sống gian nan, đã đem người tiếp về Vương phủ.”

Thiếu niên quy củ vấn an Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng nhìn kỹ mới nhớ đây là tôn nhi của Thục Nghi đại công chúa, khi còn bé Chữ Thiệu Lăng cũng từng gặp qua.

Chữ Thiệu Lăng sai người đưa trái cây dâng trà, ba người theo thứ tự ngồi xuống, Chữ Thiệu Lăng nói: “Chuyện của đệ muội... nên bị thương.”

Năm ngoái Dung vương cùng phủ Thục Nghi trưởng đại công chúa kết thân, vốn là chuyện tốt thân càng thêm thân, ai biết phò mã Tề quốc công của Thục Nghi trưởng đại công chúa phạm tội, một hồi tra án sau đề lên Đại Lý tự, Thục Nghi trưởng đại công chúa vì bị thương quá độ, không được vài ngày cũng di thể, tin tức rơi vào tai thế tử phi đang mang thai ở đất phong bắc bộ, cha mẹ một đêm đều mất, thế tử phi quá mức bị thương, hài tử chưa đến ba tháng trong bụng bị sảy, người cũng hương tiêu ngọc tẫn.

P phủ Thục Nghi trưởng đại công chúa một đêm lụn bại, vài cái chủ tử còn lại ốc còn không mang nổi mình ốc, gia sản toàn bộ đem chia, cha mẹ thế tử phi mất sớm, vài vị thúc thúc lại ác độc, không để lại gì cho Tề Ngọc, sau khi bị Chữ Thiệu Đào biết, trực tiếp đem Tề Ngọc tiếp về bắc bộ.

Chữ Thiệu Đào so với Chữ Thiệu Lăng nhỏ hơn một tuổi, nhưng tướng mạo so với Chữ Thiệu Lăng lại thiếu vài phần tinh xảo thêm vài phần thô cuồng, nhìn qua ngược lại giống như hơn Chữ Thiệu Lăng vài tuổi, nhắc đến chuyện lúc trước, trên mặt Chữ Thiệu Đào lại không có bao nhiêu bi thương, thần nhiên nói: “Mệnh nàng không tốt... là ta thực xin lỗi nàng, hiện giờ chỉ có thể hảo hảo nuôi dạy Ngọc nhi, chỉ ngóng trông hấn có thể thành tài, về sau một mình trụ vững.”

Tề Ngọc ở một bên nghe vậy cúi đầu: “Đều dựa vào tỳ phụ tài bồi mới có hôm nay.”

Chữ Thiệu Lăng liếc mắt đánh giá Tề Ngọc, một thân áo lụa huyền sắc cầm bào tay áo thêu hoa, cổ tay áo cùng cổ áo còn có phượng mao tinh xảo, khiến cho khuôn mặt lại càng đẹp đẽ, chân mang đôi hài đen thêu vàng, một thân trang phục rất gây chú ý, xem ra Chữ Thiệu Đào có tâm với cậu em vợ hấn, Chữ Thiệu Lăng đẩy nắp chén trà, cười khê: “Người xem như là người nhân nghĩa, năm nay dì lại không theo tới, thân mình nàng thế nào?”

Chữ Thiệu Đào gật đầu: “Thân mình còn rất tốt, chỉ là bên kia một sạp chuyện lật vật, không dứt ra được, trước khi đi còn dặn ta, khiến ta đi phủ Tử Quân Hầu chúc Tết, còn có chúc Tết người.”

Vinh vương có bốn vị trắc phi hai mươi mấy người thị thiếp, không danh không phận càng nhiều không đếm hết, rốt cuộc có bao nhiêu thứ tử thứ nữ Chữ Thiệu Lăng cũng không rõ ràng lắm, nghĩ đến cái gọi là “một sạp chuyện lật vật”, Chữ Thiệu Lăng hiểu được tâm tư Chữ Thiệu Đào, thấp giọng nói: “Hiện giờ người đã là thể tử, đến thời điểm... thì tốt rồi.”

Chữ Thiệu Đào cũng không kiêng dè, cười lạnh nói: “Chờ ta thừa tước còn phải vài năm, hiện giờ thân mình phụ vương ta vẫn còn rất tốt, trên đường đến hoàng thành lại thu thêm hai cái cô nương ở ven đường đâu.”

Bạn đang ?

Chữ Thiệu Lăng bật cười, thở dài: “Tử hoàng thúc càng già càng dẻo dai, ta cũng an tâm.” Lời này vừa nói mọi người đều cười ra, Chữ Thiệu Đào nhìn về phía Vệ Kịch, nói: “Thị vệ này giống như không tầm thường...”

Chữ Thiệu Đào cũng là người tập võ, ánh mắt thực độc, nói: “Tiểu huynh đệ thân thủ thế nào?”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Lại nói, hần cùng chúng ta cũng là quan hệ họ hàng, đại ca hần là phò mã Phúc Nghi, Vệ Kịch, chào hỏi.”

Vệ Kịch tiến lên hành lễ với Chữ Thiệu Đào, Chữ Thiệu Đào đỡ lấy hần, thuận thế lại ở trên tay phải Vệ Kịch sờ một phen, đụng đến vết chai mỏng trên ngón trỏ cùng ngón giữa của Vệ Kịch, cười nói: “Cũng là người thích dùng cung tiễn.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Mới vừa rồi hần còn nói đến người, rất kính ngưỡng bản lĩnh thiện xạ của người đâu.”

Chữ Thiệu Đào xua tay mỉm cười: “Kia đáng cái gì, lại nói tiếp ta còn muốn hỏi người đâu, hôm qua tiếp ta là Trương đại tướng quân, nghe một vị võ sư dưới trướng hần nhắc tới... Võ sư kia hiện giờ là người dạy vài vị hoàng tử các người cưỡi ngựa bắn cung, hần nói thư đồng của người rất lợi hại, phi ngựa bắn tên tiến vô hư phát, từ lúc hần dạy các người đến giờ chưa từng thấy thư đồng kia bắn hỏng, ta nghe xong lúc ấy đã nghĩ muốn gặp, thư đồng kia của người đâu?”

Chữ Thiệu Lăng nghe được một nửa liền cười rộ lên, chỉ vào Vệ Kịch sắc mặt ửng đỏ, nói: “Không phải ở đây sao?”

Chữ Thiệu Đào bật cười: “Thất kính thất kính.”

Chữ Thiệu Đào lôi kéo Vệ Kịch lĩnh giáo bản lĩnh cưỡi ngựa bắn cung, Vệ Kịch khiêm tốn hữu lễ, hai người không mất bao nhiêu thời gian đã quen thân, vẫn luôn nói đến khi ngọ thiên hoàng để sai người đến thỉnh Chữ Thiệu Đào mới đứng dậy, nhìn cấm y thị vệ của Vệ Kịch, Chữ Thiệu Đào nói với Chữ Thiệu Lăng: “Thân thủ như vậy lại làm thị vệ cho người?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, quay đầu hỏi vl: “Ủy khuất sao?”

Vệ Kịch vội vàng cúi đầu nói: “Không ủy khuất, thần vốn là thị vệ vô phẩm cấp trong Bích Đào uyển, được điện hạ xem đến tài năng lại bồi dưỡng bên người, điện hạ có ơn tri ngộ với thần, thần vô cùng cảm kích.”

Chữ Thiệu Đào thở dài, trong lòng tiếc hận không thôi, nhưng mà người ta chính mình vui lòng, Chữ Thiệu Đào lại cùng Chữ Thiệu Lăng nói nhỏ vài câu, Chữ Thiệu Lăng gật đầu, nhẹ giọng nói: “Trong lòng ta đều biết.”

Chữ Thiệu Đào gật đầu mang theo Tề Ngọc rời đi.

Dùng xong ngọ thiên, Chữ Thiệu Lăng gọi Vương Mộ Hàn đưa vài cung nhân trong phòng dệt đến, quản sự phòng thêu dệt nghe nói Chữ Thiệu Lăng cần người vội vàng chính mình dẫn theo vài cung nhân đặc dụng đi, Chữ Thiệu Lăng đem người gọi vào thiên điện, nói: “Lượng kích cỡ cho hần, lại cho ta xem bộ dáng...”

Cung nữ quần sự vội vàng cầm qua mẫu xiêm y dâng lên, Chử Thiệu Lăng nhìn kỹ, chọn vài kiện xiêm y, lại tự mình chọn hoa văn, phân phó: “Tính ra bao nhiêu bạc liền tìm Vương Mộ Hàn lấy, đây không phải xiêm y cho việc công, người khác hỏi đến làm thế nào?”

Cung nữ quần sự là người thông hiểu, cúi đầu nói: “Sau khi nô tỳ trở về chọn vài nữ hồng tốt tay nghề đưa sang gian phòng khác, người khác hỏi đến chỉ nói chủ tử bên trên muốn đồ vật, rốt cuộc muốn làm gì không ai biết.”

Chử Thiệu Lăng gật gù đầu, đem sổ vẽ buồng, các cung nhân lượng kích cỡ cũng đến chỗ Vệ Kịch.

Vệ Kịch mơ mơ màng màng để người đo đến lượng đi, quay đầu hỏi Chử Thiệu Lăng: “Điện hạ... phải làm xiêm y sao?”

Chử Thiệu Lăng kéo Vệ Kịch trở lại bên người, cười khê: “Là ta sơ sót, người thiếu xiêm y, thừa dịp đầu năm người bên phòng thêu dệt thanh nhân liền làm cho người vài bộ.”

“Nhưng... trong ngày thường thần đều mặc xiêm y thị vệ, cũng có thay, cái khác cũng không cần mặc a.” Vệ Kịch có chút tiếc nuối, “Ngay cả hươu mọc có ra ngoài cũng không kịp đổi.”

Chử Thiệu Lăng nghĩ đến Tề Ngọc một thân xiêm y, lại nhìn nhìn Vệ Kịch, có chút đau lòng, Vệ Kịch đều không có vài kiện xiêm y tử tế đâu, Chử Thiệu Lăng cười cười: “Đến mười lăm chúng ta liền ra cung dọn vào phủ, đến lúc đó còn không dùng đến sao?”

Vệ Kịch ngạc nhiên, cười cười gật đầu: “Phải a.”

Chử Thiệu Lăng nắm tay Vệ Kịch, ngừng một chút, nói: “Lời nói hôm nay với Chử Thiệu Đào... người nói thật lòng sao?”

Vệ Kịch ngốc một lát mới hiểu được Chử Thiệu Lăng muốn nói đến cái gì, cười cười: “Điện hạ còn nhớ đâu, thần nói thật.”

Chử Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kịch, hôn lên trán hắn: “Người yên tâm, ta tất nhiên sẽ không để cho người chỉ làm một thị vệ.”

55. Chương 55

Mấy ngày sau Chử Thiệu Đào chỉ cần rảnh rỗi sẽ chạy đến Bích Đào uyển tìm Vệ Kịch nói chuyện, hai người đều là người thích vũ thương lộng bổng, từ người dùng lục quân cung hay bát quân cung bắt đầu vẫn luôn nói đến nếu hiện giờ muốn đánh Liêu Lương cần bao nhiêu binh mã nhiều ít lương thảo, cùng nhau một chỗ có thể nói nửa ngày, lúc bọn họ nói chuyện Chử Thiệu Lăng thường tựa trên tháp đọc sách, thường thường sai người đưa trái cây cùng điểm tâm đến cho Tề Ngọc, bốn người đều thưởng thụ vui thích.

Chử Thiệu Đào ở đất phong cùng Vinh vương bị hạn chế rất nhiều, đến trong cung ngược lại tự tại hơn một chút, Chử Thiệu Lăng còn rất tận tình địa chủ, dẫn người đi Tần vương phủ ở chơi một ngày.

Chử Thiệu Đào đứng trên Bạch Thủ lâu quan sát Tần vương phủ, rất cảm khái: “Khi nào ta lên làm chủ, cũng phải đem vương phủ toàn bộ sửa lại một lần, cũng phải sửa lại khí phái như vậy mới tốt.” Bởi vì nội quyền của Vinh vương rất nhiều, một đồng thị thiếp con thứ, lại không thể ở riêng, toàn bộ dồn vào trong phủ, mỗi một sân đều có một đám nha đầu phụ nhân, vương phủ đẹp đẽ bây giờ ba bước một bức tường bốn bước một cái cổng, bị xé ra vụn vặt, mỗi lần Chử Thiệu Đào nghĩ đến nội viên kia liền đau đầu.

Không thể trách Chử Thiệu Đào, Tần vương phủ so với Vinh vương phủ muốn lớn gấp hai, trong phủ lại chỉ có... hai cái chủ tử này, thật sự là thích ý hơn nhiều.

Chử Thiệu Lăng cầm một lò sưởi tay bạch ngọc khắc long văn, nghe vậy cười khê: “Chờ đến lúc người có thể làm chủ, ta đem công tượng xây phủ đệ đưa đến đất phong cho người làm chúc mừng.”

Chử Thiệu Đào tự giấu cười, không tiếp lời, Tề Ngọc đứng một bên nhìn ba chữ “Họa Kích điện” chói lọi nơi chính điện phía xa như có điều suy nghĩ, quay đầu nhìn lại Vệ Kích đứng tùy thị sau lưng Chử Thiệu Lăng, trong mắt hiện lên một tia mong chờ.

Buổi tối theo lệ thường Chử Thiệu Đào phải về cung cùng Vinh vương tham gia gia yến, chỉ mới giờ Thân liên phải mang theo Tề Ngọc đi rồi, Chử Thiệu Lăng lại lười trở về, chỉ để Vương Mộ Hàn đưa hai người hồi cung tiện thể nhắc lại hần có việc trông vương phủ, không trở về được, đêm nay phải ở lại.

Buổi tối, sau khi Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kích dùng bữa xong cùng nhau tựa trên nhuễn tháp trong tầm điện trò chuyện, Chử Thiệu Lăng cầm sách một tờ lại một tờ lật qua, Vệ Kích ôm tráp ăn hạt dưa, Chử Thiệu Lăng đùa hần, hỏi: “Ăn ngon sao?”

Vệ Kích thành thật gật gù đầu: “Ăn ngon.”

Chử Thiệu Lăng cúi đầu nhìn sách, chậm rì rì nói: “Ăn ngon còn chỉ biết một mình ăn....”

Vệ Kích ngốc, hạt dưa sao ngũ vị hương này là Chử Thiệu Lăng sai người mua về cho hần ăn, lại nói Chử Thiệu Lăng cũng vừa mới ăn qua, này là có ý gì đâu?

Chử Thiệu Lăng ngẩng đầu liếc Vệ Kích một cái, nói: “Ta cũng muốn ăn.” Nói xong tiếp tục đọc sách.

Vệ Kích lại ngốc một hồi, vội vàng đem tráp hạt dưa đưa đến trước mặt Chử Thiệu Lăng, thấp giọng nói: “Điện hạ ăn trước đi.”

Chử Thiệu Lăng lại lật một trang sách, cũng không ngẩng đầu lên: “Lười tự mình cắn.”

Vệ Kích dừng một chút mới hiểu được, mặt chậm rãi đỏ lên, do dự một lát chính mình cắn một hạt dưa, lấy nhân ra, cầm trong tay không biết làm thế nào cho phải, Chử Thiệu Lăng ngẩng đầu, trong mắt đều là ý cười, nói: “Luyện tiếc cho ta ăn?”

“Không phải...” Vệ Kích có chút thẹn thùng, nhìn mắt phượng dong đầy ý cười của Chử Thiệu Lăng trong lòng lại ảm áp, chỉ phải chịu ngại ngùng đem nhân hạt dưa đưa đến bên miệng Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng hơi cúi đầu đem hạt dưa ngậm lấy, lại tiếp tục đọc sách, cười khê: “Quả nhiên ăn ngon.”

Vệ Kích chỉ phải tiếp tục cho điện hạ nhà hần cắn hạt dưa, Chử Thiệu Lăng ăn khát lại sai người pha một bình trà lục an đến, hai người uống nhuần hần, Chử Thiệu Lăng nói: “Mấy ngày qua, người nói Chử Thiệu Đào là người thế nào?”

Vệ Kích cầm lấy chén trà của Chử Thiệu Lăng thả lại trên bàn nhỏ, nghĩ nghĩ nói: “Thế tử làm người thẳng thắn, tính tình hào sảng, là người đáng giá kết giao.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “So với mấy cái huynh đệ tốt kia của ta.... Ta ngược lại càng cùng hần thân hơn một chút, cũng càng yên tâm hần một ít, bởi vì Vinh vương phi, chúng ta từ nhỏ đã thân quen, chính là về sau lại....”

Vệ Kích do dự một lát, vẫn là nói: “Chỉ là thần không rõ, vì sao thế tử lại... chán ghét Vinh vương như vậy?” Nói chán ghét đều là nhẹ, mỗi khi Chử Thiệu Đào nhắc đến Vinh vương đều hận không thể sớm đưa hần quy tây, Vệ Kích thật sự không hiểu được, Chử Thiệu Đào là con trai trưởng của Vinh vương, hiện giờ Vinh vương còn phong hần làm thế tử, nào đến nỗi này?

Chử Thiệu Lăng cười lạnh: “Ta đây ngược lại biết một ít.... Lại nói tiếp, nỗi khổ của Chử Thiệu Đào cũng có chút tương tự ta, chỉ là vận khí của ta so với hần tốt hơn nhiều.”

Vinh vương phi là dì ta, năm có hôn sự của Vinh vương cùng Vinh vương phi cùng là Thái hậu cùng Mẫu hậu một tay thúc đẩy, lúc trước quyền thế của phủ Tử Quân Hầu so với bây giờ nhiều hơn, Vinh vương vừa nghe gã cho hần là muội muội của Hoàng hậu rất đắc ý trong lòng, khi đó luôn trước mặt Thái hậu mệnh hót. Sau khi đại hôn Vinh vương cùng Vinh vương phi cũng hòa thuận vài năm, tuy nói Vinh vương háo sắc, nhưng rốt cuộc cũng không làm Vinh vương phi chịu ủy khuất.... Qua vài năm, bởi vì hoàng đế không quan tâm Mẫu hậu cùng phủ Tử Quân Hầu, Vinh vương cũng không còn kính trọng Vinh vương phi như vậy, sau, địa vị trong triều của Tử Quân Hầu càng ngày càng không tốt, vài vị trác phi bên người Vinh vương có nhà mẹ đẻ có chút địa vị đều dám gặp mặt Vinh vương phi khiêu khích, trong lòng Chử Thiệu Đào đương nhiên chịu khổ sở, tư vị kia... ta cũng hiểu được.”

Vệ Kịch biết Chữ Thiệu Lăng nhớ lại lúc hần còn bé, đem tay đặt vào tay Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng nắm lấy tay Vệ Kịch nhẹ nhàng vuốt ve, cười lạnh, “Chỉ là như thế cũng sẽ không khiến Chữ Thiệu Đào một mực muốn lão cha hần đi tìm chết.... Người có biết chuyện thế tử phi nằm trước qua đời đi?”

Vệ Kịch gật đầu: “Ngày ấy không phải điện hạ nói cho thần sao, bởi vì Thục Nghi trưởng đại công chúa cùng Tề quốc công đồng thời quy tây, thế tử phi cũng vì bị thương quá độ mà mất.”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh: “Thế tử phi quả thật bị thương quá độ, nhưng khi đó nàng đã có mang năm tháng, thai đã ổn định, trong hoàng thành còn có ấu đệ cần nàng chăm sóc, thế tử phi làm sao có thể cứ như vậy buông tay đi rồi?”

Vệ Kịch ngốc, cả kinh nói: “Không lẽ có người làm hại nàng?”

“Vinh vương kẻ này trọng danh lợi lại khinh thân tình, ngày đó chỉ vì nhà mẹ đẻ Vinh vương phi địa vị sa sút liền tìm mọi cách lãnh đạm, nếu không phải Thái hậu vẫn còn chỉ sợ hần đều phải diệt nàng.... Hôn sự của Chữ Thiệu Đào cùng phủ Tề quốc công là hần ngàn vạn đồng ý, chính là về sao phủ Tề quốc công xuống dốc, hần liền có tâm tư khác.”

“Phủ Tề quốc công ngã ngựa, Chữ Thiệu Đào tương đương với lấy cái tức phụ không thể nào trợ giúp hần, Vinh vương làm sao chấp nhận, ngày đó hần còn nói cho Chữ Thiệu Đào tìm một nhà có địa vị khác.... Khi đó các bà đỡ đều nói thai này của thế tử phi không thể nghi ngờ là nam, nếu hài tử sinh ra, Chữ Thiệu Đào liền tính là người có vợ còn có con trai trưởng, thân phận như vậy làm sao còn có thể cưới nữ nhân nhà cao cửa rộng đâu?”

Trong lòng Vệ Kịch thoáng chốc trở nên lạnh lẽo, thấp giọng nói: “Thế tử phi một thi hai mệnh, không phải là....”

“Phải.” Chữ Thiệu Lăng cười lạnh, “Chữ Thiệu Đào biết Vinh vương là hạng người gì, ngàn phòng vạn phòng, đáng tiếc vẫn phòng không được người bên cạnh mình phản bội, vú nuôi của thế tử phi một chén tổ yến lấy xuống hai mạng người, Chữ Thiệu Đào biết là Vinh vương động tay chân, nhưng lại có thể thế nào? Hần chỉ là thế tử, mọi sự trong đất phong đều do Vinh vương định, chỉ phải nhẫn xuống.... Tận mắt thấy thế tử cùng đứa con năm tháng tuổi mất đi, Chữ Thiệu Đào làm sao có thể không hận Vinh vương?”

Lần đầu tiên Vệ Kịch nghe được bí văn bất kham như thế của hoàng thất, nửa ngày không hồi thần, ấp úng nói: “Vinh vương làm sao lại... đó cũng là tôn nhi của hần a, hần sao lại nhẫn tâm như vậy?”

“Có cái gì không đành lòng?” Chữ Thiệu Lăng cười nhạt, “Tôn nhi của Vinh vương hiện giờ đã có mười mấy cái, làm sao lại tiếc một cái này? Luyến tiếc cái này, lại không thể kết thân cùng nhà cao cửa rộng a.... Hiện giờ thế nhi Chữ Thiệu Đào thân còn chưa lạnh, Vinh vương đã bắt đầu thu xếp việc hôn nhân cho Chữ Thiệu Đào rồi đó, lúc trước trong cung tính tình Chữ Thiệu Đào rất cường thế, hiện giờ lại biết nhẫn hạ tâm tình, cũng nhờ Vinh vương tôi luyện người thực vất vả....”

Vệ Kịch càng nghĩ càng khó chịu thay cho Chữ Thiệu Đào, thấp giọng nói: “Thế tử... ngày thường nhìn vô sự, ai biết trong lòng lại khổ như vậy đâu.”

Chữ Thiệu Lăng thủy chung cười lạnh, Vệ Kịch nghĩ nghĩ, nói: “Ta xem Tề thiếu gia bình thường cũng không nói nhiều, hần biết việc này sao?”

“Ta không rõ ràng lắm....” Chữ Thiệu Lăng lắc đầu, “Bất quá lần mục đích hần mang theo Tề Ngọc đến đây là này ta lại biết đến, ta cùng Hoàng tổ mẫu, ngoại tổ phụ đều nói, trợ giúp hần một hồi.”

Vệ Kịch ngẩng đầu lên: “Mục đích gì? Không phải là đến hoàng thành hội họp một hồi sao?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, xoa nhẹ đầu Vệ Kịch: “Tề Ngọc là em vợ Chữ Thiệu Đào, tính về trước nữa cũng chỉ là tôn nhi của Thục Nghi trưởng công chúa, hần tính hoàng thân gì đâu? Lần này Chữ Thiệu Đào đến là muốn giành lại tước vị cho Tề Ngọc, tuy ngày đó Tề quốc công phạm tội, nhưng nhờ đến Thục Nghi trưởng công chúa cùng Tề quốc công đều đi, hoàng đế cũng không tước phong hào Tề quốc công, vẫn theo lễ quốc công hạ táng như cũ, nếu tước vị còn tại, vậy muốn tranh một hồi.”

Vệ Kịch hiểu được, gật gật đầu: “Theo lẽ rơi vào tay Tề Ngọc còn có một cái tước vị hầu tước này đâu.”

“Ta xem chưa chắc.” Chữ Thiệu Lăng cười khê, “Chữ Thiệu Đào thực yêu thương cậu em vợ này của hần, bởi vì chuyện của thế tử phi mà có thẹn trong lòng, tước hầu này Chữ Thiệu Đào sợ là sẽ không tha.... Lại nói tiếp Tề Ngọc này cũng đáng thương, bởi vì cha mẹ hần mất sớm, ngày đó cơ hồ là hai bàn tay trắng ra khỏi nhà, may mắn được Chữ Thiệu Đào đón về bồi dưỡng, nếu không bây giờ còn không biết như thế nào đâu, nếu chuyện thừa tước lần này.... Ha ha, những thúc phụ đó của Tề Ngọc chắc chắn sẽ giận đến điên.”

Chữ Thiệu Lăng nghĩ đến sắc mặt hối hận của những người đó trong lòng thoải mái rất nhiều, lần này Chữ Thiệu Lăng giúp Chữ Thiệu Đào cũng không phải chỉ vì giao tình của hai người khi còn bé, Chữ Thiệu Đào hiện giờ trung thành với hần, còn có một nguyên nhân trọng yếu chính mình Chữ Thiệu Lăng cực kỳ thích nhìn những người thích bỏ đá xuống giếng kia gặp quả báo, ngày đó sống hã hê, hiện giờ liền muốn xem xem hần có bao nhiêu khó chịu.

Chữ Thiệu Lăng nghĩ đến Chữ Thiệu Dương hiện giờ bị giam lỏng trong Chiêu Dương cung lại mang đầy mình thương tích, trong Lâm Chỉ cung Lệ phi vì Chân tần được sủng ái mà tức giận bất bình, trong Hạo Phương điện Chữ Thiệu Nguyễn bị áp chế lại vẫn nóng lòng muốn biểu hiện trước mặt hoàng đế....

Chữ Thiệu Lăng cười khê, ngày đó lúc Lăng hoàng hậu bị lãnh đạm, lúc Lăng hoàng hậu cuối cùng vì không chống đỡ được khuất nhục mà buông tay trần thế... Lệ phi cùng Chữ Thiệu Nguyễn có lẽ cũng hưởng thụ như thế này đi? Kiếp trước khi chính mình hai mặt thụ địch, Thái tử vị bị đoạt đi mất, Chữ Thiệu Dương ước chừng cũng hưởng thụ như thế này đi?

Ngày đó bọn họ hưởng thụ qua ủy khuất của mẫu thân hần, hưởng thụ qua oán khí ngập trời của hần, hiện giờ thời thế thay đổi, Chữ Thiệu Lăng cũng nên hảo hảo hưởng thụ “ủy khuất” của bọn họ.

Vệ Kích cảm nhận được dao động trong lòng Chữ Thiệu Lăng, vận mệnh Chữ Thiệu Đào cùng Chữ Thiệu Lăng có nhiều chỗ tương tự, Vệ Kích cũng đoán được là Chữ Thiệu Lăng nhớ đến Lăng hoàng hậu, nghĩ nghĩ nói: “Một chuyện tranh tước của Tề công tử nhất định phải hoàn thành mới được, Tề công tử đứng vững môn hộ, nghĩ đến thế tử phi dưới tuổi vàng cũng sẽ vui mừng.”

Đôi mắt Vệ Kích trong suốt nhìn Chữ Thiệu Lăng, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tề công tử ngày qua càng tốt thế tử phi sẽ càng cao hứng, ngày đó những người cướp đoạt gia sản của hần sẽ càng khó chịu, như thế cũng xem như báo thù.”

Lăng hoàng hậu là cấm kỵ của Chữ Thiệu Lăng, trong ngày thường không ai dám nhắc đến, Vệ Kích không muốn làm Chữ Thiệu Lăng khó chịu, đành phải an ủi Chữ Thiệu Lăng như thế, Chữ Thiệu Lăng nhìn đôi mắt tràn đầy lo lắng của Vệ Kích, trong lòng thoải mái không ít, Vệ Kích của hần càng ngày càng tri kỷ.

Vệ Kích nghĩ nghĩ lại nói: “Nếu chuyện tranh tước hoàn thành, Tề công tử sẽ phải ở lại hoàng thành, đến lúc đó thế tử trở về đất phong, điện hạ nhiều trợ giúp Tề công tử một ít, hần giống như so với thần còn nhỏ đâu.”

“Không cần ta phải giúp.” Chữ Thiệu Lăng cười khê, “Liên tính thừa tước, Chữ Thiệu Đào tất nhiên vẫn sẽ đem người mang trở về, hần làm sao sẽ yên tâm để Tề Ngọc tự lập môn hộ.”

Vệ Kích nghi hoặc, gia môn Tề Ngọc nhiều thế hệ đều ở hoàng thành, nếu lại thừa tước... nào có đạo lý vẫn ở lại nhà tỷ phụ đâu?

Chữ Thiệu Lăng nhìn bộ dáng ngốc ngốc của Vệ Kích mà buồn cười, kéo qua Vệ Kích thấp giọng nói mấy câu, Vệ Kích tròn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin: “Không thể đi? Đây là....”

“Kia lại làm sao?” Chữ Thiệu Lăng đem tráp hạt dưa đưa cho Vệ Kích, cầm lấy “Biện luận” trong tay tiếp tục nhìn, hài hước nói, “Mặc dù so ra kém chúng ta, cũng xem như xứng đôi....”

Vệ Kích ngẫm lại tình hình mấy ngày nay cũng chậm rãi hiểu được, hai ngày trước Tề Ngọc trong lúc vô ý còn nói qua với hần “Tần vương ở bên ngoài thực cường ngạnh, đối với ai cũng không hiện sắc mặt, ngược lại đối với người ôn hòa lại thực che chở, Vệ đại nhân thật có phúc khí”, lúc ấy Vệ Kích còn không rõ Tề Ngọc có ý gì, hiện tại nhớ đến, sợ là Chữ Thiệu Đào cùng Tề Ngọc đã sớm nhìn ra, chỉ có mình ngốc ngốc cái gì cũng không biết, trong lòng Vệ Kích ngọt ngào, lại có chút thẹn thùng, ôm tráp hạt dưa phát ngốc, Chữ Thiệu Lăng thấy Vệ Kích nửa ngày không động, khê cười nói: “Thất thần cái gì? Tiếp tục a, ta thích ăn hạt dưa người cần....”

Vệ Kích hồi thần, lại cầm hạt dưa cắn, mặt chậm rãi đỏ....

56. Chương 56

Chuyện của Tề Ngọc Chữ Thiệu Lăng vẫn luôn lưu ý, về sau Chữ Thiệu Đào đi lại đều dùng thiệp mời của Chữ Thiệu Lăng, người khác có không nhìn đến cái thể tử đất phong này cũng phải nhìn mặt mũi Chữ Thiệu Lăng, tôn thất bên kia cũng bắt đầu vì Thục Nghi công chúa mà biện hộ, trưởng công chúa hậu nhân không bao nhiêu người, cho Tề Ngọc một cái tước vị xem như là thành toàn tình nghĩa Thục Nghi công chúa đối đãi tôn thất mấy năm nay.

Tề Ngọc còn nhỏ, chỉ là cái tước vị không có thực quyền, hoàng đế kỳ thật cũng không quá để ý, nhiều người khuyên can xong cũng liền ra về thiện tâm, chỉ nói cảm động vì việc thiện Thục Nghi trưởng công chúa mấy năm nay vì hoàng thành làm qua, không đành lòng hậu đại của trưởng công chúa qua không tốt, liền thưởng cái tước hầu.

Sở con tập tước của hoàng đế còn chưa hạ xuống, Tề phủ trong thành đã nháo đi lên, ba cái thúc phụ của Tề Ngọc sau khi biết tin lập tức tụ cùng một chỗ, một ngày sau khi thương nghị kế sách, muốn tìm Tề Ngọc “tổng hợp thiên luân.”

Tề Ngọc vẫn luôn theo bên người Chữ Thiệu Đào, không phải ở trong cung thì là theo Chữ Thiệu Đào đi tìm nhà người quen cũ của Chữ Thiệu Đào ôn huyện, người của Tề gia làm sao dễ dàng gặp người, nhưng rốt cuộc vẫn là nhà có chút gia thế, đường ngang ngõ tắt quang hệ thông gia, mọi cách hỏi thăm nghe cữu cữu Chữ Thiệu Đào nhờ gửi một câu: Hồi lâu không thấy, nghe nói chắc nhĩ trở về hoàng thành, thật sự nhớ mong, hy vọng hồi phủ một chuyến.

Chữ Thiệu Đào nghe lời này xong cười lạnh một tiếng cự tuyệt, lúc trước kết thân cùng phủ Tề quốc công, Chữ Thiệu Đào đã ở đất phong, khi đại hôn vẫn là Lễ bộ Thị lang họ Hòa mang theo thể tử phi đi đất phong, sau đó Vinh vương cũng không có tới hoàng thành, Chữ Thiệu Đào kỳ thật vẫn còn chưa thấy qua người nhà vợ.

Lúc trước phủ Tề quốc công xảy ra chuyện, trước khi lâm chung thể tử phi nhắc nhở Chữ Thiệu Đào ấu đệ ở nhà không người quan tâm, lúc hấp hối nắm tay Chữ Thiệu Đào khóc cầu Chữ Thiệu Đào rước Tề Ngọc trở về tự tay dạy dỗ, Chữ Thiệu Đào vốn đối thể tử phi có thẹn, đáp ứng nài, lúc này Chữ Thiệu Đào đã được phong thể tử, không có chiếu chỉ không thể ra đất phong, không có cách chỉ phải phái kẻ đặc lực nhất bên người đi hoàng thành đón Tề Ngọc, nguyên bản Chữ Thiệu Đào còn sợ đường xa xôi sẽ xảy ra sự cố, dặn người đi đón Tề Ngọc, đồ vật gì đó không cần, thu thập một chút đem người đón trở về là được, người phải đi cũng nghe phân phó, chỉ dẫn người trở về, cái gì khác cũng không có.

Chữ Thiệu Đào tự nhiên sẽ không ham gia sản Tề Ngọc, nhưng nhìn đến sạch sẽ như vậy cũng không khỏi nghi hoặc trong lòng, hỏi người phái đi mới biết, lúc bọn họ tìm được Tề thiếu gia, Tề thiếu gia đang ở trong một tòa thôn trang lụi bại ở hoàng thành, bên người một kẻ hầu hạ cũng không có, lúc ấy Tề Ngọc còn đang một mình nấu cơm ăn đâu.

Người của Chữ Thiệu Đào nói rõ ý định sau Tề Ngọc mới biết được thể tử phi đã qua đời, lúc này khóc lớn, hẳn nguyên bản cũng có tâm tư tìm trưởng tử nương tựa, chỉ sợ hiện giờ chính mình nghèo túng sẽ làm cho thể tử phi khó xử, hiện tại biết đi ngôn của nàng trước lúc lâm chung cũng đáp ứng, sau khi đem thôn trang lụi bại kia bán đi liền theo người đi bắc về đất phong.

Tuy rằng Tề quốc công phạm tội bị trừng phạt, nhưng nhớ kỹ mặt mũi Thục Nghi trưởng công chúa hoàng đế cũng không tịch biên gia sản, một phủ công chúa lại thêm một phủ quốc công, cuối cùng Tề Ngọc thân là đích tôn trưởng tôn lại chỉ có một tòa thôn trang nửa tàn, buồn cười!

Lúc đó Chữ Thiệu Đào đã biết thúc phụ của Tề Ngọc là dạng người gì, không cho Tề Ngọc lại cùng bọn họ gặp mặt, hiện giờ tước vị của Tề Ngọc đã định ra, càng không thể lại cùng bọn họ trộn lẫn, ai biết lúc này

Tề Ngọc luôn nhu nhược lại đứng dậy cúi đầu nói: “Đa tạ Lăng đại nhân hỗ trợ hòa giải, vất vả Lăng đại nhân cùng vài vị thúc phụ nói một tiếng, ngày mai ta không có việc, đến lúc đó tự nhiên sẽ đến quý phủ.”

Chữ Thiệu Đào lộ vẻ không kiên nhẫn: “Người lại nhiều chuyện làm chi?!”

Trên mặt Tề Ngọc thoáng hiện một tia trào phúng, nghĩ đến ngày ấy Chữ Thiệu Lăng ở chỗ không người nhắc nhở qua hẩn một câu, trong lòng cười lạnh, thấp giọng nói: “Rốt cuộc là bổn gia của ta, vẫn là đi gặp đi.”

Chữ Thiệu Đào không còn cách nào, hẩn có không vui lòng cũng không thể mặc kệ ý muốn của người ta, chỉ phải theo hẩn.

“Sau lại đâu?” Thanh âm Chữ Thiệu Lăng dễ nghe ngắn gọn kể lại, nói lên náo nhiệt nhà người ta hấp dẫn lại sinh động, thực mê người, Vệ Kích sớm nghe đến mê mẩn, nhin không được giục hẩn, “Tề tiểu Hưu gia đi thật?”

Chữ Thiệu Lăng lười biếng dựa vào trên tiêu tương tháp mạ vàng, ôm lấy Vệ Kích cùng tựa trên gối mềm, chậm rì rì nói: “Tề Ngọc đương nhiên đi, ngay trong quý phủ của Nhị thúc hẩn, chen chúc một đồng người, vợ cả thứ xuất của bổn gia chen chặt một phòng, thấy Tề Ngọc liền khóc, nói chuyện tốt năm đó, giống như rất vì Tề Ngọc suy nghĩ, thực cảm động, cuối cùng vẫn là Chữ Thiệu Đào đi theo đem người đuổi ra xa, không thì Tề Ngọc kia thân thể nhỏ nhỏ đã sớm bị những cái đó thúc phụ thẩm nương xé nhỏ...”

Vệ Kích đưa Chữ Thiệu Lăng một ly trà nhuận hầu, hai mắt sang ngồi hữu thần hỏi: “Sau đó đâu?”

“Sau đó? Khóc xong lại tự nhiên mà kéo qua chỗ tốt, mấy nhà này cũng không ngu ngốc, biết đào ra lợi ích, chỉ nói ngày đó không nên tách ra, còn nói vất cả Tề Ngọc, muốn một lần nữa cùng nhau đoàn tụ, không phân biệt nhà ai.”

Vệ Kích nghe xong bối rối: “Những người này sao lại có thể như vậy?! Lúc trước khi đem tiểu hầu gia đuổi ra đã nói cái gì?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Chuyện nhà người ta, người đi theo sót ruột làm gì? Sau lại a... Tề Ngọc đáp ứng.”

Chữ Thiệu Lăng xoa xoa đầu Vệ Kích, tiếp tục nói: “Sau hi hợp phủ, mấy cái thúc phụ của Tề Ngọc thực vừa lòng, bình thường nịnh hót Tề Ngọc, chỉ là cách ngày vừa mới chậm rãi nhắc lên chuyện tập tước, Nhị thúc phụ kia thực nịnh bợ hẩn, quanh co vòng vèo ám chỉ, tước vị này vẫn là do Nhị thúc phụ hẩn kế thừa thì thích hợp hơn, Nhị thúc phụ của hẩn chỉ nói tước vị này nếu kế tục cách đời, cũng chỉ là bá tước, nhưng nếu thúc phụ hẩn kế thừa, vậy hẩn là phong Hầu, trong phủ càng được nhiều lợi ích, Nhị thúc phụ hẩn còn chỉ tay lên trời mà thề, nếu hẩn được tước vị ngày sau nhất định truyền cho Tề Ngọc, còn nói về sau gia sản toàn bộ cho Tề Ngọc, cứ như vậy, thực tế gia sản Tề Ngọc lấy được càng nhiều, Tề Ngọc thoáng hiện do dự, Nhị thúc phụ hẩn liền cho hẩn một phong ngân phiếu, nhiều ít vạn lượng đâu.”

“Sau, Tam thúc phụ Tứ thúc phụ của Tề Ngọc đều đến tìm hẩn, lý do này nọ cũng không khác nhau mấy, cũng đều cho hẩn không ít trân bảo vàng bạc, Tề Ngọc đều nhận, thúc phụ van cầu hẩn cái gì, hẩn đều trả lời sẽ cầu tình với Chữ Thiệu Đào...”

Nói đến đây Vệ Kích cũng hiểu được đại khái, cười rộ lên: “Nhưng hiện tại tập tước vẫn là Tề tiểu Hưu gia, bọn họ một hồi si tâm vọng tưởng thôi.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu cười lạnh: “Cũng không nghĩ đến, ngày đó bọn họ đối đãi với Tề Ngọc như thế nào, hiện giờ khóc một hồi nói một hồi, Tề Ngọc liền đem chuyện trước kia quên sạch sao? Lại vẫn dám đánh chủ ý lên tước vị, ngu xuẩn.... Về sau tước vị định ra đến, lúc thánh chỉ phát xuống dưới những người đó còn nằm mộng đâu! Bọn họ không có biện pháp, vài cái thúc phụ không dám trở mặt, chỉ phải làm người câm ăn hoàng liên, tiếp tục nịnh hót Tề Ngọc hy vọng thân phận Hầu gia Tề Ngọc che chở cho bọn họ, chỉ là bọn hẩn không biết Tề Ngọc sớm đã có tính toán.... Sau khi thánh chỉ xuống dưới Tề Ngọc liền đi thỉnh vài vị lão nhân trong tộc, còn có quan lại địa phương đến, nói muốn ở riêng.”

“Tề Ngọc là trưởng tôn đích tôn, hiện giờ hẩn lại là tộc trưởng, hẩn chỉ nói mình muốn báo đáp đại ân của Chữ Thiệu Đào, như trước muốn theo trở về đất phong, ngày sau không biết còn trở về hoàng thành hay không, bên trên còn có vài vị thúc phụ, hẩn không dám ý vào thân phận Hầu gia của mình mà làm đương

gia, cũng sợ chính mình ở xa, chậm trễ đại sự trong nhà, bây giờ muốn ở riêng, lão nhân nào trong tộc mà không biết chuyện của bọn họ? E ngại thân phận hiện giờ của Tề Ngọc, lại khuyên nhủ khuyên nhủ đáp ứng, vài thúc phụ của hắn nhìn đến quan trên thì sợ đến mức không dám nói lời nào, náo loạn một hồi chỉ phải đáp ứng, chỉ là lần này ở riêng... không thể giống như lúc trước bị bọn họ hàm hồ cho qua.”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Hiện giờ thân phận Tề Ngọc không giống trước, hắn lại là đích tôn, lần này ở riêng trực tiếp cầm được ba phần gia sản, hơn nữa chỗ vàng bạc đám thúc phụ hắn cấp, lần này Tề Ngọc trực tiếp vác hơn nửa gia sản đi qua, ha ha.... Tiễn nghị Chử Thiệu Đào.”

Vệ Kích nghe được có chút hết giận, gật đầu nói: “Tề tiểu Hầu gia rất thông minh, trước làm bộ tha thứ cho bọn họ, sau lại chờ tập tước định ra đi ở riêng, ha ha, giải hận....”

Bạn đang ?

Chử Thiệu Lăng thầm cười, Tề Ngọc này vẫn thực thông thấu, chính mình chỉ chỉ bảo cho hắn vài câu hắn lại có thể đem sự tình làm xinh đẹp như vậy, ngược lại là hài tử thông minh, nhìn nhìn lại đồ ngọc nhà mình, Chử Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kích hôn hôn, thôi thôi, cũng không phải chọn thủ hạ, muốn thông minh như vậy để làm gì.

Sau, Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kích lại cùng Chử Thiệu Đào, Tề Ngọc tụ họp một lần, chuyện lần này Chử Thiệu Lăng giúp không ít, Chử Thiệu Đào đều nhớ kỹ, mặc dù không nói gì nhưng cảm kích trong mắt cũng không lừa được người, thế tử phi mất, hắn vẫn cảm thấy có tội với Tề Ngọc, hiện giờ giúp Tề Ngọc đoạt lại tước vị mặc dù không bù được lỗi lầm của Vinh vương với thế nhi hắn, nhưng ít ra cũng tính một chút bồi thường, lần này Tề Ngọc báo được thù trong lòng thoải mái không ít, trên mặt thiếu vài phần nhát gan thêm vài phần trong sang, bốn người ăn bữa cơm này rất thoải mái, vừa là tiệc mừng cho Tề Ngọc, lại vừa để tiễn biệt Chử Thiệu Đào — hôm sau Chử Thiệu Đào liền muốn theo Vinh vương trở về đất phong.

Vệ Kích cùng Tề Ngọc không thắng được rượu kinh, không đến nửa canh giờ đã mơ hồ, Chử Thiệu Lăng đỡ khóc đỡ cười, khiến hạ nhân đưa về phòng hầu hạ nghỉ ngơi, sau Chử Thiệu Lăng cùng Chử Thiệu Đào lại cho lui mọi người, hai người tự châm tự ẩm, hàn huyên suốt một canh giờ, thương nghị chuyện gì thì không ai biết được.

Sau khi quan tâm xong chuyện nhà người khác liền muốn quan tâm chính mình, sau khi tiễn bước các vị Vương gia đã là qua mười lăm, Khâm Thiên giám chọn một ngày tốt, nên cưới hỏi nên dọn nhà, hoàng đế mở tiệc chiêu đãi mấy nhà hoàng thất trong hoàng thành, cùng Chử Thiệu Lăng như phụ tử từ từ hiểu nói không ít lời hay, Vệ Kích đứng chờ ngoài cửa điện thanh yển nghe không quá hiểu được, ý tứ kia hình như là hoàng đế rất luyện tiếu Chử Thiệu Lăng dọn vào Vương phủ đi, Chử Thiệu Lăng cũng thực lo lắng chính mình không thể lại phụng dưỡng bên người hoàng đế, hoàng đế sẽ không không khỏe mạnh đi, trong lòng Vệ Kích hơi kinh ngạc, cảm tình phụ tử hai người đó từ lúc nào tốt như vậy?

Hoàng đế làm bộ làm dáng xong còn ban thưởng không ít trân bảo, Thái hậu các Thái phi trong cung thay mặt hoàng tử công chúa cũng đều cho không ít đồ vật, trong ngày thường thân mật hay không thân mật cũng đều phải làm cho xinh đẹp mới được, trong lòng Lệ phi cho dù hận đến nghiến răng cũng chọn không ít trân bảo đưa qua, hiện giờ nàng sống qua ngày rất không dễ dàng, cái thai của Chân Tư càng ngày càng vững chắc, Thái hậu cả ngày tán thưởng, hận không thể đem Chân Tư phụng lên trời, mấy lần trong lòng Lệ phi khó chịu nói lời không thỏa đáng, lão Thái hậu đều sẽ ở trước mặt chúng phi tần răn dạy Lệ phi, Chân Tư thực hiện lành, lúc này chính mình tự đi ra thỉnh tội, nói đều là do nàng mới khiến Lệ phi cùng Thái hậu không hợp, lời này nói ra rơi vào tai hoàng đế vừa muốn khen Chân Tư, lại càng không vừa mắt Lệ phi.

Sau gia yến phủ Nội Vụ giúp đỡ chuyển nhà, Chử Thiệu Lăng ở trong Bích Đào uyển hơn mười năm, tất cả đồ vật muốn dọn đi có không ít phiền toái, Chử Thiệu Lăng đã sớm sửa sang đồ vật chuẩn bị đưa ra cung, chính mình đi Từ An điện cùng Thái hậu nói chuyện nửa ngày, đáp ứng mỗi ngày tiến cung đều đến thỉnh an Thái hậu, Thái hậu ngàn dặn vạn dò, lại đem cung nhân bên người Chử Thiệu Lăng kéo tới nhắc nhở một phen mới tạm thời yên tâm để Chử Thiệu Lăng xuất cung.

Tuy rằng hai người đã sớm ở Tần vương phủ nghỉ lại vài lần, nhưng hiện giờ cùng trước kia không giống, không cần nhìn canh giờ muốn khi nào trở về thì khi nào trở về, thực thoải mái, sau khi hạ nhân đem đồ vật trong phủ thu thập xong Vương Mộ Hàn đem người gọi đến bên ngoài chính điện, hảo hảo nhắc nhở một

phen, tất cả mọi người là ngàn chọn vạn tuyển mà ra, chắc chắn không phải kẻ ngốc, nghe ra ý tại ngôn ngoại của Vương Mộ Hàn: hầu hạ Vệ Kịch phải tận tâm giống như hầu hạ Chữ Thiệu Lăng mới được, nếu dám chậm trễ vị này, tính hình Vương gia mọi người đều biết.

Chuyện Chữ Thiệu Lăng dùng một canh giờ sinh sinh đánh chết một người không ai không biết, nghe vậy vội vàng cam đoan nhất định không xảy ra sự cố, Chữ Thiệu Lăng ân uy đều thi, thấy Vương Mộ Hàn lấy bao nhiêu lời không tốt đều nói qua, hắt lại trấn an vài câu, lại thưởng cho mỗi người một tháng tiền công, trong lòng mọi người lại bắt đầu vui vẻ, tận tình nịnh hót Chữ Thiệu Lăng.

Đem hạ nhân đều răn dạy một lần Chữ Thiệu Lăng mới yên lòng, mang theo Vệ Kịch đem những nơi chưa từng dạo qua trong phủ đều đi một lần, ngắm cảnh uống rượu không việc không làm, bởi vì một câu vô tình ngày đó của Vệ Kịch “Không biết hôm nay mùa đông cá trong hồ sẽ như thế nào”, Chữ Thiệu Lăng lúc này sai người đem tảng băng trên mặt hồ đập ra vài lỗ thủng, hai người mặc áo lông hồ ly ôm lò sưởi ngồi trong đình giữa hồ thả câu.

Vương Mộ Hàn còn rất tận tình săn sóc, ở trong đình đặt một bếp lò đun rượu, Chữ Thiệu Lăng thường thường cầm mấy chén rượu ngon lừa Vệ Kịch uống một ít, Vệ Kịch không dám uống nhiều, nhưng mặt vẫn bị đốt thành đỏ hồng, hợp với áo lông hồ ly tuyết trắng khiến tâm Chữ Thiệu Lăng rục rịch không thôi, cá trong hồ mùa đông ít thức ăn, thấy mỗi câu liên cần, hai người chỉ mất một canh giờ liền câu được đầy một giỏ, buổi tối ngày đó liền ăn cá do mình câu lên.

Một năm vừa rồi cả hai người đều chịu rất nhiều câu thúc, hiện giờ dọn vào Vương phủ rốt cuộc đến nhà mình rồi cũng không có kiêng kị, thân mật với nhau như vợ chồng tân hôn vậy. Lúc đầu hạ nhân trong phủ còn kinh dị, sau lại bị Vương Mộ Hàn nhắc nhở, cũng không dám nhiều lời, chỉ đem Vệ Kịch hầu hạ như chủ tử.

“Công công... điện hạ đi vào đã gần một canh giờ, này là muốn theo quy củ trong cung...” Một đại nha hoàn dè dặt nhắc nhở Vương Mộ Hàn, “Tuy nói thang thuốc này tốt cho thân mình, nhưng ngâm trong thời gian lâu sẽ không tốt đâu.”

Vương Mộ Hàn đương nhiên biết là quy củ, một khắc đồng hồ trước hẳn đã muốn nhắc nhở, nhưng vừa tiến vào phòng đã nghe thấy thanh âm hai người hoan hảo, Vương Mộ Hàn nào dám nói gì, chỉ phải lui ra.

Vương Mộ Hàn nhìn nhìn sa lậu, thở dài: “Này đều đã nửa ngày.... Thôi, liều mạng chịu tội vậy, ta còn là đi nhắc nhở...”

Vương Mộ Hàn xoay người vào tắm điện, lại chuyển qua vài bức duy trướng đi vào trong tịnh phòng chợt nghe từ xa tiếng nước dao động, ở giữa còn kèm theo tiếng Vệ Kịch thấp giọng cầu xin tha thứ, ngoài tịnh phòng là vài gia vụ bằng gỗ mun đánh sập, bên trên rơi rụng vài kiện quần áo của Chữ Thiệu Lăng, gian ngoài cùng nội thất cách nhau mười hai đại bình phong bằng lưu ly mạ vàng, Vương Mộ Hàn nhìn không tới bên trong, chỉ thấy bình phong tràn đầy đóa hoa tiên điểm, gia cụ bằng vàng vạm vỡ cân liền ngâm mình trong nước như vậy, kiều diễm lại xa hoa....

Vương Mộ Hàn đến gần thấp giọng nói: “Vương gia... đã gần một canh giờ, trong tịnh phòng quá nóng, thời gian lâu sẽ thương thân.”

Thanh âm phía sau bình phong thấp một chút, Vương Mộ Hàn mơ hồ nghe được tiếng Chữ Thiệu Lăng dỗ dành Vệ Kịch, Vương Mộ Hàn dừng một chút, nói tiếp: “Điện hạ thân mình khỏe mạnh, chỉ sợ Vệ đại nhân chịu không nổi đâu.”

Chữ Thiệu Lăng nghe xong lời này quả nhiên nói: “Thôi, sai người đem quần áo ủ ấm đến.”

Vương Mộ Hàn cười thầm, vội vỗ tay gọi nha hoàn tiến vào hầu hạ.

Hai người thu thập xong nằm ở giường lớn khắc hoa trong tắm điện nghỉ ngơi, Vệ Kịch bởi vì cả người đau nhức đã sớm nhắm mắt lại, khóa mắt còn có chút đỏ ửng, nhìn qua đáng thương cực kỳ, Chữ Thiệu Lăng nhớ tới tình hình vừa rồi nội tâm lại hóa ôn nhu, nhẹ nhàng hôn hôn trán Vệ Kịch, Vệ Kịch nửa tỉnh nửa mê, xoay người tựa vào trong ngực Chữ Thiệu Lăng....

57. Chương 57

Sau khi tiễn bước các lão Vương gia, hoàng đế bắt đầu giải quyết chuyện Chữ Thiệu Dương, Chữ Thiệu Dương đã dưỡng thương được tốt lắm, hoàng đế cũng không muốn Chữ Thiệu Dương ở lâu trong cung, không nói lo lắng, hẳn càng sợ chuyện lúc trước bị làm lớn sẽ mất thể diện, lúc này vừa mới ra Giếng hoàng đế đã cùng các cự thần nội các nói ý tưởng của mình, phần lớn các đại thần đều đã nghe qua chút ít tin đồn về hoàng tử, trong lòng cũng đã có sẵn tính toán.

Ý tứ hoàng đế thực rõ ràng: không phong vương, chỉ ban thưởng đất phong, không cần thưởng nơi quá mức cần cỗi, nhưng cũng không phải bant hưởng bậc bộ yếu địa quân sự, còn lại để các đại thần định ra, Tử Quân Hầu trước tiên lên tiếng: “Cự thần cả đời chưa từng ra khỏi hoàng thành mấy lần, thật sự không biết tình hình các nơi đất phong như thế nào, không dám vọng ngôn.”

Hoàng đế thực vừa lòng Tử Quân Hầu thức thời, gật gật đầu: “Vậy Lang ái khanh liền thử nghe người khác nói xem.”

Việc này Chữ Thiệu Lăng cùng Tử Quân Hầu đã sớm nhất trí, thương nghị nội các ngày ấy không đến một canh giờ đã đem đất phong định ra: Tây Nam vùng bình vực.

Nơi này vốn là đất phong của Văn đế cho Ung vương, chỉ là Ung vương không có con nối dòng, từ sau khi Ung vương quy thể, Văn đế đã đem đất phong thu hồi, chỗ đất phong này cách hoàng thành hơn bảy trăm dặm, không lớn không nhỏ, tuy rằng không bằng nơi phía nam đất đai dồi dào màu mỡ nhưng cũng không đến mức cần cỗi, khí hậu so với hoàng thành tốt hơn, thực thích hợp Chữ Thiệu Dương đi “dưỡng bệnh”.

Mấy ngày đầu năm Chữ Thiệu Dương đều không xuất hiện, lão Vương gia đến hỏi thăm hoàng đế cùng Thái hậu đều nói “năm trước nhiễm phong hàn, vốn tưởng chỉ là bệnh vặt nghỉ ngơi thì tốt rồi, ai biết lại trở nặng, hiện giờ còn phải điều dưỡng đâu.”

Hoàng đế tốt xấu nhớ kỹ tình phụ tử mấy năm nay cũng không có đuổi tận giết tuyệt, đem chuyện của Chữ Thiệu Dương ép xuống, đối ngoại chỉ nói Chữ Thiệu Dương bệnh nặng một hồi thân mình suy yếu, khí hậu hoàng thành lại không thích hợp điều dưỡng thân mình, cho nên ngàn chọn vạn tuyển chọn được mảnh đất bình vực bảo địa cho Chữ Thiệu Dương dưỡng bệnh, hoàng đế thử độc tình thâm (ý chỉ tình yêu thương của cha mẹ với con cái), rõ ràng ban thưởng cho Chữ Thiệu Dương, khiến hẳn yên tâm điều dưỡng thân mình.

Chữ Thiệu Lăng nhìn quyển sách trong tay cười lạnh, phụ hoàng tốt của hắn lúc nào cũng có thể đem những chuyện xấu xa này nói thành hoàn mỹ tuyệt vời như vậy, thử độc tình thâm? Chữ Thiệu Lăng tùy tay ném quyển sách trong tay vào giỏ trúc dưới bàn.

“Điện hạ không cao hứng sao?” Chữ Thiệu Lăng đặt một án thư nhỏ bên cạnh án thư lớn của mình, ngày thường hắn xử lý công việc, Vệ Kịch sẽ ngồi ở bàn nhỏ kia đọc binh thư hoặc miêu hồng (một loại thư pháp), Vệ Kịch nhìn Chữ Thiệu Lăng ném sách vào giỏ rác do dự nói, “Điện hạ không phải đã sớm muốn cho Tử hoàng tử rời khỏi hoàng thành sao?”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh: “Chỉ rời đi hoàng thành làm sao đủ? Thôi... là ta quá nóng vội, từ từ sẽ đến.”

Chữ Thiệu Lăng tùy tay đem một chồng sổ con trên bàn gạt qua một bên, đem phong thư buổi sang Trương Lập Phong cho hắn lấy ra, nói với Vệ Kịch: “Đừng động chuyện người khác, hiện giờ người cũng đã xuất cung, không thể chỉ luôn ở bên cạnh ta, ta với sự phụ người nói chuyện, vẫn là trước đem người đưa vào trong quân đi, hiện giờ sự phụ cùng đại ca người đều ở, người muốn chậm rãi lên chức sẽ không quá khó khăn.”

Vệ Kịch sửng sốt, Trương Lập Phong chưa từng cùng hắn nói qua việc này a?!

Chữ Thiệu Lăng trong lòng do dự, đem Vệ Kịch đưa đến bên Vệ Chiến đâu, hay là đưa đến làm thủ hạ của Trương Lập Phong đâu, bên kia cũng tốt, nhưng nếu thật muốn hắn chọn vẫn là....

“Điện hạ, thần không đi.”

Một câu Vệ Kịch nói ra đánh gãy suy nghĩ của Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng sững sốt, Vệ Kịch nói không? Vệ Kịch còn sẽ nói không với hắn?

Vệ Kịch đứng dậy, cúi đầu nói: “Thần không muốn đi vào quân.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Người không vào quân thì muốn làm cái gì? Chẳng lẽ người còn muốn đọc sách đi thi hay sao?” Con đường khoa cử quả thật so với vào trong quân tốt hơn, nhưng hiện giờ Chữ Thiệu Lăng còn chưa muốn ở bên kia xuống tay, lại nói, tính tình này của Vệ Kịch cũng tuyệt đối không phù hợp đi Hàn Lâm viện phí thời gian.

Vệ Kịch lắc đầu: “Thần cũng không muốn đi thi, thần không muốn đi chỗ nào hết.”

Chữ Thiệu Lăng nhẹ trách: “Vậy đi đâu?! Người bây giờ còn nhỏ, là lúc nên tích lũy kinh nghiệm nếm trải sự đời, như vậy về sau có lên chức cũng có thứ để viết vào sổ, về sau ta muốn cất nhắc người cho người thăng quan tiến tước, cũng không thể nói, Vệ Kịch, ở Tần vương phủ làm thị vệ, nổi tiếng trong vùng, này tính cái gì?!”

Vệ Kịch lắc đầu: “Thần không muốn thăng quan tiến chức, nếu thần đi vào quân... thần lo lắng.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Người lo lắng cái gì?”

“Thần....” Vệ Kịch do dự một lát, nói, “Tuy nói không có việc gì... nhưng vạn nhất có chuyện gì ngoài ý muốn, mặc dù thân thủ của thần không tốt, nhưng vẫn có thể chấn đao chấn thương cho điện hạ.”

Nội tâm Chữ Thiệu Lăng hóa mềm mại, đứng dậy kéo Vệ Kịch vào phòng trong cùng ngồi, Chữ Thiệu Lăng chậm rãi nói: “Cho người đi vào quân cũng không phải giống như đại ca người cả ngày ở doanh trại, mỗi ngày người chỉ cần đi nửa ngày, hai ba canh giờ là được, dù sao ta cũng phải vào triều, người vào trong quân, chờ giữa trưa cùng nhau trở về ăn cơm, buổi chiều lại nghỉ ngơi, giống như ngày thường vậy, không khác bao nhiêu đâu?”

Chữ Thiệu Lăng thấy Vệ Kịch còn muốn nói liền giành trước: “Ta biết người lo lắng ta, chỉ là hiện giờ Chữ Thiệu Dương cũng phải đi đất phong, trong hoàng thành dám theo ta thực thương gọi nhíp cũng không có vài người, người sợ cái gì? Lại nói mỗi ngày ta đi ra đi vào đều mang theo không ít tùy tùng, làm sao sẽ dễ dàng để người xuống tay?”

Vệ Kịch nghĩ nghĩ vẫn lắc đầu: “Thần không nhìn thấy điện hạ, sẽ lo lắng.”

Chữ Thiệu Lăng cúi đầu ở bên tai Vệ Kịch trừng phạt cắn một cái, thấp giọng nói: “Có cái gì lo lắng, đừng nói ta không có việc gì, cho dù thật sự xảy ra chuyện, người dám chấn đao chấn thương cho ta? Sợ lạnh sẽ quên đau phải không? Lần trước vì sao đánh người?”

Vệ Kịch đỏ mặt, Chữ Thiệu Lăng nhẹ giọng dỗ dành: “Hiện giờ trong hoàng thành còn ai dám động đến ta? Không muốn sống nữa hay sao? Người yên tâm là được, người... người cũng không động não suy nghĩ, vì sao ta đưa người vào trong quân?”

Vệ Kịch cẩn thận nghĩ nghĩ, lại mờ mịt lắc đầu.

Chữ Thiệu Lăng bật cười, nắm tay Vệ Kịch chậm rãi nói: “Người nguyện ý luôn chỉ gối bên cạnh ta.... Kỳ thật ta cũng muốn như vậy, nếu cái gì cũng mặc kệ, đem người cả đời trời lại bên người cũng không có gì không tốt, chỉ là như vậy không khỏi làm người ủy khuất, cũng không có ích lợi với kế hoạch tương lai của ta.”

“Tuy rằng vẫn luôn chưa nói qua, người đại khái cũng có thể biết chí hướng của ta là gì, tương lai có một ngày chuyện lớn thành công, ta không thể lại chỉ cho người làm một thị vệ, phải để người.... Thôi, chưa đến được một bước kia ta cũng không muốn nói không cái này, nhưng người phải hiểu được, nếu người chỉ là một thị vệ... ta đề bạt người sẽ khó để người tin phục.” Chữ Thiệu Lăng phóng mềm thanh âm, nhẹ giọng khuyên nhủ, “Cũng không phải sợ tương lai khó làm, ta vốn không phải người có tính tình tốt, ai dám nghi ngờ, giết là được, chỉ là ngòi bút của sử quan, ta giết được người đời trước cũng không thể giết hết kẻ đời sau, ta... không thể để cho trăm năm sau có người nói bừa, nói người lấy sắc hoặc quân, nói người là nịnh thần luyến sủng.”

Chử Thiệu Lăng nhìn Vệ Kịch vẫn còn mang nét ngây thơ, thấp giọng nói: “Nghe không hiểu cũng không sao, người chỉ cần nghe lời đi vào quân là được, còn lại ta sẽ an bài cho người, người liền nể tình ta khổ tâm suy nghĩ, nghe lời, được không?”

Chử Thiệu Lăng nói không rõ, kỳ thật Vệ Kịch cũng nghe không hiểu gì, nhưng khát vọng trong mắt Chử Thiệu Lăng lúc đó tác động Vệ Kịch, Vệ Kịch giống như trong đôi mắt màu mực của Chử Thiệu Lăng thấy được tương lai đầy triển vọng, Vệ Kịch động tâm, gật gật đầu: “Thần nghe điện hạ, chỉ là... điện hạ cũng phải nghe thần một câu, bên người gia tăng gấp đôi thị vệ, để cho thần an tâm.”

Chử Thiệu Lăng chỉ phải thỏa hiệp: “Thôi, nghe lời người.”

Lúc này Vệ Kịch mới miễn cưỡng yên tâm.

Nguyên bản Chử Thiệu Lăng không thèm để ý đến hậu danh (danh tiếng sau khi chết) là gì, chỉ là mấy ngày gần đây nhìn chút chuyện cũ của tiền triều khi xưa, trong lòng cũng có cảm giác, xưa nay chuyện phân đảo đoạn tụ không ít, môi trường mặc dù không giống nhau, nhưng những lời truyền xuống cũng không có bao nhiêu lời hay, không chỉ đơn giản nói đế vương kia là ngu ngốc vô đạo, đối với người bên cạnh đế vương lại càng ra sức nói xấu, Chử Thiệu Lăng nhìn chuyện của người khác cũng không để ý, nhưng nghĩ đến khi chính mình trăm tuổi về sau cũng sẽ có người nói xấu Vệ Kịch như vậy trong lòng liền cảm thấy không thể nào tha thứ.

Ít nhất lúc huyết mạch Chử thị còn truyền thừa, Chử Thiệu Lăng sẽ không để cho danh dự của Vệ Kịch bị bất cứ thứ gì vấy bẩn.

Chử Thiệu Lăng không muốn làm cho hậu nhân nói Vệ Kịch là luyến đồng của mình, nhưng thân phận Vệ Kịch hiện giờ quá mức thấp kém, chính mình lại quá mức sủng ái hấn, bất luận là ai chấp bút viết sách sử chỉ sợ đều phải đem Vệ Kịch xếp vào hàng nịnh thần luyến sủng đi, biện pháp duy nhất là nâng cao thân phận Vệ Kịch, để cho hấn cơ hội kiến công lập nghiệp.

Khi một người có thân phận để người tôn sùng cùng công lao không thể bác bỏ, cho dù là sử quan cũng phải châm chước vài phần, có một số việc nên viết hay không, lại viết như thế nào.

Trước kia khi Chử Thiệu Lăng nhìn ghi chép của Nam Bắc triều từng thấy qua hoàng đế triều Trần Trần Thiển nói với Hàn Tử Cao một câu —— “Người đời nói ta có tướng đế vương, còn người, phong người làm hậu.” (Nguyên văn: “ ”)

Chử Thiệu Lăng nghĩ đến, lúc Trần Thiển nói những lời này phải là thật tâm, đối với ái nhân cùng nhau đồng sinh cộng tử, Trần Thiển không phải không cảm động, không phải không muốn hứa hẹn cả đời, cho nên mới sẽ nói, nếu là trở thành hoàng đế, sẽ sắc phong người làm hậu.

Đây là sủng ái của Trần Thiển với Hàn Tử Cao, cũng là hứa hẹn một đời của đế vương dành cho ái nhân, chỉ tiếc tạo hóa trêu ngươi thế sự vô thường, Trần Thiển rốt cuộc lên làm hoàng đế, sắc phong hoàng hậu, lại là Trầm Diệu Dung.

Là vì Trần Văn đế không còn yêu thích Hàn Tử Cao sao? Chử Thiệu Lăng không cho là như vậy, chỉ là Trần Thiển thỏa hiệp, thỏa hiệp với lễ nghi truyền thống, hoặc là thỏa hiệp với ngôi vị hoàng đế thật vất vả mới tranh được kia, hấn cũng sợ khư khư cố chấp sẽ khiến thể nhân thương tổn Hàn Tử Cao sao? Thiển hạ bắt đầu an ổn, có lẽ cùng ái nhân bình yên qua ngày quan trọng hơn một ít.

Không thể nói Trần Văn đế một đời không đủ sủng ái Hàn Tử Cao, cực sủng cực yêu, hấn Hàn Tử Cao cũng đã thỏa mãn, vì thế hai người đều quên lời hứa hẹn trước kia.

Thời điểm Chử Thiệu Lăng nhìn xong đoạn sử ký này, hấn nghĩ, hấn hấn là sẽ so Trần Thiển càng có quyết đoán, cũng càng có định lực, càng có dũng khí được ăn cả ngã về không.

Cổ kị mà Trần Văn đế có hấn cơ hồ đều không có, đến ngày đó, trừ bỏ Vệ Kịch, Chử Thiệu Lăng sẽ không lại có bất cứ băn khoăn, bất cứ ràng buộc với bất kỳ điều gì, đến lúc đó, Chử Thiệu Lăng muốn vì Vệ Kịch làm một chuyện đơn giản: sách phong người vi hậu.

Chử Thiệu Lăng cũng không quá có hùng tâm tráng chí với chính sự, nhưng đối với việc này lại có chấp niệm, Vệ Kịch là người hấn yêu mến, nên cùng hấn đồng thời tọa ủng thiên hạ, cùng một chỗ tiếp thu bốn

phương cúi đầu, các quan viên tại triều chúc tụng, vạn dân ủng hộ.

Hiện tại mà nói, thời gian còn sớm, so với từ trước đáp ứng cùng hứa hẹn, Chữ Thiệu Lăng càng nguyện ý đem công sức dùng ở chỗ thiết thực, Chữ Thiệu Lăng nhìn đồ ngốc còn đang một lòng lo lắng an nguy của mình, trong lòng âm áp, cứ từng bước từng bước tiến tới đi.

Hiện tại Chữ Thiệu Lăng chỉ muốn cho Vệ Kịch tìm một chỗ nhanh nhanh tấn chức lại có công trạng làm nền, lúc này Chữ Thiệu Lăng còn không có dự liệu được, sau khi Vệ Kịch vào quân, như rồng về biển cả, trong tương lai vài mươi năm tới lập không ít chiến công, lấy được danh dương muôn thuở, rạng rỡ ngàn đời, đương nhiên, đây đều là chuyện về sau.

58. Chương 58

Cuối cùng Chữ Thiệu Lăng vẫn đem Vệ Kịch an bài đến làm thủ hạ Trương Lập Phong, tuy rằng so với Trương Lập Phong, Vệ Kịch càng thân thiết với Vệ Chiến hơn, hẳn là càng được chiều chuộng nhiều hơn, nhưng Chữ Thiệu Lăng sợ hiện giờ Vệ Kịch vừa mới nắm quyền, căn cơ chưa ổn, nếu đem Vệ Kịch đưa sang bên hần hần ngược lại sẽ bị khó xử, đối tốt với Vệ Kịch, người khác sẽ nói Vệ Chiến làm việc thiên vị, đối với Vệ Kịch nghiêm khắc Chữ Thiệu Lăng lại sẽ đau lòng, càng nghĩ càng cảm thấy, đưa đến chỗ Trương Lập Phong càng tốt hơn một chút.

Tuy Trương Lập Phong vẫn luôn tỏ vẻ thản nhiên với Vệ Kịch, kỳ thật trong lòng cũng có chút thích đồ đệ này, năm đứa con của Trương Lập Phong chỉ theo văn không theo võ, con không theo nghề cha, Trương Lập Phong đôi khi sẽ có cảm giác nghiệp lớn không người giao thác, Vệ Kịch xuất hiện vừa lúc lấp đầy chỗ trống này.

Trương Lập Phong sau khi cùng Chữ Thiệu Lăng nói qua một hồi mới đem người lĩnh đi, cuối cùng tìm cho Vệ Kịch một vị trí doanh trưởng, đợi khi cao thấp tất cả đều làm tốt đã qua nửa tháng, lúc Trương Lập Phong đưa nhung trang võ bào đến cho Vệ Kịch đã là tháng hai, lúc này Chữ Thiệu Lăng khiến Vệ Kịch mặc nhung trang cho mình xem, Vệ Kịch là lần đầu tiên mặc giáp, thực mới lạ, không ngừng vuốt ve áo giáp trên người, cười nói: “Rất vừa người, diện hạ thấy thế nào?”

Chữ Thiệu Lăng đứng dậy sửa lại cổ áo cho Vệ Kịch, gật đầu: “Rất tốt, ta sía người nói với đại ca người, ngày mai hẳn đưa người qua, với vài cấp trên của người chào hỏi, mọi thứ ta đều đã chuẩn bị tốt, không cần lo lắng.”

Vệ Kịch tuyệt đối không cảm thấy lo lắng, trước khi tiến cung hẳn còn từng ngốc qua trong cận vệ doanh, những việc trong quân hẳn cũng biết đại khái, tuy rằng bị Chữ Thiệu Lăng nuôi dưỡng ngọc thực đã hơn một năm nhưng bản tính Vệ Kịch chưa từng thay đổi, chịu khổ làm cơm, đi vào quân nguyên bản lại là chí hướng của hắn, hắn một chút cũng không thêm để ý, đương nhiên, hắn không thêm để ý cũng có người để ý.

Trên người Vệ Kịch không có quân công, Chữ Thiệu Lăng cũng chỉ có thể tìm được một vị trí doanh trưởng cho hắn, trên đầu bao nhiêu cấp trên không nói, trong quân lại so với nơi khác vất vả hơn nhiều, Chữ Thiệu Lăng càng nghĩ càng lo lắng, ngừng một lát, nói: “Nếu bị khổ đến mệt mỏi thì nói với ta, cùng lắm thì không đi là được, ta lại tìm cho người nơi khác đi, đừng có cái gì cũng chịu đựng.”

Vệ Kịch cười cười: “Điện hạ yên tâm, thần không sợ vất vả.”

“Không sợ cũng không thể quá mệt mỏi.” Chữ Thiệu Lăng lại sửa lại giáp trên vai cho Vệ Kịch, trầm giọng nói, “Nếu chỉ là chút vất vả tầm thường thì thôi, dù sao mỗi ngày cũng chỉ đi hai canh giờ buổi sang, vẫn còn có vài điều ta lo lắng... người ở trong quân không cần bận khoản rất nhiều, nếu nhìn cấp trên không vừa mắt cũng không cần cố ý nịnh hót, không để ý tới là được, nếu có người dám cả gan khi dễ người... nhớ kỹ tên của hắn trở về nói cho ta biết, ta đều có biện pháp.”

Vệ Kịch nhìn thần sắc của Chữ Thiệu Lăng không khỏi nhớ đến lời dặn của lão thái thái cùng thái thái lúc mình chuẩn bị đi cận vệ doanh, nhin không được bật cười, nói: “Điện hạ quá lo lắng, trong quân cũng

không giống như lời đồn đãi bên ngoài, lại nói thần dù sao cũng là một doanh trưởng, làm sao liền bị khi dễ đâu? Điện hạ yên tâm là được.”

Chỉ Thiệu Lăng cười lạnh: “Ta đương nhiên yên tâm.... Sư phụ ngươi là Đại tướng quân, đại ca ngươi là anh dũng tướng quân, nam nhân của ngươi là Tần vương, nhiều người như vậy 50 sai lầm ô dù cho ngươi, dù cho trong quân ngươi muốn đi ngang cũng là tùy ý, nếu như vậy còn ai khi dễ ngươi ta cũng chịu, tìm chỗ sai lầm đến đem những kẻ không dài mắt đó một chuỗi lôi ra làm thịt một lần là được, chính là, chính là đến lúc đó ngươi cũng đừng tưởng đến lại ra khỏi phủ, thành thành thật thật ở trong phủ chờ nuôi đi.”

Vệ Kích biết Chỉ Thiệu Lăng lo lắng hẩn, trong lòng ấm áp, cúi đầu nói: “Điện hạ yên tâm, thần hiểu ý của điện hạ, thần đi vào quân mọi việc sẽ có chừng mực, chỉ một lòng mong được công danh, về chuyện điện hạ lo lắng kia... không vì cái gì khác, chỉ riêng sợ làm bẩn anh danh của điện hạ thần cũng sẽ không dám để người bắt nạt, nhất đẳng thị vệ bên người Tần vương, không thể giống như vô danh tiểu tốt vậy.”

Vài câu của Vệ Kích nói đến trong lòng Chỉ Thiệu Lăng, Chỉ Thiệu Lăng nhất thời cảm thấy thoải mái không ít, cười khê: “Ngươi nghe hiểu được ý tứ của ta là tốt rồi, thôi, hôm nay Chỉ Thiệu Dương xuất phát đi đất phong, xem như là ngày tốt, ta để trù phòng làm một bàn thức ăn, ngươi đem xiêm y thay đổi chúng ta đi Bạch Thủ lâu dùng cơm trưa.”

Vệ Kích gật đầu: “Được.”

Lần này Chỉ Thiệu Dương đi không quá vẻ vang, hoàng đế không thiết yến quần thần cũng không thông cáo lực cung, chỉ nói là Chỉ Thiệu Dương đau ốm chịu không được ồn ào huyên náo, vì thân mình Chỉ Thiệu Dương chỉ phải lặng lẽ đem người đưa đi, lúc này đây, khi Chỉ Thiệu Dương ra khỏi hoàng thành, quang cảnh thật vắng vẻ, tiêu điều.

Các hoàng tử có Chỉ Thiệu Lăng cáo ốm, Chỉ Thiệu Mạch lại nói có việc không dứt ra được, Chỉ Thiệu Tùy còn quá nhỏ, Thực phi lo lắng hẩn đi ra, chỉ có Chỉ Thiệu Nguyễn không từ chối, ra khỏi thành đưa tiễn.

Chuyện lần này kỳ thật Chỉ Thiệu Nguyễn cũng không rõ ràng lắm, nhưng hẩn cũng thoáng nghe nói qua chuyện cuối năm trước hoàng đế nổi giận trong Thừa Càn cung, sau lại Chỉ Thiệu Dương không rõ ràng mà bị bệnh, hiện giờ còn bị đưa đi đất phong, Chỉ Thiệu Nguyễn đã có cảm giác có lẽ có ẩn tình, nhưng bất hạnh là người trong Chân phủ hiện tại không dùng được, nhân thủ của hẩn cũng bị Chỉ Thiệu Lăng âm thầm cắt bỏ không ít, hỏi thăm chuyện gì cũng khó khăn, cho nên đối với chuyện lần này của Chỉ Thiệu Dương, hẩn cũng không hiểu rõ lắm.

Bởi vì hoàng đế có lệnh từ trước, nói Chỉ Thiệu Dương thân mình khó chịu không muốn thấy ánh sáng, cho nên Chỉ Thiệu Dương vẫn luôn ở trong xe ngựa, Chỉ Thiệu Nguyễn vẫn luôn không nhìn thấy thân ảnh Chỉ Thiệu Dương, trong lòng lại càng hoài nghi, không lẽ Chỉ Thiệu Dương đã chết rồi sao? Có phải hay không Chỉ Thiệu Lăng cũng có liên quan bên trong?!

Không đến mức a, cũng không phải hoàng đế sợ triều đình rung chuyển cho nên bí mật đem người mai táng chứ, một hoàng tử thôi mà, trong lòng Chỉ Thiệu Nguyễn như có vuốt mèo cào đến cào đi, thập phần muốn đi sát lại gần xóc lên màn xe nhìn một cái, người trong xe này rốt cuộc là ai? Còn sống hay đã chết?!

Sự thật chứng minh sức tưởng tượng của Chỉ Thiệu Nguyễn rất phong phú, không đợi hẩn kiểm chế không được di vén rèm, Chỉ Thiệu Dương đã lên tiếng, khí tức chỗ nào giống như người bệnh nặng, thanh âm vững vàng hữu lực, chậm rãi nói: “Là Nhị ca đến đến ta đi?”

Chỉ Thiệu Nguyễn thán cả kinh, vội vàng nói: “Là, Nhị ca lo lắng cho ngươi, cho nên đến nhìn xem.”

“Ai...” Chỉ Thiệu Dương thở dài, giống như trong lòng có vô số điều bất đắc dĩ lại xót xa, một lúc lâu, nói, “Hiện giờ ta mới hiểu, Nhị ca mới là thật tâm nhất với ta.”

Trong lòng Chỉ Thiệu Nguyễn mạnh giật mình, xem ra lời đồn không giả, Chỉ Thiệu Dương cũng không có bệnh.... Kia, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!

Chỉ Thiệu Nguyễn có nghi hoặc cỡ nào cũng không dám trước mặt nhiều người như vậy hỏi, lại nói hẩn tuy không đối địch với Chỉ Thiệu Dương như Chỉ Thiệu Lăng, nhưng vẫn không hòa thuận qua, ai biết Chỉ Thiệu Dương có phải đang thiết kế hại hẩn hay không đâu?

Chử Thiệu Nguyễn không tiếp lời Chử Thiệu Dương, chỉ nói: “Đã sớm nghe nói Tứ đệ bị bệnh, chỉ là phụ hoàng sợ quấy rầy Tứ đệ dưỡng bệnh không cho chúng ta đi xem, hiện giờ nghe thanh âm Tứ đệ có vẻ như tốt lên một ít, Tứ đệ... mọi chuyện muốn lấy dưỡng bệnh làm đầu a.” ?

Chử Thiệu Dương ở trong xe ngựa thở dài, một lúc lâu mới nói: “Một hồi huynh đệ, lúc này cũng chỉ còn Nhị ca còn nhớ đến ta.... Ta không có gì tốt đưa cho Nhị ca, lò sưởi tay này là năm trước Thái hậu thưởng cho ta, thực tình xấu, hiện giờ ta lại chuyển tặng Nhị ca đi, về sau núi cao sông dài không biết khi nào gặp lại, Nhị ca bảo trọng.”

Người hầu ở bên ngoài xe ngựa nhẹ kéo rèm, hai tay tiếp nhận lò sưởi tay kia, xoay người lại đến gần đưa lò sưởi tay cho Chử Thiệu Nguyễn, Chử Thiệu Nguyễn bị Chử Thiệu Dương mỗi câu một cái “Nhị ca” gọi đến trong lòng chột dạ, cũng không dám tiếp, Chử Thiệu Nguyễn quăng một ánh mắt ra hiệu, tùy tùng bên người vội vàng nhận lấy, Chử Thiệu Nguyễn trầm giọng nói: “Tình nghĩa Tứ đệ ta nhận, vạn mong Tứ đệ sau này hảo hảo bảo trọng, không thể quá mức bị thương, đợi cho người hết bệnh tự nhiên sẽ lại trở về hoàng thành.”

Hai người lại hàn huyên vài câu, xa giá Chử Thiệu Dương trước rời đi, vài trăm cung nhân hầu hạ cùng ba nghìn cấm quân, chậm rãi hướng về phía Tây Nam.

Bị vây trong xe ngựa nghiêm kín, khóe miệng Chử Thiệu Dương kéo ra tia cười lạnh, cho rằng chỉ cần đem hắc tống ra hoàng thành thì hắc sẽ nhận mệnh sao? Vĩnh viễn không có khả năng.

Nguyên bản Chử Thiệu Dương cũng thực chán ghét Chử Thiệu Nguyễn, đôi tứ xuất mẫu tử kia thật sự rất chướng mắt, Lệ phi dựa vào ân sủng của hoàng đế, Chử Thiệu Nguyễn lại cướp đi hoàng đế yêu thương, nhưng vài năm này Chử Thiệu Dương lại càng phát hiện sự quan trọng của đôi mẫu tử này với mình, cái khác không nói, ít nhất bọn họ kéo đi không ít tinh lực của Chử Thiệu Lăng.

Hiện giờ chính mình tương đương với bị lưu dầu, chỉ cần hoàng đế nói mình còn bệnh bản thân mình vẫn phải luôn bệnh, nhưng nếu hoàng đế mất đầu?

Chử Thiệu Dương biết rõ, hiện giờ chính mình đi rồi, việc tranh trừ vị trong triều sẽ càng thêm rõ ràng, mẫu gia Chử Thiệu Mạch thấp kém, làm người ngu dốt, Chử Thiệu Tùy quá nhỏ không rõ ràng tư chất, không bao nhiêu người sẽ ủng hộ hai người kia, có hi vọng nhất là Chử Thiệu Lăng cùng Chử Thiệu Nguyễn.

Chử Thiệu Lăng có thân phận tôn quý lại có Thái hậu duy trì, Chử Thiệu Nguyễn có mẫu phi được sủng ái vả lại cũng được đến thánh ý, hai người này hai năm trước là thật sự tương xứng, chính là từ mùa đông năm trước tình hình liên bất đầu thay đổi, Chử Thiệu Lăng giống như là đổi thành một người khác, tình hình của Chử Thiệu Nguyễn cùng Chân gia bên kia chuyển tiếp đột ngột, bị Chử Thiệu Lăng ép tới gắt gao.

Chử Thiệu Dương cười lạnh, trước kia hắc là muốn mượn Chử Thiệu Nguyễn giết Chử Thiệu Lăng, sau đó chính mình tiếp nhận thế lực của Chử Thiệu Lăng tiếp tục giết Chử Thiệu Nguyễn, chính là không nghĩ tới Chử Thiệu Nguyễn vô dụng như vậy, lại bị Chử Thiệu Lăng ép đến không cách nào phản đòn, hiện giờ Chử Thiệu Dương bị nguy, biện pháp thoát vây duy nhất là Chử Thiệu Lăng cùng Chử Thiệu Nguyễn lưỡng bại câu thương, chờ hai người đều chết, chính mình dù có phạm sai lầm gì cũng là con trưởng của nguyên hậu, hoàng tử khác chỉ còn lại Chử Thiệu Mạch cùng Chử Thiệu Tùy, đến lúc đó hoàng đế còn có lựa chọn khác sao? Chỉ có thể lập chính mình làm trữ.

Chử Thiệu Dương nghĩ đến thật tốt, nếu hiện giờ Chử Thiệu Nguyễn yếu thế, kia chính mình liền giúp hắc một phen, nếu Chử Thiệu Nguyễn đủ thông minh tìm thấy thứ trong lư hương đó, nghĩ đến vẫn còn có vài phần thắng.

Chử Thiệu Dương sắc mặt âm trầm nhìn trần xe, hiện tại hắc chỉ cần chờ đợi, sau khi trai cò tranh chấp, hắc sẽ trở về hoàng thành làm ngư ông đắc lợi.

Trong Lân Chỉ cung, Lệ phi cầm một tờ thư tín, trong lòng nghi hoặc bất định: “Này... đây là thật?”

Chử Thiệu Nguyễn cũng thực do dự, một lúc sau nói: “Trước khi đi Chử Thiệu Dương đưa lò sưởi trong tay cho ta... nghe ngữ khí của hắc hình như còn có ý gì, khiến cho ta cũng không biết trả lời thế nào, ta cũng bán tín bán nghi, chuyện ngày ấy trong Thừa Càn cung, mẫu phi còn biết gì khác sao?”

Lệ phi lắc đầu, khẽ cắn môi, chậm rãi nói: “Ngày đó ta cũng từng nghi hoặc qua, cũng tưởng hỏi hỏi tiếng gió từ phụ hoàng người, nhưng phụ hoàng người...” Nhắc đến hoàng đế, trong lòng Lệ phi không khỏi dâng lên oán giận, nhin không được phần uất nói, “Người còn không biết sao?! Hiện giờ trong mắt phụ hoàng người chỉ có người biểu muội tốt lắm! Cả ngày chỉ tin nằng, đem ta trở thành kẻ đại ác sẽ sát hại nằng, làm sao sẽ để ý đến ta?”

Chữ Thiệu Nguyễn thầm thở dài, nhẫn nại tính tình nói: “Mẫu phi cũng quá dễ dàng bị khích tướng, mỗi khi Chân tần đều khiến người tức giận để nằng trở thành người hiền lành, làm cho phụ hoàng cùng tổ mẫu chán ghét mẫu phi, cố tình mẫu phi luôn một bộ như vậy, thôi thôi, hôm nay không nói chuyện này, chỉ nói lời Chữ Thiệu Dương để lại, có thể tin sao?”

Lệ phi đem thư tín trước sau nhìn mấy lần, một lúc lâu cười lạnh nói: “Quản nó là thật là giả, chúng ta chỉ việc đem làm thật là được! Dù sao người này không có quan hệ với chúng ta, sống chết cùng chúng ta không quan hệ, nếu là thật vừa lúc có thể đâm một đao vào tâm Chữ Thiệu Lăng, nếu là giả.... Bất quá lại khiến trong hoàng thành này thêm vài cái oan hồn thôi.”

Chữ Thiệu Nguyễn do dự một lát, gật đầu: “Lúc này Chữ Thiệu Dương ra đi kỳ quái, không chừng thật sự là cho Chữ Thiệu Lăng xuống tay, độc xà kia âm hiểm, đối với thân huynh đệ của mình cũng có thể ngoan tâm, thôi thì.... Thôi thì xem thử đi.”

Chữ Thiệu Nguyễn đứng dậy đi đến trước huân lung đem tín trong tay thả vào, trang giấy chạm vào nháy mắt liền nổi lửa, mấy dòng chữ nhỏ rậm rạp hóa thành tro tàn, chỉ thấy ở góc giấy viết thư, ắn ắn viết hai chữ “Vệ Kích”, ngọn lửa liền nuốt lấy, trong nháy mắt biến mất.

59. Chương 59

Hôm sau khi Chữ Thiệu Lăng tiến cung thỉnh an Thái hậu, Phúc Nghi cũng ở đó, hiện tại Phúc Nghi so mới lúc vừa xuất giá lại càng thêm thùy mị, cũng cao lên không ít, thấy Chữ Thiệu Lăng đến vội vàng đứng dậy hành lễ, Chữ Thiệu Lăng mỉm cười đem người nâng dậy, nói: “Tứ muội muội đã có vài ngày chưa tiến cung.”

“Cuối năm bận rộn, trong phủ cũng có không ít nơi muốn xã giao, thật vất vả mới rảnh rồi lại sợ hoàng tổ mẫu đang vội vàng.” Phúc Nghi vuốt tóc bên thái dương, cười cười, “Lại nói tiếp năm nay những Vương gia Vương phi từ đất phong đến thật nhiều, hoàng tổ mẫu cũng có thể qua năm nào nhiệt một chút.”

Thái hậu tựa trên tháp kéo tay Phúc Nghi cười cười: “Năm nay mùa màng tốt, người tới cũng nhiều, ai gia cũng gặp không ít người.... Cuối năm quý phủ các người có nào nhiệt sao? Ta lại nghe nói, cuối năm phò mã cũng chỉ ở trong phủ không đến năm ngày? Nói là mới mừng sáu đã trở về trong quân, là thật?”

Phúc Nghi nở nụ cười: “Hoàng tổ mẫu cũng biết? Phò mã... thật sự là thoát thân không được, hấn tuổi trẻ, lại mang nặng trọng trách, phụ hoàng cùng đại ca liên tục cất nhắc hấn, nhiều ánh mắt nhìn vào, hấn cũng không dám lơ là.”

Thái hậu nguyên bản tưởng rằng Phúc Nghi ít nhiều sẽ có oán giận, thấy nằng câu câu đều bảo vệ Vệ Chiến Thái hậu mới yên tâm, vỗ vỗ tay Phúc Nghi cười cười: “Phò mã biết tiến tới là tốt, người có thể thông cảm là hảo, chỉ là hiện giờ.... Thôi, trở về ai gia lại nói cho người.”

Phúc Nghi đỏ mặt, quay đầu uống trà, Thái hậu cười cười: “Người này theo ai gia nửa ngày, đi gặp gặp Ninh tần đi, giữa trưa các người cùng tới nơi này của ai gia dùng bữa, ai gia cho người chuẩn bị thứ người thích ăn.”

Phúc Nghi đứng dậy tạ thưởng, được cung nhân nâng đi.

“Năm sống ngoài cung xem ra không tồi, Tứ muội muội so với trước kia phúc hậu hơn.” Chữ Thiệu Lăng châm một chén trà cho Thái hậu, cười khẽ, “tuy nói Vệ Chiến cả ngày trong quân, nhưng hấn đối xử với Phúc Nghi cũng không tồi.”

Thái hậu nghe vậy bật cười, nói: “Muội muội của ngươi có chỗ nào ăn mập lên, nàng là có mang hai tháng.”

Chử Thiệu Lăng sững sốt, bật cười: “Nhanh như vậy? Như thế nào lúc trước chưa nghe nói?”

Thái hậu cười cười: “Nàng cũng vừa mới biết được không bao lâu, này không phải là tiến cung báo hỉ sao, lại nói tiếp phúc khí của Phúc Nghi cũng không nhỏ, nhanh như vậy có thể hoài thai... ha ha, vậy thì Ninh tần có thể yên tâm, nàng chỉ có một nữ nhi, sau khi Phúc Nghi xuất cung nàng cũng giống như sa sút, luôn lo lắng Phúc Nghi sống không tốt, hiện giờ nhìn cũng là ánh mắt của người tốt, phò mã này chọn không tồi.”

Chử Thiệu Lăng cười nói: “Vệ Chiến thật là người tốt.... Đúng rồi, lần trước không phải Hoàng tổ mẫu có việc nói với ta sao, bị Thục phi các nàng đến đánh gãy, là chuyện gì?”

Thái hậu nghe vậy ý cười trên mặt nhạt một chút, do dự nói: “Mấy ngày trước hoàng đế cùng ai gia nói... khiến ai gia lưu tâm, nói nên cho vài người các người định việc hôn nhân, ba người các người cũng không kém nhau mấy tháng, cũng đều nên để bụng.”

Chử Thiệu Lăng thầm rung mình, trên mặt lại không gọn sóng sợ hãi, gật đầu nói: “Lại qua một năm, Tôn nhi lại không ý kiến, toàn do Hoàng tổ mẫu an bài.”

Thái hậu thấy Chử Thiệu Lăng nói như vậy, trong lòng vui như mở cờ, vui mừng Chử Thiệu Lăng không bị thị vệ kia mê mẩn tâm hồn, vẫn nguyên ý nghe chính mình an bài, áy náy bản thân có tư tâm, vẫn luôn chậm trễ hôn nhân của Chử Thiệu Lăng.

Thái hậu do dự một khắc, nói: “Không phải là ai gia không nóng nảy đại sự của ngươi, thật sự là... ai gia tìm không ra người xứng đôi với ngươi, chuyện lớn như vậy... không tốt tùy tiện định ra.”

Lời này nói giả, trong hoàng thành vô số giai lệ, hoàng thân quốc thích muốn cùng Chử Thiệu Lăng kết thân cũng không ít, trong đó có không ít lựa chọn tốt, Chử Thiệu Lăng hiểu tâm sự của Thái hậu, Thái hậu muốn cho chính mình cưới nữ nhi Tĩnh Quốc công phủ làm Vương phi, lại không được cũng muốn cưới phủ Tử Quân Hầu, chỉ tiếc nữ nhi hai nhà đều quá nhỏ, trong vài năm này đều chưa thể thành thân.

Chử Thiệu Lăng không muốn khiến Thái hậu khó xử, chính mình trước nói ra lời hứa: “Hoàng tổ mẫu yên tâm, chuyện đại hôn ta không vội, chính phi tất nhiên sẽ xuất thân từ một trong hai phủ Tĩnh Quốc công hoặc Tử Quân hầu, không chỉ là Tôn nhi, tương lai có hài tử, chuyện chung thân của hắn cũng chạy không khỏi hai nhà này.”

Thái hậu nghe vậy trong lòng rất thoải mái, thấp giọng nói: “Đứa nhỏ ngoan, ngươi hiểu nhất tâm sự của ai gia.... Ai gia không chỉ một mực vì mẫu gia tranh quyền thế, hiện giờ tình thế không xong, hai nhà này có thể trợ giúp ngươi nhiều nhất, ai gia cũng chỉ tin tưởng bọn hắn, nếu thời điểm quan trọng như vậy lại muốn ngươi cưới nữ nhi nhà khác... sợ sẽ làm thương tâm người cũ đâu, nhưng hiện giờ vài đệ đệ của ngươi đều lớn cả, tổng không tốt lại tha, ngươi xem...”

Chử Thiệu Lăng thực hiểu đạo lý gật đầu: “Tôn nhi biết, hoàng tổ mẫu cùng phụ hoàng cứ lo lắng việc định thân của các đệ đệ đi, cùng lắm thì để Khâm Thiên giám nói, mệnh ta không thể sớm thú, không thể chậm trễ hôn sự các đệ đệ, trước lo lắng bọn họ là được.”

Thái hậu có chút đau lòng: “Này chẳng phải là ủy khuất ngươi?”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Không ủy khuất.”

Trong lòng Thái hậu vẫn cảm thấy Chử Thiệu Lăng chịu khổ, nhịn không được nói: “Ai gia trước chọn cho ngươi hai cái trắc phi đi, cũng là từ gia thế dòng họ chọn...”

“Không thể.” Chử Thiệu Lăng chỉ biết Thái hậu sẽ muốn ban thưởng mình thị tiếp, lí do thoái thác đều muốn soạn xong, “Hoàng tổ mẫu nghĩ lại, cưới trắc phi không khó, chính là sau khi rước về trắc phi có mang nên làm sao bây giờ? Đem hài tử để lại không khỏi ủy khuất Vương phi về sau, người còn chưa gả vào trong phủ đã có thứ tử chờ nàng dạy dỗ; nếu không giữ lại... mặc kệ phải bỏ tử lưu mẫu hay là lưu tử bỏ mẫu đều không khỏi đắc tội nương gia của trắc phi, đến lúc đó thân thích không thành còn trở mặt thành thù, lại càng không tốt.”

Chữ Thiệu Lăng phân tích hợp tình hợp lý, Thái hậu nói không được, do dự một lát, sầm nói: “Bên cạnh người ngay cả một người để hầu hạ cũng không có...”

“Vương Mộ Hàn hầu hạ Tôn nhi rất tốt.” Chữ Thiệu Lăng an ủi cười cười, “Lại nói Tôn nhi vừa mới mười chín, việc này không vội.”

Quả thật còn chưa tính quá lớn.... Thái hậu thoáng an tâm, nhẹ giọng nói: “Người có thể thông cảm cho nỗi khổ của ai gia là tốt rồi.”

Trong mắt Chữ Thiệu Lăng đều là nhụ mộ chi tình (tình thân), cười khê: “Tôn nhi biết, hiện tại hoàng tổ mẫu chỉ cần quan tâm hôn sự của hai đệ đệ là được.”

Thái hậu cười lạnh: “Ai gia cũng liên quan tâm Mạch nhi thôi, Nguyễn nhi đều có người cho hắn thu xếp, ai gia nếu nhúng tay chẳng phải khiến cho Lệ phi cùng phụ hoàng người thêm tâm sự sao, ai gia ngược lại muốn nhìn, vị kia có thể chọn ra thiên tiên gì cho Nguyễn nhi.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Hoàng tổ mẫu không để ý đến là được.”

Trong cung Ninh tần mẫu tử hai người đang nhẹ giọng trò chuyện, trên mặt Ninh tần chế trụ không được vui sướng, thấp giọng nói: “Trong ngày thường nên chú ý chú ý, nên ăn cái gì cái gì không nên ăn các ma ma sẽ nói cho người, chính mình cũng phải cẩn thận chút, đây là thai đầu của người, mọi sự phải cẩn thận.”

Ninh tần liên miên cẩn thận nói, Phúc Nghi không thể luôn vào cung, mỗi lần tiến cung cũng không nhất định có thể đến trong cung nằm ngồi một chút, Ninh tần hận không thể đem toàn bộ kinh nghiệm của mình đều nói cho nhi nữ, sợ Phúc Nghi không chú ý.

Phúc Nghi cúi đầu nghe, trong lòng nàng có việc, lúc này tránh không được có chút không yên lòng, một lúc lâu đột nhiên nói: “Mẫu phi... hiện giờ ta có thân mình, có phải... nên nạp trắc cho phò mã hay không?”

Tay Ninh tần run lên, vội la lên: “Phò mã ở bên ngoài...”

“Không phải.” Phúc Nghi đánh gãy lời Ninh tần, cúi đầu nói, “Phò mã không có người ở bên ngoài, nhưng ta lo lắng... ngày thường phò mã vừa ra khỏi cửa liền mười ngày, ta biết là hắn đi trong quân, nhưng là... nhưng là ta vẫn không yên lòng, ta đây mới vừa hoài thai, chờ hài tử sinh ra phải gần một năm đâu.... Cùng với phò mã ở bên ngoài tìm người, chỉ bằng ta đưa Oanh nhi cho hắn làm thông phòng, không phải tốt hơn một chút sao?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ninh tần nhìn ra bất đắc dĩ trong mắt nữ nhi, trong lòng đau xót, lắc đầu nói: “Không cần! Người là công chúa, bất kể như thế nào đều là người gả thấp chỗ, chỗ nào còn chịu ủy khuất như vậy, người yên tâm an thai là được, phò mã sẽ không dám làm bậy.”

Phúc Nghi cười khổ: “Ta so với Thành Đức trưởng công chúa lại như thế nào? Thành Đức trưởng công chúa là con vợ cả, nàng cũng có thứ tử đâu, mẫu phi.... Hiện giờ phò mã càng được đại ca trọng dụng, trong lòng ta cao hứng, nhưng vẫn nhìn không được lo lắng, ta lo lắng phò mã...”

“Lo lắng ngày sau sẽ không xem trọng người cùng đứa nhỏ?” Ninh tần biết nữ nhi khó xử, cùng với khiến Vệ Chiến ở bên ngoài tìm người không bằng chính mình trước chọn cho hắn, Ninh tần nghĩ nghĩ nói, “Người trước không cần gấp gáp, an tâm dưỡng thai, chờ lần sau khi phò mã trở về người tìm lời nói ra ý của mình, không cần phải nói rõ, chỉ hỏi ý tứ của phò mã, nếu hắn đồng ý, người đem Oanh nhi cho hắn, người đã đem Oanh nhi cho hắn, nếu phò mã không có tâm tư này người liền yên tâm là được, các người vừa tân hôn không bao nhiêu ngày, không chừng phò mã nghe đến sẽ không vui lòng đâu.”

Phúc Nghi đầy bụng tâm sự gật đầu, Ninh tần khổ sở trong lòng, cũng bởi vì chính mình không được sủng ái, liên lụy Phúc Nghi từ nhỏ liền luôn lo sợ bất an, hiện giờ gả làm vợ người ta cũng luôn sợ hãi đi sai bước, Ninh tần vỗ vỗ tay nữ nhi, thấp giọng an ủi: “Ta xem phò mã không giống như người hoa tâm, người không phải nói sao, hiện giờ Tần vương thực xem trọng hắn, mỗi ngày vội thành như vậy, chỗ nào còn có tâm tư kia.”

Phúc Nghi gật đầu: “Hy vọng là vậy.”

Buổi trưa Chữ Thiệu Lăng đem chuyện của Phúc Nghi nói cho Vệ Kịch, Vệ Kịch nghe xong quả nhiên vui sướng, cười nói: “Hiện giờ đại ca còn trong quân, sợ là chưa biết đâu.”

“Ân.” Chữ Thiệu Lăng gấp một khối đậu hũ cho Vệ Kịch, “Chờ đến vào thu người liền có chất nhĩ.”

Vệ Kịch cao hứng, giữa trưa ăn nhiều một chén cơm, lúc nằm xuống nghỉ trưa còn cùng Chữ Thiệu Lăng lẩm bẩm nói: “Lúc trước Tề Ngọc cho thần một đôi ngọc như ý, thần nhìn không có tốt xấu, nhưng Vương công công nói đó là đồ cổ khó có được, vậy có lẽ không tồi, lần này hừ mợ mang về đưa công chúa đi, còn có đôi bình ngọc lần trước Chương đại nhân cho thần...”

Chữ Thiệu Lăng đắp chăn cho Vệ Kịch, nghe vậy bật cười: “Cũng không phải là hài tử của người, người vội vã như vậy làm gì, mệt cho tới trưa, đi ngủ sớm một chút!”

Chữ Thiệu Lăng nhẹ khoát tay lên mắt Vệ Kịch, Vệ Kịch nhắm mắt lại cố gắng đi ngủ, Chữ Thiệu Lăng cũng nằm xuống chuẩn bị nghỉ một lát, Vệ Kịch yên lặng một hồi, đột nhiên thấp giọng nói: “Lần trước sư phụ trả lại cho thần một khối ngọc, trở về thần tìm thợ thủ công tạo hình thành...”

“Lại muốn ta mắng người đúng không?!” Thói quen nghỉ trưa của Vệ Kịch là do Chữ Thiệu Lăng mất sức chín trâu hai hổ mới dưỡng thành cho hắn, ngày thường lúc này đã sớm mệt chộc, hiện giờ mỗi ngày Vệ Kịch đi vào quân đều có chút vất vả, Chữ Thiệu Lăng luôn sợ hắn mệt thân sẽ sinh bệnh, trách: “Mau ngủ!”

Vệ Kịch nghe vậy vội vàng cầm miệng, mở mắt ra nhìn Chữ Thiệu Lăng, thấy Chữ Thiệu Lăng như trước nhắm mắt mới thoáng yên tâm, bình thường nếu thấy Chữ Thiệu Lăng trầm mặt Vệ Kịch đã sớm lo lắng, nhưng bất đắc dĩ hôm nay thật vui, hài tử, hài tử, qua hơn nửa năm nữa sẽ có đứa nhỏ! Có đứa nhỏ mang huyết mạch của hắn cùng Chữ Thiệu Lăng...

Vệ Kịch càng nghĩ càng hưng phấn, chính mình lại âm thầm cân nhắc một lúc lâu, qua một lát, nhẩn nhẩn, vẫn là nói ra: “Điện hạ người nói là nam hài vẫn là nữ hài? Thần thích nữ hài nhĩ.”

Chữ Thiệu Lăng bị Vệ Kịch chọc tức đến bật cười, xoay người đè Vệ Kịch dưới thân, thấp giọng nói: “Hôm nay người liền không muốn ngủ đúng không?”

Vệ Kịch nhớ đến vừa rồi Chữ Thiệu Lăng không kiên nhẫn, có chút chột dạ, Chữ Thiệu Lăng xem trong mắt trong lòng lại ấm áp, Vệ Kịch hiện giờ ngẫu nhiên “không nghe lời” cũng sẽ làm Chữ Thiệu Lăng vui sướng, trước kia lúc mới đem Vệ Kịch kéo về bên người hắn vẫn luôn không dám như vậy, hiện giờ lúc vô ý Vệ Kịch cũng sẽ làm nũng với mình, có thể thấy được hiện giờ Vệ Kịch thực an tâm hắn.

Thần sắc Chữ Thiệu Lăng toàn bộ đều là dung túng, Vệ Kịch đỏ mặt, mỗi khi Chữ Thiệu Lăng lộ ra thần sắc sùng nịnh chỉ với hắn mới có, trong lòng Vệ Kịch đều sẽ như nở hoa, Vệ Kịch nở nụ cười, Chữ Thiệu Lăng cúi đầu ở trên trán Vệ Kịch hôn hôn, không chút để ý nói: “Thích hài tử?”

Vệ Kịch gật đầu: “Thích.”

Chữ Thiệu Lăng ân một tiếng bắt đầu cởi xiêm y Vệ Kịch, Vệ Kịch vội vàng giữ vạt áo: “Điện hạ?”

Chữ Thiệu Lăng cúi đầu hôn hôn vành tai Vệ Kịch, nói giọng khàn khàn: “Thích thì chính mình tự sinh...”

Một câu nhẹ nhàng hun đỏ tai Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Dù sao người cũng không ngủ được, đến...”

60. Chương 60

Hôm sau nữa, Vệ Kịch hừ mợ quả nhiên mang theo những thứ kia trở về, Chữ Thiệu Lăng cũng làm cho Vương Mộ Hàn thu thập không ít đồ vật cho hắn đồng thời đưa đi chúc mừng Phúc Nghi.

Vệ lão thái thái nhiều ngày không gặp Vệ Kịch, lôi kéo tay tiểu Tôn nhi nói một hồi lâu, Vệ Kịch cùng Vệ lão thái thái ngồi một lát, nói: “Đại ca mấy ngày nay có trở về?”

Vệ lão thái thái cười cười: “Không vừa vặn, hôm qua đại ca người vừa trở về, ở nhà ngồi không được hai canh giờ lại đi, huynh đệ các người hiện giờ ngược lại đem trong nhà làm nha môn, lúc nào cũng vào điểm

danh một cái rồi lại đi, vội vàng như có quý.” Vệ lão thái thái tuy ngoài miệng oán giận nhưng cũng giấu không được vui mừng.

Vệ Kịch cúi đầu nở nụ cười: “Thật sự là không thoát thân được, buổi sáng đi vào quân buổi chiều về Vương phủ, nhiều việc như vậy....”

“Ta biết.” Vệ lão thái thái sửa sang lại quần áo cho Vệ Kịch, cười nói, “Đại ca ngươi hôm qua về nói, hiện giờ người trong quân cũng có ít chức quyền, nghe nói là thủ hạ của Đại tướng quân Trương Lập Phong? Đây là chuyện tốt.”

Vệ Kịch gật đầu: “Đại ca nghe nói có việc vui, cao hứng sao?”

Vệ lão thái thái cười cười: “Tính tình của hần ngươi còn không biết? Trong lòng có cao hứng tới đâu trên mặt cũng chỉ một bộ như vậy, tuổi còn nhỏ nhưng so lão tử ngươi còn đáng tin, ai.... Bất quá hôm nay trở về hần so với ngày thường ngồi nhiều hơn một lát, còn dặn dò phòng bếp bên kia hảo hảo chuẩn bị điểm tâm cho công chúa, nghĩ đến cũng là vui vẻ trong lòng đi.”

Vệ Kịch ngẫm lại bộ dáng ngày thường của Vệ Chiến, cười cười nói: “Một năm này ta đi theo bên người điện hạ cũng được vài thứ, ta đều mang về đến, có lão thái thái, thái thái, còn có cho công chúa, lão thái thái trở về giúp ta đưa đi bên kia thôi, cũng không phải đồ rất tốt, nghĩ đến công chúa cũng không thiếu, chỉ cho là tâm ý của ta đi.”

Phước Nghi cùng Vệ Chiến hiện giờ đều ở trong đình viện vừa đã thông phía đông, nguyên bản bên kia là nhà của người khác, đình thai lâu các trù phòng châm tuyền đầy đủ mọi thứ, cùng lão thái thái bên này cách một con đường lát gạch.

Vệ lão thái thái gật đầu, cười nói: “Ngươi có tâm là tốt rồi, công chúa không phải người cuồng tam gặt tứ[1], trước kia mỗi ngày đều sớm muộn đến xem chúng ta, hiện giờ có mang, ta cùng thái thái ngươi đều không cho nàng lại đi lại như vậy, buổi chiều ta sẽ qua chỗ nàng, ta xem thấy Vương gia cũng cho người đem đồ đến cho công chúa? Vương gia ngược lại luôn nhớ mong công chúa.”

Vệ Kịch gật đầu: “Trước kia lúc ở trong cung điện hạ luôn thân thiết với công chúa hơn.”

Hai người đang nói chuyện thì Khương phu nhân đi đến, Vệ Kịch vội vàng đứng dậy thỉnh an Khương phu nhân, Khương phu nhân cười cười: “Mới vừa rồi nghe ngươi trở lại, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi sao?”

Vệ Kịch lộ vẻ khó xử: “Trong Vương phủ....”

“Công tác của hần nặng, ngươi còn khó xử hần làm gì?” Vệ lão thái thái cười cười, “Biết ngươi nhớ con, ai không nhớ đâu, rốt cuộc vẫn là chính sự quan trọng.”

Vệ lão thái thái thật sự không rõ Khương phu nhân nghĩ gì, biết rất rõ hiện giờ Vệ Kịch được trọng dụng lại vẫn luôn tìm cớ giữ người, lần nào Vệ Kịch trở về đều là ngàn vạn không tha, làm cái gì vậy?

Vệ lão thái thái thấy rõ, mặc kệ là công tác của nhi tử vẫn là tiền đồ của hai tôn nhi, còn có chuyện Vệ Chiến có thể cưới công chúa, đây đều là dựa vào Chữ Thiệu Lăng mới có được, Vệ gia đời này rơi vào tay Vệ Minh đã không còn tước vị gì, mắt thấy muốn xuống dốc, may mắn có quý nhân xem trọng lại dịu dàng, tạ ơn còn không kịp, như thế nào lại luôn kéo chân sau của con cháu đâu?

Khương phu nhân hiểu được ý tứ của Vệ lão thái thái, trong lòng nàng có khổ lại không thể nói nên lời, chỉ phải cúi đầu đáp ứng: “Là con dâu hồ đồ....”

Ba người còn nói việc nhà một lát, giữa trưa cùng nhau dùng cơm, Khương phu nhân lôi kéo Vệ Kịch, muốn nói lại thôi, Vệ lão thái thái nhìn ra Khương phu nhân có lời muốn nói, tuy rằng không vui lòng nhưng cũng thông cảm tâm tư phụ mẫu của nàng, xong bữa cơm lấy cớ chính mình muốn nghỉ một hồi, để cho mẫu tử hai người ở lại nói chuyện, Khương phu nhân cầu còn không được, vội vàng mang Vệ Kịch trở về trong viện mình.

“Thái thái muốn nói với ta cái gì sao?” Vệ Kịch vẫn chưa phát giác ra, cười nói, “Là có chuyện gì muốn phân phó ta?”

Khương phu nhân nhìn vẻ mặt ngây thơ của Vệ Kịch, trong lòng thở dài, tâm sự của lão thái thái làm sao nàng không rõ? Hiện giờ vinh quang của Vệ gia đều do Chử Thiệu Lăng duy nhất, nếu có cái gì không tốt đắc tội Chử Thiệu Lăng, vị kia hoàn toàn có thể làm cho bọn họ tụt xuống đáy, ngay cả Khương phu nhân hiện giờ cùng các cáo mệnh phu nhân ngày thường lui tới cũng được kính trọng vài phần, trong lòng nàng đều hiểu được, chỉ là, hiểu được là một chuyện, vừa nghĩ đến tình cảnh của tiểu nhi tử nàng vẫn không nhìn được lo lắng.

Hôm qua khi Vệ Chiến trở về, Khương phu nhân đang cùng Phúc Nghi nói chuyện, Vệ Chiến đến ba người lại hàn huyên một lát, Phúc Nghi trước mặt Khương phu nhân hỏi Vệ Chiến có phải nên nạp một thông phòng hay không, Phúc Nghi cũng là có chủ ý, nàng trước mặt Khương phu nhân nêu lên vấn đề, nếu Vệ Chiến đáp ứng, trước mặt Khương phu nhân nàng cũng có vẻ hiền đức, xưng là nói chuyện dễ nghe; nếu Vệ Chiến không đáp ứng thì càng tốt, kia về sao Khương phu nhân cùng Vệ lão thái thái cũng sẽ không hướng trong phòng Vệ Chiến mà nhét người, dù sao Vệ Chiến trước mặt hai người đưa ra đáp án, là nhất cử lưỡng tiện.

Vệ Chiến nghe Phúc Nghi nói xong quả nhiên nói không cần, nghiêm mặt nói: “Hiện giờ trong quân vội vàng đến không thoát thân được, làm sao lại còn chậm trễ cô nương nhà người ta, cũng không phải là không có con nói dòng, hiện giờ công chúa đã có mang, lại càng không cần thiết nói đến nạp trắc.”

Phúc Nghi nghe xong lời này yên lòng, đôi mắt nhìn Vệ Chiến lại càng thêm ôn nhu, Khương phu nhân nghe lời này lại nghĩ đến nơi khác.

Chuyện của Vệ Kịch luôn là tâm bệnh của Khương phu nhân, có lần trước giáo huấn nàng cũng không dám lại nói thêm cái gì, chính là chuyện trong phòng của Vệ Chiến lại khiến Khương phu nhân nhớ đến Vệ Kịch, Chử Thiệu Lăng đem Vệ Kịch giữ thật chặt, chuyện làm mai cho Vệ Kịch Khương phu nhân không dám suy nghĩ, kia có thể hay không tìm hai cái thông phòng cho Vệ Kịch đâu?

Trong phòng thế gia đệ tử đều giống nhau có một hai nữ hài, chính là hai huynh đệ Vệ Chiến cùng Vệ Kịch đều từ mười hai mười ba tuổi liền vào trong quân, có đem nữ hài đặt trong phòng cũng chỉ làm chậm trễ người ta, Khương phu nhân cũng sẽ không an bài, nào biết đâu Vệ Kịch đột nhiên ra việc này, hiện tại đột nhiên thả người vào phòng hẳn lại có vẻ quá cay nghiệt.

Khương phu nhân nắm tay Vệ Kịch do dự nửa ngày, chậm rãi nói: “Hiện giờ đại ca ngươi thành gia.... Người cũng không nhỏ.”

Vệ Kịch không nghĩ đến Khương phu nhân đột nhiên nói ra lời này, nghĩ nghĩ nói: “Bên trên ta còn có vài ca ca đều chưa thành thân đâu, chỗ nào đến phiên ta?”

“Àn... cũng không phải gấp.” Khương phu nhân ngừng một chút, nói, “Kia cũng có thể trước tiên cho người một hai nha đầu, người lớn như vậy trong phòng không có người cũng không tốt.”

Vệ Kịch vội vàng từ chối: “Hiện giờ ta bận rộn, mỗi ngày không thoát được thân, không cần làm chậm trễ cô nương nhà người ta.”

Khương phu nhân tức giận, cười nói: “Thật là thân huynh đệ, nói nói đều một dạng giống nhau! Chỗ nào làm chậm trễ người? Các nàng thường ngày ở bên ngoài hầu hạ cũng là hầu hạ, gả cho nhà người ta lại càng được thanh nhàn, bao nhiêu nha đầu ao ước đâu.”

Vệ Kịch cười khổ: “Thái thái... ta không dễ dàng gì trở về một chuyến, thật sự không cần phải như thế.”

Trong lòng Khương phu nhân lại càng lo lắng về Chử Thiệu Lăng, do dự một lát, nói: “Người còn nhỏ không hiểu, không tin.... Người, người đi hỏi Vương gia đi, khẳng định Vương gia cũng nói như vậy.”

Vệ Kịch không nghe hiểu ý tứ của Khương phu nhân, cười vô tư đến vô tâm: “Thái thái không biết, bên người Vương gia cũng không có ai đâu.”

Khương phu nhân nghe xong lời này, trong lòng càng thêm phiền muộn.

Mẫu tử hai người hàn huyên một hồi, đến giờ Thân đã có người hầu đi theo bắt đầu thúc giục, Vệ Kịch lại nói với Khương phu nhân vài câu mới đi.

Hiện giờ Chữ Thiệu Lăng không cho Vệ Kịch cưỡi ngựa trên đường, ngày thời tiết tốt sẽ ngồi xe ngựa, ngày không thì đi kiệu, hôm nay là ngồi xe ngựa, trong xe thực rộng rãi, có tháp nhỏ còn có một cái bàn, trên bàn có một bộ trà cụ bằng sứ, bên trong là một bình trà ngon nóng hổi, Vệ Kịch uống vài ngụm trà lại ngồi trên tháp nghịch gối mềm, xe ngựa hơi hơi lay động, không bao lâu Vệ Kịch liền ôm gối mềm gật gù, như con gà nhỏ mổ thóc bắt đầu ngủ gật, giữa trưa hẳn không ngủ, lúc này đã có chút mơ hồ.

Vệ Kịch ở trên xe ngựa không biết, xe ngựa của hắn vừa đi đến phố tiếp theo, Vương Mộ Hàn liền đặt chân vào Vệ phủ, giống như đi theo hắn vậy.

Vương Mộ Hàn mang theo chút thuốc bổ, khách khách khí khí cùng Khương phu nhân hàn huyên: “Sáng nay Vệ đại nhân đi gấp, đồ vật này dó đưa về cho Vệ lão phu nhân cùng phu nhân cũng quên mất, Vương gia vừa mới thấy, liền để chúng ta vội vàng đưa lại đây.”

Vệ lão thái thái vội vàng nói: “Vất vả Vương gia nhớ đến, không dám đảm đương không dám đảm đương.”

Khương phu nhân nhìn một hạp tổ yến vàng, nhân sâm lâu năm, phục linh một loạt trong lòng không khỏi lộ bộ một tiếng, đồ vật thượng đẳng này làm sao có thể là của Vệ Kịch?!

Vương Mộ Hàn giống như nhìn thấu Khương phu nhân nghĩ gì, thản nhiên liếc mắt nhìn Khương phu nhân, cười nói: “Có gì mà không dám đảm đương, hiện giờ Vệ đại nhân rất có tiếng nói trước mặt Vương gia, mấy thứ này bất quá chỉ là vật tầm thường thôi.”

Khương phu nhân miễn cưỡng nở nụ cười, Vương Mộ Hàn tiếp tục nói: “Lại nói tiếp, Vệ đại nhân được Vương gia xem trọng thật không dễ, bên ngoài có bao nhiêu người đổ mắt đâu, cũng là Vệ đại nhân tự mình phấn đấu được, chỉ là Vệ đại nhân quả thật còn nhỏ, có khi chúng ta cũng nói với người khác, người ta chỉ nhìn đến phong cảnh, lão phu nhân cùng phu nhân không chừng lại chỉ thấy đau lòng.”

Vệ lão thái thái tâm tư đơn thuần, không nhìn ra cong cong nhiều nhiều trong lời nói, vội vàng đáp lời: “Chỗ nào, có thể cống hiến cho Vương gia là phúc khí của hắn, hắn tuổi nhỏ, cũng là lúc cần tôi luyện, làm sao có thể sợ vất vả!”

Vương Mộ Hàn mỉm cười: “Đúng rồi! Đúng là lời này, hiện giờ Vệ đại nhân đúng là lúc nên toàn tâm toàn lực cống hiến cho Vương gia... làm sao có thể vì những chuyện thượng vàng hạ cám mà làm chậm trễ chính sự, phu nhân hẳn cũng nghĩ như vậy đi?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Sắc mặt Khương phu nhân tái nhợt, Vệ lão thái thái nghe không hiểu nhưng nàng nghe rõ ràng, đây là Chữ Thiệu Lăng để Vương Mộ Hàn đến cảnh tỉnh chính mình, Khương phu nhân gắt gao nắm chặt khăn trong tay, trong lòng kinh nghi bất định, lúc nàng cùng Vệ Kịch nói chuyện thông phòng là giờ Mùi, chỉ mới qua chốc lát, làm sao Chữ Thiệu Lăng lại biết!

Trong lòng Khương phu nhân thoáng cảm thấy may mắn, may mắn chính mình cũng không có chuyên quyền, còn ám chỉ khiến Vệ Kịch đến hỏi Chữ Thiệu Lăng, hiện giờ xem ra, là Chữ Thiệu Lăng không đồng ý, lại mượn cơ hội này gõ chính mình.

Trong lòng Khương phu nhân giống như đánh nghiêng ngũ vị bình, miễn cưỡng cười gật đầu: “Đương nhiên là vậy.”

Vương Mộ Hàn đạt được mục đích, lại khách khí vài câu mới đi.

Vệ Kịch ở trên xe ngựa mơ mơ màng màng ngủ được một giấc liền về đến Tần Vương phủ, sau khi gặp thị vệ đang trực điểm danh, lập tức đi tắm điện tìm Chữ Thiệu Lăng, bên trong, Vương Mộ Hàn đã trước một bước trở về, đang hầu hạ Chữ Thiệu Lăng đọc sổ sách đâu.

“Nên nói đều nói?” Chữ Thiệu Lăng tùy ý lật sổ con, “Khương phu nhân nghe rõ?”

Vương Mộ Hàn khom người nói: “Khương phu nhân rất thông tuệ, nghe hiểu, điện hạ.... kỳ thật Khương phu nhân cũng không có ý gì, rốt cuộc cũng là tâm tình từ mẫu, chỉ là sợ Vệ đại nhân bị ủy khuất thôi.”

Chữ Thiệu Lăng đem sổ con ném sang một bên, đứng dậy nói: “Ta đây đương nhiên biết, nếu không cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.”

Hai người đang nói chuyện, Vệ Kích vào tắm điện, đứng bên ngoài gian hành lễ nói: “Điện hạ, thần trở lại.” “Trở lại còn không mau tiến vào!” Chữ Thiệu Lăng bật cười, “Ra cung còn nhiều cấp bậc lễ nghĩa như vậy, tuổi còn nhỏ lại chẳng khác gì lão cổ hủ.”

Vệ Kích hé miệng cười, đứng dậy vào phòng trong, thấy trên người Vương Mộ Hàn mặc măng vắn xuyên tú chỉ dùng để ra ngoài, thắc mắc: “Hôm nay công công xuất môn?”

Chữ Thiệu Lăng liếc mắt quét Vương Mộ Hàn một cái, Vương Mộ Hàn vội nói: “Không là, ha ha.... Hôm nay Lễ quận vương nạp trắc, Vương gia sai lão nô đem một phần lễ đưa qua.”

Vệ Kích cũng không nghi ngờ hấn, trong lòng còn nói thầm, như thế nào đều phải nạp thiếp đầu, Chữ Thiệu Lăng cười cười: “Hôm nay ở nhà thế nào? Nói nói ta nghe....” Nói xong lời kéo tay Vệ Kích đi vào trong, Vương Mộ Hàn vội vàng lui xuống.

Hai người ở phòng trong tựa trên tháp thân mật một lát, lại nói một lát, Chữ Thiệu Lăng mới nhẹ nhàng xoa lưng Vệ Kích, chậm rãi nói: “Từ giờ đến đầu tháng ba là lễ thượng ti, hôm nay Thái hậu đã phái người đến nói với ta, đến lúc đó để ta đi theo cùng đi Thang Hà hành cung, người nói trước cùng Trương Lập Phong một tiếng, đến lúc đó theo ta cùng đi.”

Vệ Kích gật gật đầu, nói: “Lễ thượng ti lại đi hành cung làm gì? Không ở trong cung hiến tế được sao?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Năm nay hoàng thượng cùng Thái hậu có hưng trí, đi thì đi, bên kia sớm sang xuân, hiện giờ vừa lúc xuân về hoa nở, người cũng đi nhìn nhìn xem.”

Vệ Kích cười cười gật đầu.

....

“Sao lại đột nhiên muốn đi hành cung?” Lệ phi đem cung nhân trong điện đều đuổi ra, lo lắng nói, “Vốn định an bài ở trong cung... nhưng Thái hậu đột nhiên muốn đi Thang Hà hành cung, vậy làm sao lo liệu? Lại tìm cơ hội khác sao?”

Chữ Thiệu Nguyên trầm mặc một lúc lâu, nói: “Không cần, ngày ba tháng ba đó, đi hành cung lại tiếp tục an bài cũng được, đến lúc đó càng nhiều người, dễ dàng hơn.”

Lệ phi do dự: “Thôi, cải lương không bằng bạo lực, liền ba tháng ba đi.”

61. Chương 61

Ba tháng ba lễ thượng ti, trong Thang Hà hành cung trăm hoa đua nở, xuân ý dạt dào, người trong hoàng tộc trên xe ngựa theo thứ tự tiến vào Thang Hà trang, bên này mặc dù còn cách hành cung hơn ba mươi dặm nhưng không cho phép ồn ả, chỉ có một đội cấm quân túc trực tuần tra, an bình trang nghiêm, quả nhiên một bộ khí phái Thiên gia.

Chữ Thiệu Lăng đem màn xe xốc lên một chút, giảng giải cảnh trí bên ngoài cho Vệ Kích nghe, chậm rãi nói: “Phía sau tiểu thạch tuyến bên kia là một sơn động, trên tường đá bên trong còn có chữ viết cổ nhân khắc lên, về sau rảnh rồi sẽ mang người đi xem...”

Vệ Kích khê cúi đầu nhìn ra bên ngoài, nghiêm túc nghe, gật gật đầu: “Đi xem.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười tiếp tục: “Nhìn thấy hồ bên kia sao, khi còn bé ta còn ở đó bắt được một con rùa to bằng cái đĩa đầu.... Ta nhớ rõ trong hồ có không ít tôm cá, trong chốc lát lại đi để bọn hấn chuẩn bị, mỗi câu.”

“Rùa?” Vệ Kích thấp giọng ngạc nhiên, “Điện hạ có thả sao? Vật kia nuôi tốt sao?”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Ngày đó liền đem đi nấu canh, để nuôi hay không ta không biết.”

Vệ Kịch tiếc hận than một tiếng, tiếp tục cúi đầu nhìn bên ngoài, Chữ Thiệu Lăng cười cười xoa nhẹ đầu Vệ Kịch, không bao lâu xe ngựa vào hành cung, cung nhân trong hành cung vội vàng mang hai kiệu liền tám người đến, hoàng đế cùng Thái hậu xuống xe lên kiệu, Vệ Kịch trước một bước xuống xe ngựa, buông ghế nhỏ cúi đầu đưa tay đỡ Chữ Thiệu Lăng xuống xe, Chữ Thiệu Lăng không nhẹ không nặng ở trên tay Vệ Kịch nhéo một cái, Vệ Kịch trên mặt bất động, sau khi thấy Chữ Thiệu Lăng đứng vững, một tay đem ghế nhỏ thả lại trên xe ngựa, xoay người đi theo phía sau Chữ Thiệu Lăng, chờ Chữ Thiệu Lăng lên liền kiệu liền chậm lại vài bước đi theo.

Sau khi Chữ Thiệu Lăng lên kiệu Chữ Thiệu Nguyễn Chữ Thiệu Mạch mới sôi nổi xuống xe, một quần sự hành cung đi theo bên kiệu Chữ Thiệu Lăng cười nói: “Nô tài Lý Xảo, vốn là quần sự trong thiện phòng, đã nhiều ngày các quý nhân tiến đến, đại tể tướng phân phó nô tài đến chuyên chỉ hầu hạ Đại hoàng tử, Đại hoàng tử có việc gì chỉ cần sai bảo.”

Chữ Thiệu Lăng tựa trên liền kiệu hỏi: “An bài cho ta ở chỗ nào? Vẫn là Thiêm Hương viện sao?”

Lý Xảo vội vàng trả lời: “Không khéo, năm nay hạnh hoa trong Thiêm Hương viện nở không tốt, thực thừa thốt, không dám dùng cho quý nhân nghỉ ngơi, lần này an bài là ở Đào Hoa viện phía đông hành cung, viện này cảnh trí tốt vô cùng, tháng ba nở rộ một sân hoa đào, hồng bạch phấn, thực náo nhiệt đầu, đợt hoa đào đầu tiên đã nở được nửa tháng, đúng là thời điểm chưa tàn, thoáng có gió thổi qua sẽ rơi xuống như tuyết, cảnh sắc tuyệt đối không thua Thiêm Hương viện, nô tài nghe nói trong Bích Đào yển của điện hạ rất nhiều hoa đào, nghĩ đến điện hạ có lẽ sẽ thích.”

Chữ Thiệu Lăng thấy quần sự này nói chuyện thực lưu loát, cười hỏi: “Bên cạnh là sân của ai?”

Lý Xảo cúi đầu cười nói: “Đi về phía Tây là tẩm điện của vạn tuế gia, hướng nam là Phượng Tiên cư của Thái hậu, nhưng mỗi trung gian đều có một mảnh rừng đào nhỏ, yên lặng lại tao nhã.”

Năm ngón tay thon dài của Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng gõ trên tay vịn kiệu liền, nói: “Năm nay không an bài các hoàng tử cùng một chỗ sao?”

Lý Xảo cúi đầu cười nói: “Nguyên bản an bài cùng một chỗ, đều ở mặt Nam hành cung, chính là Thiêm Hương viện của điện hạ không thích hợp dùng, cho nên an bài ở bên cạnh, trong các hoàng tử chỉ có điện hạ cùng vạn tuế gia cùng Thái hậu nương nương ở phía Đông đầu, các hậu phi đều ở phía Tây, tối phương Bắc là các vị đại nhân cùng cáo mệnh phu nhân.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Khó khăn các người có tâm.” Chữ Thiệu Lăng buông mắt nhìn Vương Mộ Hàn, Vương Mộ Hàn liền lấy một túi nhỏ đưa đến cho Lý Xảo, Lý Xảo khom người nhận, tươi cười càng thêm nịnh nọt: “Không dám không dám, có thể cống hiến sức lực cho Đại hoàng tử là phúc của nô tài.”

Chữ Thiệu Lăng tựa trên liền kiệu cười không nói.

Không bao lâu đến Đào Hoa viện, Lý Xảo cũng không nói vừa, trong viện ngoài viện đều tràn ngập hoa đào, có lẽ do cung nhân trong hành cung cố ý an bài, hoa đào rơi trên đất cũng không dọn hết, một tầng lại một tầng lạc hồng, Chữ Thiệu Lăng hạ kiệu, bước trên đất đều có thể cảm nhận được cảm xúc mềm mại nhả nhụi kia, hương hoa đào thanh ngọt tỏa ra khắp nơi, Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười: “Khó khăn các người có tâm.”

Lý Xảo cười cười: “Đào Hoa viện năm nay vừa sửa sang lại, so với nơi khác đương nhiên sẽ nhiều ra một hồi phong thái, cũng là năm nay hoa đào ở thật nhiều, nô tài ở đây hầu hạ nhiều năm như vậy, cảnh trí như năm nay vẫn là lần đầu tiên thấy đầu, điện hạ nhìn bên kia... Lâm Khê lâu ở phía Tây Đào Hoa viện có cảnh sắc càng tốt, khi điện hạ rảnh rồi có thể đi bên kia nhìn xem.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu không nói, mọi người lại ở trong viện đi dạo một vòng, xem xét một hồi mới trở vào chính viện, Vương Mộ Hàn tiếp nhận đồ vật cung nhân chuẩn bị cho Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng mang theo Vệ Kịch ở phòng trong nghỉ ngơi một lát, lúc chính ngọ thái giám bên người hoàng đế đến truyền lời, nói buổi trưa bắt đầu tế lễ, khiến Chữ Thiệu Lăng giờ Tỵ hai khắc liền đi chính điện chờ.

Chữ Thiệu Lăng xoa xoa trán Vệ Kịch: “Lễ tế phải gần một canh giờ đầu, rất nhàm chán, người cũng đứng ra đó ngốc, ngoài điện vẫn còn lạnh, chính mình ở trong này nghỉ ngơi đi, chờ xong việc ta sẽ tìm người.”

Vệ Kịch vừa muốn nói gì, Chữ Thiệu Lăng lại cúi đầu ở trên môi Vệ Kịch hôn một cái, cười nói: “Nghe lời, thật sự không có gì làm phiền đi dạo trong viện đi, muốn ăn cái gì thì nói với Vương Mộ Hàn.”

Vệ Kịch chỉ phải gật đầu, lại lo lắng: “Điện hạ không mang theo thần, vậy mang Vương công công theo đi, không thì nhất thời thiếu cái gì lại không người hầu hạ.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Thôi, vậy người thành thành thật thật ngốc cho ta, lễ tế xong sợ là Thái hậu sẽ giữ ta lại dùng bữa, khả năng bữa tối cũng chưa trở về, chính mình ăn cơm đằng hoàng.”

Vệ Kịch gật đầu: “Điện hạ lưu lại chương trình học cho thần thần còn chưa viết xong đâu, thần mang đến hành cung, hôm qua tam thiên mới chỉ viết một, tính thêm hôm nay là ngũ thiên, chốc lát viết.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Người ngược lại nghiêm túc, đi, không có việc gì liền luyện luyện chữ đi.”

Chữ của Vệ Kịch tuy rằng không khó nhìn nhưng cho với một Chữ Thiệu Lăng viết chữ tốt thì thành ra kém rất nhiều, Vệ Kịch không có hảo hảo đi học vài ngày, mỗi khi nhìn thấy chữ của Chữ Thiệu Lăng đều hâm mộ ao ước không thôi, trộm đem giấy vụn của Chữ Thiệu Lăng ném đi thu lại thành tập, chính mình đem giấy mỏng đặt bên trên dựa theo chữ của Chữ Thiệu Lăng viết lại, một lòng tưởng luyện viết.

Ngày ấy khi Vệ Kịch đang chép chữ bị Chữ Thiệu Lăng nhìn thấy, Chữ Thiệu Lăng cười hồi lâu, lại lấy việc lúc trước Vệ Kịch giữ lấy tranh chữ của Chữ Thiệu Lăng vất đi làm trêu ghẹo, đùa giỡn đủ, nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng lại có chút không đành lòng, dùng thời gian một đêm lấy mực đỏ viết một quyển thơ từ cho Vệ Kịch, còn định ra quy củ: mỗi ngày chép tám trang, mười ngày giao một lần, nếu viết tốt hơn lần trước có thưởng, viết kém sẽ phạt.

Vệ Kịch nhớ tới “thưởng” cùng “phạt” của Chữ Thiệu Lăng, nhin không được đỏ mặt, kỳ thật, đối với hắn xem ra, thưởng cùng phạt cũng không sai biệt lắm.... Vệ Kịch lắc lắc đầu, xoay người đi đến hòm của Chữ Thiệu Lăng tìm ra bao bố của mình, đem sách của Chữ Thiệu Lăng lấy ra, tập thư này hắn thực quý trọng, chép nhiều ngày như vậy cũng chưa thấy lấy dính nửa điểm nét mực, mới tinh như lúc ban đầu.

Năm trang cũng không nhiều, chỉ cần nửa canh giờ có thể viết xong, Vệ Kịch nghiêm nghiêm túc túc đem tự viết xong đặt ở một bên chờ Chữ Thiệu Lăng trở về kiểm tra.

Trong chính điện, tế lễ xong đã là giờ Thân, Thái hậu giữ mọi người người đi viện mình dùng bữa ăn nhẹ, chờ đến dạ yến.

Mấy nhà cáo mệnh phu nhân vây quanh Thái hậu nịnh hót, cười nói: “Như thế nào không thấy Chân tần nương nương?”

Thái hậu cười cười: “Thai của Chân tần đã lớn, không thể để nàng hoạt động nhiều, ta không để cho nàng đến, ở trong cung dưỡng thai đâu.”

Một cáo mệnh cười nói: “Chân tần nương nương mang thai này xong, trong cung sẽ nhiều thêm một tiểu hoàng tử hoặc tiểu công chúa, Thái hậu nương nương lại thêm một Tôn nhi đâu.”

Thái hậu gật đầu mỉm cười, quay đầu nhìn Chữ Thiệu Lăng, hỏi: “Nhìn cái gì đâu? Một mối?”

Chữ Thiệu Lăng quay đầu nở nụ cười: “Không, chỉ là nhớ mong dạ yến của hoàng tổ mẫu thôi.”

Mọi người nghe vậy đều cười, Thái hậu cũng cười: “Đứa nhỏ này.... Ha ha, yên tâm, chuẩn bị đều là vài thứ người thích ăn.”

Các cáo mệnh phu nhân biết Đại hoàng tử rất được hoàng hậu sủng ái, hiện giờ thấy tình hình này các phu nhân trong nhà có nữ nhi vừa đến tuổi không khỏi động tâm, nịnh hót Thái hậu lại càng thêm ân cần.

Giờ Tuất hoàng đế mang theo Chữ Thiệu Nguyễn cùng Chữ Thiệu Mạch tới, các cung nhân cũng đã chuẩn bị yến tiệc xong, Thái hậu cười nói: “Hoàng đế đến rồi thì khai yến đi, Tùy nhi có đói không?”

Thục phi thấy Thái hậu nhắc đến Chữ Thiệu Tùy vội vàng vỗ vỗ lưng nhi tử, Chữ Thiệu Tùy cười cười lắc đầu: “Hồi hoàng tổ mẫu, tôn nhi không đói.”

“Không đói mới là giả.” Thái hậu đem tiểu tôn nhi ôm vào trong lòng xoa xoa, cười nói, “Chỉ sợ hoàng đế cũng đói bụng, nhanh khai yến đi.”

Mọi cười đều cười, sôi nổi theo Thái hậu cùng hoàng đế ngồi xuống, Thái hậu cùng hoàng đế ngồi ở thủ tịch, các hoàng tử công chúa đều theo thứ tự ngồi xuống, các phi tần ngồi ở phía bên kia, yến hội của Thiên gia cũng chỉ là như vậy, Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng vuốt ve ngọc bội bên hông, không yên lòng nghĩ đến người nọ trong Đào Hoa viện, chờ Vệ Kịch viết xong năm trang hôm nay nữa là vừa đủ mười ngày....

Chữ Thiệu Lăng hạ quyết tâm, mặc kệ Vệ Kịch có viết như thế nào hẳn đều phải nói là viết kém, Chữ Thiệu Lăng nghĩ đến lần trước cầm cố này đem Vệ Kịch gây sức ép đến mức khóc cầu tha thứ trong lòng giống như có vuốt mèo cào nhẹ, Chữ Thiệu Lăng âm thầm nhắc nhở chính mình đây là hành cung không thể nháo quá lớn, bất quá nhớ đến cũng không việc gì, Vệ Kịch cho dù nằm trên giường không xuống cũng không sao....

Một dạ yến ăn gần một canh giờ, quần sự trong hành cung đến dập đầu nói: “Thỉnh an các vị chủ tử, con hát đã chuẩn bị tốt, nô tài đến hỏi xem là diễn ở đây, vẫn là đi nơi khác?”

Thái hậu cười cười: “Không cần lại tìm nơi khác, nơi này cũng rất tốt, các người cũng đã dọn sân khấu rồi, liền ở đây đi.”

Quần sự nghe vậy vội vàng sai người dọn thức ăn còn lại, lần lượt đưa lên điểm tâm tinh xảo cùng trái cây, mọi người ngồi trên lầu nhìn diễn, một bộ hòa thuận vui vẻ, không bao lâu Chữ Thiệu Tùy tựa trên người Thục phi bắt đầu ngủ gật, Thái hậu cười cười: “Tiểu hài tử mệt mỗi một ngày, người trước dẫn hắn đi ngủ đi, các người mệt mỗi cũng có thể lui ra, không cần cùng ai gia câu nệ.” Nói xong liền cho vài vị phi tần mang theo tiểu công chúa tiểu hoàng tử lui xuống trước, mọi người quỳ an không nói đến.

Con hát kết thúc một vở xong, Thái hậu bảo Chữ Thiệu Lăng chọn kịch, Chữ Thiệu Lăng từ chối nói: “Ta không quá biết chọn kịch, nghe theo hoàng tổ mẫu là được.” Thái hậu nghe xong cười cười lại chọn vài vở, hành cung mời đến là một nhà “Ngọc Đường Xuân” thực nổi danh, tác phẩm của nhà này cũng vô cùng náo nhiệt, mọi người không mất bao lâu đều nhập tâm.

Chữ Thiệu Lăng không yên lòng uống trà, Lý Xảo lên lầu đến bên cạnh Chữ Thiệu Lăng khom người nói nhỏ: “Vương gia, Vệ Kịch đại nhân sai nô tài đưa đến cho Vương gia.” Trong tay áo Lý Xảo là một cuộn thư nhỏ nhỏ, Chữ Thiệu Lăng nắm lấy trong tay, thấy mọi người không để ý mới quay đầu thấp giọng hỏi: “Hắn không phải ở Đào Hoa viện sao?”

Lý Xảo gật đầu: “Ồ, chính là Vệ đại nhân sai nô tài đến, Vệ Kịch đại nhân cái gì cũng chưa nói.... Thần cũng không biết là xảy ra việc gì.”

Chữ Thiệu Lăng không nói chuyện, thấy hoàng đế cùng Thái hậu cũng không lưu ý liền yên lặng đi xuống lầu, Lý Xảo theo ở phía sau, Chữ Thiệu Lăng ra vẻ như muốn ra ngoài tỉnh rượu, thấy không có ai mới đem cuộn thư mở ra, mặt trên chỉ viết hai hàng chữ: Cảnh sắc trên Lâm Khê lâu rất đẹp, ta chờ điện hạ cùng ngắm cảnh.

Đúng là bút tích của Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng ngẩng đầu thật sâu nhìn Lý Xảo liếc mắt, cười khê: “Hắn còn nói cái gì?”

Lý Xảo mê man lắc đầu: “Vệ Kịch đại nhân chưa nói cái gì... lúc Vệ Kịch đại nhân đưa thứ này cho nô tài, trên mặt có chút xấu hổ, giống như đại cô nương, ha ha.”

Chữ Thiệu Lăng cười cười: “Hắn da mặt mỏng, thôi, ta đi tìm hắn.”

Cùng lúc đó, trong Đào Hoa viện, Vệ Kịch ngẩng đầu hỏi: “Điện hạ khiến ta đi Lâm Khê lâu? Không phải điện hạ đang ở chỗ Thái hậu nương nương sao?”

Cung nhân hành cung cúi đầu nói: “Kia nô tài không biết, điện hạ cũng chưa xuất hiện, chỉ sai nô tài đến truyền những lời này.... Sợ là điện hạ một lát nữa sẽ qua đi? Nô tài không dám phỏng đoán, còn thỉnh Vệ đại nhân mau đi thôi.”

Vệ Kịch đứng dậy, cung nhân kia quay đầu liền muốn lui ra ngoài, Vệ Kịch đột nhiên gọi hắn lại, đứng yên liếc mắt nhìn cung nhân một cái, nói: “Ta mới đến không biết đường, người dẫn đường đi.”

Cung nhân kia hiển nhiên không nghĩ đến Vệ Kịch sẽ nói như vậy, dừng một lát, nói: “Vâng.”

Trên lầu xem diên một lát, Chữ Thiệu Nguyễn đứng dậy cười nói: “Hoàng tổ mẫu, tôn nhi nghe nói hoa đào ở hành cung năm nay nở đẹp nhất, cảnh trí trên Lâm Khê lầu nhìn xuống lại càng thêm tuyệt vời, một đoạn “Mẫu Đơn đình” này nghe thật hay, dù sao cũng không xa, không bằng hoàng tổ mẫu đi giá vài bước chân, lên Lâm Khê lầu nghe đi, tôn nhi cũng muốn dính chút quang.”

Thái hậu hôm nay tâm tình không sai, cười nói: “Đứa nhỏ này còn dám đánh chủ ý ta, ai chẳng biết người thích nghe nhất nam kịch đâu, ngược lại sẽ ý kiến, thôi, hoàng thượng có đồng ý đi vài bước?”

Hoàng đế sao cũng được, gật đầu cười nói: “Khó được mẫu hậu hăng hái, vậy đi thôi, nguyên bản Lâm Khê lầu là nơi nghe diễn ngấm cảnh, cũng phương tiện.”

Thái hậu cười cười: “Bao nhiêu ngày không nhiều người tụ họp như vậy, ai gia cao hứng, thôi, đi thôi.”

62. Chương 62

Chữ Thiệu Lăng xuống lầu đi về phía Đông, Vương Mộ Hàn cũng theo đi ra, Chữ Thiệu Lăng quay đầu nói với Vương Mộ Hàn: “Người đừng theo, bên này hành cung rất kém, người trước về Đào Hoa viện nhìn người đem đệm chăn trong phòng đều ủ ẩm, buổi tối trở về không phải phiền toái.”

Wang Mộ Hàn vội gật đầu rời đi, Lý Xảo thở ra một hơi, chính mình theo Chữ Thiệu Lăng đi Lâm Khê lầu.

Chữ Thiệu Lăng chậm rãi nói: “Người vẫn luôn ở đây hầu hạ hay là từ trong cung phân đến?”

Lý Xảo ân cần giúp Chữ Thiệu Lăng phủi vài cánh hoa đào, cười nói: “Nguyên bản nô tài ở trong cung hầu hạ, bởi vì ngày đó tuổi trẻ không hiểu chuyện, đem Thục tần... a, hiện tại phải gọi là Thục phi, đem bình hoa bằng gốm Thục phi thích nhất làm vỡ, Thục phi nương nương thưởng nô tài hai mươi trượng, sau công công quản sự đem nô tài phái đến nơi này.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “A, vậy người trong lòng ghi hận Thục phi?”

“Sao có thể.” Lý Xảo vội thanh minh, “Không thể hầu hạ Thục phi nương nương là nô tài không có phúc, lại nói... ha ha, hành cung bên này mặc dù không cho tiền tiêu vật hàng tháng nhiều bằng trong cung, nhưng lại thanh nhàn.”

Chữ Thiệu Lăng cười không nói, Chữ Thiệu Lăng đi không nhanh, trong lòng yên lặng nhớ kỹ thời gian, Vương Mộ Hàn biết mình đi tìm Vệ Kích, nhưng gần một khắc đồng hồ không thấy Vương Mộ Hàn trở lại tìm chính mình, có thể thấy được lúc này Vệ Kích quả thật không ở trong Đào Hoa viện....

Mắt phượng của Chữ Thiệu Lăng đảo qua Lý Xảo, sóng ngầm trong lòng bắt đầu nổi lên, tốt nhất là Vệ Kích không bị thương dù chỉ một sợi tóc, không thì hẳn tất yếu đem người phía sau màn kéo ra lấy thiên đao vạn quả làm đền tội.

Hai người chuyển qua nguyệt quang môn, trước mắt là một mảnh hoa đào sum xuê, Lý Xảo cười nói: “Vương gia xem, Lâm Khê lầu ở ngay phía trước.” Nói xong bất động thanh sắc run cổ tay áo, một ít bột phấn màu trắng rơi xuống, một ít tẩn vào không khí....

Lý Xảo nói: “Hoa đào bên này đều là mới nở, mùi thật thơm.”

Chữ Thiệu Lăng bước đi càng thêm chậm rãi, hần nhìn ra trong hồ lô Lý Xảo rót cuộc bán cái gì.

Mùi hương tràn ra từ tay áo Lý Xảo người khác không hiểu nhưng hần vẫn nghe ra được, đó là xuân dược tốt nhất trong Câu Lan viện, Chữ Thiệu Lăng âm thầm cười lạnh, hần cả đời này giữ mình trong sạch không dây dưa với những thứ này, những người đó cho rằng mình không biết gì sao? Đây thật đúng là xem thường hần, đời trước Chữ Thiệu Lăng cũng từng dưỡng qua tiểu quan đùa qua kỹ nữ, mấy thứ này hần hiểu biết có thể còn nhiều hơn người thường.

Lý Xảo tất nhiên là được Chữ Thiệu Nguyễn bày mưu dụ dỗ chính mình đi Lâm Khê lâu, chỉ sợ lúc này Vệ Kịch cũng đã bị người khác lừa đi, đến lúc đó bát tự tung ra, phé nhân Lý Xảo này tất nhiên vô sự, nhưng chính mình cùng Vệ Kịch cũng sẽ không chống đỡ được, chờ đến khi chính mình cùng Vệ Kịch hoan hảo lại đưa hoàng đế cùng Thái hậu đến, kia thanh danh của mình tất nhiên sẽ chịu đồn đãi, danh dự bản thân không còn không nói, vì hoàng gia danh dự Vệ Kịch cũng sẽ bị xử tử, Chữ Thiệu Lăng cười lạnh, tâm tư thực quá âm độc.

Bất quá bởi vậy có thể suy đoán, ít nhất hiện giờ Vệ Kịch an toàn, tảng đá lớn trong lòng Chữ Thiệu Lăng buông xuống, tận lực đón gió tránh không hít phải mùi hương ngọt nị kia, đi theo Lý Xảo vào Lâm Khê lâu.

Trong trong ngoài ngoài Lâm Khê lâu ngay cả một cung nhân cũng không có, Chữ Thiệu Lăng thấy Vệ Kịch chưa đến, càng thêm yên tâm, thản nhiên nói: “Người đâu?”

Lý Xảo mỉm cười: “Sợ là khiến Vệ đại nhân chờ quá lâu, đã đi đâu rồi, bắt quá... kỳ quái, Vệ đại nhân đâu?”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh một tiếng: “Người tốt nhất hy vọng Vệ Kịch sẽ không đến, nếu không người chỉ có chết càng thảm hại hơn.”

Lý Xảo nghe vậy sững sốt, đột ngột quay đầu nhìn về phía Chữ Thiệu Lăng, mồ hôi lạnh tuôn như mưa....

....

Vệ Kịch lệnh cung nhân kia ra gian ngoài chờ, chính mình chuyển qua bình phong vào trong phòng thay đổi xiêm y, lại đi ra theo thái giám kia đi Lâm Khê lâu.

Vệ Kịch yên lặng nhìn cung nhân đi ở phía trước không nói một lời, Vệ Kịch đã có thể xác định rằng người này tất nhiên không phải là Chữ Thiệu Lăng phái tới, cho dù là khi hưu mộc chính mình trở về Vệ phủ Chữ Thiệu Lăng cũng sẽ phái thị vệ đặc dụng nhất bên người đưa chính mình đi lại tiếp chính mình trở về, chỉ là về nhà mình Chữ Thiệu Lăng cũng đã cẩn thận như vậy, hiện giờ ở hành cung nơi này nhân sinh không quen, làm sao sẽ tùy ý như thế? Vệ Kịch không tin.

Vệ Kịch cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh, cung nhân này làm cho mình đi Lâm Khê lâu đơn giản chỉ có hai loại khả năng, lừa đến để giết hoặc vu hãm, những người này tất nhiên đã biết chuyện của mình cùng Chữ Thiệu Lăng, cho nên mới chắc chắn rằng mình sẽ đi theo như vậy....

Vệ Kịch nhìn cung nhân trước mắt, hẳn không biết chính mình một cái thị vệ nho nhỏ lại đáng để người khác gây sự như vậy, không phải nhằm vào chính mình thì là nhằm vào Chữ Thiệu Lăng, trong lòng Vệ Kịch nhin không được bùng lên một cỗ sát ý, những người này dám can đảm động vào Chữ Thiệu Lăng! Nếu không phải chưa thể xác định được an nguy của Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch đã sớm xuống tay, chỉ là sợ đả thảo kinh xà đằng phải đi theo kẻ này, Vệ Kịch chưa tính toán gì, ý nghĩ đầu tiên hiện lên, việc cấp bách hiện giờ là đem Chữ Thiệu Lăng kéo ra ngoài, an nguy của chính mình không cần quá lo lắng, nhưng trăm triệu không thể để Chữ Thiệu Lăng bị thương....

Trong lòng Vệ Kịch hạ quyết tâm, như trước không nói một lời, lúc sắp đến Lâm Khê lâu hai người đi qua một tòa giả sơn, chung quanh núi giả hoa nở rực rỡ, cảnh hoa đào đan xen lẫn nhau, chính là lúc này!

Trong nháy mắt Vệ Kịch từ phía sau đánh về phía cung nhân kia, bắt lấy tay trái người này kéo ra sau, tay phải một phen bóp lấy cổ họng cung nhân dùng sức khiến hắn phát không ra tiếng, lui bước nhân đem cung nhân đẩy vào thạch động trong núi giả!

Vệ Kịch ra tay bắt quả là chuyện trong nháy mắt, cung nhân kia còn chưa kịp kêu lên đã bị chế phục, Vệ Kịch đem người đặt trên vách đá, thấp giọng đe dọa: “Dám kêu ra tiếng ta liền giết người!”

Cung nhân kia sợ đến mức thiếu chút nữa tiểu trong quần, hẳn cũng không thể nghĩ đến thị vệ ngày thường không chút tiếng tăm một khi ra tay lại ác liệt như vậy, vội vàng gật đầu gât gao mím môi ý bảo chính mình sẽ không nói, Vệ Kịch buông tay nắm lấy cổ tay hắn, thấp giọng hỏi: “Điện hạ ở đâu? Ai sai người đến tìm ta?”

Cung nhân kia do dự một khắc, Vệ Kịch nóng vội an nguy của Chữ Thiệu Lăng làm sao chịu chờ, tay trái dùng chút lực lập tức tháo khớp một cánh tay cung nhân, lại bưng kín miệng không cho hắn kêu ra tiếng, cung nhân kia đau đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, Vệ Kịch lại buông miệng hắn ra, lạnh giọng: “Nếu người

không nói ta liền tiếp tục tháo, ngấm lại xem trên người của người có bao nhiêu khối xương cốt có thể tháo ra....”

Cung nhân kia đau đến nói chuyện đứt quãng: “Đại hoàng tử ở đâu nô tài cũng không biết, là Lý công công... Lý Xảo công công, hần sai nô tài đến tìm đại nhân người, nói chỉ cần đem người lừa đến Lâm Khê lâu liền không liên quan đến ta, đại nhân tha mạng! Nô tài thật sự không biết cái gì! Đại nhân tha mạng!”

Vệ Kịch làm sao tin hẳn, bàn tay dùng một chút lực lại đem tay phải của cung nhân kia cũng tháo xuống, cung nhân kia giống như bị co rút vậy, run rẩy nửa ngày cũng không nói được lời nào, Vệ Kịch biết có lẽ hẳn thật sự không biết cái gì khác, có người trăm phương ngàn kế ám toán người như vậy cũng sẽ không để cho thủ hạ biết cái gì, Vệ Kịch càng thêm nóng lòng, động thủ đem khớp tay cung nhân kia xoay trở về, thấp giọng nói: “Đừng nói nói, theo ta đi Lâm Khê lâu, có động tĩnh gì ta liền bóp gãy cổ người, đi!”

Cung nhân kia dừng một lúc, đợi đau đớn trên người giảm bớt mới đứng lên, hiện giờ hẳn thật sự sợ hãi Vệ Kịch, cố gắng đi ra hang đá tiếp tục hướng về Lâm Khê lâu, hai người trì hoãn trong chốc lát, chờ đến khi đuổi tới Lâm Khê lâu đã thấy đoàn người của hoàng đế, còn có Thái hậu đã chậm rãi lại đây, Vệ Kịch trong lòng sốt sắng, những người này định ở trong Lâm Khê lâu làm cái gì để vu hãm Chữ Thiệu Lăng! Tâm tình Vệ Kịch khẽ động, rút tiểu cung lúc thay y phục đã giấu trong áo ra, rút ra một mũi tên bằng đồng trong tay áo, lên dây cung, chỉ vào một ngọn đèn lồng phía Tây cách nơi này vài mươi trượng, thấp giọng nói: “Nhìn kia!”

Cung nhân kia không hiểu nhìn qua, chỉ nghe thấy một trận tiếng gió sát qua tai, đèn lồng đổ bên kia hơi lung lay một chút, ngọn lửa nhất mất dập tắt, cung nhân kia bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, lắp bắp: “Người muốn... ám sát?”

Vệ Kịch thấp giọng nói: “Không, đây là cho người xem rõ ràng, người hướng về phía lâu đi cho ta, tránh cửa chính, từ cửa hông đi vào, đi vào thì vẫn luôn nói “Nhị hoàng tử đâu? Nhị hoàng tử không có đến sao?”, người chỉ cần nói hai câu này là được, ta ở nơi này nhìn, nếu người dám vọng động hoặc nói ra cái gì khác không nên nói.... Tiễn của ta chính xác thể nào người cũng thấy, ta một mũi tên trực tiếp giải quyết người! Nghe rõ chưa?!”

Cung nhân kia sớm bị Vệ Kịch dọa sợ đến vỡ mật, nghe vậy chỉ phải gật đầu, Vệ Kịch buông hần ra, chính mình xoay người không tiếng động nhảy lên giả sơn.

Vệ Kịch kế hoạch tốt rồi, hiện giờ Thái hậu cùng hoàng đế đã đến, càng xác minh phỏng đoán của hẳn, hiện tại đi đến tìm Chữ Thiệu Lăng để hẳn rời đi hiển nhiên không kịp rồi, Vệ Kịch nóng lòng muốn đem Chữ Thiệu Lăng kéo ra khỏi chuyện này, chỉ phải đem người khác đẩy vào, chờ cung nhân kia đi vào loạn nói một trận sau chính mình lại chạy vào, sống chết đều nói là Chữ Thiệu Nguyên gọi chính mình đến, đến lúc đó có chuyện gì cũng chỉ là việc giữa mình và Chữ Thiệu Nguyên, không quan hệ đến Chữ Thiệu Lăng.

Trong Lâm Khê lâu, Lý Xảo mồ hôi lạnh tuôn như mưa, cười khan nói: “Vương gia nói cái gì đó, ha ha....”

Chữ Thiệu Lăng lấy ra bức thư, cười lạnh: “Các người an bài cũng xem như chu toàn, này quả thật rất giống bút tích của hẳn, chỉ là trước mặt bốn vương Vệ Kịch cũng sẽ không xưng “ta”, vả lại hẳn là kẻ rất biết đúng mực, mời bốn vương đến trên lâu ngắm cảnh? Người cho rằng Vệ Kịch cùng nương nương nhà người giống nhau khinh cuồng sao?!”

Sau khi Chữ Thiệu Nguyên cùng Lê phi nhìn tin của Chữ Thiệu Dương chỉ đem Vệ Kịch cho rằng là một luyện sủng thông thường, nhưng người khác không biết Chữ Thiệu Lăng lại vẫn biết, lễ nghi của Vệ Kịch sợ là ngay cả giáo dân ma ma trong cung đều so ra kém hơn hẳn, hẳn làm sao có thể làm ra loại sự tình này?!

Chữ Thiệu Lăng một cước đem Lý Xảo đá đến lão đảo, lạnh lùng nói, “Hiện giờ Vệ Kịch ở đâu?”

Lý Xảo vẫn còn nói không biết, khổ nói: “Vương gia, nô tài không biết Vương gia ngài đang nói cái gì a.... Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng....”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh: “Người ngược lại là kẻ thông minh, biết nói nhiều sai nhiều, bắt quá bốn vương đã rõ ràng ý đồ của các người, chờ thu thập người, bốn vương lại tự mình đi tìm Vệ Kịch, miễn cho hẳn trúng kế âm độc của các người....”

Bên ngoài đột nhiên trở nên ồn ào, Thái hậu cùng hoàng đế cùng mọi người cười nói đi đến, Chử Thiệu Lăng cười khê: “Quả nhiên là như vậy! Người kẻ này nói chuyện rất khéo, bổn vương giữ lại không được.... Động thủ.”

Hai ảnh vệ nghe tiếng nhảy cửa sổ vào, Chử Thiệu Lăng nhắm mắt lại, khi mở mắt ra ảnh vệ đã rời khỏi phòng, trên đất nằm thi thể đầy máu của Lý Xảo, bên cạnh thi thể còn có một mảnh sứ vỡ do ảnh vệ để lại, Chử Thiệu Lăng giật loạn quần áo, chờ mọi người tiến vào hắn chỉ cần nói là Lý Xảo dẫn hắn đến nơi này muốn ám sát, chính mình giết hắn chỉ là tự vệ mà thôi.

Chử Thiệu Lăng nhặt mảnh sứ vỡ đứng yên, Thái hậu cùng hoàng đế vừa vào chính sảnh quả nhiên kinh dị không thôi, vừa muốn đặt câu hỏi, một thái giám hoảng sợ bất an chạy vào, thấp thỏm hỏi liên thanh: “Nhị hoàng tử đâu? Nhị hoàng tử còn chưa đến sao? Nhị hoàng tử đâu? Nhị hoàng tử...”

Chử Thiệu Lăng lập tức sững sốt, tại sao lại có kẻ này xuất hiện?

Chử Thiệu Nguyễn vừa tiến đến thấy chỉ có một người Chử Thiệu Lăng, tâm tình trầm xuống, lúc này thấy thái giám kia vẫn luôn liên thanh hỏi đến mình, âm thanh run rẩy nói: “Người gọi ta làm gì?!”

Vệ Kịch ở bên ngoài nhìn chuẩn cơ hội cũng đi đến, Chử Thiệu Lăng nhìn về phía Vệ Kịch, ngay lúc bốn mắt giao nhau tâm tư Chử Thiệu Lăng khê động, nhảy mắt hiểu được dụng ý của Vệ Kịch.

Hai người đều vì bảo toàn lẫn nhau, mưu kế khác nhau khá xa, nhưng tâm ý lại giống nhau tương thông vậy, ngàn vạn kế sách hợp nhau đến ý định cuối cùng là đem Chử Thiệu Nguyễn đẩy xuống địa ngục!

Chử Thiệu Lăng thay đổi chủ ý, không chờ Vệ Kịch nói chuyện liền giành trước cả giận nói với Chử Thiệu Nguyễn: “Chẳng lẽ là Nhị đệ lừa ta đến đây?!”

Chử Thiệu Lăng quay đầu nhìn về phía Vệ Kịch, Vệ Kịch hiểu rõ, không nói lên là Chử Thiệu Nguyễn gọi chính mình đến, một tay nắm lấy thái giám còn đang liên tục gọi “Nhị hoàng tử” khổng chế đặt trên đất, đưa tay ngăn lại miệng hắn.

Thái hậu nhìn vết máu trên đất, sợ đến mức cơ hồ bất tỉnh, vội vàng đem Chử Thiệu Lăng gọi đến bên người, từ đầu đến chân quan sát một lần, vội hỏi: “Đây là làm sao vậy? Người như thế nào lại trước tiên đến nơi này?”

Một đôi phương nhãn của Chử Thiệu Lăng tràn ngập đều là lửa giận, thẳng tắp nhìn Chử Thiệu Nguyễn: “Tôn nhi làm sao lại đến đây, còn muốn hỏi Nhị đệ! Nô tài Lý Xảo kia vừa rồi chỉ nói một lát nữa Thái hậu muốn đi Lâm Khê lâu, giết đây Tôn nhi đến trước nhìn xem bố trí, khiến cho Hoàng tổ mẫu một lát không có không thoải mái, ai biết Tôn nhi vừa đến Lâm Khê lâu liền một cung nhân cũng không thấy, nô tài Lý Xảo kia lại tung ra một bao không biết là thứ được gì, hương thực nồng, khói này vừa tan liền đến xé rách xiêm y ta! May mắn ta chạy nhanh đem mảnh sứ vỡ trước giết hắn, Nhị đệ! Người không biết sao?”

Tình hình hiện giờ cùng kế hoạch của Chử Thiệu Nguyễn cách nhau thật xa, Chử Thiệu Nguyễn ngậm chột dạ, trên mặt lại là một bộ không biết, vội la lên: “Đại ca nói gì vậy, ta cũng chỉ đi theo Hoàng tổ mẫu cùng phụ hoàng, vừa mới đến, ta nào biết được...”

Thái hậu cả giận nói: “Vậy thái giám kia như thế nào vừa đến liền hỏi người ở đâu?!” Thái hậu thấy Chử Thiệu Lăng không có việc gì cũng dần dần bình tĩnh, nghi hoặc lan tràn trong lòng, lạnh lùng nói, “Đem thuốc bột kia lấy lại đây.”

Hoàng đế không muốn trước mặt mọi người bị mất mặt, khuyên nhủ: “Mẫu hậu đừng tức giận, trước về chính điện nghỉ tạm đi, nơi này để cho nhi tử...”

“Không cần.” Thái hậu đánh gãy lời hoàng đế, “Sự tình liên quan đến hai vị hoàng tử, ai gia muốn chính mình xem rõ ràng, Tôn ma ma!”

Tôn ma ma hiểu ý, đến bên thi thể Lý Xảo cầm ra thuốc bột, sau khi ngửi ngửi qua, sắc mặt đại biến, vội vàng đến bên tai Thái hậu nói nhỏ vài câu, lại đến phía sau hoàng đế thấp giọng giải thích một chút, sắc mặt Thái hậu cùng hoàng đế đều trầm xuống, hai người lại nhìn kỹ sắc mặt Chử Thiệu Lăng, quả thật có chút đỏ!

Thái hậu giận đến không nói nên lời, cười lạnh: “Hảo, hảo.... Ai gia sống lâu như vậy năm, năm nay lại thật thêm kiến thức! Nguyễn nhi, nếu không phải người vừa này đề nghị ai gia cùng hoàng đế đến đây sao, ngày thường người đối với ai gia cũng là hiểu tâm có hạn, lần này lại ân cần như vậy, thật sự là vất vả người! An bày trò hay này tính kế đại ca người!!!”

Hoàng đế vốn muốn vì Chữ Thiệu Nguyễn phân trần, nhưng lại liên tưởng trước sau mọi chuyện cũng đã thông suốt, định là Chữ Thiệu Nguyễn thiết kế lừa Chữ Thiệu Lăng đến đây, lại khiến yếm nộ Lý Xảo này dùng xuân dược mê hoặc Chữ Thiệu Lăng, lại chờ đến khi Chữ Thiệu Lăng làm ra đủ loại tình hình kinh khủng, lại để mình cùng Thái hậu đến nơi này bắt gặp việc phá hủy thanh danh Chữ Thiệu Lăng, mặc dù hoàng đế không thích Chữ Thiệu Lăng nhưng hắn một đời này để ý nhất là thể diện, thấy Chữ Thiệu Nguyễn làm ra chuyện bỉ ổi như vậy trong lòng cũng nổi lửa giận, tức giận nói: “Đồ vật hạ lưu! Còn không quỳ xuống!”

Biến cố liên tiếp xảy ra, Chữ Thiệu Nguyễn lập tức bối rối, quỳ xuống khóc ròng nói: “Nhi tử thật sự không biết, này.... Nhi tử chỉ là muốn Hoàng tổ mẫu đến nghe diễn, thật sự không biết....”

Lệ phi căn bản có chút không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nguyên bản kế hoạch vạn sự thỏa đáng sao lại lập tức thay đổi nhiều như vậy, Lệ phi thấy Thái hậu cùng hoàng đế nghi hoặc đến trên người Chữ Thiệu Nguyễn cũng vội vàng quỳ xuống, vội vàng thanh minh: “Hoàng thượng! Đại hoàng tử chính mình cầm theo thứ được hạ lưu kia đến nơi này muốn làm việc bất kham, làm sao có quan hệ gì với Nguyễn nhi?!”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Chữ Thiệu Nguyễn nghe vậy đều nhanh sắp phát điên, chỉ muốn đi bịt miệng Lệ phi! Tôn ma ma chỉ nói cho Thái hậu cùng hoàng đế được kia là xuân dược, Lệ phi vốn nên cái gì cũng không biết, hiện giờ chính nàng lại khai ra trước, đây không phải là lạy ông tôi ở bụi này sao!

Thái hậu lúc này đem trượng đầu phượng bằng trầm hương ném đến trên người Lệ phi, cả giận nói: “Đồ bỉ ổi! Người còn dám nói không biết?!”

Lúc này Lệ phi mới kịp phản ứng, hối hận không thôi, hận không thể đem toàn bộ lời nói ra nuốt vào, chỉ phải hoảng sợ khóc ròng nói: “Thần thiếp không biết, thần thiếp không biết....”

Một hồi trò khôi hài làm hoàng đế khí tức, hoàng đế nhìn Chữ Thiệu Nguyễn, mồ hôi lạnh to như hạt đậu không ngừng rơi xuống trên mặt Chữ Thiệu Nguyễn, có miệng cũng không nói được rõ năm rõ mười, bây giờ Chữ Thiệu Nguyễn đã hoàn toàn luống cuống, như thế nào cho mình thoát tội? nói ra sự thật? Đó cũng là tử tội! Làm như thế nào bây giờ? Chữ Thiệu Nguyễn không giống như Chữ Thiệu Lăng có thể chớp mắt nghĩ ra kế, vội vàng nhìn về phía Vệ Kịch cùng thái giám đang bị Vệ Kịch khống chế, vội la lên: “Hắn... bọn họ nói bậy, bọn họ....”

Vệ Kịch giương mắt nhìn Chữ Thiệu Lăng, tầm mắt hai người chạm nhau, trong nháy mắt Vệ Kịch liền hiểu được ý tứ của Chữ Thiệu Lăng, tay phải đè nặng thái giám kia thừa dịp không người chú ý lập tức ấn vào tĩnh huyết trên vai hắn, thái giám kia bị đau liền kêu như giết heo, cả người run rẩy co rút, Vệ Kịch giả như áp chế không được, buông lỏng tay đẩy thái giám kia nhào về phía hoàng đế, Chữ Thiệu Lăng cả kinh nói: “Hộ giá!”

Cầm quân bên người hoàng đế đều được nghiêm chỉnh huấn luyện qua, thấy thế vội vàng che trước hoàng đế, rút đao vài cái đảo qua giải quyết thái giám!

Chữ Thiệu Nguyễn sưng sờ đương trường, Chữ Thiệu Lăng thâm cười khê, tốt, chết không có đối chứng.

Thái hậu nhìn Chữ Thiệu Nguyễn cùng Lệ phi, lạnh giọng nói: “Bây mưa hãm hại Lăng nhi còn chưa đủ, còn muốn ám sát cả Hoàng thượng sao?!”

Hoàng đế rốt cuộc bị chuyện vừa xảy ra làm cho tức điên rồi, cả giận nói: “Đem nghiệt tử này cùng Lệ phi giam lỏng cho trầm!”

Chữ Thiệu Nguyễn cùng Lệ phi không ngừng cầu xin, không bao lâu đã bị cung nhân kéo xuống, hoàng đế thấp giọng nói với Thái hậu: “Mẫu hậu hôm nay bị kinh hách, nhi tử đưa mẫu hậu về tẩm điện nghỉ ngơi đi.”

Thái hậu như trước xanh mặt, lạnh lùng nói: “Ai gia không có việc gì, hoàng đế vẫn nên trước tuyên thái y xem cho Lăng nhi đi, ăn xong kia... thứ kia có làm sao không? Vạn nhất có độc thì sao.”

Hoàng đế có chút xấu hổ, gật đầu nói: “Tuyên thái y.”

Thái hậu đem Chử Thiệu Lăng mang về trong viện mình, chờ thái y đến xác định Chử Thiệu Lăng không có việc gì mới để Tôn ma ma đưa Chử Thiệu Lăng trở về, chính mình giữ hoàng đế lại trong viện nói chuyện.

...

Sau khi trở lại Đào Hoa viện, hai người trước tắm rửa, sau nằm trên giường đem chuyện hôm nay phần mình hiểu được đều nói ra, Chử Thiệu Lăng nhìn Vệ Kịch, trong lòng thỏa mãn, lại chợt nghĩ mà sợ, trách: “Nói bao nhiêu lần, lúc gặp chuyện đầu tiên là tự bảo hộ mình! Người mượn gan trời sao dám can đảm tự mình hành động?!”

Vệ Kịch khoác áo đơn quỳ gối trên giường, buông mi mắt nói: “Thần có tội, thần... thần lo lắng điện hạ.”

Một câu khiến cho tâm can Chử Thiệu Lăng đều mềm nhũn, Chử Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kịch khiến hắn nằm xuống, thấp giọng dỗ dành: “Ta biết người lo lắng ta, nhưng lần sau không cho phép lại như vậy, người có biết hôm nay lúc ta ở trong Lâm Khê lâu gặp người xông đến quả tim đều thiếu điều treo đứng lên sao? Có ý muốn hù chết ta?”

Vệ Kịch mím môi, thấp giọng nói: “Thần sợ điện hạ gặp chuyện không may.”

Tâm Chử Thiệu Lăng ấm áp, thở dài: “Hôm nay người cũng rất mệt nhọc, nếu không cũng không thể đem tội danh gán đến trên người Chử Thiệu Nguyên, người giúp ta một đại ân đâu...”

Vệ Kịch lo lắng đề phòng một đêm, hiện giờ nghe đến thanh âm ôn nhu của Chử Thiệu Lăng mới chậm rãi trầm tĩnh lại, rốt cuộc vì không thường trải qua việc này, hiện tại nhìn Chử Thiệu Lăng, Vệ Kịch giống như tiểu cầu tìm được nhà, Vệ Kịch hướng bên người Chử Thiệu Lăng chen chen, chậm rãi chôn mặt vào vạt áo ấm áp của Chử Thiệu Lăng.

“Dọa đến bảo bối?” Vệ Kịch toàn tâm toàn ý ỷ lại khiến Chử Thiệu Lăng thực hài lòng, Chử Thiệu Lăng ôm chặt Vệ Kịch vào trong ngực, xoa xoa đầu hắn, “Bên cạnh ta vẫn luôn có ảnh vệ, người cũng biết, thì sợ gì... Ân?”

Vệ Kịch lắc lắc đầu, nắm chặt xiêm y của Chử Thiệu Lăng không đáp, Chử Thiệu Lăng cười cười cúi đầu hôn lên tóc Vệ Kịch, thần tình đều là sủng nịch, nhẹ giọng nói: “Biết sợ thì lần sau nghe lời, ngủ đi.”

Vệ Kịch lại hướng bên người Chử Thiệu Lăng chen chen, hơi hơi cuộn tròn thân mình thiếp đi.

63. Chương 63

Sau khi Thái hậu đưa Chử Thiệu Lăng cất bước chỉ để lại một mình hoàng đế, hoàng đế khuyên Thái hậu sớm đi nghỉ tạm, Thái hậu lạnh lùng nói: “Không cần! Hôm nay ai gia thực có tinh thần, không đem chuyện này làm rõ ai gia cũng không ngủ được yên, truyền quân sự hành cung đến cho ai gia, còn có đem toàn bộ người có quan hệ cùng hai thái giám đã chết kia đều gọi đến, ai gia ngược lại muốn nhìn một chút, ai có lá gan lớn như vậy, không xem ai gia vào mắt, muốn mưu hại hoàng tử!”

Lão Thái hậu đã lâu không phát uy, thật sự nổi giận lên hoàng đế cũng không có cách nào, chỉ phải nói: “Mẫu hậu muốn tự thân thăm vấn cũng tốt, nhi tử cùng ngài là được.”

“Vậy sao.” Thái hậu lạnh giọng, “Không phải là sợ ai gia vu oan Nguyễn nhi sao?”

Trên mặt hoàng đế có chút sượng sùng, chỉ phải cười khổ: “Nhi tử chỉ sợ mẫu hậu mệt nhọc.”

Thái hậu lười nghe hoàng đế giải thích, sau khi cung nhân có liên quan bị áp đến trải qua thẩm vấn, không đợi tam hình ngũ mộc, những kẻ đó đã cung khai.

Nguyên lai thái giám Lý Xảo này nguyên là thái giám trong cung Thục phi, bởi vì phạm tội với Thục phi bị phạt đi về sở hạ nhân, Thục phi cùng Lệ phi nhìn nhau không vừa mắt đã lâu, sau khi Lệ phi biết liền dùng bạc chuộc Lý Xảo ra, vốn định đem Lý Xảo này giữ bên người vì mình bán mạng, chỉ là lúc ấy bị Thục phi nhìn thật chặt, Lệ phi chỉ phải đem Lý Xảo đuổi đến trong hành cung, một là vì tránh tiếng gió, hai là vì phòng khi có việc ở hành cung cần dùng đến, duyên phận đưa đẩy, không nghĩ đến hôm nay lại được trọng dụng.

Cung nhân còn lại kia là đồ đệ của Lý Xảo – Lý Lâm, đi tra phòng hai người tìm được không ít bạc, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, Thái hậu nhìn về phía hoàng đế vỗ bàn cười to nói: “Ha ha, vất vả Lệ phi tổn nhiều tâm tư khí lực như vậy, từ bao nhiêu năm trước đã mai phục, tâm tư thật là tốt!”

Hoàng đế dù trong lòng tức giận Lệ phi, nhưng trên mặt cũng chỉ phải cười làm lành: “Mẫu hậu đừng giận, cẩn thận tổn hại thân mình.”

Thái hậu lại hỏi đến Lý Xảo làm việc là kẻ nào giật dây kẻ nào trợ giúp, đem một chuỗi cung nhân đều giam lại, lại nói: “Các nô tài thắm xong nên thắm đến chủ tử, đem Chữ Thiệu Nguyễn mang ra cho ai gia.”

Hoàng đế biết hôm nay lửa giận của Thái hậu không phát ra không được, chỉ phải đi theo nói: “Còn thất thần làm gì?! Còn không đem nghiệp chướng kia giải đến!”

Thái hậu tốt xấu còn để lại mặt mũi cho Chữ Thiệu Nguyễn, cho mọi người lui xuống, cùng hoàng đế đích thân thẩm vấn.

Chữ Thiệu Nguyễn cả người rũ rượi bị kéo đến, Thái hậu đem cung khai của những cung nhân kia ném đến trước mặt Chữ Thiệu Nguyễn làm cho hắn tự mình nhìn xem, Chữ Thiệu Nguyễn thấy cả chuyện năm đó của Thục phi cũng bị Thái hậu đào ra, chỉ biết là xong rồi, lúc này hắn đã hiểu được chính mình lại bị Chữ Thiệu Lăng tính kế, nguyên bản Chữ Thiệu Nguyễn nghĩ muốn đem chuyện của Chữ Thiệu Lăng cùng Vệ Kích cũng giũ ra, cá chết lưới rách, nhưng hiện giờ Lý Xảo cùng Lý Lâm đã chết, chính mình muốn cũng không nói được, nếu lại lôi kéo Chữ Thiệu Lăng vào sẽ chỉ càng làm Thái hậu sinh khí...

Chữ Thiệu Nguyễn cân nhắc một lúc, trong lòng có hận đến mức nào cũng chỉ phải nuốt xuống, chỉ dập đầu không ngừng: “Tôn nhi đáng chết, là Tôn nhi nghe lầm những người đó xúi giục, Tôn nhi đáng chết, Tôn nhi đáng chết...”

Đồng lõa dèn tội, hung thủ nhận tội, Thái hậu không nghe Chữ Thiệu Nguyễn vô nghĩa, trực tiếp cho người đưa hắn trở về.

Đã là nửa đêm, thái hậu uống một ngụm trà, yên lặng một lúc lâu, nói: “Việc hôm nay hoàng thượng dự định làm như thế nào?”

Hoàng đế cũng cảm thấy thực hỗn loạn, hôm nay Chữ Thiệu Nguyễn cùng Lệ phi lần lượt làm hắn mất thể diện, hoàng đế tức giận, muốn nghiêm trị, nhưng vừa nghĩ đến mấy năm tình nghĩa cùng Lệ phi cùng kỳ vọng của mình đối với Chữ Thiệu Nguyễn, hoàng đế lại do dự.

Giống như trên triều hiện giờ chuyện lập trữ liên tục bị nhắc đến, tiếng hô cao nhất là hai hoàng tử Chữ Thiệu Lăng cùng Chữ Thiệu Nguyễn, nếu lúc này chính mình trừng phạt Chữ Thiệu Nguyễn, vậy trữ vị liên gần như là của Chữ Thiệu Lăng, nghĩ đến đây, tâm tình của hoàng đế cũng giống như ăn trúng ruồi bọ.

Thái hậu lạnh lùng nhìn hoàng đế, hiểu con không ai bằng mẹ, nàng biết trong lòng hoàng đế nghĩ cái gì, chậm rãi nói: “Không phải hoàng thượng lại muốn bao che Chữ Thiệu Nguyễn cùng Lệ phi đi?”

“Mẫu hậu nói gì vậy.” Hoàng đế vội nói, “Nhi tử vẫn chưa nghĩ ra nên xử lý thế nào.”

Tâm tình Thái hậu hôm nay bị tác động rất lớn, lúc này cũng lười cùng hoàng đế làm một bộ hư dĩ ủy xà, trực tiếp nói: “Tâm tư hoàng đế ai gia hiểu được, làm cha mẹ, không khỏi có chuyện bất công, ai gia có nhiều nhi nữ như vậy, nói thật, hiểu rõ nhất cũng là người...”

Hoàng đế buông mi mắt nói: “Mẫu hậu từ ái, nhi tử hiểu được.”

“Ai gia không nói vì cái này.” Trong mắt Thái hậu lướt qua một tia trào phúng, lạnh lùng nói, “Ai gia thương yêu người nhất bởi vì trong tất cả nhi nữ chỉ có người là ai gia sinh ra, tiên đế có mười mấy hoàng tử, người không phải trưởng nhưng cũng là đích, cho nên sắc phong người làm Thái tử, khi hầu hết cụt

thần lập người làm hoàng đế cũng thiếu rất nhiều phân tranh, liều mạng bất quá là vì bốn chữ “danh chính ngôn thuận” mà thôi, hiện giờ hoàng đế ngồi vị trí này đã lâu, đã quên mất chuyện ngày đó sao?”

Lời này nói đến tư tâm, hoàng đế ngồi không yên, vội vàng đứng dậy nói: “Nhi tử không dám, ngày đó vài vị lão Vương gia như hổ rình mồi, mẫu hậu che chở nhi tử như thế nào, nhi tử vĩnh viễn không dám quên.”

Mấy năm nay hoàng đế không quá thân thiết với Thái hậu, nhưng năm đó khi hoàng đế vẫn còn là hoàng tử, khi Thái hậu còn là hoàng hậu, hai mẹ con cũng đã từng sống nương tựa lẫn nhau, cũng từng sợ hãi dúi nhau qua từng cửa ải khó khăn, nói đến chuyện năm đó tâm cả hai người đều mềm mại ba phần, Thái hậu trầm mặc một lúc lâu, thở dài nói: “Khó khăn hoàng đế còn nhớ rõ, ai gia chỉ cho rằng hoàng đế đã quên hết.”

Hoàng đế nhìn một đầu tóc bạc của Thái hậu, trong lòng khó chịu, cúi đầu nói: “Không dám quên dù chỉ một khắc.”

Thái hậu đưa tay nâng hoàng đế dậy để hắn ngồi bên cạnh mình, chậm rãi nói: “Ngày đó nghịch vương Kiệt vương còn có Lệ vương thì sao dám không đem người cùng phụ hoàng người để vào mắt? còn không phải vì hoàng đế Nhân Tông quá mức sủng ái vài thứ xuất Vương gia sao? Sủng bọn họ đến vô pháp vô thiên, phụ hoàng người đi rồi còn muốn đoạt vị trí của người! Tình hình ngày đó còn ở trước mắt, ai gia cho rằng trong lòng hoàng thượng biết rõ, cho nên không nguyện ý nói đến việc này, hiện giờ xem ra, ai gia vẫn nên nói thôi, hoàng thượng thực vẫn muốn lập Nguyễn nhi làm Thái tử?”

Hoàng đế dừng một lát, chậm rãi nói: “Nhi tử... kỳ thật vẫn luôn chưa quyết định được, luận thân thế Lăng nhi đứng nhất, luận văn thái Nguyễn nhi tất nhiên tốt nhất, luận võ nghệ không ai bằng Mạch nhi, vài hoàng tử thành niên mỗi người một vẻ, thật sự là khó chọn ra.”

“Lời này nói trái lương tâm.” Thái hậu nhìn vào mắt hoàng đế, “Ai gia chưa từng nghe nói qua lập Thái tử còn phải khảo võ nghệ văn thái, hôm nay ai gia đem tất cả đều nói ra, hoàng thượng lại còn muốn có lệ ai gia sao?!”

Hoàng đế dừng một lát, nói: “So với ngự nhân tâm thuật, so với tâm tư thâm trầm lại chặt chẽ chu đáo, Lăng nhi so với những hoàng tử khác đều vượt trội, Nguyễn nhi tất cả đều so ra kém hẳn, nhưng vô luận Nguyễn nhi như thế nào, trăm liếc mắt nhìn liền có thể hiểu được hẳn, Lăng nhi.... Không đối gạt mẫu hậu, trăm vẫn luôn chưa từng nhìn thấu được hẳn, đem trừ vị này giao cho hẳn như vậy, trăm lo lắng.”

Thái hậu nhắm mắt, thản nhiên nói: “Lăng nhi cùng người không thân thiết, vì cái gì trong lòng hoàng thượng so với ai gia hẳn còn rõ ràng, thôi, ngày mai ai gia đem Lăng nhi gọi đến trước mặt người, người lo lắng cái gì liền nói cái gì, dù sao cũng là phụ tử, ai gia không tin có gì nhìn không thấu, cho dù vẫn nhìn không thấy, sau khi nói ra rõ ràng người cũng không cần đề phòng hẳn như phòng tặc vậy.”

Hoàng đế lộ vẻ xấu hổ, nói: “Mẫu hậu nói quá lời.”

Thái hậu lắc đầu: “Án tử này ai gia đã ở trước mặt người thăm rõ ràng, xử trí thế nào ngày mai hoàng đế tự mình cùng khổ chủ Chữ Thiệu Lăng thương nghị đi, ai gia mệt, người đi đi.”

Hoàng đế hầu hạ Thái hậu nghỉ ngơi xong mang đầy côi lòng tấm sự trở về tấm điện của mình.

Ngày thứ hai Thái hậu quả nhiên đem Chữ Thiệu Lăng gọi đi từ sớm, dặn dò nửa ngày mới khiến Chữ Thiệu Lăng đi thỉnh an hoàng đế.

Chữ Thiệu Lăng đến có chuẩn bị, hoàng đế cũng đã sớm có bố trí, trong chính điện một cung nhân cũng không có, Chữ Thiệu Lăng thâm cười lạnh, bọn họ phụ tử hiện giờ nói nói mấy câu cũng phải muốn Thái hậu an bài từ trước, cần phải hưng sư động chúng như vậy sao.

Hoàng đế cân nhắc cả đêm, trước tiên lên tiếng: “Chuyện tối hôm qua trăm cùng Thái hậu đã thăm tra rõ ràng, đúng là hành vi của Nguyễn nhi.”

Chữ Thiệu Lăng một bộ thản nhiên: “Phụ hoàng anh minh.”

Hoàng đế giống như một quyền đánh vào bông, yên lặng nhìn sắc mặt Chữ Thiệu Lăng một lúc lâu, cơ hồ chỉ là vì muốn nhìn đến thần sắc biến hóa của Chữ Thiệu Lăng, cố ý nói: “Nguyễn nhi bởi vì việc này nhận tội, người lại càng gần trừ vị một bước, trong lòng hẳn là vui vẻ đi?”

Chử Thiệu Lăng buông mắt: “Nhi thần cũng không có.”

Lời này nói không trái lương tâm, trừ vị vốn là của hần, hần có cái gì cần phải vui vẻ sao.

Hoàng đế thấy Chử Thiệu Lăng bất động thanh sắc, tiếp tục nói: “Không nói cái khác, trong các hoàng tử, nói như thế nào cũng là nên lập người làm trữ, chính là tính tình người quái gở, làm việc lại độc ác bất công.... Nếu có một ngày đi lên đại vị, sợ là chuyện đầu tiên chính là dùng thân phận đích tử đem toàn bộ các huynh đệ đều giải quyết, mỗi khi trầm nghĩ đến chuyện đó trong lòng đều không khỏi do dự.”

Chử Thiệu Lăng cười nhạo trong lòng, trầm giọng nói: “Phụ hoàng cũng là lấy đích tử thân phận lên ngôi hoàng đế, nhưng nhi thần hiện giờ còn có hơn mười vị thúc phụ khỏe mạnh, có thể thấy được ngôi vị hoàng đế không cần thiết phải đem toàn bộ các huynh đệ đều giết.”

Hoàng đế cười lạnh: “Trẫm đối với huynh đệ của chính mình cũng không có được thủ đoạn như người, khi trẫm vẫn là hoàng tử lúc ấy, hai tay vẫn thực sạch sẽ, không thể so với người... tuổi còn nhỏ một tay đã nhiễm đầy huyết.”

Chử Thiệu Lăng buông mi mắt thấp giọng trả lời: “Đây là đương nhiên, mọi chuyện phụ hoàng đều so nhi thần cường, tiên đế như thế nào từ ái với phụ hoàng, Thái hậu lại che chở phụ hoàng như thế nào, phụ hoàng đương nhiên không cần phải tự mình làm những việc dơ bẩn đó.”

“Vô liêm sỉ!” Hoàng đế nghe vậy giận dữ, “Người đang chỉ trích trẫm đối đãi người không tốt?!”

Chử Thiệu Lăng một mực thản nhiên như trước: “Không dám, phụ hoàng đối đãi nhi thần như thế nào, đối đãi mẫu hậu như thế nào, phụ hoàng cùng nhi thần đều rất rõ ràng.”

Hoàng đế bị Chử Thiệu Lăng chọc giận đến ngực đau, nghe xong lời này lại không biết phải nói tiếp như thế nào.

Chuyện của Lăng hoàng hậu là một khối tâm bệnh của hoàng đế.

Năm đó hoàng đế có thể thuận lợi đăng cơ là nhờ phủ Tử Quân Hầu mạnh mẽ xuất lực, hoàng đế cũng từng hứa hẹn với Tử Quân Hầu, cả đời kính trọng hoàng hậu, chính là phi điều tẩn, lương cung tàng, giáo thảo tử, tẩu cầu phan, không vài năm sau khi đăng cơ hoàng đế bắt đầu sủng hạnh Lệ phi, hậu vị chỉ là thùng rỗng kêu to, ngày đó Lăng hoàng hậu đủ loại khó khăn khuất nhục hoàng đế cũng chính mình rõ ràng.

Cũng bởi vì hoàng đế tự biết mình có thẹn với Lăng hoàng hậu cho nên rất không thích người khác nhắc đến, Chử Thiệu Dương thì thôi, Chử Thiệu Lăng lại giống như, như có như không nhắc nhở hoàng đế việc trái lương tâm này, diện mạo của Chử Thiệu Lăng cực giống Lăng hoàng hậu, hơn nữa một cái chuyển động, một cái mỉm cười đều là Lăng hoàng hậu tự mình giáo dục, chỉ cần thấy Chử Thiệu Lăng, hoàng đế liền sẽ nhớ đến Lăng hoàng hậu, còn có bản thân hần vẫn luôn không ngừng áy náy với Lăng hoàng hậu.

Hoàng đế suy sụp thở dài, nói: “Trong lòng người vẫn luôn ghi hận trẫm không đối tốt với mẫu hậu người sao?”

Chử Thiệu Lăng cúi đầu: “Nhi thần không dám.”

Chính là như vậy, dù là nói chuyện làm việc gì cũng sẽ không để người bắt lấy dù chỉ là một ít sai lầm, thậm chí hoàng đế còn cảm thấy chính mình ngồi trên long ỷ so ra khí phách trẫm ốn vẫn kém Chử Thiệu Lăng đứng ở dưới kia, hoàng đế lại càng thêm bức tức, khoát tay nói: “Thôi, người đi xuống đi, chuyện lần này trẫm đương nhiên sẽ cho người một cái công đạo.”

Chử Thiệu Lăng khom người: “Phụ hoàng thánh minh.”

Chử Thiệu Lăng xoay người ra đại điện, hần biết hoàng đế sẽ cho hần một cái công đạo, nhưng không phải là cho hần, mà là cho thế lực phía sau lưng hần, vô cố bị Chử Thiệu Nguyên thiết kế khi nhục, chính mình mặc dù không truy cứu cũng sẽ có người thay mình truy cứu.

Trước khi ra chính điện, Chử Thiệu Lăng quay đầu nhìn thoáng vào bên trong, trong mắt hiện lên một tia trào phúng cùng thương hại, hần cũng hiểu được bất an sao, mẫu hậu của hần là nhất quốc chi mẫu, những năm trước khi mất kia lại chịu qua bao nhiêu khuất nhục, bút nợ nần này sớm muộn gì cũng sẽ phải trả đủ.

Trong điện, hoàng đế tựa trên long ỷ xoa ấn dương, trong đại điện rộng lớn không một bóng người, nặng nề khiến tâm thần chán nản, Chử Thiệu Lăng bước ra đại điện, bên ngoài dương quang sang rực ánh vào trên người, dưới thêm đá bàn long cửu trọng, Vệ Kích hơi lo lắng nhìn chính mình, ánh mắt trong suốt của Vệ Kích rực rỡ như màu nắng chiếu sang tâm tình Chử Thiệu Lăng, đẩy lui hết thảy mâu thuẫn trong lòng, trong nháy mắt, đem trái tim ngàn dặm âm u của hắn kéo thành hư không.

64. Chương 64

Hôm sau hoàng đế quả nhiên xử trí Chử Thiệu Nguyên, chính là ngại thể diện, hoàng đế cũng không đem việc Chử Thiệu Nguyên hãm hại Chử Thiệu Lăng công bố ra ngoài, chỉ nói Chử Thiệu Nguyên ngôn hành vô trượng, bất kính huynh trưởng, phạt bổng lộc ba năm, ngay hôm đó cách chức ở Binh bộ, giam lại trong Thang Hà cung tự kiểm điểm, không có chiếu chỉ không cho trở về.

Lệ phi giáo dưỡng không tốt, cũng phải bị phạt, ngay hôm đó tước phong hào phi, hàng làm tần vị.

Hoàng đế xử phạt nằm trong dự đoán của Chử Thiệu Lăng, chỉ cần Chử Thiệu Nguyên chưa xúc phạm đến lợi ích của hoàng đế, hoàng đế sẽ không thật sự động đến căn cơ của hắn, đời trước Chử Thiệu Lăng cũng là đem Chử Thiệu Nguyên kéo vào mưu nghịch án mới có thể chính thức đem Chử Thiệu Nguyên kéo xuống ngựa, bây giờ còn chưa đến lúc đâu.

So với Chử Thiệu Lăng lạnh nhạt, Vệ Kích lại hiềm khi nóng tính, sau khi công công bên người hoàng đế đến truyền lời Vệ Kích vẫn luôn mím môi thật chặt, hai tay cũng gắt gao nắm lại, Chử Thiệu Lăng thấy sắc mặt Vệ Kích trắng bệch vội vàng đem người kéo đến bên cạnh, dỗ dành: “Làm sao vậy? Nói chuyện....”

Vệ Kích chỉ cảm thấy vạn nghìn nghiệp hỏa thiêu đốt trong lòng, giọng nói khàn khàn: “Chử Thiệu Nguyên dám mưu hại đích hoàng tử, thế nhưng chỉ là giam lỏng, hãm....”

“Người còn hy vọng hoàng đế đem hắn chém?” Chử Thiệu Lăng kéo Vệ Kích ngồi xuống, ôm lấy vuốt ve lưng hắn, chậm rãi nói, “Còn nhớ rõ thân canh năm trước đi? Khi đó mặc dù chưa tra rõ, kỳ thật cũng là Chử Thiệu Nguyên cùng Chân gia bắt tay muốn mạng ta, chuyện này trong lòng hoàng thượng rõ ràng, nhưng sau lại làm sao? Hoàng thượng không hề động đến Chử Thiệu Nguyên một chút, chỉ thu hồi vị trí Hộ bộ Thượng thư của Chân Gia Hân, lần này lại làm việc rõ ràng hơn nhiều, đó cũng là bởi vì trong Lâm Khê lâu lúc ấy không ít người nhìn thấy, lại có Thái hậu thân thăm, hoàng đế không thể không động hắn, người cũng ngầm lại, làm sao hoàng đế có thể hạ ngoan tâm trừng trị Chử Thiệu Nguyên đâu?”

Vệ Kích nhìn Chử Thiệu Lăng, cũng không phải tất cả đều hiểu được, Chử Thiệu Lăng nói đến mức này mà còn không hiểu, nếu là người khác, Chử Thiệu Lăng mới lười lại để ý, nhưng đây là Vệ Kích, Chử Thiệu Lăng không có chút nào không kiên nhẫn, ngược lại còn thêm vài phần thương tiếc, thương Vệ Kích của hắn tâm tư đơn thuần, không hiểu được việc này đâu. Chử Thiệu Lăng nắm tay Vệ Kích tinh tế giải thích: “Người xem, hiện giờ trong các hoàng tử, ai có khả năng đoạt được Thái tử vị nhất?”

Vệ Kích không chút nghĩ ngợi nói: “Đương nhiên là điện hạ.”

Chử Thiệu Lăng bật cười, nhẹ xoa đầu Vệ Kích một phen, nói: “Còn có Chử Thiệu Nguyên, nguyên bản Chử Thiệu Dương cũng có chút hy vọng, chỉ là hoàng đế đã đem hắn đuổi đi đất phong, chỉ cần ta cùng Chử Thiệu Nguyên không chết, hắn sẽ không có được đất diễn....”

“Điện hạ không thể vọng ngôn!” Vệ Kích nhìn không được đánh gãy lời Chử Thiệu Lăng, “Điện hạ đương nhiên là thiên phúc vĩnh thọ.”

Chử Thiệu Lăng nở nụ cười: “Àn, hiện giờ có hy vọng nhất là ta cùng Chử Thiệu Nguyên, lúc này nếu hoàng đế đem Chử Thiệu Nguyên chém hoặc thu hồi thân phận hoàng tử, kia trong các hoàng tử, chính là điện hạ nhà ngươi một người độc đại, hoàng đế cực kỳ không muốn nhìn đến tình cảnh như vậy.”

“Hoàng đế không chỉ bởi vì không thích ra mới như vậy, ta từ nhỏ không thân thiết với hắn, hắn rất kiêng kị ta, hắn sợ sau khi Chử Thiệu Nguyên ngã ngựa ta sẽ đem hắn thành đối thủ, sẽ có một ngày bức vua

thoái vị đoạt long ý của hần. Địa vị của ta cùng Chữ Thiệu Nguyễn ngang bằng nhau như hiện giờ mới là cái hần muốn.” Chữ Thiệu Lăng cười lạnh, “Không đến lúc muốn mệnh hần sẽ không buông tha Chữ Thiệu Nguyễn, lần trước là khiến Chân Gia Hần chịu trách nhiệm, lần này là phạt nặng Lệ phi, bỏ tốt bảo xe, hần còn rất luyến tiếc Chữ Thiệu Nguyễn đâu.”

Vệ Kịch sưng sốt một khắc, một lúc lâu mới nói: “Cứ tính như vậy sao....”

“Đương nhiên sẽ không.” Chữ Thiệu Lăng cười lạnh, “Ta đều nhớ kỹ đâu, sao có thể nhẹ nhàng như vậy buông tha hần.... Lần này tuy rằng đem Chữ Thiệu Nguyễn giam lỏng lại, nhưng phải khiến hần chịu đủ, chỉ cần ta không mở miệng hoàng đế sẽ không dễ dàng để Chữ Thiệu Nguyễn trở về hoàng thành, giam lỏng không có gì, không thể tham chính mới là cái làm cho hần sốt ruột đâu.”

Vệ Kịch vẫn tức giận chưa nguôi, Chữ Thiệu Lăng lại nhẹ xoa đầu Vệ Kịch một phen, dỗ: “Này không có gì, về sau việc như thế này còn nhiều đâu, ta đều không tức giận người lại càng không cần để ý, này đó nợ nần ta đều sẽ nhớ kỹ. Được rồi, thường ngày cũng nhìn không ra tính tình người lớn như vậy đâu?”

Vệ Kịch cúi đầu, một lúc lâu nói: “Kể bề tôi, quân ưu thần phiền, quân nhục thần tử.”

“Nói cái gì đó!” Chữ Thiệu Lăng trách, “Người ngược lại trung tâm, chuyện ngày đó ta hàm hồ bỏ qua không phạt người người còn làm tới, niệm mấy quyền “Quốc ngữ” học những lời này, trở về ta liền cùng Trương Lập Phong nói chuyện, người đủ trung tâm rồi, ngày thường ít dạy mấy thứ này đi, tuổi còn nhỏ khổ đại cừu thâm như vậy để làm cái gì?!”

Vệ Kịch mím môi không nói chuyện, trong lòng vẫn thực phần uất, hần giận hoàng đế bắt công, hần giận Chữ Thiệu Nguyễn dám can đảm làm hại Chữ Thiệu Lăng, hần càng giận chính mình thấp cổ bé họng, một điểm đều không thể giúp.

Chữ Thiệu Lăng cũng không nguyện ý bày sắc mặt cho Vệ Kịch nhìn, ngược lại nói: “Người vừa nói ta là người có khả năng lên Thái tử vị nhất, người nguyện ý để ta trở thành hoàng đế?”

Vệ Kịch gật gật đầu: “Nguyện ý.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, cố ý đùa hần: “Làm hoàng đế thực bận rộn, không công phù gì có thể lại theo người, còn muốn rước về phi tử như vậy, tam cung lục viện, người đây cũng nguyện ý?”

Vệ Kịch sưng sốt, hần đương nhiên không hy vọng như vậy, nhưng Vệ Kịch vẫn gật đầu: “Nguyện ý, nếu điện hạ không thể trở thành hoàng đế... bất luận hoàng tử nào kế vị, đều sẽ không chấp nhận được điện hạ.”

Ai nói Vệ Kịch cái gì cũng không hiểu đâu, chỉ cần là chuyện về mình, hần đều nhìn được hiểu được rất rõ ràng, Chữ Thiệu Lăng trong lòng ấm áp, thấp giọng nói: “Đùa người, cho dù lên làm hoàng đế ta cũng sẽ không nạp phi, chỉ một mình người đã đủ khiến ta hao tâm tổn trí, làm sao còn lo lắng được cho người khác?”

Vệ Kịch nghe vậy nở nụ cười, Chữ Thiệu Lăng thấp giọng nói: “Nửa ngày đầu trầm mặt, vừa nói cái này liền nở nụ cười, ta không cần những người khác cho nên người liền làm việc vất vả một ít, việc của tam cung lục viện liền một mình người làm hết đi.” Nói xong ôm bồng Vệ Kịch đem người đặt trên giường liền muốn thân mật, Vệ Kịch vội vàng tránh, nhỏ giọng la lên, “Trời còn sáng đâu, sao điện hạ lại có thể...”

“Trời sáng thì làm sao?” Chữ Thiệu Lăng cúi xuống hôn lên trán Vệ Kịch, tay trượt xuống nhẹ nhàng vuốt ve đùi trong của Vệ Kịch, lại xoa nhẹ phía trên một phen, ở bên tai Vệ Kịch thấp giọng trêu đùa, “Trời sáng mới nhìn rõ ràng đâu....”

Vành tai Vệ Kịch nháy mắt đỏ thắm, lại không dám thực sự chống cự, nhỏ giọng cầu: “Điện hạ, đừng.... Vương công công bọn họ còn ở bên ngoài đâu! Các nàng có thể nghe thấy....”

“Nghe thấy thì làm sao nha?” Chữ Thiệu Lăng cười khê, “Buổi tối cung nhân trực đêm càng nhiều, kia một lần nào lại không bị người nghe thấy? Như thế nào hôm nay lại e lệ? Người chịu đựng nhỏ giọng một chút là được....”

Chữ Thiệu Lăng không thèm lại nghe Vệ Kịch có lệ, động tay vài cái kéo ra xiêm y Vệ Kịch...

Lần này xuất cung nguyên bản hoàng đế muốn ở lại ôn tuyền hành cung nửa tháng, nhưng hôm làm lễ tế lại xảy ra chuyện như vậy, hoàng đế cũng không còn tâm tư du ngoạn, chỉ nói triều chính bận rộn, hôm sau liền mang theo mọi người trở về hoàng thành.

Trở về hoàng thành ngày đó, Chử Thiệu Lăng mang theo một đám người trực tiếp trở về Tần vương phủ, hoàng đế cùng Thái hậu hồi cung, ngày đó Chân phủ liền hưởng trong cung đưa sổ con cầu kiến hoàng thượng, hoàng đế do dự một lúc lâu mới gật đầu ân chuẩn.

Chuyện lần này từ đầu đến đuôi Chân Gia Hân đều không biết, hiện giờ nghe nói Chử Thiệu Nguyên bị lưu lại hành cung, Chân Gia Hân cùng Chân Bản Văn đều luống cuống, sau khi biết hoàng đế trở về vội vàng cầu kiến, sau khi biết rõ ngọn nguồn Chân Gia Hân nước mắt giàn dụa, chỉ tay lên trời lên án nữ nhi nhà mình hồ đồ, hận không thể đập đầu đến chết trước điện, Chân Bản Văn mặc dù không diễn xướng được như phụ thân nhưng cũng là vẻ mặt xấu hổ, đỡ lão phụ liên tiếp nhận sai.

Hoàng đế không đành lòng, lại an ủi vài câu, Chân Gia Hân đấm ngực giậm chân, chỉ nói đều là chính mình giáo dục nhi nữ không tốt, lúc này mới giật dây Chử Thiệu Nguyên làm ra chuyện như vậy, nói xong lời cuối cùng Chân Gia Hân mới nhắc đến mục đích hôm nay: khóc cầu hoàng đế nghiêm trị nhà mình, chỉ cầu Nhị hoàng tử Chử Thiệu Nguyên có thể sớm ngày trở về hoàng thành, đừng để hoàng tử ở bên ngoài chịu khổ.

Trong lòng Chân Gia Hân thực rõ ràng, không thể để cho Chử Thiệu Nguyên ở bên ngoài gốc thời gian lâu, thời gian càng dài, người ủng hộ Chử Thiệu Nguyên sẽ càng ít, mà trong khoảng thời gian này Chử Thiệu Lăng sẽ có đầy đủ điều kiện bồi dưỡng thế lực của mình, cứ thế mãi Chử Thiệu Nguyên cũng sẽ chỉ còn lại có danh hào hoàng tử, cái gì cũng không có.

Chân Gia Hân vì Chử Thiệu Nguyên tranh nhiều năm như vậy, đấu nhiều năm như vậy, làm sao lại dễ dàng hồ lộng cho qua, khóc cầu: “Nếu là có tội, kia tất cả đều là lỗi lầm của thần, thần tấu thỉnh hoàng thượng bãi miễn tất cả nam tử Chân gia đang tại sĩ đồ, chỉ cầu cho Nhị hoàng tử sớm ngày hồi kinh, Nhị hoàng tử còn chưa đến nhước quán, chỉ vì các nô tài hạ nhận giật dây mới phạm phải sai lầm lớn như vậy, hoàng thượng...”

Chân Bản Văn ở một bên nghe vậy, trong lòng run lên, hắn cũng không muốn vì Chử Thiệu Nguyên mà ném đi tiền đồ.

Hoàng đế cũng nguyện ý có thể sớm một chút để Chử Thiệu Nguyên trở về, nhưng nghĩ đến Thái hậu cùng đám người Tử Quân Hầu cũng không biết phải làm thế nào, chỉ phải có lệ: “Ái khanh không cần tự trách như thế, trở về đi.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Chân Gia Hân ở chỗ hoàng đế trúng cái đỉnh nhuyển, Lệ tần nhưng là đánh lên ngạnh đỉnh, sau khi nàng biết mình bị hàng thành tần vị cơ hồ điên rồi, nhưng vẫn luôn bị giam lỏng trong hành cung không nhìn thấy hoàng đế, hiện giờ sau khi hồi cung luôn ở ngoài điện cầu kiến, hoàng đế phiền lòng, đối với Chân Gia Hân hắn còn có thể miễn cưỡng nói vài câu khách khí, đối với Lệ tần như vậy lại thật sự lười để ý đến, mặc cho Lệ tần khóc nháo thế nào cũng chưa từng nhìn đến nàng.

Lệ tần náo loạn nửa ngày không thể cùng hoàng thượng cầu tình, ngược lại bị Thái hậu lấy “Vô triệu tự tiện xông vào Thừa Càn cung, quấy nhiễu quốc sự” làm danh phạt mười trượng, hiện giờ Lệ tần không còn là Lệ quý phi tay cầm phượng ấn nữa, nhi tử cũng không ở bên người, muốn đánh muốn mắng, Thái hậu đều không cần hỏi lại hoàng đế, trực tiếp dạy dỗ.

Sau khi hoàng đế nghe xong tin tức cũng không nói gì, chuyện trong hành cung đêm đó, hắn biết lửa giận của Thái hậu còn chưa có tiêu, hiện giờ chính là mượn đề tài để nói chuyện của mình, hoàng đế không muốn chọc cho Thái hậu không hài lòng, chỉ phải làm như không biết, sau đó một câu cũng không hỏi thêm, càng không chịu nhìn đến Lệ tần, Thái hậu thấy hoàng đế ở đó không động tĩnh đơn giản lại lấy Vọng Nguyệt cung Ngọc Dung cung trong cung quá nhiều phi tần làm lý do điều bốn vị quý nhân đến Lân Chỉ cung, ngày xưa thánh sủng một mình độc đại một cung Lệ tần rốt cuộc cũng có bạn nhi, bốn tuổi trẻ kiêu diễm cung phi cả ngày ở Lân Chỉ cung nói chuyện phiếm vui cười, rất náo nhiệt.

Lệ tần ở trong cung xuôi gió xuôi nước gần hai mươi năm, hiện giờ lập tức bị người đá từ trên mây xuống vũng bùn, bao nhiêu khuất nhục có thể nghĩ, sau khi nhận thấy nhi tử cùng hoàng đế đều không thể trông cậy vào sau, Lệ tần ở trong tấm điện của mình khóc lớn một hồi, rốt cuộc là ở

trong cung đấu nhiều năm như vậy, Lệ tần rất nhanh thu thập cảm xúc, để cung nhân hầu hạ chính mình trang điểm xinh đẹp, lại chuẩn bị không ít thứ tốt trong kho, quay đầu đi Vĩnh Phúc cung của Chân tần.

65. Chương 65

Trong Vĩnh Phúc cung, Chân Tư đang tựa trên tháp quý phi cùng La thị trò chuyện, Chân Tư sản kỳ gần đến, bởi vì hoài thai không tốt lại còn phải ăn những thứ được muốn mệnh kia, hiện giờ cả người tiểu tụy rất nhiều, chân sưng phù không mang được giày, mỗi ngày không có việc gì đều chỉ tựa trên tháp, cực ít đi ra ngoài.

“Nương nương... cũng không thể cả ngày không hoạt động như thế a.” La thị cầm một cái bát men tơ vàng chậm rãi khuấy, khuyên nhủ, “Ta nghe thái y nói, luôn không hoạt động lúc sinh sẽ rất khó, nương nương thai này không nhỏ, nếu luôn thế này, khi sinh sẽ phải chịu tội a.”

Chân Tư miễn cưỡng tựa trên gối mềm, chậm rãi nói: “Mẫu thân nói ta cũng biết, chính là hai chân sưng thật đau chịu không được, đi không được vài bước đã rất đau, nhìn ánh sáng bên ngoài ta cũng vắng đầu...”

La thị đem cháo tổ yến đưa cho Chân Tư, thở dài nói: “Mấy tháng trước dưỡng tốt, hiện giờ lại phải chịu tội như vậy.”

Chân Tư trào phúng cười một tiếng không nói, một cung nhân chuyển qua bình phong đến cúi đầu khom người nói: “Nương nương, Lệ tần nương nương đến, dẫn theo ít thuốc bổ cùng trân bảo, muốn gặp nương nương.”

La thị nhíu mày, nói: “Nương nương muốn an tâm dưỡng thai, làm sao có thể gặp người, đi nói cho Lệ tần, liền nói nương nương vừa uống thuốc, đã ngủ rồi, thỉnh năng về sau lại đến đi.”

“Không cần.” Chân Tư lấy qua một cái trâm dài nam ngọc bên tháp vài cái quần lại tóc, sửa sang xiêm y nói, “Mời Lệ tần nương nương vào đi.”

La thị không quá yên tâm, vẻ mặt lo lắng: “Nương nương làm sao phải thế? Người quên phụ thân người dặn cái gì sao?”

Chân Tư lắc đầu: “Nàng một lòng muốn gặp ta, ta tránh được hôm nay, ngày mai tránh được sao? Không bằng hôm nay liền nói hết đi, về sau đỡ phải phiền toái.”

Lời còn chưa dứt Lệ tần đã mang theo cung nhân tiến vào, cười nói: “Vừa trở về đã nghe nói ngày gần đây người không khỏe, ta đến thăm một chút...” Lệ tần nhìn về phía La thị ở một bên, cau mày nói, “Hôm nay không phải ngày các người tiến cung thỉnh an a, người vào bằng cách nào?”

La thị khom người: “Cấp Lệ tần nương nương thỉnh an.”

Chân Tư cũng không đứng dậy, chậm rãi dùng thìa bạc đảo cháo tổ yến trong tay, nói: “Cô cũng biết ngày gần đây thân mình bổn cung không được khỏe, hoàng thượng nói có mẫu thân bên người có lẽ sẽ tốt hơn, liền đặc biệt cho phép mẫu thân tùy thời vào cung cùng bổn cung, chuyện này Thái hậu cũng biết đến, a, bổn cung quên, trước cô ở Lân Chỉ cung dưỡng thương đâu, cho nên không biết.”

Lệ tần bị Chân Tư mĩa mai vài câu liền muốn nổi giận, nghĩ đến mục đích mình đến đây hôm nay không khỏi hung hang áp chế lửa giận trong lòng, miễn cưỡng cười nói: “Là bổn cung không biết.”

Chân Tư cười cười: “Cô nhanh ngồi, thứ bổn cung không thể đứng dậy đón chào, thân mình nặng nề, vừa đứng lên đã khó chịu đầu.”

Lệ tần chỉ phải ngồi xuống, La thị cũng ngồi bên cạnh tháp của Chân Tư, nhất thời không nói chuyện, Lệ tần cười nói: “Hôm nay cho các nàng thu thập khổ phòng, nhìn thấy không ít được liệu tốt, tổ yến nhân sâm cái gì, mấy thứ này ta không thường dùng, để lại lâu cũng sẽ mất được tính, sai bọn họ thu thập đưa đến cho người.”

Chân Tư nhìn lướt qua, thản nhiên nói: “Khó khăn cô có tâm, chỗ này của ta cũng không thiếu mấy thứ này.”

“Biết người không thiếu, rốt cuộc là tấm lòng của ta với người đâu.” Lệ tần vuốt ve trâm hoa trên tóc, dừng một lát, nói, “Ta mệnh khổ.... Hiện giờ nhi tử cũng không ở bên người, trong cung này lại chỉ có một mình người là thân nhân, mấy thứ này không đưa người thì đưa ai đâu?”

Chân Tư cười khê: “Lời này của cô phải cẩn thận, hoàng thượng cùng Thái hậu không phải thân nhân của cô sao?”

Lệ phi bị Chân Tư chặn ngang một hồi, muốn phát tác, lại nghĩ đến tình cảnh đau khổ hiện giờ của chính mình chỉ phải kiềm chế, nở nụ cười: “Là ta nói chuyện không cẩn thận, biểu ca người, hần... xác thực không đúng đâu, còn không phải đều vì Chân gia, lại nói tiếp... chúng ta không phải đều vì Chân gia sao?”

Lệ tần cực lực muốn dẫn chuyện đến trên người Chữ Thiệu Nguyễn, nề hà Chân Tư căn bản không tiếp này tra, gật gật đầu nói: “Đương nhiên, nếu không phải vì Chân gia, ta căn bản không vào cung được, lại nói tiếp, đều là tổ mẫu cùng cô giúp ta đâu.”

“Từ nhà đầu.... Ta biết trong lòng người còn ghi hận ta lúc trước, nhưng người cũng ngậm lại, người cũng không có thật sự gả cho Chữ Thiệu Lăng, vào cung làm phi tử hoàng thượng, còn hoài thai hoàng tự, hiện giờ càng là cùng ta cùng ngồi cùng ăn, người không bị thiệt đi?” Lệ tần thật sự chịu không nổi Chân Tư câu câu châm chọc câu câu khiêu khích, đau khổ nói, “Hiện giờ người có Thái hậu che chở, có hoàng thượng sủng ái, còn có cái gì không biết đủ? Nếu ngày đó không tiến cung, người cũng nhiều nhất là gả cho một thế gia công tử, có thể có ngày hiện tại sao?”

La thị thấy Lệ tần càng nói càng không cổ kị vội vàng ngắt lời: “Lệ tần nương nương hà tất nói những chuyện khi trước, hiện giờ nương nương đều có bụng lớn như vậy, còn nói những cái đó để làm gì, nương nương hiện giờ không thể hao tâm tổn sức, Lệ tần nương nương vẫn nên trước quay về đi.”

Lệ tần quay đầu liếc mắt nhìn La thị, cười nói: “Ta nhớ rõ trước kia đại tẩu đều là theo mẫu thân vào cung, khi đó đại tẩu một câu cũng sẽ không nói, thời thế đổi thay, hiện giờ đại tẩu cũng nhanh mồm nhanh miệng như vậy, quả nhiên là thất lưng thực ngành a, A di đà Phật phù hộ một thai này của Chân tần là nam hài nhi, nếu sinh ra một công chúa chẳng phải uống khí thể hôm nay của đại tẩu sao!”

Chân Tư cười khê, nàng chỉ biết Lệ tần không nhịn được, có thể cùng chính mình mặc không đổi sắc nói được vài câu đã là không tồi, Chân Tư ngồi dậy, chậm rãi nói: “Cô chính là vì chuyện của Nhị hoàng tử mà đến? Muốn ta hỗ trợ đi?”

Lệ tần vội vàng gật đầu, cố gắng bài trừ ra một cái mỉm cười, nói: “Nói cho cùng đều là người một nhà, giúp biểu ca người một phen, về sau hần còn không mang ơn người sao? Chỉ cần cho biểu ca người trở về hoàng thành, ta cái gì cũng có thể cho người, chờ đến ngày Nguyễn nhi trở thành hoàng đế, người không phải là Thái phi sao, còn có thể trông cậy được vào hần đâu, có tình nghĩa người cứu hần hôm nay, ngày sau Nguyễn nhi tất nhiên sẽ không bạc đãi người...”

“Cô nghĩ xa quá.” Chân Tư đánh gãy lời nàng, lạnh lùng nói, “Đừng nói là làm hoàng đế, hần có thể sống được đến ngày sau khi Thái tử kế vị đã không dễ dàng, bốn cung cũng không dám trông cậy vào hần, lại nói... vì cái gì bốn cung muốn trông cậy vào hần đâu? Không phải bốn cung cũng có con của mình sao?”

Chân Tư nhẹ nhàng vuốt ve bụng nhô cao dưới lớp áo, cười cười: “Hài tử, vẫn là của chính mình mới tốt, không phải sao?”

Lệ tần nói nửa ngày đều không khuyên nhủ được Chân Tư, còn chịu nửa ngày xem sắc mặt người khác, nhìn bụng Chân Tư lại nhớ đến nhi tử của mình còn ở trong hành cung chịu tội, ghen tị cùng phần hận giao cùng một chỗ, cả giận nói: “Người nói cái gì vậy?! Nguyễn nhi sẽ như thế nào làm không được hoàng đế? Cũng nhờ ta mà người hoài hoàng thượng hoàng tự, hiện giờ còn dám ở trước mặt ta khoe khoang! Nếu Nguyễn nhi ở đây ta làm sao đến tìm người!”

Chân Tư cười to, đưa tay đem chén cháo tổ yến đổ trên đất, lớn tiếng hận nói: “Rốt cục nói ra tiếng lòng đi? Cô thật sự là vì bốn cung mà tính toán mọi chuyện rất tốt đâu, bốn cung còn thật sự cho rằng người là hảo tâm! Đầu tiên muốn bốn cung gả cho Tần vương, lại đem bốn cung đưa vào hậu cung, thấy bốn cung

hoài thai hài tử lại đem ta đẩy mạnh xuống hồ muốn giết chết hai mẹ con ta, đây là ngày lành người cho ta?!”

Chân Tư tựa vào La thị đứng lên, hỏi thẳng trước mặt Lệ phi: “Người một người làm thiếp, liền cho rằng người người đều phải làm thiếp hay sao?! Nếu không phải các người, nếu không phải các người....”

Chân Tư không biết nghĩ đến điều gì, hai mắt lập tức đỏ, hận không thể đem Lệ tần ăn sống: “Ta nào đến nỗi này?! Chân Bích Hà... người hủy cả đời ta! Hiện giờ con của người bị giam lỏng thì người nhớ đến ta? Nói cho người biết! Chậm!”

Chân Tư sinh đại khí, đỡ La thị thở dốc, cả giận nói: “Ta biết người đánh chủ ý gì, muốn làm cho ta đi cầu tình cho Chử Thiệu Nguyễn đúng không? Đúng vậy, hiện giờ ta hoài thương hoàng tử, mọi chuyện hoàng thượng đều theo ý ta, nếu là ta đi cầu một câu, liền tính không thể thả hần trở về sợ là cũng sẽ có chỗ tốt khác, nhưng ta cho người biết, ta không hại hần đã là chuyện tốt! Khiến ta đi cứu hần? Người làm mộng tưởng hảo huyền!”

Lệ tần chưa từng bị người mắng thẳng mặt như vậy, nhất thời sửng sốt, kịp phản ứng lại liền cả giận: “Hiện giờ người thật sự đủ lòng đủ cánh a, người cho là ta đang cầu người? Người cũng ngấm lại cho rõ, nếu Nguyễn nhi ngã ngựa, Chân gia cũng liền xong, tổ vợ sao còn trững lành, đến lúc đó người thành tội thần chi nữ, người còn có thể thế nào?! Ngấm lại cho rõ ràng người có muốn có một nương gia phía sau chống đỡ hay không!”

Chân Tư nghe vậy nở nụ cười, nhờ La thị đỡ một lần nữa ngồi xuống, lắc đầu cười nói: “Cô... người vẫn xuẩn như vậy, nếu không phải mấy năm nay hoàng thượng rất sủng người, bốn cung thật đúng là không thể tưởng được người làm sao có thể đấu cho đến hôm nay, hiện giờ vừa mới mất sủng ái của hoàng thượng liền lưu lạc đến nông nỗi này, ha hã...”

“Ai nói cho người Chử Thiệu Nguyễn ngã ngựa Chân gia liền xong?” Một tay Chân Tư khoắc lên cánh tay La thị, cười khê, “Chử Thiệu Nguyễn ngã, người ngã, Chân phủ còn có bốn cung chống, còn có hài tử trong bụng bốn cung chống, chỉ cần ngày nào bốn cung còn vô sự, Chân gia cũng sẽ vô sự, a, bốn cung nói sai rồi.... Chân gia ta nói cũng không phải là tổ phụ đương gia Chân gia, mà là cha ta Chân Bản Văn cùng mẫu thân ta La Sơn Hoành làm gia chủ Chân gia.”

Chân Tư nhìn Lệ tần đại kinh thất sắc trong lòng thư thái không ít, cười nói: “Tổ phụ đã sớm không còn quan chức, bất quá chỉ là phụ thân ta hiểu thuận, cho nên mới vẫn luôn để tổ phụ chủ sự, nhưng là... có một số việc, nên để cho người có chức quan cao đến làm quyết định thì tốt hơn, không phải sao? Cô, tổ phụ là phụ thân người cũng không phải cha ta đâu.”

Lệ tần cố gắng ổn định tâm thần, chỉ vào Chân Tư cùng La thị, run thanh: “Người, các người thế nhưng muốn tự lập môn hộ...”

Chân Tư cười khê: “Đương nhiên, chúng ta không có phúc hưởng ân trạch của cô, lại phải luôn chịu trách nhiệm cho nghiệt do cô làm, thật sự là oan uổng. Cô hảo tính tình đi, hiện giờ trong Chân phủ, chức quan cao nhất là cha ta, tình cảnh trong cung của ta cũng tốt hơn người rất nhiều, còn muốn chúng ta chọn cái sau sao?”

Trong lòng Lệ tần hoàn toàn mất bình tĩnh, những thứ nàng luôn luôn dựa vào đều từng thứ một mất đi, cuối cùng ngay cả đường lui duy nhất cũng bị Chân Tư phá hỏng, lần đầu tiên Lệ tần hoảng hốt như vậy, thấp giọng lẩm bẩm: “Các người không thể đối với ta như vậy, các người không thể, các người muốn thay thế ta, các người không thể, ta muốn đi nói với phụ thân...”

Chân Tư cười cười: “Chờ đến khi Nhị hoàng tử hoàn toàn không còn hy vọng, người xem tổ phụ là đối xử tốt với ta hay vẫn như trước ở trên con thuyền sắp chìm của người, ha hã...”

Lệ tần trong lòng hoảng đến cơ hồ đứng không vững, càng nghe Chân Tư nói lòng nàng càng hoảng, lại nói thêm vài câu liền để tỳ nữ diu mình lảo đảo nghiêng ngả đi.

La thị nhìn bên ngoài có chút lo lắng, quay đầu nói với Chân Tư: “Nương nương... sao lại phải xé rách mặt đâu?”

Chân Tư cười lạnh: “Không xé rách mặt nàng sẽ vẫn luôn cho rằng vẫn còn có thể kiếm lợi từ ta, hiện tại làm cho nàng thanh tỉnh thanh tỉnh đi, nàng dừng lại cho rằng có thể đem ta lừa gạt, lại nói, cũng không phải ta trước xé rách mặt, lúc trước dám hạ độc thủ với ta thì nên hiểu được, ta nếu tìm được đường sống trong chỗ chết, dám người này dù một người ta cũng sẽ không bỏ qua!”

“A di đà Phật, nhắc đến chuyện ngày đó người rơi xuống nước tâm ta liền nhéo, trời thấy còn thương sao thành.” La thị nhẹ nhàng vỗ tay Chân Tư, thương tiếc nói, “Sau khi biết người ra chuyện như vậy phụ thân người liền nói, như thế nào cũng không thể lại một lòng bán mạng cho Nhị hoàng tử, có chỗ tốt không nói, còn muốn đem cả khuê nữ cùng ngoại tôn của mình kéo vào, cũng là con ta mạng lớn, thời tiết như vậy rơi vào hồ cũng chưa ra việc gì...”

Chân Tư nhìn bên ngoài, một lúc lâu mới nói: “Kỳ thật không phải do ta tốt mệnh, không đúng.... Xem như là nữ nhi tốt mệnh đi, gặp được một người tốt bụng như hần.”

“Người chính là quá tốt bụng!” Chữ Thiệu Lăng nhìn mảnh nhỏ của bình ngọc khắc hoa chạm rồng trong hộp gấm nói, “Đây là người đánh nát?”

Vệ Kích không nghĩ đến Chữ Thiệu Lăng sẽ biết chuyện này, ngập ngừng nửa ngày, vẫn là không dám lừa Chữ Thiệu Lăng, cúi đầu nói: “Không phải.”

Cũng may còn chưa dám nói dối mình, Chữ Thiệu Lăng đem hộp gấm để một bên, thanh âm lạnh lùng: “Hạ nhân làm hỏng đồ vật thì cùng người có liên quan gì? Người chịu thay người khác tội làm gì?!”

Vệ Kích không biết có phải Chữ Thiệu Lăng thật sự giận dữ hay không, thấp giọng giải thích: “Thuận Tài quét tước bên ngoài thư phòng điện hạ thực đáng thương, hần là từ bên ngoài mua tới, trong phủ không có người chiếu ứng, những hạ nhân khác đều khi dễ hần, đoạt đồ vật của hần, thần đã thấy qua mấy lần, nói rồi, quay đầu lại hần vẫn như cũ bị khi dễ, hôm qua hần ăn quá ít, tay chân tấy mẩn mới đánh vỡ bình ngọc này, lúc ấy thần đang ở bên ngoài thư phòng tìm thư... liền nhìn thấy, thần hỏi qua người bên ngoài, nói thứ này là đồ cổ, giá trị ước chừng trăm lượng bạc, thần thấy hần đáng thương liền nói với Vương công là do ta đánh vỡ, cũng đã đi phòng thu chi đền bạc.”

Vệ Kích cẩn thận giương mắt nhìn Chữ Thiệu Lăng, nguyên bản hần tưởng rằng chỉ là việc nhỏ, nào biết đầu rằng sẽ đến tai Chữ Thiệu Lăng, không lẽ Chữ Thiệu Lăng thực thích vật kia? Vệ Kích thấp thỏm nhìn Chữ Thiệu Lăng, nhỏ giọng nói: “Điện hạ... thực thích cái này?”

Chữ Thiệu Lăng kỳ thật căn bản còn không nhớ rõ có thứ này ở bên ngoài thư phòng, thấy Vệ Kích sợ hãi, lại nói: “Đương nhiên, đây là trước kia Cung Túc trưởng công chúa cho ta, vẫn luôn bảo quản đến bây giờ mới bày ra, không nghĩ đến không vài ngày nó đều thành mảnh nhỏ.”

Vệ Kích nghe vậy càng thêm áy náy, giống như thứ này quả thật là do hần đánh nát, nhỏ giọng nói: “Kia, kia thần đi tìm một cái tương tự đi? Thần đem mảnh vỡ ghép lại, lại đưa đi cho lão sư phụ điêu khắc giống như thế, được... được sao?”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười, một tay kéo vệ ngồi vào trên tháp, nói: “Không cần phiền toái như vậy, người theo giúp ta hảo hảo nghỉ ngơi một buổi, ta tạm tha người.”

Vậy Vệ Kích mới biết thì ra Chữ Thiệu Lăng đùa giỡn mình, nhin không được thấp giọng nói: “Hảo, điện hạ ngủ đi, thần ra bên ngoài canh gác cho điện hạ.”

Chữ Thiệu Lăng bị học bật cười, nói: “Thôi, không đùa người, ta đều quên thứ kia là lúc nào ai đưa đến, nát thì thôi, không có việc gì.” Chữ Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kích kéo hần nằm xuống, “Chỉ muốn giáo huấn người về sau không cần tốt bụng như vậy, cẩn thận bị người hại.”

“Thuận Tài còn nhỏ hơn thần hai tuổi, thật sự đáng thương.” Vệ Kích sợ dè nặng lên tóc Chữ Thiệu Lăng, cẩn thận giúp Chữ Thiệu Lăng vuốt thuận tóc, “Thần nghĩ cũng không phải việc lớn, liền giúp hần một chút, điện hạ... làm sao biết được?”

Chữ Thiệu Lăng chỉ cười không nói, trong Vương phủ này, chỉ cần là chuyện của Vệ Kích sẽ không có gì Chữ Thiệu Lăng không biết, Chữ Thiệu Lăng xoa nhẹ đầu Vệ Kích một phen, nói: “Người cảm thấy hần đáng thương ta liền đưa hần đến hầu hạ bên cạnh người, thế nào?”

Vệ Kịch ngẫm lại cảm thấy như vậy thích hợp nhất, gật đầu cười nói: “Như thế tốt lắm.... Tạ điện hạ thương cảm.”

Chử Thiệu Lăng nghiêng người nhẹ nhàng vuốt ve lưng Vệ Kịch, chậm rãi nói: “Nguyên bản ngươi đem người điều đến bên cạnh mình là được, ngươi không nói, ta cũng không biết, khi không lại tha một vòng lớn như vậy.”

Vệ Kịch cười không nói, Chử Thiệu Lăng nhìn thấy lại đều hiểu được, thấp giọng nói: “Đã sớm nói cho ngươi, đem nơi này xem như nhà mình là được, ngươi muốn thế nào thì thế nào, nhưng ngươi vẫn không nghe lời, đem mình cũng trở thành hạ nhân ở đây, làm vỡ món đồ còn muốn đi phòng thu chi đèn bạc, ngươi muốn ta tức chết?”

Trong lòng Vệ Kịch âm áp, buông mắt: “Thần không dám quá phận.”

Chử Thiệu Lăng vốn thích tính luôn quy củ giữ lễ của Vệ Kịch, hiện giờ lại hy vọng hắn có thể thị sủng sinh viên, Chử Thiệu Lăng xoa nhẹ đầu Vệ Kịch, nói: “Thôi, ngươi càng cẩn thận quy củ, ta lại càng muốn thương ngươi nhiều hơn một ít, ngươi chính là đến để khắc ta....”

?

Vệ Kịch đỏ mặt, xoay người vùi đầu vào vạt áo Chử Thiệu Lăng....

66. Chương 66

Động tác của Vương Mộ Hàn thực nhanh, sau khi Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch tỉnh lại sau giấc trưa cũng đã đem Thuận Tài chuẩn bị tốt đưa tới.

Vương Mộ Hàn không biết trong phòng trong tình cảnh hai người ra sao, không dám tự tiện tiến vào, chỉ cách bình phong cúi đầu nói: “Vương gia, nô tài đem Thuận Tài kia mang đến.”

Hai người vừa mới sửa sang xiêm y, Chử Thiệu Lăng tự mình buộc tóc lên, nói: “Mang vào, ta cũng nhìn xem.”

Vương Mộ Hàn vội vàng để Thuận Tài theo chính mình đi vào phòng trong, Thuận Tài từ khi vào Vương phủ đến giờ còn chưa từng gặp qua Chử Thiệu Lăng, lại bởi vì vừa mới phạm sai lầm mà trong lòng càng lo sợ, hai tay không khống chế được phát run, quỳ xuống dập đầu liên không dám động.

Chử Thiệu Lăng nhìn lướt qua, nói: “Ngẩng đầu ta nhìn xem.”

Thuận Tài khẽ ngẩng đầu, lại cúi đầu, Thuận Tài còn nhỏ tuổi, trên mặt vẫn còn nét trẻ con, nhưng nhìn ra được diện mạo cũng không xuất chúng, ánh mắt tròn tròn, mũi nhỏ miệng nhỏ, đặc biệt là một bộ gây vạ buồn cười, nhìn cùng hầu tử một dạng, Chử Thiệu Lăng vừa lòng gật gật đầu, nói: “Chuyện bình ngọc kia, Bồn vương đã biết.”

Thuận Tài sợ đến mức không ngừng dập đầu: “Kia không phải lỗi của Vệ đại nhân, đều là nô tài sai, đều là nô tài sai, Vương gia tha mạng....”

Chử Thiệu Lăng nói: “Đương nhiên không có chuyện của Vệ Kịch, ngươi phạm vào sai lớn như vậy, nguyên bản muốn đem ngươi đánh chết xong việc, nhưng Vệ Kịch từ tâm lại nhất định muốn giữ ngươi lại, thôi, các ngươi xem như hữu duyên, về sau ngươi liền chỉ hầu hạ một mình Vệ Kịch là được, ngày thường trông nom tiểu thư phòng của hắn, chuyện khác nghe hắn phân phó, mạng nhỏ này của ngươi cũng là Vệ Kịch cứu, ngày sau nên hầu hạ như thế nào... không cần Bồn vương nói cho ngươi đi?”

Thuận Tài thật không ngờ mình có vận khí tốt như vậy, chuyện bình ngọc không bị phạt không nói, còn có thể đến hầu hạ bên cạnh Vệ Kịch, người trong Vương phủ cũng biết, hầu hạ bên người Vệ Kịch người nhiều lại thiếu việc, thường ngày còn có thể có chút ban thưởng, Thuận Tài nhất thời sung sướng, Vương Mộ Hàn khụ một tiếng Thuận Tài mới giật mình hồi thần, vội vàng không ngừng dập đầu, miệng liên tục nói

“Tạ Vương gia, tạ Vệ đại nhân”, Chữ Thiệu Lăng thấy hần không nói lời khác thì càng thêm vừa lòng, phát phát tay để người lui xuống.

Chữ Thiệu Lăng đưa tay vuốt ve mặt nghiêng của Vệ Kích, cười nói: “Vừa lòng?”

Vệ Kích cười cười, hỏi: “Buổi chiều Vương gia còn có việc sao?”

“Giờ Thân Tử Quân Hầu muốn tới, muốn thương nghị một chút chuyện Hộ bộ.” Chữ Thiệu Lăng tiếp nhận trà Vệ Kích đưa tới, nhấp một ngụm nói, “Làm sao vậy? Có việc?”

Vệ Kích do dự một lúc lâu không biết nên nói như thế nào, ngừng một chút, nói: “Thần muốn nói điện hạ... lưu ý Tam hoàng tử một chút.”

“Lão Tam?” Chữ Thiệu Lăng buông chén trà, “Hần làm sao vậy?”

Vệ Kích thấp giọng nói: “Những ngày gần đây Tam hoàng tử luôn đi Mộc Lan bãi săn săn thú, điện hạ cũng biết đi?”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Hần vốn liền yêu này đó, hần cưỡi ngựa bắn cung không tồi, từ trước vẫn luôn thích đi Mộc Lan bãi săn chơi đùa.”

Vệ Kích buông mi mắt nói: “Nhưng hiện giờ là ngày xuân lý, không phải ngày lành để săn bắn, thần nghe nói Tam hoàng tử cũng không phải người có chú ý.... Điện hạ có điều không biết, người tập võ cũng có nhiều người kiêng dè, mùa xuân là lúc vạn vật sinh sôi, lúc này săn bắn không khỏi có thương tích hung hiểm, lại nói.... Thần lưu ý đem những ngày Tam hoàng tử đi săn ghi nhớ, sau khi hồi phủ tìm hoàng lịch so ngày một lần, so đến so đi sau đều thấy mấy ngày nay cũng không phải ngày ghi nên xuất hành săn bắn, có ngày còn là tối kỵ, thần cho rằng.... Tam hoàng tử sẽ không có không cẩn thận như vậy, chính là Tam hoàng tử nhất thời sơ suất, hạ nhân cũng muốn nói nói, cứ nhìn xem điện hạ trong ngày thường uống một hơi rượu lạnh đều có nhiều công công ma ma như vậy khuyên nhủ, nghĩ đến bên người Tam hoàng tử cũng có không ít trung phó, này đó lão nhân hầu hạ sẽ không mặc kệ mặc kệ.”

Chữ Thiệu Lăng nghe ra chút ý tứ, chậm rãi nói: “Từ trước đến nay lão Tam thích thượng võ, thích nhất mấy thử này, còn ở bên cạnh Mộc Lan bãi săn mua thôn trang cùng đất đai, ta chỉ cho là hần không có việc gì làm, không nghĩ đến ngược lại còn có chút thứ gì đó đâu....”

Vệ Kích cũng không dám xác định, đã nhiều ngày Chữ Thiệu Mạch luôn đi trong quân muốn ngựa muốn yên, cung tên tiễn chi cũng lấy đi không ít, vẫn đều muốn tốt nhất, chỉ nói là khi săn bắn tiêu hao quá nhiều không đủ dùng, mặc dù Chữ Thiệu Mạch không được sủng ái nhưng cũng là hoàng tử, các tướng sĩ trong quân cũng không dám chậm trễ, chỉ phải đưa ra, Vệ Kích lại lưu ý, hần cũng không phải chưa từng đi qua khu vực săn bắn, khu Mộc Lan bãi săn là khu chuyên dụng cho các hoàng tử giải trí, sợ làm bị thương các hoàng tử, bên trong đa số dưỡng động vật đều ôn thuận, hồ ly còn ít, nhiều nhất là nai, săn mấy thứ này cũng sẽ không làm bị thương ngựa, vả lại cho dù có thiếu đồ vật, trực tiếp để người đi phủ Nội Vụ chọn mua là được, cần gì phải nhiều lần đến trong quân đòi đầu?

Chữ Thiệu Mạch đến muốn, các tướng không thể không đưa, chỉ đem cái này tính đến số hao trong ngày thường diễn luyện, Chữ Thiệu Mạch đi vào quân đòi mấy thứ này vốn là không đúng, nhưng các tướng sĩ theo hần cũng là phạm vào quân quy, đương nhiên không dám nói ra bên ngoài, nghĩ như vậy cũng biết Chữ Thiệu Mạch muốn mấy thứ này tất nhiên sẽ không truyền được đến trong hoàng thành, Vệ Kích lại càng thêm nghi ngờ, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn nói cho Chữ Thiệu Lăng.

Chữ Thiệu Lăng nghĩ nghĩ cười khê: “Thường ngày ta ngược lại xem thường Chữ Thiệu Mạch, cũng dám lên lút trừ tàng binh mã, vẫn là ở bên cạnh hoàng thành, hần không muốn sống nữa đúng không....”

Vệ Kích trong lòng lo lắng chuyện này, cúi đầu nói: “Nếu đây là thật sự.... Nếu có ngày đánh vào hoàng thành, hậu quả thiết tưởng sẽ không chịu nổi, nhưng lại không có chứng cứ, thần tưởng đợi ngày nào Tam hoàng tử lại đến đòi đồ vật, giả làm tạp dịch đi theo một chuyến, nhìn xem tình hình bên kia....”

“Không thể.” Chữ Thiệu Lăng không chút suy nghĩ ngắt lời, “Việc này ta sẽ an bài người khác nhìn xem, người không cần phải xen vào.”

Chử Thiệu Lăng đến gần vòng tay qua thắt lưng Vệ Kịch, cúi đầu hôn lên tóc hắn, cười nói: “Thật sự là phúc tinh của ta, việc nhỏ không đáng kể như vậy đều bị người nhìn thấy, mặc kệ là thật là giả đều phải ghi một công lớn cho người đâu.”

Vệ Kịch nở nụ cười, cúi đầu: “Thần không dám, rốt cuộc vẫn chưa dám xác định, chỉ là trước nói lên một chút cho điện hạ mà thôi.”

Bên ngoài truyền Tử Quân Hào đến, Chử Thiệu Lăng xoa nhẹ đầu Vệ Kịch một phen: “Chính mình chơi một lát, ta đi nói chuyện cùng Tử Quân Hào, buổi tối muốn ăn cái gì nói cho Vương Mộ Hàn, để người đi phòng hàng hóa chuẩn bị trước.”

Vl trong lòng ấm áp, gật đầu đi.

Sau khi thấy Tử Quân Hào, Chử Thiệu Lăng thuật lại chuyện Vệ Kịch vừa đề, lạnh lùng nói: “Hiện giờ Chử Thiệu Nguyên bị giam lỏng trong hành cung, ngược lại khiến Chử Thiệu Mạch đắc ý, gần đây cũng có một số người lấy lòng Chử Thiệu Mạch, ta nhìn không làm được gì cũng không nhiều để ý, không nghĩ đến hắn ngược lại đủ dã tâm.”

Tử Quân Hào vẫn luôn khóa chặt mày, một lúc lâu, nói: “Là cự thần sơ ý, trở về cự thần sẽ lập tức thông báo cho Tỉnh quốc công, chuyện trong quân vẫn là hắn có tiếng nói tìm hiểu một chút có lẽ không khó, chính là... nếu việc này là thật, điện hạ dự định làm thế nào? Đưa đến trước mặt hoàng thượng sao?”

Chử Thiệu Lăng lắc đầu: “Không cần, hiện giờ tóm hắn cũng chỉ gán được cho hắn một tội một mình đóng quân, không đau không ngứa, vả lại chung quy lão Tam cũng không làm nên việc gì, chỉ bằng lưu trữ chuỗi đao này, chờ đến ngày sau không chừng sẽ hữu dụng.”

Tử Quân Hào gật đầu: “Rốt cuộc còn không biết tập kết bao nhiêu binh đâu, lại nhìn xem, trước mắt vị Vệ đại nhân này lại thực đắc dụng cho điện hạ đâu.”

Chử Thiệu Lăng vừa động suy nghĩ, khẽ cười nói: “Đây là đương nhiên, lại nói tiếp còn không có hỏi ngoại công đâu, thân thể Lăng Văn muội muội ngày gần đây có khá lên sao? Thuốc bổ ta đưa đến muội muội có dùng?”

Tử Quân Hào thở dài: “Vất vả điện hạ nhớ đến, thân mình của Lăng Văn... hải, thời tiết trở ẩm, cũng khá hơn một ít.”

Hiện giờ thái y thỉnh mạch cho Lăng Văn là Chương thái y vốn hầu hạ Lăng hoàng hậu, vẫn là Chử Thiệu Lăng phái đi, thân mình của Lăng Văn, kỳ thật Chử Thiệu Lăng so với người khác càng rõ ràng, lại an ủi vài câu: “Lăng Văn muội muội còn nhỏ, hảo hảo tịnh dưỡng vài năm thì tốt rồi, ngoại công không nên quá lo lắng.”

Thân mình tôn nữ của mình Tử Quân Hào cũng biết, sinh ra thiếu thốn, lại ốm đau bệnh tật, dưỡng đến lớn như vậy, hiện giờ bất quá chỉ là qua từng ngày, Tử Quân Hào thở dài: “Đa tạ điện hạ nghĩ đến.”

Hai người còn nói nửa ngày chuyện trong Hộ bộ, Chử Thiệu Lăng nguyên bản muốn giữ lại đến văn thiện, Tử Quân Hào từ chối trong nhà còn có việc liền rời đi.

Động tác của Tỉnh quốc công phủ thực nhanh, ngày đó sau khi nhận được tin, ngày thứ hai đã đem tình hình ở Mộc Lan bãi săn tìm hiểu rõ ràng, hiện giờ Chử Thiệu Mạch đã ở thôn trang bên kia nuôi hơn nghìn binh sĩ, ban ngày giả làm thôn dân trong tranh, buổi tối thao binh diễn luyện, thường ngày Chử Thiệu Mạch còn muốn chọn một vài người xuất sắc theo hắn cùng đi bãi săn diễn kịch cưỡi ngựa bắn cung, người đi tìm hiểu còn phát hiện một kho binh khí nhỏ trong thôn trang, chim sẽ tuy nhỏ, nhưng lực phủ ngũ tạng đều đầy đủ.

Chử Thiệu Lăng nhìn bản đồ Tỉnh Quốc công đưa đến đem cho Vệ Kịch: “Nơi này, còn có nơi này... bảy chỗ này phân biệt có lính gác, chỉ cần có người tiếp cận thôn trang, những binh sĩ bên trong liền sẽ nguy trang thành hộ nông gia ẩn trốn, ha ha.... Vất vả hắn tiêu hao đầu óc.”

Vệ Kịch suy nghĩ một lát, nói: “Cái này không khó, thôn trang này phía Tây là rừng cây, trước tiên tìm mấy người đi bên kia rừng tạt dầu, lại chọn một ngày có đông phong mà ra tay, đến lúc đó tìm một bãi đất

ở phía Tây ngoài rừng cây bắn vài hỏa tiễn liền có thể gây ra đại hỏa, hỏa sẽ nương theo hướng gió đem người đuổi về phía đông, những người này chỉ có thể quay đầu hướng phía đông thôn trang chạy....”

Vệ Kịch điểm điểm ngón tay ở một chỗ, nói tiếp: “Đến lúc đó bất sống cũng được, bao vây tiêu trừ cũng được.”

Chử Thiệu Lăng nhìn bản đồ, nghe chiến thuật của Vệ Kịch, chỉ cảm thấy trong lòng thanh minh, nhìn Vệ Kịch cười: “Hữu tương như thử, phu phục hà cầu.”[dịch nghĩa nôm na là: có tướng quân như thế, quân còn cầu gì.]

Mặt Vệ Kịch thoáng đỏ, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Điện hạ, thần... thần đang nói chính sự.”

Chử Thiệu Lăng nhìn Vệ Kịch ra vẻ lão thành chỉ cảm thấy buồn cười, một tay đem người ôm vào trong ngực, cúi đầu nhìn Vệ Kịch trêu đùa: “Ta cũng đang nói chính sự đâu, kế này của ngươi rất tốt, chính là... hiện giờ không cần động hấn, ta không biết rốt cuộc lão Tam nghĩ như thế nào, vạn nhất hấn.... Tóm lại là không cần động.”

Những lời sau Chử Thiệu Lăng không tốt nói cho Vệ Kịch, nếu Chử Thiệu Mạch dám can đảm động đến chính mình, đương nhiên Chử Thiệu Lăng sẽ không dung hấn, nhưng là.... Nếu Chử Thiệu Mạch dưỡng binh mã này là vì bức vua thoái vị hay hành thích vua đâu?

Nếu không phải vì bức vua thoái vị, Chử Thiệu Lăng thật không nghĩ ra Chử Thiệu Mạch dưỡng trăm ngàn binh mã ngay cạnh hoàng thành có ích lợi gì, chỉ vì tự bảo? Nực cười.

Chử Thiệu Nguyên rơi đài khiến Chử Thiệu Mạch có loại tâm tư không nên có, tuy rằng thực không biết lượng sức, nhưng này không ngại Chử Thiệu Lăng lợi dụng vì mình trải đường.

Chử Thiệu Lăng sủng ái vuốt tóc Vệ Kịch, để hấn mềm mềm tựa vào hõm vai chính mình, Chử Thiệu Lăng không muốn làm cho hấn thấy tươi cười âm ngoan tàn nhẫn trên mặt mình lúc này.

Nếu Chử Thiệu Mạch tàng binh vì lý do sau, kia Chử Thiệu Lăng cũng không nhẫn tâm phá hủy ý tốt của Chử Thiệu Mạch, Chử Thiệu Lăng mềm nhẹ vuốt ve lưng Vệ Kịch, nhìn ngoài cửa sổ cười lạnh, Chử Thiệu Mạch muốn giết hoàng đế, có liên quan gì đến mình đâu?

Vả lại, nhìn xem Chử Thiệu Mạch có bản lĩnh cao như vậy không đi.

67. Chương 67

Rất nhanh đã đến mười lăm cùng tháng, mỗi lần gia yến ngày mười lăm Chử Thiệu Lăng đều phải tiến cung, hiện giờ vừa xảy ra chuyện hành cung, Chử Thiệu Lăng không muốn mang theo Vệ Kịch cùng đi, có lệ nói: “Hiện giờ người cũng đã là người đứng đắn có quan có chức, tổng không thể luôn theo sau ta làm thị vệ cho người nhìn xem đi, lại nói có bọn họ đi theo là được, nếu đến tận khi trời tối ta rõ ràng trở lại, mới có thể là có chuyện gì.”

Vệ Kịch nghiêm mặt nói: “Nếu không trở lại thần càng muốn theo, hiện giờ điện hạ cùng hoàng thượng đã trở mặt, ai biết điện hạ ở trong cung ngủ một đêm có thể xảy ra sự cố gì hay không đâu.”

Chử Thiệu Lăng bật cười: “Hoàng thượng còn có thể tìm cái cớ đem ta giam lỏng hay sao?”

Chử Thiệu Lăng người nói vô tâm nhưng Vệ Kịch người nghe lại hữu ý, nghe vậy trong lòng càng lo lắng, nghĩ nghĩ nói: “Điện hạ phân tích rồi, cũng không phải không có khả năng, hoàng thượng muốn uy hiếp điện hạ rất dễ dàng, thần... thần nhất định phải đi.”

Chử Thiệu Lăng dở khóc dở cười, chỉ phải đáp ứng: “Sợ người, đi theo liền đi theo đi, vẫn yển ta nghĩ cái cớ sớm một chút trở về là được.”

Lúc này Vệ Kịch mới vừa lòng, quay đầu tiếp tục viết tự.

Ngày đó giờ Dậu hai người mới tiến cung, Chử Thiệu Lăng đi trước thỉnh an Thái hậu, trong nội thất Thái hậu đang cùng Phúc Nghi trò chuyện, hiện giờ bụng Phúc Nghi đã lộ rõ, người cũng đầy đà không ít, sắc mặt hồng nhuận, Thái hậu nhìn thích, cười nói: “Hoài thượng hài tử người lại càng thêm xinh đẹp, thái y thỉnh mạch nói cái gì?”

Phúc Nghi gật đầu mỉm cười: “Thái y còn không phải nói những lời hay sao, trước đó vài ngày có chút nôn ọe, gần đây cũng tốt hơn nhiều, mỗi ngày từ ăn cũng là ngủ, còn có nhiều thuốc bổ hoàng tử mẫu ban cho như vậy, tưởng muốn không tốt cũng là khó.”

Thái hậu xoa lưng Phúc Nghi, nói: “Ai gia nhìn bụng người thấy so với bình thường lớn hơn, nhưng không thể mỗi ngày chỉ ăn ngủ thôi a, người xem....” Thái hậu nhấp môi, đổi đề tài, “Vẫn là nhiều đi lại tốt hơn, bụng lớn quá không tốt sinh đâu.”

Phúc Nghi ý thức được Thái hậu đang nói đến Chân Tư, thấy trong phòng không người thấp giọng nói: “Chân tần nương nương nhanh đến tháng đi, ta nghe nói... Chân tần nương nương mang thai này giống như không quá tốt, khi sinh sợ là phải vất vả.”

Thái hậu thở dài: “Lúc mới vừa hoài thượng bị kinh hách, sau lại vẫn luôn không dưỡng lại được.... Thôi nhìn xem phúc khí của nàng như thế nào đi, nếu vượt qua được mai sau nàng sẽ có phúc lớn, nếu không....”

Phúc Nghi nhẹ giọng an ủi: “Nhiều lão ngự y như vậy nhìn đâu, hẳn là không xảy ra sự cố gì, Hoàng tử mẫu cứ yên tâm.”

Thái hậu vỗ vỗ tay Phúc Nghi không nói chuyện, Chử Thiệu Lăng đi vào trong nội thất, cười nói: “Hoàng tử mẫu cùng muội muội đang nói cái gì đó?”

Phúc Nghi vội vàng đứng dậy nhường chỗ ngồi, nói: “Ta ở trong phủ dưỡng thai lại thành kẻ điếc người mù, đến hai ngày trước mới nghe nói chuyện ở ôn tuyền hành cung bên kia, Đại ca bị kinh hách.”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười: “Người hiện giờ lớn bụng, các nàng đương nhiên không dám nói cho người, kỳ thật cũng không có việc gì, chính là người không gặp được Nhị ca người.”

Từ nhỏ đến lớn, Phúc Nghi cùng Chử Thiệu Nguyễn cũng chưa nói qua bao nhiêu câu, tự nhiên cũng không để ý, chậm rãi nói: “Hiện giờ nhân thủ trông nom hành cung đều là bộ hạ của phò mã, ta nghe phò mã nói.... Hiện giờ Nhị ca ở hành cung buồn bực không vui, mấy ngày trước còn nháo muốn viết sớ con trình lên cho phụ hoàng đâu.”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Đương nhiên hẳn muốn bắt măn vài ngày.... Đúng rồi, như thế nào không thấy lão Tam?”

Thái hậu nói: “Hôm nay hẳn đi Mộc Lan bãi săn, nói là thôn trang bên kia của có có chuyện, hôm nay sợ là không về được.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu cười khê: “Ta nói đâu....”

....

Trong Lân Chỉ cung, Lệ tần nắm tay Từ thị khóc ròng: “Ta vừa nghĩ đến Nguyễn nhi chịu tội sẽ không có một khắc an bình, hẳn là tuổi nên hảo hảo biểu hiện trước mặt hoàng thượng, lúc này đem hẳn giam lỏng trong hành cung, không phải là muốn mệnh của hẳn sao? Phụ thân không có biện pháp nào sao?”

Trong lòng Từ thị ngầm giận dữ Lệ phi tự ý làm bậy, gây họa lớn như vậy, thấy nữ nhi khóc đến đáng thương chỉ phải an ủi: “Phụ thân người cũng đang suy nghĩ đâu, chính là sao có thể nhanh như vậy? Từ từ sẽ đến....”

“Còn muốn từ từ sẽ đến? Lại chậm một chút ta cùng Nguyễn nhi đều sẽ bị người sinh sinh tra tấn chết!” Lệ tần hung hăng đẩy Từ thị, cả giận nói, “Tư nha đầu một lòng muốn tự lập môn hộ, hiện giờ tất nhiên Đại ca cũng sẽ không giúp ta, người không lẽ cũng có lệ ta sao?!”

Nhắc đến trường tử, Từ thị cũng là có khổ nói không nên lời, những chuyện trước kia hẳn đều đã biết, cho dù là thân nương, Từ thị làm ra chuyện mưu hại Chân Tư, trước mặt nhi tử cũng không có lập trường nói

cái gì, lại còn hiện giờ tất cả mọi chuyện trong nhà đều phải do Chân Bân Văn chuẩn bị, Từ thị ghen ngang một đời hiện giờ lại muốn ăn nói khấp nép trước mặt con dâu, nghĩ đến cũng là nén giận.

Từ thị thấp giọng khuyên nhủ: “Nương nương bớt giận.... Ta làm sao có lệ nương nương, chỉ là việc này quá thật khó làm, phụ thân cùng đại ca người cần phải chậm rãi chuẩn bị, bên trong nhiều ít phiền toái đâu.”

Ngày ấy Lệ tần ở Vĩnh Phúc cung bị Chân Tư mắng một hồi, thấp thỏm lo âu muốn tìm nhà mẹ để hỗ trợ, không nghĩ đến ngay cả một lời nói chắc chắn cũng không có được, nhịn không được lớn tiếng mắng: “Đều gạt ta! Đều là súc sinh vong ân phụ nghĩa! Các người quên lúc trước ta dìu dắt các người như thế nào sao?! Hiện giờ ngược lại quay đầu đem ta bỏ quên, không có ta, mấy năm nay các người có thể sống đến thoải mái như vậy? Đừng có mơ! Đều tại người cùng phụ thân! Không phải muốn Chân Tư gả cho Chữ Thiệu Lăng, kết quả thế nào? Hiện tại ngược lại làm cho nàng tra tấn ta!”

Từ thị chính là ghen một bụng hỏa từ trong nhà đi ra, hiện giờ thấy thái độ của Lệ tần hoàn toàn không còn khí thế, giống như đàn bà trên phố chua ngoa cãi nhau sinh khí, lạnh lùng nói: “Nương nương nói đúng, việc này đều do chúng ta, nhưng việc Nhị hoàng tử bị giam lỏng là trách ai? Việc này ta và phụ thân người cũng chưa từng biết, chỉ biết là nương nương cùng Nhị hoàng tử hai người cùng đi hành cung, hiện giờ chỉ có nương nương trở lại, tiền căn hậu quả trong đó ta cùng phụ thân người còn muốn hỏi nương nương đâu.”

Lệ tần nghe vậy sững sốt, đem mặt vùi vào trong khăn tay khóc lớn, nức nở nói: “Đều là ta sai, nghe lời Chữ Thiệu Dương xúi giục.... Nguyên bản ta cùng Nguyễn nhi thiết kế chu toàn như vậy, không biết như thế nào.... Mẫu thân, đều do ta làm hại Nguyễn nhi, là ta hại hắn....”

Từ thị mềm lòng, tiến lên ôm lấy Lệ tần, hoãn thanh nói: “Tình thế hiện giờ không tốt.... Chúng ta không thể lại vì ích lợi trước mắt, việc cấp bách nương nương phải làm là kéo tâm hoàng đế trở về, nương nương giấu lại tình hình được sủng ái trước kia, khi đó nương nương phạm vào một điểm nửa điểm sai lầm hoàng đế cũng đều không truy cứu, hiện giờ nương nương chỉ một lòng đấu với Chữ Thiệu Lăng cùng Chân Tư, không hề để ý đến hoàng thượng, không được gì chỉ càng mất thánh ân, cho nên mới chịu thiệt thòi, về sau nương nương cần phải sửa chữa lại đi.”

Lệ tần gật đầu, vội gọi người bước vào chải đầu trang điểm, vội vàng nói: “Mãi cùng mẫu thân nói chuyện, trong chốc lát gia yến ta còn phải đi đâu, nhiều ngày như vậy hoàng thượng chưa gặp ta, ta phải ăn diện đẹp một chút....”

“Như vậy không phải tốt sao.” Từ thị tự mình trang điểm cho Lệ tần, nhẹ giọng dặn dò, “Nương nương gặp hoàng thượng cũng không cần nói đến chuyện tiếp Nhị hoàng tử trở về, việc này... thật sự không gấp gáp được, trong lòng hoàng thượng có Nhị hoàng tử, nương nương vẫn luôn hồi thúc sẽ khiến hoàng thượng không vui, phóng khoáng tâm, xem như Nhị hoàng tử đi dưỡng dưỡng thân mình, chờ kéo lại được tâm hoàng thượng lại nói đến, có gì không thành?”

Lệ tần gật đầu, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân yên tâm, ta tự nhiên sẽ lưu ý, chỉ cần ta lại có được thánh sủng, xem ta sẽ tha kẻ nào....”

Từ thị thấy Lệ tần thông suốt, cuối cùng cũng yên tâm, sợ cửa cung bị khóa liền sớm quỳ an.

Trong Vĩnh Phúc cung, Chân Tư xoa xoa bụng nhô cao, hôm nay nàng chỉ cảm thấy thân mình so ngày thường còn muốn nặng nề, cũng không có tinh thần, thấp giọng nói: “Bổn cung lười động, đi nói cho hoàng thượng một tiếng, gia yến hôm nay bổn cung không đi.”

Công công bên người Chân Tư còn chưa kịp đáp ứng, chỉ thấy một cung nhân vội vàng từ bên ngoài đi đến, khom người đưa một phong thư cho Chân Tư, nhẹ giọng nói: “Nương nương xem đi.”

Chân Tư mở ra nhìn lướt qua, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, đứng thẳng dậy trầm trọng nói: “Ai đưa tới?”

Cung nhân kia lắc lắc đầu, Chân Tư mở ra phong thư, lại nhìn kỹ một lần, nội dung viết bên trên chính là nội dung đối thoại vừa rồi của hai người Lệ tần trong Lân Chỉ cung, dưới cùng còn có một dòng chữ: lửa rừng đốt bất tận, xuân phong thổi lại sinh.

Chân Tư hốt nhiên nghĩ đến Chữ Thiệu Lăng, lại nghĩ đến Vệ Kịch, một lúc lâu không nói chuyện, công công đứng hầu một bên thấp giọng hỏi: “Nương nương... nô tài vẫn đi thông báo cho hoàng thượng sao?”

Chân Tư lắc đầu: “Không cần, bồn cung đột nhiên cảm thấy không còn khó chịu, hầu hạ bồn cung rửa mặt trang điểm.”

Gia yến hôm nay đặt ở trong Từ An điện của Thái hậu, Thái hậu thích náo nhiệt, trong điện bài trí so ngày thường còn tinh xảo hơn ba phần, hoàng đế đến trước thỉnh an Thái hậu, mọi người theo thứ tự thỉnh an không nói đến, Thái hậu nhìn Chân Tư cười nói: “Chân tần làm sao vẫn đến?”

“Thần thiếp nghe nói hôm nay là Thái hậu nương nương bày rượu, thân mình ngay lập tức tốt lên rất nhiều đâu.” Trên mặt Chân Tư thoả nhiên hơn chút son phấn, khí sắc cũng nhìn so ngày thường tốt hơn, cười, “Đây là không ngừng vội vã mà thu thập xong đến uống rượu.”

Thái hậu cười cười: “Người muốn ăn cái gì cùng ai gia nói là được, đều cho người đưa đi, bụng lớn như vậy còn đi ra.... Người cũng không sợ sao.”

Chân Tư cúi đầu mỉm cười: “Đến nơi ở của Thái hậu nương nương thì có gì sợ đâu, còn chưa đến lúc, không phải ngại, ngự y cũng nói khiến ta đi lại nhiều một chút mới tốt.”

Thái hậu gật đầu: “Bản thân người đều biết là được, nhanh ngồi xuống, Tôn ma ma, đưa thêm đến cho Chân tần nương nương vài cái gối mềm, để tựa sau thắt lưng nàng.”

Chân Tư cười cười tạ ơn, nắm tay cung nhân chậm rãi ngồi xuống, ngón tay dưới khăn tay gắt gao nắm chặt, vừa rồi cùng Thái hậu nói chuyện, nàng đã cảm thấy trong bụng từng đợt quặn đau, Chân Tư cường chống, một bên vỗ về bụng một bên nhìn về phía Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng cũng đang nhìn nàng, Chân tư vội vàng nghiêng đầu.

Lệ tần ngồi đối diện Chân Tư, Chân Tư nhìn Lệ tần trang dung tinh xảo cười khê: “Mấy ngày nay không thấy cô, khí sắc của cô càng có vẻ tốt.”

Hôm nay Lệ tần sửa lại trang dung rực rỡ hoa lệ ngày thường, chỉ trang điểm thật nhạt, trên đầu cũng không nhiều trang sức, chỉ dùng một song cổ bạch ngọc trâm, so bộ dáng vênh váo hung hăng ngày thường trái ngược, hiện ra vài phần tư sắc nhu nhược nữ tử, hoàng đế cũng nhìn đến, cây trâm trên tóc Lệ tần kia đúng là ngày đó khi nàng mới vào cung chính mình ban cho nàng, hoàng đế hơi hơi xuất thần, mới vừa đó mà đã qua nhiều năm như vậy.

Lệ tần thấy hoàng đế chăm chú nhìn chính mình trong lòng có lo lắng, trong mắt lại nhiều thêm vài phần ủy khuất, vài phần chờ mong, Chân Tư nhìn Lệ tần, trong lòng cười lạnh, quả nhiên là lửa rừng đốt bất tận a.

“Hoàng đế, có thể khai tịch sao?” Thái hậu phiền chán nhất bộ dạng kia của Lệ tần, thản nhiên nói, “Ai cũng đói bụng đâu.”

Hoàng đế phục hồi lại tinh thần, gật đầu: “Khai tịch.” Mọi người sôi nổi mời rượu, hoàng đế đã xuất thần vài lần, thường thường nhìn về phía Lệ tần, trong lòng Lệ tần đắc ý, lại cố ý không nói lời nào, một bộ chịu đựng thiên đại ủy khuất, hoàng đế do dự một lúc lâu vẫn nhịn không được nói: “Ngày gần đây Lệ tần thế nào?”

Trong lòng Lệ tần cực kỳ đắc ý, cúi đầu nói: “Tạ hoàng thượng nhớ mong, thần thiếp vẫn khỏe, thần thiếp phạm vào sai, hiện giờ mỗi ngày tụng kinh lễ Phật vì hoàng thượng Thái hậu cầu phúc, kinh Phật nhìn nhiều... nhân tâm cũng tĩnh.”

Hoàng thượng vừa lòng gật đầu, Chân Tư cười khê: “Ta nói hôm nay cô làm sao lại ăn mặc trắng trong thuần khiết như vậy đâu, thì ra là thế, lại nói tiếp, sau khi từ hành cung trở về ta còn chưa cùng cô nói được vài lời...”

Chân Tư cố nén đau nhức trong bụng đỡ tay cung nhân đứng dậy, cầm một chén rượu đến trước mặt Lệ tần, cười nói: “Ta mời cô một ly.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lệ tần thật sự là chán ghét Chân Tư, nghiêng mặt đi nói: “Trong chốc lát trở về bồn cung còn muốn dâng hương cúng bái, không thể uống rượu.”

“Cô nói gì vậy?” Chân Tư cười cười, “Rượu thịt xuyên tràng quá, Phật tổ trong lòng lưu, trong lòng đã có Phật, thì sao cũng là thành kính, cô thương thương ta không thể đứng lâu, uống đi.”

Lệ tần lại càng thêm phiền, không kiên nhẫn nói: “Đừng làm rộn, nếu phạm đến thần minh sợ là người chịu không nổi.”

Chân Tư cố ý cười nói: “Hảo cô, uống đi, uống đi....”

Chân Tư cười một tay lôi kéo Lệ tần, đột nhiên bàn tay run lên, cả người ngã về phía sau, Lệ tần cũng hoảng sợ, theo bản năng lui về phía sau, Chân Tư chịu đau nắm chặt tay Lệ tần, hai người đồng thời ngã trên đất, Chân Tư đau đến la lớn: “Cô! Người vì sao... đẩy ta....”

Trong lúc nhất thời trong điện loạn thành một đoàn, Chủ Thiệu Lăng tự rót cho mình một ly rượu.

68. Chương 68

Lúc Chân Tư được người nâng dậy, dưới thân đã hồng một mảnh, Thái hậu vội vàng sai người chuẩn bị thiên điện trong cung để người nâng Chân Tư tiến vào, hoàng đế cũng luống cuống, vội vàng nói: “Nhanh truyền ngự y, gọi bà đỡ đến!”

Thái hậu trấn an nói: “Đã cho người đi truyền, Hoàng thượng không cần gấp.”

Hoàng đế nhìn trên gạch vàng còn tích điểm điểm vết máu, kinh hãi không thôi, lẩm bẩm nói: “Ngàn vạn lần không thể gặp chuyện không may....”

Thái hậu cực chóng mắt bộ dạng hoàng đế vừa đựng chuyện liền luống cuống tay chân, xoa xoa thái dương, nói: “Hoàng thượng đi chính điện ngồi trước đi, uống chén trà an thần tĩnh tĩnh tâm, Chân tần cũng đến tháng, sẽ không ra sự cố gì lớn. Tôn ma ma! Đỡ Hoàng thượng vào bên trong....”

Tôn ma ma nghe vậy vội vàng đưa hoàng đế đi vào, vài cung nữ hầu hạ thiên điện vội vàng lại đây, la lên: “Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương... Chân tần nương nương không được tốt, bà đỡ để nô tỳ đến hỏi Thái hậu, này....”

Nguyên bản Thái hậu muốn đi qua, nhưng quay đầu nhìn thấy một điện đầy người lại do dự, nàng lo lắng thu xếp nửa ngày đã muốn tâm lực tiêu tụy, vội lấy Chủ Thiệu Lăng, mỗi một xoa ản đường, thấp giọng nói: “Các người, các người....”

Chủ Thiệu Lăng nhìn ra Thái hậu không có tinh thần, tiếp lời nói: “Đem ma ma của các công chúa, hoàng tử chờ đợi bên ngoài đều gọi tiến vào, hảo hảo dỗ dành hoàng tử công chúa đưa từng người về cung điện, khuyên bọn họ ngủ sớm, không được ồn ào náo loạn tranh cãi.”

Vài vị cung nhân khom người vội vàng lui ra ngoài phân phó.

“Lại đi Đông Hoa điện mời các đại sư đến, làm cho bọn họ ở thiên điện Từ An điện niệm “Công đức bảo sơn thần chú”, cầu phúc cho Chân tần cùng đứa bé trong bụng nàng.” Chủ Thiệu Lăng lại quay đầu nói với các phi tần: “Phàm là cung phi từ Tần vị trở lên ở lại cùng Thái hậu đồng thời chiếu ứng Chân tần, những người còn lại trở về trong viện chính mình, không được trì hoãn, không được đi lung tung, không được hỏi đông hỏi tây, Chân tần sinh thai này có nguy hiểm, nếu ra cố sự gì.... Các vị nương nương tốt nhất không cần dẫn lửa thiêu thân.”

Chúng phi tần vội vàng cúi đầu xưng là, Thái hậu thấy Chủ Thiệu Lăng sắp xếp đầu vào đây, cẩn thận tỉ mỉ, gật đầu nói: “Đều theo phân phó của Đại hoàng tử làm đi, nếu hôm nay có ai dám trái lệnh, đừng trách ai gia không lưu tình các người! Về phần Lệ tần....”

Giờ phút này Lệ tần đã sợ đến hoàn toàn choáng váng, lảo lảo quỳ trên mặt đất không biết nên nói cái gì, Thái hậu nhìn đến nàng liền bực bội, lạnh giọng nói: “Trước đem nàng giam trong Lân Chỉ cung! Chờ ai gia rảnh rồi lại nói đến chuyện của người, đi!”

Chủ Thiệu Lăng tiếp nhận áo choàng cung nhân đưa lên, phủ thêm cho Thái hậu, Thái hậu xoay người vỗ vỗ tay Chủ Thiệu Lăng, thấp giọng nói: “May mắn còn có người ở đây, ai gia mới có một người hiểu ý, phụ

hoàng người... ai gia cũng không hy vọng gì, hài tử ngoan, người mệt nhọc một đêm, mệt liền đi tắm điện của ai gia nghỉ một lát, trước đình xuất cung, ai gia thật sự là....”

“Hoàng tổ mẫu yên tâm.” Chữ Thiệu Lăng hơi điểm đầu, “Hôm nay Tôn nhi liền ở đây cùng Hoàng tổ mẫu.”

Trong lòng Thái hậu có chút thoải mái, quay đầu nắm tay lão ma ma bước vào trong thiên điện.

Vệ Kịch ở bên ngoài nghe được trong điện loạn lên, liền vội vàng làm cho Vương Mộ Hàn ở bên cạnh vào xem thử, Vương Mộ Hàn từ cửa hông vào Từ An điện, sau khi hỏi thăm rõ ràng lại trở ra nhất ngũ nhất thập nói cho Vệ Kịch, nói: “Không liên quan đến Vương gia, nghe cung nhân bên trong nói là Lệ tần nương nương đẩy ngã Chân tần nương nương, động thai khí, đã nâng đến trong thiên điện.”

Vệ Kịch thoáng yên tâm, nhìn nhìn bên trong, thấp giọng nói: “Hôm nay điện hạ trở ra sao?”

Vương Mộ Hàn ngừng một chút mới nói: “Chân tần nương nương lâm bồn, kỳ thật không liên quan đến điện hạ chúng ta, nhưng.... Hiện giờ bên trong không có người chủ sự, nghe nói ý tứ của Thái hậu là khiến Vương gia ở bên trong tọa trấn.” Hôm nay phong thư từ Lân Chỉ cung truyền tới là do Vương Mộ Hàn tiếp, chuyện đưa tin tức cho Chân Tư hân cũng biết, chính là những việc âm thầm xấu xa này, Chữ Thiệu Lăng luôn hướng đến không cho Vệ Kịch biết, Vương Mộ Hàn cũng đành phải qua loa: “Nếu Chân tần nương nương sinh ra tiểu hoàng tử, Vương gia cũng muốn vào cung chúc mừng, không bằng liền ở lại trong cung.”

Vệ Kịch lại luôn cảm thấy lo lắng trong lòng, mọi người ở bên ngoài chờ một hồi, một tiểu thái giám từ trong đi ra, nói là Chữ Thiệu Lăng nói, khiến Vương Mộ Hàn mang theo Vệ Kịch đi trước trở về Bích Đào uyển nghỉ tạm, Vương Mộ Hàn vẫn chờ mong lời này, liền vội vàng muốn dẫn Vệ Kịch đi, Vệ Kịch ngừng một lát: “Ta không vào trong được, phiền toái công công truyền lời cho điện hạ một tiếng, ta không sao, hôm nay bên ngoài cũng không quá lạnh, ta chờ ở đây là được, không dám khiến điện hạ bận tâm.”

Vệ Kịch kiên trì không đi, Vương Mộ Hàn cũng không có cách, chỉ phải đi vào nói cho Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch như trước yên lặng đứng phía sau mọi người, không bao lâu cung nhân đều nhất tề quỳ xuống, là Chữ Thiệu Lăng khoác một kiện áo choàng đi ra, Vệ Kịch vội vàng quỳ xuống hành lễ, Chữ Thiệu Lăng đến gần đem Vệ Kịch nâng dậy, đi nhanh vài bước tránh ánh mắt mọi người, Vệ Kịch có chút chột dạ, cúi đầu: “Vất vả điện hạ... điện hạ để cho thần ở đây thủ đi, thần không phiền lụy.”

Trước mặt nhiều người như vậy Chữ Thiệu Lăng cũng không tốt nói thêm cái gì, chỉ đem áo choàng màu đen của mình phủ thêm cho Vệ Kịch, thấp giọng nói: “Mệt liền theo Vương Mộ Hàn trở về Bích Đào uyển, đừng để ngã bệnh.”

Vệ Kịch khoác áo choàng dày, cảm giác ấm áp hơn rất nhiều, cúi đầu nói: “Là.”

Chữ Thiệu Lăng nâng Vệ Kịch dậy, thừa dịp không ai chú ý nhéo nhéo tay Vệ Kịch, vừa chạm liền thôi, xoay người bước lên bậc thang đi vào đại điện.

Trong thiên điện tiếng kêu thảm thiết của Chân Tư chưa từng ngừng qua, kéo lựa đồ kéo đến cổ sức, nhưng là thai nhi quá lớn, vẫn chưa sinh được, mặt Chân Tư trắng bệch kéo tay áo bà đỡ, đứt quãng nói: “Giúp ta... giúp ta nói với Thái hậu, nói.... a a! A....”

Chân Tư một hơi cũng không vận lên được, bà đỡ vội vàng lấy phiến tam phiến đặt trong miệng Chân Tư, giọng gấp gáp “Nương nương đừng nói nữa, dùng sức, sống qua đại nạn này ngày sau tất nhiên sẽ phong quang vô hạn, nương nương....”

Chân Tư đem tam phiến nhai nát nuốt xuống, trên trán nổi gân xanh, thấp giọng nói: “Đi nói cho Thái hậu, nếu một thai này may mắn là hoàng tử... cầu Thái hậu khuyên nhủ Hoàng thượng sớm để đứa nhỏ này đến tuổi liền đuổi đến đất phong, đừng lại để hân ở hoàng thành làm con rối cho người khác! Nếu... nếu là công chúa, cầu Thái hậu... cầu Thái hậu đem công chúa dưỡng bên cạnh mình, không cầu ngày sau bao nhiêu hiển hách, chỉ cần... chỉ cần tìm một công tử gia thể tầm thường gả cho là được, bốn cung là trốn không thoát mệnh này... chỉ cầu Thái hậu nhớ kỹ... nhớ kỹ công lao vì hoàng thất khai chi tán diệp của ta, nhiều nhiều chiếu ứng hài nhi....”

Bà đỡ vỗ mặt đau khổ: “Nương nương hảo của ta, thời điểm gì ngài còn nói cái này! Dùng sức!”

Chân Tư lắc đầu, giọng nói khàn khàn: “Còn có! Lệ tần hại ta... hại hoàng tử, nói cho Thái hậu trăm triệu... trăm triệu muốn nghiêm trị, đi nhanh đi!” Chân Tư một tay đem bà đỡ lão đảo đẩy ra, bà đỡ vô phương, chỉ phải trước hết để bà đỡ khác chiều ứng, chính mình cao cao thấp thấp chạy ra ngoài truyền lại lời nói cho Thái hậu, Thái hậu an vị trên tháp quý phi, nghe vậy không khỏi cảm thấy trong lòng xót xa, nếu Chân Tư không phải nữ nhi của Chân gia, Thái hậu cũng sẽ không khát khe nài nỉ như thế, hơn một năm nay Thái hậu thấy rõ, Chân Tư không phải người ngu ngốc, nếu không phải vì cái gia thế này, Thái hậu ngược lại tình nguyện để bên người hoàng đế có một người biết điều lại có độ hầu hạ.

Nguyên bản Thái hậu cũng hy vọng Chân Tư vì một thai này mà hương tiêu ngọc vãn, như vậy sẽ giải quyết mọi chuyện, Chân gia cũng không có tư bản phục khởi, nhưng lý trí là một chuyện, cảm tính lại là một chuyện, đều là nữ nhân đau khổ sống trong hậu cung, tình cảnh của Chân Tư không khiến Thái hậu động lòng trắc ẩn, Thái hậu đỡ Tôn ma ma đứng dậy trực tiếp đi đến trước phòng sinh lớn tiếng nói: “Chân tần! Còn chưa như thế nào đâu, nói cái gì lời xui xẻo! Có tâm tư này thì mau đem hài tử sinh ra đến, không có thân nương, ai gia chiều ứng lại là thế nào?! Đều vẫn sẽ bị người khác khi nhục, việc này người không hiểu sao?! Đừng lại nói những lời này!”

Chân Tư ở trong khe nhắm mắt, quay đầu tiếp nhận trợ sản thang bà đỡ đưa đến uống một hơi, ngón tay nhỏ dài đâm thật sâu vào trong đệm chặn đỡ thối, theo lời nói của bà đỡ hít mạnh một hơi dùng sức, ngửa đầu hét thối một tiếng....”

Bất tri bất giác liền tới giờ Tuất, trong lòng Chử Thiệu Lăng nhớ thương Vệ Kích, vừa lúc muốn đi ra ngoài nhìn xem, Vương Mộ Hàn lại tiến vào, Vương Mộ Hàn đến gần nhỏ giọng nói: “Điện hạ, Thính Vũ...trở về hoàng thành.”

Chử Thiệu Lăng rung mình, Thính Phong Thính Vũ, hai người này là hai thám tử hắc an bài bên cạnh Chử Thiệu Nguyên cùng Chử Thiệu Mạch, Thính Phong hiện giờ đang ở Lệ tần bên kia, Thính Vũ vẫn luôn ở bên người Chử Thiệu Mạch.

Chử Thiệu Lăng làm như muốn đi phương tiện, đi ra thấp giọng nói: “Hắn trở về làm cái gì?! Chử Thiệu Mạch làm sao?”

Vừa rồi trước mắt người khác Vương Mộ Hàn còn hoàn hảo, hiện giờ khi chỉ có hai người, lão thái giám mới ra một đầu đầy mồ hôi, run rẩy nói: “Giờ Tý đêm nay Tam hoàng tử muốn bức vua thoái vị! Sau khi Thính Vũ biết tin cũng không chú ý nổi cái gì, trực tiếp trốn thoát, tin tức là theo thủy đạo đưa tới, nô tài vừa mới nhận được, Tam hoàng tử... hắn chỉ mới có chừng đó binh, cái này đã ồn ào sấm cảm cung, là không muốn sống nữa hay sao?!”

Chử Thiệu Lăng vuốt lại tóc bị gió thổi loạn, cười lạnh: “Hắn không có ngu như vậy, hắn khẳng định là nhận được tin tức trong cung, hôm nay các hoàng tử công chúa đều có mặt, chỉ cần hắn đắc thủ là có thể đem tất cả hoàng tộc trong hoàng thành đều giam lỏng đứng lên, không cần lại sợ có người bên ngoài đến phản hắn, vả lại Chân tần khó sinh, trong cung đúng là lúc rối loạn nhất, là cơ hội trăm năm khó cầu, nếu ta là hắn ta cũng sẽ chọn hôm nay.”

Vương Mộ Hàn hỏi gấp: “Hiện giờ làm như thế nào? Hạ lệnh điều động cấm quân bao vây tiêu trừ sao?”

Chử Thiệu Lăng trầm mặc một lúc lâu, lắc đầu: “Không cần, ta ngược lại muốn nhìn xem... nhìn xem lão Tam có thể đi được bao xa.”

Vương Mộ Hàn hầu hạ Chử Thiệu Lăng nửa đời người, không sai biệt lắm có thể đoán biết trong lòng chủ tử đang nghĩ cái gì, nhin không được khuyên nhủ: “Tam hoàng tử sợ là không đánh được vào tận cùng bên trong, điện hạ tính toán... quả thật khó, quân tử không đứng dưới tường nguy, điện hạ trước tự mình bảo trọng mới tốt.”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Ta đương nhiên biết hắn sẽ không thực hiện được, nhưng đến lúc đó rối loạn, hoàng đế nếu có chuyện gì, kia tất nhiên là bị phản quân làm hại, không phải sao?”

Vương Mộ Hàn nháy mắt hiểu được, trong lòng không khỏi lạnh lẽo, Tử Quân Hầu bị hoàng đế qua sông đoạn cầu, Lăng Hoàng hậu lại vì hoàng đế chuyên sủng Lệ tần mà chịu nhục, mấy năm nay Chử Thiệu Lăng cũng vì hoàng đế bắt công mà vài lần suýt chết, nỗi hận trong lòng Chử Thiệu Lăng hẳn hiểu được, nhưng

hai chữ “trung quân” đã từ lâu khắc sâu vào trong khung, Vương Mộ Hàn do dự nửa ngày, thấp giọng nói: “Điện hạ nhất định phải động thủ sao?”

“Không phải ta muốn động thủ, là Chữ Thiệu Mạch muốn động thủ.” Chữ Thiệu Lăng vuốt vuốt tay áo, “Kết quả thế nào ta cũng không biết, nếu hấn ngay cả cửa cung cũng không vào được ta tất nhiên không cần làm cái gì, thôi thì nhìn đi...”

Vương Mộ Hàn lo lắng không thôi: “Tuy nói như vậy... nhưng nô tài vẫn lo lắng an nguy của Vương gia a.”

Chữ Thiệu Lăng hiện giờ lại chỉ lo lắng Vệ Kịch, còn có một khắc đồng hồ cửa cung liền đóng, khiến Vệ Kịch xuất cung vẫn kịp, Chữ Thiệu Mạch biết mình ở trong cung, tất nhiên sẽ không lãng phí thời gian đi đường vòng qua vương phủ, bên kia là an toàn nhất.

Nhưng thời gian này đưa Vệ Kịch rời khỏi bên cạnh mình Chữ Thiệu Lăng như thế nào cũng sẽ lo lắng, vả lại đồ ngốc kia khẳng định sẽ không chịu rời đi, Chữ Thiệu Lăng hít sâu một hơi, nói: “Gọi Vệ Kịch đi Bích Đào uyển, ta ở bên kia chờ hấn.”

Vương Mộ Hàn cúi đầu đi.

Trong Bích Đào uyển vẫn vắng không, Chữ Thiệu Lăng chậm rãi dạo qua một vòng đi vào tấm điện, bài trí trong nội thất đều đã thay đổi, đệm chăn cũng là mới, ngồi chờ trên giường giờ chăn mềm, bên ngoài Vệ Kịch cùng bọn thị vệ đều đã đến, nghi hoặc hỏi: “Điện hạ?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Lại đây, mấy ngày chưa đến đây, có nhớ không?” Bạn đang ?

Vệ Kịch dừng một lát, nhớ đến vừa rồi nhìn đến cảnh sắc quen thuộc bên ngoài, gật gật đầu: “Nhớ.”

Chữ Thiệu Lăng ngoắc khiến cho Vệ Kịch đến gần, lời kéo làm cho hấn ngồi bên cạnh mình, nhỏ giọng trách: “Cho người lại đây nghỉ một lát, chính là không nghe, đứng một đêm không phiền lụy sao?”

Vệ Kịch nở nụ cười, lắc đầu: “Không phiền lụy.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, ôm lấy Vệ Kịch hôn hôn trán hấn, từ trong lòng lấy ra một bình bạch ngọc, đổ một viên thuốc ra lòng bàn tay, nói: “Há mồm.”

Vệ Kịch nghe lời hé miệng, Chữ Thiệu Lăng đem thuốc bỏ vào miệng Vệ Kịch, ngón tay còn thuận tiện sờ sờ đầu lưỡi mềm mại của Vệ Kịch, Vệ Kịch thoáng đỏ mặt, ngửa đầu nuốt xuống, liếm liếm môi hỏi: “Điện hạ cho thần ăn cái gì?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Ăn xong rồi mới hỏi, không sợ ta cho người ăn độc được?”

Vệ Kịch thật thành thực lắc đầu: “Không sợ, điện hạ đưa độc được thần cũng ăn.”

“Ta nở lòng nào cho người ăn độc được...” Chữ Thiệu Lăng cười khê, ôm lấy Vệ Kịch cùng nằm trên giường, chậm rãi nói, “Sợ người ở bên ngoài đứng nửa ngày chịu lạnh, chỉ là thuốc bình thường mà thôi, có lạnh không?”

Bàn tay Chữ Thiệu Lăng chui vào trong áo Vệ Kịch, trêu đùa: “Để ta sờ sờ...”

Chữ Thiệu Lăng vuốt phải chỗ ngực của Vệ Kịch, Vệ Kịch cười cười lùi vào trong trốn, nhỏ giọng cầu xin: “Ha ha... thần không lạnh, điện hạ, điện hạ không cần trở về Từ An điện sa?”

“Trước không quay về, trông chừng nửa ngày cũng mệt mỏi, nghỉ một lát.” Chữ Thiệu Lăng sửa lại xiêm y cho Vệ Kịch, sủng ái để Vệ Kịch gối đầu lên cánh tay mình, thấp giọng hỏi: “Mệt mỏi sao?”

Vệ Kịch xoa nhẹ ánh mắt, gật đầu: “Có chút mệt.”

Chữ Thiệu Lăng vỗ vỗ sau lưng Vệ Kịch, thấp giọng nói: “Vậy liền ngủ một lát, ta cũng nghỉ ngơi một hồi.”

Vệ Kịch mệt đến không mở được mắt, không bao lâu đã ngủ say, Chữ Thiệu Lăng chậm rãi đứng dậy, nhẹ tay nhẹ chân đắp chăn cho Vệ Kịch, xoay người đi ra ngoài.

Thị vệ của Chữ Thiệu Lăng đều canh giữ ở bên ngoài, Chữ Thiệu Lăng thấp giọng phân phó Vương Mộ Hàn: “Ở đây trông chừng, không được cho bất kỳ kẻ nào đi vào, nếu có chút vạ nhất...ở trên bàn trong phòng có trà lạnh, trực tiếp tắt lên mặt hấn có thể tỉnh lại.”

Bích Đào uyển cách những nơi khác rất xa, người của Chử Thiệu Mạch cho dù có nhiều gấp đôi cũng không thể nào đánh đến, nhưng Chử Thiệu Lăng vì dự phòng vạn nhất vẫn làm đủ hai tay chuẩn bị, sau khi phân phó tốt mọi chuyện liền đi lên phía trước.

69. Chương 69

Trong Từ An điện, tiếng kêu thảm thiết của Chân Tư vẫn chưa ngừng lại, cung nhân cứ một chậu lại một chậu máu loãng đem ra, Thái hậu nhìn thấy lo lắng không thôi, đã gần hai canh giờ, lại sinh không được, Chân Tư cũng đã gần không còn khí lực, Thái hậu phân phó người đem cháo nấu hảo đưa vào trong, Tôn ma ma đỡ lấy Thái hậu khuyên nhủ: “Thái hậu tĩnh tĩnh tâm, nghe bà đỡ nói tinh thần của nương nương vẫn còn rất tốt, vẫn có thể chịu đựng thêm một canh giờ.”

Thái hậu dùng khăn tay đè lại thái dương, thở dài nói: “Rốt cuộc còn cần chút thời gian.... Năm đó khi ai gia sinh hoàng đế cũng như vậy, sớm trước nửa tháng đã vỡ nước ối, thiếu chút nữa mệnh của ai gia cùng hoàng đế cũng đều....”

Tôn ma ma trấn an mỉm cười: “Đó là Thái hậu phúc khí lớn, Thái hậu cũng dùng vài thứ đi, trông chừng nửa ngày cũng nên dói bụng.”

Thái hậu lắc đầu, đi đến giường ở phía đông phòng nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi, Tôn ma ma thấp giọng khuyên nhủ: “Ngày gần đây nương nương theo ẩm thực không dùng bao nhiêu, có cần để ngự y khai chút được hay không? Không thể cứ như vậy đi?”

Thái hậu mở mắt ra, vừa muốn nói chuyện, Chử Thiệu Lăng từ bên ngoài đi đến, Tôn ma ma vội vàng nói: “Điện hạ khuyên khuyên nương nương đi, tốt xấu cũng ăn một chút gì đó.”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Hoàng tổ mẫu tất nhiên là ngại thực vật ma ma chuẩn bị không vừa miệng, Tôn nhi vừa mới đi lấy một chén cháo gạo ngũ sắc cho Hoàng tổ mẫu, hương tao áp tẩm vừa hảo.”

Chử Thiệu Lăng tự mình mở ra thực hộp đem cháo cùng điểm tâm dọn ra, cười nói: “Ta cùng Hoàng tổ mẫu cùng nhau dùng một chút đi.” Nói xong lấy một thìa sứ múc một chén cháo, tự mình đưa đến trước mặt Thái hậu, Thái hậu vốn không muốn ăn cái gì, thấy Chử Thiệu Lăng như vậy cũng không tốt từ chối, cười nói: “Thôi, nói không lại người.”

Thái hậu liền ăn nửa bát cháo, Chử Thiệu Lăng chính mình cũng dùng một ít, sau khi Thái hậu dùng xong sắc mặt lại càng thêm mệt mỏi, lúc đầu còn cùng Chử Thiệu Lăng câu được câu không nói chuyện, chẳng bao lâu sau đã tựa trên tháp ngủ, Tôn ma ma vội lấy một cái chăn đến đắp lên cho Thái hậu, Chử Thiệu Lăng nhẹ giọng phân phó: “Hoàng tổ mẫu mệt, ma ma trông chừng người đi.”

Tôn ma ma gật đầu, nhẹ giọng nói: “Nếu không điện hạ cũng nghỉ một lát?”

Chử Thiệu Lăng lắc đầu, quay đầu phân phó người đem bàn ăn hai người vừa dùng xong dọn đi, chính mình mang người đi ra bên ngoài.

Chử Thiệu Lăng quay đầu quét mắt nhìn đồng hồ nước bằng ngọc thạch khắc hoa trong điện, giờ Tý.

Nên chiếu ứng đều đã chiếu ứng, nên chuẩn bị cũng đã chuẩn bị, Chử Thiệu Lăng đi xuống thềm đá thấp giọng phân phó tùy tùng: “Chân tần khó sinh, tâm thần không yên, sai người đem toàn bộ cung nhân của Vĩnh Phúc cung gọi đến, rồi đem cấm vệ xung quanh Vĩnh Phúc cung cũng điều lại đây, làm cho Chân tần an tâm.”

Tùy tùng khom người đáp ứng rồi đi, Chử Thiệu Lăng xoa xoa ấn đường, Vĩnh Phúc cung cách Thừa Càn cung của hoàng đế không bao xa, thủ vệ bên kia sẽ càng nhiều càng tốt một ít, Chử Thiệu Lăng lại nhìn thoáng qua đồng hồ nước, nửa canh giờ trước hoàng đế mới vừa trở về Thừa Càn cung, lúc này hẳn là chưa ngủ, trong chốc lát sợ là có chút phiền phức....

Bây giờ Chữ Thiệu Lăng còn không xác định Chữ Thiệu Mạch sẽ từ bên nào đánh tiến vào, muốn Chữ Thiệu Lăng nói, dễ dàng công phá nhất là Huyền Vũ môn, khoảng cách đến Thừa Càn cung cũng gần, nhưng nếu từ Mộc Lan bãi sẵn một đường đánh đến, vẫn là Thuận Trinh môn dễ dàng hơn một chút, Chữ Thiệu Lăng nhẹ vuốt ve ngọc bội bên hông, mặc kệ hẳn là từ bên nào đánh tới, đến lúc đó chính mình chỉ cần nói Thái hậu không tốt, trực tiếp điều cấm vệ đến bên này....

Chữ Thiệu Lăng lẳng lặng nhìn bầu trời tối đen ngoài điện, chỉ mong mãng phu Chữ Thiệu Mạch kia có thể phá tan cửa thành đánh vào đi, nếu ngay cả cửa cung đều không phá được, vậy chính mình cũng không cần lại hao tâm tổn trí.

Chữ Thiệu Mạch mặc dù không quá thông minh cũng biết mình lần này là tên đã lên dây không thể quay đầu lại, trước khi động thủ làm không ít kế hoạch chu toàn, cũng nghe theo kế sách mưu sĩ Thính Vũ dâng lên, khi vào cửa thành Chữ Thiệu Mạch khiến thân vệ đập cửa, hô to nói Tam hoàng tử trong lúc sẵn sẵn ở Mộc Lan bãi sẵn bị thương, cần phải cấp tốc hồi cung tuyên thái y tặc mệnh, binh sĩ tiểu tướng thủ đêm ở bắc thành môn cũng không hỏi hoàng tử vì sao bị thương vì sao chậm trễ trị liệu, cũng không hỏi hoàng tử bị thương ở đâu, vừa thấy là tam hoàng tử, sau khi xác định không có nhầm lẫn liền trực tiếp mở cửa thành, hai nghìn tướng sĩ che giấu ngoài thành vừa thấy liền nhất tề xông lên công phá cửa thành Bắc, sau khi đoạt lệnh bài, đoàn người tiến thẳng đến nội thành!

Sợ kinh động cấm quân, động tác của thân quân Chữ Thiệu Mạch cực nhanh, không bao nhiêu công phu đã chạy đến nội thành, lần này Chữ Thiệu Mạch lại tiếp tục dùng biện pháp vừa rồi, lệnh cho mọi người tránh đi hơn trăm trượng, chỉ chừa mười người nâng chính mình, cấm lệnh bài nói khi sẵn thú bị thương muốn vào cung tuyên thái y khai mật được, người trong nội thành không nghĩ nhiều cũng vội vàng đem cửa thành mở ra, cùng một biện pháp, thành công đánh vào nội thành.

Một chuyến này Chữ Thiệu Mạch đi đến xuôi gió xuôi nước, hơn hai nghìn người chỉ thiệt hại không đến trăm người, những thân binh đều sĩ khí đại chấn, Chữ Thiệu Mạch mừng rỡ, trước liền phong thưởng cho bộ hạ đặc lực nhất khi công thành vừa rồi, chỉnh sửa đội ngũ chuẩn bị công tiến hoàng cung, chính là Chữ Thiệu Mạch không chọn Huyền Vũ môn thủ vệ ít nhất, cũng không chọn Thuận Trinh môn cách chỗ mình gần nhất, mà là ngựa mặt lên trời cười lớn, thay đổi tuyến đường đi từ Ngọ môn hướng qua Kim Thủy kiều thẳng đến Phụng Thiên môn, Chữ Thiệu Mạch muốn tỏ rõ, hẳn không phải loạn thần tặc tử, hẳn muốn từ cửa chính tiến công cấm cung!

Phụng Thiên môn, là cửa cung nguy nga to lớn nhất hoàng cung, cũng là cửa chính của hoàng cung, đối diện cửa Phụng Thiên môn là nơi mỗi ngày các đại thần cùng hoàng đế tảo triều, so các nơi khác cấm quân tuần tra ở đây nhiều hơn đến ba lần, cho dù là Chữ Thiệu Lăng liệu sự như thần, cũng trăm triệu lần không nghĩ đến Chữ Thiệu Mạch này muốn tự sát hay sao, mới có thể theo Phụng Thiên môn tiến vào.

Khi bên ngoài Phụng Thiên môn nháo lên, Chữ Thiệu Lăng đang tại an bài những công việc cuối cùng, khi nào đốt lửa, làm sao đem phản quân dẫn đến Thừa Càn cung, mọi thứ đều đã kế hoạch hảo, sự vô toàn điện, chỉ còn chờ Chữ Thiệu Mạch đánh tiến vào, giờ Tý canh ba cung nhân bên ngoài hoang mang rối loạn chạy đến báo tin: “Tam hoàng tử... Tam hoàng tử mang người đến Phụng Thiên môn muốn tiến vào cấm cung! Hiện giờ đã qua cầu Kim Thủy, Đại hoàng tử...”

Chữ Thiệu Lăng cảm thấy trong đầu “ông” một tiếng, trong lòng mắng to Chữ Thiệu Mạch này đúng là đồ ngu, quả thực không nên trọng dụng, trừ tính nhiều ngày như vậy hiện giờ lại thất bại trong gan tấc! Thân vệ của Chữ Thiệu Lăng nghe thấy cũng cảm thấy không biết nói gì, chỉ biết đại sự hôm nay đã thất bại.

Đừng nói Chữ Thiệu Mạch chỉ có hai nghìn nhân mã, cho dù nhiều hơn gấp đôi cũng không có khả năng có thể xông vào Phụng Thiên môn, cho dù là xông vào Phụng Thiên môn, tiền triều cách hậu cung xa như vậy, lại cách bao nhiêu tầng cấm vệ, có đánh thế nào cũng đánh không đến hậu cung bên này, đừng nói chỉ là hoàng đế ở Thừa Càn cung, Chữ Thiệu Lăng ghen một bụng hỏa, ngoan giọng mắng: “Lão Tam đại nghịch bất đạo, bốn vương đi bắt hẳn!”

Hiện giờ Chữ Thiệu Lăng chỉ hận không thể tự tay đâm Chữ Thiệu Mạch, đang lúc muốn đi ra ngoài, Thục phi từ bên trong nghiêng ngả lao đảo đỡ cung nhân đi ra, vội la lên: “Thái hậu đâu? Chân tần xuất huyết thật nhiều, này... vậy phải làm sao bây giờ, bà đỡ bên trong hồi bốn cung giữ đại nhân hay hài tử, này... bốn cung làm sao dám làm chủ a?”

Thục phi thấy Chữ Thiệu Lăng không nói lời nào liền muốn tiến vào tìm Thái hậu, Chữ Thiệu Lăng ngăn lại, lạnh giọng nói: “Thái hậu chỉ vừa chớp mắt.”

Thục phi luôn luôn sợ Chữ Thiệu Lăng, nghe vậy không dám lại đi vào bên trong, nhưng cũng không dám chịu trách nhiệm lớn như vậy, vội la lên: “Kia Đại hoàng tử nói làm sao bây giờ? Nô tài đi Thừa Càn cung còn chưa trở lại, bổn cung...”

Chữ Thiệu Lăng đưa mắt nhìn về phía thiên điện, nói: “Hỏi ý của chính Chân tần đi.” Nói xong mang người đi trước.

Thục phi muốn hỏi nữa cũng không được, không có cách nào chỉ phải nắm tay cung nhân trở lại thiên điện.

Hiện giờ con cờ Chữ Thiệu Mạch này đã không thể dùng, Chữ Thiệu Lăng vừa đi ra ngoài vừa phân phó: “Sai người truyền tin cho Hoàng thượng, lại mệnh lệnh phía trước, bên trong cung hậu điện Thái Hòa điện, còn có toàn bộ cấm quân trong Càn Thanh cung hợp lực bao vây tiêu trừ phản quân.”

Một thân vệ do dự một lát, hỏi: “Vương gia... có cần phải nhắc nhở bọn họ không được bị thương Tam hoàng tử không?”

Chữ Thiệu Lăng liếc mắt nhìn thân vệ kia, thần nhiên nói: “Hiện tại tha hửn, Hoàng thượng sẽ bỏ qua hửn?”

Thân vệ không dám lại nhiều lời, vội thân vệ nhanh chóng đi truyền tin, còn lại sau khi ra Từ An điện liền rút trường đao, theo sát Chữ Thiệu Lăng đi ra Đại điện.

Một thân vệ của Chữ Thiệu Lăng đi Bích Đào uyển truyền tin cho Vương Mộ Hàn, Vương Mộ Hàn sau khi biết rõ tình hình cũng thở dài một hơi, nói: “Thôi, vốn cũng không có bao nhiêu phần thắng, chỉ là không nghĩ đến lại vì bước này mà hỏng đại sự, này... Haizz!”

Bên trong nhà nhỏ bằng gỗ, đuôi lông mày Vệ Kịch hơi giật giật, trong lúc nửa tỉnh nửa mê nghe toàn bộ lời nói của Vương Mộ Hàn, Vệ Kịch muốn tỉnh lại, nhưng chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng, mi mắt nặng trĩu....

“Ai... công công nói đúng, vốn cũng không có bao nhiêu phần thắng, lúc trước Vương gia cũng nói, sợ là đánh không đến Thừa Càn cung đâu, vậy chúng ta cũng không cần phải động thủ, nhưng...ai có thể nghĩ đến Tam hoàng tử lại từ cửa chính đánh tiến vào! Là điên rồi đúng không?! Này... không phải là do điện hạ chúng ta suy nghĩ không chu toàn, trở về công công khuyên nhủ Vương gia, ta đây cũng đều ghen cả một bụng khí!”

“Điện hạ tâm như minh kính, không sao.... Hoàng thượng đâu? Nói như thế nào?”

“Hoàng thượng? Nghe nói Tam hoàng tử đánh vào trong cung, phạm vào tâm bệnh không rời được giường, phái điện hạ đem quân đến Đại điện bao vây tiêu trừ đâu.”

“A... hiện tại điện hạ đã dẫn người đi Phụng Thiên môn?”

“Ân, bên kia có phản quân còn có cấm quân, thực loạn, điện hạ muốn tự mình đi tọa trấn...”

Vệ Kịch lúc tỉnh lúc mê, nghe thấy vài câu này, không khỏi lo lắng cho an nguy của Chữ Thiệu Lăng, trong lòng khẩn trương, Chữ Thiệu Lăng sợ có hại cho thân thể hửn nên hạ được rất nhẹ, lúc này được hiệu đã qua được một nửa, hửn miễn cưỡng có thể mở mắt, Vệ Kịch nhìn nhìn bên ngoài, quay đầu lấy chén trà đặt bên cạnh nhuyển thấp trực tiếp tát lên mặt, một lát sau mới triệt để tỉnh táo, xoay người lại, Vệ Kịch nhìn nhìn bên ngoài, khinh thủ khinh cước mở cửa sổ nhảy ra ngoài, vòng qua hành lang gấp khúc ở cửa sau thẳng đến Phụng Thiên môn!

Vệ Kịch đoán được Chữ Thiệu Lăng đại khái là từ Từ An điện đi Phụng Thiên môn, sau khi ra khỏi Bích Đào uyển vòng qua ngự hoa viên chạy về phía Càn Thanh môn, vạn hạnh hiện giờ trong cung đã cực loạn, cũng không có người chú ý đến Vệ Kịch, khi Vệ Kịch chạy đến Càn Thanh môn, thị vệ bên này đều đã bị Chữ Thiệu Lăng điều đi, trong ngoài Càn Thanh điện một bóng người cũng không có, Vệ Kịch bỗng nhiên luống cuống, Chữ Thiệu Lăng đâu? Những người kia đâu?

Lúc này Vệ Kịch đã hoàn toàn thanh tỉnh, dùng sức lắc lắc đầu làm cho chính mình dừng hoảng hốt, hảo hảo ngẫm lại hiện tại Chữ Thiệu Lăng có khả năng ở đâu nhất, nhưng mà quan tâm sẽ bị loạn, Vệ Kịch đứng bên ngoài Càn Thanh cung không một bóng người, trong lòng càng gấp....

“Vệ Kịch? Là Vệ Kịch sao?!”

Vệ Kịch vội vàng xoay người lại, Chữ Thiệu Lăng mang theo mọi người bước nhanh đi đến, nguyên bản Chữ Thiệu Lăng muốn vòng qua Càn Thanh cung, từ đằng sau đi qua, lại vô ý quay đầu, liền nhìn thấy Vệ Kịch thần sắc kích động đứng dưới trần đèn lồng, đêm nay tâm tình của Chữ Thiệu Lăng thay đổi vô chừng, hiện giờ ở nơi này nhìn thấy Vệ Kịch, trong lòng lại đột nhiên bình tĩnh lại.

Chữ Thiệu Lăng sai bước đi đến bên người Vệ Kịch, kéo tay hắn, gấp giọng nói: “Người làm sao lại đi ra?!”

Vệ Kịch không biết nói như thế nào, rõ ràng là Chữ Thiệu Lăng kê thuốc mê để lại hắn trong Bích Đào uyển, hiện giờ ngược lại thành chính mình đuối lý, Vệ Kịch cúi đầu: “Thần... thần lo lắng điện hạ.”

Mười mấy thân vệ của Chữ Thiệu Lăng đứng cách hai người mấy trượng đều ngừng lại, liêm thanh nín thở không nói một lời, tóc Vệ Kịch bị gió thổi loạn, xiêm y lúc leo qua cửa sổ cũng bị cắt mấy chỗ, trên mặt đều là kích động, hai mắt lại tránh đi chính mình, có lo lắng, lại càng nhiều hơn là sợ hãi.... Trái tim trải qua tôi luyện của Chữ Thiệu Lăng, giờ phút này bỗng nhiên trở nên mềm mại, Vệ Kịch ở bên ngoài... chưa bao giờ thất thổ như vậy.

Kế hoạch lợi dụng Chữ Thiệu Mạch thất bại, nói trong lòng Chữ Thiệu Lăng không tức giận là giả, nhưng hiện giờ nhìn Vệ Kịch bình an vô sự đứng bên cạnh mình, bộ dáng vội vã lo lắng cho mình, Chữ Thiệu Lăng đột nhiên cảm thấy những chuyện phiền lòng đó chẳng là gì, ý chí bao quát tứ hải của Chữ Thiệu Lăng hiện giờ lại trở nên rất nhỏ, chỉ chứa được Vệ Kịch một người.

Chữ Thiệu Lăng chính mình cũng cảm thấy không thể tin được, giờ phút này cư nhiên trong đáy lòng hắn lại tràn đầy sung sướng, Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười, sủng nịch lại bất đắc dĩ xoa đầu Vệ Kịch, thấp giọng nói: “Thôi, đi theo ta....”

Hai người cùng đi đến điện Thái Hòa, hiện giờ cấm quân đã bao vây quân lính của Chữ Thiệu Mạch, trải qua nửa canh giờ chiến đấu, hai nghìn phản quân chỉ còn lại không đến trăm người, bọn họ vây Chữ Thiệu Mạch đang cố gắng chống cự đến cùng vào giữa, Chữ Thiệu Lăng đứng ở hành lang sơn đỏ yên lặng nhìn Chữ Thiệu Mạch cách đó không xa liều chết giãy dụa, Chữ Thiệu Lăng quay đầu hỏi Vệ Kịch: “Xa như vậy, nếu người dùng cung tiễn bắn trúng mục tiêu không?”

Vệ Kịch nhìn nhìn gật đầu nói: “Bắn trúng.”

“Sẽ không làm người khác bị thương?”

Vệ Kịch lại nhìn một lần nữa khoảng cách, lắc đầu: “Sẽ không.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê, sai người lấy đến một lực quân cung (quân là đơn vị đo lường thời xưa của TQ, 30 cân = 1 quân), đưa cho Vệ Kịch, nói: “Ngày này không thể uống công vội vã, bắn trúng vài cái tính vài cái, một lát đêm đầu người tính vào quân công của người.”

Vệ Kịch gật gật đầu, rút một mũi tên lên dây cung, cánh tay dùng sức một tay đem cung kéo căng, hơi hơi nheo lại mắt trái, đột nhiên buông ra dây cung, mũi tên gào thét nhắm về phía phản quân, trong chớp mắt lấy đi tính mạng một người!

“Hảo! Không hổ là thân vệ đắc lực nhất của bốn vương!” Chữ Thiệu Lăng cười cười, “Tiếp tục.”

Vệ Kịch cúi đầu: “Là.” Nói xong lại rút một mũi tên, tiễn vô hư phát, không bao lâu đã lấy mạng ba mươi mấy người, từng người phản quân bị cấm quân cùng Vệ Kịch tiêu diệt, chỉ còn lại có vài người vây quanh Chữ Thiệu Mạch.

Giờ phút này Chữ Thiệu Mạch giống như điên rồi, dựa vào địa thế hiểm trở mà chống cự, cấm vệ lại kiên kị thân phận Hoàng tử của hắn không dám xuống tay, Chữ Thiệu Lăng cười lạnh: “Chỉ là khốn thú mà thôi.”

Vệ Kích lại rút lấy một mũi tên, kéo căng dây cung liền buông tay, cổ tay Chữ Thiệu Mạch bị trúng tên, không khỏi làm rơi đại đao trên tay, cầm vệ liền thừa cơ hội vây lên đem Chữ Thiệu Mạch trói lại.

Chữ Thiệu Lăng cất cao giọng nói: “Tam hoàng tử Chữ Thiệu Mạch, tư tàng binh mã, ban đêm thiện sấm cầm cung, mưu đồ gây rối, tạm giải vào Tông Nhân phủ, chờ Hoàng thượng đích thân xử lý.”

Chữ Thiệu Mạch vẫn không ngừng quát to, bị cầm vệ áp giải đưa đến Tông Nhân phủ.

Một vài thái giám vội vàng chạy đến điện Thái Hòa, khom người nói: “Đại hoàng tử, giờ Sửu hai khắc Chân tần nương nường hạ sinh tiểu hoàng tử, mẫu tử đều bình an.”

70. Chương 70

Chữ Thiệu Lăng sai người thu thập tàn cục ở Phụng Thiên môn, chính mình mang theo thân vệ trở về Từ An điện, Thái hậu đã tỉnh dậy, đang thu xếp Chân Tư, thấy Chữ Thiệu Lăng đến rất cuộc yên tâm, vội hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! Những phản tặc đó đã bị bắt chưa?”

Chữ Thiệu Lăng thấp giọng nói: “Chữ Thiệu Nguyên sợ là bị gian thần mê hoặc, mới làm ra chuyện như vậy, hiện giờ phản quân đều đã bị tiêu diệt, trừ bỏ... Chữ Thiệu Mạch.”

Thái hậu mặt mũi nhuần ần đường: “Đừng nói đến súc sinh kia, chờ phụ hoàng người nổi giận thôi.... Người lại có thêm một đệ đệ.”

“Chúc mừng hoàng tổ mẫu.” Chữ Thiệu Lăng không chút nào để ý, đứa nhỏ này kém hẳn gần hai mươi tuổi, căn bản là không nằm trong phạm vi suy xét của Chữ Thiệu Lăng, “Chân tần thế nào?”

Thái hậu thở dài: “Lúc này đã thiếp đi, cuối cùng cũng giữ được mệnh, lần này nàng có mang thật sự rất vất vả, gây sức ép một đêm, cũng may cuối cùng mẫu tử đều bình an, chính là.... Thân mình nàng đã sớm bị được kia làm hại, hiện giờ lại khó sinh... khí huyết đều quá kém, sợ là sau này nếu có phúc có con, cũng sẽ muốn mệnh nàng.”

Chữ Thiệu Lăng không nói tiếp, hỏi: “Phụ hoàng đâu?”

Thái hậu nghe vậy trầm mặt, thần nhiên nói: “Bị chuyện ở Phụng Thiên môn chấn kinh, hiện giờ không ngồi dậy được, các ngự y đang nhìn đầu, bây giờ ai gia đi xem.”

Chữ Thiệu Lăng âm thầm cười lạnh, cái này đã sợ hãi, nếu không phải đồ ngu Chữ Thiệu Mạch làm hỏng việc, chỉ sợ hạo phụ hoàng của hắn lại càng không chịu nổi, Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt, chuyện qua coi như xong, về sau hắn vẫn còn cơ hội.

Nhi tử còn không thể trông cậy vào bằng tôn tử, Thái hậu càng thêm không vừa lòng hoàng đế, nhưng nói thế nào cũng là hài tử của mình, Thái hậu thở dài, dặn dò Chữ Thiệu Lăng vài câu liền mang người đi Thừa Càn cung.

Chữ Thiệu Lăng đưa Thái hậu đi ra ngoài, quay lại sai người đi kiểm tra mọi người trong cung, so sánh đầu người, tới tới lui lui kiểm tra hai lần, sau khi xác định không còn phản quân nào trà trộn Chữ Thiệu Lăng mới yên tâm, không khỏi lại thầm mắng Chữ Thiệu Mạch thật sự là bao cô, dẫn theo nhiều người như vậy tiến vào, tìm một đội người giả làm cầm vệ quân thừa dịp rối loạn trà trộn vào, đến một lần nội ứng ngoại hợp thì tốt hơn bao nhiêu, trong đầu chỉ có một căn cân, lại bị mình tiêu diệt dễ dàng như vậy.

Vệ Kích không biết kế hoạch của Chữ Thiệu Lăng, sau khi kiểm tra đối chiếu hoàn tất xong cũng thoải mái không ít, thừa dịp không có ai nhẹ giọng hỏi Chữ Thiệu Lăng: “Điện hạ... khi nào chúng ta mới xuất cung?”

Một ngày nay náo loạn, Chữ Thiệu Lăng cũng mệt mỏi, xoa nhẹ tóc Vệ Kích: “Hùng đông trở về đi.”

“Lệ tần cùng Tam hoàng tử làm sao?” Vệ Kích nghĩ nghĩ nói, “Nếu không, chờ hoàng thượng xử trí bọn họ xong điện hạ lại trở về?”

Chữ Thiệu Lăng lắc đầu: “Không cần thiết, sau lần này những người đó tất nhiên không gượng dậy nổi, quan tâm làm gì.... Đói bụng không?”

Vệ Kích lắc đầu, nhìn nhìn Chữ Thiệu Lăng, lại khẽ gật đầu, thấp giọng nói: “Có một chút.”

Chữ Thiệu Lăng sai người đưa điểm tâm đến, hai người ở trong phòng uống trà ăn hai đĩa điểm tâm, chờ đến hừng đông, có người của Thừa Càn cung đến nói hoàng đế đã ngủ, Chữ Thiệu Lăng lại cẩn thận hỏi Tôn ma ma đến truyền lời vài câu, Tôn ma ma thấp giọng nói thật với Chữ Thiệu Lăng: “Sợ là bị trúng gió một hồi.”

Chữ Thiệu Lăng không lại nói gì, phân phó Tôn ma ma vài câu liền để người đi.

Chữ Thiệu Lăng tự mình tổng xuất mấy vị công chúa ngày hôm qua bị giữ lại trong cung, lại cùng người của Tông Nhân phủ thương lượng nửa ngày chuyện của Chữ Thiệu Mạch mới tạm kết thúc, sai người nói cho Thái hậu hẳn một mẻ, liền mang theo Vệ Kích hồi phủ.

Một ngày một đêm này, hai người đều chưa ai chợp mắt, sau khi trở lại tắm điện vào trong phòng thoát ngoại bào đều ngủ say, trong lúc này, mấy lần có người đến Vương phủ cầu kiến đều bị Vương Mộ Hàn cản lại, hai người vẫn cùng nhau ngủ đến trưa.

Vệ Kích ngủ rất không an ổn, đều tỉnh dậy mấy lần, nhìn thấy Chữ Thiệu Lăng an ổn nằm bên cạnh mới nhắm mắt lại, giờ Tỵ Chữ Thiệu Lăng trước tiên tỉnh lại, nhìn quanh thăm dưới mắt Vệ Kích có chút đau lòng, đồ ngọc này....

Chữ Thiệu Lăng vừa nghiêng thân, Vệ Kích lập tức mở mắt, nhìn nhìn bên ngoài: “Chính Ngọ sao?”

“Chưa đến, mệt mỗi thì ngủ một lát.” Chữ Thiệu Lăng dùng tay che mắt Vệ Kích, “Đói bụng lại tỉnh.”

Vệ Kích đưa tay khoát lên tay Chữ Thiệu Lăng ngáp một cái, nghĩ nghĩ nói: “Tối hôm qua, thần mơ hồ nghe thấy... nghe thấy Vương công công nói điện hạ nổi giận, làm sao điện hạ lại nổi giận?”

Chữ Thiệu Lăng trong lòng khẽ động, thản nhiên nói: “Chữ Thiệu Mạch dám sấm cấm cung, ta đương nhiên nổi giận, thật không muốn ngủ?”

“Không mệt.” Vệ Kích cầm tay Chữ Thiệu Lăng kéo ra, mỉm cười, “Thần còn ngủ nhiều hơn điện hạ một canh giờ đâu.”

“Nói đến chuyện này ta còn chưa thăm qua người.” Chữ Thiệu Lăng ngồi dậy, tựa trên khung giường chạm rồng khắc hoa, “Khi nào thì tỉnh?”

Vệ Kích đem như thế nào nghe thấy lời nói của Vương Mộ Hàn đều kể ra, làm sao trốn ra, lại làm sao gặp Chữ Thiệu Lăng, toàn bộ đều nói, sau khi Chữ Thiệu Lăng nghe xong gật đầu, cười lạnh nói: “Càng ngày càng có bản lĩnh, ta vẫn còn rất mềm lòng, trực tiếp cho người ăn nhiều mấy khóa được, cho người ngủ thẳng đến trời sáng mới tốt.”

Vệ Kích chợt dạ, cúi đầu nói: “Thần... thần lo lắng điện hạ.”

“Ta còn cần phải để người lo lắng sao?” Mỗi lần gặp gỡ loại chuyện này, Chữ Thiệu Lăng đều không khỏi nhớ đến cảnh tượng Vệ Kích đâm máu mà chết ở kiếp trước, đây là căn châm trong lòng Chữ Thiệu Lăng, cố tình lại không thể nói cho Vệ Kích, cho nên mỗi khi nguy cấp, Chữ Thiệu Lăng nghĩ đến đầu tiên đầu là đem Vệ Kích giấu đi bảo hộ thật kỹ, nhưng đồ ngọc này trong lòng chỉ có chính mình, càng là tình huống khẩn cấp lại càng muốn dán lên cùng hắn, Chữ Thiệu Lăng lạnh mặt, “Bên cạnh ta chỉ có một mình người là thị vệ sao? Lại nói hiện giờ người đã có tiếng nói trong quân, sớm đã không phải là thị vệ của ta, việc này đã sớm không cần người quan tâm, ta đã nói rồi, mọi việc người chỉ cần tự bảo vệ mình là được.”

Chữ Thiệu Lăng vừa nói ra đã hối hận, Vệ Kích chưa từng tha chân sau chính mình, ngược lại, mỗi lần đều là hắn trợ giúp mình rất nhiều, những lời này thật sự rất cay nghiệt, vừa muốn lại nói hai câu lời dịu dàng, Vệ Kích đã tiếp lời: “Thần đều biết, bên người điện hạ chưa bao giờ để ý thiếu một người như thần, nhưng... cho dù điện hạ không cần, thần cũng nguyện ý lo lắng cho điện hạ, bảo hộ điện hạ, hiện giờ thần bất quá là dựa vào điện hạ dù dẫu mới có được một chức quan trong quân, ngày sau cho dù có may mắn được thăng quan, thần... thủy chung cũng chỉ là thị vệ của điện hạ.”

Kỳ thật Vệ Kịch không hiểu được ý tứ của Chữ Thiệu Lăng, nguyên bản chuyện đi trong quân, hẳn cùng Chữ Thiệu Lăng đều cảm thấy thích hợp, hiện tại nghe Chữ Thiệu Lăng nói những lời này, Vệ Kịch cũng đã cảm thấy hết hoảng, cho đến bây giờ hẳn chưa từng muốn qua được phong hầu bá tước, so với những người khác ham mê quyền lực, Vệ Kịch càng xem trọng một thứ khác, Vệ Kịch cúi đầu nói: “Thần... không cần chức quan, thần chỉ muốn làm thị vệ của điện hạ.”

Tâm Chữ Thiệu Lăng hung hăng co rút đau đớn, này... đồ ngốc này!

Chữ Thiệu Lăng nghiêng đầu mãnh liệt hít sâu đề lại rung động cường liệt trong lòng, Chữ Thiệu Lăng tự nhận là người tâm tư trầm ổn, tính tình đạm bạc, lại lần nào cũng bị Vệ Kịch khơi lên hàng nghìn vạn gợn sóng trong lòng, hôm nay hẳn vốn muốn nói rõ ràng việc này với Vệ Kịch, hiện giờ lại bị Vệ Kịch nói mấy câu chặn đứng trở về, một lúc lâu sau Chữ Thiệu Lăng mới nói: “Đùa giỡn tính tình tiểu hài tử sao? Chức quan không phải người không muốn liền không cần, lại nói nếu cả đời người làm thị vệ chẳng phải là ta mai một người.... Ta không muốn nói cho người chuyện này, trong ngày thường người cũng đủ nghe lời, như thế nào vừa dừng đến chuyện này lại bắt đầu tính tình cứng rắn?”

Vệ Kịch mím môi, do dự một khắc nói: “Điện hạ, nếu là... nếu tối hôm qua là thần chuốc thuốc mê điện hạ, chính mình vượt hiểm, điện hạ sẽ như thế nào?”

Chữ Thiệu Lăng không chút nghĩ ngợi nói: “Đừng bầy ta nói.”

Vệ Kịch lắc đầu: “Thần không dám... điện hạ không trả lời, là bởi vì... điện hạ cũng sẽ lo lắng, cũng sẽ đi tìm thần, điện hạ lo lắng cho thần, thần cũng lo lắng điện hạ.”

Chữ Thiệu Lăng xoa nhẹ đầu Vệ Kịch, trầm giọng nói: “Đừng dùng những lời này qua loa với ta, tính tình ta thế nào người cũng biết, ta sẽ không theo người chơi trò đặt mình vào hoàn cảnh người khác kia, ta chỉ cần người an toàn là được.”

Vệ Kịch đặt tay lên tay Chữ Thiệu Lăng, thấp giọng nói: “Bên cạnh điện hạ, mới là chỗ an toàn nhất của thần.” Bạn đang ?

Vệ Kịch ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Chữ Thiệu Lăng, nhỏ giọng nói: “Thần cả gan... nếu có một ngày điện hạ gặp được bất trắc, cho dù thần có thể bảo toàn cũng sẽ không tiếp tục sống, chắc chắn sẽ theo đến cửa tuyền hầu hạ điện hạ, điện hạ dù có bảo hộ thần tốt đến đâu, cũng không thể đề phòng thần tự mình tìm chết.”

“Người dám?!” Chữ Thiệu Lăng lạnh giọng mắng, “Càng nói càng không kiêng kị, lễ tiết ngày thường đâu?”

Trong lòng Vệ Kịch âm áp, thấp giọng nói: “Thần biết tội, thần biết điện hạ đều vì tốt cho thần.”

Chữ Thiệu Lăng thở dài, cúi người nắm lấy Vệ Kịch ôm vào trong ngực, thấp giọng nói: “Thôi, nói không được người... về sau có chuyện gì đều mang theo người, vừa lòng chưa?”

Vệ Kịch yên lòng, lặng lẽ thở ra một hơi, Vệ Kịch không phải người giỏi nói chuyện, thuyết phục Chữ Thiệu Lăng cơ hồ là chuyện không có khả năng, Vệ Kịch cảm thấy có chút khó có thể tin, nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy lưng Chữ Thiệu Lăng, thấp giọng: “Điện hạ nhất ngôn cửu đỉnh... thần nhớ kỹ.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười, kỳ thật những lời Vệ Kịch nói, hẳn đều hiểu được, nhưng trong tâm hẳn vẫn có một cái kết như vậy, hiện giờ Chữ Thiệu Lăng cũng nghĩ thông suốt, thay vì mỗi lần Vệ Kịch vì bị hắn tránh đi mà gây ngốc chui đầu vào, còn không bằng nhanh chân đem người trói ở bên cạnh.

Khống chế dục của Chữ Thiệu Lăng rất mạnh, đem Vệ Kịch để lại, kỳ thật ắn cũng không yên lòng, Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng vuốt ve lưng Vệ Kịch, thấp giọng: “Vừa rồi ta nói nặng, không phải là cố ý, đừng để trong lòng....”

Vệ Kịch lắc đầu: “Thần biết... thần đều quên, thần vừa rồi cũng thất ngôn, điện hạ không cần để ý.”

Chữ Thiệu Lăng xoa loạn tóc Vệ Kịch: “người cũng biết mình thất ngôn? Còn dám nói mấy lời xui xẻo đó ta trực tiếp lột quần người đánh một trận, nhìn người có dám không dài trí nhớ hay không.... Lúc này còn nói muốn từ quan làm thị vệ, một hồi ta đem những lời này truyền cho Trương Lập Phong, xem sự phụ người xử trí người như thế nào.”

Vệ Kịch có chút thẹn thùng, vẫn nhin không được nhỏ giọng phản bác: “Thần chính là thị vệ của điện hạ, thần chỉ là... thích làm thị vệ.”

Chử Thiệu Lăng không nhin được bật cười: “Theo ta làm nũng sao? Càng sống càng trở về...” Chử Thiệu Lăng sủng nịch hôn hôn trán Vệ Kịch, ôm lấy hân lại một lần nữa nằm xuống.

71. Chương 71

Hai người nằm lười trên giường đến buổi trưa, ở bên ngoài người đến tìm Chử Thiệu Lăng còn lũ lượt không hết, Vương Mộ Hàn thật sự không ứng phó được, chỉ phải vào trong phòng, cách một tấm bình phong khuyen nhũ: “Vương gia, nếu tỉnh thì đứng dậy dùng chút gì đi.”

Chử Thiệu Lăng nhéo nhéo vành tai Vệ Kịch, miễn cưỡng nói: “Muốn ăn cái gì? Để cho bọn họ làm.”

Vệ Kịch nghĩ nghĩ nói: “Thịt thỏ trần bì... còn có chân giò hun khói hấp.”

Chử Thiệu Lăng vuốt ve vành tai Vệ Kịch: “Ta hỏi người muốn ăn cái gì, người lại gọi món ta thích là thế nào?”

Vệ Kịch ngại ngừng cười, nói: “Chân vịt hầm.”

“Lại thêm một tinh lưu cá phiến đi, canh thì lấy canh cá viên.” Chử Thiệu Lăng ngồi dậy, “Đều nhớ kỹ chưa?”

Vương Mộ Hàn ở bên ngoài vội vàng trả lời: “Đều nhớ kỹ, nô tài gọi người vào hầu hạ?”

“Không cần, để người chuẩn bị tắm rửa, tắm một hồi mới ăn cơm.”

Vương Mộ Hàn đáp lời lui xuống.

Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch cùng nhau tắm rửa, không khỏi lại thân mật một hồi, thẳng đến khi Vương Mộ Hàn thúc giục hai lần, hai người mới từ trong tịnh thất đi ra, ở trong phòng dùng bữa, Vương Mộ Hàn thừa dịp này đem danh tính từng người đến đây cầu kiến đều báo lại, Chử Thiệu Lăng lắc đầu: “Đều đuổi ra ngoài, không gặp.”

Vương Mộ Hàn sững sốt một hồi, hạ giọng nói: “Bên ngoài còn có Hình bộ Thị lang phái tới...”

“Không gặp.” Chử Thiệu Lăng ngắt lời, “Những ngày này mấy người này sẽ đến không ít, toàn bộ chặn lại, lễ vật đưa đến cũng toàn bộ trả về.”

Vương Mộ Hàn chỉ phải đáp ứng, lại thấp giọng nói: “Sáng sớm hôm nay Tử Quân Hầu quý phủ đưa tặng một mâm trái cây trong vườn bọn họ đến đây, nói là khiến Vương gia ném thử trái cây tươi mới, còn có... người đưa đồ còn nhấn lại, buổi chiều hôm nay lão Hầu gia sẽ lại đây, đến lúc đó nếu Tỉnh Quốc công đuổi kịp cũng sẽ tới.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Biết.”

Vương Mộ Hàn đi gặp người gác cổng truyền lại lời nói của Chử Thiệu Lăng, Vệ Kịch ăn vài ngụm cơm, hỏi: “Điện hạ... vì sao không gặp những người đó, điện hạ còn không biết có chuyện gì đâu.”

“Còn có thể có chuyện gì?” Chử Thiệu Lăng cười lạnh, “Còn không phải là vài nịnh bợ ngày thường cùng Chử Thiệu Mạch có liên hệ hiện giờ thấy hoàng tử rơi đài vội vã chạy đến phải sạch quan hệ sao, thường ngày cũng không tiếp xúc, lúc này nghĩ đến ta, vì cái gì ta lại muốn gặp?”

Vệ Kịch mím môi, nhẹ giọng nói: “Điện hạ không muốn thấy, nhưng cũng nên làm cho Vương công công cùng với các quan sự công công tiếp đãi một chút, điện hạ làm như vậy... để trở thành đầu câu chuyện của người.”

“Thanh danh của ta vốn đã không tốt, còn sợ nhiều một cái cao cao tự đại, nhân vô hạ trần sao.” Chữ Thiệu Lăng cười khê, “Muốn trước mặt người khác duy trì hình tượng chu đáo thực khó, hơn nữa chỉ cần một chút vô ý sẽ bị lây dính thị phi, phá hủy thanh danh, nhưng phải làm một bộ khinh thường không phản ứng với tất cả mọi người cũng rất dễ dàng, một ngày nào đó đối với ai thân thiết một chút người đó sẽ cảm thấy thụ sủng nhược kinh, cảm động đến rơi nước mắt, hơn nữa... như vậy càng có thể làm cho người ta e ngại.”

Chữ Thiệu Lăng múc một bát canh đặt trước mặt Vệ Kịch, thoáng trào phúng: “Nếu so sánh hai bên, làm người xấu thoải mái hơn nhiều.”

Vệ Kịch do dự không biết nên nói cái gì, hẳn biết Chữ Thiệu Lăng nói không đúng, nhưng lại không phản bác được, vả lại, từ trong thâm tâm hẳn cũng hiểu được, ý nghĩ của Chữ Thiệu Lăng cũng không sai.

Nếu là trước kia Vệ Kịch chắc hẳn sẽ có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng hiện tại Vệ Kịch sẽ không, càng tiếp cận Chữ Thiệu Lăng, càng có thể hiểu được hẳn, cách đối nhân xử thế của Chữ Thiệu Lăng rất cực đoan, người không biết hẳn sẽ nói hẳn là kẻ tâm tư độc ác, nhưng Vệ Kịch đều hiểu rõ, trái tim của Chữ Thiệu Lăng là bị những ngày tháng sống không như ý kia chạm rã làm cho chai sạn.

Trước kia Vệ Kịch cũng hiểu được mọi việc nên tâm tồn thiện niệm, đều nên có bao dung, nhưng nếu Chữ Thiệu Lăng cũng như thế, chỉ sợ sớm đã bị bọn người kia thôn phệ đến xương cốt cũng không còn, nếu là ngày tháng an bình, có ai lại nguyện ý mang giết chóc vào trong cuộc sống? Ai lại không muốn an ổn ổn sống qua ngày cảm y ngọc thực?

Vệ Kịch gấp một khối chân vịt hầm nhừ cho Chữ Thiệu Lăng, cúi đầu ăn cơm.

Chữ Thiệu Lăng thấy Vệ Kịch không nói lời nào nhin không được đùa hấn, cười nói: “Làm sao? Không phải lúc này nên đem một bộ nhân lễ nghĩa trí tín của người ra giảng cho ta sao?”

Vệ Kịch lắc đầu: “Thánh nhân hoàng đế là dùng để giáo hóa người khác, cho nên người nghe theo lời dạy của thánh nhân mà làm việc... đều không làm được hoàng đế.”

Lời này nói trúng tâm tư của Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười: “Từ khi nào thì người cũng sẽ nói những lời như thế này?”

Vệ Kịch dùng thìa nhỏ múc một cái cá viên ăn, mờ mịt trả lời: “Đây là lời điện hạ viết trên “Luận ngữ”, lúc thần đọc sách vô ý nhìn thấy... điện hạ đã quên?”

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Đều là chuyện từ khi nào, làm sao ta còn nhớ rõ, bao nhiêu năm chưa từng lật lại “Luận ngữ”, cứ nhiên lại bị người nhìn đến.”

Vệ Kịch cười cười: “Ngày đó thần cảm thấy điện hạ có chút cực đoan, hiện tại lại cảm thấy... vẫn là có đạo lý, nhưng câu nói kia có chút phạm húy, lúc thần nhìn đến đã giúp điện hạ xóa đi.”

Chữ Thiệu Lăng xoa nhẹ đầu Vệ Kịch, hai người ngâm hiểu trong lòng tiếp tục dùng bữa.

Buổi chiều, quả nhiên Tử Quân Hầu đến, Chữ Thiệu Lăng đưa lão Hầu gia đến thư phòng, cười nói: “Ngoại tổ phụ có chuyện cần nói, chỉ cần phân phó hạ nhân một chuyến mà thôi, làm sao lại cần vất vả.”

“Không thể, viết tấu thảo luận không rõ, hiện giờ cự thần cũng không sợ chọc người nghị luận, có một số việc vẫn nên đến gặp mặt Vương gia.” Tử Quân Hầu cầm chung trà im lặng một hồi, thấp giọng nói, “Hôm qua cự thần cùng Tĩnh Quốc công thương nghị, đều cho rằng... có thể trừ bị việc lập trữ.”

Chữ Thiệu Lăng dừng một lát: “Làm sao ngoại tổ phụ lại nghĩ đến việc này?”

Tử Quân Hầu lắc đầu: “Vương gia không thể sơ suất, thánh thể hoàng thượng lâm bệnh, đây là lúc chúng thần thỉnh tấu lập trữ, hiện giờ Nhị hoàng tử bị giam lỏng ở Thang Hà cung tự kiểm, Tam hoàng tử đã bị giam ở Tông Nhân phủ, Tứ hoàng tử lại ở đất phong điều dưỡng thân mình chưa trở về, hai hoàng tử còn lại còn nhỏ cũng không cần cân nhắc.... Đây là thời điểm rất tốt để thỉnh phong cho Vương gia.”

Chữ Thiệu Lăng uống một ngụm trà, thấp giọng nói: “Nói thật, ta cũng đã nghĩ qua, chỉ là hoàng đế bên kia... hẳn vẫn còn tâm niệm Chữ Thiệu Nguyên.”

Tử Quân Hầu thở dài: “Cự thần cũng sợ điều này, sức khỏe của hoàng thượng từ sau lần bệnh nặng năm rồi vẫn luôn không được tốt, hiện tại lại ngã bệnh, cự thần sợ hoàng thượng đã hạ di chiếu, nếu không thể

giành trước trữ vị cho điện hạ, chờ đến ngày long ngự quy thiên.... Cho dù điện hạ kế vị cũng là danh không chính ngôn không thuận.”

Chử Thiệu Lăng châm trà cho Tử Quân Hào, cười nói: “Ngoại tổ phụ cũng hiểu được phụ hoàng càng thích Chử Thiệu Nguyên hơn, cho nên hẳn sẽ không dễ dàng lập ta làm thái tử.”

Tử Quân Hào lắc đầu: “Đích thứ không phân biệt như thế, thật sự là, thật sự là....”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Ngoại công không cần lo lắng, tuy rằng hoàng đế sẽ không đáp ứng, ta đã phân phó đi xuống, ngày mai sẽ có không ít tấu chương thỉnh hoàng đế sớm ngày lập trữ ổn định dân tâm đưa lên.”

Tử Quân Hào hiểu được ý định của Chử Thiệu Lăng, gật đầu cười nói: “Đúng là... hoàng thượng nếu đem toàn bộ tấu chương giữ lại không trả, chỉ biết càng khiến triều đình nghị luận, đến lúc đó hoàng thượng nếu không muốn phong vị cho Vương gia sẽ càng thêm bị động.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Chính là muốn như vậy.”

So với Tử Quân Hào, Thái hậu càng thêm sốt ruột, vốn hoàng đế ngã bệnh, nàng cũng không muốn nhiều lời khiến hoàng đế không vui, nhưng từng quyển từng quyển tấu chương đưa đến, hoàng đế chưa từng phê qua, lần này Chử Thiệu Mạch sấm cung, Chử Thiệu Lăng lập được công lớn, hoàng đế cũng không tán thưởng Chử Thiệu Lăng một câu, lại càng không ban thưởng, giống như là chuyện này chưa từng xảy ra. Thái hậu càng nhìn càng không vui lòng, sau khi giúp hoàng đế uống hết một chén thuốc, chậm rãi nói: “Hiện giờ ngôn luận thỉnh hoàng đế lập trữ không ít, không biết hoàng đế nghĩ thế nào.... Hoặc là không vội, hoặc là đã có hoàng tử được chọn, đều nói cho triều thần một tiếng, để những đại thần có cả ngày lộn xộn thì còn thể thống gì?”

Hoàng đế vừa mới uống thuốc, tinh thần vừa tỉnh táo một ít, nghe đến những lời này lại khó chịu, im lặng một khắc thần nhiên nói: “Mẫu hậu... hậu cung không tham chính, đây là quy củ do tổ tông định ra.”

Trong đầu Thái hậu “ông” một tiếng, bát nhỏ trong tay trượt ngã trên đất, Tôn ma ma vội vàng tiến lên thu dọn, cười nói: “Hai ngày này Thái hậu chiếu cố hoàng thượng, đã mệt mỏi, cầm không chắc đồ vật, nô tì lại để người ngao một chén.”

“Không cần.” Thái hậu vịn phần mệt mỏi, nhẹ nhàng đỡ trán lạnh giọng nói, “Hoàng thượng sợ là cũng không muốn dùng.... Hoàng thượng nói đúng, hậu cung không thể tham chính, ngày tiên đế quy thiên, lúc vài vị Vương gia nhìn chăm chăm ngai vàng, bọn họ cũng nói với ai gia lời như vậy! Khiến ai gia an phận, nếu ngày đó ai gia nghe những lời này, sợ là hoàng đế không có được hôm nay đi!”

Hoàng đế vừa nói ra đã có chút hối hận, vội vàng dời đề tài: “Mẫu thân không nên tức giận, trẫm chỉ là thuận miệng....”

“Hiện tại chỉ cần hoàng đế không vừa ý chỉ sợ liền sẽ trách ai gia đi, ngày đó phí nhiều tâm huyết như vậy để làm gì? Ngược lại rơi vào đầu một tội danh tham gia chính sự.” Thái hậu đỡ Tôn ma ma đứng lên, nói, “Hoàng đế giáo huấn rất đúng, ai gia thẹn với tổ tông, ngày sau sẽ không nhắc lại việc này.”

Thái hậu nói xong liền đi ra ngoài, hoàng đế vội vàng đứng dậy ngăn đón, cười nói: “Mẫu thân không nên tức giận, đều là nhi tử sai....”

“Nào có? Làm sao hoàng đế lại sai lầm được?” Thái hậu cũng cười, vỗ vỗ tay hoàng đế, “Hoàng đế nói rất đúng, ai gia cũng đã tỉnh ngộ, ai gia không nên tham gia chính sự, ai gia chân chính cai quản, là hậu cung a....” ?

Thái hậu vừa đi ra ngoài vừa cao giọng phân phó Tôn ma ma: “Đem đọc phụ Lệ tần kia giải đến tiểu Phật đường trong Từ An điện! Hai ngày này vội vàng chiếu cố hoàng đế, ai gia còn chưa tra hỏi nàng, dám can đảm mưu hại hoàng tử, làm hại Chân tần khó sinh.... Ha hã, ai gia thật đúng là muốn phát tác lại phát tác một hồi.”

Hoàng đế nghe vậy cả kinh, còn chưa kịp nói gì, đoàn người Thái hậu đã chậm rãi đi ra Thừa Càn cung, hướng về Từ An điện.

72. Chương 72

Thái hậu tức giận bỏ đi, dọc theo đường đi Tôn ma ma theo bên cạnh phượng liễn không khỏi khuyên nhủ: “Hoàng thượng bực tức, bắt quá là nhiều ngày bị tấu chương của triều thần làm phiền, vô ý trút giận lên Thái hậu, Thái hậu cùng hoàng thượng mẫu tử liên tâm, có cái gì không biết đâu, Thái hậu....”

“Không cần nhiều lời.” Thái hậu chỉ cảm thấy thái dương thỉnh thoảng đau, “Xem như ai gia bạch bạch đau lòng hửn.... Cho đến bây giờ hoàng đế còn chưa từng có lúc nào khiến ai gia vừa lòng cả, hiện tại lại còn ngỗ nghịch trước mặt mọi người.... Cho đến bây giờ ai gia sẽ không còn trông cậy vào hửn!”

Tôn ma ma thấy thần sắc Thái hậu không tốt cũng không dám khuyên nhủ nữa, lắc đầu nói: “Khí đại thương thân, Thái hậu đừng cùng chính mình không qua được.... Thái hậu có cần truyền ngự y?”

“Không cần, hiện tại truyền ngự y không chừng lại cho rằng ai gia làm bộ làm dáng đâu!” Trong lòng Thái hậu rất khó chịu, hốc mắt đỏ lên, Thái hậu hít một hơi thật sâu nhu nhu ần đường, nhin xuống nước mắt, “Không có chuyện gì, trở về ăn mấy viên khai hưng thuận khí hoàn là được.”

Tôn ma ma biết Thái hậu muốn cưỡng, chỉ phải gật đầu: “Là.”

Sau khi trở lại Từ An điện, Thái hậu trước tiên ăn mấy viên thuốc, lại nghỉ ngơi trên giường hồi lâu mới hồi sức, Tôn ma ma nhẹ giọng nói: “Thái hậu... Lệ tần đã bị đưa đến tiểu Phật đường.”

Thái hậu vừa mới phát giận một hồi, lúc này không có tinh thần, mệt mỏi nói: “Hiện giờ ai gia không có tinh thần để ý đến nàng, trước để nàng nghỉ một đêm rồi nói sau.”

Tôn ma ma gật đầu đi ra ngoài, Thái hậu lại nói: “Cho người canh chừng nàng! Bỏ bỏ đoàn đi, không được đưa đến nước trà cùng điểm tâm, nàng nói cái gì cũng không cần để ý đến, hử.... Ai gia cả đời chăm sóc hậu cung, hiện giờ cũng muốn thử dùng mấy loại thủ đoạn hậu cung xem thế nào, dời những thứ kia đến đây, ai gia so ai không biết dẫn dắt người đâu, để nàng ngao đi.”

Tôn ma ma khom người đi phân phó.

Kể từ khi Lệ tần bị người đưa vào tiểu Phật đường vẫn luôn lo sợ bất an, nguyên bản nàng tưởng rằng hoàng đế sẽ đến hỏi nàng, nàng chỉ cần khom người hảo hảo phân trần một phen là thôi, hiện giờ mẫu tử Chân tần đều bình an, chính mình hửn là chịu tội không nặng.

Lệ tần thiên tính vạn tính cũng không nghĩ đến là Thái hậu triệu kiến nàng, đợi nửa ngày mới thấy Tôn ma ma bên người Thái hậu đi đến, thường ngày Lệ tần đối với người hầu của Thái hậu luôn làm như không thấy, hiện giờ cũng không dám, vội đến gần cười hỏi: “Ma ma... Thái hậu đâu?”

Tôn ma ma không để ý đến Lệ tần, thùy mâu phân phó: “Truyền ý chỉ của Thái hậu nương nương, Lệ tần phẩm hạnh không hợp, không tu phụ đức, giao trách nhiệm tụng kinh vạn lần vì hoàng thất cầu phúc.”

Lão ma ma phía sau Tôn ma ma đều đem bỏ đoàn có văn chữ Phúc lấy đi, lại đem tháp quý phi, bàn nhỏ có khắc hoa cùng tất cả gối mềm đều dọn ra ngoài, Lệ tần nhìn trong phòng trống rỗng nhất thời sững sờ, ấp úng hỏi: “Làm gì vậy?”

“Bẩm nương nương, này là tụng kinh cầu phúc a, quan trọng nhất là thành tâm.” Tôn ma ma vuốt phẳng tay áo, âm điệu bằng phẳng không đổi, “Nô tỳ từng nghe Thái hậu nói, bỏ đề lột da làm giấy, lấy xương làm bút, dùng huyết làm mực.... Thái hậu đương nhiên không muốn nương nương như vậy, chỉ là ở rất an nhàn, khó tránh khỏi tâm có tạp niệm, không thể hảo hảo cầu phúc, nô tỳ đem toàn bộ những thứ này đều dọn ra ngoài, tránh cho nương nương gặp trở ngại.”

Tôn ma ma nói xong liền muốn đi ra ngoài, Lệ tần vội vàng ngăn lại, cười làm lành: “Ma ma, ta biết Thái hậu nương nương đương nhiên sẽ trách ta, còn phiền toái ma ma thay ta nói vài câu lời hay....”

Lệ tần tháo vòng bạch ngọc trên tay đặt vào tay Tôn ma ma, thấp giọng nói: “Nếu có thể ma ma giúp ta đưa hoàng thượng....”

“Nương nương chính mình giữ đi.” Tôn ma ma rút tay lại, lạnh giọng nói, “Nô tỳ già rồi, không dùng nổi vật như vậy, đều lui xuống đi, để nương nương an tâm tụng kinh.”

Trong lòng Lệ tần vừa hận vừa sợ, vội vàng gọi: “Ma ma, ma ma, Tôn ma ma....”

Tôn ma ma không lại để ý đến Lệ tần, mang theo mọi người đi ra tiểu Phật đường, lại phân phó cung nhân ở xung quanh trông giữ cẩn thận, không được để cho Lệ tần truyền tin tức ra bên ngoài. Bên trong Lệ tần làm sao lại nguyện ý tụng kinh, ngay từ đầu còn trang mô tác dụng quỳ trước Phật niệm một lát, sần nhà vừa lạnh lại cứng, không bao lâu Lệ tần liền chịu không nổi, đứng dậy gọi cung nhân bên ngoài, cung nhân đều được Tôn ma ma dặn dò, làm sao dám lên tiếng? Lệ tần không sai sử được một người, gọi suốt nửa canh giờ mới yên tĩnh, nhưng cũng không tiếp tục niệm kinh.

Tiểu Phật đường bị Tôn ma ma dọn sạch sẽ, Lệ tần muốn nghỉ một lát cũng không có chỗ ngồi không có chỗ nằm, trong phòng trống rỗng, đến một tấm thảm cũng không có, trời về đêm cũng không có người đưa thức ăn vào, trong bụng Lệ tần trống trơn, hỏi mấy lần ma ma canh giữ bên ngoài đều lạnh giọng trả lời: “Thái hậu nương nương không khỏe không truyền lệnh, thức ăn bên trong còn chưa dọn ra, làm sao có thời gian chiếu cố đến nơi này? Nương nương đến để tụng kinh, luôn miệng hỏi thức ăn là thế nào?!”

Lệ tần sống trong cấm y ngọc thực nhiều năm, làm sao chịu nổi nỗi khổ bị đói bị lạnh, càng khó chịu lại càng nhớ đến ngày sung sướng trước kia, nhìn lại tình cảnh hiện giờ lại càng thêm không chấp nhận được, nước mắt trong tiểu Phật đường khóc suốt một đêm.

....

“Cuốn hai miếng thịt lợn nướng còn dư ăn hết, lượng cơm hiện giờ của người làm sao vậy? Trước kia mỗi bữa có bao nhiêu người đều sẽ ăn hết, hiện tại sao lại mỗi bữa bỏ nhiều như vậy?” Chử Thiệu Lăng nhìn một bàn cơm bất mãn nói, “Không phải những món này người đều thích ăn sao?”

Trong phòng còn đứng không ít nha hoàn hầu hạ, Vệ Kịch có chút ngại ngùng, nhỏ giọng phản bác: “Sau khi xuất cung, phân lệ thức ăn mỗi ngày hơn gấp đôi, thần... thật sự ăn không nổi.”

Chử Thiệu Lăng là người kén chọn, từ trước ở trong Bích Đào uyển thức ăn cũng đã là cực kỳ tinh xảo, khi đó Vệ Kịch mỗi ngày theo Chử Thiệu Lăng dùng bữa đều cảm thấy lãng phí, có thể ăn đều cố gắng ăn, thật sự ăn không nổi còn sẽ hỏi Chử Thiệu Lăng có thể lưu lại để buổi chiều ăn hay không, Chử Thiệu Lăng thích nhất Vệ Kịch như vậy, chưa từng cấm hấn ăn cái gì, sau khi dọn đến Vương phủ Chử Thiệu Lăng lại thêm vài trù sư giỏi, lượng cơm của Vệ Kịch lại ngược lại không nhiều như xưa.

“Vậy người cũng không ăn nhiều bằng trước kia, hai bao gạch cua, bốn cái bánh chèo tôm, ba cuốn thịt lợn nướng, hai bánh cây dẻ, một chén cháo gạo tẻ... mới bao nhiêu?!” Chử Thiệu Lăng sờ sờ lưng Vệ Kịch một phen, nhin không được lại nói, “Trên người một chút thịt cũng không có, còn không biết ăn nhiều thêm một ít.”

Vệ Kịch lại càng thẹn thùng, một phòng người đang nhìn đầu, Chử Thiệu Lăng nói chuyện lại không kiêng dè chút nào.

Vương Mộ Hàn hợp thời xen vào cười nói: “Khi đó là lúc Vệ đại nhân còn chưa có cao lên, dân gian có câu ‘Choai choai tiểu tử ăn chết lão tử’, khi đó tự nhiên ăn nhiều hơn một chút, hiện giờ Vệ đại nhân đã có vóc người, cũng sẽ ăn không như hồi trước.”

Vệ Kịch cảm kích gật đầu với Vương Mộ Hàn, Vương Mộ Hàn nói tiếp: “Không phải lúc Chương thái y đến thỉnh mạch đã nói sao, thân mình Vệ đại nhân rất tốt, diện hạ cứ yên tâm.”

Chử Thiệu Lăng bật cười: “Người luôn nói tốt cho hấn, nhưng vậy cũng không được, vẫn là béo thêm một chút tốt hơn, vạn nhất có ốm đau cũng không sao, về sau sai người làm nhiều điểm tâm, để hấn ăn nhiều thêm một ít.”

Vương Mộ Hàn vội đáp ứng: “Là.”

Vệ Kịch trong lòng ấm áp, cúi đầu lại ăn đậu phụ.

Hai người sau khi ăn sáng liền cùng nhau tiến cung, Chử Thiệu Lăng giả bệnh mấy ngày, hiện giờ cũng nên tiến cung thăm bệnh hoàng đế, sau khi tiến cung Chử Thiệu Lăng đi Thừa Càn cung thỉnh ăn, thân

sắc hoàng đế không quá tốt, sau khi vấn an hai bên cũng không nói chuyện, đây là lần đầu tiên sau khi từ Thang Hà hành cung trở về phụ tử hai người cùng một chỗ, không khí rất xấu hổ, hoàng đế có chút không được tự nhiên, một lúc lâu mới nói: “Ngày ấy sấm cung... vất vả người trợ giúp.”

Chử Thiệu Lăng cúi đầu thản nhiên nói: “Không dám, là bốn phận của nhi thần.”

Lại một trận trầm mặc, hoàng đế mệt mỏi nói: “Đã nhiều ngày sức khỏe trầm không tốt chưa kịp đem tấu chương phát xuống, trầm quyết định... hủy bỏ thân phận hoàng tử của Chử Thiệu Mạch, hàng làm thứ dân, vĩnh tù* Tông Nhân phủ.”

*Vĩnh tù: vĩnh viễn tù đầy (giải thích trên ý chữ :v)

Trong dự kiến, Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Phạm tội ngập trời như thế, phụ hoàng còn giữ lại tính mạng Chử Thiệu Mạch, là phụ hoàng nhân từ.”

Hoàng đế bình tĩnh nhìn sắc mặt Chử Thiệu Lăng, chậm rãi nói: “Phàm là cấm vệ có công bao vây tiểu trừ phản quân ngày ấy đều sẽ được phong thưởng, ấn đầu người tính... thị vệ Vệ Kích bên cạnh người kia có thể phong đến nhị đẳng tướng quân.”

Chử Thiệu Lăng cơ hồ muốn cười lớn, không lẽ mọi người ai nấy đều muốn lấy Vệ Kích uy hiếp chính mình một phen? Chử Thiệu Dương, Chử Thiệu Nguyễn, Lệ phi.... Hiện giờ hoàng đế cũng thêm vào một tay, đây mới gọi là đầy đủ.

Chử Thiệu Lăng hơi hơi khom người: “Thần thay Vệ Kích cảm tạ phụ hoàng.”

Nếu là trước kia, nói không chừng Chử Thiệu Lăng cũng sẽ kiêu kị, nhưng hiện tại Chử Thiệu Lăng sẽ không, Vệ Kích vừa mới lập công lớn, trước mắt bao nhiêu người giết ba mươi lăm phản quân, công tích thế nào tất cả mọi người đều thấy, cho dù là hoàng đế, cũng không có cách nào lúc này đối với Vệ Kích ra tay.

Vả lại, Phúc Nghi vừa mới hoài thượng hài tử, Vệ Chiến ở trong quân cũng càng được đến trọng dụng.... Thân phận Vệ Kích thực đặc biệt, hoàng đế không thể nào giống đối đãi một luyến đồng tầm thường mà ban cho Vệ Kích một ly rượu độc.

Nói trong lòng hoàng đế không hối hận là giả, lúc trước hẳn cũng biết một phần chuyện Chử Thiệu Lăng cùng thị vệ kia thân thiết, nhưng lúc ấy hoàng đế lại không để trong lòng, chỉ cho rằng bất quả là một luyến sủng, nhưng bất tri bất giác, Chử Thiệu Lăng lại lập một chỗ đứng trong triều cho Vệ Kích, làm cho mình không dễ dàng gì đối hẳn ra tay.

Chử Thiệu Lăng sủng một người, không phải là đem hấn dưỡng trong lòng vàng cầm y ngọc thực, mà là thay hấn xe chỉ luân kim, Vệ Chiến, Tử Quân Hầu, Trương Lập Phong, Phúc Nghi công chúa.... Xấu thành một chuỗi nhân mạch, kết lại thành vòng, làm cho Vệ Kích có thể rắn r chắc chắc cầm rể trong hoàng thành.

Hoàng đế không muốn nói nhiều hơn việc này, trầm giọng: “Hiện giờ tấu chương thỉnh lập người làm Thái tử không ít, trầm... cũng cho rằng nên lập người vi trụ.”

Chử Thiệu Lăng không lên tiếng, quả nhiên, hoàng đế tiếp tục: “Trầm muốn tiếp Nguyễn nhi trở về, đại điển sắc phong, các hoàng tử đều phải bái kiến người, này... này là phép tắc, không thể phế.”

Hoàng đế đánh bàn tính, hiện giờ sắc phong Chử Thiệu Lăng làm Thái tử là dân tâm sở hướng, hoàng đế thật lâu không phong trụ, không khỏi khiến lời ra tiếng vào, chẳng bằng tự mình nói ra, thuận tiện cứu Chử Thiệu Nguyễn từ Thang Hà hành cung trở về.

Hoàng đế tính kế rất tốt, đáng tiếc Chử Thiệu Lăng lại không mua trướng này: “Nhi thần tư chất bình thường không kham nổi trọng trách, xin phụ hoàng nghĩ lại.”

Hoàng đế sững người, Chử Thiệu Lăng cư nhiên lại không cần Thái tử vị?!

Chử Thiệu Lăng khom người nói: “Nhi thần còn muốn thỉnh an hoàng tổ mẫu, trước quỳ an.” Chử Thiệu Lăng quay đầu đi Từ An điện.

Thái tử vị vốn là của mình, Chử Thiệu Lăng sẽ không vì vậy mà thỏa hiệp với hoàng đế, vả lại Chử Thiệu Lăng cùng mình không hòa thuận, ngày sắc phong của mình lại đem hấn tiếp hồi cung, muốn triều thần nghĩ như thế nào?

Chử Thiệu Lăng thật vất vả đem những người này đuổi đi, muốn hấn đem người thỉnh trở về? Nằm mơ!

Trong Từ An điện, Thái hậu đang dùng bữa, thấy Chử Thiệu Lăng đến, cười nói: “Đến rồi lại theo Ai gia dùng một chút...”

“Hôm nay Tôn nhi ăn không ít.” Chử Thiệu Lăng nhìn một bàn thức ăn, hỏi, “Hoàng tổ mẫu vừa dậy sao?”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Thái hậu dùng khăn lau khóe miệng, thấp giọng nói: “Được rồi, dọn đi.”

Cung nhân xếp hàng tiến vào thu dọn, Thái hậu nắm tay Chử Thiệu Lăng đi vào phòng trong đem chuyện ngày hôm qua kể lại, một lúc lâu thở dài: “Ai gia xem như nuôi không hấn...”

Chử Thiệu Lăng sớm quen hoàng đế vong ân phụ nghĩa, năm đó khi hấn cần dùng nhà ngoại công, một hơi một cái ‘có công ủng lập cả đời không quên’, chờ đến ngôi vững vàng trên long ý lại bắt đầu nói ngoại thích không nên lắm quyền, hoàng đế nói như thế nào chẳng là đúng.

Thái hậu lần này thật sự bị chọc giận, từ sáng sớm tỉnh dậy đã thấy đau trong ngực không thoải mái, Tôn ma ma khuyên nửa ngày Thái hậu mới để ngự y đến đây nhìn xem, bắt mạch một lúc nói là bị đè nén, kê một phương thuốc không ôn không hỏa, Thái hậu cũng không dùng được, tâm bệnh cần tâm được, được thường làm sao chữa khỏi.

Sáng sớm Thái hậu truyền ngự y, cả cung đều biết, hoàng đế cũng vì chuyện ngày hôm qua hối hận, nương chuyện này đến đây thỉnh an Thái hậu, nghĩ rằng mở lời sẽ không sao, đáng tiếc Thái hậu dung túng hoàng đế vô số lần, lần này lại không tiếp tục mềm lòng, khi hoàng đế đến thỉnh an cũng không muốn gặp, trực tiếp chặn ở ngoài không cho hấn tiến vào.

Lần đầu tiên hoàng đế triệt để ném đến tư vị cô đơn.

“Lệ tần bên kia Hoàng tổ mẫu muốn xử lý như thế nào?” Chử Thiệu Lăng châm một chung trà cho Thái hậu, “Chỉ giam chứ không thả sao?”

Thái hậu cười lạnh: “Ai gia bắt quá là thuận miệng mới nói muốn thả nàng, làm sao lại thật muốn nghe lý do thoái thác của độc phụ kia, hiện giờ muốn chậm rãi chỉnh nàng, làm cho nàng muốn sống không được chết không xong thì thôi...”

Ngày Chân tần sinh sản, Thái hậu có hỏi qua bà đỡ, lúc nâng Chân tần vào thiên điện, nước ối đã sớm vỡ, căn bản không phải bị Lệ tần đẩy mà kinh động thai khí, nhưng vừa nghĩ đến Lệ tần Thái hậu cũng liền xem như không nghe, sợ là đến giờ Lệ tần vẫn tưởng rằng chính mình đẩy khiến Chân tần sinh non đâu.

Chử Thiệu Lăng cũng hiểu được ý của Thái hậu, gật đầu cười: “Vậy trước mắt cứ để Lệ tần ở chỗ Hoàng tổ mẫu niệm kinh đi.”

73. Chương 73

Mấy ngày sau xử quyết chuyện Phụng Thiên môn cuối cùng đi ra, án này liên lụy rất rộng, Hình bộ trước sau bị xử trăm gần ba nghìn người, đám người Chử Thiệu Mạch bị nhốt tận gốc, không còn hy vọng phục khôi.

Trong quân không ít người cùng Chử Thiệu Mạch có lui tới, sau chuyện này miễn chức miễn chức, giáng chức giáng chức, trong lúc nhất thời không ít vị trí trống không, Chử Thiệu Lăng cùng Trương Lập Phong cho Vệ Kích chuẩn bị một hồi, chờ đến khi thánh chỉ phong thưởng ban ra, quả nhiên không khiến Chử Thiệu Lăng thất vọng: phong Phiêu Kị tướng quân, ban thưởng hoàng kim trăm hai.

Vệ Kịch không nghĩ đến có thể thăng chức nhanh như vậy, sau khi tạ thưởng, nhìn mông bào quan phục trên bàn có chút ngây ngốc, Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Chúc mừng Vệ tướng quân.”

Vệ Kịch có chút mất tự nhiên, thấp giọng: “Điện hạ đừng trêu chọc... đều dựa vào điện hạ dịu dặt, thần mới có thể...”

“Những lời này chờ tiến cung tạ thưởng rồi nói sau.” Chữ Thiệu Lăng ngắt lời, “Ngày mai ta với người cùng đi trong quân, cũng có không thiếu chuyện muốn dặn dò đâu, trong quân lời nói của ta không bằng sự phụ người, trở về vẫn muốn hấn tiếp người đi phủ các lão tướng quân một phen, một hồi ta để Vương Mộ Hàn viết bài thiệp cùng danh mục quà tặng cho người...”

Vệ Kịch một bên nghe một bên cầm lên xiêm y, thấp giọng: “Thần trong lòng hổ thẹn, hầu hết tướng quân trong quân đội đều từng lên chiến trường lập chiến công, thần... bắt quả là giết vài phản quân.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Làm sao giết phản quân lại thành không lập công rồi?”

Vệ Kịch nghĩ nghĩ lắc đầu: “Vẫn là giết người của mình, ngay cả hoàng thành còn không ra, công lao này... rất dễ dàng, điện hạ lập nhiều công lớn như vậy hoàng thượng còn không phong thưởng, thần điểm ấy lại tính cái gì...”

Chữ Thiệu Lăng trong lòng âm ả, cười: “Ai nói hoàng thượng không phong thưởng ta? Ngày hôm trước lúc tiến cung... hoàng thượng đã nói muốn lập ta vi trử đâu.”

“Thật sự?” Mắt Vệ Kịch sáng rực lên, nếu Chữ Thiệu Lăng nhập chủ Đông cung, đến lúc đó chắc chắn bớt đi không thiếu phân tranh, một năm này Vệ Kịch bị những người đó lần lượt hãm hại Chữ Thiệu Lăng khiến cho phiền, ước gì Chữ Thiệu Lăng nhanh lên trử vị, Vệ Kịch hạ giọng, “Khi nào hạ thánh chỉ?”

Chữ Thiệu Lăng nhéo mũi Vệ Kịch, cười cười: “Không hạ, điện hạ nhà người từ chối rồi.”

“A?” Vệ Kịch sửng sốt, “Điện hạ... vì sao từ chối?”

Chữ Thiệu Lăng xoay người tự châm một chén trà, nhấp một ngụm, nói: “Hoàng thượng lấy sắc phong Thái tử làm trao đổi, muốn ta đồng ý để Chữ Thiệu Nguyễn hồi cung.”

Vệ Kịch kinh hãi: “Như vậy sao được?! Lúc này tiếp Nhị hoàng tử hồi cung... này không khác gì hướng người trong thiên hạ nói Thái tử vị của điện hạ chỉ dùng để đổi đặc xá Nhị hoàng tử trở về.... Điện hạ thân là trưởng tử đích tử, tài đức vẹn toàn, hiện giờ lại có công lớn, phong làm Thái tử cũng là thuận theo thiên mệnh, sao lại có thể dấn dẳng đến loại đề người làm đầu câu chuyện này!”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Này đó hoàng đế tự nhiên rõ ràng, hấn cho rằng ta muốn Thái tử vị đến điên rồi nói gì cũng sẽ đáp ứng đâu, hừ...”

Vệ Kịch lại càng tức giận, nhin không được nói: “Điện hạ từ chối càng tốt, điện hạ là người tôn quý, không thể chịu nhục lớn như vậy, hoàng đế... không nguyện ý sắc phong thì thôi, lần tới nếu có phản quân, thần một người cũng không giết! Yêu như thế nào liền như thế nào đi...”

Chữ Thiệu Lăng chịu không được bật cười: “Người cũng sẽ nói như vậy, thôi, hiện giờ ta không để ý tới điều kiện của hoàng đế, người sốt ruột là hấn, Chữ Thiệu Nguyễn bị giam lỏng ở Thang Hà cung, Lệ tần bị Thái hậu giam ở tiểu Phật đường, giờ phút này hoàng đế so với ta còn muốn gấp gấp.... Chờ xem ai nhần hơn ai đi.”

Chữ Thiệu Lăng nhìn Vệ Kịch một bộ vì mình không đáng bộ đáng, trong lòng thực thích ý, ôm lấy Vệ Kịch cùng ngồi trên tháp quý phi, trầm giọng: “Ở bên ngoài không cho nói như vậy, hiện giờ người vừa được phong tướng quân, bao nhiêu ánh mắt nhìn đâu, không thể sơ suất.”

Vệ Kịch gật gật đầu: “Thần hiểu được.” Chỉ là trên mặt buồn bực còn chưa tan, Chữ Thiệu Lăng nhìn chỉ cảm thấy buồn cười, Vệ Kịch không sẽ dễ dàng tức giận, một khi giận lên lại giống như hải tử, thực thú vị.

Chữ Thiệu Lăng nhéo nhéo mặt Vệ Kịch trêu đùa hấn, hai người thân thiết hồi lâu mới thôi, Vệ Kịch thấp giọng hỏi: “Điện hạ... thần được phong thưởng này, ngày mai có thể hồi phủ một chuyến sao? Cùng người trong nhà nói một tiếng.”

Tuy rằng không thích Vệ Kịch hồi phủ, nhưng lúc này còn muốn đem người cầm ở bên cạnh liền có chút bất cận nhân tình, Chữ Thiệu Lăng gật đầu đáp ứng, nói: “Ngày mai vừa lúc đại ca người hưu mộc, đi thôi.... Một lát nữa ta khiến Vương Mộ Hàn thu thập một ít thuốc bổ, người đồng thời mang về đến, về sau toàn bộ tặng vật nhân tình lui tới cũng toàn bộ chuyển trở về.”

Tay Chữ Thiệu Lăng không biết từ lúc nào đã chen vào trong xiêm y của Vệ Kịch, vừa xoa nắn vừa nhẹ giọng trêu ghẹo: “Ta chiếm lấy nhi tử nhà người ta, cũng không thể đem cả đồ vật của nhi tử người ta cũng nuốt a....”

“Điện hạ, lát nữa thần còn muốn đi kiểm tra lệnh bài của thị vệ trong phủ, điện hạ....” Vệ Kịch sợ nhất Chữ Thiệu Lăng ban ngày ban mặt muốn hãm, vội vàng nhỏ giọng khuyên, “Điện hạ, không phải điện hạ còn phải xem thư chiết sao?”

Chữ Thiệu Lăng xoay người đem Vệ Kịch đặt trên người, thấp giọng cười: “Vài thứ kia khi nào xem không được, ta cho người hồi phủ một chuyến, chịu ơn của ta lớn như vậy... không phải còn nên báo đáp một phần sao?”

Gian ngoài còn đứng không ít nha hoàn thị lập, chỉ cần bên trong có động tĩnh các nàng đều sẽ nghe thấy, Vệ Kịch không dám theo Chữ Thiệu Lăng, chỉ phải thấp giọng xin: “Điện hạ... điện hạ lúc này tha thần đi, chờ buổi tối...”

“Chờ buổi tối thế nào?” Chữ Thiệu Lăng sủng nịch hôn lên trán Vệ Kịch, “Buổi tối sẽ muốn?”

Vệ Kịch đỏ bừng mặt, nhỏ giọng la lên: “Thần nói như vậy lúc nào?”

“A.... nguyên lai buổi tối không muốn a, tức là vừa rồi có lẽ ta? Thật to gan....” Nói tới quý biện, Vệ Kịch làm sao là đối thủ của Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng nắm được lý lại càng không tha người, “Gạt ta đâu?”

Vệ Kịch bị Chữ Thiệu Lăng ép đến cả người mềm nhũn, đầu óc cũng loạn, nghe vậy vội vàng nói: “Thần không dám, vừa rồi thần... thần không phải nói như vậy.” ?

“Vậy tức là nguyện ý?” Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng vuốt ve da thịt co dãn của Vệ Kịch, thấp giọng, “Nghe lời, cho ta thân một hồi....”

Vệ Kịch không còn cách nào, chỉ là lo lắng bọn nha hoàn ở bên ngoài nghe thấy, ôm lấy Chữ Thiệu Lăng khó khăn nhẹ giọng cầu xin: “Điện hạ điểm nhẹ, đừng để cho người nghe thấy....”

Chữ Thiệu Lăng bị một câu của Vệ Kịch triệt để châm lửa, giọng khàn khàn: “Hảo.”

....

Hôm sau Vệ Kịch hồi phủ, Vương Mộ Hàn quả nhiên thu thập không ít đồ đi ra, chất đầy hai xe lớn, Vệ Kịch nghĩ đến hôm qua Chữ Thiệu Lăng trêu đùa, vành tai nóng lên, nhỏ giọng hỏi: “Công công... trong cung ban cho cùng hạ lễ hôm qua cũng không có nhiều như vậy đi?”

Vương Mộ Hàn mỉm cười: “Vương gia nói Vệ đại nhân không thường hồi phủ, lý ra nên đưa nhiều vài thứ hiếu kính lão thái thái cùng thái thái trong phủ.”

Vệ Kịch lại càng đỏ mặt, ấp ứng: “Tạ điện hạ ân điển.”

Sau khi Vệ Kịch hồi phủ đương nhiên lại là một hồi náo nhiệt, vốn Vệ lão thái thái muốn định ngày hảo mỗ đại yễn mời một phan tân khách, Vệ Kịch nghe xong vội vàng khuyên nhủ: “Hiện giờ Tam hoàng tử vừa phạm tội, hoàng thượng cũng còn bệnh, quý phủ chúng ta như vậy sẽ khiến người nghị luận.”

Vệ lão thái thái nghĩ nghĩ gật đầu: “Cũng tốt, nhưng cũng phải mời mấy nhà thân thích náo nhiệt đi?”

Vệ Kịch gật đầu: “Chỉ cần không quá mức phô trương.”

“Tuổi còn nhỏ sao lão tử ngươi còn biết nội liêm.” Vệ lão thái thái càng cảm thấy vừa lòng, cười nói, “Tất cả đều nghe theo người.”

Khương phu nhân lại hỏi kỹ Vệ Kịch vài câu ngày thường ăn ở thế nào, biết mỗi ngày không quá bận rộn mới yên tâm, dặn dò: “Tuy nói tiền đồ quan trọng hơn, cũng không thể quá mức vất vả, người còn nhỏ đâu, nếu bị bệnh gì sẽ không tốt.”

Vệ Kịch nhất nhất đáp ứng, mọi người vừa nói chuyện vừa dùng bữa, mãi đến tận giờ Thân, khi Vệ Kịch muốn hồi Vương phủ bên ngoài lại có người đến truyền một lát nữa Chử Thiệu Lăng muốn đến thăm công chúa Phúc Nghi.

Mọi người vội vàng thu thập thu thập, Vệ lão phu nhân hoảng sợ, vội lôi kéo Vệ Kịch hỏi: “Vương gia có nói cho người sẽ đến sao? Đứa nhỏ này, người như thế nào không nói cho chúng ta biết trước, chúng ta cái gì đều không chuẩn bị, làm sao dám để Vương gia vào nhà đâu?”

Trừ bỏ khi Phúc Nghi cùng Vệ Chiến đại hôn, Chử Thiệu Lăng chưa từng lại đến Vệ phủ, vả lại tối hôm qua Chử Thiệu Lăng cũng không nói một lời, Vệ Kịch cũng không nghĩ đến, lúc đầu nói: “Sợ là lâm thời quyết định, không cần thu thập nhiều, tóm lại là đến thăm công chúa, sợ là đều không đến trong viện bên này.”

Vệ lão phu nhân cũng không dám hàm hồ, vội vội vàng vàng thúc giục mọi người thu thập hết một lần, lại đem bàn trà điểm tâm trong phòng đều thay đổi, bất quá mới nửa canh giờ, Chử Thiệu Lăng đã đến rồi, mọi người đi ra ngoài nghênh đón, Chử Thiệu Lăng đến gần nâng dậy Vệ lão thái thái, cười nói: “Lão phu nhân không cần đa lễ, bốn vương tử niệm Phúc Nghi, đột nhiên đến phủ quấy rầy, là bốn vương tử thất lễ.”

Vệ lão phu nhân lúc trước cũng đã từng được nghe thanh danh Chử Thiệu Lăng, trăm triệu không nghĩ đến hẳn lại là một người hiền lành như vậy, liên tục nói ‘Không dám’, đón Chử Thiệu Lăng vào trong.

Vệ phủ mặc dù không bằng Tần Vương phủ xa hoa tinh xảo, cũng có vài chỗ dùng để ngắm cảnh, Chử Thiệu Lăng một đường đi vào trong một đường bình luận, Vệ lão phu nhân chỉ cảm thấy Chử Thiệu Lăng bình dị gần gũi, cũng nói nhiều lên, nói liên miên lại không nhận người phiền, Chử Thiệu Lăng vừa nhẹ giọng trả lời vừa quay đầu nhìn Vệ Kịch, Vệ Kịch đang mờ mịt nhìn chính mình, bốn mắt giao nhau, Chử Thiệu Lăng quảng cho Vệ Kịch một ánh mắt ra hiệu, Vệ Kịch vội vàng cúi đầu làm bộ không phát hiện, Chử Thiệu Lăng cảm thấy buồn cười, theo lão phu nhân vào bên trong.

74. Chương 74

Vệ lão thái thái dẫn Chử Thiệu Lăng vào chính đường, vội sai người dâng trà, Vệ lão thái thái mỉm cười: “Vương gia đừng chê cười, trà Long Tỉnh này vẫn là Vương gia ban cho đâu, nghe Vệ Kịch nói Vương gia thích trà này.”

Chử Thiệu Lăng cười cười: “Đa tạ lão phu nhân chu đáo.”

Vệ lão thái thái thấy Chử Thiệu Lăng cũng không giống lời đồn bên ngoài, càng nói nhiều hơn, chậm rãi nói: “Vệ Kịch là con út, từ nhỏ người trong nhà không khỏi thương hắn hơn bình thường, tính tình... cũng không bằng đại ca hắn trầm ổn chịu khó, hầu hạ bên người Vương gia mấy năm nay sợ là có không ít chỗ khiến Vương gia không hài lòng, lão thân trước tiên thay tiểu nghiệp chương bồi tội.”

“Lão phu nhân quá khách khí.” Chử Thiệu Lăng nhướng mày nhìn nhìn Vệ Kịch, “Vệ Kịch thực quy củ, không dễ dàng đi sai bước, đều là quý phủ dạy dỗ rất tốt.”

Vệ Kịch có chút ngại ngùng, cúi đầu một câu cũng không dám nói, Vệ lão thái thái cười càng tươi, lấy khăn nhẹ lau khóe miệng, cười nói: “Hắn làm sao tốt như vậy, cho dù có chút thể thống cũng là do ở bên Vương gia ngồi lâu ngày học được.”

Hiện giờ Vệ Kịch chức quan càng cao, càng nhiều người quan sát, đến cùng là không phải trong quân lịch lãm từng chút đi lên, Vệ lão thái thái sợ hắn còn trẻ mà xảy ra chuyện gì, Vệ Kịch là do Chử Thiệu Lăng một tay đề bạt đi lên, chỉ cần Chử Thiệu Lăng còn xem trọng, Vệ Kịch sẽ không sao, Vệ lão thái thái không biết rõ, vẫn luôn cho rằng Chử Thiệu Lăng bởi vì Vệ Chiến mới cho Vệ Kịch vài phần thể diện, cười nói:

“Đứa nhỏ này không giống đại ca hần, gốc đầu gốc não, cũng chỉ có một chỗ tốt, là đủ trung tâm, cũng thành thật, Vương gia có thể yên tâm điều này.”

Tâm sự của Vệ lão phu nhân làm sao Chữ Thiệu Lăng không biết, Chữ Thiệu Lăng buồn cười, nói: “Lão phu nhân yên tâm, vài năm nay Vệ Kích vẫn luôn trung thành bên cạnh bốn vương, trong lòng bốn vương đều biết.”

Vệ lão phu nhân lại càng kiên định, trôi chảy nói: “Rốt cuộc vẫn còn nhỏ tuổi, chờ thêm vài năm cho hần tìm một mối tương đối tốt hôn sự, này đó hài tử còn phải chờ đến khi thành gia tính tình mới tính trưởng thành, năm đó lão gia hần cũng là....”

“Tổ mẫu.” Vệ Kích nhin không được xen mồm nói, “Ta khi nào muốn kết hôn đâu?!”

Vệ lão thái thái cho rằng Vệ Kích xấu hổ, cười nói: “Nói người là hài tử quả nhiên vẫn là tính trẻ con, sao có thể không thành thân? Ha ha....”

Chữ Thiệu Lăng buông chén trà, nâng mi nhìn về phía Khương phu nhân đứng phía sau Vệ lão thái thái, Khương phu nhân run lên, có ông trời chứng giám, lần này nàng là thật oan uổng, ngay cả nạp thiếp cho Vệ Kích Chữ Thiệu Lăng còn không chịu, nàng làm sao còn dám nói đến chuyện thành thân?

Khương phu nhân cùng Chữ Thiệu Lăng hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng hai người đã từng ngầm qua mấy chiêu, Khương phu nhân thua tâm phục khẩu phục, hiện giờ toàn gia đều nằm trong tay Chữ Thiệu Lăng, Khương phu nhân không có cách nào, lại nói hiện tại chức quan của tiểu nhi tử càng ngày càng cao, người so với trước kia cũng hoạt bát hơn, Khương phu nhân cũng đã thầm chấp nhận.

Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười, nói: “Lão phu nhân yêu thương con cháu, không bằng... chuyện hôn sự của Vệ Kích giao cho tiểu vương, tiểu vương bắt tài, cũng có thể tìm một mối hôn sự tốt cho Vệ Kích.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Vệ lão thái thái đều sáng, lúc trước Chữ Thiệu Lăng cũng từng ám chỉ qua cho bọn họ lời như vậy, làm cho trong phủ trước không cần vội vã định hôn sự cho Vệ Kích, sau lại, Vệ Chiến trở thành phò mã, Chữ Thiệu Lăng không ra tay thì thôi, đã ra tay tuyệt đối là một bút lớn, Vệ lão phu nhân rất rõ ràng, liền tính quý phủ bọn họ hiện giờ trong hoàng thành là có chút quyền thế, nhưng muốn so với Chữ Thiệu Lăng thì thật là gấp sự phụ, hôn sự cho Chữ Thiệu Lăng tìm cho tất nhiên là sai không được!

Vệ lão phu nhân gật đầu: “Kia lão thân đem tiểu nghiệp chúng này phó thác Vương gia, ai... phủ chúng ta tu luyện mấy đời phúc khí, Vệ Kích! Còn không dập đầu trước Vương gia, về sau người cứ theo Vương gia đi, tất nhiên không sai được, về sao nhớ rõ tận tâm với Vương gia, nếu có cái gì làm không xong, Vương gia nhìn ở đại ca người sẽ bỏ qua người, ta trước đánh người!”

Vệ Kích một bụng ghen lại bất đắc dĩ, chỉ phải tiến lên hành lễ tạ ơn Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng buồn cười, đứng dậy nói: “Chuyện của Vệ Kích lão phu nhân cứ yên tâm, tiểu vương còn phải nhanh chân đi xem Phúc Nghi....”

Vệ lão thái thái vội vàng đáp ứng, sai người dẫn Chữ Thiệu Lăng đi vào trong viện, đã thông sân chính bên trong là sân ngày đó Vệ Chiến cùng Phúc Nghi thành thân, Chữ Thiệu Lăng còn có ấn tượng, không cần người dẫn đường chính mình có thể tìm đi, Phúc Nghi ở bên trong sớm nghe tin Chữ Thiệu Lăng đến, chỉ là các ma ma khuyên nhủ không cho nàng ra khỏi phòng, lúc này nhìn thấy Chữ Thiệu Lăng đến vội vàng đi ra đón hành lễ, Chữ Thiệu Lăng tiến lên một bước nâng Phúc Nghi, cười nói: “Mới nửa tháng không gặp... lại nặng thêm đâu.”

Phúc Nghi đỏ mặt đưa Chữ Thiệu Lăng vào trong phòng, thấp giọng: “Mấy ngày trước Chương thái y đến thỉnh mạch, nói... nói ta hoài thai song bào thai, cho nên bụng lớn hơn bình thường, so người thường cũng vất vả hơn, chính mình cũng không cảm thấy cái gì, nhưng lại kinh động một phòng ma ma, cả ngày không cho chạm này không cho động kia, rất không thú vị.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Song bào thai? Chuyện tốt như thế, đã nói cho trong cung?”

Phúc Nghi lắc đầu, thấp giọng: “Tình hình trong cung hiện giờ... đại ca cũng biết, làm sao có thể lo lắng ta? Ta dặn dò Chương thái y, nếu ngày nào Hoàng tổ mẫu hỏi đến hãy nói, nếu không hỏi, cũng không cần cố ý nêu lên chuyện này, tránh làm người khác nói ta khinh cuồng.”

“Muội muội quá lo lắng, nếu thật sự là song bào thai, vậy còn phải khiến trong cung đưa thêm vài ma ma lại đây.” Chữ Thiệu Lăng dừng một lát, “Chương thái y... có biết được là nam hay nữ?”

Phức Nghi đỏ mặt lắc đầu, cúi người nói: “Làm sao biết được đâu.... Các ma ma ngược lại nói xem ta giống như hoài nam thai, không biết có phải chỉ để khiến ta vui vẻ....”

Chữ Thiệu Lăng như có điều suy nghĩ, thuận miệng an ủi: “Muội muội an tâm dưỡng thai là được, có phải nam hài hay không có lẽ phò mã cũng không để ý, phu thê các người đều tuổi trẻ, về sau muốn bao nhiêu nam hài không được đâu?”

Nhớ đến Vệ Chiến mặt Phức Nghi càng thêm đỏ, hiện giờ nàng xuất cung, trong ngày thường cùng các cáo mệnh phu nhân trong thành lui tới càng nhiều, dần dần cũng nghe đến chuyện trong nhà bọn họ, so sánh mới thấy chính mình có bao nhiêu thư thái, cho dù là hai công chúa được gả trước cũng không giống chính mình qua được tự tại như vậy, Phức Nghi quý trọng hiện tại, chỉ muốn cuộc sống hai người càng ngày càng tốt, sớm vì Vệ Chiến sinh hạ con trai.

Hai huynh muội trò chuyện một lát, bên ngoài truyền đến Vệ Chiến trở lại, Phức Nghi mỉm cười: “Sợ là phò mã biết Đại ca đến, ngày thường sẽ không trở về sớm như vậy.”

Chữ Thiệu Lăng đứng dậy nhẹ xoa vai Phức Nghi không cho nàng hành lễ, thấp giọng: “Đã bắt người hao tổn tinh thần nửa ngày, hảo hảo nghỉ ngơi một lát, ta cùng phò mã đi ra ngoài nói chuyện, ta đưa đến một ít thuốc bổ, người để cho ma ma xem qua lại theo lời dặn của ngự y mà dùng, bình thường chính mình cần thận một ít.”

Phức Nghi chỉ cho rằng Chữ Thiệu Lăng có công sự muốn nói với Vệ Chiến, nàng nghe không hiểu cũng không dám hỏi nhiều, cười nói: “Đại ca yên tâm, ta hiểu được nặng nhẹ.”

Chữ Thiệu Lăng xoay người ra khỏi phòng, võ bào trên người Vệ Chiến còn chưa đổi, thấy Chữ Thiệu Lăng liền hành lễ, Chữ Thiệu Lăng nâng dậy, cười: “Không cần đa lễ, vừa đi thăm Phức Nghi, thấy sắc mặt Phức Nghi so với lúc trong cung còn tốt, có thể thấy được quý phủ các người đối đãi nàng thực chu đáo.”

Vệ Chiến cúi đầu: “Thần chỉ là hàn môn, ủy khuất công chúa.”

Chữ Thiệu Lăng ngồi xuống, nghĩ nghĩ nói: “Mới vừa nghe Phức Nghi nói... một thai này là song bào thai.”

Vệ Chiến gật đầu: “Hôm trước Chương thái y nói như vậy.”

“Đáng tiếc bây giờ còn không biết là nam hay nữ.” Chữ Thiệu Lăng nâng chén trà cười khẽ, “Nếu là hai nam hài thì tốt rồi.”

Vệ Chiến không biết Chữ Thiệu Lăng nghĩ gì, chỉ phải theo lời Chữ Thiệu Lăng trầm giọng: “Điện hạ yên tâm, mặc kệ là nam hay nữ, thần vẫn sẽ đối đãi với công chúa như lúc đầu.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Ta không muốn nói người như vậy.... Ta đương nhiên hiểu được tấm lòng của người với Phức Nghi, ta cũng nóng lòng trông Phức Nghi có thể sinh con trai, có thể lập tức có hai nam hài là tốt nhất, người phúc khí không nhỏ.”

Chữ Thiệu Lăng buông chén trà, than nhẹ: “Chỉ là đáng thương Vệ Kích, dưới gối vô tử.”

Vệ Chiến trong lòng run lên, nháy mắt hiểu được ý tứ của Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng nhìn sắc mặt Vệ Chiến, thấp giọng: “Người nên biết, nước ta xem trọng là đích trưởng, trưởng tử kế thừa gia nghiệp là thuận theo tự nhiên, mặt khác... thứ tử cũng không quan trọng như thế, đúng không?”

Vệ Chiến không biết nên trả lời Chữ Thiệu Lăng như thế nào, Chữ Thiệu Lăng cười trấn an: “Vệ Kích là người bổn vương muốn trọng dụng, gia nghiệp của hần nếu tương lai không có người kế thừa thật sự đáng tiếc, chi bằng... người đến thay hần phân ưu, như vậy hài tử của người cũng có thể được đến một phần gia sản, dưới gối Vệ Kích cũng sẽ không tịch mịch, không phải là được sao?”

Vệ Chiến do dự: “Xá đệ còn nhỏ tuổi, về sau....”

Chữ Thiệu Lăng cười khẽ: “Chuyện về sau, ta đều đã thay hần an bài, người yên tâm là được.”

Vệ Chiến không biết nên phản bác như thế nào, làm như vậy mình chiếm của Vệ Kịch quá nhiều tiện nghi, Vệ Chiến trong lòng hổ thẹn với Vệ Kịch, hắn vẫn hy vọng Vệ Kịch có thể giống những người khác như vậy cưới vợ sinh con, Chữ Thiệu Lăng vỗ vỗ vai Vệ Chiến thấp giọng nói: “Một thai này của Phúc Nghi nếu là hai nữ hài nhi hoặc một nam một nữ thì xem như ta chưa nói gì, ta sẽ không động đến trưởng tử của người, người chỉ cần đem đứa con trai tiếp theo cho Vệ Kịch làm con thừa tự là được, trong phòng Vệ Kịch không có người nuôi dưỡng, khi hài tử còn nhỏ tất nhiên vẫn đặt bên người Phúc Nghi, Vệ Chiến... người cùng Phúc Nghi hoàn toàn không ăn chút thua thiệt nào.”

Vệ Chiến lắc đầu: “Thần không để ý cái này, thần chỉ sợ xá đệ, xá đệ hần...”

“Hắn còn ước gì đâu, bất quá... những lời này từ người nói cho hần càng tốt một chút.” Chữ Thiệu Lăng cũng không nguyên ý cho Vệ Kịch biết đứa nhỏ này là bị mình cưỡng bức lợi dụng tới, Chữ Thiệu Lăng nhẹ giọng, “Chờ Phúc Nghi sinh hạ thứ sau, người nói với hần, Vệ Kịch sẽ đồng ý.”

Vệ Chiến không cách nào chỉ phải đáp ứng, do dự một lúc lâu, nói: “Điện hạ, nếu có một ngày điện hạ thay đổi tâm ý, không cần xá đệ tiếp tục làm bạn bên người...chuyện cho làm con thừa tự cũng hủy đi, khiến cho xá đệ an ổn cưới vợ sinh con, thần chỉ mong như thế.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười, Vệ Chiến đều một lòng vì Vệ Kịch suy nghĩ, nếu Vệ Chiến đã nói ra như thế, Chữ Thiệu Lăng cũng liền không che giấu, Chữ Thiệu Lăng đứng dậy trầm giọng: “Hiện tại ta đối với hần là tâm ý gì, sau trăm tuổi vẫn sẽ giữ tâm ý như thế, chỉ sợ bây giờ nói người cũng không tin... người cứ chờ xem về sau đi.”

Lời này, năm đó Chữ Thiệu Lăng cũng từng nói với Vệ Kịch, ngày đó Vệ Kịch không tin, nhưng về sau chậm rãi sẽ tin, Chữ Thiệu Lăng có tin tưởng rằng về sau Vệ Chiến cũng sẽ tin.

Xe ngựa lắc lư trở về Vương phủ, giữa trưa Vệ Kịch không ngủ, lúc này đầu gật một cái lại gật một cái ngủ gật, Chữ Thiệu Lăng nhìn buồn cười, ôm lấy Vệ Kịch để hần nằm lên chân, Vệ Kịch nằm trên người Chữ Thiệu Lăng không đầu không đuôi than thở: “Điện hạ... thần không thành thân.”

Chữ Thiệu Lăng thay hần vuốt tóc, nhẹ giọng nói: “Không cho người thành thân, ta chỉ an ủi lão thái thái nhà các người, sao có thể thật sự cho người thành thân? Lại nói, không phải người đã theo ta thành thân sao?”

Vệ Kịch cười gật đầu: “Đúng a...”

Chữ Thiệu Lăng cười cười nhẹ xoa đầu Vệ Kịch, Vệ Kịch cọ cọ một phen, thấp giọng: “Hôm nay làm sao điện hạ lại đột nhiên đến đây, dọa thần nhảy dựng.”

Vì sao lại đến, đương nhiên không thể nói cho Vệ Kịch biết, Chữ Thiệu Lăng thuận miệng đáp: “Người cũng không ở, ta ở trong phủ cũng nhàm chán, liền muốn lại đây nhìn xem, đón người trở về, thuận tiện thăm Phúc Nghi.”

Vệ Kịch gật gật đầu, mơ mơ màng màng lại ngủ, Chữ Thiệu Lăng chỉ cảm thấy trong lòng được Vệ Kịch sưởi ấm đến dễ chịu, giống như bế con mèo con vậy, Chữ Thiệu Lăng nhẹ vuốt cánh môi mềm của Vệ Kịch, Vệ Kịch nghiêng đầu tránh đi, đáng yêu cực.

Không bao lâu đến Vương phủ, Chữ Thiệu Lăng đánh thức người, sợ hần vừa tỉnh dễ bị trúng gió lạnh, hai người lại ngồi trên xe ngựa một lát, Chữ Thiệu Lăng nhéo mặt Vệ Kịch, trêu: “Người mới vừa rồi trong mộng gọi ta.”

“A?” Vệ Kịch nháy mắt thanh tỉnh, xấu hổ, “Thần... thần nói cái gì?”

Chữ Thiệu Lăng nhin cười, đồ ngốc này, nói cái gì cũng tin, Chữ Thiệu Lăng để sát vào tai Vệ Kịch thấp giọng nói vài câu tình sắc, lỗ tai Vệ Kịch nháy mắt đỏ bừng, khó xử hận không thể đào cái lỗ chui vào, Chữ Thiệu Lăng ra vẻ sẵn sàng: “E lệ? Yên tâm... về sau ta không nói lại việc này.”

Nguyên bản Vệ Kịch tưởng rằng Chữ Thiệu Lăng sẽ lại trêu chọc mình một phen, không nghĩ đến Chữ Thiệu Lăng lại nhẹ nhàng buông tha, vội gật đầu: “Tạ... tạ điện hạ.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Thôi, xuống xe.”

Hai người vào Vương phủ, vừa đi qua Thùỵ Hoa môn Vương Mộ Hàn đã vội đi ra, trầm giọng: “Vương gia, trong cung vừa đến truyền lời... Liêu Lương lại đến xâm phạm phía Tây, Hoàng thượng lệnh Vương gia nhanh chóng tiến cung thảo luận chính sự.”

75. Chương 75

Hai người trở về tắm điện thay thường phục, Vệ Kịch thay Chử Thiệu Lăng chải lại tóc, đeo lên cưỡi long phan vân quan, Chử Thiệu Lăng nhìn gương đồng cười nói: “Tay nghề không tồi, nhìn rất tốt.”

Vệ Kịch không nói chuyện, nửa quỳ sửa lại thắt lưng cho Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng cúi đầu nhìn sắc mặt Vệ Kịch, thấp giọng: “Làm sao vậy?”

Vệ Kịch đứng dậy, ngập ngừng: “Trong triều hiện giờ... hoàng tử có thể xuất chinh chỉ có một mình điện hạ.”

Chử Thiệu Lăng cười vòng tay ôm thắt lưng Vệ Kịch kéo người lại gần, nhẹ giọng cười: “Làm sao? Lo lắng điện hạ nhà người lên không được ngựa kéo không được cung?”

Vệ Kịch đương nhiên không lo lắng cái này, từ trước đến nay hoàng tử xuất chinh rất ít khi thật sự ra tiền tuyến, có nguy hiểm đến tính mạng cơ hồ là không, nhưng hiện giờ thế cục trong hoàng thành không xong, thời gian này nếu hoàng đế chỉ định Chử Thiệu Lăng làm tướng tùy quân xuất chinh, chờ sau khi Chử Thiệu Lăng trở về chỉ sợ Chử Thiệu Nguyên đã là Thái tử, đại diện sắc phong cũng đã xong, Chử Thiệu Lăng một ngày chưa ngồi lên trẫm vị, Vệ Kịch liền một ngày không thể yên lòng, trên gương mặt còn chút tính trẻ con lại mang theo tâm sự nặng nề, Chử Thiệu Lăng nhìn chỉ cảm thấy buồn cười, hôn hôn trán Vệ Kịch, thấp giọng hỏi: “Làm sao?”

Vệ Kịch lo lắng nói: “Nếu sau khi điện hạ xuất chinh hoàng đế tiếp Nhị hoàng tử trở về.... Làm như thế nào? Vạn nhất lại tìm một cơ hội sắc phong Nhị hoàng tử làm Thái tử, này....”

“Từ lúc nào lại thông minh như vậy?” Chử Thiệu Lăng hoàn toàn không để tâm đến bản khoản của Vệ Kịch, trái lại còn lấy ra trêu đùa, “Vừa rồi lừa người người làm mộng xuân còn tin, lúc này sao lại đột nhiên thông suốt, đã xảy ra chuyện gì?”

Vệ Kịch lập tức đỏ mặt, nhỏ giọng la lên: “Vừa rồi điện hạ lừa thần?”

“Đương nhiên là lừa người, bình thường mạnh mẽ ép buộc mới bằng lòng nói hai câu dễ nghe, trong mộng làm sao lại có thể ngoan ngoãn nghe lời như vậy?” Chử Thiệu Lăng nhin không được bật cười, “Vốn chỉ đùa đùa người qua cơn buồn ngủ, không nghĩ đến người còn tin thật....”

Vệ Kịch vừa ngượng vừa gấp: “Điện hạ... thần đang nói chính sự đâu.”

“Ta đây cũng là chính sự a, đối với điện hạ nhà người... cái này so với trẫm vị còn quan trọng hơn nhiều.” Chử Thiệu Lăng thấy Vệ Kịch thật sự gấp lên cũng không tiếp tục đùa hấn, trấn an, “Người yên tâm, không nói đến nhất định sẽ lệnh ta xuất chinh, hoàng đế không quả quyết, không dễ dàng chấp nhận xuất quân, cho dù thật sự khiến ta xuất chinh... ta cũng nhất định sẽ làm tốt mọi sự trong thành rồi mới đi, nhất định sẽ không khiến người khác thừa cơ làm bậy.”

Bản lĩnh của Chử Thiệu Lăng, Vệ Kịch cũng rõ ràng, Vệ Kịch thoáng yên tâm, Chử Thiệu Lăng lại nhẹ xoa đầu Vệ Kịch một hồi, hai người cùng nhau vào cung.

Trong Nội các không ít đại thần đã đến, sau khi Chử Thiệu Lăng hành lễ với hoàng đế xong cũng đi đến chỗ của mình đứng vững, hoàng đế còn chưa khỏi bệnh, mặt vàng như giấy, người cũng gầy không thiếu, ngồi trong chốc lát đã không có tinh thần, thấp giọng: “Liêu Lương tiểu quốc, đất đai nhỏ hẹp... không đáng phải hưng sư động chúng....”

Không ít đại thần vừa nghe thấy lời này, đã thầm thở dài, Liêu Lương liên tiếp khiêu khích, ngay cả văn thần còn bị chọc giận, cố tình hoàng đế lại không lưu tâm, Chử Thiệu Lăng hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn

Tử Quân Hầu, lão Hầu gia khề lắc đầu, Chữ Thiệu Lăng trầm cười lạnh, không nói một lời, lẳng lẳng đứng tại chỗ không động.

Trong đại sảnh các đại thần tranh luận không ngớt, không giống với lần trước, lần này đại bộ phận người đều đồng ý xuất chiến, Đại Chử dân giàu nước mạnh, vì sao phải dễ dàng bỏ qua phiên bang liên tiếp khiêu khích?

Vài vị cận thần của hoàng đế lại luôn tranh chấp, mở miệng “Không cùng man di chấp nhặt”, ngậm miệng “Hiếu chiến sẽ họa dân”, Tình quốc công Vi Chính Tùng nhịn không được nói: “Biên cảnh phía Tây liền không là con dân Đại Chử? Nửa tháng này Liêu Lương binh lính đốt sát đánh cướp, dân chúng biên cảnh Tây Bắc lâm cảnh lầm than, chẳng lẽ cứ bỏ mặc như thế?”

“Đương nhiên sẽ không mặc kệ.” Hoàng đế bị các đại thần làm cho đau đầu, có lệ nói, “Đương nhiên muốn đi nghị hòa....”

Lần này Vi Chính Tùng không nói tiếp, lại là nghị hòa, nếu là thật sự đánh không lại Liêu Lương thì thôi, rõ ràng nắm chắc phần thắng lại còn muốn nghị hòa, đưa tặng vàng bạc cho tiểu quốc man di, dựa vào cái gì?!

Vi Chính Tùng vừa qua khỏi nhi lập chỉ niên (ba mươi tuổi), còn có tâm huyết, cùng các đại thần nói vài câu, trên mặt đã có vẻ giận dữ, Tử Quân Hầu hợp thời xen vào nói: “Nghị hòa đương nhiên là không tồi, thiếu đi không ít giết chóc, đây là hoàng thượng nhân đức, chính là... sợ dân chúng nơi biên cảnh phía Tây không thể hiểu được tâm ý hoàng thượng, thần nghe nói hiện giờ dân chúng phía Tây đã tự tổ chức vệ binh ngăn địch, tuy nói là vì đề phòng quân Liêu Lương, nhưng chung quy cũng là tai họa ngầm a.”

Nói đến lời này, sắc mặt hoàng thượng bỗng nhiên tối sầm, trầm giọng nói: “Việc này sao trẫm lại không biết.... Tri châu địa phương làm cái gì?! Lén lút xây dựng vệ binh là tội lớn, hần không biết sao?!”

Vi Chính Tùng thật sự là nhẫn không được giận, trả lời: “Hôm qua tấu chương của Khương Quốc đã trình lên, tri châu ở địa phương Tưởng Mẫn mấy ngày trước đã vắt thành mà chạy, dân chúng địa phương không tự vệ chẳng lẽ muốn bọn họ ngoan ngoãn chờ quân Liêu Lương đến giết hay sao?”

Vi Chính Tùng vừa nói ra lời này liền có Ngự Sử đi ra quát lớn, Chữ Thiệu Lăng chậm rãi nói: “Tình quốc công một lòng vì nước, lại quên quy củ.”

Vi Chính Tùng thấy Chữ Thiệu Lăng cũng nói chuyện, chỉ phải im lặng quỳ xuống, lại không nói một câu tạ tội, hoàng đế bị Vi Chính Tùng chọc giận đến phổi đau, nhưng hiện giờ hần còn chưa an ủi được Thái hậu hiện tại giáng tội Vi Chính Tùng khác nào thêm dầu vào lửa, không chừng đến lúc đó Thái hậu còn cho rằng chính mình mượn đề tài nói chuyện mình tỏ thái độ với nàgđâu, đến lúc đó lại càng khó giải quyết.

Hoàng đế phiền lòng không thôi, khoát tay: “Thôi thôi, Tình quốc công cũng chỉ là có hảo ý.”

Vi Chính Tùng thấp giọng nói câu “tạ hoàng thượng ân điển” liền đứng lên, Chữ Thiệu Lăng trầm cười, tiểu biểu thức của hần này là từ nhỏ bị Thái hậu cùng cữu gia làm hư, không sợ trời không sợ đất, hiện tại làm ra trận này không chừng còn có ý vì Thái hậu bất bình đâu.

Một câu “Hậu cung không tham chính sự” của hoàng đế ngày ấy triệt để chọc giận Thái hậu, sau lão Thái hậu vẫn luôn không gặp hoàng đế, lần đầu tiên mẫu tử hai người có mâu thuẫn lớn như vậy, mới đầu chỉ có người trong cung biết, sau lại dần dần truyền ra ngoài cung, Tình quốc công phủ nghe được đương nhiên cũng sẽ có oán giận.

Vi Chính Tùng phun ra một hơi ác khí xong thoải mái không ít, cùng gián ngôn quan tranh luận lại càng trung khí mười phần, Chữ Thiệu Lăng thủy chung không nói lời nào, không biết Vi Chính Tùng không thoải mái vẫn là làm sao, một phen trần thuật khẳng khái xong lại hỏi: “Tần vương điện hạ nghĩ thế nào?”

Chữ Thiệu Lăng dừng một lát, bước ra khỏi hàng nói: “Thần tán thành.”

Hoàng thượng nhìn Chữ Thiệu Lăng, rất có thâm ý nói: “Đại hoàng tử cũng chủ chiến?”

Chữ Thiệu Lăng hiểu được ý tứ của hoàng đế, hần cho là mình không dám xuất chinh sao? Chữ Thiệu Lăng hơi khom người: “Nhi thần xin đi giết giặc, nguyện thân chinh Tây Bắc, bảo hộ non sông Đại Chử.”

Hoàng đế trong lòng khê động, nếu có thể thừa dịp Chữ Thiệu Lăng thân chinh....

Chữ Thiệu Lăng giống như nhìn thấu tâm tư hoàng đế, tiếp tục nói: “Nhi thần là trưởng tử, nên thân chinh ủng hộ sĩ khí, nếu phải khai chiến, nhi thần nguyện ý tỳ quân thân chinh.”

Nếu không phải đã tập tước, Vi Chính Tùng chỉ hận không thể theo xuất chinh, hấn xúc động thì xúc động, nhưng tâm tư nên có vẫn phải có, Chữ Thiệu Lăng vừa xuất chinh, hoàng thành chẳng phải trống không sao?

Vi Chính Tùng nhìn thoáng qua Tử Quân Hầu, bước ra khỏi hàng khuyên can, đầu tiên là nói đao thương không có mất, lại nói quân tử bất lập vu nguy tường chi hạ (quân tử không đứng dưới tường nguy hiểm), cuối cùng lại còn thở dài một phen nói con nối dòng của hoàng đế đơn bạc: “Hiện giờ trong hoàng thành trừ bỏ Tần vương điện hạ chỉ còn có Ngũ điện hạ trong Hối Tín viện cùng Lục hoàng tử điện hạ còn trong tã lót, nếu Tần vương điện hạ có chút sơ xuất, chẳng phải không tốt cho chuyện kế thừa? Thần cho rằng... mặc dù Tần vương điện hạ một lòng vì nước vì dân cũng không thể tự mình vượt hiểm.”

Vi Chính Tùng muốn cho Chữ Thiệu Lăng một bậc thang, đáng tiếc Chữ Thiệu Lăng không cảm kích hấn, thần nhiên nói: “Nếu có thể vì Đại Chử cống hiến một phần sức lực, nhi thần không sợ nguy hiểm sa trường.”

Hoàng đế lại do dự bất định, cuối cùng cũng không quyết định được phải làm như thế nào.

Sau khi từ Nội các đi ra, Tử Quân Hầu cố ý đi chậm hai bước cùng Chữ Thiệu Lăng đi ở phía sau, thấp giọng hỏi: “Vương gia thật sự muốn thân chinh?”

Chữ Thiệu Lăng không trả lời: “Liêu Lương sớm muộn gì cũng cần giải quyết, có thân chinh hay không cũng không phải trọng yếu, ta đây muốn thân chinh cũng không phải toàn vì công huân... là muốn đem này làm điều kiện cùng hoàng thượng trao đổi vài thứ.”

Tử Quân Hầu nghi hoặc nhìn Chữ Thiệu Lăng, không đồng ý: “Hoàng thượng kiêng kị Vương gia nắm giữ quân quyền, cũng không rất muốn cho Vương gia thân chinh, sợ là sẽ không đáp ứng điều kiện gì.”

Chữ Thiệu Lăng lắc đầu: “Hiện giờ không vội, mấy ngày nữa liền không nhất định, còn muốn phiên toái ngoại tổ phụ báo cho biểu thúc một tiếng, mấy ngày này truyền ít lời đồn trong quân.... Hiện giờ các võ tướng đã rất bất mãn với hoàng đế, đến lúc đó oán khí sẽ càng ngày càng lớn.... Hoàng đế vì bình ổn dân phần tất nhiên sẽ phải phái ta xuất chinh.”

Hoàng tử xuất chinh không nhất định yêu cầu hấn phải có bao nhiêu tác dụng, rất nhiều thời điểm này chỉ là một dấu hiệu, tượng trưng cho thành ý hoàng đế nguyện cùng binh sĩ dân chúng tồn vong, Chữ Thiệu Lăng tin tưởng phụ hoàng hấn sẽ thực nguyện ý đá chính mình ra để bình ổn dư luận triều dã.

Tử Quân hầu nghĩ nghĩ gật đầu: “Cũng là một biện pháp, chỉ là... Vương gia muốn trao đổi cái gì với hoàng thượng?”

Chữ Thiệu Lăng nhẹ vuốt ve ngọc bội bên hông, nhẹ giọng nói: “Hấn cũng đừng đem ta làm ngọc tử, muốn ta xuất chinh, hoặc là trước lập ta làm Thái tử, hoặc là trực tiếp chém chết Chữ Thiệu Nguyên, để hoàng thượng tự mình nghĩ chọn đi.”

Lão Hầu gia nở nụ cười: “Vương gia anh minh.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hai người đi xuống hết thềm đá bàn long, Vệ Kích cùng vài thân vệ vội vàng đi đến phía sau Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng còn muốn đi hậu cung thỉnh an Thái hậu, Tử Quân hầu nhờ Chữ Thiệu Lăng thay hấn thỉnh an Thái hậu liền đi trước xuất cung.

Trong Từ An điện, Thái hậu nắm tay Chữ Thiệu Lăng vội nói: “Không lẽ ngươi thật sự muốn xuất chinh? Người muốn dọa chết ai gia đúng không?!”

Chữ Thiệu Lăng vội vàng an ủi: “Hoàng tổ mẫu yên tâm, chuyện này còn chưa định ra đâu, lại nói... từ trước đến nay hoàng tử xuất chinh có bao giờ xảy ra chuyện? Còn không phải ngay cả doanh trưởng cũng không ra sao, hoàng tổ mẫu không cần lo lắng.”

Thái hậu vẫn không yên lòng, Chữ Thiệu Lăng cẩn thận nói quyết định của mình cho Thái hậu, lão Thái hậu nghe xong do dự nói: “Cho dù không xuất chinh... cũng có biện pháp khác a.”

Chử Thiệu Lăng đặt tay lên tay Thái hậu, thấp giọng: “Ta ở trong điện nói bảo vệ quốc gia... cũng không phải chỉ là nói suông, Liêu Lương liên tiếp quấy nhiễu biên cảnh Tây Bắc, cho dù hiện giờ không làm gì, về sau Tôn nhi cũng sẽ không buông tha, trận này... tất phải làm.”

Tâm huyết cùng dục vọng khoách thổ khai cương đã khắc vào trong huyết mạch Chử thị, cho dù hoàng đế có thể dễ dàng tha thứ tội ác tàn sát con dân của mình, nhưng Chử Thiệu Lăng không làm được, đợi cho lúc cầm quyền, Chử Thiệu Lăng không tự mình viễn chinh phiên bang, khuếch trương lãnh thổ đã là may mắn, làm sao có thể chấp nhận tội ác thường xuyên khiêu khích?

Chử Thiệu Lăng muốn dùng một trận đánh triệt để thu phục Liêu Lương, thuận tiện kinh sợ bốn phương, không kẻ nào dám tái phạm.

76. Chương 76

Chử Thiệu Lăng vẫn quá xem thường năng lực kích khởi dân chúng phần nộ của hoàng đế, ngày đó kết thúc đình nghị sau hoàng đế lập tức hạ lệnh Tây Bắc, tức khắc giải tán dân binh địa phương, tướng lãnh tập kết dân binh toàn bộ áp giải về kinh, kẻ trái lệnh giết không tha.

Chử Thiệu Lăng xem báo cáo thở dài: “Quan bức dân phản, không thể không phản a...”

Vệ Kích chưa bao giờ nghe nói chuyện như vậy, xem dòng chữ màu đen trên báo cáo cơ hồ giận đến tặc phế, cả giận nói: “Đây là có ý gì?! Định đánh đến, dựa vào cái gì không cho dân binh chống trả? Chẳng lẽ muốn ngoan ngoãn bị đánh?!”

“Lời này của người cũng giống khi đình nghị Tĩnh quốc công đã nói.” Chử Thiệu Lăng cười lạnh, “Nhưng án Đại Chử luật đến nói quả thật là không thể, ích kỷ đóng quân là tội lớn, hoàng đế không phải sợ hãi bọn họ đánh giặc, hẳn là sợ có người cố ý nhân cơ hội tập kết dân binh khởi nghĩa vũ trang, ha ha.... Sợ lại xuất hiện một Trần Thắng cùng một Ngô Quảng sao?”

Vệ Kích hiểu được, nhưng vẫn giận đến phát run: “Nhưng cũng không thể... không thể như vậy a, thần nghe nói hiện giờ ở biên cảnh phía Tây dân chúng lầm than, kẻ địch đốt sát đánh cướp, dân chúng có hơi không phục liền trực tiếp giết chết, cũng không có thiếu người dâng hoàng bị... bị bọn chúng đập hư! Hoàng thượng bỏ mặc thì thôi, như thế nào còn có thể đem lực lượng duy nhất để chặn địch giải tán?!”

Chử Thiệu Lăng thấy Vệ Kích khó chịu đến đỏ mắt, vội đem người kéo vào lòng, bật cười trấn an: “Người sinh khí lớn như vậy làm gì?”

Vệ Kích tâm tư đơn thuần, chưa bao giờ nghe nói qua chuyện oan khuất như vậy, thấp giọng cả giận nói: “Đó là dân chúng của hần a, là dân chúng của hần! Hoàng đế hần... hần...”

“Hần vô liêm sỉ, là hần vô liêm sỉ, đừng tức giận...” Chử Thiệu Lăng vừa xoa lưng Vệ Kích thuận khí vừa dỗ dành, “Tuổi không lớn tình tình còn rất lớn đầu, không đáng chọc giận thân mình, ta đã dâng tấu chương thỉnh chiến, đến lúc đó tất nhiên có không ít người tán thành, trận này tất nhiên phải đánh, đến lúc đó cũng mang theo người đi, muốn giết bao nhiêu quân Liêu Lương liền cho người giết bấy nhiêu...”

Chử Thiệu Lăng hối hận nói cho Vệ Kích việc này, sợ Vệ Kích giận đến ngã bệnh, liên tục dỗ: “Chờ đến đầu lĩnh tập kết dân binh bị giải đến hoàng thành, ta tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp bảo hộ bọn họ, được không?”

“Điện hạ nhân đức.” Trong lòng Vệ Kích thật sự ghen đến khó chịu, một lúc lâu mới nói, “Thần hận không thể hiện tại liền xách đao vào cung...”

Chử Thiệu Lăng bật cười: “Ngoài miệng càng ngày càng không khuôn phép.”

Chử Thiệu Lăng nhẹ nhàng vuốt lưng Vệ Kích, nhẹ giọng: “Hiện giờ ta còn không lên làm hoàng đế đây, chờ sau khi đăng cơ người muốn nói cái gì liền nói cái gì, bây giờ còn muốn quy củ một chút, hiểu không? Một trận đánh cùng Liêu Lương là nhất định phải làm, không vội một hai ngày này.”

Vệ Kịch hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Thần thất nghi...”

Chữ Thiệu Lăng hôn hôn trán Vệ Kịch: “Bao nhiêu tuổi rồi còn như hài tử.”

Không giống Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng từ nhỏ liền ở bên cạnh hoàng đế, đã thấy hoàng đế ngu ngốc nhiều, hoàng đế có thể làm ra chuyện như vậy hẳn một chút cũng không ngạc nhiên, bất cứ lúc nào hoàng đế cũng chỉ đặt mình lên trước nhất, cho dù hẳn biết rất rõ vài trăm dân binh không cách nào từ biên cảnh đánh đến hoàng thành, hẳn cũng sẽ kiên kị, cũng sẽ vội vã đem tai họa nhỏ nhỏ nghiền nát.

Nguyên bản Chữ Thiệu Lăng muốn ở trong quân rải chút lời đồn đãi ra ngoài, các võ tướng rất dễ dàng bị kích khởi tâm huyết, hiện tại nhìn tại không cần làm phiền chính mình, hoàng đế đã đưa công văn đến, hiện giờ Chữ Thiệu Lăng chỉ còn chờ xuất chinh.

Chữ Thiệu Lăng nhìn nhìn tiểu tướng quân giận đến đỏ mặt trong lòng, chỉ cảm thấy vô cùng đáng yêu, nhin không được trêu đùa: “Được rồi, chưa gì đã nổi hỏa, về sau lại có chuyện gì ta cũng không dám nói cho người.”

Vệ Kịch nhớ đến bộ dáng vừa rồi của mình, cũng có chút ngại ngùng, chậm rãi bị Chữ Thiệu Lăng ôm vào lòng vừa hôn vừa dỗ nửa ngày mới thoải mái một chút.

Hôm sau lâm triều quả nhiên có không ít đại thần dâng tấu chương thỉnh hoàng đế lập Chữ Thiệu Lăng làm Thái tử, hoàng đế chỉ thu không trả lời, chỉ có bản thân bận rộn, có gì nói sau, Chữ Thiệu Lăng như trước bất động thanh sắc, chỉ âm thầm cho người đi đất phong của Vinh vương đưa cho Chữ Thiệu Đào một phong thư.

Chiến sự Tây Bắc phát sinh, hoàng đế cũng hiểu được lần này không thể tránh, ngay hôm đó sai người trừ bị quân đội điều động lương thảo, trong Thang Hà hành cung không biết Chữ Thiệu Nguyễn làm sao được tin tức, vội viết một phong thư thật dày đưa đến hoàng thành thỉnh tội, cầu hoàng đế cho hắn hồi cung, nói trong triều bận rộn, nguyện ý trở về hiến kế mưu mả chi lược, lời nói khẩn thiết đến ngay cả Chữ Thiệu Lăng cũng có chút không đành lòng, chỉ tiếc khi đình nghị hoàng đế nhắc đến việc này không ai lên tiếng, chuyện Chữ Thiệu Nguyễn hồi triều không giải quyết được gì.

Hoàng đế một lòng muốn cho Chữ Thiệu Nguyễn trở về, trên triều đi không thông chỉ phải theo hậu cung nghĩ biện pháp, hoàng đế lần này tổn tâm tư, sai người từ trong bảo khố đặc biệt chọn không ít văn cầm Thái hậu yêu thích tự mình đưa đi, Thái hậu không nhìn hoàng đế nhiều ngày, cũng đã có chút mềm lòng, lại không không nhìn đến, ai ngờ hoàng đế gặp Thái hậu, chưa nói được vài câu liền nhiều đến chuyện Chữ Thiệu Nguyễn, Thái hậu lúc này giận dữ, lạnh giọng: “Ai gia ngược lại tự mình đa tình, nếu không phải có chuyện, làm sao hoàng đế có thể nhớ đến ai gia đâu?”

Hoàng đế cũng không muốn như vậy, nhưng hiện giờ chiến sự khẩn cấp, thật sự không thể kéo dài, không mượn cơ hội này tiếp Chữ Thiệu Nguyễn trở về, sau này càng khó, lần này Thái hậu triệt để hết hy vọng, lúc này nâng trà tiễn khách, thần nhiên nói: “Hoàng đế... hậu cung không tham chính sự, việc này hoàng đế thật sự không cần nói cho ai gia, ai gia nghe cũng không hiểu, hoàng đế tự mình xem rồi làm đi thôi.”

Thái hậu tựa Tôn ma ma muốn đi vào trong, hoàng đế đau khổ ngăn lại, thấp giọng: “Ngày ấy nhi tử thất ngôn, trong lòng mẫu hậu không thoải mái chỉ cần nói với nhi tử là được, có mẫu tử nào lại có thâm cừ đầu?”

Thái hậu nghe thế lại càng tức giận, lạnh giọng: “Nguyên lai hoàng đế cũng hiểu được nếu hiểu được vì sao trước kia không cầm mấy thứ này đến nói những lời này đâu? Hiện tại chỉ sợ cũng không phải thật tâm muốn đến xin lỗi ai gia, kỳ thật là vì bảo bối nhi tử của người đi? Ha ha... ai gia vẫn nên có chút tâm nhân thì tốt hơn, Tôn ma ma, đỡ ai gia vào Phật đường.”

Hiện giờ Thái hậu nghe được Chữ Thiệu Lăng khuyên nhủ, có khí tuyệt sẽ không giấu trong lòng, chan trước ra Từ An điện, sau lưng liền đi tiểu Phật đường, thẳng mặt mắng Lệ tần thống khoái một hồi, lại mệnh Lệ tần quỳ gối ở từ đường sao chép kinh Phật, mấy ngày nay Lệ tần đã bị ép buộc đến bán tàn, chỉ quỳ hai canh giờ đã bất tỉnh, Thái hậu hơi nguôi giận, sai người tha Lệ tần về phòng, cũng không truyền ngự y, chính mình miễn cưỡng hồi cung nghỉ ngơi.

Lần này hoàng đế thật sự vô kế khả thi, mất đi Thái hậu duy trì đồng nghĩa với mất đi Tĩnh quốc công

phủ duy trì, Tĩnh quốc công phủ rất có quyền thế trong quân, tại thời điểm muộn mệnh này hết sức quan trọng, tiền triều hậu cung đồng thời tạo áp lực, hoàng đế không còn cách nào, chỉ phải cho truyền tông thân thương nghị lập trữ.

Việc lập trữ chưa định, phía Tây lại có chuyện lớn phát sinh, thống lĩnh dân binh ở biên cảnh sau khi nhận được chỉ lệnh của hoàng đế mắng to hoàng đế ngu ngốc vô năng, phần mà tự sát, dân chúng địa phương giận dữ khởi nghĩa vũ trang, đem quan viên do hoàng đế phái tới toàn bộ giết sạch, sau đó kết thành đội ngũ hướng biên cảnh phía Nam bỏ chạy, hoàng đế nhận được tin liền ngắt, sau khi tỉnh lại hạ chỉ sắc lập Chử Thiệu Lăng làm Thái tử, phong Đại tướng quân, tuyền quân xuất chinh đến Liêu Lương Tây Bắc.

....

“Điện hạ....” Vệ Kích nhìn phục sức Thái tử trên hương án có chút không phản ứng kịp, ấp úng, “Liền lên làm Thái tử?”

Chử Thiệu Lăng xoa xoa đầu Vệ Kích, cười: “Nhanh còn không tốt? Chiến sự khẩn cấp, không kịp làm đại diện sắc phong, rất tốt, không phải phiền toái.”

Này so với Chử Thiệu Lăng đoán trước còn nhanh một ít, Tây Bắc bất ngờ tạo phản khiến hoàng đế long nhan quét rác, lúc này hoàng đế cũng không dám không thuận dân ý.

“Đại quân ở Bắc bộ đã bắt đầu lên đường, từ bây giờ binh sĩ ở hoàng thành cũng nên đi.” Chử Thiệu Lăng hôn trán Vệ Kích, “Rốt cuộc có thể ra chiến trường, cao hứng sao?”

“Đánh giặc cũng không phải chuyện tốt.... Bất quá có thể giết địch nhân thần vẫn cao hứng.” Vệ Kích vẫn còn lo lắng Chử Thiệu Lăng đi rồi Chử Thiệu Nguyên sẽ thừa dịp hư mà chen vào, Chử Thiệu Lăng cười cười trấn an: “Mấy ngày trước ta đã sai người truyền tin cho Chử Thiệu Đào, không vài ngày nữa Chử Thiệu Đào sẽ đến hoàng thành.”

Vệ Kích nháy mắt liền hiểu được ý định của Chử Thiệu Lăng, gật đầu: “Điện hạ muốn thế tử đến nhìn Tam hoàng tử.”

“Đúng.” Chử Thiệu Lăng vuốt ve cằm Vệ Kích, “Người bình thường không chủ trì được cục diện, hiện giờ sức khỏe của Thái hậu không tốt, không thể chuyện gì cũng làm phiền đến nàng, người thích hợp nhất là Chử Thiệu Đào, hắn là thế tử Vinh vương, người khác cũng không dễ dám động hắn, dù sao cũng phải kiêng kị Vinh vương ở đất phong, đúng không?”

Vệ Kích nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy không ổn: “Không phải thế tử không thể ra khỏi đất phong sao?”

Chử Thiệu Lăng nhéo mặt Vệ Kích một phen: “Điện hạ nhà ngươi là đồ ngốc hay sao? Ta khiến hắn giả bệnh, chỉ nói thái y ở đất phong không quá cao tay, cho nên muốn đến hoàng thành tìm hảo ngự y hảo dược liệu, hoàng đế không thể không đáp ứng.”

Vệ Kích gật đầu: “Cũng là một biện pháp.”

Chử Thiệu Lăng cười lạnh: “Ta sợ là không chờ được hắn liền muốn xuất chinh, trong thư lần này đã công đạo rõ ràng mọi chuyện trong hoàng thành, nếu Chử Thiệu Nguyên dám bước ra khỏi Thang Hà hành cung, trực tiếp giết là được.... Vả lại, nhìn thử xem hoàng đế có dám theo ta gọi nhíp hay không đi.”

77. Chương 77

Bởi vì chiến sự khẩn cấp, đại diện sắc phong liền miễn, nhưng một bước tể tử chiêu cáo thiên hạ lại không thể bỏ qua, sau khi Chử Thiệu Lăng nhận được thánh chỉ đã vào hoàng cung lạy hoàng đế Thái hậu, sau theo hoàng đế đến Thái miếu, thân mình hoàng đế vốn khó chịu, vốn định để tông thân mang Chử Thiệu Lăng đi, bất đắc dĩ vài vị Ngự Sử còn đồng thời tiến gián, hoàng đế không còn cách nào, uống một chén thuốc cường chống thay y phục liền để người nâng đi.

Trong chính điện Thái miếu kính hiển tam sinh sau hoàng đế liền theo lệ nói một phen Chử Thiệu Lăng chỗ tốt, cuối cùng báo cho tổ tiên, quyết nghị lập Chử Thiệu Lăng vi trữ, cầu tổ tiên phù hộ vân vân.

Chử Thiệu Lăng đầu đội tứ long bàn châu quan, mặc lễ phục huyền sắc bàn long áo văn, đoan trang túc mục đứng phía sau hoàng đế, so với hoàng đế đầu ồm còn hơn ba phân uy nghiêm, hoàng đế nói một hơi dài mắt không ít khí lực, hơi hơi thở dốc hỏi: “Như thế nào... người vừa lòng?”

Hiện giờ phụ tử hai người đã triệt để trở mặt, Chử Thiệu Lăng cũng lười giải dạng có lệ, thản nhiên nói: “Thái tử vị vốn nên là của nhi thần, lễ sắc phong bị chậm hai mươi năm, không xem như vừa lòng.”

Hoàng đế nghe vậy không khỏi nhớ đến lúc chính mình đăng cơ đối với Tử Quân Hài, đối với Lăng hoàng hậu đủ loại hứa hẹn, trong lòng thầm than mọi chuyện đều có số, hoàng đế ho khan vài tiếng, thấp giọng: “Bất kể thế nào, vị trí này chung quy là cho người, về sau ngôi vị hoàng đế cũng là của người, những đệ đệ của người... người phải đối xử tử tế với bọn họ.”

Chử Thiệu Lăng giống như nghe được thiên đại chê cười, hoàng đế tiếp tục dứt quãng nói: “Trữ vị đã định, người không cần, không cần lại kiêng kị bọn họ, đối tốt với bọn họ một chút, đối lấy một danh từ ái... này không tốt sao?”

Chử Thiệu Lăng nhẹ nhàng gật đầu: “Nhi thần sẽ không có không thể chấp nhận ai, giống lão Ngũ cùng lão Lục, nếu ngày sau bọn họ có thể kính sợ nhi thần như quân vương, nhi thần đương nhiên sẽ không bạc đãi bọn họ, phong vương, tứ hôn, vinh hoa phú quý, kiến lập phủ đệ, một cái nhi thần cũng không quên.”

Trên trán hoàng đế nhảy gân xanh, thấp giọng cả giận nói: “Kia Nguyễn nhi đâu? Chử Thiệu Dương đâu? Người... nghiệt tử này, người thật sự ngay cả huynh đệ huyết thống gần đều không luyện tiếc sao?”

Chử Thiệu Lăng than nhẹ một tiếng: “Chử Thiệu Nguyễn đối xử với nhi thần như thế nào, Lệ tần đối xử với mẫu hậu như thế nào... phụ hoàng không phải không biết, về phần Chử Thiệu Dương, trong lòng nhi thần đều có tính toán.”

Hoàng đế lại càng thở gấp: “Hiện giờ không phải trầm đã đem trữ vị cho người sao? Những chuyện trước kia sao người vẫn còn muốn nhắc lại? Người... lòng dạ như thế, làm sao có thể gánh vác đại vị?”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Liệt tổ liệt tông ở trên, phụ hoàng muốn thu hồi chiếu thư sắc phong sao?”

Hoàng đế bị Chử Thiệu Lăng từng câu từng câu đả kích đến nói không nên lời, một lúc lâu mới nói: “Trẫm hiểu được, cho người bao nhiêu chỗ tốt người cũng sẽ không hiểu được cảm kích, người này, người này...”

Câu kế tiếp nói ra không dễ nghe, Chử Thiệu Lăng sẵn sóc thay hoàng đế nói tiếp: “Dường không được bạch nhãn lang.”

“Người cũng biết!” Hoàng đế ôm ngực thở dốc, cả giận, “Trẫm thật sự là nuôi không người...”

Chử Thiệu Lăng lười nói tiếp, yên lặng nhìn bức họa lịch đại hoàng đế trong điện, âm thầm cười lạnh, liệt tổ liệt tông trên trời có linh thiêng, nghĩ đến cũng có thể nhìn thấy kiếp trước chính mình đủ loại không vừa ý, cả đời này có thể trở lại một lần, dựa vào cái gì còn muốn chịu đựng? Dựa vào cái gì còn muốn lại chịu tội thêm một lần?

Hoàng đế thấy Chử Thiệu Lăng không lưu tâm cũng không nhiều lời, hắn cũng biết tính tình Chử Thiệu Lăng, người khác không hại hắn hắn còn muốn đi hại người, đừng nói chỉ những người thật sự từng hại qua hắn, hoàng đế thấp giọng lầm bầm: “Hữu cừ tất báo như thế, Lăng nhi, kỳ thật người vẫn nên hận trẫm đi, người hận trẫm thay lòng đổi dạ, cô phụ mẫu hậu người, cho nên người mới vẫn luôn không cho trẫm dễ chịu, hoàng hậu ra đi nhiều năm như vậy, người vẫn luôn không bỏ xuống được.”

Chử Thiệu Lăng nhìn hoàng đế, thấp giọng nói: “Cả đời mẫu hậu chưa từng làm gì sai, lại nhận hết đau khổ.... Này đó phụ hoàng không cần nói với nhi thần, phụ hoàng đối xử với mẫu hậu thế nào, phụ hoàng rõ ràng nhất.”

Hoàng đế lạnh lùng cười: “Người chưa từng tọa ủng hậu cung ba nghìn, hiện giờ nói những lời này không khỏi có chút quá sớm, chờ đến lúc người đứng ở vị trí của trẫm, không biết còn có thể đối đãi với Vệ Kịch như bây giờ hay không.”

Chử Thiệu Lăng nâng mắt nhìn về phía hoàng đế, giờ phút này hoàng đế bị Chử Thiệu Lăng chọc giận đến thần trí không rõ, hận không thể giơ chân nguyên rửa hã, thấy Chử Thiệu Lăng có phản ứng, trong lòng hoàng đế không khỏi dâng lên một tia khoái ý, thấp giọng cười: “Lăng nhi, chờ sau khi ngươi đại chiến trở về, trẫm nên tuyền Thái tử phi cho ngươi, đến lúc đó trẫm đương nhiên sẽ tuyền một gia môn hảo cho ngươi, Phiêu Kị tướng quân Vệ tướng quân nghĩ đến cũng sẽ cao hứng.”

Chử Thiệu Lăng thùy mi: “Nhi thần không vội.”

“Sao có thể không vội?” Hoàng đế suy yếu cười, “Liên tính hiện tại không vội, về sau chờ ngươi lên làm hoàng đế, không thể nào thiếu tam cung lục viện, đến lúc đó không biết Vệ tướng quân thiên kiều vạn sủng của ngươi sẽ như thế nào đâu?”

Hoàng đế cố gắng thuận thuận khí, thấp giọng chậm rãi: “Chuyện Vệ Kịch trẫm sẽ không nhúng tay, trẫm chờ nhìn xem về sau ngươi làm sao cùng hắn tiếp tục.... Ngươi hận trẫm cô phụ Lăng hoàng hậu, trẫm chờ xem, xem ngươi cô phụ Vệ Kịch, cùng trẫm giống nhau, cùng liệt tổ liệt tông giống nhau, trở thành... người cô đơn.”

Chử Thiệu Lăng bỗng nhiên bật cười, thấp giọng nói: “Phụ hoàng mệt, hồi cung đi.”

Hoàng đế cho rằng Chử Thiệu Lăng chột dạ, thở hổn hển cười vài tiếng đi ra đại điện.

Chử Thiệu Lăng quay đầu nhìn quanh đại điện, trẫm mặc một khắc theo sau đi ra ngoài.

Thể lực hoàng đế suy kiệt, từ lúc bước lên kiệu đã không động, Chử Thiệu Lăng từ từ đi phía sau, trong Thái miếu trang nghiêm vô cùng, xà nhà bao gỗ trầm hương, trên thềm đá điêu khắc long văn phiên phức mạ vàng, trụ trên hành lang dán hoa bằng vàng rờn chạm rồng, không một chỗ không tinh xảo, không chỗ nào không xa hoa.

Chử Thiệu Lăng đi xuống chín bậc thềm đá, nghênh diện chính là điện thờ phụ nữ cung phụng các vị công thần khác họ, ở nơi đó, hắn nhất định sẽ tự tay đem bài vị của Vệ Kịch đặt ở chính giữa phía Tây điện thờ phụ, khiến Vệ Kịch cùng hắn đồng thời hưởng thụ đời sau vạn năm cung phụng, lại không còn có ai có thể đem hai người tách ra.

Từ Thái miếu đi ra, Chử Thiệu Lăng trực tiếp đi trong quân, sức khỏe hoàng đế không tốt, điều khiển quân sĩ liền rơi xuống trên tay Chử Thiệu Lăng, may mắn hôm qua Vệ Kịch đã thay Chử Thiệu Lăng soạn tốt danh sách, Chử Thiệu Lăng chỉ cần sửa chữa một ít liền trực tiếp dùng: phong Vệ Chiến làm Hộ quốc tướng quân, Phong lão tướng Bạch Uẩn Giang làm Định quốc tướng quân, Hứa Huyền, Liêm Du làm Xa kỵ tướng quân, còn có các tiểu tướng không đề vập đến, tính ra Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch sở hữu hai mươi sáu vị tướng sĩ.

Mùa thu năm Thiên Khải thứ mười lăm, Thái tử dẫn quân hướng Liêu Lương Tây chinh.

Trước đó Chử Thiệu Lăng yêu cầu hoàng đế mười vạn đại quân, lần này Chử Thiệu Lăng triệt để muốn thu phục Liêu Lương, nếu không phải ranh giới Liêu Lương quá mức cần cỗi, Chử Thiệu Lăng thậm chí còn muốn trực tiếp đánh hạ Liêu Lương, nhất lao vĩnh dật.

“Điện hạ không thể.” Vệ Kịch nghe xong tính toán của Chử Thiệu Lăng vội khuyên, “Điện hạ đi sẽ biết, khí hậu Liêu Lương thật sự không thể dưỡng người, cho dù đánh hạ cũng không ai muốn sinh sống ở đó, dùng làm nơi sung quân ngược lại có thể.... Nhưng vùng biên cương này xa xôi, nếu phát sinh nạn trộm cướp sẽ không tốt.”

Chử Thiệu Lăng nở nụ cười: “Ta chỉ là vừa nói như thế, ăn điểm tâm sao?”

Chử Thiệu Lăng mở thực hộp lấy một đĩa điểm tâm đặt trên bàn nhỏ trong xe ngựa, Vệ Kịch rót cho Chử Thiệu Lăng một chén trà, thấp giọng nói: “Hành quân như vậy, phỏng chừng còn cần mười một hai ngày mới đến biên cảnh Tây Bắc.”

Chử Thiệu Lăng uống một ngụm trà, cười nói: “Chê ta đi chậm?”

“Thần không dám.” Vệ Kịch khẽ nhắc lên màn xe nhìn thoáng qua bên ngoài, ấp úng, “Hành quân ngược lại rất nhanh, nhưng sau khi đến Liêu Lương không khỏi không còn thể lực, như vậy cũng tốt.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Yên tâm, sáu vạn binh sĩ điều động từ Bắc bộ chỉ cần năm ngày đã đến phía Tây, đến lúc đó quân Liêu Lương sẽ không dám tiếp tục làm càn, chỉ còn chờ chúng ta đi đến đánh một hồi, đến lúc đó đại quân hợp lại, chúng ta không vội, vội phải là Liêu Lương vương.”

Vệ Kịch nghĩ nghĩ gật đầu, bên ngoài truyền đến tiếng kèn, Vệ Kịch vội vàng phủ thêm áo choàng, nói: “Thần nên đi tuần tra.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu cầm bản đồ trên bàn đến xem, Vệ Kịch buộc áo choàng xuống xe ngựa, kéo qua hắc mã buộc cạnh mã xa của Chữ Thiệu Lăng, phiên thân lên ngựa, mã tiên nhẹ vung, hắc mã có linh tính, xoay người chạy đến mặt sau đội ngũ, Vệ Kịch kiểm tra từ phía cuối, từng đội từng đội tuần tra, lại dặn dò mỗi tốt trưởng một lần, chờ điểm xong binh đã qua một canh giờ, trong lúc đội ngũ không ngừng di chuyển, hoàn toàn chỉ dựa vào trí nhớ cùng nhãn lực của một mình Vệ Kịch, Vệ Kịch giục ngựa bắt kịp mã xa của Chữ Thiệu Lăng, xa phu vội vàng dừng lại, Vệ Kịch lên xe đem tranh vẽ đội hình đưa cho Chữ Thiệu Lăng: “Không rơi lại phía sau, không trộm đi.”

Vệ Kịch tra qua thứ gì, Chữ Thiệu Lăng sẽ không cần lo lắng, Chữ Thiệu Lăng cũng không nhìn lại, trực tiếp ném danh sách đến một bên, nói: “Biện pháp tuần tra này của ngươi rất thỏa đáng, bốn canh giờ tuần tra một lần, mỗi ngày còn muốn đột xuất kiểm tra hai lần, cơ hồ không có sơ hở, vất vả ngươi, lão tướng cũng không có cần thận như vậy.”

Vệ Kịch lắc đầu: “Cẩn thận không ra sai lầm.”

Mỗi khi Chữ Thiệu Lăng nhìn Vệ Kịch ra vẻ lão thành đều cảm thấy buồn cười, cúi người đem người kéo đến khiến hấn tựa trên người mình, thấp giọng cười nói: “Từ sau khi ra khỏi hoàng thành vẫn luôn lạnh mặt, không phải chỉ là đi đánh một trận sao, làm sao liền thành muốn mệnh?”

Vệ Kịch cười lắc đầu, tay Chữ Thiệu Lăng không thành thật trượt xuống ở trên hông Vệ Kịch néo một cái, nhẹ giọng: “Là sợ không thể lập công? Vẫn là sợ làm ta mất mặt?”

Vệ Kịch không biết là bị sờ e lệ vẫn là bị nói trúng tâm sự ngại ngần, mặt đỏ hồng, dè dặt bàn tay làm loạn của Chữ Thiệu Lăng, thấp giọng: “Điện hạ...”

“Không đùa ngươi.... Nói nói với ta.” Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng vuốt ve lưng Vệ Kịch, “Hay là mệt nhọc? Về sau tuần tra ngươi đừng đi...”

“Không phải.” Vệ Kịch nghĩ nghĩ thấp giọng nói, “Thần lần đầu tiên ra chiến trường.... thần sợ những thứ mình đã học đều là lý luận suông, thần sợ, sợ khiến điện hạ thất vọng.”

Chữ Thiệu Lăng hiểu rõ mỉm cười, quả nhiên là vậy.

Chữ Thiệu Lăng cúi đầu hôn lên tóc Vệ Kịch, ôn nhu nói: “Sẽ không, lần này ngươi tất nhiên có thể lập đại công, liền tính không có nửa điểm công lao thì làm sao? Mang ngươi đến là vì muốn cho ngươi tìm quân công, cho dù chuyến này ngươi cái gì cũng không làm, trở về vẫn có thể thăng chức, còn lo lắng cái gì?”

Sắc mặt Vệ Kịch tốt hơn một chút, Chữ Thiệu Lăng nhẹ giọng đùa: “Lại nói... Vệ tướng quân giải buồn cho cô, đó cũng là công lao a.” Nói xong tay lại bắt đầu không thành thật, chọn địa phương mềm cảm của Vệ Kịch mà sờ, Vệ Kịch vừa thẹn vừa quẫn, chỉ sợ tướng sĩ bên ngoài nghe được, gắt gao cắn môi, Chữ Thiệu Lăng thấy Vệ Kịch không dám rõ ràng chống cự lại càng được một tắc tiến một thước, thẳng đến khi Vệ Kịch bị khi dễ suýt khóc mới dừng tay, lại đem người ôm vào trong ngực trấn an một hồi.

Vệ Kịch bị gây sức ép nửa ngày, lo lắng trong lòng rốt cuộc bị tiêu ma đến một điểm cũng không còn, nằm trong lòng Chữ Thiệu Lăng khi có khi không ngủ gật, Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng vuốt vành tai Vệ Kịch, nhẹ giọng hỏi: “Luôn khi dễ ngươi... có giận ta không?”

Vệ Kịch sưng sốt ngẩng đầu, mặt lại đỏ, bị Chữ Thiệu Lăng ép hỏi nửa ngày mới nhỏ giọng nói “Không giận”, Chữ Thiệu Lăng nhìn, trong lòng như bị mèo con cào ngứa, thoải mái không nói nên lời, kéo chân đắp lên cho hai người, thấp giọng dò: “Chỉ biết ngươi nghe lời nhất, ngủ một lát...”

Vệ Kịch gật gật đầu, cọ người sát lại gần Chữ Thiệu Lăng, hai mắt nhắm nghiền.

78. Chương 78

Mấy ngày này hành quân, mỗi ngày đi tám canh giờ nghỉ bốn canh giờ, trong thời gian nghỉ ngơi Chử Thiệu Lăng còn muốn cùng các tướng sĩ thương nghị chiến sách, thương nghị lương thảo điều phối, tuy Chử Thiệu Lăng là lần đầu tiên xuất chinh, nhưng mọi chuyện bố trí thỏa đáng, nguyên bản lão tướng quân Bạch Uẩn Giang còn có chút bất bình Chử Thiệu Lăng tuổi trẻ, sau cũng dần dần quy phục.

Người khác đều cho rằng Chử Thiệu Lăng thiên tư thông minh, kỳ thật không phải, mỗi ngày trước khi thảo luận chính sự, Vệ Kịch đều sẽ đem toàn bộ vấn đề cần phải thương nghị cẩn thận viết ra giấy, lại đem phương pháp xử lý của mình viết rõ ràng chia làm thượng trung hạ ba quyển khác nhau, buổi thời gian trước đó giao cho Chử Thiệu Lăng khiến Chử Thiệu Lăng nhìn xem, mỗi lần thảo luận chính sự, Vệ Kịch đều sẽ không nói, không phải hắn cái gì cũng không hiểu, mà là những gì Chử Thiệu Lăng nói đến, hắn đã sớm thảo luận cùng Chử Thiệu Lăng.

“Ngày mai sẽ đến Nhân Âu Đà, trước khi đến biên cảnh Tây Bắc chỉ có nơi này có kho lúa lớn, quân lệnh hắn đã từ hoàng thành phát xuống, sau khi đến an bài người trực tiếp lấy lương thảo là được.” Chử Thiệu Lăng ở trên mặt đất vẽ một vòng tròn, “Sau đó đem xe ngựa chở lương thảo chia làm hai nhóm, nhóm đầu tiên tiếp tục đi theo quân, nhóm thứ hai chờ năm ngày sau lại xuất phát, chờ đợi quân dùng xong nhóm lương thảo đầu tiên, nhóm lương thảo thứ hai sẽ vừa lúc đến, đến lúc đó nhóm đầu tiên lại quay trở về Nhân Âu Đà lấy lương thảo, tuần hoàn như thế.”

Mọi người nghe thế đều gật đầu, an bài như vậy rất tốt, không đến mức bởi vì quá nhiều quân nhu mà làm chậm tốc độ đại quân, nếu gặp quân địch đánh lên lương thảo cũng sẽ không đến mức bị tận diệt, Liêm Du thở dài: “Thái tử điện hạ cơ trí, như thế vừa nhẹ nhàng lại vẫn có đường lui, mặt tướng tự cảm thấy không bằng.”

Chử Thiệu Lăng nâng chung trà nhấp một ngụm, ngẩng đầu nhìn Vệ Kịch, cùng ánh mắt Vệ Kịch gặp nhau, Vệ Kịch bất động thanh sắc khẽ lắc đầu, Chử Thiệu Lăng buông chén trà tiếp tục nói: “Lương thảo trước định ra như vậy, khiến bọn họ không quên chú ý kho lúa Nhân Âu Đà, một khi thiếu đến ba vạn thạch phải lập tức đăng báo, chuyện này trăm triệu không thể sai lầm.”

Mọi người thương nghị nửa ngày về lộ tuyến, sau khi định ra đến lại đem toàn bộ quyết nghị hôm nay viết thành công văn lưu trữ, mọi người đều nhìn một lần, sau khi xác nhận không có sai lầm mới tan, Chử Thiệu Lăng kéo tay Vệ Kịch nhẹ giọng nói: “Công lao đều tính đến của ta... ủy khuất người.”

“Điện hạ không thể vọng ngôn.” Vệ Kịch cười cười, hiện giờ Chử Thiệu Lăng vừa mới lên làm Thái tử lại vừa vào trong quân, nếu không thể làm vài công lao ngăn chặn chúng tướng sĩ bất mãn, về sau phiên toái sẽ càng nhiều, Vệ Kịch cam nguyện làm đá kê chân cho Chử Thiệu Lăng, Vệ Kịch nắm tay Chử Thiệu Lăng thấp giọng nói, “Thần bất quá chỉ trước tiên nhắc nhở điện hạ một tiếng, người làm ra quyết sách vẫn là điện hạ.”

Chử Thiệu Lăng sủng ái hôn hôn trán Vệ Kịch, thấp giọng nói: “Về sau không cần, khi nghị sự người cũng phải nói chuyện, biết sao?”

Vệ Kịch còn muốn phản bác, Chử Thiệu Lăng cúi đầu hôn môi Vệ Kịch, miệng lưỡi triền miên một hồi sau, Vệ Kịch rốt cuộc không nói ra lời nào phản đối, ngáp ngừng ngồi bên cạnh Chử Thiệu Lăng lấy công văn đến xem, một lúc lâu mới nói: “Điện hạ lại phái người đi Tây Nam bình vực? Bên kia có động tĩnh gì sao?”

Tây Nam bình vực, đất phong của Chử Thiệu Dương.

Chử Thiệu Lăng khẽ lắc đầu: “Bây giờ còn chưa, hiện giờ ta không ở hoàn thành, dù sao cũng phải đề phòng một ít.”

“Tứ hoàng tử cách hoàng thành khá xa, nghĩ đến cũng phiên không được cái gì, điện hạ không cần quá lo lắng.” Vệ Kịch vẫn luôn cảm thấy Chử Thiệu Dương không có gì lợi hại, bất quá sẽ chỉ ở trước mặt mình điều vô dương oai mà thôi, không đủ gây sợ hãi, “Sau khi Tứ hoàng tử đến đất phong vẫn luôn không có động tĩnh, có lẽ đã hết hy vọng.”

Chử Thiệu Lăng cười lạnh: “Người xem thường hần, hần không biết hết hy vọng là gì, hần đang chờ xem ta cùng Chử Thiệu Nguyễn lương bại câu thương lại trở về làm ngư ông đắc lợi đâu, mặc dù hoàng đế đem hần đuổi đến đất phong nhưng lại vẫn chưa nói ra ngoài cái gì, nói cho thiên hạ chỉ là đang dưỡng bệnh, Chử Thiệu Dương cũng là trưởng tử con hoàng hậu, này chung quy là tai họa ngầm, chờ giải quyết xong chuyện Liêu Lương ta cũng phải xem xét hần.”

Vệ Kích nghĩ nghĩ không nói nữa, Chử Thiệu Lăng nhẹ quát mặt Vệ Kích, cười khê: “Thế nào? Cảm thấy ta quá độc ác?”

Vệ Kích lắc đầu: “Thần chỉ cảm thấy điện hạ rất vất vả hiện giờ đều đã làm Thái tử, lại vẫn phải lo nghĩ này đó.”

“Còn cách ngôi vị hoàng đế một bước, mọi sự tất yếu cần phải cẩn thận.” Chử Thiệu Lăng nắm tay Vệ Kích thấp giọng, “Chờ sau khi đăng cơ, tất nhiên sẽ không lại để người chịu ủy khuất.”

Vệ Kích sửng sốt, nói: “Thần đã từng chịu ủy khuất cái gì? Nguyên bản thần chỉ là một thị vệ trong cung của điện hạ, nhận được điện hạ thưởng thức, huynh đệ chúng thần mới có phong cảnh hôm nay, thần dĩ nhiên vô cùng cảm kích.”

Vệ Kích nói là lời nói thật, hần cũng không cảm thấy chính mình chịu ủy khuất gì, tương phản, từ lúc được ở bên người Chử Thiệu Lăng, Vệ Kích chỉ cảm thấy mỗi ngày đều giống như trong mộng, Chử Thiệu Lăng là người tốt với hần nhất, Vệ Kích không một ngày không biết ơn, Chử Thiệu Lăng vuốt ve trán Vệ Kích, đồ ngọc đáng thương, chỉ như hiện tại đã thấy đủ.

Hai người đang thân mật, bên ngoài có thân binh cầu kiến Chử Thiệu Lăng, Vệ Kích vội vàng đứng dậy sửa sang y bào ngay ngắn, Chử Thiệu Lăng bật cười, sau khi gọi người nhận mật báo liền đem người đuổi đi, Chử Thiệu Lăng lôi kéo Vệ Kích khiến hần ngồi trở lại, dở khóc dở cười hỏi: “Thần vệ này đi theo ta bao nhiêu năm, chuyện của chúng ta còn có cái gì không biết? Người mỗi ngày tự mình ép buộc như vậy vui vẻ sao?”

“Lẽ không thể phê.” Vệ Kích vĩnh viễn chỉ sẽ trả lời một câu như vậy, nhìn mật báo trong tay Chử Thiệu Lăng thấp giọng thúc giục, “Điện hạ mau xem đi.”

Chử Thiệu Lăng bóp vỡ sáp phong mở ra thư, thư là của Chử Thiệu Đào đưa tới, mỗi hai ngày một phong, bình thường đều là một ít lông gà vỏ tỏi việc nhỏ trong hoàng thành, lần này rốt cuộc có chút động tĩnh.

Chử Thiệu Lăng nhìn thư, cười lạnh: “Đều cho hần hoàng đế sẽ ra tay trước, không nghĩ đến lần này lại bị nhi tử của hần đoạt trước một phen, lần này ngược lại nên cho hoàng đế nhìn xem, dưỡng không quen bạch nhãn lang đến cùng là ai....”

Từ sau khi Chử Thiệu Lăng ra khỏi thành, Chử Thiệu Nguyễn vẫn luôn viết tấu chương dâng cho hoàng đế nói muốn hồi cung, hoàng đế vẫn luôn không đáp ứng, chỉ phái người đi Thang Hà hành cung đưa không ít đồ chơi quý giá làm trấn an, hoàng đế không phải không muốn tiếp Chử Thiệu Nguyễn trở về, chỉ là một là hần kiêng kỵ Thái hậu, hai là vài năm này hoàng đế vẫn triền miên trên giường bệnh, tự biết còn sống không lâu, sợ sau khi chính mình quy thiên Chử Thiệu Lăng sẽ không buông tha người, đến lúc đó Chử Thiệu Nguyễn ngay cả mệnh cũng không còn, chỉ bằng hiện tại khiến cho Chử Thiệu Nguyễn thành thật một chút, chỉ cần Chử Thiệu Nguyễn không phạm vào sai, cho dù là Chử Thiệu Lăng cũng không thể vô lý lấy mạng huynh đệ.

Từ lúc hoàng đế lập Chử Thiệu Lăng vì trừ đã nhận mệnh, chỉ ngóng trông chính mình có thể vượt qua vài năm cuối cùng an ổn, về sau Lệ tần cùng Chử Thiệu Nguyễn có thể bình an qua ngày là được, không nghĩ đến Chử Thiệu Nguyễn lại không nhìn thể cuộc rõ ràng được như cha hần, sau mấy lần cầu xin không có hồi âm, Chử Thiệu Nguyễn rốt cuộc duy trì không nổi bộ dáng hiếu tử kia, ở trong hành cung đem đồ chơi hoàng thượng ban thưởng toàn bộ đập nát, chỉ nói sau khi hoàng đế lập Thái tử liền quên chính mình, cố ý bắt hần ở hành cung nơi này chịu tội.

Trước đây Chử Thiệu Nguyễn còn biết được nhẫn nại tính tình, nhưng sau khi Chử Thiệu Lăng xuất chinh, hoàng đế vẫn luôn không để ý đến, rốt cuộc lại không nhẫn nhịn tính tình, Chử Thiệu Nguyễn triệt để không còn hy vọng vào hoàng đế, giận dữ do nhiều ngày giam lỏng cũng cùng nhau bùng nổ, hành cung bị náo loạn ba ngày tròn.

Ở trong cung “dưỡng bệnh”, Chử Thiệu Đào dựa theo ý tứ của Chử Thiệu Lăng âm thầm thu mua cung nhân ở Thang Hà hành cung, khiến bọn họ đưa tin cho Chử Thiệu Nguyễn, đem toàn bộ sự tình Lệ tần gặp được trong Phật đường ở Từ An điện, một chút không thiếu toàn bộ nói cho Chử Thiệu Nguyễn nghe, Chử Thiệu Nguyễn vừa nghe chỉ thấy giận không kềm được, mắng to hoàng đế vô năng không bảo hộ được mẫu phi của mình, Chử Thiệu Nguyễn không lại trông cậy vào hoàng đế, sau khi làm loạn một hồi lại khó được yên tĩnh vài ngày, nghĩ biện pháp cứu chính mình cùng Lệ phi.

Đang ngày mùa thu, bồ đào viện trong Thang Hà hành cung đều đã kết quả, Chử Thiệu Nguyễn tự mình hái được mấy trái lớn nhất, tẩy sạch sẽ lại trang điểm thêm vài phiến lá bồ đào xanh mướt, thoát nhìn thật xinh đẹp, sau khi sắp xếp xong Chử Thiệu Nguyễn sai người đưa bồ đào vào cung, chỉ nói chính mình nhớ mong hoàng đế đau ốm, bản thân là nhi tử lại không thể phụng dưỡng bên người, có thẹn với lòng, vừa vịn trái cây ở hành cung vừa chín, dâng lên một bàn bày tỏ tâm ý.

Sau khi đồ vật trình lên, quả nhiên hoàng đế vui vẻ một hồi, liên tục nói cho người bên cạnh Chử Thiệu Nguyễn hiểu thảo như thế nào hiểu chuyện như thế nào, những lời này sau khi rơi vào tai Chử Thiệu Nguyễn ở hành cung, hần chỉ cười không nói, nhưng cách ngày lại tự mình hái một bàn bồ đào dâng lên, mấy ngày liền như thế, thẳng đến ngày thứ năm, sau khi hoàng đế ăn bồ đào, cả người khó chịu, vừa run rẩy lại buồn nôn, ép buộc hơn hai canh giờ mới được ngự y cứu trở về, giữ được mệnh, nhưng lại bị thương căn cốt, chứng bệnh lúc trước lại cùng lúc phát tác, cả giường cũng không dậy được.

Sau khi Thái hậu biết suốt đêm gọi quan viên của Tông Nhân phủ tiến cung, giao trách nhiệm nghiêm tra, các ngự y đem thức ăn, huân hương, ngay cả quần áo trong Thừa Càn cung toàn bộ nghiệm độc một lần mới xác định: là bồ đào Nhị hoàng tử đưa đến.

Chử Thiệu Nguyễn cũng xem như có điểm đầu óc, những lần trước cũng không làm gì, lần này xuống tay cũng không phải độc được tầm thường như thạch tín có thể dùng ngân châm thử ra, chỉ ở mấy trái bồ đào dưới cùng thoa một tầng kiến huyết phong hầu, thái giám thử độc cũng không ném đến tầng chót, toàn bộ đều bị hoàng đế ăn vào bụng.

Chử Thiệu Nguyễn tính toán rất kỹ, Chử Thiệu Lăng đi đánh giặc, hoàng đế có vạn nhất Chử Thiệu Lăng cũng sẽ không đuổi đến kịp, đến lúc đó chính mình giành trước một bước tiến cung, chỉ nói chấp chương chính sự, đến lúc nắm quyền trong tay, còn có cái gì muốn làm mà không được?

Chử Thiệu Nguyễn thậm chí còn nghĩ qua, nếu Thái hậu không đồng ý nên làm cái gì, nếu Chử Thiệu Lăng ủng hộ binh làm phản đánh trở về hoàng thành sẽ phải làm gì, cự thần trong triều can ngăn lại nên xử lý thế nào, Chử Thiệu Nguyễn thiên tính vạn toán, không nghĩ đến hoàng đế lớn mạng, có thể từ độc được như vậy kiểm lại được một cái mệnh.

Biết chuyện sau, Thái hậu giận dữ, lập tức sai người áp giải Chử Thiệu Nguyễn vào cung, ngày đó, tất cả mọi người ở Chân phủ cũng đều bị giam vào đại lao, Lệ tần biết chuyện, đập đầu đến chảy máu muốn gặp Thái hậu, Thái hậu làm sao rảnh rỗi để ý đến nàng, chỉ lệnh Tôn ma ma đi đe dọa một phen.

Hiện giờ nhan sắc Lệ tần đã không còn, mấy ngày này ở tiểu Phật đường, thân mình gầy trơ, hai bên tóc mai cũng bắt đầu có điểm bạc, lão thái xuất hiện, Tôn ma ma về mặt chán ghét, lớn tiếng trách mắng: “Thái hậu nương nương còn chưa nổi giận đến người đã là sẵn sóc! Người còn nhiều sự, vội vàng muốn chết hay sao? Nhị hoàng tử phạm tội tày trời, chờ Tông Nhân phủ định án xuống đương nhiên sẽ không thiếu phần của ngươi! Hiện giờ Phật đường này ngươi cũng không nên ở, không nên làm bẩn nơi sạch sẽ Thái hậu nương nương dùng lễ Phật, một lát sẽ có người đưa ngươi đi lãnh cung chịu tội, hừ.... Lệ tần nương nương, lãnh cung bên kia so chúng ta không tốt được bao nhiêu, mụ tử phát điên không ít, nương nương tự cầu nhiều phúc đi.”

Lệ tần bị lời nói của Tôn ma ma làm sững sốt, một lúc lâu mới kêu lên: “Ngươi dám! Bồn cung không cần đi lãnh cung, Bồn cung một đời được hoàng thượng sủng ái, luôn luôn chỉ có chuyện Bồn cung đưa người đến lãnh cung, làm sao Bồn cung chính mình lại có thể đi lãnh cung?! Nô tài chết tiệt, ngươi dám.... Ngó, nha nha....”

Cung nhân đứng hầu một bên tiến lên che miệng Lệ tần, lại nhét vào miệng một khối khăn tay, Tôn ma ma cười lạnh một tiếng gật đầu: “Phải, nương nương có bản lĩnh bằng trời, đưa không biết bao nhiêu người vào

lãnh cung đầu, hiện giờ phong thủy luân chuyển, nương nương chính mình hưởng thụ đi, kia nhưng là lãnh cung, cũng không phải nơi nương nương có thể thường đến....”

Lệ tần chỉ cảm lấy cả người lạnh run, hoảng sợ trốn to mắt nhìn Tôn ma ma, Tôn ma ma nhớ đến khuất nhục ngày đó Lăng hoàng hậu phải chịu chỉ cảm thấy thoải mái vô cùng, cười nói: “Chờ đến khi Tông Nhân phủ điều tra thỏa đáng án này, nương nương ngài sẽ có hảo nơi đi.”

Lệ tần tức nở nói không ngừng, Tôn ma ma cũng lười để ý, dặn dò cung nhân trông giữ vài câu liền đi.

Trong Vĩnh Phúc cung, sau khi Chân Tư biết tin suýt nữa hôn mê bất tỉnh, bèn bỏ đi hoa phục, nắm tay nha hoàn đến trước Từ An điện cởi trâm thỉnh tội, nguyên bản Thái hậu cũng muốn trừng phạt Chân Tư, nhưng nhìn đến sắc mặt Chân Tư từ sau khi sinh vẫn luôn tiêu tụy, lại nhớ đến Lục hoàng tử còn trong tã lót, chung quy cũng mềm lòng, chỉ trách cứ vài câu, lại giam lỏng Chân Tư trong Vĩnh Phúc cung, nhưng không sai người đưa Lục hoàng tử đi, Chân Tư thoáng yên tâm, an an phận phận trở về Vĩnh Phúc cung.

Thái hậu sau khi điều tra rõ ràng việc này xong cũng không xử lý, chỉ sai người canh giữ phạm nhân nghiêm cẩn, chờ hoàng đế tự mình xử trí, lại sai người nghiêm khắc phong tỏa tin tức, nhưng những thứ này cũng không tránh được ánh mắt Chữ Thiệu Đào, vội vàng viết rõ năm rõ mười đưa đến trong quân.

Vệ Kích nhìn kỹ một lần sau, thấp giọng: “Điện hạ... thần cho rằng việc hạ độc có chút lỗ hổng, Nhị hoàng tử quả thật rất cẩn thận, nhưng bên người hoàng đế nhiều cung nhân như vậy, cũng không đến mức....”

“Ai biết được.” Chữ Thiệu Lăng dời đi đề tài, “Có lẽ là báo ứng đi, ha ha.... Thiếu chút nữa mất mạng trong tay nhi tử yêu quý nhất, không biết hiện giờ hoàng đế cảm thấy thế nào.”

Chữ Thiệu Lăng cảm thấy sảng khoái vô cùng, mặc kệ chính mình làm gì cũng không thương được đến căn bản của hoàng đế, Chữ Thiệu Nguyên lại không như vậy, nhi tử chính mình khổ tâm bồi dưỡng lại tử tử che chở đối với mình làm ra loại chuyện như vậy, hoàng đế không chết vì độc được, chờ đến khi thanh tỉnhغمغم lại có lẽ còn muốn chịu đau khổ lớn hơn đầu.

79. Chương 79

Mấy ngày sau Chữ Thiệu Lăng nhận được tin tức Thái hậu từ hoàng thành đưa tới, tin tức cùng thư tín Chữ Thiệu Đào truyền đến giống nhau, bởi vì tin tức của Thái hậu chậm hơn của Chữ Thiệu Đào vài ngày nên bên trong lại nhiều chút nội dung.

Chữ Thiệu Lăng nhìn xong đưa thư tín cho Vệ Kích, cười nói: “Hiện giờ hoàng thành rất náo nhiệt đầu.”

Sau khi hoàng đế hôn mê, mọi chuyện trong hoàng thành cho một mình Thái hậu quyết định, các loại tiếng hô không ngừng vang lên trong triều, có muốn Chữ Thiệu Lăng hồi triều xử lý quốc sự, có muốn thỉnh Chữ Thiệu Dương từ đất phong trở về tấn hiệu, càng buồn cười hơn còn có tấu chương xin cho Ngũ hoàng tử vào triều học xử lý chính sự, Thái hậu không nghe ai, quyết định dứt khoát thay máu Nội Các, đem những đại thần lúc trước cùng một phe với hoàng đế, không tìm ra sai lầm cho lui liền nói người ta lớn tuổi, ăn điển cáo lão hồi hương, không vài ngày đã đem những ai cần đuổi đều đuổi, lại đưa đám cựu thần Tử Quân Hầu đề bạt lên, trong triều lập tức an tĩnh rất nhiều.

Sau khi gặp chuyện không may, Thái hậu đem những người cùng dòng chính với Chữ Thiệu Nguyên toàn bộ giam lại, trong khoảng thời gian ngắn, một loạt vọng tộc trong hoàng thành ầm ầm sụp đổ.

Thái hậu chỉ bắt người giam lại chứ chưa từng xử lý, một là tướng chờ hoàng đế tự mình giải quyết, hai là hiện giờ sức khỏe Thái hậu cũng không còn tốt, thật sự không lo được nhiều chuyện như vậy, ai biết những người đó còn không biết tốt xấu, mỗi ngày khóc lóc nín non đòi viết huyết thư kể oan tình, không thì lại mỗi ngày khóc lóc van cầu chung quanh, làm phiền Thái hậu đầu đầu không thôi, Chữ Thiệu Đào rất hảo tâm đề nghị Thái hậu giết gà dọa khỉ, Thái hậu không nói gì chấp nhận, trước đem nhảy nhót nhiệt tình nhất Chân Gia Hân chém đầu, một đám người ồ lên sau quả nhiên yên tĩnh không ít, lúc này Thái hậu mới có thời gian viết thư cho Chữ Thiệu Lăng.

Thái hậu đem mọi chuyện trong triều rõ ràng nói cho Chử Thiệu Lăng, lại khuyên nhủ hấn không nên nghe lời dèm pha mà trái lệnh hồi triều, hoàng đế cũng chưa thể nào, mang binh hồi triều cũng không phải thăm bệnh, đó là tạo phản, Thái hậu đã thừa dịp này đem toàn bộ người một nhà đều đề bạt đi lên, trong hoàng thành tạm thời loạn không được, cuối cùng Thái hậu lại nhịn không được sung sướng khi người gặp họa nói vài câu tình hình trong lãnh cung: sau khi Chân Gia Hân bị xử trảm, Lệ tần bị thương, mấy lần thất cổ, bất quá đều bị người cứu lại, hiện giờ không ăn không uống một lòng quyên sinh, không biết khi nào thì cùng lão phụ thân nhà nàng đi.

Chử Thiệu Lăng sợ dao động quân tâm cũng không đem những việc trong triều nói cho các tướng sĩ, trong quân hết thấy như cũ, hai ngày sau đại quân đến biên cảnh Tây Bắc Khách Lạp Tập Thập, đại quân Bắc bộ so đoàn người Chử Thiệu Lăng đến sớm hơn năm ngày, ngày Chử Thiệu Lăng đến Khách Lạp Tập Thập chỉ thấy vô số doanh trướng dọc theo biên cảnh Tây Bắc kéo dài một mảnh, trăm ngàn đại kỳ có chữ Chử pháp phối tung bay, ở vùng biên cảnh Tây Bắc hình thành một loại phong cảnh độc đáo.

Hai quân hội hợp sau, Chử Thiệu Lăng trước đem mỗi chi đội ngũ do các tướng sĩ thống lĩnh bố trí lại một lần, sau khi kiểm kê hoàn tất, Bạch Giang Uẩn nghi hoặc nói: “Thái tử, này còn có sáu nghìn tinh binh từ hoàng thành đến chưa có an bài đâu, đây là thân vệ của Thái tử sao?”

Chử Thiệu Lăng buông bút ngừng đầu: “Bạch lão tướng quân hiểu lầm, cô đến Tây Bắc là vì muốn cùng những tướng sĩ đồng sinh cộng tử chống cự Liêu Lương địch quân, làm sao sẽ tự giữ thân binh bảo mệnh đâu? Sáu nghìn người này trực tiếp lệ thuộc Phiêu Kị tướng quân Vệ Kích.”

Lời này vừa nói ra, trong trước lập tức an tĩnh, các tướng sĩ không rõ hai mặt nhìn nhau, Thái tử diện hạ như vậy là có ý gì? Nếu Chử Thiệu Lăng giữ lại những người này cho mình thì thôi, cho một oa nhi sáu nghìn tinh binh, đây là muốn làm gì? Cho hấn chơi?!

Một đường đi đến, Chử Thiệu Lăng mỗi ngày giữ Vệ Kích ở bên người, trong khi các tướng quân khác cùng một chỗ dùng cơm, Vệ Kích đang ở trên xe ngựa tinh xảo của Chử Thiệu Lăng ăn khẩu phần đặc biệt, trong khi các tướng quân khác ngủ lều trại, Vệ Kích lại cuộn tròn trong ngực Chử Thiệu Lăng khoác thảm nhung đi ngủ, dọc theo đường đi, ăn mặc ở của Vệ Kích tất cả đều dùng cùng cấp đãi ngộ với Chử Thiệu Lăng, các tướng sĩ đều nhìn trong mắt, có vài người tâm tư hẹp hòi đã sớm khó chịu, làm sao nghĩ đến Chử Thiệu Lăng lại càng thêm tùy ý như vậy.

Vệ Chiến lo lắng đề phòng một đường, chỉ sợ Chử Thiệu Lăng đối đãi Vệ Kích quá tốt khiến chúng tướng sĩ bất mãn, hiện giờ thấy quả nhiên là vậy, Vệ Chiến quay đầu liếc mắt nhìn Vệ Kích, Vệ Kích mím môi không nói.

Việc này Chử Thiệu Lăng cũng không có nói trước cho Vệ Kích, nhưng hiện giờ tình hình này nếu Vệ Kích khiêm nhượng một phen từ chối ý định của Chử Thiệu Lăng có thể đem mình kéo ra, nhưng không khỏi làm cho người khác cảm thấy Chử Thiệu Lăng ngu ngốc vô đạo, trong lòng Vệ Kích, giữ gìn Chử Thiệu Lăng là nhiệm vụ đầu tiên, cho nên mặc dù hấn không đồng ý nhưng cũng không nói gì, khẽ cúi đầu trầm mặc.

Trong lòng Bạch Uẩn Giang rất không phục, năm nay hấn đã năm mươi ba tuổi, về sau có thể lại lên một lần chiến trường hay không đã không chắc, đời này có thể danh lưu sử sách hay không đều nhờ vào lần chinh chiến này, không nghĩ muốn vì người khác làm giá y, Bạch Uẩn Giang kiềm chế không được cất cao giọng: “Vệ Kích một không chiến công hai không tư lịch, làm sao có thể thống lĩnh sáu nghìn tinh binh?”

Chử Thiệu Lăng nhướn mày cười khê: “Lúc Bạch lão tướng quân lần đầu tiên ra chiến trường, sợ là cũng không chiến công không tư lịch.”

Bạch Uẩn Giang bị Chử Thiệu Lăng phản bác một câu, trong lòng tức giận càng nhiều, lại nói: “Thái tử muốn đề bạt thân vệ bên người là tình có thể nguyên, nhưng sáu nghìn tinh binh cũng quá nhiều! Lần đầu tiên ra chiến trường, một nghìn là đủ.”

“Bạch lão tướng quân quá lo lắng, trong lòng cô tự nhiên đều biết.” Chử Thiệu Lăng thần nhiên nói, “Lúc đầu Vệ Kích quả thật chỉ là thân vệ của ta, nhưng hiện giờ cũng không phải, Vệ Kích đã bái Trương Lập Phong làm sư phụ, là môn hạ của Đại Tướng quân, trước khi xuất chinh Trương Lập Phong còn ân cần phó thác, cô tổng không thể làm mất mặt Trương Đại Tướng quân đi, lại nói.... Là đồ đệ của Trương Lập Phong, nghĩ đến có lẽ cũng không kém được.”

Nói đến Trương Lập Phong, Bạch Uẩn Giang cũng không lại nói gì, cảm giận ngồi xuống, Chử Thiệu Lăng uống một ngụm trà nhìn Bạch Uẩn Giang, thản nhiên nói: “Còn có... xuất chinh bên ngoài, vẫn nên gọi cô Đại Tướng quân đi, một hơi một câu Thái tử, khiến người nghe thấy không khỏi cảm thấy cô tri quân không nghiêm.”

Bạch Uẩn Giang bị Chử Thiệu Lăng giáo huấn một lúc lâu nói không nên lời, đỏ mặt tía tai ôm quyền: “Là.”

Chử Thiệu Lăng buông chén trà tiếp tục an bài: “Liêu Lương binh lính từ mấy ngày trước đã bỏ chạy, thám tử truyền tin nói Liêu Lương vương cũng đang tập kết binh sĩ, một hồi ác chiến là không thể không đánh, lần này chúng ta muốn xuyên qua Khách Lạp Tạt Thập, trực tiếp đánh tới Liêu Lương, nhưng vì tránh cho hậu hoạn, vẫn nên đem dân chúng Khách Lạp Tạt Thập toàn bộ di tản đi, chuyện này liền do Hộ quốc Tướng quân an bài.”

Vệ Chiến đứng dậy cúi đầu: “Mặt tướng lĩnh mệnh.”

Chử Thiệu Lăng khoát tay nói tiếp: “Sáng nay cô đã phái sứ thần đi Liêu Lương, trước nhìn nhìn xem Liêu Lương vương hồi phục thế nào đi.”

Liêm Du ngẩng đầu hỏi: “Đại Tướng quân nói với Liêu Lương vương như thế nào?”

Chử Thiệu Lăng cười nhạt: “Cô muốn Liêu Lương vương tiến hiến ấu nữ hài nhi năm nghìn người, hoàng kim mười vạn hai, tuần mã một vạn bảy, thanh niên nô lệ ba vạn người, cũng muốn hấn hứa hẹn khiến người Liêu Lương lui cách biên cảnh Tây Bắc ba trăm dặm, vĩnh viễn không được xâm chiếm, nếu Liêu Lương vương đáp ứng, cô liền lui binh.”

Mọi người nghe vậy nhin không được thán than Chử Thiệu Lăng thực độc, hài nhi, tráng niên, hoàng kim, ngựa, tất cả những thứ Chử Thiệu Lăng muốn đều là nền tảng lập quốc của Liêu Lương, Liêm Du bật cười: “Nếu Liêu Lương vương đáp ứng... Liêu Lương trong vòng mười năm hoàn toàn không có hy vọng phục khởi.”
Bạn đang ?

“Cô biết hấn sẽ không đáp ứng mới nói như vậy.” Chử Thiệu Lăng thản nhiên cười lạnh, nếu dễ dàng liền có thể hòa đàm, kia chiến công của Vệ Kịch mò ở đâu ra, lúc này hấn Liêu Lương vương cũng đã muốn hòa đàm, nhưng những điều kiện này sẽ khiến hấn không thể không khai chiến, trong lòng các tướng sĩ này cũng là có tính toán, Chử Thiệu Lăng cười cười, “Cô chắc chắn sẽ không để cho các tướng quân đi một chuyến uống phí, nhưng lời đó không phải cô dùng để hù dọa Liêu Lương vương, đây là điểm mấu chốt của cô, Liêu Lương vương một ngày không đáp ứng, đại quân Chử quốc chúng ta một ngày cũng sẽ không tới Liêu Lương, nhìn nhìn xem ai ngao qua ai đi.”

Mọi người mặc dù cảm thấy Chử Thiệu Lăng tâm ngoan thủ lạt, nhưng trong lòng cũng không khỏi bắt đầu chờ mong, tính tình của Chử Thiệu Lăng tuy rằng không tốt, nhưng ở dưới trướng của hấn tuyệt đối sẽ không bị ăn mọt, thân là võ tướng ai lại không muốn kiến công lập nghiệp đâu, nhưng công lao làm sao mà có? Đó là dùng đầu người chất lên.

Đều công đạo rõ ràng xong, Chử Thiệu Lăng nói: “Mấy ngày nay chúng tướng sĩ nghỉ ngơi hồi sức, chờ đến khi Liêu Lương vương hồi âm là có thể khai chiến, hôm nay là ai tuần tra?”

Tất cả mọi người không ai trả lời, một lúc lâu Bạch Uẩn Giang mới thấp giọng nói: “Hôm nay đến phiên mặt tướng.”

“Lão tướng quân vất vả, mặc dù vẫn chưa khai chiến, nhưng vẫn cần phải cẩn thận một phen.” Chử Thiệu Lăng nhìn cũng không nhìn Bạch Uẩn Giang, lại phân phó mọi người vài câu liền cho tan.

“Điện hạ....” Vệ Kịch do dự nhìn Chử Thiệu Lăng, thấp giọng nói, “Điện hạ như thế nào không cùng thân nói trước một tiếng?”

Chử Thiệu Lăng nở nụ cười: “Nói cho người, người đáp ứng sao? Thôi, chuyện bao nhiêu lớn, ta thật không hiểu những người đó nghĩ thế nào, ta đề bạt người còn cần lý do sao? Buồn cười Bạch Uẩn Giang người bao nhiêu tuổi còn muốn theo ta dây dưa việc này.”

Vệ Kịch biết Chử Thiệu Lăng hôm nay cũng có tức giận, nhẹ giọng khuyên: “Lão tướng quân đi được ngay ngồi được thẳng, có một số việc không nhìn được cũng là bình thường, điện hạ trước mặt nhiều người như

vậy làm hấn mất mặt, hấn không xuống đài được cho nên mới thất kính.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Hấn có cái gì nhìn không được? Ta tin tưởng ai tự nhiên sẽ đối người đó tốt một chút, một lòng một dạ muốn ta đối xử bình đẳng, nằm mơ sao?”

Vệ Kịch dở khóc dở cười: “Điện hạ sao lại đem lời nguyền nói như đúng rồi? Điện hạ hiện tại càng ngày càng...” Lời phía dưới không dễ nói, Vệ Kịch tự biết thất ngôn không lại nói tiếp, Chữ Thiệu Lăng lại thực có hưng trí, cười: “Thôi, ngươi vừa muốn nói gì?”

Vệ Kịch hơi hơi do dự, thấp giọng: “Điện hạ càng ngày càng không nói lý.”

“Nào có càng ngày càng không nói lý? Ta từ đó đến giờ cơ bản chưa bao giờ nói lý cái gì.” Chữ Thiệu Lăng cởi bỏ nút thắt đem ngoại bào để đến một bên, đến gần ôm lấy Vệ Kịch, hơi cúi đầu nhìn vào mắt hấn, một lúc lâu mới lạnh lùng nói, “Ta tần tần khổ khổ đi đến vị trí ngày hôm nay không phải là vì phân rõ phải trái, cũng không phải vì muốn thay người nào mở rộng chính nghĩa, ta muốn làm hoàng đế cũng chưa bao giờ là vì lê dân bá tánh, ta chỉ muốn có thể tùy ý làm bậy, muốn cho chính mình trong lòng tưởng muốn sủng người như thế nào liền có thể làm như thế...”

Chữ Thiệu Lăng bước về phía trước một bước gần sát Vệ Kịch, phượng mâu lẳng lẳng nhìn song mâu trong suốt, nhẹ giọng: “Ta thật vất vả đi đến vị trí này, dựa vào cái gì còn muốn khiến ta nơi chốn nhần nhện? Cái gì lấy đại cục làm trọng? Kia bất quá chỉ là lời đám người không bản lĩnh nói xằng, ta muốn sủng ai liền sủng, bọn họ khó chịu thì làm sao? Bọn họ lại có thể nói ta thế nào?”

Vệ Kịch nhìn hai mắt Chữ Thiệu Lăng, chỉ cảm thấy trong ngực tim đập như nổi trống, hấn rõ ràng không đồng ý cách nói của Chữ Thiệu Lăng, nhưng lại không phản bác được, hấn không phải là người không biết tốt xấu, Chữ Thiệu Lăng như vậy đều là vì hấn, đều vì hấn.

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Làm sao? Nói không lại ta?”

“Điện hạ...” Vệ Kịch buông mi không biết nên nói cái gì, một lúc lâu mới đáp, “Thần hiểu được tâm ý của điện hạ, thần cũng minh bạch, điện hạ đối đãi với thần như vậy, thần thật vui vẻ, nhưng...”

“Không cần nói nhưng là.” Chữ Thiệu Lăng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hấn một lòng tất cả đều vì Vệ Kịch, nếu hay cả chính Vệ Kịch còn không biết tốt xấu đến giảng cho mình đạo lý giống những người kia, kia thật quá đáng cười, may mắn Vệ Kịch không phải người kệt cớm như vậy, thích chính là thích, Chữ Thiệu Lăng chiếm được đáp án của ái nhân, trong lòng sung sướng không thôi, miễn cưỡng nói, “Thích còn không tạ ơn? Vệ Tướng quân, đây nhưng là sáu nghìn tinh binh a...”

Vệ Kịch dừng một lát, mặt thoáng đỏ, thấp giọng nói: “Thần... thần tạ ơn.”

“Này còn có thể chấp nhận.” Chữ Thiệu Lăng kéo Vệ Kịch vào trong ngực hôn hôn, thấp giọng giáo huấn, “Về sau mặc kệ lại thưởng người cái gì, chỉ cần ngoan ngoãn tạ ơn là được, hiểu không?”

Vệ Kịch mất tự nhiên gật gật đầu: “Hiểu.”

80. Chương 80

Sau bữa tối hôm đó, Chữ Thiệu Lăng trong doanh trường viết tấu chương gửi về hoàng thành, Vệ Chiến thừa dịp này gọi Vệ Kịch đi qua.

Hai huynh đệ mặc dù cùng xuất chinh nhưng dọc theo đường đi lại chưa nói qua bao nhiêu câu, Vệ Chiến suy nghĩ nửa ngày cũng không biết nên mở miệng như thế nào, Vệ Kịch hoàn toàn không biết tâm sự của đại ca, đem một hộp gỗ lim khắc hoa trong tay đặt trên bàn, Vệ Chiến nhìn thoáng qua, hỏi: “Đây là cái gì?”

Vệ Kịch cười: “Điểm tâm trong trường của điện hạ, ta ném thấy không tòi liền đưa đến một chút cho đại ca, buổi tối sau khi đại ca điểm binh trở về cũng có cái lót dạ.”

Vệ Chiến khẽ nhíu mày: “Đồ vật trong trường Thái tử sao có thể tùy tiện chạm? Truyền ra ngoài sẽ khiến người khác nói người thế nào?”

Vệ Kịch cười cười thấp giọng nói: “Đại ca không biết, điện hạ cũng không thích ăn điểm tâm bên ngoài, những thứ này để cũng là uổng phí, trước khi ta đưa đến cho đại ca cũng đã hỏi qua điện hạ, hôm nay vẫn là điện hạ cầm đến cho ta chứa điểm tâm đâu.”

Vệ Chiến thở dài: “Hôm nay ta gọi người đến cũng là vì việc này, về sau trước mặt người khác muốn quy củ một chút, trăm triệu đừng để người bắt được sai lầm.”

Vệ Kịch dừng một lát, nói: “Ta... Đại ca nói chuyện hôm nay điện hạ phải cho ta sáu nghìn tinh binh đi?”

“Cũng không hẳn là vì thế.” Vệ Chiến lồi kéo Vệ Kịch ngồi xuống, suy nghĩ một khắc, nói, “Hiện giờ Thái tử quyền cao chức trọng, bao nhiêu người nhìn hấn, người... phải để ý một chút, bình thường khuyên khuyên điện hạ, không cần rất khác người.”

Lời này nói ra kỳ thật là ủy khuất Vệ Kịch, người khác không biết, Vệ Chiến cũng rõ ràng, đệ đệ nhà mình hiểu rõ lễ nghi quy củ đến mức nào, ở bên người Chủ Thiệu Lăng mấy năm nay chưa bao giờ hỏi Chủ Thiệu Lăng muốn qua thứ đồ vật gì, bị Chủ Thiệu Lăng sủng đến trên trời cũng chưa từng làm việc gì quá phận, nhưng Vệ Chiến vẫn không thể yên lòng, thân phận Vệ Kịch quá mức xấu hổ, hơi có vô ý liền sẽ bị người ta đập lên mũi nhỉnh sủng, phải nhận hết người đời chê cười.

Vệ Kịch gật gật đầu: “Đại ca yên tâm, trong lòng ta đều biết, bình thường ta cũng hay khuyên nhủ điện hạ, chỉ là... tính tình điện hạ thế nào, đại ca cũng biết.”

Vệ Kịch vốn muốn nói Chủ Thiệu Lăng tính tình kiên cường, chính mình không dễ khuyên động hấn, khuyên đến nhiều còn muốn bị “giáo huấn”, Vệ Chiến lại nghĩ đến nơi khác, trước kia ở trong hoàng thành, Vệ Chiến cũng từng gặp qua Chủ Thiệu Lăng liệu lý sự tình, quả nhiên là miệng độc tâm ngoan, chỉ cần một tia không hợp tâm ý hấn hấn liền trở mặt, bao nhiêu người cầu tình cũng không được, Vệ Chiến nào có biết rằng mỗi lần Chủ Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch đều là ôn nhu đến giống hai người khác nhau, chỉ cho rằng đệ đệ của mình cũng chịu khổ này, nghĩ đến đây Vệ Chiến lại đau lòng đệ đệ, Chủ Thiệu Lăng tính tình không tốt, đệ đệ gốc của mình ở chỗ không người không biết chịu qua bao nhiêu ủy khuất đâu, Vệ Chiến vô vô bả vai Vệ Kịch, an ủi: “Nhiều nhiều bao dung một chút thôi, chung quy Thái tử đối đãi với người không tệ.”

Vệ Kịch lẳng lẳng nhìn Vệ Chiến, một lúc lâu gật gật đầu “Àn, ta biết, điện hạ rất tốt với ta.”

Vệ Chiến cho rằng Vệ Kịch đang trấn an chính mình, thở dài một tiếng, hai huynh đệ cùng ăn điểm tâm Vệ Kịch đưa đến, kê đồng áp giảng một lúc lâu cái gì cũng chưa nói được rõ ràng, cuối cùng vẫn là Chủ Thiệu Lăng phái người đến gọi Vệ Kịch trở về.

Trong trường Chủ Thiệu Lăng đem tấu chương vừa viết tốt đặt trong tín hàm nhỏ sáp niêm phong, ngẩng đầu nhìn Vệ Kịch hỏi: “Đại ca người lại cùng người nói cái gì?”

Vệ Kịch dựa theo thực tế, tóm gọn vài câu: “Đại ca sợ thần có được sáu nghìn tinh binh liền khinh cuồng, dặn dò thần vài câu.”

“Đại ca người cũng là người cẩn thận chặt chẽ.” Chủ Thiệu Lăng chờ sáp phong khô ráo liền sai người đưa đi, tiếp nhận chung trà Vệ Kịch đưa lên uống một hơi, nghĩ nghĩ nói, “Ta nhớ rõ... tháng của Phúc Nghi cũng không nhỏ, có bảy tháng đi? Vất vả Vệ Chiến, đây là hài tử đầu tiên của hấn, trong lòng nhớ thương đâu.”

“Điện hạ nhớ lầm.” Vệ Kịch cười cười, “Đã muốn tám tháng hơn, chờ đến khi thần về kinh, chất nhi của thần đã muốn xuất thế.”

Chủ Thiệu Lăng bật cười: “Ta lại hồ đồ, như vậy lần tới truyền tin phải nói cho Thái hậu, chờ sau khi Phúc Nghi sinh lại truyền tin lại đây, một thai này của nàng là song sinh, không biết là nam hay nữ đâu, nếu đều là nam thì tốt rồi...”

Vệ Kịch cười cười: “Nam nữ đều tốt, trước khi đi thần còn để lại cho hài tử hai cái khóa trường mệnh đâu.”

Chủ Thiệu Lăng do dự một lát vẫn là không đem chuyện hài tử nói cho Vệ Kịch, trước nhìn xem là nam hay nữ đi, nếu là hai nam hài nhi.... Kia liền để cho Vệ Chiến tự mình cùng Vệ Kịch nói, đến lúc đó chính

mình chỉ cần nói đã biết chủ ý của Vệ Chiến, khuyên Vệ Kích đáp ứng là được.

“Đã đến giờ Tuất, điện hạ cần nghỉ ngơi?” Vệ Kích nhìn nhìn bên ngoài, “Lát nữa thần lại phải đi tuần tra một lần, không thể hầu hạ điện hạ.”

Chử Thiệu Lăng xoa nhẹ tóc Vệ Kích: “Cũng không phải người đang làm nhiệm vụ, người đi làm cái gì? Đi ngủ sớm, cũng không còn bao nhiêu ngày yên ổn, chờ đến khi khai chiến muốn ngủ cũng không ngủ được, thừa dịp này ngủ nhiều một ít dưỡng dưỡng tinh thần.”

Vệ Kích không phản bác được chỉ phải gật đầu, hai người sau khi tắm rửa cùng nhau nằm xuống, Chử Thiệu Lăng ôm Vệ Kích câu được câu không trò chuyện, hai người cũng không quá buồn ngủ, Chử Thiệu Lăng nhẹ nhàng vuốt ve lưng Vệ Kích, thấp giọng hỏi: “Đã mấy ngày không thân thiết?”

Dưới ánh nến, mặt Vệ Kích thoáng chốc đỏ lên, quay đầu đi không nói lời nào, Chử Thiệu Lăng cười khê, cố ý hỏi không tha: “Hỏi người đâu, đã bao lâu? Ta quên.”

Vệ Kích thùy mâu không nói, Chử Thiệu Lăng cố ý truy vấn hấn, bàn tay cũng bắt đầu không thành thật, Vệ Kích bị Chử Thiệu Lăng xoa nắn không trốn được, chỉ phải lắp bắp trả lời: “Mười... mười bảy ngày.”

Chử Thiệu Lăng thấp giọng trêu đùa: “Nhớ rõ àng như vậy? Cũng muốn?”

Vệ Kích nói lời nào cũng bị lấy làm trêu ghẹo, da mặt hấn thực mỏng, đơn giản cúi đầu không đáp lại cái gì, Chử Thiệu Lăng chỉ sợ thực làm người ta giận, nhẹ giọng dỗ: “Này có cái gì ngại ngần? Người cứ bộ dáng như vậy cũng thật nên sửa sửa... ngay cả lúc chỉ có hai người chúng ta còn luôn thận thừng như vậy là thế nào? Ở trước mặt ta còn e lệ? Ân?”

Vệ Kích vui đầu vào ngực Chử Thiệu Lăng, thấp giọng: “Chính là bởi vì trước mặt điện hạ, mới e lệ...”

Điểm này Chử Thiệu Lăng không cách nào lý giải Vệ Kích, rõ ràng mỗi khi thân thiết, hấn thoải mái giống như tiểu thú động dục, gắt gao nuốt chính mình không buông, ý lại Chử Thiệu Lăng giống như ngư ỷ vào nước, một khắc đều không muốn cùng Chử Thiệu Lăng tách ra, nhưng chỉ cần sau đó nhắc đến việc giường chiếu, hấn đều sẽ ngưng ngừng không thôi, giống như thay đổi một người khác.

“Cho nên mới nói người thay đổi thay đổi, ta nhưng chưa bao giờ e lệ với người a.” Chử Thiệu Lăng ngại biện một tràng dài, thấp giọng giáo huấn, “Ta đối đãi với người như thế nào, người lại đối đãi với ta như thế nào? Vệ Tướng quân a, lương tâm của người đâu?”

Tay Chử Thiệu Lăng dọc theo trung y chen vào xoa xoa ngực trái Vệ Kích, nhỏ giọng đùa: “Để cô kiểm tra... Nhìn xem lương tâm người còn đó không?”

Vệ Kích vội vàng lui vào phía trong giường trốn, thấp giọng cầu xin: “Điện hạ! Bên ngoài bao nhiêu người canh gác đâu, không phải điện hạ đáp ứng thần trong quân sẽ không làm loạn sao? Điện hạ....”

Chử Thiệu Lăng tóm lấy eo Vệ Kích kéo người khóa vào ngực, nghe Vệ Kích vội vàng xin tha nhịn không được bật cười: “Trước khi xuất chinh một đêm người không nghe lời, ta nói kia là thuận tiện đáp ứng để người thành thật một chút, người lại còn tưởng thật hay sao?”

Vệ Kích có khổ nói không nên lời, Chử Thiệu Lăng lật long còn muốn chính mình tự trách gây thơ, Vệ Kích nói không lại Chử Thiệu Lăng, lại không dám thật sự từ chối, không còn cách nào chỉ phải ngưng mà nói: “Kia... điện hạ đừng hung như vậy, thần sợ khiến người của đại ca ở ngoài nghe thấy...”

Chính là như vậy, mặc kệ chuyện khó xử đến mức nào, chỉ cần là yêu cầu của mình, Vệ Kích đều sẽ đáp ứng, trái tim Chử Thiệu Lăng đều trở nên mềm mại, ôn nhu hôn hôn trán Vệ Kích: “Đều là thân vệ ta từ hoàng thành mang đến, không sợ, ta sẽ nhẹ nhàng, nghe lời...”

Chử Thiệu Lăng nhẹ nhàng đẩy ra trung y của Vệ Kích, tay còn lại ở trước ngực Vệ Kích nhẹ nhàng vỗ về, ngón tay thon dài trên chọc điểm nhỏ đáng thương, Vệ Kích đỏ mặt, Chử Thiệu Lăng bình tĩnh thưởng thức thần sắc thận thừng của Vệ Kích, khàn giọng hỏi: “Thoải mái sao?”

Vệ Kích thật sự không trả lời được, cầu xin tha thứ nhìn về phía Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng không để ý tới, càng dùng sức vuốt ve, còn thường thường liếm mút điểm nhỏ còn lại, Vệ Kích thật chịu không nổi, thấp giọng cầu xin: “Điện hạ... thần chịu không nổi, a...”

Chữ Thiệu Lăng ban thưởng ôn nhu xoa nắn điểm nhỏ bị chính mình chà đạp đến sưng lên, cười khê: “Lúc này mới ngoan, mỗi khi lên giường đều sẽ không nói, người nói ngọt một chút, ta liền thương người nhiều một ít....”

Chữ Thiệu Lăng tách ra hai chân Vệ Kịch nhẹ nhàng xoa chần vật nhỏ đáng thương, hai chân Vệ Kịch gấp khúc, gắt gao cắn môi không lên tiếng, Chữ Thiệu Lăng than nhẹ, cúi người nhẹ nhàng hôn môi Vệ Kịch, thấp giọng dụ dỗ: “Kêu lên... một điểm thanh âm đó bên ngoài không nghe được, chỉ có ta nghe thấy, cho ta nghe thì sợ cái gì đâu? Ân?”

Vệ Kịch lắc lắc đầu, khóa mi không chịu rên rỉ thành tiếng, Chữ Thiệu Lăng cũng không lại miễn cưỡng hắt, phiên người Vệ Kịch để hắt đưa lưng với mình, ti khổ của Vệ Kịch còn chưa cởi ra, Chữ Thiệu Lăng cũng không vội vàng, cách một tầng vải dệt mỏng manh có nhịp vuốt ve mỏng Vệ Kịch, Vệ Kịch đỏ mồ hôi, vải dệt gắt gao dán ở trên người, hiện ra thân hình mê người, Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng xoa nắn hai cánh mỏng Vệ Kịch, thấp giọng ra lệnh: “Chính mình thoát quần....”

Vệ Kịch nhẹ cắn môi, khó xử quay đầu nhìn Chữ Thiệu Lăng, trong lời nói đã mang theo ý khóc: “Điện hạ....”

Chữ Thiệu Lăng không để ý đến, chỉ nhẹ giọng dỗ dành một lần: “Chính mình thoát, nghe lời....”

Vệ Kịch thật sự không làm được chuyện khó xử như vậy, Chữ Thiệu Lăng đang ở phía sau nhìn, chính mình đem quần thoát ra, loại tư thái mời sủng như vậy.... Mặt Vệ Kịch đỏ bừng, trong mắt đã hàm nước mắt, Chữ Thiệu Lăng mềm lòng, cúi xuống nhẹ hôn hôn khóe mắt Vệ Kịch, nhỏ giọng: “Ng ngoan, người không thoát, chúng ta đành phải tiêu hao như vậy.... Hay là không nghĩ muốn? Ân?”

Chữ Thiệu Lăng vừa nói vừa cách vải dệt vuốt ve kẽ mỏng Vệ Kịch, đầu ngón tay ngẫu nhiên còn hướng phía trong ấn vào, Vệ Kịch chịu không được rên rỉ: “Điện hạ... tha cho thân, thân.... a.....”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Là người tha cho ta mới đúng đi, nghe lời, chính mình thoát, sau đó ta hảo hảo ôm người, cho người thoải mái....”

Ý thức Vệ Kịch đã loạn thành một đoàn, trên người bao nhiêu nơi mẫn cảm đều bị Chữ Thiệu Lăng đùa giỡn, nơi đó lại không được âu yếm, Vệ Kịch khóc vài tiếng, chịu đựng ngượng ngùng tự mình cởi ti khổ, Chữ Thiệu Lăng thưởng cho vuốt ve phía trước Vệ Kịch, lại lấy thuốc mỡ ở một bên cho Vệ Kịch bôi trơn, người Vệ Kịch đã sớm mềm nhũn, Chữ Thiệu Lăng không phí bao nhiêu công phu đã có thể cho vào ba ngón tay, Chữ Thiệu Lăng chỉ cảm thấy tiểu huyết của Vệ Kịch không ngừng hút chặt chính mình, hắt nhẹ nhàng xoa nắn nơi Vệ Kịch thích được chạm đến nhất kia, thấp giọng hỏi: “Thoải mái sao?”

Vệ Kịch khóc thành tiếng, nức nở cầu xin: “Điện hạ... điện hạ....”

Chữ Thiệu Lăng không lại ép buộc Vệ Kịch làm chuyện khó xử, yêu thương hôn hôn trán Vệ Kịch, cúi người tiến nhập vào Vệ Kịch thân thể.....

....

Một phen thân mật sau, Chữ Thiệu Lăng sai người đưa nước tiến vào tự mình thanh tẩy cho Vệ Kịch, vừa mới đem hai người thu thập xong, bên ngoài đã có người thông truyền trong trưởng Bạch Uẩn Giang có việc, Chữ Thiệu Lăng vốn không muốn để ý đến, Vệ Kịch ngồi dậy khuyên nhủ: “Điện hạ, để người vào đi, vạn nhất thật có chuyện gì đâu.”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh: “Này đều giờ Hợi, có thể có chuyện gì?! Không thành thành thật thật đi ngủ hắt còn muốn ép buộc cái gì a?”

Vệ Kịch vô pháp chỉ phải cầm lấy trung y một bên mặc vào, thấp giọng nói: “Nếu điện hạ lười động, kia thân đi qua xem thử đi, hôm nay nghị sự Bạch lão tướng quân không quá vừa ý, tốt nhất đừng xảy ra chuyện gì.”

Chữ Thiệu Lăng làm sao có thể để Vệ Kịch lúc này đứng lên, không kiên nhẫn nói: “Thôi, cho người tiến vào!”

Bên ngoài, một binh vệ tiến vào đại trước, vòng qua gian ngoài, cách một bình phong hành lễ, trầm giọng: “Đại Tướng quân, Định quốc tướng quân... Bạch tướng quân đang ở trong trưởng say rượu, lúc này đang

làm ồn ào đầu, Vệ Tướng quân đã qua, khuyên vài câu, sau, Bạch Tướng quân lại đột nhiên hung hổ muốn... muốn đánh giết Vệ Tướng quân, Vệ Tướng quân cũng, cũng không có cách....”

Chữ Thiệu Lăng nghe vậy nổi giận: “Bạch Uẩn Giang dám say rượu? Hắn từ đâu lấy đến rượu?!”

Tiểu binh sợ đến mức quỳ rạp xuống đất, sau bình phong run rẩy nói: “Ty chúc không biết.... Lúc ty chúc nhìn thấy, Bạch Tướng quân đã say, ty chúc....”

Vệ Kịch thăm than nhẹ, tính tình Bạch Uẩn Giang thật sự là quá lớn, khách khí nói với tiểu binh đáng thương kia: “Người trước đừng sợ, hiện tại bên kia như thế nào?”

Tiểu binh không nghĩ đến Vệ Kịch cũng ở trong trường, nhất thời phản ứng không kịp, chỉ theo đáp: “Vệ Tướng quân thật sự bất đắc dĩ, mệnh ty chúc đến hỏi Đại Tướng quân, có nên trước đem Bạch Tướng quân trói lại hay không, chờ đến khi Bạch Tướng quân tỉnh rượu lại nói.”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh: “Cái này nên giết chứ còn băn khoăn làm gì? Riêng một tội say rượu trong quân cô đã có thể cách chức tướng quân của hắn!”

Vệ Kịch nắm chặt tay Chữ Thiệu Lăng thấp giọng khuyên: “Điện hạ, còn chưa khai chiến đã muốn xử trí người một nhà, sợ là không ổn.... Để người Liêu Lương nghe thấy cũng không tốt, tuy Bạch lão tướng quân ngàn sai vạn sai, nhưng cũng xin điện hạ từ bi, chờ đến khi hồi hoàng thành lại xử trí.”

Chữ Thiệu Lăng cũng biết hiện tại không thể xuất hiện dè pha như vậy, miễn cưỡng kiềm chế lửa giận nói: “Thôi, sợ là Vệ Chiến áp chế không được, cô đi qua nhìn xem.”

Vệ Kịch muốn đứng dậy giúp Chữ Thiệu Lăng mặc quần áo, Chữ Thiệu Lăng lại dè lại bả vai Vệ Kịch không cho người đứng lên, kéo chân đắp lại cho Vệ Kịch, thấp giọng: “Người ngủ trước, một lát ta trở về.”

Vệ Kịch gật gật đầu, Chữ Thiệu Lăng mặc hảo xiêm y, vòng qua bình phong thổi tắt vài ngọn đèn mới đi ra đại trường.

Vệ Kịch bị ép buộc nửa ngày cũng mệt nhọc, nhắm mắt lại mơ mơ màng màng, trong một lát lại tưởng Chữ Thiệu Lăng ngàn vạn đừng nhất thời nổi giận liền đem Bạch Uẩn Giang chém, trong một lát lại nghĩ đến song bào thai của Phúc Nghi ở hoàng thành, trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, trong lòng luôn cảm thấy lo sợ bất an, Vệ Kịch đứng dậy mặc y phục, lại điểm sáng đèn trong trường, đợi một lúc lâu cũng không thấy Chữ Thiệu Lăng trở về, Vệ Kịch thật sự tính tình Chữ Thiệu Lăng nổi lên lại đang đại náo cái gì, suy nghĩ một khắc liền đi ra đại trường, thân vệ canh giữ bên ngoài đều được Chữ Thiệu Lăng dặn dò, Vệ Kịch giải thích vài câu lại mang theo hai thân vệ đi về phía doanh trường các tướng quân.

Vệ Kịch đi vài bước liền cảm giác không đúng, thấp giọng hỏi: “Bên kia như thế nào gác hai hàng binh? Binh lính gác đêm đều có số lượng rõ ràng, nơi này nhiều tắt nhiên bên khác thiếu, ai an bài?”

Một thân vệ phía sau Vệ Kịch đi đến hỏi hỏi, binh vệ bên kia cũng không trả lời được, một đội người nói hôm nay đội trưởng cũng không công đạo rõ ràng, bọn họ đành phải tiến hành gác đêm giống như hôm qua, một đội khác còn nói bọn họ hôm nay nguyên bản nên ở chỗ này, Vệ Kịch nghe vậy trong lòng run lên, hôm nay là Bạch Uẩn Giang nhiệm vụ, sợ là vừa đến đêm hắn còn chưa công đạo rõ ràng chuyện phía dưới liền chính mình uống lên, Vệ Kịch trầm giọng nói: “Đem danh sách lại đây, ta lại đêm gác đêm hôm nay sắp xếp một lần.”

Mấy người được lệnh đi lấy danh sách, Vệ Kịch lại sai người đi gọi vài tiểu tướng trong doanh trường lại đây cùng chính mình đồng thời an bài, sau khi phân phó hảo Vệ Kịch nhu nhu ẩn đường, lần này chỉ sợ Bạch Uẩn Giang giữ không được đầu, say rượu hỏng việc, may mắn hiện giờ còn chưa cùng Liêu Lương đánh nhau, nếu quân địch thừa dịp trà trộn đi vào thì tính thế nào?

Vệ Kịch ở ngoài đại trường của Chữ Thiệu Lăng chờ, bỗng nhiên cách đó không xa, mấy người ở chỗ lương thảo bắt đầu náo loạn, vài binh sĩ vây quanh đánh một tiểu binh, Vệ Kịch đến gần hỏi: “Làm sao?!”

Một binh sĩ khom người nói: “Quân nô này điên rồi, đột nhiên hướng lại đây muốn đoạt lương thực, hỏi hắn một câu cũng không nói, đối diện rồi đúng không!?”

Quân nô kia trên mặt đầy bùn, sợ hãi cuộn tròn ở đó, thấy Vệ Kịch hỏi hắn vội vàng lao đến không ngừng dập đầu, Vệ Kịch nhìn kỹ thân hình quân nô, do dự: “Người....”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, quân nô kia đột nhiên đánh về phía Vệ Kịch, tay trái rút ra loan đao giấu trong giày để trước cổ Vệ Kịch, tay phải bắt lấy tay Vệ Kịch quặt về phía sau, sau khi đắc thủ cười lạnh hai tiếng, đúng là giọng nữ nhân, thích khách lạnh lùng nói: “Đều tránh ra! Ai dám nhúc nhích ta giết hắn!”

Vệ Kịch hơi hơi giật cánh tay, lại cúi đầu nhìn loan đao dài mảnh trên cổ, trong lòng có tính toán, thấp giọng: “Người muốn cái gì?”

Thích khách ngoan giọng nói: “Thành thành thật thật mang ta đi gặp Thái tử của các ngươi! Ta có chuyện muốn nói với hắn! Dám có gì mờ ám ta trực tiếp lấy mạng ngươi!!”

Vệ Kịch trầm mặc một khắc, trầm giọng: “Cô chính là Thái tử, ngươi có gì muốn nói?”

81. Chương 81

Lời vừa nói ra, binh sĩ chung quanh đều sửng sốt, Vệ Kịch quét mắt nhìn mọi người một cái, những binh sĩ này nháy mắt hiểu được ý tứ Vệ Kịch, không dám nhiều lời, chỉ nắm chặt binh khí đem hai người vây quanh.

Nữ thích khách do dự nhìn Vệ Kịch, cười lạnh nói: “Ta nghe nói... Thái tử Đại Chử năm nay đã hai mươi, tiểu tướng quân, ngươi mới bao nhiêu tuổi đâu?”

Vệ Kịch bất động thanh sắc đáp: “Có nhiều người diện mạo cùng tuổi không hợp, lại nói, ngươi nghe đồn sai, năm nay cô bất quá mười chín, sang năm mới nhược quán. Ngươi muốn gặp cô nói cái gì?”

Nữ thích khách do dự bất định, nhìn một binh vệ bên cạnh: “Hắn rốt cuộc có phải Thái tử hay không?! Nếu ngươi dám nói dối, ta giết hắn!!”

Vệ Kịch thâm thở dài, hắn nói thật nói dối người tất nhiên không biết, sao lại lấy này uy hiếp người? Binh vệ bên người Vệ Kịch đều là thân vệ đã theo Chử Thiệu Lăng bao nhiêu năm, lúc này bất kể thế nào cũng không thể đem Chử Thiệu Lăng khai ra, chỉ phải theo ý Vệ Kịch nói: “Này... đúng là Thái tử điện hạ.”

Vệ Kịch không muốn cùng thích khách này kéo dài thời gian, thản nhiên nói: “Người luôn mồm nói có chuyện muốn nói với cô, còn chờ cái gì? Ngươi muốn cái gì? Tiền bạc? Lương thực?”

“Ha hã... ta muốn cái gì? Ta muốn mạng ngươi!” Nữ thích khách đưa lưỡi dao đến sát cổ Vệ Kịch, thấp giọng uy hiếp, “Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, ngươi rốt cuộc có phải Thái tử hay không, nếu ngươi không phải thì nói ra, miễn cho vì Thái tử nhà ngươi mà mất mạng!”

Vệ Kịch thùy mâu liếc mắt nhìn nữ thích khách, thấp giọng nói: “Cởi bỏ xiêm y của cô.”

Nữ thích khách do dự một lát, lật tay chuyển một đao, lưỡi đao nháy mắt cắt đứt nút thắt cổ áo Vệ Kịch, nữ thích khách lại lập tức đặt đao trở về cổ Vệ Kịch, trên cổ Vệ Kịch rậm rạp hồng ngân, nữ thích khách không khỏi đỏ mặt, lớn tiếng mắng: “Ngươi rốt cuộc muốn cái gì?!”

Vệ Kịch trầm giọng: “Đem vòng trang sức lấy ra, ngươi hiểu chữ Hán không?”

Lúc này nữ thích khách mới thấy vòng trang sức trên cổ Vệ Kịch, mũi đao chuyển qua kéo ra vòng trang sức, bảo ấn vàng ròng lộ ra, vàng ròng khảm bảo thạch dưới ánh lửa chung quanh rạng rỡ sinh huy.

“Chử, Thiệu, Lăng, ấn.” Nữ thích khách thản nhiên mỉm cười, “Quả nhiên là Thái tử điện hạ.... Thái tử điện hạ, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, ta tạm tha tánh mạng ngươi.”

Vệ Kịch khẽ gật đầu: “Hảo, ngươi muốn gì?”

“Lập tức triệt binh! Hiện tại liền triệt binh!” Nữ thích khách để sát lưỡi đao lên cổ Vệ Kịch, ngoan thanh nói, “Chỉ cần các ngươi triệt binh, Liêu Lương nhân mã cũng sẽ rút lui khỏi Khách Lạp Tật Thập, từ nay

về sau nước giếng không phạm nước sông, hiệp ước chó má của người chúng ta cũng xem như chưa nghe nói qua! Như thế nào?”

Vệ Kịch mím môi, quả nhiên là người Liêu Lương, Vệ Kịch trầm giọng: “Người đã gặp qua người cô phải đi?”

“Đương nhiên, Thái tử điện hạ.... chỉ cần hoàng đế các người lui binh, người lại muốn lấy hết căn cơ của Liêu Lương chúng ta, ta nghe nói qua một câu nói của các người, ‘Lòng người không đủ rắn nuốt voi’, quá mức tham lam chung quy không phải chuyện tốt.” Nữ thích khách thấp giọng uy hiếp, “Sau khi người đáp ứng ta, người của chúng ta lập tức rời đi, trong vòng mười năm cũng sẽ không lại đến Khách Lạp Tập Thập, người cũng có thể báo cáo với hoàng đế Đại Chử, như vậy thế nào?”

Sẽ nói tiếng Hán, còn biết chữ Hán, có thể nhìn thấu cách Đại Chử hành xử, còn có thể làm ra quyết định lớn như vậy.... Vệ Kịch yên lặng nhìn kỹ nữ nhân này, thân phận của nữ nhân này ở Liêu Lương tuyệt đối không thấp, Vệ Kịch khẽ động tâm, xem ra nếu bắt sống thích khách này....

Vệ Kịch đột nhiên nhìn về phía đông, hô: “Mau đến cứu cô!!”

Nữ thích khách theo bản năng nhìn về hướng đó, Vệ Kịch không lại dây dưa, một phen giật ra hai tay bị nữ thích khách kiềm chế, tay trái phản thủ đoạt lấy loan đao, cổ tay vừa chuyển, loan đao đã đặt trước cổ nữ thích khách!

Tình thế nháy mắt xoay chuyển, nữ thích giận dữ giãy dụa, Vệ Kịch trực tiếp đem người ngã trên mặt đất, trầm giọng nói: “Đừng ép buộc, người đánh không lại ta.”

Chử Thiệu Lăng vừa xử trí tốt Bạch Uẩn Giang bên kia liền mang người lại đây, mọi người thấy Chử Thiệu Lăng đến vội vàng khom mình hành lễ, Chử Thiệu Lăng nhìn tình hình trước mắt cau mày nói: “Làm cái gì đầu?!”

Nữ thích khách ngẩng đầu nhìn hướng Chử Thiệu Lăng, tuy rằng hiện tại Chử Thiệu Lăng không có phát quan cũng không mặc long văn y bào của Thái tử, nhưng chỉ riêng nhìn khí thế liền để người kinh khiếp vô cùng, nữ thích khách sững sốt một hồi mới hiểu đây mới là Thái tử, lúc này giận dữ, ngược lại lớn tiếng mắng chửi Vệ Kịch, Vệ Kịch không để ý đến nàng, cẩn thận ở trên người nàng tìm tòi một hồi, lại tìm ra một bao độc dược, Vệ Kịch thăm thở ra, may mà thích khách này là thực đao thực thương đánh về phía chính mình, nếu lại ở trong quân doanh sử dụng độc dược, kia hậu quả liền không thể tưởng tượng, vừa rồi thích khách này hướng kho lương chạy, sợ là cũng có ý muốn hạ độc.

Bên này thân vệ cùng Chử Thiệu Lăng giải thích chuyện vừa rồi, Chử Thiệu Lăng nghe vậy lớn tiếng quát: “Đều chết rồi hay sao?! Còn không bắt nàng! Nhiều người như vậy lại để Phiêu Kị Tướng quân đi bắt thích khách, các người đều để làm cái gì?!”

Mọi người vội vàng tiến lên đem nữ thích khách trói lại, các thân vệ bị Chử Thiệu Lăng mắng đến không nâng được đầu, tình huống vừa rồi thật sự khẩn cấp, ngoại trừ Vệ Kịch tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, chưa kịp hồi thần đao của nữ thích khách đã đặt trên cổ Vệ Kịch, lúc này Vệ Kịch chính miệng nói mình là Thái tử, ai dám nói không phải? Trong căn vệ doanh huấn luyện quy củ, loại thời điểm này tổng nên có một người đứng ra chịu tội thay.

Chử Thiệu Lăng lạnh lùng nhìn một màn khôi hài, trầm giọng nói: “Đem người cột vào dưới chiến kỳ, cô muốn đích thân thẩm vấn.”

Vệ Kịch cầm lấy cây đuốc của binh vệ đốt sạch bao độc dược, xoay người lui về phía sau Chử Thiệu Lăng thấp giọng nói: “Điện hạ, thân phận của nữ nhân này, sợ là không thấp, điện hạ... không bằng giao cho thân tử tử thẩm vấn đi.”

“Không cần.” Chử Thiệu Lăng đi đến bên người nữ thích khách, hơi cúi người từ trên cao nhìn nàng, lạnh giọng hỏi, “Người tên gì? Như thế nào liên hệ đến quân Liêu Lương?”

Nữ thích khách hung hăng trừng mắt nhìn Chử Thiệu Lăng: “Giết ta đi, hôm nay rơi vào trong tay người xem như ta không tốt mệnh, không cần hỏi nhiều!”

Chử Thiệu Lăng cười lạnh một tiếng: “Theo ta so ngoan? Người tới, đem nữ nhân này lột sạch xiêm y để ở đây, khi nào nàng muốn nói lại thông tri cho cô.”

Nữ thích khách nghe vậy kinh hãi: “Người còn phải là người hay không?! Súc sinh!”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Buồn cười, người chạy đến địa bàn của ta đánh giết người của ta, còn muốn hỏi ta có phải là người hay không?”

Nữ thích khách hận đến đỏ mắt, một lúc lâu nói: “Ta gọi... Trác Ngọc.”

Vệ Kích nháy mắt minh bạch, Trác là quốc họ của Liêu Lương, nữ nhân này, là người của hoàng tộc.

“Trác Ngọc...” Chử Thiệu Lăng mỉm cười, “Đều là tiểu vương vô lễ với Tam công chúa điện hạ.”

Mọi người nghe vậy khiếp sợ không thôi, nữ thích khách này thật đúng là công chúa Liêu Lương.

Trác Ngọc ôm hận cả giận nói: “Ta đều đã nói cho người biết! Giết ta đi, đừng khiến ta dưới tay súc sinh các người chịu nhục.”

Chử Thiệu Lăng không để ý Trác Ngọc kêu gào, lạnh giọng nói: “Hôm nay người làm sao trà trộn vào được? Đồng lõa có bao nhiêu người? Hiện giờ đều ở đâu? Nói!”

Trác Ngọc gắt gao nhìn chằm chằm Chử Thiệu Lăng không nói lời nào, Vệ Chiến trầm giọng nói: “Thần cũng cho rằng không thể chỉ có một người tiến đến, điện hạ, không bằng thối kèn... tra tra từng doanh trưởng đi.”

“Không cần phiền toái.” Chử Thiệu Lăng cầm lấy loạn đao Vệ Kích đoạt được từ Trác Ngọc, đâm về phía nàng, đao cắm vào cánh tay, Trác Ngọc đau đến kêu to, tuy nói rất nhiều thời điểm Vệ Kích cũng không đồng ý với thủ đoạn của Chử Thiệu Lăng, nhưng biện pháp của Chử Thiệu Lăng luôn là hữu hiệu nhất, chỉ nó nửa canh giờ, cơ hồ khi tin tức truyền khắp toàn quân, thích khách còn ẩn giấu đều toàn bộ tự thú, tổng cộng năm người, tất cả đều là nữ tử.

Chử Thiệu Lăng sai người mở trời cho Trác Ngọc, trầm giọng: “Hiện giờ Liêu Lương tập kết bao nhiêu binh sĩ?”

Trác Ngọc không trả lời, lạnh lùng nhìn Vệ Kích: “Bại trong tay người cũng xem như đáng giá...” Vệ Kích thở dài: “Hảo hảo một nữ tử, sao lại nhất định phải đánh phải giết đâu?”

Trác Ngọc cười lạnh: “Hôm nay ta thất thủ, người đương nhiên có thể đến đây trang mô tác dạng, nếu ta ra tay chính mình vì lập công lớn cho Liêu Lương! Đến lúc đó vương vị là của ta, thôi, hiện giờ nhiều lời cũng vô ích...”

Sắc mặt Trác Ngọc bỗng nhiên tái nhợt, Vệ Kích cả kinh, vội la lên: “Người giấu độc dược trong miệng!”

Trác Ngọc biết không còn hy vọng, lại không muốn bị nghiêm hình tra tấn, chỉ cầu nhanh chóng chết đi, Vệ Kích lại nhìn những nữ tử bên cạnh, bọn họ dĩ nhiên cũng đã uống độc dược, thất khiếu đổ máu mà chết, không bao lâu đều tắt thở, trước khi chết Trác Ngọc còn hung hăng nhìn Chử Thiệu Lăng, đến khi chết hai mắt cũng nhắm lại, vốn Chử Thiệu Lăng cũng không trông cậy vào có thể từ trong miệng Trác Ngọc biết bao nhiêu tình báo, nếu Trác Ngọc là nam tử, còn có thể trước trận đem thi thể treo lên tế cờ, nhưng Trác Ngọc lại là nữ tử... Chử Thiệu Lăng không muốn quá nhiều phiền toái, lúc này phân phó người cho Trác Ngọc đơn giản khâm liệm, dùng chính mình xe ngựa đưa người trở về Liêu Lương, bảo trụ tôn nghiêm cuối cùng của Trác Ngọc công chúa.

Vệ Kích vẫn lo lắng, lại phái người đi từng doanh trưởng nghiêm tra một lần mới an tâm, sắc mặt Chử Thiệu Lăng âm trầm, lúc này sai người giải Bạch Uẩn Giang lại đây.

Lúc này Bạch Uẩn Giang đã tỉnh rượu, chuyện bên ngoài cũng nghe nói ít nhiều, đến khi bị người giải đến trước mặt Chử Thiệu Lăng đã sợ tới mức lạnh run, thấy Chử Thiệu Lăng không bị thương mới khó khăn yên tâm, quỳ xuống nhận tội: “Mặt tướng hồ đồ, mặt tướng... mặt tướng mê muội, cầu Đại Tướng quân trách phạt!”

Chử Thiệu Lăng lười nhiều lời, gật đầu nói: “Người có thể nhận tội là tốt nhất, Định quốc Tướng quân Bạch Uẩn Giang, trong quân doanh say rượu, bỏ rơi nhiệm vụ, trách... trăm, lập tức hành quyết.”

Bạch Uẩn Giang không nghĩ đến Chữ Thiệu Lăng thật sự sẽ giết hắn, không thể tin nói: “Đại Tướng quân! Mật tướng bắt quá chỉ uống vài bình rượu, như thế nào liền muốn mạng mật tướng?!”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh: “Người chỉ là uống mấy bình rượu, nhưng cũng bởi vì người uống rượu làm hỏng việc, đêm nay người không tuần tra, lại cũng không an bài binh lính trực đêm, thích khách mới có thể tiến vào!! Người còn mặt mũi cùng cô tranh chấp?!”

Bạch Uẩn Giang vẫn không phục, lớn tiếng nói: “Thích khách kia lại chưa thật sự bắt cóc Đại Tướng quân! Bắt quá là dọa nháy dựng tiểu tử Vệ Kịch kia, ai cũng không bị thương, như thế nào liền thật sự muốn mạng ta?!”

Bạch Uẩn Giang gấp gấp nói không chọn từ, nhìn Vệ Kịch cả giận nói: “Đều bởi vì người!! Thích khách kia làm người bị thương sao? Lấy thân thủ của người, cho dù bị thích khách bắt đi người còn không thể thoát thân sao? Nửa điểm còn chưa chạm người, còn giết dây Thái tử giết ta! Người rốt cuộc muốn gì?!”

Liêm Du đứng một bên nghe không nổi nữa, vội la lên: “Chẳng lẽ chỉ cần Thái tử không bị thương thì người sẽ không bị gì?! Đêm nay loạn hiểm! Nếu không phải Phiêu Kị Tướng quân quyết định thật nhanh đem thích khách cản lại, thật sự khiến thích khách làm Thái tử bị thương, ngay cả mệnh toàn gia người cũng không giữ được! Người không biết cảm kích còn muốn ngậm máu phun người là thế nào?!”

Đêm nay Vệ Kịch làm việc thật sự hoàn mỹ, dưới lưỡi dao mặt không đổi sắc cùng thích khách kính kễ, còn bắt sống được Liêu Lương công chúa, những tướng sĩ ngày thường bắt mẫn Vệ Kịch bây giờ cũng chịu phục, trước kia chỉ cho đây là một tiểu oa nhi do Chữ Thiệu Lăng sủng ái, hiện giờ nhìn lại cũng là một hán tử rõ ràng.

Chữ Thiệu Lăng lười nghe Bạch Uẩn Giang già mồm át lễ phải, khoát tay khiến người giải Bạch Uẩn Giang đi, không bao lâu sau binh sĩ nâng đầu Bạch Uẩn Giang đưa lên, Chữ Thiệu Lăng lạnh giọng nói: “Kết quả của Bạch Uẩn Giang các người đều nhìn thấy, hoa mắt ù tai, vô năng còn luôn đổ lỗi cho người khác, lưu lại có gì dùng!”

Mọi người khom người: “Đại Tướng quân anh minh.”

Đêm đã khuya, Chữ Thiệu Lăng lệnh mọi người lui xuống, Vệ Kịch đi theo Chữ Thiệu Lăng trở về đại trướng, vừa chuyển qua bình phong Vệ Kịch đã tự mình quỳ xuống, Chữ Thiệu Lăng sững sốt một lát, bật cười: “Người lại muốn thế nào?”

Vệ Kịch mím môi, cúi đầu: “Hôm nay thần khiến điện hạ lo lắng, thần tội đáng chết vạn lần.”

Chữ Thiệu Lăng trong lòng tê rần, đến gần đỡ Vệ Kịch đứng lên: “Chuyện hôm nay không trách được người, thích khách là có chuẩn bị mới đến, người tránh không được, ta biết.”

Vệ Kịch nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng nói: “Không chỉ vì cái này, thần nói chính là... thần không nên dựa vào kim ấn đánh lừa khiến nàng bắt cóc thần, trong lòng thần đều biết nàng không thể gây ra thương tổn gì, nhưng điện hạ không biết, khi đó điện hạ thấy một màn tất nhiên là vạn phần lo lắng, thần có tội.”

Chữ Thiệu Lăng kéo Vệ Kịch đến, hơi hơi cúi đầu ở trên môi Vệ Kịch không nhẹ không nặng cắn một cái, ngoan giọng: “Biết sai là được, ta đã nói về sau có chuyện gì cũng sẽ không giấu người, nhưng cũng biết đúng mực một chút cho ta! Không phải chuyện gì đều có thể nhúng tay, biết không?!”

Vệ Kịch gật gật đầu, nhẹ giọng lấy lòng: “Thần hiểu được, giống như hôm nay... thần biết mình thực an toàn mới dám cùng nàng lừa gạt, không phải là thần không tiếc mạng, thần bị thương bị đau, điện hạ cũng sẽ đau, vì điện hạ thần mới sẽ không để cho mình gặp chuyện không may, một thân cốt nhục này của thần, đầu tiên là của điện hạ, tiếp theo mới là của thần, thần... hiểu được.”

Chữ Thiệu Lăng nghe những lời này không khỏi trong lòng nóng lên, ở trên người Vệ Kịch nhẹ nhàng xoa nắn một hồi mới thấp giọng nói: “Người cũng biết thân thể này là của ta?”

Vệ Kịch nghe vậy đỏ mặt, hắn không có nói ý tứ kia.....

Chữ Thiệu Lăng sủng nịch hôn hôn trán Vệ Kịch, thấp giọng khen ngợi: “Hôm nay người lập công lớn, còn chưa thưởng cho người đâu, nghĩ muốn cái gì?”

Vệ Kịch lắc đầu, đưa tay nhẹ nhàng ôm sau lưng Chữ Thiệu Lăng, thấp giọng: “Điện hạ không sinh khí thần, thần cũng đã thật vui vẻ, thần... thần trong lòng sợ hãi, sợ điện hạ sinh khí.”

Chữ Thiệu Lăng lại càng thêm đau lòng, cũng bởi vì chính mình luôn lo lắng chuyện của kiếp trước một lần nữa phát sinh, cho nên chỉ cần thấy Vệ Kịch chắn phía trước chính mình, trong lòng sẽ lo lắng lại vội vã, có khi Chữ Thiệu Lăng chính mình cũng hiểu được không có gì nguy hiểm....

Chữ Thiệu Lăng ôm chặt Vệ Kịch ôn nhu hôn môi, nhẹ giọng: “Tình tình của ta không tốt, nhưng ta đối với người không giống như vậy, đừng sợ ta.... Về sau nếu là hung hăng với người, người trực tiếp nói với ta người không thích là được, đừng lại tự mình chịu đựng...”

Vệ Kịch lắc đầu: “Thần không dám không thích, chỉ cần... chỉ cần điện hạ không giận thần thần liền yên tâm.”

Chữ Thiệu Lăng thầm than nhẹ, đồ ngốc này xuất hiện đúng là để khắc mình....

Đã qua giờ Sửu, Chữ Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kịch cùng nằm xuống, nhẹ nhàng xoa xoa thắt lưng Vệ Kịch, một đêm náo loạn, hai người đã không còn bao nhiêu mệt mỏi, Vệ Kịch nghĩ nghĩ thấp giọng hỏi: “Điện hạ, Liêu Lương công chúa đều có thể đi ám sát sao....”

“Ân, Liêu Lương dân phong bưu hãn, còn nhớ rõ ta từng nói qua với người đi, Liêu Lương còn từng có qua một vị nữ vương đầu.” Chữ Thiệu Lăng thấp giọng cười lạnh, “Làm cho nàng làm âm ỉ lên một lần như vậy cũng rất tiện, cũng không cần chờ Liêu Lương vương hồi âm, trực tiếp khai chiến là được, Liêu Lương dám phái người đến ám sát, vội vàng muốn chết sao ta lại có thể buông tha đầu.”

Này thật đúng là lý do rất tốt để khai chiến, Vệ Kịch gật gật đầu, Chữ Thiệu Lăng nhìn dưới mắt Vệ Kịch có vết thanh, đau lòng vô cùng, dỗ nhẹ: “Mau ngủ đi, ngày mai còn có bao nhiêu chuyện đầu.”

Vệ Kịch gật đầu, nhắm mắt lại....

82. Chương 82

Sáng sớm hôm sau một phong tín hàm từ hoàng thành đưa đến đại tướng của Chữ Thiệu Lăng.

Thư hàm lần này là hoàng đế thân phê, mặc dù không phải bút tích hoàng đế nhưng bên dưới có long văn đại ấn của hoàng đế, Chữ Thiệu Lăng thầm cười lạnh, không dễ dàng, lại bảo hấn cố gắng.

Hoàng đế vẫn chỉ nói vài câu kia, làm cho Chữ Thiệu Lăng không thể tùy tiện làm bậy không thể liều lĩnh tham công, không thể bốn phía tàn sát không thể gây ra tai họa, Chữ Thiệu Lăng liền nhìn cũng lười nhìn, tùy tay ném qua một bên.

Đi theo tín hàm của hoàng đế còn mật thư của Chữ Thiệu Đào, Chữ Thiệu Lăng ở trước mặt Vệ Kịch bóp vỡ sập phong thư hai người cùng xem....

Hoàng đế chỉ hôn mê hai ngày đã tỉnh lại, nhưng rất suy yếu, xuống không được giường, không có người đỡ đều không thể đứng dậy, lúc đầu Thái hậu thấy sắc mặt hoàng đế thật sự không tốt còn không muốn đem việc hạ độc tử mĩ nói cho hoàng đế, muốn chờ hoàng đế khỏe hơn một chút mới nói đến chuyện không hay này, không nghĩ đến hoàng đế vừa mới tỉnh lại đã sai người triệu Chữ Thiệu Lăng hỏi hoàng thành, nói muốn tra rõ chuyện Thái tử mưu nghịch.

Không có chuyện cười so ra càng đáng cười hơn, hoàng đế thật là hoài nghi Chữ Thiệu Lăng hạ độc, còn muốn đem Chữ Thiệu Lăng từ tiền tuyến triệu về thẩm vấn. Thái hậu thật nhịn không được, trực tiếp lệnh người của Tông Nhân phủ đem toàn bộ tiền căn hậu quả nói cho hoàng đế, Thái hậu cũng lười tiếp tục vì Chữ Thiệu Nguyễn che giấu, nguyên bản Thái hậu sợ sức khỏe hoàng đế chịu không nổi kinh hách mà họa vô đơn chí, ai ngờ hoàng đế lại có thể hoài nghi đến Chữ Thiệu Lăng, quan viên nhận xử án của Tông Nhân phủ đem toàn bộ nhân chứng vật chứng bày ra trước mắt hoàng đế, thẳng thắn: Nhị hoàng tử Chữ Thiệu Nguyễn hành thích vua, nếu không phải ngự y kịp thời cứu trị, giờ phút này đã xảy ra chuyện lớn.

Hoàng đế làm sao cũng không ngờ được là Chữ Thiệu Nguyễn hại mình, tim mạnh đập loạn một trận xong “oa” phun một ngụm huyết lớn, ngực y vội vàng dâng được đi lên, vội vàng rồi ren ép buộc nửa ngày mới khiến hoàng đế thuận khí lại được, hoàng đế cấp nộ công tâm, sau khi phun một ngụm máu đã thanh tỉnh rất nhiều, lảng lảng nhìn khẩu cung của Chữ Thiệu Nguyễn do Tông Nhân phủ đưa đến gần người một lúc, trong lòng Thái hậu ngũ vị tạp trần, thấp giọng khuyên: “Thôi, người cứ xem như nuôi không đứa con này đi, tỉ mỉ cẩn thận sủng hấn nhiều năm như vậy, ai lại nghĩ đến hấn sẽ cản ngược lại người một hơi! Đừng trách ai gia nói người....” Hoàng đế, mở mở mắt đi, ngày đó người đối đãi với Hoàng hậu như thế nào? Hoàng hậu lại có điểm nào bất kính với người chưa? Mấy năm nay người đối xử với Lệ Tần cùng Chữ Thiệu Nguyễn hai người như thế nào? Bọn họ lại hồi báo cái gì cho người?!”

Hoàng đế bỗng nhiên nhớ tới lời nói ngày ấy ở Thái miếu với Chữ Thiệu Lăng, ngày ấy hoàng đế bởi vì Chữ Thiệu Lăng không chịu hứa hẹn nhân từ với Chữ Thiệu Nguyễn mà mắng to Chữ Thiệu Lăng là “đường không quen bạch nhãn lang”, hiện giờ nhân quả báo ứng, thật là cho mình ăn quả đắng, tầm mắt hoàng đế bỗng nhiên một mảnh mơ hồ, ngất đi, chờ đến khi được cứu trở về, nửa người đã tê liệt....

“Bệnh của hoàng đế lại càng phát ra nghiêm trọng...” Vệ Kích cẩn thận nhìn sắc mặt Chữ Thiệu Lăng, “Điện hạ có muốn viết một quyển tấu chương thỉnh an đưa về không?”

Chữ Thiệu Lăng xem tin tốt Chữ Thiệu Đào đưa đến, cười lạnh nói: “Ta viết tấu chương cho hấn, không phải là thỉnh an, là đòi mạng mới đúng.... Không cần để ý là được, hôm nay xuất kích Khách Lạp Tập Thập, nào có công phu để ý đến hấn!”

Chữ Thiệu Lăng xem như không có chuyện này, chỉnh binh điểm tướng, giao trách nhiệm xuất chiến trưa ngày hôm đó.

Chữ Thiệu Lăng lần này xuất sư nổi danh, người Liêu Lương dám can đảm phách thích khách tập kích, Chữ Thiệu Lăng cũng không lại khách khí, trực tiếp chỉ huy sáu vạn binh sĩ, thề trước khi trời tối phải đem quân Liêu Lương đuổi ra khỏi Khách Lạp Tập Thập.

Sáu nghìn tinh binh của Vệ Kích bị phân làm tiên phong, trước khi xuất chinh Chữ Thiệu Lăng lại cho Vệ Kích vài mươi thân vệ, chỉ phân phó một câu: “Nếu Phiêu Kị Tướng quân xảy ra chuyện gì, các người tự sát là được, không cần trở về gặp cô.”

Sau khi biết Vệ Kích từ chối nửa ngày không muốn nhận, thân vệ của Chữ Thiệu Lăng đến bảo vệ mình là chuyện gì? Vệ Kích đau khổ giải thích: “Điện hạ... an nguy của điện hạ mới là quan trọng nhất, thần biết điện hạ lo lắng cho thần, nhưng....”

“Người biết ta lo lắng là được.” Hôm nay Chữ Thiệu Lăng cũng mặc một thân nhung trang, áo giáp màu bạc nhìn qua khiến người càng thêm oai hùng, Chữ Thiệu Lăng trầm giọng, “Bên cạnh ta có bao nhiêu binh sĩ, không có gì đáng lo, đây là lần đầu tiên người xuất chiến, phải cẩn thận không để sai lầm.”

Vệ Kích từ chối nửa ngày không được, chỉ phải đáp ứng, thấp giọng nói: “Điện hạ trăm triệu phải cẩn thận, thương tiễn không có mất, điện hạ....”

“Không cần để ý ta....” Chữ Thiệu Lăng xoa nhẹ tóc Vệ Kích, nở nụ cười, “Hôm nay xem như là người được như ý đi? Chung quy đã có thể rong ruổi sa trường khai triển khát vọng, ta không nói gì nữa, chỉ cần người biết... sáu nghìn tinh binh kia cho người để bảo mệnh, không phải cho người dùng lập công, hiểu không?”

Vệ Kích cúi đầu: “Thần lĩnh mệnh.”

Chữ Thiệu Lăng kéo lấy Vệ Kích, ấn một nụ hôn thật sâu lên trán hấn, mới nói: “Xuất phát.”

Chữ Thiệu Lăng cùng Vệ Kích đồng loạt lên ngựa, Vệ Kích quay đầu ngựa lui về trước đội ngũ của mình, Chữ Thiệu Lăng giục ngựa chậm rãi đi qua từ bên trái đại quân, cao giọng hỏi: “Biết hôm nay chúng ta muốn làm gì sao?”

Chúng tướng sĩ cùng hô hào không ngớt, Chữ Thiệu Lăng gật đầu lớn tiếng nói: “Phải! Chúng ta muốn đi đánh giặc, đem người Liêu Lương đuổi ra khỏi Khách Lạp Tập Thập! Nhưng không chỉ như vậy!!”

Chữ Thiệu Lăng kéo mạnh dây cương, khẽ vuốt chiến mã hơi xao động dưới thân, cao giọng: “Chúng ta không chỉ đơn giản là giết quân Liêu Lương, chúng ta còn đang vì dân chúng Tây Bắc Đại Chử báo thù!”

Nơi này! Chính ở nơi này! Mấy năm nay dân chúng Khách Lạp Tạt Thập chịu đủ quân giặc giày xéo, chịu biết bao khổ sở! Chịu không biết bao nhiêu tai vạ!”

“Nơi này có máu của đồng bào huynh đệ chúng ta đổ xuống, có biết bao nước mắt của đồng bào tử muội tuông rơi! Bọn họ chờ đợi bao lâu mới chờ được các người, các tướng sĩ có thể giúp bọn họ báo thù rửa hận!” Chữ Thiệu Lăng mắt sáng như đuốc, câu câu khí phách, “Ngầm lại! Ngầm lại trước đây bọn họ như thế nào sống qua ngày! Khí hậu đông bắc không tốt cho người, có thể ở nơi này đời này qua đời nọ sống sót là bao nhiêu không dễ dàng! Vất vả như vậy còn muốn chịu dị tộc xâm phạm! Cho dù như vậy, dân chúng cũng không dễ dàng buông tha mảnh đất cần cỗi này! Bởi vì bọn họ biết được! Bọn họ hiểu được! Sẽ có người đến! Sẽ có những binh sĩ không sợ sinh tử tiến đến nơi này, vì thu hoạch huyết tinh, vì bọn họ báo thù!!”

Trước trận chiến các tướng sĩ bị khơi dậy một thân nhiệt huyết, không gõ vũ khí đáp lời Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng hơi ngắc đầu, trầm giọng nói: “Chúng ta không phải đang tàn sát, chúng ta muốn làm cho bách tính thấy được, làm cho bọn họ thấy Đại Chử chúng ta còn có nam nhi! Còn có hán tử! Còn có binh sĩ có thể cứu vớt bọn họ khỏi biển lửa! Chỉ cần cô vương bắt tử, cô sẽ chiến đấu đến một khắc cuối cùng! Chỉ cần đại quân ta một người bắt tử, một người kia vẫn sẽ vùng kiếm tiến lên! Thiên hữu Đại Chử, trận này tất thắng!”

Các tướng sĩ nghe vậy kích động cùng hô: “Thiên hữu Đại Chử, trận này tất thắng!”

“Thiên hữu Đại Chử, trận này tất thắng!”

Chữ Thiệu Lăng chỉnh lại mũ giáp, cất cao giọng: “Các huynh đệ!! Mở to mắt mà nhìn xem, phiên thổ địa này, phiên thổ địa không biết bị người Liêu Lương giày xéo qua bao nhiêu lần! Sau trăm tuổi, nói cho con cháu các người, từ mùa thu năm thứ mười sáu Thiên Khải, Đại Chử ta sẽ không bao giờ phải chịu khuất nhục như trước, sẽ lại không để cho dị tộc phiên bang xâm lấn một phân một hào lãnh thổ của chúng ta!!”

Chúng binh sĩ sôi nổi đáp ứng, từng gương mặt tuổi trẻ đều sôi sục nhiệt huyết. Chữ Thiệu Lăng quay đầu liếc nhìn Vệ Kích, cách vô số binh sĩ, ánh mắt hai người chạm nhau, tất cả tình cảm đều theo ánh mắt đi vào tận đáy lòng, may mắn biết bao, có thể cùng người kẻ vai chiến đấu!

Sau khi Chữ Thiệu Lăng động viên toàn quân, tiếng sừng vang lên, những binh sĩ hung mãnh như sói hoang tiến về phía Tây Khách Lạp Tạt Thập... nơi quân Liêu Lương đóng quân!

Rất nhiều năm về sau, Chữ Thiệu Lăng còn nhớ có một tướng kia, đó là trận chiến đầu tiên do hãn thân chinh Tây Bắc, cũng là trận chiến đầu tiên chính thức đưa Vệ Kích vào quân, trong trận chiến kia, Chữ Thiệu Lăng cố nén bất an để Vệ Kích làm tiên phong, Vệ Kích tuổi trẻ, có lệ khí của thiếu niên anh hùng, Vệ Kích tính tình thận trọng, lại có lão tướng trợ giúp, khiến hãn làm tiên phong là lựa chọn tốt nhất.

Trọng yếu hơn là Chữ Thiệu Lăng nóng lòng muốn để Vệ Kích lập nhiều quân công, vị trí trước kia, dù có tôn quý thế nào cũng là Chữ Thiệu Lăng ban cho, nhưng sau một trận chiến ở Khách Lạp Tạt Thập, Vệ Kích có bao nhiêu chuyển công, đều là do Vệ Kích dùng thực đao thực thương giành được!!

Ấu khuyến từng được Chữ Thiệu Lăng bảo hộ dưới cánh chim, một ngày này, rốt cuộc trưởng thành thành lang, đầu lang này mang theo sáu nghìn tinh binh Chữ Thiệu Lăng cho hãn xung ngựa vượt lên tiền tuyến của Liêu Lương, Vệ Kích căn bản chưa từng để ý đến trận pháp người Liêu Lương, Vệ Kích hiểu được một điều, dưới lực lượng tuyệt đối, cho dù là trận pháp gì đều chỉ là phù du, Vệ Kích không lại dùng tiền pháp thiện xạ của mình, mà cầm theo đại đao dài ba thước mang mọi người giết vào trung ương trận pháp của Liêu Lương, tả xung hữu đột, nơi nơi đi qua đều là thi thể, đội quân của Vệ Kích như một thanh lợi kiếm, trực tiếp nghiền áp vào trận doanh quân địch!

Quân Liêu Lương bị đội tiên phong của Vệ Kích triệt để nhiễu loạn trận hình, chính Vệ Kích không có trận pháp, cũng không cho người Liêu Lương dùng trận pháp, lưỡi đao sắc bén khiến cho người Liêu Lương chạy trốn bốn phương, Vệ Chiến lĩnh quân làm trung phong, còn chưa đến nơi, quân Liêu Lương đã bị quấy nát vụn, Vệ Chiến sai người bày ứng trận, sau khi vây kín lại cùng Vệ Kích nội ứng ngoại hợp, đem người Liêu Lương giết toàn bộ, một người cũng không tha!

Một trận này, Vệ Kích thành danh.

Trong khoảng thời gian rất lâu về sau, dân chúng biên cảnh tây bắc vẫn còn nhớ rõ đại kỳ huyết sắc mang một chữ Kích của Vệ Kích, khi mặt đại kỳ kia xuất hiện, ngay cả mảnh đất cần cỗi Khách Lạp Tạt Thập cũng tựa hồ mang theo sát khí, địch quân Liêu Lương chỉ cần nghe thấy đã biến sắc, cũng biết dưới trướng Thái tử điện hạ của Đại Chủ có một mãnh tướng, gặp thần sát thần, ngộ Phật sát Phật.

Trận chiến mở đầu toàn thắng trở về, một trận này đánh trong ba canh giờ, đội quân tiên phong của Vệ Kích trăm hơn vạn địch nhân, chế tạo huyền thoại không thể vượt qua của quân đội nơi biên cảnh tây bắc rất nhiều năm liền. Lúc Chữ Thiệu Lăng tự mình dẫn người nghênh đón đội ngũ Vệ Kích trở về, áo giáp của Vệ Kích đều bị máu tươi nhuộm đỏ, chém giết người gian dài như vậy, Vệ Kích đã thoát lực rất nhiều, tất cả đều là dựa vào một thân huyết khí duy trì, Chữ Thiệu Lăng cười ngựa đến gần, Vệ Kích xoay người xuống ngựa, quỳ một gối, trầm giọng: “Điện hạ... điện hạ khogn6 cần lo lắng, thần không bị thương.”

Chữ Thiệu Lăng nhìn con ngựa của Vệ Kích, nhiều canh giờ chinh chiến, lúc này móng ngựa đã bị rơi một cái, khoe miệng chiến mã cũng tràn nước bọt, Chữ Thiệu Lăng nắm lấy Vệ Kích, kéo người về phía mình, Vệ Kích lập tức theo bản năng nhìn xem bốn phía, Chữ Thiệu Lăng nói: “Tọa kỵ của Phiêu Kị Tướng quân đã bị thương, cùng cô đồng kỵ hồi doanh đi.”

Chữ Thiệu Lăng kéo dây cương lên ngựa, nhẹ nhàng ôm Vệ Kích vào lòng, mặc dù trong lòng bất an, nhưng Vệ Kích vẫn không nhịn được tựa vào Chữ Thiệu Lăng, hắn vẫn còn hưng phấn, nhưng sau khi chiến đấu, trên người thật sự vô lực, lúc này hắn thật vô cùng tưởng niệm ôm áp của Chữ Thiệu Lăng.

Các tướng sĩ xung quanh nhìn hai người, trong mắt không một tia dị sắc, có một trận chiến hôm nay, còn có ai sẽ xem thường Vệ Kích? Còn có ai dám xem thường Vệ Kích?

Chữ Thiệu Lăng kéo áo choàng đem người bọc kín, quất ngựa hồi doanh.

83. Chương 83

Sau khi trở về doanh địa, Chữ Thiệu Lăng lệnh Vệ Chiến quản lý tất cả công tác hậu chiến, chính mình đỡ Vệ Kích trở về đại trướng.

Lúc này Vệ Kích mới triệt để mềm nhũn người, Chữ Thiệu Lăng sai người đun nước ấm đưa vào, chính mình giúp Vệ Kích cởi bỏ khôi giáp, Vệ Kích vội vàng ngăn cản, thấp giọng: “Trên người thần nhiều huyết ô, không sạch sẽ, thần... thần tự mình làm là được.”

Chữ Thiệu Lăng không để ý lời Vệ Kích, tự mình giúp Vệ Kích đem từng kiện ngân giáp bỏ ra, máu xuyên thấu qua áo giáp làm ướt sũng xiêm y Vệ Kích, Chữ Thiệu Lăng cẩn thận cởi bỏ từng kiện, Vệ Kích thấp giọng nói: “Điện hạ không cần lo lắng, thần không có bị thương...”

Chữ Thiệu Lăng nhìn Vệ Kích, Vệ Kích chột dạ, nhỏ giọng: “Chỉ có vài vết thương nhẹ, bất quá là xuyên qua áo giáp làm xước da mà thôi, không có gì đáng ngại.”

Chữ Thiệu Lăng khê thở dài kéo Vệ Kích ôm vào trong ngực, ở trên vầng trán bấn hê hê ẩn xuống một nụ hôn, trầm giọng: “Vệ Kích... người biết khi người ở tiền phương giết địch có bao nhiêu oai hùng sao?”

Mặt Vệ Kích thoáng đỏ, mặc kệ trước mặt đao kiếm địch nhân có bao nhiêu dũng mãnh, đến trước mặt Chữ Thiệu Lăng Vệ Kích vĩnh viễn đều giống một hài tử, Vệ Kích có chút ngại ngùng, một lúc lâu mới nói: “Thần là người của điện hạ, thần... đương nhiên muốn khiến điện hạ tự hào.”

“Đồ ngốc.” Chữ Thiệu Lăng một tay bế lên Vệ Kích, trực tiếp đem người thả vào dục dũng, vết thương trên người Vệ Kích có chút đau, thân mình hơi run lên, Chữ Thiệu Lăng vội vàng lấy hòm dược ở một bên, thực tiếp đem một lọ thuốc bột đổ vào, nhẹ giọng trấn an: “Chịu khó một chút... cần phải tẩy sạch mới được, không thu thập tốt sẽ sinh mủ, càng khó chịu...”

Kỳ thật một điểm đau đớn nhỏ như vậy Vệ Kích vẫn chịu được, Vệ Kích gật gật đầu, cầm lấy lọ dược trong tay Chữ Thiệu Lăng nhìn kỹ, bên trên không có chữ, Vệ Kích nghe nghe, cả kinh: “Cửu chuyển kim sang

được? Điện hạ làm gì toàn bộ đổ vào trong nước?!”

Chử Thiệu Lăng không quá để ý cảm lộ được để một bên, thản nhiên nói: “Chỉ dùng nước tẩy bình thường ta sợ không sạch sẽ, đây là trước khi xuất chinh Thái hậu cho ta, nghe nói thuốc này không tồi... vừa lúc cho người ngâm ngâm thân mình.”

Vệ Kích đau lòng không thôi: “Điện hạ... được này thực quý, thần cũng chỉ ở trong sách thấy qua, điện hạ sao lại....”

“Thật tốt như vậy? Vậy còn không kém lắm....” Chử Thiệu Lăng dùng tay che lại mắt Vệ Kích, cẩn thận dùng gáo múc nước gội đầu cho Vệ Kích, nhẹ giọng nói, “Đau thì nói với ta.”

Vệ Kích lắc đầu, trên người hắn có miệng vết thương, tuy trong nước có thả được, Chử Thiệu Lăng cũng không dám để hắn ngâm lâu, sau khi lại đổi một lần nước đã đỡ người đi ra, Vệ Kích bọc chăn tựa trên giường, Chử Thiệu Lăng cầm thuốc mỡ ngồi lên giường muốn kéo chăn, Vệ Kích vừa e lệ lại sợ Chử Thiệu Lăng nhìn đến thương thế trên người, giữ chặt cười: “Thần tự mình làm là được.... Điện hạ đi xem bên ngoài một chút đi, hôm nay thu được không ít chiến mã cùng tù binh, điện hạ còn chưa phân công đâu.”

“Có đại ca người trông nom, không sao.” Chử Thiệu Lăng xóc chăn lên nhìn kỹ thân mình Vệ Kích, Vệ Kích hơi co chân che lại hạ thân, Chử Thiệu Lăng đau lòng làm sao có tâm tạp niệm, dùng tay dính thuốc mỡ cẩn thận thoa lên miệng vết thương, cũng may trên cánh tay trái cùng đầu gối chỉ có vài chỗ xước xa, vết đao không sâu, lúc này đã không còn chảy máu, Vệ Kích nhìn nhìn: “Không cần băng lại, thời tiết như vậy băng vết thương không tốt.”

Chử Thiệu Lăng gật gật đầu, cầm lấy trung y sạch sẽ cho Vệ Kích thay, chính mình cũng đổi một thân xiêm y, đã đến giờ Dậu, Chử Thiệu Lăng sợ Vệ Kích lạnh sai người đốt hai lò sưởi mang vào, sau khi sắp xếp tốt Chử Thiệu Lăng mới ngồi xuống giường, Vệ Kích tự động tựa đến gần, thấp giọng: “Điện hạ... tay thần vẫn còn run rẩy đầu.”

Chử Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kích, nắm chặt hai tay hắn, cúi đầu hôn hôn trán Vệ Kích: “Sợ hãi?”

Vệ Kích lắc đầu: “Không phải, là... còn chưa bình tĩnh lại được, tim đập rất nhanh....”

Chử Thiệu Lăng sủng nịch vuốt vuốt ngực Vệ Kích, thấp giọng cười: “Cho người xoa xoa là được rồi, lúc trước lợi hại như vậy, lúc này lại còn làm nũng....”

Vệ Kích nghiêng người tựa lên hông vai Chử Thiệu Lăng, nhỏ giọng: “Lúc tiếng sừng vang lên, thần... vẫn không muốn trở về, chỉ muốn đánh tiếp, trực tiếp giết đến phía tây Khách Lạp Tạt Thập.... Thần vốn không phải người thị huyết....”

“Này có gì đâu.” Rốt cuộc vẫn là lần đầu tiên ra chiến trường, trong lòng Vệ Kích vẫn có chút mê mang, Chử Thiệu Lăng xoa nhẹ đầu Vệ Kích, “Đây không phải là thị huyết, đây là người trung quân ái quốc đâu.”

Chử Thiệu Lăng cố ý nhẹ nhàng xoa nắn người Vệ Kích một phen, nhẹ giọng: “Bất quá người trung “Quân” cũng không phải với vị đang nằm trong hoàng thành kia, người chỉ cần trung tâm với ta là đủ rồi.”

Vệ Kích quả thật mệt mỏi, chỉ là tinh thần còn hưng phấn, nhất thời không làm sao ngủ được, Chử Thiệu Lăng đi ra ngoài để người nấu chút cháo uy cho Vệ Kích, lại thừa dịp lúc Vệ Kích không lưu ý đốt một ít huân hương an thần, hương khí thản nhiên tràn ra, không bao lâu Vệ Kích đã ngủ.

Chờ sau khi Vệ Kích ngủ say, Chử Thiệu Lăng đi ra đại trường, bên ngoài cũng còn không thiếu việc chờ hắn quyết định.

Vệ Chiến chờ ở ngoài trường đã lâu, thấy Chử Thiệu Lăng đi ra vội vàng nói: “Đại Tướng quân, tù binh đã thống kê hoàn tất, tổng cộng hơn một vạn bốn nghìn người, thu được hơn bảy nghìn đầu chiến mã, có không ít bị thương, còn có thể xuất chiến hơn bốn nghìn, đã sai người cẩn thận trông giữ.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Lần này tử thương bao nhiêu?”

Vệ Chiến dừng một hồi: “Chết bảy nghìn hơn, trọng thương hơn hai nghìn, vết thương nhẹ hơn một vạn sáu.”

Chữ Thiệu Lăng thở dài: “Hao tổn là tất yếu, còn có trận chiến khác phải đánh, những người trọng thương này không thể ở lại trong doanh địa....”

Vệ Chiến thầm kinh ngạc, hiện giờ đã đuổi được người Liêu Lương ra khỏi Khách Lạp Tập Thập, kế tiếp chỉ cần chờ Liêu Lương vương sai sứ giả đến hòa đàm là được, Chữ Thiệu Lăng lại vẫn muốn đánh tiếp....

“Phải ra bốn nghìn người, lập tức đem hai nghìn binh sĩ trọng thương đi dọc theo hồ Trường Bình đưa đến Nhân Âu đà đi, để cho người bên kia chăm sóc họ, vết thương nhẹ thì xem xét xử lý, còn có thể ra chiến trường liền lưu lại, không có năng lực liền giúp đỡ hộ tống binh sĩ trọng thương đi.” Chữ Thiệu Lăng nhắm tính sơ nhân số, “Điểm ấy thương vong còn có thể chấp nhận, lập tức chỉnh đốn, tối nay đưa những người này đi.”

Vệ Chiến gật đầu, lại nói: “Một trận giết hơn hai vạn địch nhân, diện hạ dự tính... đánh tiếp sao?”

“Tất nhiên.” Chữ Thiệu Lăng cười lạnh, “Cô mang theo nhiều người như vậy vất vả bôn ba đuổi đến tây bắc cũng không thể chỉ đem người Liêu Lương đuổi đi, biên giới tây bắc rất mơ hồ, cho nên địch nhân mới lần lượt xâm phạm, hiện giờ cô liền dùng địch nhân huyết giúp bọn hấn vẽ cụ thể biên cảnh, làm cho bọn họ hiểu được, lãnh thổ Đại Chử, không phải ai cũng có thể đi lên.”

Vệ Chiến yên lặng: “Đại Tướng quân... thật muốn giết đến thành của Liêu Lương?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Khẩu khả vi, ngã phục địch vi; khẩu khả vãng, ngã phục địch vãng.” (Câu nói của Hán Vũ đế, nghĩa là ‘Địch có thể làm, ta cũng có thể làm; địch có thể đến đâu, quân đội ta cũng có thể đến đấy.’)

Cho dù là người ổn trọng như Vệ Chiến, nghe những lời này của Chữ Thiệu Lăng, trong lòng cũng không khỏi dâng lên một tầng hào khí, thân là võ tướng, rất nhiều thời điểm đều sẽ bị thượng vị giả trối buốc không thể thi triển khát vọng, quân chủ luôn luôn dè chừng bọn hấn, nhưng những điểm này Chữ Thiệu Lăng hiển nhiên không có, bản thân hấn so với bất luận kẻ nào càng thêm tham lam, dã tâm.

Chữ Thiệu Lăng nhìn ánh đuốc đại doanh, thản nhiên nói: “Có vài lời cô không tiện nói thẳng, người nói cho bọn hấn biết là được, cứ tiếp tục sát Liêu Lương, tùy ý bọn họ....”

“Đại Tướng quân!” Vệ Chiến trong lòng run lên, “Lời này không thể tùy tiện nói, trước khi xuất chinh hoàng thượng từng có lệnh....”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Vệ Tướng quân nói quá lời, cô cũng không muốn các binh sĩ bốn phía tàn sát, bất quá là di bĩ chi đạo hoàn chi bĩ thân (nôm na là ‘gây ông đập lưng ông’) mà thôi, người Liêu Lương giày xéo dân chúng Khách Lạp Tập Thập nhiều năm như vậy, cô còn phải yêu thương tất cả bọn họ hay sao? Nực cười....”

Chữ Thiệu Lăng vỗ vỗ vai Vệ Chiến, trầm giọng nói: “Lấy ơn báo oán, vì cái gì trả ơn....”

Sau khi dẫn dò Vệ Chiến, Chữ Thiệu Lăng lại triệu tập tất cả tướng quân, an bài tất cả công tác, hôm nay đại thắng mọi người đến giờ còn hưng phấn, sau khi nghe kế hoạch của Chữ Thiệu Lăng đều vui mừng không thôi, cho đến bây giờ chỉ có người khác đánh tới, hiện tại rốt cuộc cũng muốn đánh trở về sao?!

Sau khi Chữ Thiệu Lăng an bài hảo, cười nói: “Các vị tướng quân vất vả, này vất vả là không uống phí, sau khi từ Liêu Lương trở về, chư vị thăng quan tiến tước cùng phong hầu đều là chuyện đã định.”

Chữ Thiệu Lăng đem tất cả đều nói, các võ tướng chỉ cảm thấy thân thiết, không khỏi nở nụ cười, Chữ Thiệu Lăng thản nhiên: “Cô luôn không thích một bộ đạo đức giả, đơn giản tất cả đều nói! Một đường này cô đối tốt với Phiêu Kị Tướng quân một chút, hấn vốn là thân vệ, trước kia từng trước mặt cô lập đại công, cô tự nhiên hậu đãi hấn, nhưng cô tự nhận cũng không bạc đãi các người.”

Liên Du nghe huyền ca biết nhĩ ý, vội nói: “Vệ Kịch Tướng quân chiến đấu anh dũng, mặt tướng tự cảm thấy không bằng, Đại Tướng quân nề trọng là tất nhiên.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Các vị có thể hiểu được liền hảo, chuyện của Bạch Uẩn Giang, cô không muốn lại tái diễn một lần nữa, lần này xuất chinh, tất cả mọi người đều sẽ có công lao, thật sự không cần phải gióng Bạch Uẩn Giang làm ra đủ loại trò hề như vậy, đến cuối cùng chỉ là giở trúc múc nước công dã tràng....”

Các tướng quân tin tưởng cô, xá sinh vong tử theo cô xuất sinh nhập tử, cô tự nhiên sẽ không bạc đãi các vị, tình nghĩa đầu lòng giết địch hôm nay, cô trăm lần không quên.”

Mọi người vội quỳ: “Mặt tướng hoảng sợ.”

Các tướng sĩ cũng không phải ngốc, tình hình hoàng thành bọn họ cũng biết một ít, hiện giờ sức khỏe hoàng đế không tốt, chờ đến khi Chử Thiệu Lăng hồi triều, chỉ sợ không bao lâu sẽ kế vị, đến lúc đó Chử Thiệu Lăng là hoàng đế, chính mình từng cùng tân đế đồng sinh cộng tử nhân vật, sẽ chịu thiệt sao? Đương nhiên sẽ không.

Sau khi Chử Thiệu Lăng công đạo rõ ràng tất cả, mọi người cùng mở tiệc mừng đại thắng, Chử Thiệu Lăng chỉ ngồi một hồi liền đứng dậy, mọi người không dám thật tình ngăn đón, Chử Thiệu Lăng trở về doanh trướng, tiểu tướng quân của hắn vẫn còn ngủ say trên giường đầu.

Trong trướng chỉ có hai ngọn đèn, dưới ánh nến hôn ám, Vệ Kịch ôm chăn nằm cuộn tròn, đáng yêu cực kỳ, Chử Thiệu Lăng mỉm cười, nhẹ tay nhẹ chân cởi võ bào, chậm rãi lên giường.

Trong mộng Vệ Kịch có phát hiện, không tự giác dịch người về hướng Chử Thiệu Lăng, động tác nhỏ này thật lấy lòng Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng cúi đầu hôn môi Vệ Kịch, nhẹ nhàng cởi bỏ trung y Vệ Kịch, lại lấy thuốc mỡ cạnh giường giúp hắn thoa được thêm một lần, trong trướng ánh sáng không tốt, Chử Thiệu Lăng nhìn không rõ lắm vết thương của Vệ Kịch, đơn giản lấy nhiều thuốc mỡ một chút, thoa thật nhiều lên miệng vết thương, một lọ thuốc mỡ đáng giá nghìn vàng, cứ như vậy bị Chử Thiệu Lăng dùng xong.

Sau khi thoa xong được, Vệ Kịch thoáng tỉnh, mơ mơ màng màng: “Điện hạ? Điện hạ....”

Chử Thiệu Lăng nhẹ giọng đáp: “Là ta, là ta, ngủ đi.” Chử Thiệu Lăng nằm xuống kéo chăn cho hai người, trong mộng Vệ Kịch nghe được an tâm không ít, tựa trên vai Chử Thiệu Lăng, không bao lâu lại ngủ say.

84. Chương 84

Hôm sau Vệ Kịch dậy sớm, chung quy tuổi trẻ, chỉ cần ngủ say một đêm, thể lực đã khôi phục, Vệ Kịch thấy Chử Thiệu Lăng còn chưa tỉnh, chính mình nhẹ nhàng xoa xoa nhìn vết thương trên người, vài chỗ vết thương đã kết vảy, bên trong bắt đầu sinh da non, có chút ngứa, Vệ Kịch nhẹ nhàng sờ sờ cũng không lại để ý, nằm trở lại.

Hôm qua sau khi từ chiến trường trở về, Vệ Kịch liền ngủ, chuyện sau đó hắn cũng không biết, lúc này nằm trên tháp âm thầm nghĩ kế sách, tâm tư cùng Chử Thiệu Lăng giống nhau, Vệ Kịch cũng hiểu được phải tiếp tục đánh về bên6 cánh phía tây vài trăm dặm mới tốt, tây bắc xa xôi, mỗi lần động binh rất khó, thật vất vả mới đến đây một lần, làm sao cũng phải khiến Liêu Lương đại thương nguyên khí, không thể để người Liêu Lương bọn họ đánh trở về, chân trước vừa đi sau lưng người Liêu Lương đã lại đến.

Vệ Kịch nhắm mắt nhớ lại địa hình phía sau Khách Lạp Tật Thập, trong đầu đều là thiên quân vạn mã, nghĩ nghĩ chỉ thấy trên trán ẩm ướt, vội mở mắt ra, Chử Thiệu Lăng cười khê: “Tỉnh dậy sao không gọi ta?”

“Sợ điện hạ hôm qua ngủ muộn.” Vệ Kịch đứng dậy lấy xiêm y đặt một bên đưa cho Chử Thiệu Lăng, “Hôm qua điện hạ khi nào trở về? Thần mơ hồ nhớ là điện hạ trở lại, không ngờ lại ngủ say.”

Chử Thiệu Lăng mặc xiêm y, cười nói: “Là ta đánh thức ngươi, tối hôm qua giờ Hợi ta trở về, các tướng sĩ thắng lợi ăn mừng đến khuya, chỉ thiếu một mình ngươi đâu.”

Vệ Kịch có chút ngại ngùng: “Thần bất quá chỉ bị một ít thương đã sớm nghỉ ngơi vậy, là thần khinh cuồng, cũng làm cho các tướng quân chê cười.”

“Này có làm sao, hôm qua đại thắng Khách Lạp Tật Thập, ngươi là đại công thần đâu.” Chử Thiệu Lăng cũng dè chừng các tướng sĩ khác bất mãn với Vệ Kịch, tối hôm qua đã không nhẹ nhàng nói qua một

lần, nghĩ đến về sau cũng sẽ không ra chề cười như Bạch Uẩn Giang nữa, Chữ Thiệu Lăng cúi người cởi bỏ xiêm y Vệ Kích cẩn thận nhìn vết thương của hắn, gật đầu, “Lành lại rất nhanh.”

Vệ Kích cười cười: “Hôm qua điện hạ cho thần dùng hảo dược, sao có thể không nhanh lành, chỉ là quá mức xa...”

“Những thứ đó Thái hậu cho ta, không cho người dùng cho ai dùng?” Chữ Thiệu Lăng giúp Vệ Kích mặc lại trung y, thuận tay nhéo mặt Vệ Kích, cười, “Người còn không biết đâu, một trận chiến hôm qua, bắt được một vạn bốn nghìn tù binh, bốn nghìn chiến mã, trở về lại phân hai nghìn con ngựa cho người.”

“Hai nghìn kỵ binh của thần đều đã có kỵ mã, lần này ước chừng bao tổn bảy tám trăm, điện hạ bổ túc cho thần là được, nhiều sẽ lãng phí.” Vệ Kích đứng dậy mặc quần áo, kéo kéo tóc dài, nghĩ nghĩ nói, “Tù binh có chút nhiều... điện hạ dự định xử trí thế nào?”

“Đến khi đưa thương binh về Nhân Âu đã lại áp giải thêm năm nghìn hơn đi qua, khiến châu phủ bên kia nhìn nhìn quen mặt, trước canh giữ đưa vào nô tịch, chờ chiến tranh xong lại nói.” Chữ Thiệu Lăng cười lạnh, “Lúc trước ta đòi Liêu Lương vương ba vạn thanh niên nô lệ, hắn không muốn đưa, hiện giờ chính mình đoạt được hơn một vạn, chờ đến khi chiến thắng, không biết Liêu Lương còn có thể có đủ ba vạn người đưa đi hay không.”

“Điện hạ muốn nhiều tráng niên như vậy làm gì?” Vệ Kích không nghĩ ra, “Ở lại nơi này làm nông nô sao?/ Nơi này cách Liêu Lương quá gần, chỉ cần thoáng không cẩn thận những người này liền chạy trở về, vạn nhất lại không an phân gây chuyện... sẽ càng phiền toái.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Ta biết, không để những người này ở lại đây, sau khi chiến sự bình định, ta sẽ phái người áp giải từng nhóm tù binh hướng về phía nam, đến lúc đó làm cho bọn họ đi Vân Nam khai hoang trồng lương thực.”

Vệ Kích mỉm cười: “Lại là một biện pháp.” Cứ như vậy, đất hoang phía nam có người khai khẩn, tù binh này cũng xem như có một nơi lưu trú, có thể an bình sinh sống, chung quy vẫn hấp dẫn người ta hơn kiếp sống kiến đào hiểm huyết.

Chữ Thiệu Lăng xoa nhẹ đầu Vệ Kích: “Trận chiến mở đầu đại thắng, sau đó còn phải đánh đâu, người xem đi... xem phạm vi trăm dặm đều sẽ do ta đánh được.”

Vệ Kích nở nụ cười: “Điện hạ dũng mãnh phi thường.”

Còn phải dựa vào Phiêu kỵ Tướng quân đâu.” Chữ Thiệu Lăng cúi đầu hôn hôn trán Vệ Kích, “Tấu chương thành công cho người đã đưa đi kinh thành, vui vẻ sao?”

Vệ Kích gật gật đầu, bỗng nói: “Điện hạ... sau khi phong tước còn có thể ở lại Vương phủ sao?”

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Không thì người muốn đi đâu? Khai phủ khác?”

Vệ Kích vội lắc đầu: “Thần không muốn.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Lại nghĩ cái gì đâu.”

Hai người thu thập sau cùng đứng lên dùng điểm tâm, giờ Thìn hai khắc, mọi người đến trong trường Chữ Thiệu Lăng nghị sự, bất quá là nói lại chiến sự hôm qua, Chữ Thiệu Lăng mở bản đồ: “Hiện giờ chúng ta đã ở cuối phía tây Khách Lạp Tật Thập, lại đi về phía tây là Nhiệt Đồng, đánh hạ Nhiệt Đồng lại hướng bắc ba trăm dặm là hoàng đô Liêu Lương Phong Hòa, Liêu Lương ương chắc chắn sẽ có phòng bị, chỉ cần lướt qua Nhiệt Đồng liền dễ nói, đến lúc đó chỉ sợ Liêu Lương vương sẽ vội vàng đưa thư nghị hòa đâu.”

Mọi người nghe thế đều cười, Liêm Du lên tiếng: “Nghị hòa mà nói... Đại Tướng quân vẫn lấy những điều kiện kia?”

Chữ Thiệu Lăng tự phụ mỉm cười: “Chỉ có thể nhiều không thể ít hơn, Liêu Lương vương không đáp ứng cũng không sao, trực tiếp đánh tới Phong Hòa cùng hoàng cung Liêu Lương đi, đến lúc đó, hắn sẽ đáp ứng.”

Lời Chữ Thiệu Lăng nói cùng Vệ Chiến hôm qua mọi người đã truyền đi, sau khi vào Liêu Lương, bạc tùy ý lấy, cướp cái gì tính cái gì, tất cả mọi người không phải ngốc, rõ ràng Chữ Thiệu Lăng đây là khao thưởng

các tướng sĩ đâu, trong lòng mọi người đều có ăn ý, tốt nhất là một đường tiến đến hoảng Phong Hòa mới hảo.

Chữ Thiệu Lăng đều dặn dò xong, phân phó: “Lại để các tướng sĩ nghỉ ngơi vài canh giờ, sau Ngọ thiên nhỏ trại, lưu lại hai vạn binh sĩ đóng giữ, còn lại trước khi mặt trời lặn cần phải đuổi đến Nhiệt Đồng.”

Mọi người đứng dậy khom người đáp ứng, lui ra đại tướng.

Vệ Kích đem bản đồ da dê cuộn lại cất đi, Chữ Thiệu Lăng từ phía sau ôm lấy hần, thấp giọng: “Từ nay trở đi chỉ sợ muốn khai chiến, người chịu đựng được sao?”

“Điện hạ muốn hôm nay khai chiến thần cũng có thể chịu được.” Vệ Kích xoay người cười, “Một chút thương... cũng chỉ có điện hạ mới thật sốt sắng.”

Chữ Thiệu Lăng cười cười: “Lời này nói làm sao nghe ngọt như vậy? Người cao hứng ta lo lắng người?”

Vệ Kích không chịu nổi Chữ Thiệu Lăng trêu đùa, đánh trống lảng: “Điện hạ... khi nào có thể truyền ngọ thiên? Thần, thần có chút đói bụng.”

“Đói?” Chữ Thiệu Lăng nhìn nhìn sa lậu (một loại giống đồng hồ, bằng cát) trong trống, “Nếu người đói bụng hiện tại liền truyền, muốn ăn cái gì?”

Vệ Kích lắc đầu: “Những thứ bình thường hay dùng là được rồi.”

Chữ Thiệu Lăng sai người truyền lệnh, sau khi dùng bữa hai người tựa trên tháp nghỉ ngơi một hồi, chờ đến buổi trưa nhỏ trại.

Từ binh cùng thương bệnh đã sắp xếp tốt, lại mệnh Vệ Chiến xác định lại lương thảo, sau khi công đạo xong Chữ Thiệu Lăng lên xe ngựa, Vệ Kích đang ở bên trong kéo ra cửa sổ nhìn bên ngoài, Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Nhìn cái gì?”

Vệ Kích buông màn ngại ngừng nở nụ cười: “Thần đang tìm mấy nghìn binh của mình.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Còn sợ ném mất hay sao? Không tiền đồ, cho ta xem thương thế của người...”

Chữ Thiệu Lăng kéo ra xiêm y Vệ Kích, lại thoa một lần dược cho hần, sau khi thu thập xong hai người tựa trên xe ngựa nghỉ ngơi một hồi, Vệ Kích nghĩ đến chuyện sau này, trong lòng thực vui vẻ, lần qua lộn lại từ bên này sang bên kia, Chữ Thiệu Lăng vốn muốn cho hần ngủ một lát, Vệ Kích lại nhắm mắt cũng không ngủ được, Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Như thế nào lại giống hài tử, hôm nay không có trận muốn đánh, thành thật ngủ đi.”

Vệ Kích cười cười, yên tĩnh nửa ngày mới nói: “Điện hạ... thần đánh hạ Nhiệt Đồng cho điện hạ, đưa đại kỳ của điện hạ đặt trong hoàng thành Liêu Lương, khiến cho người Liêu Lương biết, hoàng đế tương lai của Đại Chu không giống hoàng đế hiện tại, ngày sau điện hạ đăng cơ, sẽ không dễ dàng tha thứ bất luận kẻ nào dám xâm phạm.”

Trong lòng Chữ Thiệu Lăng bỗng nhiên giống bị đánh nghiêng ngũ vị bình, sửng sốt một lúc lâu, cúi đầu hôn hôn tóc Vệ Kích, đồ ngốc.

Trước khi mặt trời lặn, đại quân đã đến Nhiệt Đồng, lại tiến về phía trước chính là quốc thổ Liêu Lương, Chữ Thiệu Lăng nhìn đất hoang mênh mông trải dài trước mắt, trong lòng yên lặng nghĩ kế sách, bọn họ muốn xâm nhập vào lòng Liêu Lương, chiến tuyến kéo quá dài, người Liêu Lương có tấn công sẽ không kịp thời ứng cứu, bởi vì lương thảo không đủ nên phải hành quân nhanh, tốc chiến tốc thắng, phải nhân lúc người Liêu Lương chưa kịp phản ứng đem bọn họ đánh thành tàn phế.

Tâm tư của Vệ Kích cùng Chữ Thiệu Lăng giống nhau, Vệ Kích cũng thích tốc chiến tốc thắng, cũng không chỉ đơn giản bởi vì vấn đề tiếp viện tiếp tế, đối với Vệ Kích, đánh giặc ba phần dựa vào sĩ khí, một trận toàn thắng sẽ nâng cao sĩ khí, chỉ riêng khí thế kia đã có thể khiến địch nhận khiếp sợ, trong lòng địch nhân không ổn, tất cả đều dễ giải quyết, lúc này Vệ Kích còn không biết uy danh của mình đã sớm rơi vào tai Liêu Lương, không cần hần làm gì, chỉ cần dựng lên đại kỳ chữ Kích của Phiêu kỵ Tướng quân đã có thể làm cho quân Liêu Lương sợ mất mật.

Đến khi trời tối đen không thấy rõ đường đi, Chữ Thiệu Lăng mới sai người hạ trại, sau khi thu thập xong, dùng qua cơm nước liền cho binh sĩ lập tức nghỉ ngơi, trực đêm cũng chỉ làm ba ban, cần phải cam đoan tất cả binh sĩ đều có thể ngủ đủ giấc, hôm sau giờ Dần canh ba liền nhổ trại tiếp tục tiến về phía tây.

Chữ Thiệu Lăng thế tiến rào rạt, Liêu Lương vương trăm triệu không nghĩ đến bọn họ sẽ trực tiếp tấn công đến đây, vội vàng vàng tập kết năm vạn binh sĩ, giao trọng trách tử thủ Nhiệt Đông. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Chữ Thiệu Lăng đứng trước trận tuyến, nhìn đại quân Liêu Lương, cười nói: “Cô nghe nói... lần này Thái tử Liêu Lương cũng xuất chiến, truyền hiệu lệnh của cô, người nào giết được Thái tử Liêu Lương, ban thưởng hoàng kim nghìn hai.”

“Vậy bắt sống Thái tử Liêu Lương thì sao?” Lần này Liêm Du cũng là tiên phong, nóng lòng muốn thử, hỏi, “Đại Tướng quân thưởng cái gì?”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Hoàng kim vạn lượng.”

Chúng tướng sĩ nghe được reo hò không thôi, đợi cho tiếng sừng vừa vang lên liền ào ạt đổ về phía quân sĩ Liêu Lương, lần này số lượng đại quân của Chữ Thiệu Lăng cùng đại quân Liêu Lương ngang nhau, phải chiếm tiên cơ mới có thể đoạt được phần thắng, Thái tử Liêu Lương thân chinh, sĩ khí quân Liêu Lương cũng thực cao, đại chiến một hồi, tổn hại hai bên cơ hồ tương xứng.

Vệ Kích suất lĩnh thân quân nhằm vào tiền tuyến Liêu Lương, thanh danh Vệ Kích đặt ở trước mắt, các tướng sĩ Liêu Lương cũng có điều kiêng kị, Vệ Kích lệnh mọi người bày ứng trận, hướng đến trung ương đại quân Liêu Lương giết qua, Vệ Kích còn nhớ lời nói vừa rồi của Chữ Thiệu Lăng, một lòng muốn bắt sống Thái tử Liêu Lương, người Liêu Lương cũng không ngốc, từng tập binh sĩ Liêu Lương tiến lên thì nhau làm lá chắn chống đỡ đội ngũ tiến công của Vệ Kích, ứng trận của Vệ Kích mấy lần bao vây cũng không thể thành công.

Vệ Kích hơi hơi nheo mắt, lệnh mọi người đổi thành thuận trận.

“Phiêu Kị Tướng quân!” Thân quân của Vệ Kích không khỏi lên tiếng, “Thuận trận thiên thủ khó công, càng không thể vây bắt được Thái tử địch quân.”

Vệ Kích lắc đầu: “Vô phương! Đổi thành thuận trận! Bản tướng đều có biện pháp! Nhanh!!”

Mọi người vội vàng di chuyển về phía Vệ Kích, Vệ Kích lệnh những binh sĩ đi trước thay mã đao, giống như một trận trước ở Khách Lạp Tập Thập, bày trận giáp lá cà, binh sĩ của Vệ Kích đều tụ cùng một chỗ, vô số đại đao thay nhau chém giết lại thật sự mở được một lỗ hổng trong trận hình quân Liêu Lương, binh sĩ cũng đuổi theo sau lưng Vệ Kích đến đây, mọi người nhằm vào phía Liêu Lương tán loạn mà giết, một đội người của Vệ Kích nhân cơ hội chạy vào giữa trận Liêu Lương, Vệ Kích mắt sáng như đuốc, thấp giọng: “Phía tây bắc trên đầu buộc một dải băng đỏ là Liêu Lương Thái tử sao?”

Thân vệ bên cạnh Vệ Kích cũng nhìn thấy, hiện giờ bọn họ cách người nọ không đến trăm trượng, thân vệ mừng rỡ: “Tướng quân! Chúng ta vây đến!!”

Vệ Kích lau sạch vết máu trên lưỡi đao, lắc đầu: “Không cần.”

Người Liêu Lương tử thủ Thái tử của bọn họ, muốn bắt sống rất khó, liều mạng xông lên chưa chắc đã thành công, còn phải hao tổn rất nhiều binh sĩ, Vệ Kích cũng không hy vọng như thế, Vệ Kích lệnh binh sĩ xung quanh che giấu hẳn, đem đại đao cất về bên hông, xoay tay lấy đại cung lục quân vẫn luôn đặt trên lưng ngựa.

Đổ máu thời gian dài như vậy, có lẽ mọi người đều đã quên, Vệ Kích am hiểu nhất không phải đại đao, mà là trường cung.

Vệ Kích rút ra một mũi tên, đặt lên dây cung, nhắm lại mắt trái, khoảng cách quá xa... trước mặt Thái tử Liêu Lương lại có nhiều người như vậy... Vệ Kích ổn định tâm thần, cánh tay phải dùng sức kéo căng tròn dây cung, Vệ Kích nín thở, mắt phải gắt gao nhìn thẳng dải băng màu đỏ trên đầu Thái tử Liêu Lương, tay phải đột nhiên buông ra, mũi tên xé gió lao về trước!

Vệ Kịch không dừng lại một khắc lập tức lại đặt một mũi tên lên dây cung, lần này không một chút tạm dừng, sau khi kéo căng dây cung lập tức buông tay, mũi tên thứ hai hướng về phía Thái tử Liêu Lương mà đi, mũi tên thon dài phát ra tiếng gió tiêm lẹ, một tên trước bị người của Thái tử chặn đi, Thái tử Liêu Lương còn chưa kịp phản ứng, mũi tên thứ hai đã cắm sâu vào ngực hắn!

Thái tử Liêu Lương giãy dựa một khắc, ngã ngựa, quân Liêu Lương nháy mắt đại loạn.

85. Chương 85

Thái tử Liêu Lương sau khi ngã xuống ngựa không bao lâu liền chết, Vệ Kịch từ xa nhìn thấy, vội la lên: “Thái tử Liêu Lương đã chết!! Liêu Lương tắt bại!!”

Những binh sĩ tùy theo: “Liêu Lương tắt bại! Liêu Lương tắt bại!”

Trong lúc nhất thời sĩ khí Đại Chủ đại thịnh, Vệ Kịch lệnh mọi người đổi sang ứng trận, cũng không giữ lấy kết cấu, trực tiếp lấy đao khảm là được, ở cánh phải Liêm Du nghe tin Vệ Kịch giết được Thái tử Liêu Lương không cam lòng than một tiếng, lập tức hét lớn: “Thái tử Liêu Lương chết, các huynh đệ nhanh nhanh giết địch! Giết một cái mười hai, mười cái trăm hai, thẳng quan tiền tước tất cả đều trong trận này!!!”

Chủ Thiệu Lăng ở phía sau nghe tin Vệ Kịch lập công thập phần vui mừng, nghiêng đầu cười với Vệ Chiến đứng bên cạnh: “Không hổ là Phiêu Kị Tướng quân.”

“Chỉ là cậy mạnh mà thôi, còn phải nhờ Đại Tướng quân dạy dỗ.” Vệ Kịch lần thứ hai lập đại công, trong lòng Vệ Chiến cũng thực cao hứng, hơi gật đầu, “Mặt tướng chúc mừng Đại Tướng quân, Thái tử Liêu Lương chết, Liêu Lương liền không còn hy vọng phục khởi.”

Chủ Thiệu Lăng mỉm cười: “Tự nhiên, chúng tướng sĩ nghe lệnh! Theo cô một đường giết qua đi, Liêu Lương phải nằm vạ binh sĩ đến nghênh chiến, hôm nay phải giữ lại của hắn ba vạ!”

Mọi người đồng thanh đáp ứng, tiên phong bên người Vệ Chiến giương cao chiến kỳ, mặt sao các tướng sĩ tuần mệnh, tiếng sừng theo thứ tự vang lên!

Một trận chiến ở Khách Lạp Tạp Thập, Chủ Thiệu Lăng cũng không thật sự ra chiến tuyến, lúc này các quân sĩ thấy Chủ Thiệu Lăng vung lên trường thương, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ hào khí, trong mắt Chủ Thiệu Lăng không một tia sợ hãi, cao giọng: “Các tướng sĩ! Địch nhân Liêu Lương bao nhiêu năm rồi tàn sát biên cảnh chúng ta, hôm nay các huynh đệ cũng học học theo! Trên lãnh thổ Liêu Lương giết thêm vài địch nhân! Vì dân chúng Đại Chủ ta nhiều thế hệ chịu dị tộc quấy rầy báo thù!!”

Các tướng sĩ sôi nổi đáp lời, vây quanh Chủ Thiệu Lăng tiến lên phía trước, Chủ Thiệu Lăng giơ lên bát thước trường thương tàn sát quân Liêu Lương, Chủ Thiệu Lăng giết người cũng không có kết cấu, tả xung hữu đột, nơi nào địch tử náo loạn, hắn liền đến nơi đó, bất quá chỉ nửa canh giờ đã tiến đến bên cạnh đội ngũ của Vệ Kịch. Lúc Chủ Thiệu Lăng nhìn thấy Vệ Kịch, Vệ Kịch còn đang thống khoái giết địch, trên gương mặt còn vương vẩn nét trẻ con lấm tẩm huyết châu, mũi đao trong tay không ngừng nhỏ máu tươi, giống như Tu La tái thế.

Rất nhiều năm về sau, Chủ Thiệu Lăng còn nhớ rõ bộ dáng Vệ Kịch lúc đó, trước kia không tận mắt thấy qua, Chủ Thiệu Lăng như thế nào cũng không thể tượng tượng được hài tử ôn nhuận đơn thuần bên cạnh mình lại có thể oai hùng như thế, dũng mãnh thiện chiến như thế.

Vệ Kịch nhìn thấy Chủ Thiệu Lăng cũng sửng sốt, vội vàng giết chết địch nhân bên cạnh liền giục ngựa đến đây, hai đội nhân mã nhanh chóng sáp nhập làm một, Vệ Kịch cưỡi ngựa đến gần vội la lên: “Điện hạ sao lại đến đây?! Thần bảo hộ điện hạ trở về!”

“Về đâu?!” Chủ Thiệu Lăng mỉm cười, lúc này giết người, trên người hắn cũng có từng điểm vết máu, áo choàng huyền sắc lấm tẩm từng điểm đen như mực, Chủ Thiệu Lăng khẽ nghiêng thân cầm lấy tay trái Vệ

Kích, hai người vừa chạm liền tách ra, Chữ Thiệu Lăng cao giọng: “Đều nghe theo Phiêu Kị tướng quân điều khiển! Không thể vọng động!”

Vệ Kích nhất thời cảm thấy trong lòng ấm áp, lấy lại bình tĩnh: “Bây nhận trận! Chuẩn bị bao vây!!”

Mọi người tuân lệnh, Chữ Thiệu Lăng như trước đứng lại bên người Vệ Kích, một lúc lâu sau thành công bao vây, người Liêu Lương vì tin Thái tử chết đã sớm dao động quyết tâm, sau khi bị bao vây, không đợi người uy hiếp đã sôi nổi đầu hàng, Chữ Thiệu Lăng lệnh Vệ Chiến kiểm kê tù binh, sau khi tước vũ khí mới tập hợp lại.

Một trận này, Phiêu Kị Tướng quân Vệ Kích giết chết Liêu Lương Thái tử, hơn nghìn địch nhân.

Sau khi hồi doanh, hai người tắm rửa thay đổi xiêm y liền đi ra, Chữ Thiệu Lăng không muốn giữ họa trong quân, sai người nhanh chóng đem tù binh trói lại đưa về Nhận Âu Đà, sau khi các tướng sĩ trọng thương được xử lý cũng sẽ đi theo vận chuyển tù binh Chữ Thiệu Lăng lại lệnh phong hỏa quân nhanh chóng thông tri các tướng sĩ lưu thủ Khách Lạp Tập Thập phái một vạn quân sĩ lại đây bổ sung hao tổn trong trận chiến, toàn quân tại chỗ hạ trại, sau khi nghỉ ngơi một đêm ngày mai lại tiếp tục hướng bắc bộ Nhiệt Đồng tiến đánh.

“Phải đánh cho Liêu Lương quân trở tay không kịp.” Chữ Thiệu Lăng triển khai bản đồ chỉ vào Phong Hòa ở phương bắc, “Lại đi hơn ba trăm dặm về phía bắc chính là Phong Hòa, đến lúc đó nguy cấp, cho dù là hiệp ước gì Liêu Lương quân cũng sẽ đáp ứng.”

Vệ Chiến lắc đầu: “Sợ là không đánh đến nơi đó Liêu Lương vương đã đáp ứng, mặt tướng từng cùng Phiêu Kị Tướng quân thương lượng qua, hiện giờ binh sĩ trong hoàng thành Liêu Lương không quá mười vạn người, phía đông quân ta một đường giết qua, nếu toàn lực nghênh chiến, đến lúc đó Phong Hòa đã trống không, Liêu Lương vương còn muốn phòng bị Thất Đát ở phương bắc chăm chú nhìn.... Hẳn chắc chắn sẽ không cùng chúng ta liều chết.”

Chữ Thiệu Lăng tán thưởng nhìn Vệ Kích, cười nói: “Hai vị Vệ tướng quân đã trù tính hảo, hôm nay Phiêu Kị Tướng quân còn lập đại công! Cô trước thưởng một vạn lượng hoàng kim, đợi sau khi hồi hoàng thành....”

Chữ Thiệu Lăng còn chưa nói xong, chỉ nghe ngoài trường thân binh lớn tiếng bẩm báo: “Đại Tướng quân! Hoàng thành có cấp báo truyền đến!”

“Tiến vào.”

Ngoài trường phong hỏa quân đem một phong mật hàm đưa vào, Vệ Kích tiếp nhận đưa cho Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng vừa mở ra nhìn liền cười: “Thái hậu truyền tin đến, Phúc Nghi sinh! Là hai nam hài nhi!”

Mọi người vội vàng chúc mừng Vệ Chiến, Vệ Chiến đầu tiên là mừng rỡ, nghĩ lại, đột nhiên nhìn về phía Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng thâm thúy nhìn Vệ Chiến một cái, cười khê: “Chúc mừng Hộ quốc Tướng quân, này cũng không chỉ là việc vui của một mình người đầu....”

Trong lòng Vệ Chiến run lên, lời nói của Chữ Thiệu Lăng còn ở kia, Phúc Nghi lại còn thật sự sinh ra hai nam hài.... Vệ Chiến thầm thở dài, thôi.... Liền tính lần này không phải nam hài, lần tới còn chưa chắc thể nào đâu, chính mình còn có thể tác động quyết định của Chữ Thiệu Lăng hay sao?

Vệ Chiến khom người: “Mặt tướng hiểu được.”

Chữ Thiệu Lăng vừa lòng mỉm cười, tiếp tục nói: “Vừa rồi cô còn chưa nói xong, một trận chiến Khách Lạp Tập Thập, cô đã vì Phiêu Kị tướng quân thỉnh phong nhất đẳng công, không nghĩ đến một trận chiến này Vệ Kích lại tiếp tục lập được đại công, hiện giờ phong không thể phong, chỉ phải chờ hậu nhân, chờ sau khi hồi hoàng thành, cô sẽ tự mình dâng tấu chương thỉnh thánh thượng phong trường tử của Vệ Kích làm Trường Bình hầu.”

Mọi người nghe vậy đều sửng sốt, Vệ Kích lúc nào có nhi tử?

Vệ Chiến suýt chút nữa đã nói lời từ chối, nghĩ đến hiện giờ hài tử đã là của Vệ Kích, lại kham kham nhìn xuống, Chữ Thiệu Lăng nhìn Vệ Chiến cười cười, muốn một đứa con trai của người ta, tổng yếu phải bồi thường vài thứ, vừa là hài tử của Vệ Kích, kia lại thưởng một hầu tước cũng xem như không làm sao.

“Các vị tướng sĩ anh dũng cô đều xem trong mắt, tấu chương thỉnh phong đều đã đưa đi lên, chờ sau khi thánh thượng xem xét quyết định tự nhiên sẽ có phong thưởng.” Chữ Thiệu Lăng ý tại ngôn ngoại nói, “Cho dù hoàng thượng nhất thời vì sức khỏe không đủ không thể xem xét, sau khi cô hồi hoàng thành cũng sẽ có cách nói, sẽ không để các vị vất vả uổng phí.”

Hiện giờ hoàng đế không dậy được khỏi giường, chờ đến khi Chữ Thiệu Lăng trở về, sợ là không bao lâu liền kế vị, trong lòng mọi người đều có tính toán, liên tục đáp ứng, sau khi công đạo hảo lại chia tiền thưởng cho từng người đi phân cho binh sĩ của mình.

Vệ Kịch còn chưa hồi thần, lúc này trước mặt nhiều người như vậy, hắn cũng không dám thẳng thừng phản bác, lúc này chỉ còn lại hai người liền vội vàng hỏi: “Điện hạ, thần khi nào có nhi tử?”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Đây là ý định của đại ca ngươi.... Sau khi ngươi dự đoán Phúc Nghi hoài song bào thai, đại ca ngươi liền nói với ta, nếu hai hài tử đều là nam hài nhi, hắn sẽ cho một người làm con thừa tự của ngươi, chuyện của chúng ta có lẽ đại ca ngươi đã biết, hắn thương tiếc ngươi không có con nối dòng nên mới như vậy, ta xem hắn chân thành khẩn thiết nên đã thay ngươi đáp ứng.”

Chữ Thiệu Lăng nói dối mi mắt cũng không thêm động một chút, cười: “Đại ca ngươi cũng chỉ có ý tốt, ngươi đừng chối từ, nếu không sẽ khiến hắn thương tâm.”

Vệ Kịch cũng biết chuyện của hắn cùng Chữ Thiệu Lăng, có lẽ Vệ Chiến đã phát giác, nhưng không nghĩ đến Vệ Chiến đều thay mình nghĩ đến cả sau này, còn muốn đưa hài tử cho mình làm con thừa tự, nhất thời hốt mất ứng phó, Chữ Thiệu Lăng vội vàng ôm lấy người đỡ dành: “Đây là làm sao? Không cao hứng?”

“Không phải...” Vệ Kịch nhin xuống nước mắt, một lúc lâu mới nói, “Đại ca thay thần lo lắng chu toàn, thần...”

Chữ Thiệu Lăng có chút hối hận, sớm biết Vệ Kịch sẽ cảm động như vậy, còn không bằng nói rằng đây là ý định của mình đâu, Chữ Thiệu Lăng hôn hôn trán Vệ Kịch, cười nói: “Người bao nhiêu lớn còn yêu khóc, trở về nhìn xem nhi tử ngươi chê cười.”

Vệ Kịch lắc đầu, thấp giọng: “Thần rất cao hứng.... Thần có hài tử, đứa bé này trên người có huyết mạch của thần cùng điện hạ, là hài tử của thần.”

Chữ Thiệu Lăng nghe vậy, trong lòng bỗng nhiên đau xót, thở dài an ủi: “Àn, là hài tử của hai chúng ta....”

Hai người trò chuyện một hồi lâu, Vệ Kịch nhớ đến Vệ Chiến, muốn tìm Vệ Chiến nói chuyện, trước đó Chữ Thiệu Lăng đã phân phó, Vệ Kịch nói cái gì Vệ Chiến liền đáp ứng cái gì, chỉ cần cho đó là chủ ý của mình, Vệ Kịch thực hưng phấn, lôi kéo tay Vệ Chiến không ngừng lo lắng: “Hài tử còn nhỏ, đương ở bên cạnh công chúa là được, điện hạ nói với ta chờ hai hài tử lớn lên đều sẽ tiếp vào trong cung cùng các hoàng tử cùng nhau đọc sách, điện hạ còn nói đến lúc đó sẽ cho ta dạy dỗ bọn nhỏ cười ngựa bắn cung....”

Nguyên bản trong lòng Vệ Chiến đối với Vệ Kịch có điều hổ thẹn, không nói đến mấy năm nay Chữ Thiệu Lăng ban cho Vệ Kịch trân bảo, tiếng chỉ tập tước một chuyện đã đủ long trọng, này đó không thể truyền cho huyết thống của Vệ Kịch, lại truyền cho nhi tử của mình, Vệ Chiến nghĩ như thế nào cũng thấy thực xin lỗi Vệ Kịch, nhưng hiện tại nhìn thấy Vệ Kịch vui vẻ như vậy, tâm tình Vệ Chiến cũng dần dần bình phục, thôi thôi, Chữ Thiệu Lăng luôn là có thể khiến cho Vệ Kịch cao hứng.

Vệ Kịch vẫn còn tính toán: “Đại ca yên tâm, tương lai đứa nhỏ này ta đều sẽ an bài thật tốt....”

Vệ Chiến gật đầu, thầm nghĩ người đương nhiên sẽ an bài tốt, hiện tại hài tử còn chưa mở mắt liền phong tước Trường Bình hầu, ngày sau tiền đồ tất nhiên không thể nào sai. Vệ Chiến thấy Vệ Kịch thật sự cao hứng, cũng kiên nhẫn cùng hắn hàn huyên một hồi, cuối cùng nói đến về sau hài tử theo văn hay theo võ, Vệ Chiến rất cuộc nhin không được bật cười: “Người so ta còn muốn suy nghĩ lâu dài, nhân ngôn ba tuổi nhìn lão, hiện giờ hài tử còn chưa đến ba tháng, ngươi sốt ruột cái gì?”

Vệ Kịch cười cười, đang muốn tiếp tục hàn huyên, ngoài trường thân binh của Chữ Thiệu Lăng đến, Vệ Kịch nhìn nhìn sa lậu, cười: “Chậm trễ đại ca nghỉ ngơi, ta đi về trước, đại ca sớm nghỉ đi, ngày mai còn có rất nhiều việc đâu.”

Vệ Chiến đứng dậy, im lặng một lát, đột nhiên nói: “Vệ Kịch, người... người cùng Thái tử như vậy, một chút cũng không hối hận sao? Chờ sau khi hồi triều, sợ là Thái tử sẽ lập tức đăng cơ, đến lúc đó... tiền triều hậu cung, sẽ có rất nhiều chuyện không thể như ý người, chỉ cần người có một phen không nguyện ý....”

“Tuyệt không hối hận.” Vệ Kịch hơi đỏ mặt, thanh âm lại rất kiên định, “Năm đó ta một lòng muốn vào Bích Đào uyển chính là vì có thể canh giữ bên người điện hạ, không biết thần tiên nơi nào phù hộ, lại khiến ước nguyện của ta được đáp ứng, làm sao sẽ hối hận?”

Đây là lần đầu tiên hai huynh đệ thẳng thắn nói đến chuyện của Chữ Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch, Vệ Kịch đơn giản nói nhiều vài câu: “Chuyện về sau, ta biết sẽ không dễ dàng, này đó sau khi điện hạ phong ta làm nhất đẳng thị vệ, khiến ta ở lại trong tẩm điện Bích Đào uyển, đã từng nói qua...hắn sẽ không thú thê nạp thiếp, chỉ có một mình ta, kỳ thật ngày đó ta cũng không tin tưởng, cần thấy liền tính điện hạ thật tâm với ta, thân phận của hắn cũng không cho phép hắn đối đãi với ta như thế, khi đó ta còn nghĩ, nếu ngày sau điện hạ cưới vợ sinh con, ta lại như trước làm thị vệ đi, trước kia là bảo hộ một mình điện hạ, về sau liền bảo vệ một nhà điện hạ.”

“Nhưng hiện giờ đã qua vài năm, bên người điện hạ vẫn chỉ có một mình ta.” Vệ Kịch bình tĩnh nhìn Vệ Chiến, “Ta không phải không hiểu thế sự, nhưng cả đời này... cũng chỉ có một mình điện hạ mới đối đãi ta như thế.”

Vệ Chiến trầm mặc một lúc lâu, nói: “Ta biết, người đi đi.”

Vệ Kịch gạt đầu rời đi.

Trở lại đại trường của Chữ Thiệu Lăng, đèn bên trong vẫn sáng, Vệ Kịch vừa đi vào đã bị Chữ Thiệu Lăng đẩy ngã trên giường, Vệ Kịch còn chưa kịp phản ứng, nhỏ giọng la lên: “Điện hạ làm sao vậy?”

Ánh mắt Chữ Thiệu Lăng ửng đỏ, không nói một lời, cúi đầu hôn Vệ Kịch, hai tay khóa chặt cánh tay Vệ Kịch, không cho hắn cử động mấy may, Chữ Thiệu Lăng đối xử với Vệ Kịch luôn hướng đến ôn nhu, rất ít khi hung mãnh như vậy, Vệ Kịch chỉ cảm thấy một tia đau đớn lan tràn trên môi, nhưng cũng không trốn tránh, yên lặng hôn môi Chữ Thiệu Lăng, một lúc lâu Chữ Thiệu Lăng mới ngẩng đầu lên, giọng khàn khàn: “Người hiện tại đã có thể tin ta?”

Vệ Kịch kịp phản ứng lại, sửng sốt: “Điện hạ nghe thấy thần cùng gia huynh nói chuyện?”

“Người hiện tại đã có thể tin ta?” Phượng mâu của Chữ Thiệu Lăng thoát nhìn hung ác, gắt gao khóa lấy ánh mắt Vệ Kịch, “Người còn muốn bảo hộ người một nhà của ta? Ta từ đâu có người một nhà?!”

Vệ Kịch quay đầu đi, một lúc lâu mới thấp giọng: “Thần đã sớm tin.”

Trái tim vô kiên bất tồi, đao thương bất nhập của Chữ Thiệu Lăng, giờ phút này bỗng nhiên trở nên mềm mại, trở thành một dòng suối nhẹ nhàng tươi mát.

Chữ Thiệu Lăng cúi đầu hôn hôn trán Vệ Kịch, thấp giọng nói: “Sau khi hồi triều, quả thật không bao lâu ta liền sẽ đăng cơ, nhưng người yên tâm, tiền triều hậu cung, chỉ có một mình người, cũng chỉ có thể có một mình người.”

Vệ Kịch trong lòng ấm áp, gạt đầu: “Thần biết.”

Chữ Thiệu Lăng lại xả giận không nhẹ không nặng cắn môi Vệ Kịch, chỉ là một đũa ngọc, nhưng lại luôn có thể khiến chính mình thất thố....

Vệ Kịch bị Chữ Thiệu Lăng đặt dưới thân vừa hôn vừa cắn, lo lắng Chữ Thiệu Lăng lại muốn gây sức ép, thấp giọng cầu xin: “Điện hạ không phải nói hôm nay muốn ngủ sớm hay sao? Ngày mai trời vừa sáng liền muốn hành quân, điện hạ, điện hạ....”

Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt, thầm nghĩ người lại “điện hạ” “điện hạ” trêu chọc ta như vậy, thật sẽ không thể nào ngủ sớm, Chữ Thiệu Lăng ngồi dậy vội cởi ngoại bào của hai người, hôm nay hai người ai cũng bị vài vết thương, sau khi giúp nhau thoa được, Chữ Thiệu Lăng kéo chăn đắp lên, ôm lấy Vệ Kịch để hắn tựa lên lồng ngực mình, lại thân mật ngọt ngào một phen....

86. Chương 86

Sáng sớm hôm sau, đại quân xuất phát, sau nửa ngày hành quân, binh sĩ lưu thủ Khách Lạp Tập Thập đã đuổi kịp, Vệ Chiến giục ngựa đuổi đến trước xe ngựa của Chữ Thiệu Lăng, bấm báo: “Một vạn binh sĩ đã chinh đồn hoàn tất, không có người nào rơi lại phía sau, không có bỏ trốn.”

“Rất tốt, đem những người này xem xét tiếp viện cho các tướng quân.” Hiện giờ bọn họ đã xâm nhập sâu vào quốc nội Liêu Lương, phải tốc chiến tốc thắng, Chữ Thiệu Lăng tiếp nhận mũ giáp Vệ Kích đưa cho hắn, cao giọng, “Toàn quân nghe lệnh! Bỏ xuống toàn bộ quân nhu, mỗi người chỉ cần mang theo lương khô cho một ngày, tốc độ nhanh nhất chạy đến Phong Hòa, ai vận chuyển lương thảo nhất định phải đuổi kịp, kẻ nào chậm trễ bỏ trốn, trảm.”

Vệ Chiến cúi đầu: “Là.”

Chữ Thiệu Lăng đem xe ngựa của mình chất đầy lương thảo, hôm nay hai người đều kỵ mã, Chữ Thiệu Lăng hơi hơi nghiêng đầu nhìn Vệ Kích, mỉm cười: “Phiêu Kị Tướng quân, dựa theo tốc độ hiện tại, bao lâu có thể đến Phong Hòa?”

Vệ Kích gật đầu: “Bấm điện hạ, nếu không gặp địch nhân, hai ngày là đến.”

“Nhưng chắc chắn sẽ gặp, Liêu Lương vương cũng sẽ không ngốc đến chờ chúng ta.” Chữ Thiệu Lăng cười nói, “Phân phó xuống! Từ hôm nay bắt đầu, phạm là binh sĩ giết quân Liêu Lương, trừ bỏ bạc cùng phong ấp nên cấp, cô còn có ban thưởng khác, một đầu người cô thưởng mười hai bạc!”

Mọi người vội vàng đem lời nói của Chữ Thiệu Lăng truyền xuống, các quân sĩ nghe vậy mừng rỡ, trước kia Chữ Thiệu Lăng có nói, sau khi đánh chiếm, cướp được cái gì được hưởng cái đó, phía trước phía sau đều tính xuống, những binh sĩ lần này có thể kiếm được bốn bát tràn đầy!

Chữ Thiệu Lăng chưa bao giờ là người bạc đãi thủ hạ, đừng nói chỉ là thời điểm muốn mệnh này, Chữ Thiệu Lăng một lòng muốn nhanh chóng hành quân, mặc dù các tướng sĩ không nói, cũng không thể không thăm kêu khổ, như thế nào mới có thể khiến mọi người an tâm bán mạng đâu? Nghĩa khí, bạc, phong ấp, Chữ Thiệu Lăng có thể một thứ cũng không thiếu ban cho bọn họ.

Lại một phen động viên tiền chiến, Chữ Thiệu Lăng suất lĩnh đại quân hướng Phong Hòa thành mà đi, một đoàn nhân mã ăn uống trên lưng ngựa, mỗi hai canh giờ hành quân sẽ nghỉ ngơi một nén nhang, tốc độ cực nhanh, mới giờ Mùi đã gặp đến hai vạn tàn quân Liêu Lương trong trận chiến ở Nhiệt Đồng, hai quân thực lực cao thấp hiện rõ!

Lộ tuyến là do Vệ Kích định ra tối hôm qua, Chữ Thiệu Lăng cũng không dự liệu được còn có thể gặp gỡ tàn quân Liêu Lương, Chữ Thiệu Lăng vỗ vỗ chiến mã đang xao động dưới thân, nghiêng đầu nhìn Vệ Kích, Vệ Kích biết không thể gạt được Chữ Thiệu Lăng, hơi hơi gật đầu: “Khi thần định lộ tuyến khẳng định muốn đến nơi này, nhưng không biết sẽ thật sự gặp gỡ, cho nên không dám trước đó vọng ngôn.”

Chữ Thiệu Lăng chỉ cảm thấy trong lòng giống như bị tiểu miêu nhẹ cào một phen, hận không thể hiện tại đem Vệ Kích ôm vào trong ngực hung hăng thân thiết một hồi! Chữ Thiệu Lăng nhìn Vệ Kích, ánh mắt càng thêm sâu thẳm, cười: “Phiêu Kị tướng quân quá khiêm nhượng.”

Mọi người nhìn thấy tàn quân Liêu Lương, giống sói nhìn thấy thỏ như vậy, còn là thỏ bán tàn! Các tướng sĩ nóng lòng chờ mệnh lệnh của Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng kiêu ngạo mỉm cười: “Đánh!”

Căn bản không cần yêu cầu đến chiến thuật, hoàn toàn là quân đội Đại Chữ đuổi theo đánh quân Liêu Lương đang chạy trốn chết, tàn quân Liêu Lương này chỉ cần Thái tử mất liên luống cuống, bọn họ không bảo vệ được Thái tử, còn bại trận, sau khi trở lại Phong Hòa cũng sẽ chết, nhưng không quay về lại có thể đi đâu? Sau khi cân nhắc liền dừng ở nơi này, lại bị quân Đại Chữ bắt kịp.

Vệ Kích tuân lệnh dẫn vài nghìn thân binh của mình tiến lên, Vệ Kích cũng không vội giết người, mà mệnh lệnh các quân sĩ bao vây địch nhân, chỉ bắt sống.

Trận chiến ngoài ý muốn này bắt quá một canh giờ liền kết thúc, dựa vào nơi hiểm yếu tác chiến, quân Liêu Lương lại ít, không ít người thấy đại thế đã mất sớm liền đầu hàng, bọn họ cũng không phải ngốc, chống cự quân Đại Chử sẽ chỉ có một đường chết, may mắn trốn thoát cũng không thể trở về Liêu Lương, còn không bằng đầu hàng Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng đáp ứng không giết tù binh, chỉ đưa bọn họ đi khai khẩn đất hoang, cuộc sống sau này có lẽ sẽ so trước kia càng tốt.

Chử Thiệu Lăng lệnh các tướng sĩ tại chỗ hạ trại nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm say lập tức tiếp tục hướng bắc, trên đường Chử quân lại gặp vài đội đào binh Liêu Lương, đều bắt.

Một đường này xuôi gió xuôi nước, buổi trưa mọi người dừng lại dùng cơm, Chử Thiệu Lăng ngồi dưới đất, mở ra bản đồ thương nghị cùng các tướng sĩ: “Chúng ta hiện giờ ở trong này... còn có hơn một trăm dặm liền đến Phong Hòa, ở giữa này đều là đồi núi, cần phải phòng bị quân Liêu Lương mai phục.”

Vệ Kích bình tĩnh nhìn bản đồ, một lúc lâu lấy qua một viên đá đặt ở một chỗ, trầm giọng: “Nếu có mai phục, hơn phân nửa là ở nơi này, bên này là bãi đất dễ thủ khó công, nếu bọn họ ở bên cạnh tước trúc làm công sự liền phiền toái...”

Liêm Du nhìn nhìn một hồi, nháy mắt mấy cái hỏi: “Có thể đi đường vòng không? Chỉ cần không đi vào bên kia.”

“Không có cách.” Vệ Kích lắc đầu, “Đi vòng phía tây là vùng núi, chúng ta phần đông là kỵ binh, đi đường núi không được, cũng sẽ mất thời gian.”

Hiện giờ Chử quân sợ nhất quả thật chính là lãng phí thời gian, trước nhất là lương thảo bọn họ không đủ.

Vệ Chiến trầm tư một lúc lâu: “Đánh đi, trực tiếp đánh qua nơi này.”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười: “Vô sự, đem phần quân thu được hôm nay giải đến trước trận, nếu nơi này thật sự có công sự phòng ngự, kia trước hết để cho tù binh Liêu Lương xung phong, chờ bọn hắn chết không sai biệt lắm chúng ta lại đi.”

Liêm Du vỗ đùi: “Hảo!”

Vệ Kích hơi nhíu mày, không đồng ý nhìn Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng biết trong lòng Vệ Kích nghĩ gì, thản nhiên nói: “Nếu Phiêu Kị Tướng quân cảm thấy cô tàn bạo, trước hãy nghĩ đến trăm nghìn người ở Khách Lạp Tạt Thập bị tàn sát đi, cô có thể nào cũng chỉ giết quân nhân, bọn họ lại sát hại phụ nữ nhi đồng của Đại Chử ta. »

Vệ Kích ngẫm lại chuyện lúc trước, thâm thở dài, không nhiều lời nữa, trước mặt những người này Chử Thiệu Lăng không thể an ủi Vệ Kích, lại sợ trong lòng hắn không thoải mái, trầm mặc một khắc, hỏi: “Phiêu Kị Tướng quân, chúng ta vì sao đánh giặc?”

Vệ Kích dừng một lát: “Yên ổn biên cương, kinh sợ tứ di.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Đúng, nhưng cô không làm được thánh nhân, không thể dựa vào đạo lý mà cảm hóa bọn họ, cô có thể làm... chỉ có dùng giết chóc ngăn chặn giết chóc mà thôi.”

Các tướng sĩ nghe vậy không khỏi nhìn Chử Thiệu Lăng, vài tiểu tướng nguyên bản không đành lòng nghe xong những lời này lập tức thư thái, thậm chí đáp lời: “Đại Tướng quân mới thật là đại nhân từ!”

“Mặc kệ bọn sài lang mới là làm ác đâu!”

“Người Liêu Lương tàn sát biên cảnh ta, sớm nên nghĩ đến báo ứng!”

“Xứng đáng!”

Chử Thiệu Lăng tựa tiểu phi tiểu nhìn Vệ Kích, Vệ Kích chỉ phải gật đầu: “Đại Tướng quân nhìn ta trông rộng, mặt tướng bội phục.”

“Được rồi.” Chử Thiệu Lăng đứng dậy, “Chúng tướng sĩ còn cái gì muốn nói?”

Vệ Chiến do dự một lát mới nói: “Đại tướng quân, trong lòng mặt tướng vẫn luôn có nghi ngờ... hiện giờ chúng ta đã đến sát hoàng thành, vì sao Liêu Lương vương còn chưa phái người đến nghị hòa? Chẳng lẽ hắn thật sự muốn cá chết lưới rách?”

Chữ Thiệu Lăng nhìn nhìn Vệ Kịch, việc này hai người vừa thương nghị hôm qua, theo bọn họ biết được, Liêu Lương vương không phải người kiên cường như vậy, tử chống không hàng, là muốn hy sinh cho tổ quốc hay sao? Sau một trận chiến ở Nhiệt Đồng, Liêu Lương vương không lại có động tĩnh, không tái chiến cũng không nghị hòa, rất kỳ quái.

Tất cả mọi người không lên tiếng, Liêm Du sảng khoái cười: “Liêu Lương vương muốn tưởng cái gì cứ cho hần tướng cái gì đi, đánh đến tận cửa nhà hần sẽ biết hần đang suy nghĩ cái gì, này có gì đáng buồn bực.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười, hiện tại cũng chỉ có nghĩ như vậy, Chữ Thiệu Lăng đứng dậy: “Đại gia lại nghỉ ngơi dưỡng sức một lát, sau nửa canh giờ sẽ nhỏ trại.”

Sau nửa canh giờ mọi người tiếp tục đi về phương bắc, không có gì bất ngờ xảy ra, quả nhiên ở nơi Vệ Kịch nói gặp được quân Liêu Lương, chỉ là bọn hần cũng không xây dựng công sự phòng ngự, mà ở bình nguyên trước đồi núi trải một chiến tuyến thật dài, khi hai quân còn cách xa nhau trăm trượng liền dừng lại, Chữ Thiệu Lăng nhìn quân Liêu Lương phía xa, thần nhiên hỏi: “Này đó... không đủ ba vạn binh?”

Vệ Kịch hơi hơi nheo mắt, một lát sau gật đầu nói: “Vừa qua khỏi hai vạn.”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh: “Chỉ hai vạn binh sĩ còn muốn ngăn cản cô vương đến Phong Hòa?! Nực cười!”

Hiện giờ Chữ Thiệu Lăng còn sáu vạn binh sĩ, Liêu Lương vương phái hai vạn binh đến bắt quả là lấy trứng chọi đá, mọi người sĩ khí đại chấn, Chữ Thiệu Lăng rút đao bên hông, cao giọng: “Chúng tướng sĩ nghe lệnh! Hiện giờ trong Phong Hòa thành không còn bao nhiêu quân, trận chiến này là một trận cuối cùng của chúng ta với Liêu Lương! Dịch ít ta nhiều, thiên hữu Đại Chủ, quân ta tất thắng!!”

“Các huynh đệ! Một trận chiến cuối cùng! Để cho dịch nhân Liêu Lương nhìn xem!! Da thịt nam nhi Đại Chủ chúng ta có bao nhiêu kiên cố, xương cốt có bao nhiêu cứng rắn!!”

Tiên phong phía sau Chữ Thiệu Lăng vung lên chiến kỳ, Chữ Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch làm tả hữu tiên phong, Vệ Chiến ở cánh trái, Liêm Du ở hữu quân, các tướng sĩ từng người dẫn theo thuộc cấp xông ra ngoài!

Từ khi Đại Chủ cùng Liêu Lương khai chiến đến nay, đây là trận đánh thảm thiết nhất.

Trận chiến này là hy vọng cuối cùng của người Liêu Lương, nếu không thể đánh lui Đại Chủ, kia chỉ có thể tro mắt nhìn quân đội Đại Chủ xâm nhập hoàng thành Phong Hòa, một trận chiến này là nhiệm vụ cuối cùng của Chủ quân, đánh bại dịch nhân! Đánh đến khi bọn họ không dám tái xâm phạm lãnh thổ thiêng liêng của Chủ quốc!!

Hai quân khai chiến, chỉ cần dừng lại sẽ thất bại, từng người vung cao đao kiếm trong tay xông lên!

Chữ Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch vừa đến trong quân Liêu Lương liền tách ra, Chữ Thiệu Lăng cánh trái Vệ Kịch cánh phải, lần này Chữ Thiệu Lăng dùng xuyên hoa trận, đợi cho Chữ Thiệu Lăng cùng Vệ Chiến gặp nhau, Vệ Kịch cùng Liêm Du từ bốn phương tám hướng phía sau bọc đánh, quân Liêu Lương chắc chắn không còn chỗ trốn!

Tất cả tình huống đều dựa theo tính toán của Chữ Thiệu Lăng tiến triển, thẳng đến một lúc sau, Chữ Thiệu Lăng bắt đầu cảm thấy không đúng.

Càng tiến sâu vào trong quân Liêu Lương, Chữ Thiệu Lăng lại phát hiện, những binh sĩ này hoàn toàn khác hẳn lúc trước, tuổi có lớn có nhỏ, thậm chí ngay cả áo giáp cũng không được trang bị, đây là đánh giặc? Gọi là trực tiếp tìm chết mới đúng!

Trong thành Phong Hòa đã không còn người sao? Những người này là đội quân cuối cùng của họ sao?

Chữ Thiệu Lăng theo bản năng muốn sai người bắt đầu bao vây, đã đến nước này, không cần tiếp tục giết chóc, nếu thật sự những người tiên phong chỉ để đe dọa quân dịch, hậu phương lại yếu kém không thành bộ dáng như thế, Chữ Thiệu Lăng cũng không muốn phí công giết hại, đang muốn hạ lệnh, chỉ thấy Liêm Du toàn thân đầy máu dẫn người chạy đến, Chữ Thiệu Lăng trong lòng run lên, cả giận: “Người làm sao đến đây?! Vệ Kịch đâu?!”

Liêm Du chém vài binh sĩ Liêu Lương, chạy đến trước mặt Chữ Thiệu Lăng, ách cổ họng lớn tiếng nói: “Đại Tướng quân! Ta cùng Phiêu Kị Tướng quân trúng kế!! Tiền phương đều là người già yếu, ta cùng Phiêu Kị Tướng quân bao vây bọn họ, nhưng... không nghĩ đến bên trong có trà trộn Liêu Lương tinh binh! Địch nhân phản đòn đánh tới, đem Phiêu Kị Tướng quân vây ở bên trong!!!”

Chữ Thiệu Lăng nghe vậy, cả thân thể như rơi vào hầm băng, nháy mắt trở nên lạnh lẽo, người Liêu Lương đem toàn bộ tinh binh đều tập trung vào Vệ Kịch, chỉ chờ Vệ Kịch rơi vào.....

Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt, không thể gấp, không thể gấp, vô luận như thế nào cũng không thể luống cuống.....

“Toàn lực nghĩ cách cứu viện Phiêu Kị Tướng quân!!” Chữ Thiệu Lăng cố gắng khiến thanh âm bằng phẳng trở lại, lớn tiếng, “Đi vòng! Phải người thông tri Vệ Chiến, lập tức chuyển quân đến cánh phải!!”

Liêm Du lau vết máu trên mặt, gạt đầu, lại hỏi: “Đại Tướng quân! Khiến Vệ Chiến Tướng quân đưa bao nhiêu người đến?”

Chữ Thiệu Lăng mạnh quay đầu cả giận nói: “Mọi người!! Tất cả!! Không cần lại quản người Liêu Lương! Ưu tiên nghĩ cách giải vây cho Phiêu Kị Tướng quân! Có kẻ nào dám tham công không nghe lệnh trực tiếp giết chết! Nếu Vệ Kịch có việc gì, cô khiến mọi người chôn cùng!!”

Liêm Du vội vàng gạt đầu đáp ứng, sải bước cầm đao đi thông tri đại quân của Vệ Chiến ở cánh trái, Chữ Thiệu Lăng trước một bước mang quân đến, chỉ là phía trước tràn ngập tàn binh bại tướng, không có cách đi qua, trong nháy mắt Chữ Thiệu Lăng rút cuộc hiểu được, vì cái gì người Liêu Lương sẽ buông tha công sự phòng ngự trên núi, vì cái gì sẽ an bài nhiều người già yếu như vậy ở nơi này....

Thiên sát! Mục tiêu của bọn họ từ đầu đã là Vệ Kịch!!

Bởi vì Vệ Kịch giết Thái tử của bọn họ sao? Hay bởi vì Vệ Kịch quá mức đáng sợ trên chiến trường? Bọn họ giết Vệ Kịch để báo thù? Sẽ không... cho dù giết Vệ Kịch, bọn họ cũng sẽ không có được chỗ tốt, chính mình sẽ không bởi vì Vệ Kịch chết mà vứt đao bỏ qua Phong Hòa....

“Phi!” Chữ Thiệu Lăng một đao chém chết binh sĩ Liêu Lương trước mắt, nghĩ cái gì đâu?! Vệ Kịch làm sao có thể chết? Máu từ mũi đao vẩy ra, Chữ Thiệu Lăng lại kết thúc sinh mạng một người, hấn phải tỉnh táo lại, phải tỉnh táo lại.

Chữ Thiệu Lăng hít sâu một hơi, người Liêu Lương không phải vì báo thù mà muốn giết Vệ Kịch, vậy thì là vì đổi lấy chỗ tốt.... Đúng, chỉ cần bao vây Vệ Kịch, mình cái gì cũng có thể đáp ứng, Chữ Thiệu Lăng thở ra một hơi, đúng, Vệ Kịch rất hữu dụng, người Liêu Lương không dám dễ dàng giết hấn.

Một lát sau, trên bình nguyên, một nửa quân Liêu Lương đã bao vây Vệ Kịch, tinh binh ở vòng trong chém giết, tàn binh ở mặt ngoài chống cự công kích của quân Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng hận cực, địch nhận đã sớm bày ra mưu kế, mà mình lại vì một đường thuận buồm xuôi gió mà khinh địch!

Chữ Thiệu Lăng ra lệnh mọi người tập hỏa mãnh công, nhưng trong chốc lát vẫn không thể đánh vào bên trong, tình hình Vệ Kịch ở bên trong như thế nào cũng không biết được, chỉ ngắn ngủi thời gian một nén nhang, Chữ Thiệu Lăng đã nhận hết giầy vò!

Chữ Thiệu Lăng đoán không sai, không bao lâu liền có một người Liêu Lương mở ra hai tay đi vào chiến trường, thân vệ của Chữ Thiệu Lăng soát người người nọ xong mới cho vào, Chữ Thiệu Lăng một đao chém chết một binh sĩ Liêu Lương mới giục ngựa đến trước mặt người nọ. Người nọ thấy Chữ Thiệu Lăng đến vội vàng dùng tiếng Hán lớn tiếng nói: “Hai quân giao chiến, không giết sứ giả!”

Chữ Thiệu Lăng xoay người xuống ngựa, bước một bước dài đến trước mặt người nọ, nắm lấy cổ áo hấn, cả giận: “Đừng vô nghĩa với cô!! Các người không phải nhắm vào Vệ Kịch sao?! Nói! Muốn cô lui binh hay thứ gì? Nói mau!!”

Người nọ bị thái độ hung ác của Chữ Thiệu Lăng dọa sợ, lắp bắp nói: “Đại vương chúng ta nghe người ta nói.... Thái tử Đại Chủ rất xem trọng Phiêu Kị Đại Tướng quân Vệ Kịch, chỉ cần đem người bao vây Vệ Kịch Đại Tướng quân, sẽ có thể cùng Thái tử điện hạ... hòa đàm.”

Đúng vậy, hiện giờ tất cả thắp mắt đều sáng tỏ, vì cái gì Liêu Lương vương vẫn luôn không đến hòa đàm, hẳn biết chính mình sẽ không buông tha, nhưng nếu hắn nắm Vệ Kịch trong tay, kia lại không giống, quả là hảo ý!

Chữ Thiệu Lăng hơi cúi đầu gắt gao nhìn chằm chằm sứ giả, từng tiếng nói giống như mang theo khói lửa: “Nói, các người muốn cái gì”

Trong con người Chữ Thiệu Lăng, hỏa khí lớn đến mức giống như đem người đối diện thiêu cháy, sứ giả cố gắng ổn định tâm thần: “Một... muốn Thái tử điện hạ lui binh, Đại vương chúng ta sẽ cùng Đại Thái tử ký hạ hiệp ước vĩnh viễn, sẽ không lại xâm phạm nửa bước quốc thổ Đại Chử.”

“Cô đáp ứng.” Chữ Thiệu Lăng nghĩ cũng không nghĩ liền đồng ý, “Còn có cái gì? Không có liền lập tức lui binh thả Vệ Kịch ra!!”

Chữ quân có sáu vạn người, nếu thật muốn đánh, chính mình không có phần thắng, chỉ phải dựa vào lúc Chữ quân còn chưa phá được vòng vây Liêu Lương làm lợi thế áp chế Chữ Thiệu Lăng, sứ giả vội nói: “Còn có... Đại vương chúng ta nói, trước nay hai nước xung đột, đều vì chuyện biên cảnh, Liêu Lương ta không muốn trêu chọc Đại Chử, chỉ bởi vì đất đai Liêu Lương thật sự quá cần cỗi, nên mới....”

“Nói thẳng người muốn cái gì!!” Chữ Thiệu Lăng vừa nghĩ đến Vệ Kịch còn bị quân Liêu Lương bao vây, trong lòng như có nghìn vạn nghiệp hỏa thiêu đốt, làm sao chịu được dị tộc đông dài, “Lại vô nghĩa cô trực tiếp giết người!!”

Sứ giả nuốt nuốt ước bọt, nói: “Đại vương muốn... từ Khách Lạp Tạt Thập đến Bình Dương, mãi đến Nhân Âu Đà mười lăm tòa thành.”

Lời vừa nói ra, tướng sĩ xung quanh Chữ Thiệu Lăng đều nổi giận, Liêu Lương vương muốn chết? Dám mơ tưởng quốc thổ Đại Chử!!

Sứ giả kia cũng tự mình chợt dạ, đứt quãng nói: “Đại, Đại Thái tử điện hạ nếu cảm thấy rất nhiều....”

“Cô đáp ứng.” Chữ Thiệu Lăng buông cổ áo người nọ đẩy hắn lão đảo về sau, lạnh giọng, “Vệ Kịch Tướng quân của Đại Chử ta đáng giá nghìn vàng, mười lăm tòa thành tuyệt không nhiều, lấy giấy bút đến, hiện tại cô liền ký, lập tức đem Vệ Kịch thả ra cho cô!!”

Vệ Chiến nhin không được lên tiếng ngăn lại: “Đại Tướng quân! Nếu Vệ Kịch biết được....”

Chữ Thiệu Lăng vung tay đánh gãy lời Vệ Chiến, Vệ Chiến muốn nói cái gì, hẳn biết, nhưng nếu lấy những thứ này cùng tính mạng Vệ Kịch so sánh, cái gì cũng không đáng.

Trước mặt thiên quân vạn mã, phong hiệp ước sẽ trở thành sỉ nhục cả đời hắn đặt ở trước mặt, Chữ Thiệu Lăng bỗng nhiên nhớ đến tiết Trung Thu năm Thiên Khải thứ mười bốn, Liêu Lương xâm phạm, lúc ấy hắn cùng Vệ Kịch đang theo lão Thái hậu đi Đông Hoa tự lễ Phật, sau khi nghe được chiến báo lão Thái hậu vội vàng mang hắn hồi cung, trên đường, Chữ Thiệu Lăng từng kể cho Vệ Kịch chuyện của Duệ Tông cùng tiểu Vương gia.

Khi có Vệ Kịch cảm hoài Duệ Tông ẩn nhẫn cùng tiểu Vương gia bị tráng, nói với mình, Duệ Tông có thể làm ra quyết định như vậy, không dễ dàng.

Ngày đó Chữ Thiệu Lăng đã nghĩ, Duệ Tông là minh quân, tự nhiên sẽ như thế, chính mình làm không được minh quân, đừng nói là lui binh cắt đất, cho dù là giang sơn cấm tú, vì Vệ Kịch, hẳn không có gì không thể cho.

Chữ Thiệu Lăng nói qua, nơi có Vệ Kịch mới là nhà, nếu thiên địa mệnh mông, người lại không còn, hẳn còn muốn ngôi vị hoàng đế kia để làm gì? Hắn đoạt được thiên hạ này lại để làm gì?!

.....

Cùng lúc đó, Vệ Kịch đang ra sức chém giết, lúc này Vệ Kịch cũng hiểu được, hai vạn binh sĩ hôm nay, tất cả đều hướng về chính mình.

Quân sĩ Liêu Lương cách đó không xa cũng không thật sự dám tấn công giết chết Vệ Kịch, hiện giờ Vệ Kịch là phần thắng duy nhất của Liêu Lương, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể không

ngừng gào thét yêu cầu Vệ Kịch đầu hàng, Vệ Kịch hoàn toàn không để ý đến, trực tiếp lệnh mọi người bỏ xuống toàn bộ quân nhu, bản thân hấn ngay cả bao đựng tên cùng đại cung tùy thân mang theo cũng ném xuống ngựa!

“Tình huống hiện tại, các huynh đệ đã biết!” Vệ Kịch khẽ vuốt chiến mã xao động dưới thân, lớn tiếng, “Vệ Kịch có then! Bị địch nhân đưa vào bẫy rập, là Vệ Kịch ta liên lụy các huynh đệ!!”

Vệ Kịch cúi người, quân sĩ bị khơi dậy huyết khí, vội vàng quỳ xuống, Vệ Kịch cao giọng: “Ta không biết hiện giờ tốt cùng có bao nhiêu người bao vây, nhưng ta biết! Vệ gia quân chúng ta! Cho dù chỉ còn lại một người, cũng tuyệt đối không làm đào binh!”

Vệ Kịch từng chữ không ngừng, tràn ngập khí phách: “Cúng ta trèo non lội suối mà đến, là vì rửa sạch nỗi nhục! Muốn vì dân chúng bị Liêu Lương quân giết chết báo thù! Không phải vì làm hàng binh!”

Các tướng sĩ bị Vệ Kịch khơi dậy một thân nhiệt huyết, ra sức dầm khiên sắt đồng thanh.

Vệ Kịch vung đại đao rồng lớn: “Đại gia có thể theo ta đến bây giờ, Vệ Kịch vô cùng cảm kích! Hôm nay Vệ Kịch cùng các huynh đệ phá vòng vây lao ra đi! Nếu may mắn cứu được một mệnh, đó là các huynh đệ anh dũng! Là anh linh Đại Chử ta phù hộ! Nếu bất hạnh chết trận nơi này, Vệ Kịch sẽ cùng các huynh đệ đi gặp anh linh nơi biên cương! Nói cho bọn họ, Vệ gia binh chúng ta không phí công lần này! Các huynh đệ! Ra trận giết địch dầm máu trở về, đó là công huân! Ngã xuống chiến trường, da ngựa bọc thây... cũng là vinh quang!

Các quân sĩ sôi nổi cùng hô, theo Vệ Kịch ra sức phá tan vòng vây!!

Tiền tuyến, Liêu Lương sứ giả run run rẩy rẩy đem hai phần hiệp ước vừa viết xong đưa đến trước mặt Chử Thiệu Lăng: “Đại Thái tử điện hạ... đây là hiệp ước.”

Chử Thiệu Lăng gắt gao nhìn chằm chằm phong thư trước mắt, nhần, vì Vệ Kịch, hấn không có gì là không thể nhần nhin, chờ đến khi cứu Vệ Kịch trở về....

Chử Thiệu Lăng một khắc cũng không muốn chậm trễ, cầm lấy tùy thân đại ấn, vừa muốn hạ ấn, chỉ trong khoảnh khắc, Chử Thiệu Lăng nhìn thấy phía trước đột nhiên náo loạn lên: “Phiêu Kị Tướng quân!! Là Phiêu Kị Tướng quân tiến đến đây!!!!”

Đại ấn trong tay Chử Thiệu Lăng rơi xuống đất, đột ngột xoay người nhìn sang!

Đó cơ hồ là chuyện không có khả năng, bị một vạn tinh binh Liêu Lương vây quanh, Vệ Kịch lại mang theo ba nghìn người phá vây, Vệ Kịch so Chử Thiệu Lăng còn muốn gấp gấp, quân Liêu Lương bao vây chính mình, khẳng định là muốn uy hiếp Chử Thiệu Lăng, tính tình Chử Thiệu Lăng, Vệ Kịch so với ai khác đều rõ ràng, tình hình này, vô luận là điều kiện gì, Chử Thiệu Lăng cũng đều sẽ đáp ứng, Vệ Kịch tuyệt không cho phép Chử Thiệu Lăng vì mình mà làm bần Thái tử đại ấn!!

Rất nhiều năm về sau, Chử Thiệu Lăng vẫn nhớ rõ một khắc kia, Vệ Kịch cả người dầm máu cười chiến mã tại Chử quân vây quanh hướng về phía chính mình, phía sau hấn là thiên quân vạn mã, phía sau hấn là ánh sáng rực rỡ của hoàng hôn bình nguyên.

Sứ giả Liêu Lương cũng không nghĩ đến sẽ có biến cố như vậy, kế hoạch lần này, bọn hấn đã sớm hoạch định tốt, tính kế thiên toàn vạn toàn, cho dù Vệ Kịch có ba đầu sáu tay cũng không có khả năng chạy thoát! Đương nhiên đồng thời ra ngoài dự kiến, còn có phản ứng của Chử Thiệu Lăng, Thái tử Đại Chử âm ngoan độc辣 trong truyền thuyết cư nhiên không chút do dự đáp ứng điều kiện của bọn họ, chỉ vì cứu một tướng quân.

Người Liêu Lương vĩnh viễn sẽ không biết, trước mặt Đế Hậu tương lai của Đại Chử, không có gì là không thể.

Vệ Chiến nhìn thấy Vệ Kịch từ xa, chỉ cảm thấy cả người thoát lực, thần minh phù hộ, giúp cho Vệ Kịch ngay lúc này thoát vây, Vệ Chiến cho quân ngăn chặn xung quanh, vội hỏi Chử Thiệu Lăng: “Đại Tướng quân! Hiện tại... xử trí bọn họ như thế nào?”

Chử Thiệu Lăng xa xa nhìn Vệ Kịch, hít sâu một hơi, giọng nói khàn khàn: “Truyền lệnh tam quân, tức khắc khởi hành, hôm nay giết sạch Vương đô cho cô!”

Trong mắt Chữ Thiệu Lăng tràn ngập lệ khí, Vệ Kịch đã trốn thoát, thế gian không còn gì có thể áp chế Chữ Thiệu Lăng, trong nháy mắt Chữ Thiệu Lăng hóa thân thành La Sát quỷ nơi mười tám tầng địa ngục.

“Truyền hiệu lệnh của cô! Chỉ cần là hoàng tộc, hoàng thân quốc thích, dân chúng trong thành, toàn bộ tướng sĩ quân tốt của Liêu Lương.... Bất kể nhược phụ lão ấu, một người không tha, toàn bộ giết sạch! Trước mặt trời lặn ngày mai, cô không muốn lại nhìn thấy một người Liêu Lương nào, đi!”

87. Chương 87: Quyển Thứ Tư: Thịnh Thế Tụng

Thiên tử nhất nộ, phục thi bách vạn.

Chữ Thiệu Lăng không công phu lại để ý đến người khác, xoay người lên ngựa chạy đến trước mặt Vệ Kịch, Vệ Kịch thấy Chữ Thiệu Lăng đến vội vàng xuống ngựa, lại vô ý tác động đến miệng vết thương trên đùi, trực tiếp quỵ xuống, trái tim Chữ Thiệu Lăng đau như dao giã, vội giật mạnh dây cương, không chờ chiến mã dừng lại đã xoay người xuống ngựa, chạy đến trước mặt Vệ Kịch, một tay nâng hân dầy, Vệ Kịch cả người đầm máu, Chữ Thiệu Lăng không biết rốt cuộc hân bị thương ở đâu, cũng không dám chạm lung tung, giọng khàn khàn: “Đau chỗ nào? Có phải rất đau không?”

Vệ Kịch dựa vào tâm tính liều chết xông ra, trên người vết thương có bao nhiêu vết thương, hân cũng không biết, chỉ cảm thấy cả người không chỗ nào không đau, Vệ Kịch sợ Chữ Thiệu Lăng lo lắng, nở nụ cười: “Không sao, một chút ngoại thương mà thôi, điện hạ... không đáp ứng địch nhân cái gì đúng không?”

Chữ Thiệu Lăng nghiêng chặt rang: “Nếu lại trễ thêm một khắc...”

Chữ Thiệu Lăng hai mắt xích hồng, cởi áo choàng trên người khoác lên cho Vệ Kịch, thân binh của Chữ Thiệu Lăng theo sau bắt kịp, la lên: “Đại Tướng quân, hiện tại...”

“Các người theo cô hồi doanh trường, còn lại nghe lệnh Hộ quốc Tướng quân điều khiển, nên làm thế nào thì làm thế nào, lập tức gọi ngự y đi theo vào đại trường, nhanh!”

Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng nâng Vệ Kịch, một tay ôm người đặt lên lưng ngựa, chính mình cẩn thận dắt chiến mã đưa Vệ Kịch hồi doanh.

Trong đại trường, Chữ Thiệu Lăng tự mình cởi áo giáp cho Vệ Kịch, Vệ Kịch sợ Chữ Thiệu Lăng nhìn thấy sẽ đau lòng, nhẹ giọng: “Có ngự y làm là được, điện hạ đi ra ngoài xem xét một chút đi, bên ngoài chỉ có một mình đại ca cũng không ổn.”

Chữ Thiệu Lăng không nói một lời, nhẹ nhàng cởi ra trung y ướt sũng máu của Vệ Kịch, trên thân thể Vệ Kịch rõ ràng hơn mười đạo dữ tợn vết thương, nhìn khiến người xúc mục kinh tâm, Chữ Thiệu Lăng nghiêng chặt rang, hân hận không thể hiện tại liền đi ra làm thịt Liêu Lương vương!

Vệ Kịch đổ không ít huyết, hơn nữa thoát lực, lúc này toàn thân suy yếu, thấy Chữ Thiệu Lăng như thế, cường ngạnh chống đỡ tinh thần, nói: “Điện hạ... để ngự y chữa trị cho thân đi, điện hạ như vậy, thân nhìn thấy sẽ càng thêm khó chịu.”

Chữ Thiệu Lăng gắt gao nắm chặt quyền, dùng một khắc đứng dậy nhường ngự y giúp Vệ Kịch thanh lý miệng vết thương, ngự y trước tiên dùng khăn lau người cho Vệ Kịch, trên khăn cũng có dục, chạm đến miệng vết thương đều giống như thực cốt, cho dù là Vệ Kịch cũng nhịn không được rên rỉ ra tiếng, Chữ Thiệu Lăng vội la lên: “Có biết nặng nhẹ hay không?! Không nhìn thấy hân đau hay sao?!”

Ngự y bị dọa đến tay run rẩy, liên tục tạ tội, trên trán Vệ Kịch lấm tấm mồ hôi, hít sâu một hơi trấn an: “Đại nhân không cần kinh hoảng...” Vệ Kịch quay đầu, nhẹ giọng nói với Chữ Thiệu Lăng: “Điện hạ trước tiên đi ra ngoài đi, chờ thanh lý xong thân cho người thỉnh điện hạ.”

Mỗi một câu nói của Vệ Kịch đều như lưỡi dao khắc vào lòng Chữ Thiệu Lăng, một người tốt đẹp như vậy, một người ôn hòa như vậy, chính mình lại hại hân vị quân Liêu Lương vậy công! Chữ Thiệu Lăng không

kiêng dè ngoại nhân nữa, đi đến ngồi lên tháp, Chữ Thiệu Lăng cẩn thận ôm lấy Vệ Kịch, để hấn gối đầu lên lồng ngực, ôn nhu nói: “Ta sẽ không nói nữa, ta chỉ nhìn ngự y cho người bằng bó...”

Chữ Thiệu Lăng nhìn về phía ngự y, ngự y vội vàng cầm khăn tiếp tục lau miệng vết thương.

Kỳ thật, giờ phút này Vệ Kịch cũng hy vọng Chữ Thiệu Lăng có thể ở bên người, vừa rồi hai người đồng thời trải qua một đường sinh tử, hiện giờ chỉ muốn nhìn đến lẫn nhau, Vệ Kịch cũng không lại để ý đến người khác, thả lỏng thân mình tựa vào người Chữ Thiệu Lăng, một bàn tay nắm lấy tay Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng cầm khăn nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên thái dương hấn, cúi đầu hôn môi hấn, nghẹn ngào an ủi: “Chịu khó một chút, băng bó xong sẽ không đau....”

Sắc mặt Vệ Kịch tái nhợt, nghe vậy lắc đầu, nở nụ cười: “Vốn cũng không đau....”

Chữ Thiệu Lăng quay đầu đi, phượng mâu tràn lên lệ ý.

May mắn có khôi giáp che chở, cũng không bị thương tổn đến yếu hại, cho dù thế, Vệ Kịch vẫn bị thương tổng cộng mười chín chỗ, miệng vết thương vẫn còn chảy máu. Nhìn nhìn từng vết thương huyết nhục bắt phân, Chữ Thiệu Lăng hận đến không thể ăn sống toàn bộ đại quân Liêu Lương!

Ngự y lau người Vệ Kịch sạch sẽ, lại cẩn thận thoa dược, băng bó lại, hai ngự y cùng nhau thương nghị viết một phương thuốc, Chữ Thiệu Lăng xem qua liền sai người đi lấy dược liệu, hấn ở đại trưởng tự mình ngao dược.

Trên người đau, Vệ Kịch không nằm được, tựa trên gối mềm nhìn Chữ Thiệu Lăng trầm mặc vội trước vội sau, trong tâm vừa ngọt ngào lại đau lòng, Vệ Kịch hướng phía trong giường xê dịch một chút, thấp giọng: “Điện hạ.... Chuẩn bị xử trí Liêu Lương thế nào?”

Vừa rồi khi Chữ Thiệu Lăng hạ lệnh, Vệ Kịch không nghe thấy, sau khi trở về vẫn luôn vội vàng băng bó vết thương cũng không hỏi đến, Vệ Kịch còn cho rằng Chữ Thiệu Lăng chưa nghĩ đến đâu, khuyên nhủ: “Thần biết lần này điện hạ thật sự tức giận, nhưng... điện hạ vừa lên trữ vị, căn cơ chưa ổn, cả triều văn võ cùng bá tánh đều nhìn đâu, điện hạ trăm triệu không thể đi nước cờ sai lầm, mọi sự muốn nhẫn nhịn một chút, thần bất quá chỉ bị vài vết thương nhẹ, cũng không có gì đáng ngại.”

Chữ Thiệu Lăng cẩn thận nhìn hỏa, chờ thuốc ngao xong, cầm vải đặt một bên bọc dược oa đồ dược vào chén bằng lưu ly, Chữ Thiệu Lăng lại lấy một chén nhỏ mút quả cùng đưa đến trước giường, Chữ Thiệu Lăng buông mút quả, cầm thìa bạc nhẹ nhàng khuấy bát dược, chính mình trước nếm thử mới dứt cho Vệ Kịch, dược có chút đắng, Chữ Thiệu Lăng dỗ dành: “Uống hết, uống hết lại cho người ăn mút quả.”

Vệ Kịch bật cười: “Điện hạ xem thần là tiểu hài tử hay sao...”

Nói là nói như vậy, nhưng sau khi uống dược, có thể ngậm mút quả ngọt ngọt quả thật vẫn khiến người ta dễ chịu không ít, Chữ Thiệu Lăng vội cầm chén đặt một bên đắp cho Vệ Kịch, thấp giọng: “Nếu có chỗ nào bị đè nặng nói với ta, rất đau cũng phải nói, nghe không?”

Vệ Kịch gạt đầu, tiếp tục nói: “Thần vừa nói, điện hạ nghe xong sao? Thần thật sự không có việc gì, vừa rồi ngự y nói gì điện hạ cũng nghe thấy, chỉ cần hảo hảo tĩnh dưỡng không bao lâu là được rồi, không có gì đáng lo....”

“Sau khi uống dược nên ngủ nhiều một hồi mới tốt.” Chữ Thiệu Lăng cẩn thận đặt một cái gối mềm ở thất lưng Vệ Kịch, ôm Vệ Kịch cẩn thận tránh đi vết thương cầu hấn để hấn nằm xuống, Chữ Thiệu Lăng hôn hôn trán Vệ Kịch: “Ta đốt thêm một ít hương liệu an thần cho người, không có hại cho thân mình, người ngủ một lát, chỉ cần ngủ sẽ không đau.” Chữ Thiệu Lăng nói xong lại lấy tiểu lư hương bằng vàng rỗng tam sắc đến đây, thêm một ít an thần hương vào, đặt trước giường Vệ Kịch.

Không nghe được lời khẳng định từ Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch làm sao chịu ngủ, Vệ Kịch nắm tay Chữ Thiệu Lăng nhẹ giọng: “Điện hạ, hiện giờ thần chỉ muốn cùng điện hạ nhanh lên trở về hoàng thành, cái khác thần đều không để ý, qua một chuyện này, thần mới biết được... thời khắc nguy hiểm, thần chỉ nghĩ đến điện hạ, không thể nghĩ đến gì khác.”

“Ta cũng thế.” Chữ Thiệu Lăng sủng nịch hôn hôn má Vệ Kịch, nỉ non, “Muốn trở về hoàng thành? Hảo.... Chúng ta lập tức trở về đi, trở về Tần Vương phủ, ta sẽ không lại cho phép người xuất chinh, chỉ cho người

hảo hảo ở lại trong hoàng thành, người muốn cái gì ta đều sẽ đưa đến hoàng thành cho người, không lại cho người đi ra ngoài chịu bất cứ nỗi khổ gì, được không? Người nghĩ muốn cái gì ta đều cho người....”

Vệ Kích lắc đầu: “Thần không nghĩ muốn gì....”

Từng đợt khói nhẹ tỏa ra từ lư hương, phiêu tán trong doanh trướng, nguyên bản Vệ Kích đã rất mệt mỏi, lại nghe hương an thần làm sao còn chống chịu, không bao lâu đã tựa vào người Chử Thiệu Lăng thiếp đi.

Chử Thiệu Lăng cẩn thận đỡ Vệ Kích, giúp hắn nằm xuống, thay đổi xiêm y trên người ra khỏi đại trướng.

Thân binh ngoài trướng nhìn thấy Chử Thiệu Lăng vội hành lễ, Chử Thiệu Lăng lạnh giọng: “Trước khi cô trở về, không cho bất cứ kẻ nào tiến vào, kẻ nào trái lệnh, trảm.”

Các tướng sĩ đều ở trong trướng của Vệ Chiến, vừa rồi quá mức hỗn loạn, không ít tướng sĩ không ở bên cạnh Chử Thiệu Lăng, hiện giờ nghe Vệ Chiến nói lại đều không tin, một tiểu tướng nuốt nước bọt nói: “Hộ quốc Tướng quân, hiện tại trong Phong Hòa thành có hơn mười vạn người, điện hạ thật sự muốn... muốn....”

Vệ Chiến gật đầu: “Đồ thành.” (Giết hết dân chúng trong thành)

Liêm Du luôn luôn đối với Chử Thiệu Lăng là sai đâu đánh đó, hiện tại nghe được lời này, trong lòng cũng không khỏi run lên, nguyên bản hắn nghĩ rằng Chử Thiệu Lăng chỉ là nhất thời nóng giận mới muốn đánh vào Phong Hòa thành giết Liêu Lương vương, không nghĩ đến Chử Thiệu Lăng lại thật muốn tận diệt Liêu Lương quốc, lúc này... lúc này Thái tử điện hạ sẽ thật là danh vang sử sách.

Liêm Du bỗng nhiên nhớ đến hơn một vạn tù binh Liêu Lương ở bên ngoài, vội la lớn: “Không tốt! Hộ quốc Tướng quân, vừa rồi sao người không nói? Ta đều đã đem toàn bộ tù binh sắp xếp xong, một lát điện hạ không thấy bọn hắn sẽ trước giết ta a!”

Trong lòng Vệ Chiến cũng thực do dự, kỳ thật hắn có thể hiểu được phần nộ hôm nay của Chử Thiệu Lăng, Liêu Lương vương dám phái binh vây công Vệ Kích, việc này không khác gì chạm đến nghịch lân của Chử Thiệu Lăng, hoàn toàn là xúc phạm đến hắn, nếu Chử Thiệu Lăng có thể nhẫn nhịn khẩu khí này, liền không là Chử Thiệu Lăng, nhưng thật muốn đồ thành, việc này cũng.....

Vệ Chiến thở dài: “Liêm tướng quân không cần kinh hoảng, một lát điện hạ đến, ta đương nhiên sẽ nhận trách nhiệm.”

“Người muốn nhận trách nhiệm cái gì?” Chử Thiệu Lăng lạnh mặt vào đại trướng, “Cô nói một cái bắt lưu, vì sao bên ngoài còn nhiều người Liêu Lương như vậy?!”

Mọi người vội vàng hành lễ, sắc mặt Vệ Chiến tái nhợt, cúi đầu: “Thần... sợ điện hạ vừa rồi là nhất thời xúc động, muốn hỏi lại điện hạ một lần nữa mới xử trí.”

Chử Thiệu Lăng cười lạnh một tiếng: “Không cần hỏi, cô vẫn sẽ nói lại câu kia, cô không muốn lại thấy một người Liêu Lương nào.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Vệ Chiến không ngừng thầm kêu khổ, nhưng trong đại trướng này cũng chỉ có hắn còn dám nói nhiều vài câu, Vệ Chiến kiên trì nói: “Đại Tướng quân... không bằng đem việc này thương lượng cùng Phiêu kỵ Tướng quân một chút....” Vệ Chiến tin rằng Vệ Kích sẽ không đáp ứng chuyện này.

Vệ Chiến chỉ muốn làm cho Chử Thiệu Lăng nhớ đến Vệ Kích mà bình tĩnh một chút, không nghĩ đến câu này lại khơi mào lửa giận của Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng bật cười: “A.... Hộ quốc Tướng quân là đang lấy Vệ Kích uy hiếp cô?”

Vệ Chiến vội thỉnh tội: “Thần không dám.”

Chử Thiệu Lăng đè nén lửa giận trong lòng, lạnh giọng: “Có phải tất cả mọi người đều phải dùng Vệ Kích uy hiếp cô một lần? Có phải không?! Trong hoàng thành bọn họ một đám dùng Vệ Kích uy hiếp cô! Đến địch nhân Liêu Lương cũng muốn lấy Vệ Kích uy hiếp cô!! Hiện giờ ngay cả người cũng lợi dụng Vệ Kích!!!”

Tướng sĩ trong trướng toàn bộ quỳ xuống, Chử Thiệu Lăng cười lạnh: “Bạch Uẩn Giang đã chết, Vệ Chiến... người thật cho rằng cô thật sự không nỡ làm gì người sao? Cô chưa bao giờ là kẻ yêu thương chúng sinh, hôm nay cô cũng không ngại nói thẳng, dám dùng Vệ Kích làm điều kiện với cô, đều phải chết.”

“Điện hạ....” Vệ Kịch nhắc tấm màn ngoài trướng đi vào, thẳng tắp quỳ xuống, “Thần, khẩn cầu điện hạ thu hồi mệnh lệnh.”

Chữ Thiệu Lăng sững sốt, vội vàng đi đến gần thân nâng Vệ Kịch dậy, sắc mặt Vệ Kịch tái nhợt, hiển nhiên còn rất yếu, Chữ Thiệu Lăng vội quát: “Người đi ra làm cái gì?!”

Vệ Kịch nhìn các tướng sĩ trong trướng, nhẹ giọng thở dài: “Làm phiền các vị tướng quân đi ra ngoài, để mặt tướng khuyên nhủ điện hạ.”

Mọi người nhìn thấy Vệ Kịch đến, không khỏi thở dài nhẹ nhõm, sau khi hành lễ đều lui xuống, Chữ Thiệu Lăng mỗi một nhu nhu ẩn đường: “Người muốn nói cái gì ta đều biết, đừng phí công, ta cùng người trở về, hiện tại người cần được nghỉ ngơi....”

Vệ Kịch lắc đầu: “Thần khẩn cầu điện hạ.... Xem như là cho thần tích phúc đi, đặc xá những người kia, dân chúng thì biết gì đâu? Bọn họ ai không có phụ mẫu huynh đệ? Thật sự vô tội....”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh: “Vô tội? Nếu hôm nay người thật sự chết trận sa trường, sẽ có người thương hại ta?! Trên chiến trường, có ai là chân chính vô tội? Được làm vua thua làm giặc thôi.”

Vệ Kịch khổ sở: “Nhưng thần đã nguyện vẹn trở lại a, tiểu thương này chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là được, điện hạ.... Thần khẩn cầu điện hạ nghĩ lại, xưa nay ai hạ lệnh đồ thành cũng sẽ bị đời sau phỉ nhổ, chuyện ở Phong Hòa thành không bao lâu sẽ bị truyền đi, đến lúc đó thiên hạ sẽ nhìn điện hạ như thế nào?”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười tàn nhẫn: “Muốn nhìn thế nào thì nhìn thế nào, nhìn không được thì đến đây nói với ta, ta tự mình đưa hấn đi gặp những người đó!”

Vệ Kịch thấy Chữ Thiệu Lăng dù nói thế nào cũng không nghe, chỉ phải quỳ xuống lần nữa, giọng khàn khàn: “Điện hạ... thần biết điện hạ đều vì thần, nhưng thần thật sự không có việc gì, thần không cần điện hạ vì thần như vậy....”

Nhẫn nhịn nửa ngày, Vệ Kịch vẫn không ngăn được nước mắt lăn lăn rơi: “Điện hạ... cho mình tích chút âm đức đi, không cần lại giết chóc trả thù nữa.”

“Người cũng cho rằng ta hạ lệnh đồ thành vì trả thù?” Chữ Thiệu Lăng khép mắt, thanh âm có chút ghen ngào, “Để người có thể trở về, ta có ngại gì lấy thiên hạ này đổi cho bọn hấn? Nhưng Vệ Kịch người hiểu sao? Trên chiến trường ta vì người đồng ý ký hòa ước không bao lâu nữa sẽ truyền khắp thiên hạ, biết ta vì người mà đối với Liêu Lương hữu cầu tất ứng, dám đánh đổi mười lăm tòa thành, đổi thủ trong triều, phiên bang ngoại quốc biết được chuyện này rồi, người nghĩ bọn họ sẽ nghĩ thế nào?”

Chữ Thiệu Lăng đến gần một bước nâng cằm Vệ Kịch, nhìn hấn, trong mắt đã tràn ngập lệ khí: “Chỉ cần ta một ngày nắm quyền, bọn họ đều sẽ nghĩ rằng người là bảo khí có thể áp chế ta, khiến họ muốn gì được nấy, như vậy tiếp tục, người nghĩ ta mỗi ngày làm sao có thể an tâm mà ngủ?”

“Cũng có thể nói thật với người! Khi địch nhân vừa bắt đầu theo ta hòa đàm, ta cũng đã quyết định muốn đồ thành! Nếu người lại xuất hiện chậm một khắc, cho dù ta có hạ đại án cũng sẽ không để ý đến hiệp ước đồ bỏ kia! Muốn dùng người làm điều kiện với ta, nằm mơ!!”

Mắt Chữ Thiệu Lăng đỏ lên, giọng khàn khàn: “Biết một khắc người Liêu Lương bắt người theo ta hòa đàm kia ta sống thế nào sao?! Cả đời ta chưa từng lo lắng đến như vậy!! Người nhẫn tâm khiến ta mỗi ngày đều chịu dày vò như vậy sao?!”

“Ta không phải vì trả thù, cũng không phải vì thể diện của bản thân! Ta chỉ không thể chấp nhận được người khác đối với người như hổ rình mồi!!” Chữ Thiệu Lăng gắt gao nhìn vào mắt Vệ Kịch, lạnh giọng, “Người khuyên ta cũng vô dụng, ta muốn dùng máu người Liêu Lương khiến cả thiên hạ hiểu được! Chữ Thiệu Lăng ta cũng sẽ không cố kỵ cái gọi là quân tử chỉ nghĩa mà thánh nhân nói! Dùng người làm áp chế sẽ không được chỗ tốt gì, chỉ biết sẽ chết càng thảm hại! Nếu lại có người lại dám đánh chủ ý đến người phải ngấm lại hàng vạn hàng nghìn oan hồn Liêu Lương kia, ngấm lại xem chính mình có khả năng chịu được nộ hỏa của ta hay không!!”

Chữ Thiệu Lăng hơi cúi đầu nhìn Vệ Kịch còn quỳ trên đất, tay áo thêu tơ vàng rũ xuống lướt qua mặt Vệ Kịch, có chút lạnh

Trước mặt Chữ Thiệu Lăng Vệ Kịch luôn có thể không quỳ, Chữ Thiệu Lăng đau lòng hần, luôn nói trên đất lạnh, cho dù có trải lông ngỗng thật dày cũng sợ khiến hần lạnh chân.

Vệ Kịch đã rất lâu không ngược lên nhìn Chữ Thiệu Lăng như vậy, giờ khắc này Vệ Kịch đột nhiên hiểu được, người này đứng cao bao nhiêu, lại càng sống khổ bấy nhiêu.

Hần tự đem chính mình nhốt vào địa ngục, hần đi qua nghìn vạn nghiệp hỏa, hần tàn sát vạn người kinh sợ tứ phương, chỉ vì... đe dọa thiên hạ này, không cho bất luận kẻ nào dám mơ ước Vệ Kịch của hần.

Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng vuốt tóc Vệ Kịch, một lúc lâu mới nói, giọng khàn khàn: “Người cho rằng ta thích giết người sao?”

Vệ Kịch gục đầu, ôm lấy chân Chữ Thiệu Lăng, oa một tiếng bật khóc.

Vệ Kịch ngã ngồi dưới đất khóc đến không thở được, hần có tài có đức gì, có thể được Chữ Thiệu Lăng đối đãi như thế, Vệ Kịch liều mạng đè nén tiếng khóc, nghẹn ngào: “Điện hạ.... điện hạ... không cần đối với thần tốt như vậy, điện hạ....”

Từng tiếng của Vệ Kịch đều đánh vào lòng Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng đau lòng không thôi, không nhìn được cũng đỏ hốc mắt, thấp giọng: “Trước tiên đứng lên, nghe lời....”

Vệ Kịch gắt gao ôm chân Chữ Thiệu Lăng không đứng dậy, khóc nức nở, giống như muốn đem tình yêu cùng cảm động tràn đầy trong lòng đều khóc ra, vừa khóc vừa cầu xin: “Điện hạ... thần không cần điện hạ vì thần mà làm bẩn thanh danh, sau khi trở về hoàng thành thần sẽ không bao giờ lại bước ra, cả đời thần ở bên người điện hạ, thần không đi đâu hết, thần sẽ không lại vượt hiểm, điện hạ... thần cầu xin điện hạ....”

Trái tim Chữ Thiệu Lăng nhói đau, Vệ Kịch của hần....

Chữ Thiệu Lăng thở dài, thấp giọng: “Thôi, hiện giờ con của người còn trong tã lót, giết chóc quá nhiều không tốt, xem như cầu phúc cho người cùng hậu nhân của người....”

Chữ Thiệu Lăng gọi thân binh ngoài trưởng, trầm giọng phân phó: “Đi nói nó các vị tướng quân, nghỉ ngơi chỉnh đốn một đêm, ngày mai trực tiếp tiến công Phong Hòa thành, toàn bộ hoàng thân quốc thích Liêu Lương, một cái bắt lưu, buổi trưa toàn bộ xử trảm, tù binh như trước sung quân Vân Nam, còn lại dân chúng trong thành... hết thảy trở thành nô lệ, trọn đời không được hủy bỏ nô tịch.”

Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt, xem như vì Vệ Kịch tích phúc đi, cho dù chỉ là hoàng tộc Liêu Lương cũng hơn một nghìn người, hơn một nghìn đầu người treo ở cửa Phong Hòa thành, có lẽ đã đủ chấn nhiếp kẻ khác.

Thân binh tuân lệnh bước đi, Chữ Thiệu Lăng nhẹ xoa đầu Vệ Kịch kéo người đứng dậy, nhẹ giọng: “Đừng khóc.... Người thật sự là muốn mạng của ta.”

Vệ Kịch liều mạng đè nén nghẹn ngào: “Điện hạ... không cần đối với thần tốt như vậy, không cần....”

“Đối tốt với người? Có bằng người tốt với ta?” Chữ Thiệu Lăng cười lạnh, “Anh dũng Tướng quân quả thực rất anh dũng, chỉ có ba nghìn tinh binh lại dám chống đỡ đại quân hơn vạn, thật là rường cột nước nhà.... Lần này mang một thân đầy thương trở về, người cho rằng ta sẽ bỏ qua?!”

Vệ Kịch lau nước mắt, cúi đầu: “Thần biết tội.”

Chữ Thiệu Lăng kéo Vệ Kịch ôm vào trong lòng, ác độc trên cổ Vệ Kịch cắn một cái, thấp giọng: “Ta tha thứ người, người cũng tha thứ ta.... Vừa rồi người đã đáp ứng, sao khi hồi hoàng thành, vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta, về sau chuyện gì cũng đều nghe lời ta.”

Vệ Kịch gặt đầu nghẹn ngào: “Chuyện gì thần cũng nghe điện hạ, cái gì cũng đều nghe....”

Dùng mệnh bọn họ đổi lấy hứa hẹn này của Vệ Kịch cũng xem như đáng giá, Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt khẽ hôn lên má Vệ Kịch, “Thôi, đều đã đáp ứng, người còn khóc, cố ý muốn ta đau lòng sao?”

Vệ Kịch dùng sức lắc đầu, nước mắt vẫn không khống chế được mà không ngừng tuôn rơi, Chữ Thiệu Lăng sùng nịch kéo Vệ Kịch vào lòng nhẹ giọng an ủi: “Chuyện sau đó ta đều giao cho đại ca người, ngày mai ta ở trong trưởng cùng người dưỡng thương, một khắc cũng không ly khai, được không?”

Vệ Kích nắm chặt vạt áo Chữ Thiệu Lăng gật gật đầu, Chữ Thiệu Lăng cười cười: “Càng lớn càng ngây thơ, nguyên bản còn muốn cùng ngươi bước vào Phong Hòa thành, về sau... sợ là sẽ không lại có cơ hội này.”

Sau ngày mai, đừng nói là Phong Hòa, ngay cả Liêu Lương quốc cũng trở thành một đoạn lịch sử u ám trong dòng thời gian vô tận.

Người đời sau không người sẽ biết, chỉ bởi vì vị vương cuối cùng của Liêu Lương xúc phạm đến Hoàng hậu tương lai của Chữ Thiệu Lăng, mà ở Thiên Khải năm thứ mười sáu, thế gian không còn quốc gia mang tên Liêu Lương.

88. Chương 88

“Như thế này có đau không?” Chữ Thiệu Lăng giúp Vệ Kích đổi trung y, cẩn thận lưu ý vết thương trên người hắn, “Nếu đau lập tức nói với ta, miệng vết thương bị vỡ sẽ cần lập tức đổi được.”

Vệ Kích gật đầu, giơ tay lên khiến Chữ Thiệu Lăng dễ dàng giúp hắn, Chữ Thiệu Lăng giống như đang đối mặt một kiện bảo bối sắp vỡ, sau khi thay đổi xiêm y lại lấy một cái gối mềm đặt phía sau cho Vệ Kích dựa, lại cầm một tấm chăn sạch sẽ đắp lên cho Vệ Kích, Vệ Kích rất nóng, nhin không được lên tiếng: “Điện hạ, thần không lạnh, như thế này rất nóng...”

“Ngươi đang phát sốt, không thể xốc chăn.” Chữ Thiệu Lăng nhẹ giọng dỗ dành hắn, “Chịu đựng một chút.... Ta sai người đưa cháo ngân nhĩ đến, chờ lạnh một chút liền ăn, ăn rồi ngươi sẽ không nóng.”

Chữ Thiệu Lăng nhìn hắn khó chịu, trong lòng cũng không khỏi lo lắng, lúc này đi ra bình phong gọi ngự y tiến vào, hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Bắt đầu từ hôm qua vẫn luôn phát sốt, các người rốt cuộc có dụng tâm chữa trị hay không? Được chăng như vậy không lẽ đều vô dụng!”

Ngự y khổ rồi: “Thái tử.... Trên người Phiêu Kị Tướng quân rất nhiều vết thương, mặc dù bang bó nhưng vẫn có một ít sẽ nhiễm trùng, không thể không phát sốt, may mắn thân thể Phiêu Kị Tướng quân rất tốt, không có quá nhiều trở ngại, chịu khó sống qua thêm vài ngày nữa sẽ tốt lên.”

“Vậy còn cần các người làm gì?!” Chữ Thiệu Lăng càng nghe càng sốt ruột, cái gì gọi là “sống qua thêm vài ngày”? Thật còn muốn Vệ Kích chết sao?

Ngự y hai mặt nhìn nhau, bọn họ bất quá chỉ mới nói vài câu, không nghĩ đến lại chọc giận Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kích ở bên trong nghe thấy cho chút sốt ruột, tính tình Chữ Thiệu Lăng luôn không tốt, sau khi xảy ra chuyện này lại càng dễ nổi giận, chỉ cần có một chút không vừa lòng đã sinh khí, Vệ Kích khụ hai tiếng, cách bình phong nhẹ giọng: “Điện hạ.... Không phải điện hạ nói có cháo ngân nhĩ sao?”

Chữ Thiệu Lăng vung tay cho lui ngự y, tự mình múc một chén cháo đưa vào, Vệ Kích vươn tay muốn cầm, Chữ Thiệu Lăng lại tránh khỏi tay Vệ Kích ngồi xuống bên cạnh uy hắn, Vệ Kích ăn một chút, quả nhiên cảm thấy dễ chịu không ít, ăn hết sạch một chén cháo, hai ngày nay Vệ Kích vẫn luôn không ăn uống cái gì, Chữ Thiệu Lăng thấy lần này hắn uống được hết một chén cháo, trong lòng cũng dễ chịu một chút, thấp giọng: “Ngươi thích ăn ta lại cho bọn họ làm, chỉ là thứ này tính hàn, thêm chút táo đỏ thì sao? Cần trở một ít tính hàn của ngân nhĩ, còn có thể bổ huyết.”

Vệ Kích gật đầu: “Hảo.” Chữ Thiệu Lăng đem chén không đặt ở một bên, Vệ Kích kéo kéo tay Chữ Thiệu Lăng, thấp giọng: “Điện hạ cũng nên ăn vài thứ hạ nhiệt, hai ngày này... điện hạ luôn luôn tức giận đâu, hôm qua vừa mới trách cứ được đồng ngao được, hôm nay lại giáo huấn ngự y, thần nhìn cảm thấy rất sợ.”

“Ngươi sợ cái gì?” Chữ Thiệu Lăng mỉm cười, lấy dây vải giúp Vệ Kích buộc tóc, nhẹ giọng an ủi, “Ta cũng không phát giận với ngươi, chỉ là những người này thực sự rất ngu ngốc, cái gì cũng không thể làm, khiến người sốt ruột.”

Vệ Kích ôn hòa mỉm cười: “Bệnh đến như núi đổ bệnh đi như kéo tơ, sao có thể nhanh khỏi như vậy đâu? Hôm nay thần cảm thấy khỏe hơn rất nhiều, có thể thấy được ngự y cũng không bốc được sai.”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Người ngược lại rất hiền lành.”

Vệ Kích vốn bởi vì phát sốt mà sắc mặt có chút hồng, nghe những lời này đổ ửng trên mặt lại càng lan đến vành tai, Chử Thiệu Lăng nhìn bộ dáng Vệ Kích giật mình, nhẹ nhàng nhu nhu vành tai mềm mềm của 3hấn, nói: “Gia hữu hiền thê, như quốc hữu lương tướng, lời cổ nhân quả nhiên không sai.”

Vệ Kích bị Chử Thiệu Lăng trêu đùa chịu không được, ấp úng lên tiếng: “Bên ngoài còn có cháo sao? Thần muốn lại ăn một ít.”

Chử Thiệu Lăng cười cười không tiếp tục đùa Vệ Kích, xoay người cầm cháo đến tiếp tục uy hấn, lần này Vệ Kích chỉ ăn được một nửa đã ngừng, Chử Thiệu Lăng không hề để ý uống chết nửa chén cháo còn lại, Vệ Kích vội la lên: “Điện hạ!”

“Làm sao? Người còn tiếc rẻ sao?” Chử Thiệu Lăng buông bát không, cởi ngoại bào nằm lên giường, để Vệ Kích tựa lên người mình, “Lại ngủ tiếp một lát đi, ngủ nhiều miệng vết thương mới nhanh lành.”

Vệ Kích chỉ vừa mới tỉnh được một canh giờ, làm sao có thể ngủ lại, nghĩ nghĩ thấp giọng: “Điện hạ, khi nào chúng ta mới rời đi?”

“Chờ đến khi người có thể chịu được đi đường xóc nảy chúng ta lại đi.” Chử Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kích, từ từ siết chặt, “Không vội, đám người đại ca người còn chưa giải quyết xong mọi chuyện ngoài kia đâu.”

Vệ Kích gật gật đầu: “Điện hạ, đại ca bọn họ... hiện tại đã từ Phong Hòa trở lại đi?”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Quả thật hôm nay nên trở lại, trong Phong Hòa có không ít địch nhân, có lẽ phải mất một ít thời gian.”

Vệ Kích do dự một lát, vẫn hỏi: “Điện hạ chuẩn bị xử lý những người Liêu Lương đó như thế nào? Phái đại thần đến thường trú Phong Hòa sao?”

“Không, trong Phong Hòa thành sẽ không còn bất kì ai sinh sống.” Ngón tay thon dài của Chử Thiệu Lăng nhẹ nhàng gõ mu bàn tay Vệ Kích, “Ta đã nói cho đại ca người, đưa người Liêu Lương trở thành người Tây Di, toàn bộ đưa đến Vân Nam, ở đó vốn đã có không ít dị tộc, có lẽ bọn họ còn có thể tiếp tục sinh sống. Nguyên bản muốn đem tù binh đưa đến bên kia ta còn có chút lo lắng những người này gây chuyện thì làm sao, hiện tại không đáng lo, hiện giờ có nam có nữ, người Tây Di về sau sẽ ở nơi đó phát triển, từ thế hệ này đến thế hệ kia, thay Đại Chử ta khai khẩn ruộng hoang.”

Vệ Kích sửng sốt: “Kia Phong Hòa thành thì sao?”

“Không làm gì, khiến cho nó trống không như thế.” Chử Thiệu Lăng cúi đầu hôn môi Vệ Kích, “Đừng lại nói nhiều, ngủ.”

Nguyên bản Vệ Kích còn không ít chuyện muốn hỏi, nhưng Chử Thiệu Lăng lại cứ dầu muối không tiến, vừa dỗ vừa dụ hấn ngủ, lại còn đốt an thần hương, không bao lâu Vệ Kích chống đỡ không được lại thiếp đi.

Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kích nằm trên giường một lát mới rời đi đại tướng, một lúc sau, Vệ Chiến cugn2 các tướng sĩ từ Phong Hòa đuổi về, Chử Thiệu Lăng nghe được thân binh truyền lời trực tiếp truyền người vào đại tướng nghị sự, Vệ Chiến vừa bước vào, đầu tiên là hỏi tình hình Vệ Kích, mày Chử Thiệu Lăng nhú lại: “Tuy nói là không có gì nguy hiểm... nhưng cũng không khá lên, hai ngày này còn thêm phát sốt, cũng ngủ nhiều hơn lúc thường.”

Vệ Chiến nghe không có nguy hiểm mới yên lòng, trầm giọng: “Đều dựa vào Đại Tướng quân tỉ mỉ trông nom, sức khỏe Vệ Kích rất tốt, chịu khó qua hai ngày hết sốt sẽ khỏe lại.”

Chử Thiệu Lăng nhu nhu ấn đường: “Hy vọng thế, chuyện ta phân phó người thế nào? Tin tức do ai truyền ra?”

Nói đến đại sự, sắc mặt Vệ Chiến trầm xuống, tiến lên một bước thấp giọng: “Thần may mắn không làm nhục sứ mệnh, trước khi Liêu Lương vương tự sát kịp đuổi theo bắt lại, Liêu Lương vương chịu không được khổ hình đã khai, chuyện Vệ Kích, là hấn nghe... nghe một người đến từ bên kia bình vực nói với hấn.”

Tây Nam bình vực, là đất phong của Chử Thiệu Dương.

Chữ Thiệu Lăng không giận mà cười: “Giống như cô nghĩ, quả nhiên là hắc.... Ngày đó ta quả thật nên trực tiếp giết chết súc sinh kia!”

“Đại Tướng quân bớt giận.” Việc Chữ Thiệu Lăng cùng Chữ Thiệu Dương không cùng một thuyền Vệ Chiến cũng biết, chỉ là không nghĩ đến đã đến tình trạng này, vừa nghĩ đến Chữ Thiệu Dương thiếu chút đã hại chết đệ đệ, trong lòng Vệ Chiến cũng không khỏi dâng lên một cỗ tức giận, cường chế hỏa khí tiếp tục nói, “Khi điện hạ vừa đến Khách Lạp Tập Thập, người nọ cũng đã đuổi đến Phong Hòa, nói thẳng chỉ cần bắt được Vệ Kích, muốn cái gì Đại Tướng quân sẽ đưa cái gì, lúc đầu Liêu Lương vương không tin, sau lại dần dần nghe được... nghe được chuyện trong doanh trường chúng ta, hắc nửa tin nửa ngờ, về sau chiến sự liên tiếp bại lui, lúc này Liêu Lương vương mới nghĩ đến biện pháp của người kia.”

Vệ Chiến ngừng một chút: “Biện pháp vây công Vệ Kích lần này, cũng là do người nọ dạy cho Liêu Lương quân, người này hiểu biết trận pháp thường dùng của chúng ta, chắc hẳn cũng là người Đại Chữ.”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh: “Không cần đoán, tất nhiên là Chữ Thiệu Dương, trước kia vẫn luôn không làm gì hắc, lần này là hắc tự mình muốn chết, cô cũng không lại nương tay làm gì.”

Cho dù thế nào Chữ Thiệu Dương cũng là huynh đệ của Chữ Thiệu Lăng, Vệ Chiến dù có hận hắc đến đâu cũng không tiện nói cái gì, chỉ khuyên: “Sau khi Đại Tướng quân hồi triều sẽ là thời điểm quan trọng, động thủ lúc này... không khỏi phí sức.”

Trong mắt Chữ Thiệu Lăng lộ một tia lệ khí, thản nhiên nói: “Không cần lo lắng, chờ sau khi đem chuyện ở đây xử lý rõ ràng người theo ta về triều, để Liêm Du ở lại áp giải tù binh đi Vân Nam, lộ tuyến áp giải cần phải đi qua tây nam bình vực, đến lúc đó... thả ra vài tù binh, sau khi Chữ Thiệu Dương chết chỉ cần đổ tội lên đầu địch nhân là được.”

Vệ Chiến thầm khen một tiếng “Hay”, lại lập tức lo lắng: “Liêm Du... có thể tin sao, không bằng để thần....”

“Không cần, sau khi hồi triều còn có đại sự, người phải trở về.” Chữ Thiệu Lăng cười lạnh, “Liêm Du chỉ là ngục trang, chân chính động thủ đều có người khác, hắc chỉ cần thả ra vài tù binh làm náo loạn bình vực là được, riêng chuyện ấy hắc còn có thể làm đến.”

Vệ Chiến nghĩ nghĩ gật đầu: “Như vậy quả thực là ngàn thỏa vạn thỏa.”

Trong mắt Chữ Thiệu Lăng lóe lên một tia ngoan độc, đương nhiên không thể để cho Liêm Du động thủ, làm sao Liêm Du có thể biết được cách giết người nào ngoan độc nhất, hủy thi diệt tích như thế nào mới là tàn nhẫn nhất? Ngay cả thi thể của Chữ Thiệu Dương, Chữ Thiệu Lăng cũng không cần lưu lại, đây không phải là lần đầu tiên hắc dám làm hại Vệ Kích, trước kia không rảnh quan tâm, hiện tại chính mình lập tức muốn chấp chưởng đại quyền, làm sao còn có thể để lại hắc!

Chữ Thiệu Lăng ngồi xuống, thấp giọng: “Sau khi tra hỏi xong có xử lý sạch sẽ?”

“Đã làm tốt, hoàng thất Liêu Lương tổng cộng một nghìn bảy trăm ba mươi hai người, toàn bộ treo cổ.” Nhớ đến trường hợp này ngay cả Vệ Chiến cũng có chút sợ hãi, trước khi đi Chữ Thiệu Lăng đã từng dặn dò kỹ càng, “Sau khi dùng dây thừng trói chặt, toàn bộ treo lên tường Phong Hòa thành, trên thi thể đều có rải được, kèn kèn sẽ không đến ăn, Liêu Lương... không, người Tây Di đều đã chuyển đi rồi, người khác cũng không dám tiến vào Phong Hòa thành, có lẽ... có thể treo được tám mươi, một trăm năm.”

Chữ Thiệu Lăng vừa lòng mỉm cười: “Vây đi, người dị tộc đi qua nhìn thấy... xem như một cái cảnh cáo, ngày sao có người hỏi đến cũng không cần kiêng dè, liền nói bởi vì Liêu Lương vương dám can đảm lấy Vệ Kích uy hiếp cô mới có kết cục như thế, cũng làm cho những người khác dài mắt nhìn xem, động đến Vệ Kích thì kết cục sẽ thế nào.”

Vệ Chiến cúi đầu: “Là.”

Chữ Thiệu Lăng cầm lấy bản đồ Liêu Lương đặt trên bàn tùy tay ném vào lò sưởi, ngọn lửa nhảy mắt liếm lên, không bao lâu đã đốt sạch bản đồ, từ đó, quốc gia mang tên Liêu Lương biến mất trong dòng sông dài lịch sử, lưu lại chỉ là bộ tộc tây di ở phía nam tiếp tục sinh sống vài nghìn năm cùng tòa thành đã từng phồn vinh một thời giờ lại hóa quỷ thành, Phong Hòa thành.

Sau khi công đạo mọi chuyện, Chữ Thiệu Lăng trở về đại trưởng, bữa tối đã được đưa đến, Chữ Thiệu Lăng mở ra thực hộp thoáng nhìn lại buông xuống, phóng khinh cước bộ đi qua bình phong, bên trong Vệ Kịch vẫn còn ôm chăn ngủ say, Chữ Thiệu Lăng đến gần dịch chăn cho Vệ Kịch, Vệ Kịch mơ màng mở mắt: “Điện hạ....”

“Đánh thức người....” Chữ Thiệu Lăng mỉm cười, “Có đói bụng không? Bữa tối đã đưa đến, ăn xong lại ngủ tiếp?”

Vệ Kịch gật đầu cẩn thận chống tay ngồi dậy, Chữ Thiệu Lăng một bên lệnh không cho hắn cử động, một bên cẩn thận cầm một cái bàn nhỏ đến đặt trên giường, lại cầm thực hộp đến đặt lên, hôm nay Vệ Kịch ngủ suốt một ngày, hiện giờ tỉnh táo không thiếu, cũng hạ nhiệt độ, Vệ Kịch cầm thìa ăn cháo, cẩn thận nhìn sắc mặt Chữ Thiệu Lăng, thấp giọng: “Ngày mai thần cùng điện hạ đi ra ngoài ăn đi, muốn động động....”

Chữ Thiệu Lăng nghĩ nghĩ gật đầu: “Đi, ngày mai nếu người không lại phát sốt ta liền dìu người ra ngoài đại trưởng đi một vòng.”

“Tạ điện hạ.” Vệ Kịch mỉm cười, nghĩ nghĩ nói, “Đại ca trở lại sao? Bên kia... thế nào?”

Chữ Thiệu Lăng gấp cho Vệ Kịch một khối thịt xông khói, dùng một lát: “Thế nào? Còn có thể thế nào? Nên giết giết, nên bắt bắt.”

Chữ Thiệu Lăng ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy một tia không đành lòng lướt qua trong mắt Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng thầm than nhẹ, đồ ngốc này khẳng định lại bắt đầu đem chuyện này quy thành lỗi tại mình rồi, Chữ Thiệu Lăng buông bát đĩa xoa đầu Vệ Kịch: “Đại ca người đã an táng những người đó, về sau Phong Hòa thành cũng không còn người sinh sống, bọn họ... xem như có một nơi an thân.”

Quả nhiên Vệ Kịch thoải mái không ít, nhẹ giọng: “Điện hạ nhân đức.”

Lừa được khi nào thì được khi đó đi, Chữ Thiệu Lăng nói dối tuyệt đối tim không đập nhanh mặt không đổi sắc, sau khi hai người dùng bữa xong Chữ Thiệu Lăng sai người thu thập, chính mình cầm quyển sách lên giường cùng Vệ Kịch, Vệ Kịch còn rất tỉnh táo, ngủ không được, vịn tay Chữ Thiệu Lăng nhẹ giọng: “Điện hạ... thần có thể cũng đọc sách sao?”

“Không ngủ được?” Chữ Thiệu Lăng khép sách, buông mắt nhìn Vệ Kịch, “Đau không ngủ được sao?”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Vệ Kịch vội vàng lắc đầu: “Không đau, buổi chiều sau khi đổi được cũng đã không còn đau, thần chỉ là ngủ không được.”

Chữ Thiệu Lăng cầm một cái gối mềm đệm sau lưng: “Đọc sách dễ mệt nhọc, người dựa vào ta nằm một lát, ta đọc cho người, nhắm mắt lại.”

Trong lòng Vệ Kịch ấm áp, gối lên chân Chữ Thiệu Lăng, ngón tay thon dài của Chữ Thiệu Lăng luôn qua tóc dài, nhẹ nhàng xoa ấn huyết vị trên đầu Vệ Kịch, Vệ Kịch thoải mái nhắm nghiền hai mắt, Chữ Thiệu Lăng cầm lấy một quyển thoại bản nhẹ giọng đọc thành tiếng.....

89. Chương 89

Hôm sau, sức khỏe Vệ Kịch quả nhiên khá lên rất nhiều, tính tình Chữ Thiệu Lăng cũng tùy theo mà thoải mái lên, hạ nhân hầu hạ trong đại trưởng đều thở phào một hơi, trong lòng cầu Trời khẩn Phật ngóng trông Vệ Kịch có thể luôn khỏe mạnh như vậy.

Chờ đến khi vết thương trên người Vệ Kịch đã không còn quá nhiều trở ngại, đã có thể tự mình đi đường, chuyện đưa người Tây Di nam hạ cũng xong xuôi, Chữ Thiệu Lăng viết một quyển tấu chương đưa đến hoàng thành, sau đó trực tiếp sai người chỉnh lý quân nhu, lập tức hồi triều.

Hồi triều hôm đó, các tướng sĩ chuẩn bị không ít hành trang, Liêm Du đang theo Vệ Chiến khoe chiến mã Liêu Lương mình bắt được, Liêm Du vỗ vỗ cổ con ngựa, cười: “Nhìn nhìn nó nha, chỉ vừa đến tuổi, lại nhìn thân thể.... Chắc chắc, chính là tính tình rất không tốt, còn có chút ương ngạnh, ha ha, chờ mang về hoàng thành xem ta thể nào....”

“Thể nào?” Vệ Chiến cũng là người thích mã, đang mở miệng nó nhìn rằng nanh, không nghe Liêm Du tiếp lời, lại hỏi, “Chờ người trở về muốn điều giáo nó thể nào?”

Liêm Du nhìn xe ngựa của Chữ Thiệu Lăng cách đó không xa, ngốc ngốc lên tiếng: “Hộ... Hộ Quốc Tướng quân, Đại Tướng quân là đang muốn làm cái gì?”

Vệ Chiến quay đầu nhìn theo ánh mắt Liêm Du, cách đó không xa, Chữ Thiệu Lăng cẩn thận đỡ Vệ Kích lên xe, xa phu thấy Chữ Thiệu Lăng đến vội lấy mã đăng (bục nhỏ để bước lên xe ngựa) đặt bên cạnh, Chữ Thiệu Lăng không để ý đến, cúi người đem Vệ Kích bế lên, trực tiếp ôm thẳng vào trong xe ngựa.

Vệ Chiến cách khá xa, không nghe được hai người nói gì, chỉ thấy Vệ Kích giống như có chuyện gì gấp gáp nói cho Chữ Thiệu Lăng, trên mặt Chữ Thiệu Lăng không có chút nào không kiên nhẫn, lẳng lặng chờ Vệ Kích nói xong mới nói vài câu, Vệ Kích tựa hồ vẫn có chút bất an, nhìn nhìn chung quanh lại liên miên cần nhàn nói một lúc, cuối cùng Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười, buông xuống màn xe cắt đứt trò chuyện.

Liêm Du nuốt nước bọt nhìn Vệ Chiến không biết nên nói cái gì, nếu Vệ Kích là nữ tử, kia Liêm Du còn có thể nói câu chúc mừng vân vân, nhưng tình hình này... tựa hồ nói cái gì cũng sẽ không đúng. Liêm Du cũng không lại phiền lòng, dừng một lát mới nói: “Kia cái gì.... Ta cùng người mã phòng dặn dò mấy câu, trên đường đi nhiều trông nom ngựa của ta....”

Vệ Chiến gật đầu, quay đầu nhìn lại, xe ngựa của Chữ Thiệu Lăng đã đi rồi, Vệ Chiến nhớ lại một màn vừa rồi, trái tim chợt nặng nề.

Chữ Thiệu Lăng và Vệ Kích cùng một chỗ, đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, trước kia cho dù thế nào, trước mặt người khác Chữ Thiệu Lăng cũng sẽ kiêng dè một ít, nhưng từ sau trận chiến bên ngoài Phong Hòa thành, Chữ Thiệu Lăng đã không lại né tránh, mặc kệ bao nhiêu người nhìn, muốn làm cái gì liền làm cái đó.

Hôm qua lúc các tướng sĩ đến đại tướng thương thảo việc nhổ trại, Chữ Thiệu Lăng vẫn luôn cách bình phong cùng bọn họ thương nghị, ngay từ đầu mọi người còn cho rằng Chữ Thiệu Lăng là vừa đứng lên, muốn thu thập một lát, chờ đến khi Chữ Thiệu Lăng kéo tay áo đi ra bình phong mới biết được, lúc này Chữ Thiệu Lăng là ở bên trong giúp Vệ Kích lau người dàu. Lúc này mọi người hai mặt nhìn nhau không biết nên nói cái gì, Chữ Thiệu Lăng lại giống như không có gì xảy ra, thản nhiên: “Nói tiếp đi, cô nghe.”

Vệ Chiến hơi nhíu mày, trước kia Chữ Thiệu Lăng không phải như thế, từ sau chuyện đó, chẳng những Chữ Thiệu Lăng tính tình đại biến, trên vấn đề này cũng không lại kiêng dè, tính tình Chữ Thiệu Lăng vẫn luôn không ott61 Vệ Chiến cũng có thể lý giải, nhưng Vệ Kích cũng phải nhớ một điểm quy củ đi, từ nhỏ Vệ Kích đã hầu hạ trong cung, là người cực kỳ có khuôn phép, vì sao hiện giờ lại không biết nặng nhẹ như vậy? Vệ Chiến có ý muốn nhắc nhở vài câu, nè hà Chữ Thiệu Lăng trông chừng người rất kỹ, vẫn luôn chưa tìm được cơ hội.

Lần này Vệ Chiến thật sự là hiểu lầm, đã nhiều ngày nay Vệ Kích không chỉ một lần nói với Chữ Thiệu Lăng trước mặt người khác phải kiêng dè, đáng tiếc Chữ Thiệu Lăng hoàn toàn xem như gió thoảng bên tai, nghe qua rồi thôi.

Sau khi Chữ Thiệu Lăng công đạo rõ ràng mọi việc cũng lên xe ngựa, vừa ngồi xuống đã thấy Vệ Kích quán chân một bộ lo lắng hốt hoảng, Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Làm sao? Vừa rồi người thực quá đông dài, không để ý đến, không lẽ người giận rồi?”

“Thần không dám.” Vệ Kích khổ nói, “Điện hạ... vừa rồi nhiều người nhìn như vậy, đại ca của thần tất nhiên cũng thấy, điện hạ... sao điện hạ lại có thể làm chuyện tổn hại thanh danh mình như vậy?”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Ta làm cái gì?”

Mặt Vệ Kích đỏ lên, hần vồn không dám cùng Chữ Thiệu Lăng tranh chấp, nhưng đã nhiều ngày nay Chữ Thiệu Lăng nháo quá lợi hại, nghĩ nghĩ vẫn đứng đắn khuyên: “Điện hạ còn chưa đăng cơ đâu, không đúng,

cho dù ngày sau đăng cơ cũng không thể làm bậy như thế, bên người điện hạ có bao nhiêu người nhìn đâu, luôn... luôn như thấy này, sẽ để người trong thiên hạ nói điện hạ thế nào?”

“Không phải, nhưng người vẫn chưa nói ta làm cái gì a?” Chữ Thiệu Lăng ngồi vào bên trong, kéo tay Vệ Kích vuốt ve, trong phượng nhãn tràn đầy bốn cột, “Vệ Tướng quân, người muốn khuyên can cô cũng được, nhưng người nói nửa ngày cũng chưa nói đến vấn đề chính, rốt cuộc cô đã làm sai cái gì?”

Vệ Kích dừng một chút, há miệng thở dốc không nói nên lời, Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Nói a, cái gì không đúng?”

Vệ Kích hơi đỏ mặt, do dự một lát, thấp giọng: “Chính là vừa rồi... sao điện hạ lại có thể ôm thần?”

Chữ Thiệu Lăng nhin không được bật cười: “Ta nghe nói từ xưa các minh quân đều cùng các tướng sĩ theo mình xuất sinh nhập tử cùng ăn cùng ngủ, nói như vậy ta cũng không có làm gì sao a, người còn phải nghĩ, ta có chỗ nào làm không tốt, đều nói ra đi chúng ta cùng xem xét, Vệ tướng quân, người cũng không thể để mặc ta làm oan quỵ đi.”

Nói đến công phu đầu võ mồm, Vệ Kích có luyện một trăm năm nữa cũng cùng lắm được một nửa Chữ Thiệu Lăng, trong lòng Vệ Kích nổi giận lại không oán bác được cái gì, chỉ phải cầm miệng, Chữ Thiệu Lăng đến gần Vệ Kích kéo người vào trong lòng, nhẹ giọng cười: “Thôi, chuyện không có gì lớn, chính mình chột dạ mới cảm thấy tất cả mọi người đang nhìn người, có ai rảnh rỗi nhìn đến đâu? Lại nói, không phải sợ người chưa thể tự mình lên xe nên mới bế người một chút sao, ta đã ôm người bao nhiêu lần rồi?”

Thanh âm Chữ Thiệu Lăng thấp xuống, hơi cúi đầu hôn lên vành tai Vệ Kích: “Lúc đó ở trên giường... không phải người khóc mà nói thích nhất ta ôm người sao?”

Vành tai Vệ Kích bị hôn nháy mắt đỏ bừng, vội nhỏ giọng la lên: “Điện hạ!”

Chữ Thiệu Lăng cười cười: “Chính mình nói còn không thừa nhận? Mỗi ngày xuống giường...” Chữ Thiệu Lăng thấy Vệ Kích thật sự mất tự nhiên liền tốt bụng không tiếp tục trêu hấn, cười cười nói: “Có đói bụng không? Để bọn họ đưa traps điểm tâm đến?”

Vệ Kích lắc đầu: “Thần không đói bụng, điện hạ.... Những lời thần vừa nói, điện hạ chịu nghe sao?”

Chữ Thiệu Lăng không chút để ý gật đầu: “Có nghe được.”

Vệ Kích sợ Chữ Thiệu Lăng không kiên nhẫn cũng không dám lại tiếp tục khuyên cái gì, chỉ lại dằn dò: “Kia... về sau, trước mặt người khác điện hạ đừng làm như vậy.”

“Ân, chỉ sợ có khi ta không lưu ý...” Chữ Thiệu Lăng hôn hôn môi Vệ Kích, “Đừng lại tiếp tục bắn khoăn những chuyện này, mau một mỗi, hôm nay dậy sớm, nếu không đói bụng liền ngủ lại một lát đi.”

Vệ Kích gật gật đầu, xe ngựa thực rộng rãi, Vệ Kích cẩn thận tránh đi miệng vết thương trên đùi dịch người vào trong nằm xuống, Chữ Thiệu Lăng cũng tựa bên người Vệ Kích, không bao lâu sai Vệ Chiến giục ngựa đến báo cáo lại tất cả đều đã an bài thỏa đáng, Chữ Thiệu Lăng xốc lên màn che nhìn nhìn bên ngoài, gật đầu: “Vậy xuất phát đi, thương thế trên người Phiêu Kị Tướng quân còn chưa khỏi hẳn, phân phó bọn họ đi chậm một chút, đừng chạy như chạy nạn giống lúc đến.”

Vệ Kích nghe vậy không khỏi bật cười, xuyên qua khe nhỏ của rèm che, Vệ Chiến nhìn thấy, bên trong, Vệ Kích đang gối đầu lên chân Chữ Thiệu Lăng, ánh mắt Vệ Kích tối sầm lại, cúi đầu: “Là.”

Bên ngoài, tiếng kèn theo thứ tự vang lên, xe ngựa hơi lắc lư, liền vững vàng trở lại, Chữ Thiệu Lăng buông rèm che nhẹ vuốt đôi môi mềm của Vệ Kích, cười: “Cười cái gì?”

Vệ Kích lắc đầu: “Không, chỉ cảm thấy rất tốt chơi.”

Chữ Thiệu Lăng buông mi cười khê, hiện tại người khác đã cảm thấy chinh mình rất sủng Vệ Kích sao? Đó là bọn họ không nhìn quen, chờ nhìn quen sẽ lại không thấy việc này kỳ quái, không biết việc này là không đúng.

Trước kia Chữ Thiệu Lăng còn rất nhiều bắn khoăn, nhưng hiện giờ những bắn khoăn này cũng đã lần lượt tiêu thất, chờ những chuyện phiền lòng đó đều toàn bộ không còn, người khác cũng thói quen chính mình đối tốt với Vệ Kích, đến lúc đó... Chữ Thiệu Lăng mới có thể làm chuyện mình muốn.

Chữ Thiệu Lăng cúi đầu nhìn đồ ngọc trong lòng đang thưởng thức ngọc bội bên hông mình, cười khê, những chuyện này không cần nói cho Vệ Kịch.

“Thích cái này? Cho người đi.” Chữ Thiệu Lăng tháo ngọc bội lấy tua rua nhẹ cọ lên mặt Vệ Kịch, “Ngày thường người cũng không thích dùng mấy thứ này, ngại dễ vỡ sao?”

Vệ Kịch sợ ngứa nghiêng đầu né tránh, cười: “Không phải, điện hạ không biết, trên người thị vệ không thể mang ngọc bội, sợ lúc bước đi sẽ phát ra tiếng quấy rầy chủ tử, từ khi thần vào cận vệ doanh đã không còn mang ngọc bội, hiện tại đã quen, ngược lại nếu đeo lên sẽ cảm thấy không tự nhiên.”

Vệ Kịch vừa nói vừa đưa tay giúp Chữ Thiệu Lăng mang lại ngọc bội, cười: “Thần thấy hoa văn trên mặt kia rất khác biệt, nên mới nhìn kỹ...”

Hai người cười nói, bên ngoài thân binh đuổi đến sát cửa sổ xe nói có mật thư từ hoàng thành truyền đến, Chữ Thiệu Lăng lệnh xa phu dừng xe cầm tin hàm đưa vào.

Mật thư là Chữ Thiệu Đào truyền đến, sau khi Chữ Thiệu Lăng đọc kỹ, lạnh nhạt cười: “Đáng tiếc, không phải ta tự mình ra tay...”

Vệ Kịch thấy thần sắc Chữ Thiệu Lăng khác thường, thấp giọng hỏi: “Điện hạ, hoàng thành xảy ra chuyện?”

Chữ Thiệu Lăng đưa thư cho Vệ Kịch, thấp giọng: “Không xem là chuyện không may, chỉ là chết một người thôi.”

Vệ Kịch cầm tin hàm nhìn kỹ, Lệ phi chết!

Từ sau khi hoàng đế bệnh nặng, một nhà Chân gia đều bị giam vào ngục, cầu tình không được, không khỏi bắt đầu bỏ đá xuống giếng, bệnh tình hoàng đế khi tốt khi xấu vô chừng, ít khi tỉnh, đa phần là hôn mê, Thái hậu có buồn bực thế nào, cũng chỉ có một mình hoàng đế là nhi tử, Thái hậu sợ chuyện Chân gia sẽ càng làm hoàng đế bệnh nặng thêm nên không cho người nhắc lại, nhưng án tử đặt ngay kia, có muốn không để ý cũng không được, người khác còn dễ nói, Thái hậu đều có thể thay hoàng đế giải quyết, nhưng chỉ có Lệ tần cùng Chữ Thiệu Nguyên hai người không dễ giải quyết vẫn luôn trì hoãn, nhưng Lệ tần vẫn luôn trong lãnh cung ờn ào không ngớt, Thái hậu phiền không chịu được, đang muốn xử lý Lệ tần lại bị Chân Tư đoạt trước.

Sau khi Chân gia xảy ra chuyện, Chân Tư quyết định thật nhanh thoát trâm thỉnh tội nên tránh thoát một kiếp, dù gì nàng cũng là sinh mẫu của Lục hoàng tử, sau khi vào cung cũng chưa từng phạm sai lầm lớn gì, ngày đó vì giữ lại một thai của Lục hoàng tử mà ăn không ít được được tính ác liệt, sức khỏe suy kiệt, Thái hậu vẫn luôn đáng thương nàng, lúc xử trí Chân gia liền bỏ qua một mặt, không xử trảm sinh phụ của Chân Tư, Chân Bán Văn, chỉ tước quan chức của hần hàng làm thứ dân, so với những người khác của Chân gia đã muốn khá hơn rất nhiều, Chân Tư cũng rất biết điều, sau khi được tin tức vội vàng đi Từ An điện quỳ tạ Thái hậu đại ân, còn tự xin hàng làm quý nhân vì mẫu gia chuộc tội, Thái hậu vì Lục hoàng tử mà không cho, chỉ khiến Chân Tư trở về an phận thủ thường.

Sau khi bảo toàn gia đình, Chân Tư rốt cuộc yên tâm, không sầu chuyện của mình, đương nhiên liền muốn bắt đầu nghĩ đến chuyện người khác.

Tình trạng của hoàng đế như thế nào, Chân Tư cũng đã nhìn ra, sợ là không còn sống được bao lâu, Chân Tư tuyệt không sợ hoàng đế sẽ đột nhiên khỏe lại bảo vệ Lệ tần hay cái gì, lại nhìn ra Thái hậu cũng đã không kiên nhẫn với Lệ tần nữa, chỉ là nhớ đến mặt mũi hoàng tử, không tốt ra tay, Chân Tư nhìn thấu đáo sau, lại không còn sợ hãi, mang theo vài ma ma to lớn khỏe mạnh đi lãnh cung.

Trong lãnh cung, Lệ tần vẫn còn làm mộng, chỉ mong chờ đến ngày hoàng đế tỉnh lại, tiếp mình ra khỏi lãnh cung. Khi Lệ tần nhìn thấy Chân Tư, giống như là gặp quỷ đòi mạng, sợ đến mức ngã ngòai dưới đất run rẩy không thôi, Chân Tư nhún nhục thời gian dài như vậy, lúc này cũng không vội vàng, cười: “Cô khỏe không?”

Trong mắt Lệ tần tràn ngập sợ hãi, run rẩy nói: “Không khỏe.... Người đến làm gì? Ai cho người đến? Có phải hoàng thượng không?! Nói cho hoàng thượng, bổn cung muốn đi ra ngoài, bổn cung không cần lại ở trong này, nơi này đều là kẻ điên....”

“Chắc, chắc....” Chân Tư nhìn Lệ tần mặt mày xám tro, lắc đầu tiếc hận, “Dù gì cũng là hậu cung năm đó đệ nhất sủng phi Lệ quý phi nương nương, hiện tại lại thê thảm đến mức này, ai.... Bồn cung đều thay người tiếc nuối, vốn sẽ không đến nước này, đáng tiếc người thật rất ngu xuẩn, ngu xuẩn đến lão Thiên cũng không nhìn nổi.”

Trong mắt Lệ tần hiện lên một tia ngoan độc, cao giọng: “Người biết cái gì?! Người cho là mình sinh hạ hoàng tử thì sẽ làm sao? Người còn kém xa vinh sủng của bồn cung năm đó, còn dám đến trước mặt bồn cung thị uy!”

Chân Tư cười khê: “Bồn cung không thể được sủng ái như cô năm đó, nhưng so với vinh sủng yên hoa, bồn cung càng hy vọng có thể sống ngày yên bình....” Chân Tư được cung nữ dìu đến gần, cúi người bình tĩnh nhìn Lệ tần, nhẹ giọng: “Hiện giờ bồn cung có hoàng tử che chở, chỉ cần ta không cùng Thái tử là địch nhân, là có thể cùng Lục hoàng tử an bình mà sống, còn người?”

Lệ tần nghe thấy trong lòng càng hận, cả giận: “Người cho rằng Chử Thiệu Lăng sẽ để mặc người yên ổn sống?! Ta nghĩ rằng người sẽ tiếp nhận trọng trách của ta, bồi dưỡng Lục hoàng tử, chờ sau khi Lục hoàng tử lớn lên khiến hắc đoạt lấy ngôi vị hoàng đế của Chử Thiệu Lăng! Đây mới là đại sự người nên làm! Lục hoàng tử thật đáng thương, đáng thương hắc đoạt thai vào bụng kẻ tiện nhân không có chí khí như người!!!”

Chân Tư cười to: “Bồn cung không thể so bằng cô, cô là người làm chuyện lớn, thật sự lợi hại, cho nên mới lưu lạc đến kết cục hôm nay! Ha ha... cô, người quả nhiên ngu xuẩn không ai bằng, đến bây giờ sao người còn không hiểu được, Thái tử là trưởng tử của Lăng Hoàng hậu, phía sau lại có mẫu gia của Lăng Hoàng hậu cùng mẫu gia Thái hậu duy trì, người cho là chỉ dựa vào một kẻ có vinh có sủng như người có thể lấn át Thái tử? Chỗ dựa duy nhất của các người là sủng ái của hoàng đế, nhưng các người đã làm gì? Ha ha... hạ độc hoàng đế? Vất vả Chử Thiệu Nguyên có thể nghĩ ra! Đem một đường lui cuối cùng của chính mình chặt đứt, còn muốn trách người khác? Tự mắng mình ngu xuẩn hồ đồ mới đúng!”

Lệ tần bị Chân Tư mắng đến nói không ra lời, Chân Tư cười lạnh, thanh âm dần dần thấp xuống: “Cô không cần lo lắng cuộc sống sau này của ta, Thái tử có thể để ta tự tại hay không? Đương nhiên sẽ, bởi vì ta muốn dâng một phần đại lễ cho hắc... Hoàng thượng vẫn luôn hôn mê, Thái hậu lo ngại thanh danh mới không tiện xử trí người, sau khi Thái tử trở về bồn cung cũng sẽ không còn cơ hội xuống tay, ha hã.... Vì cuộc sống yên bình của Lục hoàng tử cùng bồn cung, bồn cung đành phải vì Thái hậu phân ưu.”

Ánh mắt Chân Tư lạnh đi, trong nháy mắt Lệ tần hiểu được ý đồ Chân Tư đến đây hôm nay, cả người bỗng rét run, vội la lên: “Người đến! Người đến!! Cứu ta!!!”

“Gọi đi.” Chân Tư không chút để ý cười cười, “Bồn cung cũng muốn biết, bây giờ còn có ai dám đến cứu người, Phùng ma ma, sao còn chưa ra tay?!”

Hai ma ma phía sau Chân Tư nghe lời nói xuất ra bạch lăng (lụa trắng dùng để thắt cổ) trong tay áo run lên, Lệ tần sợ đến mức ngã ngồi dưới đất, liên tục lui về phía sau, Chân Tư khinh miệt cười một tiếng, hai ma ma đi đến, một người đè lại Lệ tần còn không ngừng giãy dụa, một người khoát bạch lăng lên cổ Lệ tần.

Chân Tư bước đến gần, nhìn hai mắt Lệ tần tràn ngập sợ hãi, thấp giọng nói: “Cô, người an tâm đi, không qua bao lâu nữa... Chử Thiệu Nguyên cũng sẽ đi theo người, ha hã, không cần nhớ thương bồn cung, bồn cung sẽ bình an sống đến khi Lục hoàng tử trưởng thành, còn sẽ cầu Thái tử ban cho một mối hôn sự hảo một chút, lại xin một chỗ đất phong, đến lúc đó còn có thể cầu Thái tử... A không, hoàng đế tương lai cho bồn cung một ân điển, cho bồn cung đi theo Lục hoàng tử cùng đến đất phong hưởng vinh sủng đến cuối đời, ngày lành của bồn cung còn đang chờ phía trước đâu.”

Chân Tư vỗ nhẹ mặt Lệ tần, thở dài: “Đáng tiếc, nếu ngày đó người không vì nhất thời vinh sủng mà cùng Lăng hoàng hậu kết thù, không ngu xuẩn đến mức kiến càng rung cây muốn cùng Chử Thiệu Lăng đối nghịch, người cũng có thể như thế.... Đương nhiên, nếu người có thể nghĩ được đến như vậy, bồn cung cũng sẽ không tiến cung, cũng sẽ không chịu nhiều đau khổ như lúc này....”

Thanh âm Chân Tư thản nhiên mà lạnh lùng: “Người hủy cuộc đời ta, ta tự tay đưa người ra đi, cô, hai chúng ta không ai còn nợ ai.”

Chân Tư nói xong liền xoay người đi ra ngoài, Lệ tần sợ đến mức kêu to: “Chân tần! Chân Tư!! Không cần, ta là cô của người, không cần!!! Ách, ách....”

Chân Tư khẽ liếc mắt nhìn Lệ tần lần cuối, lạnh lùng bước ra lãnh cung.

....

Vệ Kịch khép lại tín hàm, thấp giọng an ủi: “Có thể không để tay điện hạ ô uế, thật tốt.”

Kỳ thật, so với Lệ tần, Chữ Thiệu Lăng càng muốn nhận tin Chữ Thiệu Dương chết hơn, Chữ Thiệu Lăng thả thư tín của Chữ Thiệu Đào vào lư hương, gật đầu: “Đúng, như vậy rất tốt....”

Vệ Kịch cảm nhận được cảm xúc của Chữ Thiệu Lăng dao động, hần đoán không được tâm tư hiện giờ của Chữ Thiệu Lăng, chỉ dựa vào bản năng, nghĩ nghĩ: “Điện hạ... thần có chút lạnh, điện hạ....”

Vệ Kịch đè nén ngại ngùng trong lòng, cúi đầu thấp giọng: “Điện hạ ôm... ôm thần một chút đi....”

Trái tim Chữ Thiệu Lăng giống như vừa bị vuốt mèo cào ngứa một cái, trong lòng còn bất mãn toàn bộ trở thành hư không, so với tin Lệ tần chết, Vệ Kịch ngốc ngốc vụng về làm nũng càng có thể lấy lòng chính mình đầu....

Chữ Thiệu Lăng đến gần kéo Vệ Kịch ôm vào lòng, ôn nhu hỏi: “Còn lạnh?”

Vệ Kịch lắc đầu, nhẹ nhàng vòng tay sau lưng Chữ Thiệu Lăng, an tâm khép lại mi mắt.....

90. Chương 90

Hành trình trở về hoàng thành rất nhàm chán, trên người Vệ Kịch có thương tích, Chữ Thiệu Lăng luôn không cho hần ra ngoài, mỗi ban ngày hành quân đều ở trong xe ngựa, ban đêm lại nghỉ ngơi ở lữ quán, ngay từ đầu vết thương trên người Vệ Kịch chưa lành thì không nói, về sau, miệng vết thương đã hoàn toàn khép lại làm sao còn chịu nổi như vậy, mỗi ngày tựa cửa sổ xe ngựa nhìn tướng sĩ bên ngoài, hần hận không thể ra ngoài cười ngựa chạy hai vòng thống khoái.

“Ngoan ngoan một chút, hiện tại người cười ngựa làm vỡ miệng vết thương thì làm sao?” So sánh với Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng cho dù suốt ngày ở trên xe ngựa cũng bình tĩnh hơn nhiều, Chữ Thiệu Lăng lật một trang sách, cũng không ngừng đầu lên, “Không có việc gì làm liền đọc sách ăn điểm tâm.”

Một tráp chứa sách kia của Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch đã sớm xem hết một lần, làm sao còn muốn xem lại, Vệ Kịch bĩu môi ngắt một mẩu điểm tâm bỏ vào miệng, mới vừa ăn ngọ thiên, không phải rất muốn ăn cái gì, Vệ Kịch chậm rãi nhâm nhi điểm tâm, thấp giọng: “Điện hạ, sau khi trở về, nếu hoàng thượng vẫn còn... vẫn cứ luôn như vậy, làm thế nào?”

Tuy rằng lời này rất bất kính, nhưng Vệ Kịch quả thật có chút phát sầu hoàng đế luôn bệnh tật lại không có chuyển biến gì tốt, ngự y trong cung đều rất lợi hại, vạn nhất lại không cẩn thận lỡ tay.... Vệ Kịch nuốt xuống điểm tâm, vậy điện hạ nhà hần nên làm cái gì bây giờ?

Đồ thành sự lần này, Chữ Thiệu Lăng cũng là tiền trăm hậu tấu, không phải không có khả năng chờ đến khi hoàng đế tỉnh táo lại sẽ cầm chuyện này đi chất vấn Chữ Thiệu Lăng, vừa nghĩ đến chính mình gây họa cho Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch càng lo lắng, Chữ Thiệu Lăng lại một chút cũng không để trong lòng, thần nhiên nói: “Vẫn luôn như vậy thì cứ việc như vậy ngao đi, ta càng hy vọng hần nửa chết nửa sống, nửa đời sau đều phải chịu giày vò....”

Vệ Kịch mím môi, hạ giọng: “Vạn nhất sức khỏe hoàng thượng đột nhiên tốt lên đâu?”

Chữ Thiệu Lăng buông sách trên tay mỉm cười: “Không có khả năng.”

“Như thế nào lại không thể? Hoàng thượng cũng không phải thật lớn tuổi, vạn nhất khỏe lên....” Nói thế nào thì đó cũng là phụ thân của Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch không dám nói rất rõ ràng, “Lại hỏi tội sai lầm của điện hạ khi xuất chinh thì sao?”

Chử Thiệu Lăng cười cười xoa nhẹ đầu Vệ Kịch: “Ta nói không có khả năng, không cần lo lắng, lại nói, hắn có thể tìm ra sai lầm gì của ta? Chẳng lẽ ta không nên tiêu diệt Liêu Lương? Chỉ mỗi việc công chúa Liêu Lương dám can đảm đến đại doanh ám sát, tội trạng này đã đủ để ta hạ lệnh đồ thành.”

“Vả lại hiện giờ bình định Liêu Lương cũng làm cho các tiểu quốc chung quanh muốn giở trò cũng phải ngẫm lại, có chịu được có ngựa của thiết kỵ Đại Chử hay không.” Chử Thiệu Lăng tựa trên gối mềm lười biếng, “Ta làm tốt như vậy, phụ hoàng không khen ngợi ta thì thôi, còn có khả năng hỏi tội ta sao?”

Chử Thiệu Lăng cầm sách tiếp tục đọc, thấp giọng: “Liên tính muốn trị tội ta... hắn cũng phải bỏ được ra khỏi giường đã.”

Vệ Kịch không biết kế hoạch tiếp theo của Chử Thiệu Lăng, nhưng nghe lời Chử Thiệu Lăng nói, không hiểu sao lại an tâm rất nhiều.

Vệ Kịch thật sự không có việc gì làm, nghĩ nghĩ lấy một hạp hạt dưa đặt trên bàn, lại đặt một cái bát sạch phía trước, cúi đầu chăm chú cắn hạt dưa, Chử Thiệu Lăng nhìn sách một lúc, lại ngẩng đầu đã thấy được nửa bát nhân hạt dưa, Chử Thiệu Lăng mỉm cười: “Đây là cắn cho ai?”

Còn có thể cho ai? Vệ Kịch khó được nghịch ngợm, cười cười: “Cho đại ca a.”

Chử Thiệu Lăng khẽ nhướn mày: “Ai?”

Vệ Kịch không dám tiếp tục đùa, chỉ phải thành thật: “Cắn cho điện hạ.”

Chử Thiệu Lăng trực tiếp cầm bát ăn, ăn xong lại đưa bát không cho Vệ Kịch, Vệ Kịch ngoan ngoãn nhận lấy tiếp tục cắn hạt dưa, hai người một người cắn một người ăn, trong xe ngựa nhất thời trở nên yên tĩnh.

So với Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch cực kỳ rảnh rỗi, tình hình trong cung rõ ràng càng rối loạn, trong Từ An điện, Thái hậu buông thả, dùng khăn nhẹ lau khoe miệng, nhìn Chân Tư quỳ trên đất, chậm rãi lên tiếng: “Lệ tần... là tự mình treo cổ?”

Chân Tư cúi đầu: “Phải, đều do thần thiếp... chỉ nghĩ đến cô một người ở trong lãnh cung khó khăn, thiếp không đành lòng liền đem một ít điểm tâm đến muốn thăm cô một chút, ai ngờ...”

Hốc mắt Chân Tư đỏ lên, thấp giọng: “Cô vừa thấy thần thiếp liền luôn miệng hỏi hiện giờ hoàng thượng thế nào, Nhị hoàng tử thế nào, thần thiếp đều trả lời, cô lại khiến thần thiếp thay nàng cầu xin Thái hậu nương nương, thả nàng ra, chuyện này làm sao thần thiếp dám đáp ứng? Thần thiếp người nhỏ lời nhẹ, làm sao dám làm càn, cô liền mắng thần thiếp, còn vẫn luôn nói mình không còn cái gì có thể trông cậy vào, thần thiếp nhìn tâm tình cô không tốt nên trước tiên rời đi, ai ngờ... không bao lâu sau lãnh cung liền truyền tin nói cô đã mất, đây đều là lỗi của thần thiếp, thần thiếp không nên làm trái lệnh đến thăm cô...”

Nước mắt Chân Tư lăn chã rơi: “Hiện giờ cung nhân đều truyền tai nhau là thần thiếp đi lãnh cung hại chết cô, lời này nói không sai, nếu không phải thần thiếp đa sự, cô làm sao sẽ nản lòng thoái chí mà quy tây đâu? Thái hậu nương nương nhân từ, vẫn giữ lại tính mạng cho cô, kết quả lại bởi vì thần thiếp mà khiến cho mất mạng, đều do thần thiếp...”

Thái hậu hiền hòa cười, lệnh Tôn ma ma đỡ Chân Tư đứng lên, nhẹ giọng: “Hài tử ngọc, làm sao lại trách người? Lệ tần dù sao cũng là cô người, người lo lắng mà đến thăm cũng là nhân chi thường tình, ai... Thôi, Lệ tần thật là người hồ đồ, lại cứ như vậy mà buông xuôi, cũng làm cho người khác nghi ngờ người, người yên tâm.... Những lời đồn đó ai gia đã nghe, ai gia đã sai người trách phạt bọn nô tài lăm miệng, nhất định sẽ không để người chịu oan, Lệ tần chính mình sợ tội tự sát, làm sao lại can hệ đến người?”

Trái tim Chân Tư treo cao giờ phút này mới thả lỏng, may mắn lần này chính mình đoán đúng tâm tư Thái hậu, chuyện mình đi lãnh cung treo cổ Lệ tần, chắc chắn không qua khỏi mắt lão Thái hậu, mà sau đó Thái hậu xử trí chính mình như thế nào... liền đại biểu thái độ của Thái hậu với việc này, Thái hậu lần này lên tiếng bảo hộ chính mình, nghĩa là chuyện lần này đã làm đúng ý Thái hậu.

Sắc mặt Chân Tư tốt hơn rất nhiều, biết nghe lời phải mà nói: “Đa tạ Thái hậu nương nương anh minh, về sau thần thiếp chắc chắn sẽ tuân thủ quy củ, sẽ không lại dính vào thị phi.”

Thái hậu cười cười: “Đây thì tính cái gì thị phi, ở trong cung lâu người sẽ biết, có khi không phải là người tìm thị phi, mà là thị phi tìm đến người đâu, lúc này a, có muốn trốn cũng trốn không thoát, yên tâm, người

là đứa nhỏ thông minh, ai gia đều minh bạch trong lòng...”

Nữ nhân có thể sống sót sau vụ án Chân gia đương nhiên là người thông minh, nháy mắt Chân Tư đã hiểu được ý muốn của Thái hậu, cúi đầu: “Thần thiếp thụ giáo, về sau nếu thị phi thật sự có, thần thiếp đương nhiên sẽ tiếp nhận.”

Nụ cười của Thái hậu lại càng hiền hòa, vỗ vỗ bàn tay Chân Tư, cười: “Được rồi, chuyện lần này ủy khuất người, người khác chỉ nói người hại chết Lệ tần, sao lại không nói là sau khi người đến, Lệ tần cố ý tự sát, cố ý vu oan giá họa cho người? Cung nhân muốn nói gì liền có thể nói cái đó, nghe qua xem như thôi.... Người yên tâm đi, hảo hảo dưỡng dục Lục hoàng tử, về sau... người sẽ có thể sống ngày yên bình.”

Chân Tư triệt để yên tâm, gật đầu cười: “Này còn không phải nhờ vào Thái hậu nương nương che chở sao.”

Thái hậu mỉm cười, Chân Tư lại cùng Thái hậu trò chuyện một lúc, mới nói: “Lúc này có lẽ Lục hoàng tử đã tỉnh, thần thiếp trước tiên trở về nhìn xem.”

Thái hậu gật đầu: “Đi thôi, tiểu hài tử tuổi này dễ dàng đau ốm, bình thường nhớ cẩn thận để ý.”

Chân Tư vâng lời rời đi.

Tôn ma ma thu thập chén trà, dìu Thái hậu vào nội điện, Thái hậu tựa trên tháp quý phi, mỗi một xoa ấn đường, Tôn ma ma cầm mỹ nhân quyền nhẹ nhàng thay Thái hậu vỗ vỗ, thấp giọng: “Thái hậu nương nương... thật sự tin lời Chân tần nói?”

Thái hậu từ từ nhắm hai mắt, hơi mỉm cười: “Đương nhiên không tin.”

Ánh mắt Tôn ma ma tối lại, nhẹ giọng: “Vây vì sao Thái hậu không thừa dịp này... trực tiếp giải quyết mọi chuyện? Chân tần dám can đảm dùng tư hình mưu hại phi tử khác, tội danh này là quá đủ rồi.”

Thái hậu lắc đầu: “Không cần, Chân Tư vừa thông minh lại thức thời, quan trọng nhất là nàng không có dã tâm, mẫu gia lại là tội thần, cũng xem như không có, nàng cũng không gây được song giá gì, chỉ có thể phụ thuộc vào ai gia, người như vậy có thể dùng, hơn nữa.... Lục hoàng tử có gia đình bên ngoại như thế, nếu lại không còn mẫu thân, chỉ sợ sẽ không sống được đến lúc trưởng thành, rốt cuộc vẫn là tôn nhi của ai gia, ai gia đành xem như không thấy.”

Thái hậu cùng Chân Tư nói chuyện một buổi trưa đã mệt mỏi, nói: “Vừa rồi đã ăn một chén tổ yến, ngộ thiện không cần, đỡ ai gia vào trong nghỉ một lát.”

Tôn ma ma vội vàng dìu Thái hậu đứng dậy, nhện không được lại liên miên khuyên nhủ: “Hiện giờ sức khỏe Thái hậu càng không tốt, về sau ít phí tâm suy nghĩ một chút đi....”

Thái hậu cười tự giễu: “Ai gia là mệnh lo lắng, cả đời đều lo, nếu thật không để ai gia quan tâm cái gì, ai gia còn cảm thấy không được tự nhiên đâu.... Không có việc gì, chờ Lăng nhi trở về thì tốt rồi, ai gia đã sai người đi thúc giục, đứa nhỏ này cũng thật là, đánh giặc xong rồi thì nên trở về a, còn trì hoãn làm gì!”

Tôn ma ma cười: “Mới vừa rồi còn nói không lo lắng sẽ không được tự nhiên, lúc này đã nóng lòng Thái tử trở lại?”

“Người làm sao hiểu được tâm sự của ai gia....” Thái hậu thở dài, “Không phải ai gia nóng lòng muốn Lăng nhi trở về xử lý chính sự, mà là....”

Thái hậu ngồi xuống, thấp giọng nói: “Người xem tình hình hoàng đế hiện giờ... không tốt a, không biết khi nào liền chống đỡ không được, ai gia muốn cho Lăng nhi nhanh chóng trở về, lại nhanh chóng định ra hôn sự cho hắn, vội vàng một chút cũng không sao, nhưng nhất định phải đuổi kịp lúc hoàng đế còn có mặt! với vì ai gia luôn do dự không chừng đã rất ủy khuất đứa nhỏ kia, tuổi lớn như vậy, chẳng lẽ lại khiến hắn đợi thêm ba năm nữa hay sao? Lại nói, đều do ai gia tham lam, sớm tìm nữ hài nhi nhà khác thì tốt rồi, không phải chờ mấy nha đầu kia lớn lên, lại trì hoãn đến hiện tại....”

Tôn ma ma hiểu được vội vàng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, nói thế không bằng trước tiên khiến Nội Vụ phủ chuẩn bị đi, đến lúc đó chỉ nói cho hoàng đế xung hỉ xung hỉ, lại đem việc này làm vô cùng náo nhiệt, cuối cùng cái gì cũng sẽ không bị chậm trễ.”

Thái hậu gật đầu: “Quả thật là ý ta.”

Trong lữ quán, Chử Thiệu Lăng lại nhận được một phong thư của Thái hậu, từ lúc ở thư của Chử Thiệu Đào xác định được Thái hậu phượng thể vô lo, Chử Thiệu Lăng đã yên tâm, không quá để ý đặt thư sang một bên.

Vệ Kịch vừa tắm rửa lau tóc xong đi đến: “Trong cung đưa đến tin?”

Chử Thiệu Lăng trấn an mỉm cười: “Không có gì, bất quá là thúc giục chúng ta nhanh chóng trở về.”

Vệ Kịch cầm thư tín nhìn xem không rõ hỏi: “Thái hậu sao lại vội vã như thế, chẳng lẽ trong cung có chuyện?”

Chử Thiệu Lăng cười không nói, không ngờ lần này hắn cùng Thái hậu nghĩ đến cùng một chỗ, bất quá Thái hậu là muốn tranh thủ đem hôn sự định ra trước khi hoàng đế chết, mà bản thân hắn lại muốn trước khi xác định phải đưa hoàng đế quy thiên.

Thái hậu cùng hắn, một người vô tâm một người hữu tâm, vô tâm được nhiên không sánh bằng hữu tâm.

Chử Thiệu Lăng kéo Vệ Kịch cùng ngồi trên tháp, Vệ Kịch sợ tóc chưa khô làm ướt xiêm y Chử Thiệu Lăng, một tay tóm gọn lại tóc, Chử Thiệu Lăng bật cười: “Tóc còn chưa khô đâu, người buộc lại làm gì?”

Chử Thiệu Lăng cầm khăn vải giúp Vệ Kịch lau khô tóc, thuận tay xoa nắn vành tai bị nước nóng ửng hồng của Vệ Kịch, tâm tình rất tốt, lần này hảo phụ hoàng của hắn giúp hắn đại ân đại đức, người khác hắn đều không thêm quan tâm, nhưng Thái hậu nơi đó lại không thể từ chối, một cái giữ đạo hiếu ba năm quả thực có thể giảm rất nhiều phiền toái.

91. Chương 91

Lại qua bảy ngày, đoàn người Chử Thiệu Lăng rút cuộc đi đến hoàng thành, thế tử Vinh vương Chử Thiệu Đào ra khỏi thành mười dặm nghênh đón, Chử Thiệu Lăng sớm đổi từ xe ngựa thành cưỡi ngựa, thấy lễ vật của đoàn người Chử Thiệu Đào sau, chỉ mang theo Vệ Kịch cùng thân vệ đến gần, Chử Thiệu Đào từ rất xa đã cúi mình cung kính: “Cung nghênh Đại tướng quân, Đại tướng quân võ vận hưng thịnh.”

Chử Thiệu Lăng xuống ngựa nhìn Chử Thiệu Đào mỉm cười, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều ngầm hiểu trong lòng, Chử Thiệu Đào sai người đưa đến rượu ngon, cười nói: “Đây là rượu từ chỗ Thái hậu nương nương lấy đến, vì chúc mừng các vị tướng quân đại thắng trở về.”

Cung nhân cầm bình rượu bằng men trắng đổ đầy vài chén rượu bạc khảm ngọc, Chử Thiệu Đào tự tay nâng ly uống cùng Chử Thiệu Lăng, cúi đầu: “Đại tướng quân vất vả, một trận chiến tranh Liêu Lương này, Đại tướng quân dừng cầm oai hùng, một lần có thể trừ tận gốc tại họa ngầm suốt trăm năm của Đại Chử ta, thật sự là thống khoái!”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười một ngụm uống sạch rượu, Chử Thiệu Đào lại nâng chén cùng Vệ Chiến, cười: “Hộ quốc Tướng quân vất vả, các tướng sĩ đạp lá mà đi đuổi sương mà về, ba tháng này vất vả Hộ quốc Tướng quân trước sau chiêu ứng, mười vạn binh sĩ cùng ba trăm bạn trạch lương thảo không có một tia sai lầm, đều nhờ vào công lao Tướng quân.”

Vệ Chiến khom người tạ ơn uống sạch rượu, Chử Thiệu Đào lại cười: “Còn muốn lại chúc mừng Tướng quân có quý tử, Phúc Nghi công chúa mẫu tử bình an, hai hài nhi kia ta đã gặp qua, còn rất khỏe mạnh đâu.”

Nhắc đến Phúc Nghi cùng hai hài tử, trên mặt Vệ Chiến không khỏi có một tia lo lắng, cúi đầu: “Đa tạ thế tử.”

Chử Thiệu Đào mỉm cười, xoay người hai tay cầm một chén rượu trịnh trọng đưa đến trước mặt Vệ Kịch, nghiêm mặt nói: “Trong quân doanh Khách Lạp Tật Thập bắt sống Liêu Lương công chúa, trận chiến Nhiệt Đồng một mũi tên gạt hái tính mạng Liêu Lương Thái tử, ngoài thành Phong Hòa dẫn mấy nghìn kỵ binh phá công của vạn quân Liêu Lương, một trận chiến này, công tích Phiêu kỵ Tướng quân nhiều không đếm xuể, ở hoàng thành nghe tin Vệ tướng quân lập được từng kiện từng kiện đại công, ta chỉ hận chính mình

không thể đích thân lên sa trường, chiêm ngưỡng tư thế oai cùng của Vệ tướng quân! Vệ tướng quân trời sinh thần tướng, kẻ bất tài bội phục.”

Vệ Kích khiêm tốn cúi đầu: “Thế tử quá khen.” Nói, muốn tiếp nhận chén rượu, không ngờ lại bị Chử Thiệu Lăng cản lại, Chử Thiệu Đào cùng Vệ Kích đồng thời nhìn Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng tiếp nhận chén rượu, không quá để ý, nói: “Thương thế của Phiêu kỵ Tướng quân còn chưa lành, không nên uống rượu, một chén này cô thay hân uống.”

Mọi người nghe thế đều nhìn Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng ngửa đầu một hơi uống cạn, tùy tay đem chén rượu trả lại khay trên tay cung nhân.

Chử Thiệu Lăng chần rượu khuyên nhủ, một chuỗi động tác lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, giống như một việc thực bình thường, Vệ Kích mặt không đổi sắc, trong lòng đã có chút sợ hãi, một tia treu chọc trong mắt Chử Thiệu Đào chợt lóe mà qua, cao giọng: “Thôi, Thái tử cũng là thương cảm thủ hạ.”

Sau khi mọi người làm đủ các loại thủ tục mặt ngoài, cuối cùng cũng xuất phát, Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kích lần lượt đi vào thành, phía sau Chử Thiệu Đào cùng những người khác cũng lần lượt đi theo, trên đường Chử Thiệu Đào đánh ngựa đến gần, Vệ Kích tự giác nói: “Điện hạ, thần đi phía trước thủ vệ.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu, lại quay đầu hỏi Chử Thiệu Đào: “Làm sao?”

“Còn có thể làm sao.” Chử Thiệu Đào trầm giọng, “Thái hậu còn đang chiêm trống rộn rã sai Nội Vụ phủ xử lý đại hôn cho người đâu, người không biết?”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười: “Cho nên không phải ta đã vội vàng trở lại sao?”

Chử Thiệu Đào bật cười, hạ giọng: “Vậy thì vị phía trước kia phải làm thế nào? Chuyện ở tiền tuyến ta cũng biết, Vệ Kích... Trước kia ta còn xem thường hân, ngày thường chỉ thấy hân như đứa nhỏ không lớn, tình tình vừa tốt lại mềm mại, đối với ai cũng không nóng không lạnh, không nghĩ đến cũng là người cứng rắn oai hùng, lúc này người đại hôn, Vệ Kích có thể đáp ứng sao? Ta nghe ý tứ Thái hậu.. là trước muốn cho người đại hôn mới đăng cơ, không cái gì phải chậm trễ.”

Chử Thiệu Lăng trầm nghĩ Vệ Kích tốt thế nào làm sao người biết được: “Thái hậu muốn cho ta đại hôn mới đăng cơ, ta lại muốn ngược lại, đăng cơ mới đại hôn.”

Chử Thiệu Đào sừng sốt: “Này có thể tùy vào người quyết định?”

Chử Thiệu Lăng cười không nói, Chử Thiệu Đào vừa nghĩ đã hiểu, một tia hận ý tràn lên trong lòng: “Ta cũng nên học học người, nếu sớm động thủ, đã không đến mức khiến thế tử phi cùng đứa con chưa đủ tháng của ta mất mạng.”

Chử Thiệu Lăng than nhẹ: “Nhịn nhịn một lúc nữa đi, không còn bao lâu nữa, Vinh vương phủ còn không phải do người quản lý?”

Chử Thiệu Đào thở dài một hơi không nói nữa, kỳ thật hiện giờ hân đã nắm trong tay Vinh vương phủ, mắt thấy Chử Thiệu Lăng sắp đăng cơ, hân lại có công phò tá tân đế, người trong vương phủ đều nhìn hiếu được hiện giờ chỗ đứng của ai mới là vững chắc, không cần nhiều lời đều đã đầu nhập vào thế lực của Chử Thiệu Đào, mà ngay cả Dung vương, hiện giờ cũng đã đối xử tốt hơn rất nhiều với Chử Thiệu Đào cùng Vinh vương phi, chỉ tiếc Chử Thiệu Đào lại không thêm để ý hân.

Không bao lâu mọi người vào Huyền Vũ môn, Chử Thiệu Lăng sai người cưỡi xuống kiếm cùng mũ giáp, sau khi thu thập xong mới đi điện Thái Hòa.

Hiện giờ hoàng đế không dậy được giường, đến đại sảnh vào triều bất quá là thủ tục, Chử Thiệu Lăng trước đuổi Vệ Chiến trở về phủ thăm Phúc Nghi công chúa cùng hài tử, rồi mới nói với Vệ Kích: “Thái hậu cũng không để người thu thập Đông cung, người về trước Vương phủ nghỉ ngơi, ta thỉnh an Thái hậu xong sẽ trở về.”

Vệ Kích ngẩng đầu nhìn Chử Thiệu Lăng, trong lòng dâng lên bất an, nhĩ lực của hân rất tốt, vừa rồi Chử Thiệu Lăng cùng Chử Thiệu Đào trò chuyện, hân cũng nghe được bảy tám phần, Thái hậu muốn cho Chử Thiệu Lăng thành thân sao?

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Chữ Thiệu Lăng nhìn thấu sâu lo trong mắt Vệ Kịch, thừa dịp Vệ Kịch hành lễ quỳ an, một tay nâng người dậy, nhỏ giọng nói bên tai hắn: “Yên tâm, ta sẽ không cưới người khác.”

Chữ Thiệu Lăng nâng Vệ Kịch dậy, nghiêm mặt: “Không cần đa lễ, trở về đi.” Nói xong mang theo cung nhân xoay người đi Từ An điện. Vệ Kịch nhìn bóng lưng Chữ Thiệu Lăng, trái tim chợt chậm một nhịp, điện hạ nhà hắn vừa nói cái gì đó? Sẽ không thành thân thì sẽ không thành thân thôi, cái gì gọi là sẽ không cưới người khác?

*Ở đây dùng là hai chữ và tức là “cưới” và “lấy vợ”, ta dịch thành “thành thân” cùng “cưới”. Ý của lão Lăng là, lão sẽ không lấy vợ khác, chứ không phải là không cưới. Tức là lão Lăng đang nhấn mạnh lão là người CỐ VỢ nên sẽ không tam thê tứ thiếp, chính thê có rồi nên sẽ không lại đại hôn =]] Nói chung lão rất thâm, chỉ là không biết em Kịch nghĩ được đến đó rồi có thủng được thâm ý của lão Lăng chưa =]]

Vệ Chiến nhìn Vệ Kịch có chút mất hồn mất vía, nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy? Điện hạ hiện giờ không về Vương phủ, người trước theo ta trở về một chuyến đi, người trong nhà vẫn lo lắng người.”

“Phải.” Vệ Kịch phục hồi tinh thần, gật đầu nói, “Lần này được thưởng không ít bạc, ta đều để người đem theo, vừa lúc đưa về nhà đi.”

Không đề cập đến hai huynh đệ hồi Vệ phủ, trong Từ An điện, Thái hậu nắm Chữ Thiệu Lăng nhìn trái nhìn phải nửa ngày mới yên lòng, thấp giọng: “Xem như không bị cái gì, ai.... Mấy ngày nay ai gia vẫn luôn lo lắng, hiện giờ thấy người mới có thể yên tâm.”

“Tôn nhi đây không phải khỏe mạnh trở về sao?” Chữ Thiệu Lăng ngồi bên người Thái hậu cười nói, “Thời gian này, may mắn có Hoàng tổ mẫu lo lắng mọi việc trong cung, tôn nhi mới có thể an tâm ở ngoài đánh giặc.”

Thái hậu liếc hắn: “Này đáng cái gì, đúng rồi, có một chuyện ai gia vẫn muốn thương nghị với người, chỉ là một chuyện lại một chuyện đổ ra vẫn luôn bận rộn, Lăng nhi, người nên thành thân.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Phải, không dối gạt Hoàng tổ mẫu, gần đây tôn nhi quả thật có suy xét đến việc này....” Đây hoàn toàn là lời nói thật, bất quả, chuyện hắn suy xét lại là như thế nào có thể danh chính ngôn thuận cưới Vệ Kịch vào nhà. Bận đang ?

Thái hậu cho rằng Chữ Thiệu Lăng cũng sợ hoàng đế băng hà làm chậm trễ, vừa lòng gật đầu cười: “Hài tử ngoan, người lại cùng ai gia nghĩ giống nhau, hiểu được vì sao ai gia thúc giục người trở lại đi? Việc này quả thật không thể kéo dài, phụ hoàng người.... Ai, có thể, một lát nữa đi thỉnh an phụ hoàng người?”

Chữ Thiệu Lăng dừng một lát mới nói: “Một lát nữa tôn nhi sẽ đi.”

Thái hậu nhẹ giọng mắng: “Đứa nhỏ này! Hồi cung sao lại không trước tiên đi chỗ phụ hoàng người, chờ Ngự Sử quan dâng tấu chương gián ngôn hay sao?”

Chữ Thiệu Lăng thầm nghĩ ta có đi thì hắn cũng không mở nổi mắt ra mà nhìn, đi làm cái gì? Lại gật đầu: “Tôn nhi biết sai.”

Thái hậu trấn an nói: “Ai gia biết tâm tình người không tốt, nhưng phụ hoàng người đều... đều như vậy, tần tần hiếu đi, cho dù là cho người khác nhìn xem. Chuyện đại hôn nếu người không có ý kiến thì ai gia sẽ xử lý, đến lúc đó ai gia tiếp nữ hài nhi vào cung, cũng muốn cho người chọn lựa, trước định người làm Thái tử phi, sau chờ người đại hôn liền dọn đến trong phủ, người không còn nhỏ, những người này có bên người cũng không xem là nhiều, khác.... Nếu người ưa thích ai liền nói cho ai gia, ai gia đều cho người.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười, gật đầu: “Hảo, đều nghe Hoàng tổ mẫu an bài.”

Thái hậu vừa nghĩ đến tương lai một phòng tràn đầy oanh oanh yến yến, trong lòng liền thoải mái, vừa lòng nói: “Àn, đứa nhỏ người quả thật dễ cho ai gia bớt lo, từ nhỏ ai gia nói gì đều nghe nấy, không giống phụ hoàng người, một chút cũng không chịu để ai gia vừa lòng.... Thôi, không nói, người vừa trở về cũng mệt mỏi, đi Thừa Càn cung hành lễ một cái rồi trở về đi thôi.”

Chữ Thiệu Lăng đứng dậy đối Thái hậu hành lễ, nói: “Phía tây cũng không có gì hay, trên đường trở về ngược lại thấy được vài thứ quà quê thú vị, tôn nhi đều để người chuẩn bị, buổi chiều liền đưa đến cho Hoàng tổ mẫu, đồ vật đều dân dã thô sơ, Hoàng tổ mẫu cứ lưu trữ ban thưởng đi.”

Thái hậu nghe vậy, cười càn ảm áp: “Người đứa nhỏ này chính là có tâm, đi đánh trận còn quan tâm mấy thứ này.... Ai gia làm sao nữa đem tặng người, ha ha, đi thôi đi thôi....”

Chử Thiệu Lăng cười quỳ an, sau khi ra khỏi đại điện, ý cười bên môi Chử Thiệu Lăng cũng biến mất, xem ra phải đẩy nhanh thời gian hành động.

Trở lại Tần Vương phủ, Vệ Kích còn chưa trở về, Chử Thiệu Lăng biết Vệ Kích trở về Vệ phủ, sẽ không lại hỏi nhiều, trực tiếp đi vào gọi Vương Mộ Hàn đến.

Vương Mộ Hàn thấy Chử Thiệu Lăng, đầu tiên là cảm thán một phen, lão công công này là Lăng hoàng hậu ban cho Chử Thiệu Lăng, từ nhỏ chăm sóc hắn đến lớn, Chử Thiệu Lăng đối với lão nhân gia cũng có vài phần kiên nhẫn, khuyên nhủ: “Công công đừng lo lắng, ta không phải đã an toàn trở lại sao?”

Vương Mộ Hàn dùng tay áo xoa khước mắt: “Đều là lão nô vô dụng, không thể cùng đi theo hầu hạ điện hạ.... May mắn còn có Vệ đại nhân, lão nô mới có thể yên lòng.”

Lời này nói đến trúng ý của Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng cười: “Có hẳn người mới yên tâm?”

Vương Mộ Hàn gật đầu: “Lão nô cả đời nhìn người, ai trung thành ai có ác ý, lão nô liếc mắt liền biết, nếu không thì lúc trước làm sao Hoàng hậu nương nương cho lão nô theo hầu điện hạ a. Vệ đại nhân a... hẳn trung thành với điện hạ không nói, chỉ cần hắn còn tại, điện hạ cũng sẽ không chịu tổn thương.”

Chử Thiệu Lăng sửng sốt một hồi, cười to: “Công công quả nhiên hỏa nhãn kim tinh.”

“Đang muốn nói chuyện Vệ Kích với người đâu, vừa lúc hắn cũng không ở.” Chử Thiệu Lăng cho lui cung nhân, đem quyết định của mình rõ ràng nói cho Vương Mộ Hàn, thanh âm lạnh lùng, “Kế hoạch này... công công thấy thế nào?”

Vương Mộ Hàn nghe lời nói của Chử Thiệu Lăng, sợ đến chân đều mềm nhũn, điện hạ nhà hắn đây là muốn tạo phản sao?! Chuyện này... thật đúng là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả a....

Chử Thiệu Lăng nghiêm mặt nói: “Lời này ta cũng không nói cho ai khác, Vệ Kích hẳn cũng không biết, ta tin công công cho nên không có che giấu, công công luôn nghĩ muốn thay mẫu thân chăm sóc ta, hiện giờ đây lại là chung thân đại sự của ta, đáng thương ta hỏi không được mẫu hậu, chỉ phải tìm công công thương nghị.”

Vương Mộ Hàn nghe vậy, hốc mắt đỏ lên, vội vàng quỳ xuống dập đầu: “Lão nô không dám đương nổi! Lão nô không dám đương nổi! Hoàng hậu nương nương có đại ân với nô tài, lão nô nguyện vì điện hạ làm bất cứ chuyện gì....”

Chử Thiệu Lăng thở dài: “Công công trước đứng dậy đi, lại nói, việc này ta trừ tính thế nào? Không có sơ hở đi?”

Vương Mộ Hàn đem lời Chử Thiệu Lăng vừa nói cẩn thận suy nghĩ một hồi: “Theo kế hoạch của điện hạ... ba năm sau việc này sẽ được, chính là... điện hạ thật sự không cần như thế a, sao điện hạ không trước tiên lập trắc phi, chờ sau khi trắc phi nương nương hạ sinh thế tử... sát mẫu lưu tử, đến lúc đó điện hạ có người kế thừa, cũng không cản trở điện hạ độc sủng Vệ đại nhân a.”

Chử Thiệu Lăng lắc đầu: “Việc này ba năm trước ta đã nghĩ qua, nhưng quay đầu nhìn lại, trong đó có chôn không ít tai họa ngầm, đầu tiên, ta đã đáp ứng Vệ Kích nhất sinh nhất thế nhất song nhân, lời hứa với Vệ Kích, ta sẽ không nuốt lời. Hơn nữa... sát mẫu lưu tử dễ dàng, ta còn có thể đem mẫu gia của nàng toàn bộ giết sạch sao? Tương lai nhà ngoại thế tử nên đối đãi Vệ Kích như thế nào? Bọn họ sẽ cho rằng Vệ Kích là hung thủ hại chết nữ nhi nhà bọn họ, ta khi không lại kéo cho hắn một cừu gia hay sao?!”

“Còn có, việc này lừa không được thế tử, tương lai thế tử trưởng thành lại muốn đối đãi Vệ Kích như thế nào? Hẳn chưa chắc sẽ hận ta, nhưng nhất định sẽ hận Vệ Kích!” Chử Thiệu Lăng lớn lên trong cung, đã sớm hiểu rõ nhân tâm, hẳn tuyệt không cho phép bất cứ tai họa ngầm nào có khả năng uy hiếp Vệ Kích tồn tại, “Khi ta còn sống đương nhiên có thể bảo hộ Vệ Kích, nhưng sau trăm tuổi thì sao? Đến lúc đó tân đế kế vị, chuyện đầu tiên muốn làm sẽ là chính đồn Vệ gia!”

Vương Mộ Hàn ngẹn rồi, hẳn như thế nào cũng không dự đoán được Chử Thiệu Lăng còn tính đến cả chuyện của trăm năm sau, Chử Thiệu Lăng thần nhiên nói: “Cho nên... ta tuyệt đối không thể lưu hậu đại,

ngay cả Thái tử tương lai, cũng nhất định phải giao cho Vệ Kịch dưỡng dục từ nhỏ, đến lúc đó phụ tử tử hiếu, như vậy mới có thể chân chính bảo vệ vinh quang cùng tôn nghiêm của Vệ Kịch từ khi còn sống đến về sau.”

“Lại nói... nếu ta cưới một nữ nhân trở về, chờ nàng hạ sinh hài tử xong liền vứt bỏ, lại có gì khác với hoàng đế.... Đau khổ năm đó Mẫu hậu ta phải chịu, không cần phải cho người khác nếm trải.”

Chử Thiệu Lăng phân tích câu câu hữu lý, Vương Mộ Hàn không phản bác được, chỉ phải gật đầu: “Lão nô... hiểu được, lão nô chắc chắn sẽ theo lời điện hạ mà an bài, chỉ hy vọng đến lúc đó điện hạ có thể đạt được mong muốn.”

Chử Thiệu Lăng kiêu ngạo mỉm cười: “Đó là tự nhiên.”

Trước khi xuất chinh, hoàng đế đã từng ở Thái miếu nguyên rửa Chử Thiệu Lăng, nguyên rửa Chử Thiệu Lăng sẽ giống như hắc, giống như liệt tổ liệt tông, đều trở thành người cô đơn.

Sau trăm tuổi, Chử Thiệu Lăng liền muốn cùng Vệ Kịch cùng nhau nằm trong cùng một hoàng lăng, mang theo Vệ Kịch cùng nhau đi đến hoàng tuyền, khiến cho hoàng đế nhìn xem, cho liệt tổ liệt tông nhìn xem, hắc vĩnh viễn, vĩnh viễn không cô đơn.

[Cảm thán một chút, không biết có ai giống ta hay không, nhưng khi đọc đến đoạn Chử Thiệu Lăng vì Vệ Kịch mà tính toán đến trăm năm, nghìn năm sau, hốc mắt ta cũng tự nhiên mà đỏ lên. Yêu ai thì yêu cả đường đi lối về, Chử Thiệu Lăng vì Vệ Kịch mà bảo hộ Vệ gia. Nhưng trong trái tim hắc, đường đi lối về đều không đáng quan tâm, chỉ có Vệ Kịch, chỉ có một mình Vệ Kịch, hắc mới yêu, hắc mới đặt ở đầu quả tim. Đem thanh danh người hắc yêu đưa vào sử sách, khiến cho trăm nghìn năm sau, hậu nhân nhìn đến, không phải là thị vệ Vệ Kịch của Chử Thiệu Lăng, cũng không phải là sủng thần Vệ Kịch mị hoặc quân vương Chử Thiệu Lăng, mà là Chiến Thần Vệ Kịch, Vệ hậu, ái nhân mà bạo quân Chử Thiệu Lăng yêu thương cả đời, trân trọng cả đời.]

92. Chương 92

Trong Vệ phủ, Vệ lão thái thái cùng Khương phu nhân ôm lấy hai người Vệ Kịch Vệ Chiến khóc lớn một hồi, vài cái a di của Vệ Kịch cũng phải dỗ dành an ủi nửa ngày mới bình ổn cảm xúc, Vệ Kịch đỡ Vệ lão thái thái ngồi xuống, cười: “Căn bản không bị thương cái gì, tổ mẫu đừng nghe lời người bên ngoài nói này kia.”

“Sao lại có thể không bị thương?” Vệ lão thái thái xoa nước mắt, không ngừng vỗ lưng Vệ Kịch, lớn tiếng, “Có phải là thiếu tay thiếu chân thì mới tính là bị thương? Hai cái tiểu nghiệp chương các ngươi cùng lên chiến trường, nếu vạn nhất có chuyện gì xảy ra, còn không phải muốn mạng ta sao.....” Lão thái thái lại vừa nói vừa khóc lên, mọi người lại vội vàng an ủi.

Khó khăn an ủi lão thái thái, Vệ Kịch quay đầu nắm tay Khương phu nhân, nhẹ giọng: “Mấy ngày nay thái thái thế nào? Ta nhờ điện hạ đưa thư bình an về nhà, thái thái có đọc qua?”

Khương phu nhân dùng khăn tay lau khóe mắt, gật đầu: “Có đọc, bình thường nhớ các ngươi sẽ gọi nha đầu đến đọc đọc mấy phong thư kia cho ta, tâm tình khó chịu mới tốt một chút.”

Vệ Kịch liền thanh an ủi: “Đều là lỗi chúng ta, khiến cho nương lo lắng.”

Khương phu nhân lắc đầu, đột nhiên nói: “Đúng rồi, sau khi công chúa sinh hài tử, người của phủ Thái tử đưa đến hai phần hậu lễ, nói một phần là cho trưởng tử của ngươi, đây là chuyện gì?”

Nói đến chuyện này, Vệ lão thái thái cũng nghi hoặc hỏi: “Phải a, còn chưa kịp hỏi người đâu, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đến tặng lễ cũng không phải Vương công công hay đến kia, ta cùng thái thái của ngươi cũng không dám hỏi kỹ càng, chẳng lẽ là người phủ Thái tử đưa nhầm?”

Vệ Kịch nghe, do dự không biết nên giải thích thế nào, Vệ Chiến dừng một lát mới nói: “Không sai... là ta thương nghị cùng Vệ Kịch, đưa thứ tử cho hắc làm con thừa tự.”

Lời vừa nói ra, đại sảnh lập tức trở nên yên tĩnh, hai huynh đệ này là muốn cái gì? Chỉ có một mình Khương phu nhân biết rõ hơn người khác một phần, nhắm hai mắt, này tất nhiên là chủ ý của Thái tử.

Nên như thế nào nói cho gia nhân, Chữ Thiệu Lăng đã từng dặn dò Vệ Chiến, Vệ Chiến chậm rãi nói: “Lần này Vệ Kịch vừa ở trận chiến đầu tiên liền lập được đại công, khi đó Thái tử đã dâng một phong tấu chương thỉnh ban thưởng đưa đi hoàng thành, về sau, Vệ Kịch lại liên tiếp lập công, không thể không phong, Thái tử liền nói muốn theo lệ cũ của tiền triều, ban ân hậu nhân, phong trưởng tử Vệ Kịch làm Trường Bình hầu, nhưng mà Vệ Kịch vẫn chưa có nhi tử, sau khi thương nghị... quyết định đem thứ tử của ta đưa cho hắn làm con thừa tự, sẽ không cô phụ ân điển của Thái tử.”

Sua khi mọi người hiểu được, đều rất vui mừng, Vệ Kịch âm thầm thở ra một hơi, gật đầu: “Phải, Tổng tướng quân Tổng Hoành Song của tiền triều năm đó, nhiều lần chinh chiến đều lập kỳ công, tiên đế vì khen ngợi Tổng tướng quân mà phong trưởng tử của Tổng tướng quân làm Vũ An hầu.”

Vệ lão thái thái thực vui vẻ: “Tổ tông phù hộ! Đứa nhỏ nhà chúng ta vừa mới đầy tháng đã trở thành Hầu gia!”

Khương phu nhân cũng không nghĩ đến Chữ Thiệu Lăng sẽ hào phóng như vậy, vui vẻ nói: “Đứa nhỏ này... sau người lại không nói sớm!”

Vệ Kịch cười cười: “Nhờ điện hạ theo phong hỏa quân đưa thư bình an về nhà đã là trái lệnh, không thể lại tiết lộ chuyện trong quân. Lại nói... hiện giờ thánh chỉ ban thưởng còn chưa ban xuống đâu, còn chưa chắc chắn.”

“Thái tử đều nói như thế thì còn gì không ổn? Hiện giờ hoàng đế đều...” Vệ lão thái thái cười cười chống tay lên trán, nàng quá mức cao hứng, thiếu chút nữa đã nói lời khi quân, “Hiện giờ còn không phải Thái tử nói cái gì thì là cái nấy sao, ai u... Đứa nhỏ kia thật sự là mệnh tốt a...”

“Hai hài tử đã đặt tên chưa?” Vệ Chiến vẫn luôn bắn khoăn chuyện này, “Sức khỏe thế nào?”

Khương phu nhân mỉm cười: “Làm sao đặt tên, phụ thân người không ở, huynh đệ các người lại chưa trở về, ta cùng lão thái thái suy xét, vẫn quyết định chờ các người trở về rồi tính, nói nửa ngày, mau mau đi nhìn công chúa cùng hài tử, Kịch nhi cũng đi theo xem đi.”

Hai người đáp ứng liền vội vàng đi sân phía tây, Phúc Nghi nghe nói Vệ Chiến trở lại, đã sớm ở bên trong chờ, lại nghe nói Vệ Kịch tới vội vàng sai người đón hai người vào phòng có lò sưởi ở phía đông, lại để bà vú ôm hai hài tử đến.

Hai hài tử vừa ngủ, bị quấy tỉnh, lại thấy người lạ liền khóc lên, Vệ Chiến cười cười: “Nghe tiếng khóc là biết sức khỏe thực tốt a.” Vệ Kịch trước tiên hỏi ai là lão Đại ai là lão Nhị, bà vú cười đáp, Vệ Kịch vội nhận lão Nhị bế lên, không biết là bất tự hợp nhau vẫn là thế nào, đứa nhỏ kia vừa nằm trong lòng Vệ Kịch không bao lâu đã ngừng khóc, ngốc ngốc nhìn Vệ Kịch, hai bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ mặt Vệ Kịch, trong lòng Vệ Kịch một mảnh nhu hòa, cười: “Thật là đứa nhỏ dễ dụ...”

Hai huynh đệ ôm hai hài tử xem xét một hồi lâu, không bao lâu sau bà vú của Phúc Nghi đến gọi Vệ Chiến, Vệ Kịch cười nói: “Không quấy rầy đại ca cùng công chúa tâm tình, lúc này có lẽ điện hạ đã hồi phủ, ta đi về.”

Vệ Chiến gật đầu: “Mấy ngày nay chỉ sợ sẽ bận rộn, thương thế của người còn chưa lành hẳn, chính mình cẩn thận chút.”

Vệ Kịch đáp ứng đi rồi.

Vệ Chiến để bà vú ôm hai hài tử vào trong phòng, chính mình lại đi buồng lò sưởi phía tây, Phúc Nghi đang ngồi ở tháp quý phi, thấy Vệ Chiến đến vội lại gần cẩn thận nhìn một lần, Vệ Chiến mỉm cười: “Công chúa yên tâm, chỉ có vài vết thương nhỏ, không có việc gì.”

Phúc Nghi cúi đầu, hốc mắt ửng đỏ, bà vú của Phúc Nghi tự giác mang theo các ma ma nha hoàn lui xuống.

Vệ Chiến quay đầu thấy mọi người đều đi xuống, tiến lên một bước đem người kéo vào lòng, nhẹ giọng dỗ dành: “Không phải ta đã trở về sao, khóc cái gì? Là Vệ Chiến ta thực xin lỗi người, lúc người lâm bồn lại không thể kề bên chăm sóc....”

“Không trách người.” Phúc Nghi lắc đầu, nhỏ giọng nức nở, “Chuyện đánh giặc người làm sao có thể thay đổi, ta là vui mừng, các người rút cuộc bình an trở về, người cùng Đại ca vừa đi không lâu, Nhị ca liền dâng một mâm trái cây độc cho phụ hoàng, suýt nữa khiến phụ hoàng mất mạng, lúc ấy trong hoàng thành loại lời đồn gì đều có, người không biết... ta không hiểu cái gì, nghe người khác nói cái gì cũng đều sợ hãi....”

“Trách ta, trách ta....” Vệ Chiến không ngừng an ủi, “Chiến sự vội vàng, ta cũng không thể tùy ý truyền tin về nhà, cũng làm cho người mất công lo lắng.... Yên tâm, có Thái tử ở đây, người khác cũng không thể làm nên chuyện gì.”

Phúc Nghi dùng khăn lau nước mắt, gật đầu: “Ta hiểu, vừa rồi... ma ma ở trước viện mơ hồ nghe thấy chuyện đưa hài tử làm con thừa tự, này....”

Vệ Chiến đem lý do vừa nói với lão thái thái cùng Khương phu nhân lại lập lại một lần: “Chúng ta đã thương lượng rồi, hài tử vẫn do người nuôi nấng, chỉ là thay đổi xưng hô mà thôi, đứa nhỏ này đưa cho Vệ Kích làm con thừa tự, không chỉ đơn giản là kế thừa tước vị, về sau Thái tử tất nhiên sẽ xem trọng hẳn.”

Phúc Nghi nghe được chuyện đưa làm con thừa tự vốn rất lo lắng, lúc này biết được là ý định của Chủ Thiệu Lăng, còn nhấn mạnh hài tử vẫn do nàng nuôi dưỡng, lúc này mới yên tâm, gật đầu: “Nếu như vậy, cũng tốt, ta chỉ lo lắng một việc, nếu sau này Vệ Kích cưới vợ sinh con, nếu... nếu muốn thu hồi tước vị, vậy phải làm sao?”

Vệ Chiến trầm nghĩ nếu Vệ Kích thật sự có thể cưới vợ sinh con, làm sao Chủ Thiệu Lăng còn phải tốn nhiều công sức như vậy an bài việc này, Vệ Chiến nghĩ nghĩ, không khỏi trả lời có lẽ: “Chuyện này sẽ không xảy ra, lại nói, chuyện này có thành chỉ viết rõ, làm sao có thể đổi? Người yên tâm đi.”

Phúc Nghi nghĩ nghĩ gật đầu: “Nếu các người đã thương nghị tốt thì được rồi. Người... một lần này chịu không ít thương tích đi?”

Vệ Chiến khó được trêu đùa một hồi: “Công chúa cưỡi xiêm y ta nhìn xem, không phải sẽ biết sao?”

Phúc Nghi đỏ mặt sắng giọng: “Đều đã làm cha, lại càng ngày càng không biết xấu hổ....”

Vệ Chiến nắm chặt mười ngón tay mảnh khảnh của Phúc Nghi, nhẹ giọng: “Biết xấu hổ cái gì, ba tháng này ở chiến trường... chỉ cần rảnh rỗi lại sẽ nhớ đến người, nhớ đến hài tử.”

Sắc mặt Phúc Nghi thoát cái đỏ ửng, hai vợ chồng son lâu ngày gặp lại, đều có không ít lời muốn nói....

Vệ Kích đi tiền viện nói chuyện với lão thái thái cùng Khương phu nhân một lát mới rời đi. Vừa bước ra đại môn, Vệ Kích đã thấy một chiếc xe ngựa của Vương phủ dừng ở cách đó không xa, Vệ Kích vội vàng đi đến, người đánh xe đứng là xa phu của Chủ Thiệu Lăng, xa phu thấy Vệ Kích vội vàng tiến lên đón: “Vệ đại nhân muốn hỏi phủ sao?”

“Ân.” Vệ Kích gật đầu, lên xe ngựa, “Thái tử đã trở về chưa?”

Xa phu gật đầu: “Đã trở lại... được nửa canh giờ đi, biết Vệ đại nhân trở về Vệ phủ liền hỏi Vương tổng quản có xe đưa đi hay không, nghe nói là không liền vội vàng sai tiểu nhân đến chờ đón đại nhân.”

Vệ Kích nghe vậy liền lấy một khối bạc trong hà bao đưa cho xa phu, an ủi: “Sợ là điện hạ đã quá mệt mỏi các người đi, sau khi ta ra khỏi cung liền trực tiếp trở về Vệ phủ, các người đương nhiên không biết, đương nhiên sẽ không truyền xe, tính tình điện hạ không tốt, các người chịu khó bao dung.”

Xa phu không dám nhận, liên tục từ chối: “Không không, chúng ta làm sao có thể thấy được Thái tử, có nghe giáo huấn cũng là các quân sự đại nhân phía trên gánh vác....”

Vệ Kích hiểu rõ cười cười: “Quần sự bên trên đã nghe giáo huấn, quay đầu lại không khỏi trút giận lên người các người, nói thể nào chuyện này đều là vì ta, bạc này người cứ cầm đi.”

“Đa tạ Vệ đại nhân, đa tạ Vệ đại nhân....” Xa phu liên tục cúi người cảm ơn, xoay người lại đánh xe chạy về Vương phủ, trên đường còn không ngừng cách một tầng màn nói với Vệ Kích, “Vệ đại nhân quả nhiên là người hiền hòa, trước kia tiểu nhân chỉ nghe qua các quân sự đại nhân nói qua đại nhân ngài tính tình thật sự rất tốt, hiện giờ gặp, quả nhiên lời đồn không sai.”

Vệ Kịch mỉm cười: “Nguyên bản ta cũng chỉ là thị vệ bên người điện hạ, khó khăn của đại gia ta cũng có biết được ít nhiều, chỉ là điện hạ từ nhỏ ở trong cung cấm y ngọc thực lớn lên, khó khăn của hạ nhân cũng không hiểu được, hơn nữa tính tình hẳn có chút nóng nảy, không khỏi khiến cho người ta cảm thấy không dễ hầu hạ, kỳ thật, tiếp xúc một thời gian, sẽ thấy điện hạ là người rất tốt.”

Xa phu liên tục đáp ứng, không bao lâu đã đến Tần Vương phủ, Vệ Kịch vừa xuống xe đã được người đón đi vào.

Vệ Kịch trực tiếp trở về tắm điện thay thường phục, ở trong, Chủ Thiệu Lăng đã sớm chờ, thấy Vệ Kịch liền cười: “Gặp con người?”

“Đã gặp.” Vệ Kịch cười cười đến gần, “Thân mình xương cốt nhìn rất rắn chắc, ngày nào điện hạ rảnh rỗi cũng đi nhìn xem đi, đứa nhỏ rất khiến người thích.”

Chủ Thiệu Lăng cười khẽ gật đầu: “Sức khỏe tốt là được, ta còn lo nếu là song sinh hài tử sẽ yếu ớt hơn bình thường đâu.... Người trong nhà thế nào?”

Vệ Kịch gật đầu: “Đều tốt, chuyện cho làm con thừa tự đại ca đã nói rõ ràng, người trong nhà nghe đến chuyện phong tước đều rất cảm kích, còn dặn dò ta nhớ cố gắng vì điện hạ làm việc, báo đáp đại ân của điện hạ đâu.”

Chủ Thiệu Lăng không quá để ý cười cười, nghĩ một hồi, đột nhiên nói: “Nhìn xem... ngay cả người nhà người cũng biết người nên cố gắng làm việc cho ta đâu.”

Chỉ một câu nói đột nhiên bị Chủ Thiệu Lăng thoát cái thay đổi ý nghĩa, vốn Vệ Kịch còn đang muốn thay áo đổi thường phục, nghe đến đây cũng không dám tiếp tục cởi, Chủ Thiệu Lăng đi đến ôm thắt lưng Vệ Kịch thấp giọng cười: “Không tiếp tục đánh giấc, Phiêu kỵ Tướng quân muốn báo đáp cô vương như thế nào nha?” Bạn đang ?

Mặt Vệ Kịch thoáng đỏ, nhỏ giọng: “Điện hạ, các nàng còn ở bên ngoài đâu...”

Chủ Thiệu Lăng quay đầu nhìn thoáng qua, trong tấm điện vẫn còn vài nha hoàn đứng thị lập, Chủ Thiệu Lăng lại nhìn Vệ Kịch cười khẽ: “Ồ bên ngoài làm sao? Người có chuyện gì muốn nói với ta mà phải giấu người?”

Mỗi khi Chủ Thiệu Lăng thấy Vệ Kịch một bộ nơm nớp lo sợ khiến người ngoài nghe thấy, đều cảm thấy thú vị cực kỳ, cố ý đùa hằn: “Ngày thường lúc đi ngủ cũng có bao nhiêu đó người đứng bên ngoài thị lập, hiện tại sao lại không dám để người nghe thấy? Ân?”

Da mặt Vệ Kịch làm sao dày bằng Chủ Thiệu Lăng, bởi vì hẳn bị thương, đã rất lâu rồi hai người chưa thân thiết, Chủ Thiệu Lăng vì thế lại càng thích dùng những lời này đùa hằn, nhưng mà bình thường trên xe ngựa không có người ngoài, đùa giỡn thì thôi, cũng không ai thấy, bây giờ trở về Vương phủ, trong ngoài ngoài ngoài không biết bao nhiêu người, nói cái gì đều sẽ có người nghe được, nha hoàn hầu hạ bên ngoài, tuổi cũng chỉ xấp xỉ Vệ Kịch, làm sao có thể để những cô nương này nghe thấy Chủ Thiệu Lăng tán tỉnh hằn đâu, Vệ Kịch càng nghĩ càng xấu hổ, thấp giọng cầu xin: “Điện hạ đừng phá, thần còn có việc đâu.”

“Việc gì?” Chủ Thiệu Lăng cúi đầu sủng nịch hôn hôn vành tai Vệ Kịch, nhẹ giọng nỉ non, “Hôm nay miệng vết thương có ngứa không?”

Vệ Kịch nhẹ lắc đầu: “Từ hôm qua đã không còn ngứa, huyết giả cũng đã lột gần hết, có lẽ đã hoàn toàn khỏi hẳn, điện hạ.... thần muốn thay thường phục.”

“Hoàn toàn khỏi hẳn?” Chủ Thiệu Lăng thấp giọng cười, “Vậy, đêm nay có phải nên ‘báo đáp’ ta hay không?”

Vệ Kịch buông mi mắt không nói, Chủ Thiệu Lăng lại hôn hôn môi Vệ Kịch một lúc mới thả người: “Không nói lời nào, ta xem như người đáp ứng.”

Vệ Kịch mím môi, trốn đi thay thường phục.

93. Chương 93

Hôm sau, sau khi Chử Thiệu Lăng nghỉ ngơi hồi sức một ngày liền bắt đầu vào triều, lúc trước đều là các đại thần đến nội các thảo luận chính sự, sau đó đem tấu chương đưa đến Từ An điện, chờ Thái hậu phê duyệt lại đưa xuống dưới, hiện giờ Chử Thiệu Lăng trở lại, Thái hậu liền buông chuyện trong tay, toàn bộ giao cho Chử Thiệu Lăng.

Trong triều, chuyện khác còn dễ dàng, chỉ có một chuyện vẫn luôn chưa thể giải quyết....

“Thái tử, việc Nhị hoàng tử mưu nghịch hành thích vua, Tông Nhân phủ đã đưa ra kết luận, chỉ là hoàng đế vẫn luôn hôn mê, việc này vẫn luôn bị trì hoãn, này...”

Trong nội các, ngai vàng bên trên không người ngồi, dưới ngai vàng có một ghế dựa, ngày thường vào triều Chử Thiệu Lăng đều ngồi ở đây, Chử Thiệu Lăng cầm bản án Tông Nhân phủ đưa đến tùy ý xem qua, nói: “Cái này còn do dự gì nữa, tuân theo luật Minh Cảnh, trực tiếp xử tử Chử Thiệu Nguyên, sinh mẫu của Chử Thiệu Nguyên thì ban thưởng bạc lạng, nhà ngoại Chử Thiệu Nguyên, nam tử thành niên thì xử trảm, người không đầy mười bốn tuổi thì đưa vào cung làm nô lệ, nữ tử đưa vào giáo phường (nơi quản lý các loại ca múa nhạc của hoàng cung), gia sản sau khi tịch biên toàn bộ sung công.... Lệ tần đã sợ tội tự sát, còn lại nên làm thế nào liền tuân theo luật mà làm là được.”

Đại thần Hà Bách Đào vừa hỏi ý Chử Thiệu Lăng, trước kia có không ít qua lại với Chân gia, nghe những lời này hai chân không khỏi run cầm cập, Chử Thiệu Lăng lạnh nhạt cười: “Bất quá... Chân tần vì hoàng thượng sinh hạ hoàng tử, đối với xã tắc Đại Chử có công, Thái hậu cùng cô suy nghĩ... vẫn nên bao dung một chút, lưu lại trực hệ của Chân tần biếm làm thứ dân, còn lại... nên làm thế nào liền làm thế đó.”

Mọi người đều cho rằng, Chử Thiệu Lăng mới vừa nắm quyền, cho dù chỉ là làm dáng cho người khác xem, cũng sẽ khoan dung một chút, không nghĩ đến vừa nắm quyền đã tâm ngoan thủ lạt như vậy, mọi người cùng nhìn Tử Quân Hưu, Tử Quân Hưu do dự một lát, bước ra khỏi hàng lên tiếng: “Thái tử, hoàng đế còn đang bệnh nặng chưa khỏi đâu, có phải nên...”

“Thì làm sao? Phụ hoàng vì sao mà bệnh? Còn không phải vì Chử Thiệu Nguyên mưu toan tạo phản!” Chử Thiệu Lăng đặt bút viết vài chữ lên tấu chương, lại đóng xuống đại ấn của Thái tử, ngẩng đầu nhìn Tử Quân Hưu, ôn hòa cười, “Hậu gia thật sự không đáng thương lắm người phạm tội mưu phản này.”

Tử Quân Hưu âm thầm kêu khổ, chỗ nào nhìn ra hắn muốn thay Chử Thiệu Nguyên nói chuyện a, chỉ là không muốn để cho Chử Thiệu Lăng vừa lên cầm quyền đã vung tay xử lý một cái án diệt môn mà thôi.

Tử Quân Hưu lắc đầu không lại nói gì, Chử Thiệu Lăng buông bút nhìn mọi người, cười nói: “Có phải các vị đại nhân cảm thấy cô rất tàn nhẫn?”

Các đại thần đều cúi đầu nói không dám, Chử Thiệu Lăng buông tấu chương đứng dậy, chậm rãi nói: “Trước kia lúc cô vương còn ở Hối Tín viện, các thái phó mỗi ngày đều dạy chúng ta trung quân ái quốc, hiện giờ cô cũng chấp nhận, nhưng cô cũng cho rằng, trung quân ái quốc này thật ra không phải biểu hiện ở trên mặt, tựa như Nhị đệ của ta, các vị đại nhân cũng biết, bình thường đối xử với phụ hoàng cũng có thể xem như hiếu thuận, nhưng cuối cùng thì thế nào? Phụ hoàng ngã bệnh, hấn ra tay so với mọi người còn nhanh hơn.”

“Vì thế có thể thấy được, thứ biểu hiện bên ngoài không đáng tin, cô từ Liêu Lương.... A, hiện giờ đã không còn Liêu Lương, cô đi tây di một chuyến, lại hiểu được rất nhiều, có một vài thời điểm... lấy giết chóc ngăn cản giết chóc, đó mới là nhân đức. Không giết hết tất cả người xấu thì làm sao có thể bảo vệ người tốt chứ?” Chử Thiệu Lăng mỉm cười, “Cô vương không thể nhân hậu bằng phụ hoàng, ngày sau... mong các vị đại nhân khoan dung độ lượng.”

Chúng thần liên thanh nói “Không dám không dám”, Chử Thiệu Lăng tiếp tục: “Nếu các đại nhân đều không có gì dị nghị, vụ án Nhị hoàng tử mưu nghịch liền kết thúc như vậy đi, chỉ là một chuyện đơn giản, lại kéo dài đến hiện tại, nếu truyền ra bên ngoài, người khác không nói các vị đại thần trong triều nhân đức, ngược lại sẽ nói trong triều ta không người, ngay cả việc nhỏ đều không quyết định được.”

Mọi người lại thương nghị việc phong thưởng sau chiến tranh, sau khi an bài tốt đều tan. Chử Thiệu Lăng vốn muốn đi Từ An điện, Tử Quân Hưu lại gọi lại, Chử Thiệu Lăng cười cười: “Ngoại tổ phụ có chuyện

muốn dạy bảo ta?”

Vô luận đối với bên ngoài như thế nào, Chữ Thiệu Lăng vẫn luôn cung kính với Tử Quân Hầu, trong lòng Tử Quân Hầu có chút thoải mái, cúi đầu: “Không dám, cự thần chỉ muốn khuyên can Thái tử vài câu.”

Chữ Thiệu Lăng cùng Tử Quân Hầu đi ra ngoài, Tử Quân Hầu lệnh cung nhân đi xuống, khom người nói: “Vụ án Nhị hoàng tử kéo dài như vậy, Thái tử cho rằng... vì sao Thái hậu không xử lý?”

Chữ Thiệu Lăng hàm súc mà cười: “Ngoại tổ phụ đang ám chỉ Thái hậu bo bo giữ mình sao?”

“Cự thần không dám.” Tử Quân Hầu cúi đầu, thấp giọng, “Mọi chuyện Thái hậu đều suy nghĩ cho Thái tử trước tiên, chuyện này tất cả mọi người đều biết, nhưng việc này ngay cả Thái hậu cũng không muốn chính mình ra tay, Thái tử không rõ ràng sao? Thái tử từ lâu đã có hiềm khích với Chân gia, càng là như thế, càng nên tị hiềm, nhưng Thái tử...”

Chữ Thiệu Lăng ngắt lời: “Ngoại tổ phụ, hiện giờ ta... còn có thanh danh để mà nói sao?”

Tử Quân Hầu nghe vậy sững sốt, Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Hiện giờ ngay cả một người buôn bán nhỏ trong dân gian cũng biết, Thái tử hiện giờ là một kẻ tàn bạo thích giết người, ta còn tốn công để người ta cảm thấy ta nhân đức làm gì? Cũng chỉ là công dã tràng.”

Tử Quân Hầu đột nhiên cảm thấy thật chua xót, nhịn không được an ủi: “Điện hạ đừng tự xem nhẹ mình, thần nghe nói hiện giờ dân chúng Khách Lạp Tập Thập đều thực ủng hộ Thái tử đâu, không ít dân chúng đều ở trong nhà lập bài vị tưởng sinh cho Thái tử, người nào lại không biết Thái tử vì thần dân Đại Chữ mới tàn sát bốn phương đâu.”

Chữ Thiệu Lăng thở dài, trầm nghĩ, ta còn thật sự không hề vì thần dân Đại Chữ, bất quá lời này cũng không thể nói cho lão Hầu gia.

Chữ Thiệu Lăng nhẹ giọng: “Ngoại tổ phụ không cần như thế, người khác nói thế nào ta cũng không phải rất để ý.” Phải nói là, Chữ Thiệu Lăng kỳ thật rất hưởng thụ cảm giác người khác sợ hãi hân, càng sợ hãi, lại càng không dám phản bác quyết định của hân, Chữ Thiệu Lăng cảm thấy, như vậy rất tốt.

Tử Quân Hầu vốn muốn khuyên can Chữ Thiệu Lăng xử sự ôn hòa một chút, không nghĩ đến cuối cùng chính mình ngược lại an ủi Chữ Thiệu Lăng, hai người lại trò chuyện nửa ngày, Tử Quân Hầu mới rời đi, Chữ Thiệu Lăng đi thỉnh an Thái hậu.

Sau khi lão Thái hậu nghe nói vụ án Chữ Thiệu Nguyên đã được quyết định, không khỏi thở dài, thần nhiên nói: “Việc này... ngàn vạn lần muốn che giấu, đừng để cho phụ hoàng người biết, hiện tại hân phải vài ngày mới có thể thanh tỉnh một lúc, nếu nghe chuyện này, chỉ sợ sẽ chịu không nổi.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười đáp ứng, Thái hậu nghĩ nghĩ, lại nói: “Hiện tại phụ hoàng người không xử lý được chính sự, không bằng người lại dọn trở về trong cung đi, cũng dễ dàng quản lý mọi việc hơn, Đông cung đã mười mấy năm không người ở, ai gia nghĩ vẫn là không cần đến đó, trở về Bích Đào uyển của người thì sao?”

Chữ Thiệu Lăng cười nói: “Không cần, trong cung rất nhiều phi tần, ta lại không còn nhỏ tuổi, nếu lại ở trong cung chỉ sợ Ngự Sử sẽ lại nói nhiều, Vương phủ cũng không xa hoàng cung, nếu Hoàng tổ mẫu có chuyện có thể sai người trực tiếp đi tìm ta, chỉ cần một canh giờ đã có thể đến, cũng còn phương tiện.”

Thái hậu gật đầu: “Vậy thì thôi, đúng rồi, đã vài ngày nay ai gia lại gọi thêm thiên kim mấy nhà đến, có ai tướng mạo không tốt, tính tình không xong đều để người loại bỏ, còn lại lập thành danh sách, đưa đến chỗ của người, người trở về cẩn thận nhìn xem có gì không thỏa đáng hay không, nếu người cảm thấy được ai gia liền để các ma ma đi các quý phủ cẩn thận nhìn xem, chờ các ma ma trở về chúng ta đã có thể chọn ra Thái tử phi.”

Chữ Thiệu Lăng đáp ứng: “Vâng.”

Lại hàn huyện cùng Thái hậu một lát Chữ Thiệu Lăng mới ra khỏi cung. Vừa vào Vương phủ đã thấy trong viện bày ra hương án, Vương Mộ Hàn đón hân, cười cười: “Cung nhân tuyên chỉ vừa mới rời đi, hiện giờ Vệ đại nhân đã là Vệ Quốc công.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Động tác bọn họ cũng thật nhanh....”

Chữ Thiệu Lăng vừa chuyển hướng đi vào trong viện vừa hỏi Vương Mộ Hàn: “Vệ phủ bên kia đã truyền chỉ chưa?”

Vương Mộ Hàn gật đầu: “Vừa rồi Vệ phủ mới phái người đến dập đầu tạ ơn, nói phò mã ban tước Hộ Quốc công, trưởng tử Vệ đại nhân ban tước Trường Bình hầu, ai u, lão nô vui đến hồ đồ, điện hạ vừa ở trong cung đi ra, toàn bộ tấu chương phong thưởng này chỉ sợ đều là điện hạ nghĩ ra đi?”

Chữ Thiệu Lăng cười: “Để người đưa một phần lễ vật đi Vệ phủ, lại chuẩn bị cho Phúc Nghi một phần thuốc bổ.”

Vương Mộ Hàn đáp lời: “Là.”

“Còn có....” Chữ Thiệu Lăng dừng chân, nghĩ nghĩ nói, “Lúc chuẩn bị dược liệu lại đưa thêm một phần đến phủ Tử Quân Hầu, hiện giờ sức khỏe Lăng Vân lại càng không tốt, sai người thường xuyên đến hỏi thăm một chút.”

Vương Mộ Hàn liên tục gật đầu.

Trong tấm điện, Vệ Kích đang vội vã đem đồ vật được ban thưởng hôm nay ghi vào sổ sách đưa đi kho phòng, Chữ Thiệu Lăng vừa vào phòng đã nghe thấy Vệ Kích đang phân phó: “Hai khối ngọc bội này trước đừng dọn, chờ điện hạ xem qua, nếu điện hạ không thích hãy cất đi....”

“Chờ ta xem cái gì?” Chữ Thiệu Lăng chuyển qua bình phong đứng mười hai cung nữ đi vào phòng có đốt lò sưởi, cười nói, “Chúc mừng Vệ Quốc công.”

Nha hoàn đang thu dọn đồ vật bên trong là người của kho phòng, bình thường không có đi vào trong viện, lần đầu tiên nhìn thấy Chữ Thiệu Lăng nói chuyện ôn hòa lại đầy ý cười suýt nữa phát ngốc, Chữ Thiệu Lăng quay đầu nói: “Lấy lại đây ta nhìn xem.”

Nha hoàn kia thoáng sửng sốt liền vội vàng cầm hộp gấm dâng lên, Chữ Thiệu Lăng cầm lấy ngọc bội Vệ Kích vừa nói cúi đầu nhìn nhìn: “Tỉ lệ không tồi, chỉ là ta không thích thúy ngọc, đem cất đi.”

Chữ Thiệu Lăng tùy tay đem ngọc bội để lại hộp gấm, quay đầu cười: “Còn muốn trở về nhìn người tiếp chỉ đây, không nghĩ đến người của Nội Vụ phủ nhanh tay nhanh chân như vậy, mấy thứ này người trực tiếp sai người đưa đi Vệ phủ đi thôi, có giữ lại cũng không để làm gì.”

“Một lát nữa sẽ đưa trở về, chỉ là lần này được thưởng, có không ít đồ vật quá mức quý giá, đưa trở về cũng không ai dùng, chi bằng giữ lại.” Vệ Kích không dấu vết lui về phía sau một bước, chậm rãi nói, “Lại nghĩ điện hạ cũng không thích cái gì, giữ lại thưởng người đi.”

Chữ Thiệu Lăng cố ý bước về phía trước một bước, cười: “Đồ vật người cho ta, làm sao ta nỡ đem đi thưởng người khác?”

Vài nha hoàn phía sau nhìn thấy tình hình đều đỏ mặt, Vệ Kích lại càng thêm xấu hổ, thấp giọng: “Điện hạ....”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười quay đầu dặn dò: “Đều lui xuống đi, lựa chọn tơ lụa đông châu này nọ đưa đến Vệ phủ, trong Vương phủ không có nữ nhân, giữ lại cũng uống phí.”

Bọn nha hoàn nối đuôi nhau đi ra, Chữ Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kích, cười nói: “Nha, ở trong nhà mình còn cả ngày e lệ, còn có ai dám nói gì hay sao?”

Vệ Kích buông mi mắt thấp giọng: “Các nàng đương nhiên là không dám nói gì, nhưng... vậy cũng không tốt.”

“Thôi, hôm nay trong nội các nghe quá nhiều đạo lý các đại thần thay nhau nói, về đến nhà người còn không muốn buông tha ta tiếp tục niệm kinh sao.” Chữ Thiệu Lăng kéo Vệ Kích ngồi xuống, lại nằm gối đầu lên đùi Vệ Kích, “Cởi tóc cho ta.”

Vệ Kích cẩn thận cởi mũ Cửu long bàn châu trên đầu Chữ Thiệu Lăng, vuốt tóc về phía sau, lại học Chữ Thiệu Lăng trước kia làm cho hấn mà nhẹ nhàng xoa ấn da đầu Chữ Thiệu Lăng, quả nhiên Chữ Thiệu

Lăng cảm thấy thoải mái không ít, Vệ Kích thấp giọng hỏi: “Hôm nay thảo luận chính sự lại có chuyện gì không được?”

“Chuyện của Chữ Thiệu Nguyễn, đã xử lý.” Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt lại, mày kiếm nhíu chặt, “Lúc này hẳn người của Tông Nhân phủ đã đem thuốc độc cùng bạch lăng đưa đến.”

Vệ Kích nghĩ nghĩ, đưa tay nhu nhu mi tâm Chữ Thiệu Lăng, đôi mày Chữ Thiệu Lăng quả nhiên giãn ra, Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Bình thường ta làm như thế nào với ngươi? Ngươi lại dùng ngón tay lửa gạt ta?”

Vệ Kích do dự một lát, cúi đầu hôn hôn ấn đường Chữ Thiệu Lăng, khóe miệng Chữ Thiệu Lăng cong lên, đột nhiên ôm cổ Vệ Kích xoay người đem người ta đè xuống giường, lại bắt đầu thân mật một hồi....

Trong phòng, Chữ Thiệu Lăng đưa tay vào trong tiết cổ Vệ Kích, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa nắn, buồng mi mắt tinh tế thường thức thần sắc khó nhận trên mặt Vệ Kích, còn chưa kịp có động tác tiếp theo, Vương Mộ Hàn đã đi vào gian ngoài, thấp giọng: “Thái tử, trong cung gửi thư.”

Chữ Thiệu Lăng không để ý đến, cúi đầu khẽ hôn Vệ Kích, vừa cạy mở đôi môi Vệ Kích, Vương Mộ Hàn đã nói tiếp: “Vài vị đại nhân của Tông Nhân phủ cũng đến, Thái tử có muốn gặp không?”

Mặt Vệ Kích đỏ hồng, nghiêng mặt đi đè lại bàn tay Chữ Thiệu Lăng đang sờ nắn trên người, thấp giọng: “Điện hạ... đừng phá, trước đi ra....”

“Thái tử!” Vương Mộ Hàn vẫn chưa buông tha, “Là chuyện của Nhị hoàng tử, nghĩ đến Nhị hoàng tử cũng đã dền tội, điện hạ....”

Chữ Thiệu Lăng khẽ nhếch môi, không kiên nhẫn ngồi dậy, vừa muốn nói gì đó, Vệ Kích đã một tay kéo tay Chữ Thiệu Lăng, nhẹ giọng: “Điện hạ, trước đi đi, chờ... chờ buổi tối trở về lại tiếp tục.”

Chữ Thiệu Lăng nhìn không được bật cười, cúi người hôn hôn mặt Vệ Kích: “Được, chờ buổi tối ta lại tiếp tục yêu thương ngươi.”

Chữ Thiệu Lăng xuống giường, sửa sang lại xiêm y đi ra tiền viện.

Vài vị quan viên Tông Nhân phủ thấy Chữ Thiệu Lăng vội vàng dâng lên một phần tấu chương, Chữ Thiệu Lăng nhìn kỹ, mặt trên đem chuyện khi nào Chữ Thiệu Nguyễn bị hành quyết, chọn kiểu chết nào, trước khi chết nói cái gì đều rõ ràng cụ thể ghi lại.

“Nhị hoàng tử vốn không muốn tuân theo thánh chỉ, sau lại biết... biết Thái tử đã trở về thì không náo loạn nữa, chọn bạch lăng, không đến thời gian một chén trà nhỏ đã ra đi.” Quan tuyên án của Tông Nhân phủ ngẩng đầu cẩn thận nhìn sắc mặt Chữ Thiệu Lăng, nói tiếp: “Trước khi Nhị hoàng tử đi... nói lời nói không tiện ghi vào hồ sơ, đặc biệt đến hỏi xin ý định Thái tử, có phải nên để hạ quan tra chuốt một ít hay không?”

Những lời Chữ Thiệu Nguyễn nguyên rửa Chữ Thiệu Lăng trước khi chết quả thật khó nghe, ấn theo quy tắc, việc hoàng tử chết đi đều phải ghi lại rõ ràng, bất quá, muốn ghi lại sự thật hay thế nào, còn phải hỏi ý kiến các vị phía trên, Chữ Thiệu Lăng nhìn kỹ một đoạn nguyên rửa ác độc trên giấy cười lạnh: “Cùng nương hân giống nhau, một đám cả đời không lên nổi mặt bàn, trước khi chết cũng không giữ chút thể diện cho mình, đều hủy đi, cô không sợ nguyên rửa, nhưng còn thay hân sợ danh tiết hoàng tộc bị hân bôi bẩn.”

Quan tuyên án liên tục gật đầu, trong mắt Chữ Thiệu Lăng hiện lên một tia ngoan lệ, lại nói: “Phân phó đi xuống, Chữ Thiệu Nguyễn bắt tài thất đức, đại nghịch bất đạo, không cho xử lý hậu sự.”

Quan tuyên án thoáng dừng lập tức gật đầu xưng vâng, Chữ Thiệu Lăng đuổi người đi, quay đầu thấp giọng nói với Vương Mộ Hàn: “Dẫn mấy người trong Thừa Càn cung chú ý nhìn một chút, khi nào hoàng đế bắt người dậy liền để người đến báo cho ta, Chữ Thiệu Nguyễn là hài tử phụ hoàng thương yêu nhất, hiện giờ người đã không còn, ta phải tỉ mỉ kể lại kể lại cho phụ hoàng nghe.”

Vương Mộ Hàn đáp ứng, Chữ Thiệu Lăng lại nói: “Còn có... các ngự y cho phụ hoàng uống được rất ôn hòa, làm sao có thể trị bệnh? Được đồng sắc thuốc cho hoàng đế hiện giờ không phải người của chúng ta sao? Nói cho hân, lượng thuốc tăng gấp đôi, cho dù phải cạy miệng hân đổ vào cũng phải làm cho hoàng đế nhanh nhanh tỉnh lại.”

Vương Mộ Hàn thoáng do dự: “Chỉ là... sợ các nô tài uy được nhìn thấy sẽ nghi ngờ, trong Thừa Càn cung hiện tại mặc dù có không ít người là người của ta, nhưng không thiếu các lão nô tài của hoàng đế, làm như vậy... chỉ sợ có chút nguy hiểm, để người bắt được khuyết điểm của điện hạ truyền ra sẽ không tốt.”

“Không còn cách nào.” Chữ Thiệu Lăng cười lạnh, “Vừa nghe được trong cung, bắt đầu từ ngày mai là Chân tần chăm bệnh, truyền lời cho nàng, nàng tự mình sẽ biết nên làm thế nào.”

Vương Mộ Hàn hiểu được, gật đầu.

Hôm sau, chén thuốc của hoàng đế quả nhiên đặc hơn vài phần, bên trong còn có thêm vài thứ thúc giục được tính, Chân Tư nhẹ quấy đều chén thuốc, thầm cười lạnh, Chữ Thiệu Lăng thật sự thông minh, muốn hạ độc trong Thừa Càn cung rất không dễ dàng, nhưng muốn dùng một chén thuốc tăng gấp đôi hại người lại đơn giản hơn rất nhiều.

Chân Tư xuất thần nhìn nước thuốc trong chén lưu ly, ngày đó hoàng đế cũng là như thế này ra lệnh cho thái y đi, để cho bọn họ tùy ý tăng lên lượng thuốc, chỉ cần có thể bảo toàn hài tử trong bụng mình là được....

Hoàng đế biết rất rõ chính mình dùng những thứ được đó, lúc sinh sẽ có thể mất mạng, nhưng hắn vẫn ra lệnh cho thái y như thế, may mắn ngày đó chính mình trốn thoát quỷ môn quan, nhưng từ đó về sức khỏe lại không còn bao nhiêu....

Chân Tư ngồi trên tháp, nhìn gương mặt gầy yếu vàng như nền của hoàng đế, trong lòng lướt qua một tia khoái ý, phong thủy luân chuyển, hiện giờ mình cũng có cơ hội cho hoàng đế uống một chút “hảo dược”.

Chân Tư sai người nâng hoàng đế dậy, lại ở sau lưng hắn thêm vài cái gối mềm, Chân Tư dứt mấy lần đều không được, không kiên nhẫn gọi: “Hoàng thượng không thể không uống thuốc, như vậy làm sao có thể khỏe lại? Giúp bổn cung rót thuốc cho hoàng thượng...”

Chân Tư cũng không còn bộ dạng ôn hòa như lúc trước mặt hoàng đế, để hai ma ma đỡ hắn, chính mình nâng tay trái cạy hàm hoàng đế, tay phải nâng chén thuốc, trực tiếp đổ vào trong miệng hoàng đế, nước thuốc uống được một nửa, một nửa tràn ra, Chân Tư lạnh giọng: “Không thể lãng phí nhiều như vậy, sai được đồng lại sắc một chén đưa đến.”

Ma ma cúi đầu rời đi, Chân Tư cầm khăn tùy ý lau mặt hoàng đế, đột nhiên mỉm cười: “Hoàng thượng... nhanh tỉnh lại đi, thần thiếp rất chờ mong.”

Chân Tư cũng không sầu lo như phi tần khác, nàng hận hoàng đế không thể nhanh nhanh chết đi, chờ sau khi Chữ Thiệu Lăng đăng cơ mình mới có thể có hy vọng theo Lục hoàng tử xuất cung.

Chân Tư chăm bệnh so các phi tần khác cẩn thận tận tâm hơn nhiều, mỗi ngày cách hai canh giờ liền muốn uy một chén thuốc, quả nhiên chỉ một ngày sau, sắc mặt hoàng đế có chút hồng hào hơn bình thường, người bên ngoài không biết, còn cho rằng bệnh tình đã chuyển biến tốt, Chân Tư lại thầm cười lạnh, đồ biết bao nhiêu thuốc đi vào, sắc mặt làm sao có thể không tốt?

Chờ đến buổi chiều ngày hôm sau, mày hoàng đế khẽ nhúc nhích, đôi mắt mở ra lại nhắm, Chân Tư mừng rỡ, đẩy đẩy ma ma bên người thấp giọng: “Nhanh đi báo cho người của Thái tử, hoàng thượng sắp tỉnh lại.”

Ma ma liên tục gật đầu, lại vòng trở lại bên Chân Tư thấp giọng hỏi: “Kia... có muốn cũng báo cho Thái hậu không?”

Chân Tư mỉm cười: “Ma ma bị ngốc sao? Thái tử muốn cùng hoàng thượng nói chuyện riêng, gọi Thái hậu đến làm gì? Nhanh đi đi.”

Ma ma xoay người đi, Chân Tư tùy tiện đem chén thuốc trong tay đặt một bên, thầm cười lạnh, cũng có thể xem như chính mình tự tay đưa tiền hoàng đế, bởi vậy, nàng cùng hoàng đế, xem như không ai nợ ai.

Chân Tư xoay người trở về cung của mình, đem Thừa Càn cung để lại cho Chữ Thiệu Lăng sắp đến.

94. Chương 94

Khi Chữ Thiệu Lăng đến Thừa Càn cung, hoàng đế đã tỉnh rồi, Chữ Thiệu Lăng vừa đặt chân vào tấm điện đã nghe mùi thuốc đông y nồng đậm lan tràn trong không khí, Chữ Thiệu Lăng hơi nhú mày, Vương Mộ Hàn tiến lên đưa một tấm khăn cho hắn, thấp giọng: “Hai ngày này sớm tối đều rót thuốc đông y nên mùi có hơi nồng, lão nô lập tức đi sai người đốt huân hương thanh tẩy không khí.”

Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt: “Đem người không liên quan đều mang ra ngoài, đừng cản trở cô cùng phụ hoàng nói chuyện.”

Vương Mộ Hàn khom người: “Lão nô biết.”

Chữ Thiệu Lăng vào buồng trong tấm điện, hoàng đế đang tựa trên giường gọi người, Chữ Thiệu Lăng đến gần trầm giọng: “Phụ hoàng muốn cái gì, cứ việc nói cho nhi thần là được.”

Hai mắt hoàng đế đỏ bừng, cổ sức quay đầu nhìn ra bên ngoài, Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Sợ quấy rầy phụ hoàng thanh tịnh, vừa rồi nhi thần đã lệnh các nô tài lui xuống, phụ hàng có gì cần phân phó cứ nói với nhi thần.”

Hoàng đế há miệng thở dốc, lại không nói gì, Chữ Thiệu Lăng xoay người châm một chén trà đưa đến cho hoàng đế: “Đã lâu phụ hoàng không mở miệng, chắc sẽ khát, có cần uống trà không?”

Trong mắt hoàng đế tràn ngập đề phòng, Chữ Thiệu Lăng biết hắn tất nhiên sẽ không uống nước trà do chính mình đưa đến, tùy tay để lại một bên, nói: “Đã mấy tháng phụ hoàng không gặp nhi thần, không có gì muốn hỏi sao?”

Hoàng đế chỉ cảm thấy cả người khô nóng, cổ sức nhấc một góc chăn lên, giọng khàn khàn: “Xem ra... chiến sự Liêu Lương... đã ổn định?”

“Phụ hoàng có lẽ còn không biết đi? Hiện giờ đã không còn Liêu Lương.” Chữ Thiệu Lăng tùy ý ngồi xuống một cái ghế, lấy chén trà mình vừa châm kia chậm rãi uống, “Nhi thần giết sạch hoàng tộc Liêu Lương, cho nên Liêu Lương quốc trở thành tộc nhân tây di, hiện giờ bọn họ đã trên đường đến Vân Nam.”

Hoàng đế mở to mắt, cả giận: “Chuyện lớn như vậy! Người lại dám tự mình quyết định! Người... trong mắt người còn có trăm hay không?!”

“Đương nhiên không.” Chữ Thiệu Lăng buông chén trà, “Bất quá hiện giờ không phải chỉ có nhi thần không đem phụ hoàng để vào mắt, người khác cũng thế...”

Chữ Thiệu Lăng đứng dậy đến gần, chậm rãi nói: “Khi chúng ta rời Khách Lạp Tập Thập... dân chúng địa phương chạy đuổi theo quân đội, lại hướng về xe ngựa của nhi thần vừa quỳ lạy vừa hô to “Thê mã”, về sau khi thần hỏi người địa phương, bọn họ nói... “Thê mã” chính là thiên thần, tức là đế vương.”

Trong mắt Chữ Thiệu Lăng dẫn theo ý cười: “Đáng thương phụ hoàng chấp chính hai mươi năm cũng chưa từng được dân chúng biên cương triều bái, thì đã bị nhi thần đoạt đi trước rồi, lần này nhi thần một đường đi tới... nhìn thấy không ít người bất mãn với phụ hoàng, bọn họ đều đang ngóng trông nhi thần sớm ngày kế vị.”

“Nghịch tử!!” Hoàng đế bị Chữ Thiệu Lăng chọc giận đến sắc mặt đỏ bừng, lồng ngực giống như ổng bễ vang lên hồng học, “Người tùy ý làm bậy, người... người cho là chỉ cần làm như thế là có thể thu mua dân tâm sao?! Nằm mơ! Người...!”

“Đương nhiên không thể.” Chữ Thiệu Lăng nhàn nhạt nói, “Cho nên trước ngày đăng cơ sắp đến thần còn có rất nhiều việc phải làm, qua đến tháng sau, toàn bộ người tây di đều đến được Vân Nam, nhi thần sẽ cho bọn họ một mùa đông thích ứng khí hậu nơi đó, chờ đến đầu xuân năm sau, quan viên địa phương đã bắt đầu quản lý những nô lệ đó khai khẩn đất hoang, đến lúc đó nam cày ruộng nữ dệt vải, tận dụng triệt để sức lực dân tộc tây di, không đến hai năm sau, đất hoang phía nam sẽ hoàn toàn được cải tạo...”

Nói đến đây, Chữ Thiệu Lăng nhin không được mà chế giễu một câu: “Phụ hoàng biết rất rõ khí hậu phía nam vô cùng thích hợp canh tác, lại chậm chạp không bắt tay vào làm, vẫn luôn để một vùng rộng lớn kia

hoang vu, hiện giờ nhi thần giúp phụ hoàng một cái đại ân, giúp Đại Chử tìm đến không ít nô lệ, có đất, có người, đến lúc đó sẽ có rất nhiều lương thực....”

“Muốn cho lê dân bách tính tình nguyện quy phục, đầu tiên phải bảo đảm cái ăn cho bọn họ, lời này vẫn là phụ hoàng giáo dục nhi tử.” Chử Thiệu Lăng mỉm cười, “Phụ hoàng đều quên rồi sao? Không chỉ có lương thực, Hộ bộ, Lễ bộ, Công bộ, những nơi này nhi thần đều phải chỉnh sửa một lần. Lục bộ ở thời tiên đế là như thế nào? Hiện giờ lại thành mục nát rách rưới như vậy! Phụ hoàng lên ngôi liền lười quản lười làm, tùy ý hủ bại cầm quyền, nhi thần... đã sớm không chấp nhận được.”

Hoàng đế giận dữ mà cười: “A... không nghĩ đến người còn muốn làm minh quân...”

Chử Thiệu Lăng lắc đầu mỉm cười: “Phụ hoàng đánh giá cao nhi thần, nhi thần chỉ muốn làm một bạo quân, nhưng lại không thể giết người, mọi sự đều là vật cực tất phản, nhi thần muốn người khác sợ ta, cũng muốn người khác kính ta! Ba năm sau, nhi thần sẽ cho thiên hạ nhìn xem một Đại Chử hoàn toàn khác, một Đại Chử hùng mạnh có thể so với thịnh thế thanh hoa của Võ đế, như vậy...”

Chử Thiệu Lăng khẽ khép mắt, như vậy, quốc phú dân cường, vạn dân ủng hộ, cho mình có làm cái gì người khác cũng sẽ không thể dị nghị, chuyện hoàng đế nên làm hẳn đã làm, còn lại mình muốn làm cái gì... ai cũng sẽ không có tư cách lên tiếng!

Ngày đó Vương Mộ Hàn từng lấy chuyện của Đường Minh hoàng cùng Dương Ngọc Hoàn khuyên can Chử Thiệu Lăng, ngày đó Chử Thiệu Lăng đã suy nghĩ, nếu không phải An Sử gây họa, mọi người cũng sẽ không giận chó đánh mèo lên Vương Ngọc Hoàn, xưa nay phàm là hoàng đế vô năng, người khác liền muốn bắt người để vương ân sủng đến chỉ trích, nhưng nếu hoàng đế đó là một thịnh thế chi quân thì sao? Đến lúc đó người khác có muốn bắt bẻ cũng không tìm được chuyện để nói.

Bất quá những thứ này không cần phải nói với hoàng đế, Chử Thiệu Lăng thoáng thương hại nhìn người vừa qua khỏi tuổi bất hoặc (tuổi bốn mươi) đã mang thần sắc xế chiều, hẳn dù có nói ra, chỉ sợ hoàng đế cũng sẽ không hiểu được.

Bên ngoài được đồng đem thuốc vừa sắc xong đưa vào, trên khay còn có một bát súp đặt bên cạnh chén thuốc, Chử Thiệu Lăng cầm chén thuốc đi đến nhân nhạ nói: “Phụ hoàng nên uống thuốc...”

Hoàng đế không kiên nhẫn lắc đầu: “Trẫm không uống!”

Chử Thiệu Lăng buông chén thuốc, vừa muốn để đồng đi xuống, hoàng đế lại nhìn bát súp trên khay: “Chờ đã... đem, đem bát súp kia... lấy lại đây cho trẫm.”

Chử Thiệu Lăng vừa muốn đi đến, hoàng đế lại nói: “Người đừng chạm vào... để hắc cầm lại đây...”

“Ha hã.... Người khác ngầm nói nhi thần là độc xà, chẳng lẽ phụ hoàng còn tưởng thật?” Chử Thiệu Lăng nhìn bộ dáng hoàng đế như đứng trước kẻ thù, không khỏi bật cười, “Trên tay nhi thần lại không có độc, phụ hoàng sợ cái gì?”

Hoàng đế không để ý đến Chử Thiệu Lăng, nhận lấy bát súp liền vội vàng uống, Chử Thiệu Lăng thầm cười lạnh, hoàng đế bị Chân Tư nhồi một bụng thuốc thang, hiện giờ còn muốn uống súp, cũng không khác tự tiến mạng cho lắm.

Hoàng đế đâu biết chuyện này, hiện tại hẳn miệng khô lưỡi khô, lại còn chột dạ, chỉ muốn uống bát súp tẩm bổ nguyên khí, Chử Thiệu Lăng cũng không muốn nói nhiều, sau khi hoàng đế uống xong bát súp, đột nhiên nắm chặt tay được đồng, trầm giọng quát: “Nhanh.... Đi gọi người đến! Gọi người của trẫm đến! Người tên gì? Chờ sau khi trẫm giải quyết nghịch tử này, người muốn cái gì trẫm cũng...”

“Nếu hoàng thượng dùng xong, nô tài xin phép lui xuống.” Được đồng tránh khỏi tay hoàng đế, thu thập chén bát đặt lên khay đi ra ngoài, lúc đến bên cạnh Chử Thiệu Lăng còn cung kính cúi người, “Nô tài lui xuống, điện hạ có việc gì cần phân phó lại gọi nô tài.”

?

Chử Thiệu Lăng nhân nhạ thưởng thức hoàng đế giận dữ: “Không có gì, cô muốn tâm sự cùng hoàng đế một lát, không được để cho ai tiến vào.”

Được đồng khom người: “Vâng.”

Trong đại diện chỉ còn lại phụ tử hai người, Chữ Thiệu Lăng lười tiếp tục lãng phí thời gian, đứng dậy lạnh nhạt nói: “Quên nói cho phụ hoàng, hôm trước khi thần đã xử lý Chữ Thiệu Nguyễn, giống như mẫu phi hấn, ba thước bạch lăng về cửu tuyền, nghe nô tài hành hình nói... trước khi chết Chữ Thiệu Nguyễn luôn miệng mắng nhi thần, cái này cũng thôi, hấn còn nguyên rửa phụ hoàng không ít, ngôn từ thật sự rất dung tục, nhi thần nhìn nếu không nói nên lời...”

Hai mắt hoàng đế đỏ lên, cả giận: “Đều chết? Người lại...”

“Phụ hoàng quên rồi? Chữ Thiệu Nguyễn dâng cho phụ hoàng một đĩa trái cây có độc, chính vì thứ độc đó mà khiến cho phụ hoàng liệt giường không dậy nổi a.” Chữ Thiệu Lăng sợ hoàng đế đã đăng trí, tốt bụng nhắc nhở một câu, “Quả nhiên là nhi tử phụ hoàng yêu thương nhất, hiểu rõ nhất, khi bị giam lỏng còn không quên phụ hoàng, mấy trái bồ đào suýt nữa lấy luôn mệnh phụ hoàng đó.”

Hoàng đế sững sốt, hấn ốm đau nhiều tháng, trí nhớ đã có chút mờ mịt, hiện giờ bị Chữ Thiệu Lăng nhắc cho nhớ lại chuyện lúc trước, rốt cuộc nhớ lại, hoàng đế vừa ăn súp xong, lại phát giận, chỉ cảm thấy máu cả người đều sôi lên, ngực đau đớn vô cùng, mũi nóng lên, vừa chạm chỉ thấy một mảnh đỏ tươi!

“Ai...” Chữ Thiệu Lăng chán ghét nhú mày, “Phụ hoàng ít nổi giận lại đi, nhìn máu chảy đầm đìa như vậy rất khó xem.”

Trong mũi hoàng đế không ngừng chảy máu, hoàng đế vừa giận lại sợ, hô lớn gọi người, Chữ Thiệu Lăng miễn cưỡng ngồi xuống một bên ghế, tiếp tục nói: “Có đôi khi nhi thần thật sự không hiểu, rốt cuộc vì sao phụ hoàng lại thích Lệ tần? Chỉ vì khuôn mặt nàng so mẫu thân ta diễm lệ hơn vài phần? Nàng có đoan trang như mẫu hậu ta sao? Nàng có khí độ tao nhã như mẫu hậu ta sao? Một nữ nhân lên không được mặt bàn, thế mà người sủng nàng nhiều năm như vậy, cuối cùng lại thiếu chút nữa bị mẫu tử bọn họ hại chết...”

Chữ Thiệu Lăng chính mình nói cũng cảm thấy thật khó tin, lắc đầu bật cười: “Thật sự là thiên hạ rộng lớn, thứ gì cũng có.”

Hoàng đế càng nghe, lửa giận càng lớn, giấy dựa muốn đứng lên, Chữ Thiệu Lăng lại không hề động dậy, hoàng đế dùng sức bật lên lại ngã ra đất, run rẩy nửa ngày không đứng dậy được, cổ họng nghẹn ngào nói không rõ lại vẫn quát lớn: “Người... về sau người cũng sẽ...”

Chữ Thiệu Lăng bỏ ngoài tai, chỉ một mực bình tĩnh nhìn ohàng đế giấy dựa trên đất như cá ra khỏi nước....

Hoàng đế trên đất giấy dựa một lúc liền bất động, Chữ Thiệu Lăng đến gần nhìn nhìn, trong mũi hoàng đế không ngừng trào máu, ngực vẫn còn khê phập phồng, Chữ Thiệu Lăng xoay người đi ra tầm điện.

Ở ngoài, Vương Mộ Hàn đến gần khom người: “Mấy lão nô tài của hoàng đế đều đã bị lão nô sai người trông giữ, có muốn trực tiếp...”

“Chỉ giải quyết những người kia làm sao được?” Chuyện hôm nay ở Thừa Càn cung, tuyệt đối không thể để người khác biết đến, Chữ Thiệu Lăng lạnh nhạt nói, “Canh chừng kỹ nơi này, không được để bất kỳ ai đi vào, chờ thêm... một canh giờ nữa có lẽ cũng xong rồi, đến lúc đó chỉ nói cung nhân Thừa Càn cung hầu hạ không chu đáo, đem toàn bộ tâm phúc của hoàng đế xử tử, còn lại cung nhân đều cho hồi hương, vĩnh viễn không dùng đến.”

Vương Mộ Hàn cúi đầu: “Nô tài hiểu được.”

Chữ Thiệu Lăng quay đầu mắt lạnh nhìn thoáng qua lại xoay người đi, không mất bao nhiêu thời gian nữa, hoàng đế liền sẽ đi gặp Lệ tần cũng Chữ Thiệu Nguyễn, ân oán của bọn họ cứ để bọn họ cùng nhau tranh cãi đi.

Chữ Thiệu Lăng trước một bước xuất cung, đem chính mình làm thành trong sạch, lúc tin hoàng đế qua đời truyền đến, Chữ Thiệu Lăng cùng Vệ Kích đang ở Bạch Thủ lâu trong Tần Vương phủ ngắm tuyết đầu mùa, nô tài truyền tin khóc rống: “Hoàng thượng... hoàng thượng đã băng hà vào canh ba giờ Tuất hôm nay...”

Chữ Thiệu Lăng buông chén rượu bạch ngọc trong tay, không nhanh không chậm lên tiếng: “Không phải nói là bệnh tình chuyển biến tốt sao? Hôm nay giờ Dậu cô còn đến thỉnh an, lúc đó còn không có việc gì,

như thế nào đột nhiên xảy ra chuyện?”

Nô tài kia cúi đầu nức nở: “Hai ngày nay đúng là có chuyển biến tốt, nhưng hôm nay sau khi hoàng thượng tỉnh dậy đã uống một bát súp, thái y nói nguyên nhân là vì bát súp này, sức khỏe hoàng đế rất yếu, hỏa tính lại nhiều, khi đó uống bát súp cơ bản là đòi mạng a....”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Người đi đi, cô lập tức hồi cung.”

Nô tài kia dập đầu đi rồi, Vệ Kịch đứng dậy đến gần Chử Thiệu Lăng, không biết nên nói cái gì, chỉ giúp Chử Thiệu Lăng chỉnh lại hồ cừ, thấp giọng: “Thần cùng theo điện hạ vào cung.”

Chử Thiệu Lăng quay đầu nhìn hoa tuyết bay loạn ngoài trời, đột nhiên nói: Biết không, còn có một tháng là đến mười hai tháng chạp....”

Vệ Kịch gật đầu: “Ngày giỗ của Lăng hoàng hậu, thần biết.”

Chử Thiệu Lăng nở nụ cười: “Không ngờ người lại nhớ kỹ.... Hoàng đế chết, xem như tể lệ ta dâng cho mẫu hậu đi, mẫu hậu ta là nữ nhân tốt đẹp nhất thiên hạ này, đáng tiếc hoàng đế lại không biết trân trọng nàng, sau khi tìm mọi cách lợi dụng liền vứt bỏ, hiện giờ mẫu hậu trên trời có linh thiêng, rốt cuộc đã có thể yên nghỉ.”

Không chỉ dành cho Lăng hoàng hậu, này cũng xem như là một đại lễ cho chính mình, ba năm giữ hiếu này, hẳn nhận.

95. Chương 95

Sau khi Vương Mộ Hàn nhận được tin vội vàng đem bạch y (quần áo trắng dành cho tang lễ) đã sớm chuẩn bị đưa đến, hai người trực tiếp ở Bạch Thủ lâu thay đổi xiêm y, không chậm trễ lập tức lên xe ngựa vào cung.

Trên xe ngựa hai người không nói chuyện, không bao lâu sau, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng chuông, Vệ Kịch theo phản xạ nhìn ra ngoài, Chử Thiệu Lăng nắm lấy tay Vệ Kịch: “Sau khi hoàng đế băng hà, các chùa miếu trong hoàng thành phải đánh ba vạn tiếng chuông, có lẽ vừa rồi mới nhận được tin.”

Vệ Kịch gật đầu, từng tiếng chuông liên tiếp vang lên, trong lòng Vệ Kịch không khỏi có chút hốt hoảng, hoàng đế qua đời, rốt cuộc Chử Thiệu Lăng được đăng cơ đúng không?

Chử Thiệu Lăng làm hoàng tử thật rất không dễ dàng, Vệ Kịch kỳ thật luôn ngóng trông Chử Thiệu Lăng sớm ngày có thể đăng cơ, sau khi đăng cơ ít nhất sẽ không lại phải đối diện với vô cùng vô tận âm toán cùng âm mưu, nhưng hiện giờ đến khi Vệ Kịch đạt được mong muốn, trong lòng lại cảm thấy trống vắng, Chử Thiệu Lăng yên lặng nhìn vào mắt Vệ Kịch, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Người yên tâm đi, trước kia thế nào, về sau cũng sẽ đối với người như thế, sau khi đăng cơ ta chỉ có thể càng đối tốt với người.”

Trong lòng Vệ Kịch ảm áp, cúi đầu thấp giọng: “Thần biết, chỉ là... vừa nghĩ đến điện hạ sẽ lập tức trở thành hoàng đế, thần nhất thời có chút không phản ứng kịp.”

“Này thì có cái gì không phản ứng kịp.” Một tay Chử Thiệu Lăng đặt lên lưng Vệ Kịch, kéo người vào lòng, “Trước kia nhiều lần ủy khuất người, về sau sẽ không, về sau... người muốn cái gì, ta đều có thể cho người cái đó.”

Vệ Kịch lắc đầu: “Thần không muốn như thế nào, chỉ cần có thể hầu hạ bên cạnh điện hạ, thần đã thỏa mãn.”

Chử Thiệu Lăng nghe thế, cúi đầu khẽ hôn ấn đường Vệ Kịch, không bao lâu sau xe ngựa đến Thần Võ môn, Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch xuống xe ngựa, lại bước lên kiệu, đoàn người trực tiếp đến Thừa Càn cung, đến trước cửa Thừa Càn cung, Chử Thiệu Lăng mắng cao thấp cung nhân một hồi, dựa theo lúc trước nói

với Vương Mộ Hàn, toàn bộ bị bịt miệng mang đi, sau khi Vương Mộ Hàn sai người đưa các cung nhân đi mới trở về khom người hỏi: “Điện hạ, vài đại ngự y chuyên bắt mạch cho hoàng đế kia... nên xử trí thế nào?”

Cung nhân đem tang phục đưa đến, Chử Thiệu Lăng giang tay để Vệ Kích giúp hẩn mặc tang phục, quay đầu nhìn vài lão ngự y quỳ ngoài mái hiên, lạnh nhạt nói: “Bất súp kia là hoàng đế tự mình muốn uống, làm sao lại liên can đến ngự y? Đừng làm liên lụy người vô tội.”

Vương Mộ Hàn hiểu được, gật đầu: “Vâng.”

Các ngự y nghe lời Chử Thiệu Lăng nói, tâm tình vẫn luôn sợ hãi lúc này mới thoáng thả lỏng, thiên ân vạn tạ rời đi.

Chử Thiệu Lăng tiếp nhận dải bạch lăng Vệ Kích đưa cho hẩn buộc trên trán, xoay người quỳ xuống, đám người Vệ Kích cũng quỳ theo, Chử Thiệu Lăng lạy ba lạy, đứng dậy nhìn nền trắng cùng ngọn đèn trong tấm điện thoáng xuất thần, lúc này, hẩn là hoàng đế đã gặp Lệ tần cùng Chử Thiệu Nguyên đi, ha ha.... Ba người này gặp mặt nên có bao nhiêu thú vị, khóe miệng Chử Thiệu Lăng tràn ra một tia cười lạnh, còn chưa đủ, vẫn còn thiếu một người.

Một lát sau, Tôn ma ma đỡ Thái hậu đi đến, cho dù trong lòng Thái hậu đã sớm chuẩn bị tâm lý, hiện giờ tận mắt thấy di thể hoàng đế vẫn nhin không được cảm xúc suýt hôn mê. Chử Thiệu Lăng vội vàng đứng dậy đỡ lấy Thái hậu, Thái hậu ôm mặt nghẹn ngào: “Hoàng đế....”

Chử Thiệu Lăng sai người đem phòng phía tây tấm điện thu dọn dều Thái hậu đi qua, Thái hậu ngồi trên ghế khóc lớn: “Ai gia đã gây nên nghiệt gì.... Đầu tiên là Hoàng hậu, bây giờ là hoàng đế, lại để ai gia hai lần người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, để cho ai gia cũng đi đi thôi....”

“Hoàng tổ mẫu không thể nói như vậy....” Chử Thiệu Lăng cầm khăn nhẹ lau nước mắt cho Thái hậu, ôn nhu khuyên nhủ, “Phụ hoàng lay lắt trên giường bệnh nửa năm, hiện giờ dầu hết đèn tắt, cũng là một loại giải thoát.”

Trong lòng Thái hậu nhin không được xót xa: “Ai gia chỉ có một đứa con là hoàng đế, hẩn đều đi rồi, ai gia làm sao sống nổi, tiên đế a.... Ai gia giúp người bảo hộ đứa con này cả đời, hiện giờ hoàng đế đã đi rồi, người cũng mang ai gia đi đi thôi, cũng mang ai gia đi đi thôi....”

“Hoàng tổ mẫu vẫn còn con mà....” Chử Thiệu Lăng nắm tay Thái hậu, nhẹ giọng, “Còn có Tôn nhi ở đây, Hoàng tổ mẫu chỉ nhớ mỗi phụ hoàng, lại quên tôn nhi sao? Cho dù là vì tôn nhi, Hoàng tổ mẫu cũng không nên nói lời như thế....”

Chử Thiệu Lăng nhận lấy chén trà Tôn ma ma đưa lên đặt vào tay Thái hậu: “Tôn nhi còn trông cậy vào Hoàng tổ mẫu chỉ bảo tôn nhi đây....”

“Người còn cần ai gia nhắc nhở cái gì....” Thái hậu nghe Chử Thiệu Lăng khuyên giải nửa ngày, cảm xúc trong lòng mới thoáng bình ổn, tiếp nhận chung trà uống một ít, thấp giọng nức nở, “Hoàng đế vẫn luôn khiến ai gia thương tâm, vốn cho rằng sẽ không khó chịu như vậy, nhưng... cho dù không tốt cũng là nhi tử của ai gia a, hoàng đế....”

Chử Thiệu Lăng nhẹ nhàng lau nước mắt cho Thái hậu, nhẹ giọng: “Tâm từ mẫu của Hoàng tổ mẫu có ai không biết đâu, về sau cũng không thiếu chuyện còn trông chờ Hoàng tổ mẫu xem xét, không thể quá mức bi thương mà tổn hại thân mình.”

Tôn ma ma hợp thời xen vào: “Đúng a, một năm này sức khỏe của Thái hậu càng lúc càng kém, không thể không chú ý như vậy.”

Thái hậu gật đầu, nước mắt lại rơi, Chử Thiệu Lăng lại không ngừng khuyên giải an ủi, một cung nhân từ ngoài tiến vào, thấp giọng: “Bẩm Thái hậu, bẩm Thái tử, tôn thất hoàng thân cùng các vị đại thần nội các đều đã tiến cung, Vương đại nhân khiến nô tài hỏi một chuyện quan trọng di chiếu của hoàng đế hiện tại ở nơi nào, có phải nên cầm ra đọc cho các vị tôn thất cùng các đại nhân hay không?”

Thái hậu lau khóe mắt thấp giọng hỏi: “Trước khi Hoàng đế đi... có để lại di chiếu không?”

Chử Thiệu Lăng trấn an: “Đã sớm chuẩn bị, Vương Mộ Hàn....”

Vương Mộ Hàn hai tay nâng chiếu thư giả dâng lên, Chử Thiệu Lăng mở ra đưa cho Thái hậu nhìn trước, Thái hậu thấy có bút tích của Phùng Đại học sĩ, bên trên còn có đại ấn của hoàng đế, cũng không có gì sai sót, Thái hậu yên lòng gật đầu: “Có di chiếu là tốt rồi, nhanh sai người đi đọc di chiếu, khiến cho bọn họ biết trước khi ra đi hoàng đế vẫn lựa chọn Thái tử, việc này trăm triệu không thể chậm trễ, không nên để người có tâm tư lấy là đầu đề.”

Vương Mộ Hàn khom người đáp ứng, lại hỏi: “Hoàng thất ở ngoài còn có Tứ hoàng tử, có cần phái người đi đón Tứ hoàng tử trở lại?”

Nói đến Chử Thiệu Dương, sắc mặt Thái hậu thoáng tối lại, hài tử đó nàng cũng đã từng rất yêu thương, lại không nghĩ đến hẳn tâm tư độc ác, đoạn tuyệt tình nghĩa với Chử Thiệu Lăng, Thái hậu nhìn Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng lạnh nhạt dặn dò: “Tất nhiên phải làm, thông tri Lễ bộ lập tức an bài người đi Bình Vực đón Chử Thiệu Dương trở về.”

Vương Mộ Hàn gật đầu rời đi.

Chử Thiệu Lăng xoay người ngồi xuống nắm tay Thái hậu, nhẹ giọng: “Chuyện ở đây giao cho tôn nhi là được, có các thúc bá trong tôn thất giúp đỡ, có lẽ cũng sẽ không có việc gì ngoài ý muốn, mấy ngày nay sức khỏe Hoàng tổ mẫu không tốt, vẫn nên trở về Từ An điện thôi, có chuyện gì tôn nhi sẽ tự mình đi hỏi Hoàng tổ mẫu.”

Tâm tình Thái hậu nhẹ nhàng hơn một ít, gật đầu: “Ai gia sai người thu dọn Bích Đào uyển, mấy ngày nay người ở lại Bích Đào uyển nghỉ ngơi đi.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu đáp ứng, đứng dậy nâng Thái hậu, đỡ người đến trong kiệu mới trở lại, Vương Mộ Hàn đã làm xong mọi việc bên ngoài tiến vào báo cáo: “Di chiếu đã đọc, không có nhiều loạn gì xảy ra, các hoàng thân chuẩn bị tiến đến hành lễ với Thái tử, có muốn chuẩn bị hương án hay không...”

“Không cần.” Chử Thiệu Lăng khoát tay, “Sai người sắp xếp lại chính điện Thừa Càn cung, đem bọn họ mời đến, trước tiên lo tể điện hoàng đế, còn chưa có đăng cơ đâu, những thứ kia không cần gấp gáp chuẩn bị.”

Vương Mộ Hàn tuân lệnh, trước tiên cất kỹ di chiếu mới đi ra ngoài tiếp đón người của hoàng thất, Vệ Kịch tiến lên, thấp giọng nói: “Điện hạ... thần không tiện ở trong ngày, không bằng đi theo cấm vệ trước lui ra ngoài...”

“Người ở đây không tiện, đi ra ngoài đừng theo bọn thị vệ thì sẽ tiện sao?” Chử Thiệu Lăng khẽ nhếch môi, “Vệ Quốc công, nhớ kỹ thân phận hiện tại của người, bất quá là vài hoàng thân quốc thích, không thể so người tôn quý hơn.”

Chử Thiệu Lăng vừa nói xong, Vương Mộ Hàn đã dẫn người tiến vào, những người trong hoàng tộc vừa thấy Chử Thiệu Lăng đã tam quỳ cửu khấu tỏ rõ thần phục, Chử Thiệu Lăng sai cung nhân nâng người dậy, thấp giọng: “Hoàng đế vừa mới ra đi, tuy rằng có di chiếu, cô cũng không dám cuống vọng chuyên quyền, tang sự còn phải hy vọng các vị thúc bá giúp đỡ.”

Mọi người liên tục nói không dám, có vài người nhịn không được nhìn về phía Vệ Kịch ở sau lưng Chử Thiệu Lăng, phượng mẫu Chử Thiệu Lăng khẽ liếc, những người kia vội vàng cúi đầu, Chử Thiệu Lăng sai người đem tang phục chuẩn bị cho các tôn thất đưa đến, chính mình dẫn đầu đi vào tẩm điện Thừa Càn cung quỳ trước linh cữu.

Giờ Sửu, Lễ bộ Thượng thư mang theo chúng quan viên tiến cung, sau khi cúi lạy Chử Thiệu Lăng liền đi phủ Nội Vụ cùng các đại tổng quản thương lượng tang sự, giờ Dần, các quan viên trong thành cùng cáo mệnh cũng lần lượt tiến cung, đứng hầu ngoài Bảo Hòa điện, Chử Thiệu Lăng ngồi kiệu đến gặp, lại lệnh Vương Mộ Hàn sai người đưa các cáo mệnh phụ nhân đi gặp Thái hậu, sau khi tiếp đón chúng quan viên, Chử Thiệu Lăng lại trở về thương lượng công việc cùng người của Lễ bộ, chờ đến khi ánh mặt trời hiện lên, lệnh cung nhân đưa di thể hoàng đế đến chính điện Thừa Càn cung, trong thời gian đó, Chử Thiệu Lăng đi đâu cũng đem theo Vệ Kịch.

Chờ đến khi tất cả đều sắp xếp xong đã là giờ Tỵ, hoàng thất cùng trọng thần đầu đến thiên điện, chỉ để Chử Thiệu Lăng cùng Chử Thiệu Tùy ở lại nơi này, còn có Lục hoàng tử Chử Thiệu Hàm được bà vú ôm

quỳ trước linh cữu, Chử Thiệu Hàm đột nhiên khóc, bà vú đỡ không được, Chử Thiệu Lăng nghe phiến, thấp giọng: “Lão Lục còn quá nhỏ không cần để ý chuyện này, đưa hấn về trước Vĩnh Phúc cung đi.”

Bà vú của Lục hoàng tử vốn đã rất xót xa đau, nghe vậy liền khom người ôm Lục hoàng tử lui xuống, Ngũ hoàng tử nhin không được quay đầu nhìn nhìn, xoa xoa ánh mắt đỏ hồng, Chử Thiệu Lăng thầm cười, trầm giọng: “Một sao?”

Chử Thiệu Tùy vội vàng lắc đầu, tuy hấn còn nhỏ tuổi đã được mẫu phi Thục phi dạy dỗ không ít, biết trước mặt Chử Thiệu Lăng trăm triệu không thể vô lễ, Chử Thiệu Tùy quỳ thẳng thân mình, cung kính trả lời: “Thưa Đại ca, thần đệ không mệt.”

Chử Thiệu Lăng khoát tay áo: “Từ tối hôm qua bị ép buộc đến giờ, làm sao có thể không mệt, bà vú của người đang ở bên ngoài, đi ra tìm nàng đi thôi, chờ đến có chuyện sẽ gọi người.”

Chử Thiệu Tùy bản năng cảm thấy nên quỳ ở đây, nhưng trong lòng rất muốn trở về, lại không dám không nghe lời Chử Thiệu Lăng nói, dập đầu vài cái mới đi, trong đại điện trống rỗng chỉ còn một mình Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng nhìn bài vị của hoàng đế trên hương án, cười khẽ, hoàng đế để lại sáu hoàng tử, cuối cùng, người cho hấn quỳ linh lại chỉ có một mình mình, quả thật rất châm chọc.

Trong Tây Thiên điện ở Thừa Càn cung quỳ một hàng cung phi cáo mệnh, một mảnh khóc than, Thái hậu ngồi ở ghế trên lặng lẽ rơi lệ, các phi tần không ngừng an ủi, đang lúc bị thương, chỉ thấy Ngũ hoàng tử Chử Thiệu Tùy đi đến, Thục phi vội vàng đi đến nắm tay hấn, sau khi Chử Thiệu Tùy đi ra chính điện, không tìm thấy bà vú của mình, mơ mơ màng màng liền lạc vào thiên điện, nhìn thấy Thục phi liền ôm chân nàng “oa” một tiếng khóc lên, Thục phi nhìn thấy, sợ người khác nói Chử Thiệu Tùy không hiểu quy củ, vội nhẹ giọng mắng: “Làm sao không ngoan ngoãn quỳ trong điện? Phụ hoàng người đi, không phải người làm quỳ sao?”

“Đại ca nói ta đi về trước...” Chử Thiệu Tùy khóc đánh nấc, “Ta không tìm được bà vú, mẫu phi...”

Đang loạn thì bà vú của Chử Thiệu Tùy vội vàng đi đến, vừa rồi nàng canh giữ ở ngoài điện đột nhiên cảm giác trong bụng khó chịu, chỉ đi ra ngoài một chút, không nghĩ đến Chử Thiệu Tùy lại đi ra, Thục phi giận dữ, nhìn xung quanh liền nắm bà vú kéo ra ngoài, tát bà vú một cái, đè thấp giọng mắng: “Nô tài muốn chết! Hôm nay là ngày gì, không cẩn thận nhìn Tùy nhi còn đi chỗ khác làm cái gì?!”

Bà vú kia vội vàng khóc nói là không chú ý, Thục phi còn muốn tiếp tục đánh, Tôn ma ma đi đến thấp giọng: “Thái hậu nương nương nói, Ngũ hoàng tử còn nhỏ, một đêm không ngủ không chịu được cũng là bình thường, tiểu hài tử muốn thức cũng thức không nổi, trước để cho người đưa Ngũ hoàng tử trở về Phụng Tê cung nghỉ ngơi một hồi đi.”

Thục phi liền tục tạ ơn, sai người nhanh đưa Ngũ hoàng tử trở về, Thái hậu ngồi trong Thiên điện thở dài, quay đầu nói với Chân Tư: “Tùy nhi đều chịu không được, đừng nói chỉ là Hàm nhi, người ôm Hàm nhi trở về Vĩnh Phúc cung đi, để người trông nom cẩn thận, bên ngoài tuyết lớn như vậy, đừng để bị đông lạnh.”

Chân Tư đã ngóng trông lời này từ lâu, vội vàng lau nước mắt trên mặt gạt đầu rồi đi.

Trong chính điện, Chử Thiệu Lăng đang nhắm mắt dưỡng thần, Chân Tư được nha hoàn đỡ vào lại không thấy Lục hoàng tử, Chử Thiệu Lăng quay đầu nhìn Chân Tư: “Đến tìm lão Lục?”

Chân Tư gạt đầu, Chử Thiệu Lăng lạnh nhạt nói: “Lão Lục vẫn khóc không ngừng, cô đã lệnh bà vú đưa hấn trở về Vĩnh Phúc cung.”

Chân Tư buông mi mắt: “Đa tạ Thái tử thông cảm.” Chử Thiệu Lăng quay đầu không lại nói, Chân Tư đi ra ngoài, vừa ra khỏi đại điện lại trở lại. Vốn nàng cũng không muốn trước mặt hoàng đế hỏi Chử Thiệu Lăng những lời này, nhưng cơ hội có thể cùng Chử Thiệu Lăng một chỗ rất khó có được, Chân Tư cần môi, thấp giọng: “Bổn cung có vài chuyện muốn hỏi Thái tử một chút.”

Chử Thiệu Lăng gạt đầu: “Người hỏi.”

“Chuyện lúc trước bổn cung không muốn nói thêm, Chân gia vốn có thù oán sâu nặng với Thái tử, trước khi vào cung bổn cung đã mơ hồ thấy được tương lai của Chân gia, bất quá.... Không nghĩ lại được Thái tử cùng Thái hậu thương xót, lại để cho một nhà bổn cung có thể còn sống, bổn cung vô cùng cảm kích.”

Chân Tư hơi hơi cúi người, “Bổn cung chịu ân đức của Thái tử, đương nhiên phải hồi báo, hồi báo thứ gì cũng không cần nhiều lời, về sau... lúc Thái tử cần dùng đến bổn cung, chỉ cần phân phó là được, bổn cung chỉ hy vọng...”

“Chỉ hy vọng sau khi Lục hoàng tử thành niên, Thái tử có thể tùy ý chọn một chỗ đất phong ban ân thưởng cho Lục hoàng tử, cho bổn cung theo Lục hoàng tử đi đất phong, làm cho mẫu tử chúng ta có thể sống được vài ngày an ổn.” Chân Tư nâng mắt nhìn Chử Thiệu Lăng, “Bổn cung cam đoan, một mạch của Lục hoàng tử, trọn đời sẽ không lại kết hôn quý tộc, sẽ không lại gây nên sóng gió gì.”

Chử Thiệu Lăng trầm mặc nhìn Chân Tư, một lúc lâu mới nói: “Không cần chờ đến lúc lão Lục thành niên, chờ đến khi hắn mười tuổi là được, nếu như mười năm này các người vẫn yên phận, ta sẽ tự chọn một nơi tốt ban cho hắn, đến lúc đó người cũng có thể đưa phụ mẫu đi theo, chỉ có một điều, sau khi đi không được lại bước vào hoàng thành một bước, cả đời này cô không muốn lại nhìn thấy người Chân gia.”

Chân Tư trăm triệu lần không nghĩ đến Chử Thiệu Lăng sẽ phá lệ khai ân như vậy, mừng rỡ liên tục nói: “Vâng, vâng.... Chỉ cần có thể xuất cung....”

Chử Thiệu Lăng quay đầu đi, Chân Tư vui sướng đi ra đại điện, lại chạm mặt Vệ Kích đang ôm một túi vải đi vào.

Vệ Kích thấy Chân Tư vội vàng lui về bên phải một bước, khom người: “Thỉnh an Chân tần nương nương.”

Chân Tư dừng một lát, gật đầu nói: “Vệ... Vệ Quốc công hảo.”

Vệ Kích gật đầu đi vào đại điện, hôm nay tuyết càng rơi càng dày, thời tiết cũng rất lạnh, Vệ Kích sợ Chử Thiệu Lăng mặc xiêm y đơn bạc, đặc biệt trở về Bích Đào uyển một chuyến lấy áo khoác.

Chân Tư lẳng lẳng đứng ngoài cửa điện, chỉ nghe được thanh âm từ bên trong truyền đến....

“Bên ngoài lạnh như thế người chạy lung tung làm gì?! Tuyết vừa trơn vừa trượt, ngã thì làm sao?!”

“Thần... thần sợ điện hạ lạnh....”

“Ta lạnh người không lạnh? Nhìn tay người bị đông thành cái gì, lại muốn ta mắng đúng không? Mặc vào....”

“Điện hạ, đây là thần lấy cho điện hạ, không....”

“Nghe lời, trước mặc vào.... Giày có ướt hay không?”

“Không ướt....”

“Nương nương, nương nương....” Nha hoàn bên cạnh nhỏ giọng gọi Chân Tư, “Chúng ta trở về Vĩnh Phúc cung?”

Chân Tư phục hồi tinh thần, gật đầu: “Ừ, trở về xem Lục hoàng tử.”

Chân Tư vịn tay cung nhân lên kiệu, hôm nay nàng đã có được hứa hẹn của Chử Thiệu Lăng, thứ này là quan trọng nhất, so với một tia lo lắng hư vô mờ mịt trong cung cấm lạnh băng, chính nàng chỉ có thể trông cậy vào người đang ngủ trong Vĩnh Phúc cung kia, huyết mạch của nàng.

Nhớ đến đối thoại vừa rồi nghe được, Chân Tư không khỏi bật cười, từ lâu đã nghe nói Thái tử cùng Vệ Quốc công ở chung hòa hợp, trăm nghe không bằng một thấy, quả nhiên là như vậy, như thế, rất tốt.

Trong chính điện, Vệ Kích khoác áo khoác ngồi trên nhuyễn tháp, Chử Thiệu Lăng ôm hắn từ phía sau, không bao lâu hai người đều ấm áp trở lại, Chử Thiệu Lăng cúi đầu hôn hôn mặt nghiêng của Vệ Kích, Vệ Kích rụt đầu vào áo khoác....

96. Chương 96

Đại tuyệt bay lả tả không ngừng, buổi chiều sau khi đốt ba lần tiền giấy, Chữ Thiệu Lăng lệnh mọi người tự đi dùng bữa, vì biểu hiện thương tâm, bữa cơm này Chữ Thiệu Lăng cùng các hoàng tử cũng không thể ăn, Chữ Thiệu Lăng như trước đuổi Ngũ hoàng tử cùng Lục hoàng tử trở về, chính mình quỳ gối trước bài vị hóa vàng.

Vệ Kịch là Quốc công, phải theo Vệ Chiến dùng bữa cùng nhau, sau khi các quan cùng cáo mệnh phu nhân đều xuất cung, chỉ còn lại Vệ Chiến cùng Phúc Nghi công chúa, Vệ Kịch mới có thể đi tìm Vương Mộ Hàn.

“Vệ đại nhân không cần quá lo lắng...” Vương Mộ Hàn nhìn xung quanh một vòng, kéo Vệ Kịch đến một bên thấp giọng, “Nói là không dùng bữa, nhưng làm sao có thể thật sự không ăn không uống nha? Chưa cần đại nhân nói, không đến giờ Tuất sẽ có các hoàng thân đi thỉnh cầu Thái tử dùng bữa.”

Vương Mộ Hàn nhẹ giọng cười: “Đây là quy củ của hoàng gia, Thái tử dù sao cũng phải chịu đói một lúc, sau khi để các hoàng thân khuyen nhủ vài lần mới dùng một ít thức ăn, nếu không thì làm sao có thể chứng tỏ Thái tử đối với hoàng thượng rất có hiếu đâu?”

Vệ Kịch không nói gì, không nghĩ đến chuyện gì cũng có cách giải quyết ngầm, Vệ Kịch vẫn không yên lòng: “Công công chắc chắn giờ Tuất điện hạ có thể ăn cơm?”

“Vệ đại nhân cứ việc yên tâm.” Vương Mộ Hàn trấn an mỉm cười, “Thức ăn đã được tiểu trù phòng của Thừa Càn cung chuẩn bị, nếu Vệ đại nhân sợ các nô tài làm việc không thỏa đáng, không bằng mất công một ít tự mình đưa thức ăn đến, cho Vệ đại nhân hầu hạ Thái tử mới ăn ngon miệng nha.”

Vệ Kịch bật cười: “Công công đừng đùa ta.”

Vương Mộ Hàn cười cười: “Lão nô lời, Vệ đại nhân đừng nhớ trong lòng, bất quá, đây cũng là lời thật, hiện giờ người nào không biết trước mặt Thái tử lời nói của Vệ đại nhân có lực ảnh hưởng lớn nhất đâu? Vệ đại nhân suốt ngày đi theo bên người Thái tử nên không biết chuyện bên ngoài, mỗi ngày chỉ là người muốn tìm Vệ đại nhân, muốn mượn tay Vệ đại nhân làm thân với Thái tử điện hạ đều nhiều vô số kể đâu, nhưng Thái tử đã trước tiên dặn dò, các nô tài thấy những người đó đều từ chối, cho nên đến giờ Vệ đại nhân cũng không biết.”

Vệ Kịch gật đầu: “Công công vất vả, ngày sau việc này tuyệt đối có thể tránh thì nên tránh, người khác không biết nhưng công công đương nhiên rõ ràng, chuyện của điện hạ ta chưa bao giờ dám lảm nhảm, mọi chuyện điện hạ đều có chủ ý của mình, người khác có cầu ta cũng vậy.”

Đây là lý do vì sao Vương Mộ Hàn bội phục Vệ Kịch, người khác chỉ cần hơi chút được sủng ái đã gà chó lên trời, chỉ có Vệ Kịch, chưa bao giờ đòi Chữ Thiệu Lăng thứ gì, đại sự cũng hoàn toàn không nhúng tay, Vương Mộ Hàn không khỏi nhớ đến lúc Vệ Kịch vẫn còn là một thị vệ nho nhỏ ở Bích Đào uyển, nhiều năm trôi qua, hiện giờ địa vị của Vệ Kịch càng lúc càng cao, lại vẫn giữ tác phong nghiêm cẩn chăm chỉ lúc trước, Vương Mộ Hàn thâm thán phục, chịu được bần, hưởng được phú, rất không dễ dàng. Có một người như thế ở bên cạnh Chữ Thiệu Lăng, có lẽ so với một đám oanh oanh yến yến không ngừng tính kế tốt hơn nhiều.

Vương Mộ Hàn gật đầu cười: “Đương nhiên, còn có một chuyện, Thái tử trước đó dặn dò nô tài, mấy ngày nay tuyệt đối không thể khiến đại nhân mệt mỏi, giống như việc hôm nay đi Bích Đào uyển lấy xiêm y, Vệ đại nhân chỉ cần dặn dò các nô tài là được, làm sao lại phải tự mình đi làm đâu, đây không phải là đánh mặt chúng ta sao.”

“Ta luôn không có thói quen sai phái người, có thể tự mình làm liền làm, lại nói, hôm nay tất cả mọi người đều vội đến chân không chạm đất, chỉ có ta nhàn rỗi, đi đi một chút cũng không sao.” Vệ Kịch thủy chung nhớ thương việc ăn uống của Chữ Thiệu Lăng, quay đầu nhìn nhìn nói, “Ta đi nhìn xem thức ăn chuẩn bị thế nào.”

Vương Mộ Hàn hiểu ý mỉm cười: “Vậy không làm chậm trễ Vệ đại nhân.”

Trong Từ An điện, Thái hậu tựa trên tháp bách tử thiên tôn, Tôn ma ma ở phía sau nhẹ nhàng xoa hai bên trán lão Thái hậu, Thái hậu khẽ khép mắt thở dài: “Đáng tiếc...”

Tôn ma ma hiểu ý, an ủi: “Thái tử còn trẻ, có lẽ vài năm nữa sẽ khác.”

Thái hậu thở dài: “Còn chưa biết được, ai gia còn không chắc mình có thể chờ đến ngày đó hay không....”

“Thái hậu!” Tôn ma ma sáng giọng, “Thái hậu còn nói những lời này, làm sao lại chờ không được đâu.... Thái hậu, chờ thêm vài năm cũng không có gì không tốt, đợi thêm ba năm nữa, Nhị tiểu thư Lăng gia cũng vừa đến tuổi.”

Thái hậu mở mắt, nghĩ nghĩ cười: “Cũng đúng, ha ha, ai gia làm sao lại quên mất, mấy ngày trước còn buồn bực không biết nên tuyển Thái tử phi từ nhà ai, nếu lại chờ thêm ba năm.... Lăng Di vừa đến tuổi cập kê, cũng không phải là vừa lúc thành gia sao?”

Tôn ma ma cười cười: “Thái hậu mấy ngày nay quá vội nên quên, đáng tiếc Lăng Vân cô nương không có phúc khí, ngược lại Lăng Di cô nương sức khỏe rất tốt, đáng người từ nhỏ đã thấy là có phúc khí.”

“Phải a, ai gia rất thích Di nha đầu, tướng mạo xinh đẹp, tính tình nhu hòa lại không yếu đuối, đoan trang cẩn thận, Tử Quân hầu gia giáo thật tốt....” Thái hậu càng nghĩ càng vừa lòng, “Không ngờ lại có vài phần giống Lăng hoàng hậu, ai gia thích hài tử như vậy, còn như Chân Bích Hà... tuyệt đối không thể lại để một cái như vậy xuất hiện.”

Tôn ma ma gật đầu cười: “Phàm là Thái hậu thích Thái tử cũng sẽ thích, mối hôn sự này cũng không sai.”

Thái hậu gật đầu: “Rất tốt, hiện giờ không quan tâm được, chờ đến qua khỏi đại tang liền báo cho phủ Tử Quân hầu một tiếng, Lăng nhi đương nhiên cũng sẽ vừa lòng.”

“Thái hậu nếu không còn buồn bực thì uống một ít cháo đi.” Tôn ma ma vỗ tay một cái, cung nữ từ bên ngoài đưa một chén cháo gạo tẻ lại đây, Tôn ma ma tiếp nhận cười, “Bữa tối chỉ dùng một chút, bây giờ ngài cũng đã đói bụng.”

Thái hậu mỉm cười: “Người còn rất biết tận dụng thời cơ, thôi, ai gia lại dùng thêm một chút.”

Thái hậu tiếp nhận bát cháo uống hai ngụm, lại hỏi: “Thừa Càn cung bên kia đã chuẩn bị thức ăn cho Lăng nhi chưa? Đứa nhỏ kia từ tối hôm trước đến giờ còn chưa có gì vào bụng đâu, còn phải vội vã hơn một tháng, cũng không thể để ép buộc đến ngã bệnh đi?”

“Đã có người đi khuyên, Thái hậu yên tâm.”

Trong Thừa Càn cung, Chủ Thiệu Lăng để cho mọi người khuyên nhủ nửa ngày, rốt cuộc đồng ý dùng bữa, Vệ Kịch vội sai người đem thức ăn đưa đến, chỉ là vài món cháo hoa cùng rau xanh linh tinh, rất nhẹ bụng. Chờ tất cả mọi người lui xuống, Vệ Kịch đến gần lấy ra một thực hộp đưa đến, bên trong rõ ràng giấu một hộp thịt xông khói trần dầu, Chủ Thiệu Lăng bật cười: “Người ở đâu tìm ra?”

Vệ Kịch cẩn thận nhìn bên ngoài, nhỏ giọng: “Thần thấy bọn họ chuẩn bị thức ăn cho điện hạ có chút đơn giản, điện hạ đói bụng nửa ngày, chỉ ăn cháo làm sao có thể no? Thần trộm đi Ngự thiện phòng một chuyến, hôm nay cả cung đều không dùng thức ăn mặn, không có món gì khác, chỉ có một ít thịt xông khói, cũng không tệ lắm, điện hạ... chịu khó dùng một chút đi.”

Trong lòng Chủ Thiệu Lăng ảm áp, đưa một chén cháo cho Vệ Kịch: “Mấy ngày nay muốn ăn thịt cũng không dễ, người theo ta ăn một chút đi.”

Vệ Kịch gật đầu cười lại cùng Chủ Thiệu Lăng ăn một bữa, sau khi hai người đều ăn xong, Chủ Thiệu Lăng gọi Vương Mộ Hàn cho người dọn dẹp, Chủ Thiệu Lăng lại đi quỳ linh một lúc mới cùng Vệ Kịch trở về Bích Đào uyển.

Buổi tối, sau khi hai người tắm rửa lên giường, Vệ Kịch tựa trên người Chủ Thiệu Lăng chậm rãi nói: “Sau khi cúng thất tuần bốn mươi chín ngày sẽ đưa tang, mấy ngày nay điện hạ đều sẽ như vậy sao?”

Chủ Thiệu Lăng cúi đầu nhìn Vệ Kịch, cười cười: “Đau lòng?”

“Ân.” Vệ Kịch thành thật gật gật đầu, “Ăn không ngon cũng ngủ không ngon, còn chỉ được ăn cháo, thần nghe Vương công công nói, đến khi đưa tang, mấy ngày liền điện hạ cũng sẽ không thể trở về nghỉ ngơi, muốn trắng đêm quỳ linh.... Điện hạ thân thể kiều quý, làm sao có thể chịu khổ như vậy?”

“Cũng không đến mức như vậy, giống như hôm nay, ta cũng không bị đói đúng không?” Chủ Thiệu Lăng cúi đầu hôn hôn trán Vệ Kịch, “Còn có người nha, ta sợ cái gì....”

Vệ Kịch còn nhớ rõ những quy củ lúc này Vương Mộ Hàn nói: “Quý linh... có thể để cho người khác quý không? Thần đi thay điện hạ quý.”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười: “Nói cái gì, ta làm saoỡ nhấn tâm a....”

Chử Thiệu Lăng xoay người ôm chặt Vệ Kịch trong lòng, ôn nhu nói: “Đừng có đoán mò, ta đều từng đến chiến trường, một chút việc đó thì tính cái gì, ngủ sớm một chút, ngày mai còn có thật nhiều việc phải làm đâu.”

Vệ Kịch gật đầu đem bình nước nóng trong tay để qua một bên, thay Chử Thiệu Lăng dịch dịch chân, nhắm lại hai mắt.

Bên ngoài vang tiếng đồng hồ nước từ rất xa truyền đến, lúc hai người vừa thiếp đi, Vương Mộ Hàn lại đi vào nội điện, cách bình phong thấp giọng nói: “Thái tử, thái tử... người đi Bình Vực trở về, nói xảy ra chuyện, điện hạ....”

Chử Thiệu Lăng ngồi dậy, Vệ Kịch cũng muốn đứng dậy theo, Chử Thiệu Lăng đè lại vai Vệ Kịch, thấp giọng: “Không có việc gì, ta đi xem xem, người ngủ trước.”

“Thần đi cùng điện hạ....” Nhắc đến Bình Vực, Vệ Kịch cũng không khỏi lo lắng, “Tứ hoàng tử có chuyện gì sao?”

Chử Thiệu Lăng cười trấn an: “Mặc kệ, người ngủ trước.... Ta lập tức quay về.”

Chử Thiệu Lăng cố ý không cho Vệ Kịch đứng lên, Vệ Kịch đành phải gật đầu: “Điện hạ mặc ấm một chút.”

“Ta biết.” Chử Thiệu Lăng cũng không gọi người tiến vào, tự mình thay xiêm y, lại khoác thêm áo ngoài, xoay người cúi đầu hôn môi Vệ Kịch, “Ngủ sớm một chút, nếu ta trở về người còn chưa ngủ, xem ta phạt người thế nào....”

Vệ Kịch nhắm mắt không nói, Chử Thiệu Lăng mỉm cười ra ngoài.

Bạn đang ?

Chử Thiệu Lăng đi ra bình phong, nhận lò sưởi tay cung nhân đưa đến, lạnh giọng hỏi: “Làm sao?”

Vương Mộ Hàn khom người: “Người đi Bình Vực đón Tứ hoàng tử đã trở lại, bọn họ còn chưa đến Bình Vực, ở trên đường đã gặp... gặp bộ hạ của Tứ hoàng tử, bọn họ cũng đang chạy về hoàng thành... báo tang.”

Chử Thiệu Lăng không chút để ý vuốt lò sưởi tay: “Báo tang? Chử Thiệu Dương chết?”

Vương Mộ Hàn không nghĩ đến Chử Thiệu Lăng sẽ bình tĩnh như vậy, gật đầu tiếp tục: “Nghe những người đó nói là người tây di làm.... Muốn áp giải người tây di đi Vân Nam ắt phải đi qua Bình Vực, lúc ở ngoài thành Bình Vực đóng quân có một đội người tây di trốn vào thành, đốt giết cướp bóc không gì không làm, sau đó những người đó xông vào phủ Tứ hoàng tử, sau khi cướp bóc liền... phóng hỏa, tứ hoàng tử chạy không thoát, bị thiêu chết.”

Chử Thiệu Lăng hồ hững đáp: “A... đã bắt được những người kia chưa?”

Vương Mộ Hàn lắc đầu: “Chuyện cụ thể thế nào nô tài cũng không rõ lắm, này còn phải thẩm tra thuộc hạ của Tứ hoàng tử, bọn họ không thể bảo hộ chu toàn Tứ hoàng tử, cuối cùng... ngay cả di thể của Tứ hoàng tử cũng không đưa được trở về, thật sự đáng chết.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Quả thật đáng chết, lại còn có mặt mũi chạy đến hoàng thành báo tang.... Truyền lệnh xuống, hộ vệ không thể hộ chủ, luận tội mà phạt, toàn bộ xử trảm.”

Vương Mộ Hàn do dự hỏi: “Toàn... toàn bộ?”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Giết hết.”

Buồn cười, hắn làm sao có thể giữ lại bộ hạ cũ của Chử Thiệu Dương, hiện giờ có thể nhân cơ hội này mà nhổ cỏ tận gốc, xong hết mọi chuyện.

Vương Mộ Hàn cúi đầu: “Nô tài biết, bây giờ nô tài liền đi làm.”

Chử Thiệu Lăng nghĩ nghĩ: “Thái hậu lớn tuổi chịu không được cảm xúc mạnh, việc này để sau hãy nói... đừng cho ai hé miệng nói với lão nhân gia.”

Vương Mộ Hàn đáp ứng rồi đi.

Hôm sau việc Chử Thiệu Dương bị đào binh của Tây Di thiêu chết truyền đi khắp nơi trong cung, Chử Thiệu Lăng trước tiên đi Từ An điện an ủi lão Thái hậu một phen, Thái hậu thổn thức: “Làm sao lại xảy ra chuyện như vậy.... Đứa nhỏ này mặc dù không nên thân, ai gia cũng chỉ mong hắn có thể an an ổn ổn một đời ở đất phong, làm sao lại...”

“Hoàng tổ mẫu hiền từ, chỉ là lão Tứ không có phúc khí thôi.” Chử Thiệu Lăng nhẹ giọng, “Hiện giờ còn phải lo tang sự cho lão Tứ, chỉ là việc hoàng thượng chưa xong, muốn làm tang sự phô trương cũng không thể.”

Lão Thái hậu mệt mỏi nhu ần đường: “Có chuyện của hoàng đế ở đây, đúng là không dễ làm.... Nhưng dù sao cũng là hoàng tử, không thể quá mức đơn giản.”

Chử Thiệu Lăng nói: “Phủ Nội vụ đã nghĩ xong phong hào cho lão Tứ, ‘Quang vương’, ứng với chữ ‘Dương’ trong tên hắn, cũng không sai.”

Thái hậu gật đầu: “Vậy... liền như vậy đi, rốt cuộc là nghiệt gì, chỉ một tháng lại nhiều người đi như vậy, lại đưa thêm vài hòa thượng đạo sĩ vào cung hành lễ cúng bái đi, nếu còn có ai xảy ra chuyện, ai gia thật sự chịu không nổi...”

Chử Thiệu Lăng cười thầm trong lòng, riêng điểm đó thì Thái hậu có thể an tâm, người nên đi đều đi rồi, trong cung sẽ không còn người lại chết.

Chử Thiệu Lăng tự mình đi chỉnh lý tang sự của Chử Thiệu Dương, bởi vì tang sự của hoàng đế chưa xong, Phủ Nội vụ vội đến người ngã ngựa đổ, làm sao lại có thể lơ lửng chuyện của Chử Thiệu Dương, trước trước sau sau luôn luôn có chỗ thiếu sót, nhìn rất không ra gì, Chử Thiệu Lăng lại mở một mắt nhắm một mắt, chỗ nào sơ hở hắn cũng liền mặc kệ, mọi người thấy Chử Thiệu Lăng không thèm để ý lại càng dám qua loa, tang sự của một hoàng tử, vậy mà ngay cả một quận vương cũng không bằng, vô cùng đơn giản thô sơ.

“Điện hạ quên ngọc bội trên tháp.” Vệ Kịch nhỏ giọng nói với thị vệ canh gác bên ngoài một tiếng, đi vào đại điện, vào phòng trong xem Chử Thiệu Lăng, “Điện hạ... giờ Dậu, điện hạ còn chưa dùng bữa tối sao?”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười vẫy Vệ Kịch đến bên cạnh: “Vẫn chưa, người ăn chưa?”

Vệ Kịch gật đầu: “Cùng ăn với đại ca, điện hạ cầm cái này....”

Vệ Kịch lấy từ trong ngực ra một bọc nhỏ đưa cho Chử Thiệu Lăng, vẻ mặt giống như hiến vật quý: “Thần tìm được.”

Chử Thiệu Lăng bật cười, mở ra thì thấy là một bao thịt trâu phơi khô, Chử Thiệu Lăng cầm một miếng đút cho Vệ Kịch, cười khê: “Mấy này nay người thật thành tiểu tặc rồi.”

Chử Thiệu Lăng nén một miếng, gật đầu: “Hương vị rất được, tìm ở đâu ra?”

Vệ Kịch mỉm cười: “Thần nhờ đại ca đem từ trong nhà đến, trong nhà thần có một đầu bếp chuyên làm món này, thần đều ăn từ nhỏ đến lớn.”

Chử Thiệu Lăng còn muốn lại khen vài câu, một cung nhân đến bên ngoài, cách một cánh cửa trầm giọng: “Điện hạ, Chương công công của phủ Nội Vụ cầu kiến.”

Vệ Kịch thu dọn đồ vật đứng lên, Chử Thiệu Lăng cười, quay đầu nói với bên ngoài: “Cho vào.”

“Thỉnh an điện hạ.” Chương công công hành lễ xong mới nói, “Thợ xây dựng lăng mộ xảy ra chút vấn đề, lại làm hỏng lá cờ bên cạnh ngự đạo (nôm na là lối đi vào lăng vua), bèn nhờ nô tài đến hỏi điện hạ, trực tiếp bỏ phần cờ đi hay là sau khi hủy hết lại xây lại?”

Chử Thiệu Lăng vừa nghe, ánh mắt tối sầm, thấp giọng: “Chờ cô tự mình đi xem rồi mới quyết định.”

Chương công công gật đầu: “Là, nô tài lập tức đi an bài để điện hạ xuất cung.” Nói xong lui xuống.

Vệ Kịch không hiểu hỏi: “Không phải là chuyện lớn lao gì.... Đều đã trễ thế này, điện hạ còn muốn xuất cung?”

Chử Thiệu Lăng cười cười: “Bất quá là làm dáng cho người khác nhìn mà thôi, không bao nhiêu thời gian liền trở lại.”

Vệ Kịch gật đầu trở về Bích Đào uyển thay thường phục, Chử Thiệu Lăng ngăn hấn lại: “Người không cần đi theo, chỉ đi một lát, tuyết đọng trên đường rất trơn, đừng chạy lung tung.”

Vệ Kịch càng nghi hoặc: “Không phải thần ngồi xe ngựa cùng điện hạ sao? Lại không cần tự mình đi đường... thần muốn đi cùng điện hạ.”

“Nghe lời.” Chử Thiệu Lăng xoa nhẹ đầu Vệ Kịch, “Nói gì cũng là chuyện âm, ta không muốn người dính dáng quá nhiều, ngoan ngoãn trở về Bích Đào uyển chờ, qua một lát ta liền trở lại.”

Vệ Kịch chỉ phải nghe theo: “Vậy điện hạ nhớ cẩn thận, điện hạ vẫn nên dùng kiệu đi, đường trơn trượt, xe ngựa không an toàn.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Yên tâm.”

Giờ Tuất Chử Thiệu Lăng xuất cung, cỗ kiệu lại không đi về phía ngự đạo, sau khi ra khỏi nội thành quẹo một đường cong đi đến một nông trang phía tây.

Trong thôn trang, ám vệ của Chử Thiệu Lăng đã chờ đợi từ lâu, thấy tì đến trực tiếp dẫn hấn đến một tầng hầm ở sâu bên trong, Chử Thiệu Lăng dùng khăn che mũi, hơi nhứ mảy: “Làm sao mùi lại nồng như vậy....”

“Điện hạ thứ lỗi.” Ám vệ thấp giọng, “Hầm này đã lâu không dùng, lại không thông khí được, hương vị mới nặng như vậy.”

Chử Thiệu Lăng lạnh giọng hỏi: “Người đâu?”

Ám vệ khom người, xoay người đi đến chỗ sâu nhất trong hầm kéo một người đi ra, người nọ bị trói chặt, ám vệ vừa thả tay liền ngã trên đất, sợi tóc tán loạn trên mặt cũng rũ xuống, lộ ra khuôn mặt, đúng là đã “đi” được vài ngày Chử Thiệu Dương!

97. Chương 97

Ám vệ cầm một chén trà lạnh hắt lên mặt Chử Thiệu Dương, hai mắt Chử Thiệu Dương hơi run rẩy đã mở ra, mê man một khắc mới chậm rãi lên tiếng: “Đây là... đây là nơi nào?”

“Mười tám tầng địa ngục. người tin không?” Chử Thiệu Lăng lạnh lùng nhìn Chử Thiệu Dương, trào phúng, “Không phải người luôn muốn trở về hoàng thành sao? Đại ca sai người đón người trở về.”

Chử Thiệu Dương hôn mê hai ngày, hiện giờ tỉnh lại còn có chút thất thần, chậm rãi nhớ lại chuyện trước đó, hấn vốn ở đất phong Bình Vực.... Ngày đó đột nhiên có kẻ cướp xông vào phủ, kêu đánh kêu giết muốn cướp vàng bạc, hấn sai người đi ra ngoài ngăn địch, chính mình vừa trốn vào phòng trong đã bị vài hắc y nhân bắt giữ, sau đó... chính là hiện tại.

Chử Thiệu Dương hiểu ra, cười lạnh: “Ta biết, đại ca muốn dâng cơ, đương nhiên không thể chứa chấp ta, vội vàng vàng đem ta bắt lại diệt khẩu sao?”

“Diệt khẩu....” Chử Thiệu Lăng cười khê, “Người còn không biết đúng không? Người đã bị ta giết rồi, hoàng thành hiện giờ còn đang chuẩn bị lễ tang cho người đâu, phủ Nội Vụ đều đã chọn thụy hào giúp người, Quang vương, rất dễ nghe....”

Chử Thiệu Dương sững sốt, cả giận nói: “Người nói cho người khác ta đã chết?!”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Phải, sau khi ám vệ của ta đưa người lên xe ngựa đã phóng hỏa phủ đệ của người, thiêu sạch một con phố, không có xác người cũng không có gì kỳ lạ.”

“Ta đã chết...” Chữ Thiệu Dương đột nhiên nở nụ cười, “Ta đã chết? Ta chết....”

Chữ Thiệu Dương giương mắt căm hận nhìn Chữ Thiệu Lăng, nghiêng chặt răng: “Đại ca quả nhiên rất có thủ đoạn! Mượn tay người tây di ở quan đạo Bình Vực hại ta.... Đệ đệ bội phục.”

Chữ Thiệu Lăng lắc đầu: “Đa tạ, thủ đoạn của người cũng không tồi, sau khi bị hoàng đế dày đến chỗ nhỏ như Bình Vực cũng có thể làm ra không ít thủ đoạn, đầu tiên là dụ Chữ Thiệu Nguyên dùng xuân dược hại ta, một kẻ không thành, chiến tranh Liêu Lương lại phản quốc thông đồng địch quân mượn Vệ Kịch hại ta....”

Vừa nghĩ đến Chữ Thiệu Dương từng nhiều lần đem Vệ Kịch làm bia ngắm, Chữ Thiệu Lăng đã hận không thể xé sống hắn. Chữ Thiệu Lăng cúi người nắm chặt cổ áo Chữ Thiệu Dương, nhìn chằm chằm hai mắt hắn: “Nếu ngày ấy Vệ Kịch không liều chết chạy ra, người liền có rất nhiều đất diễn đúng không? Phiêu Kị tướng quân ở chiến trường bị bắt, Thái tử điện hạ vì nam nhân mà cắt đất cầu hòa.... Chỉ hai việc này đã đủ để lấy mạng Vệ Kịch, cũng đủ để hoàng đế tước vị Thái tử của ta, đến lúc đó... ba vị hoàng tử lớn lần lượt ngã ngựa, thiên hạ này còn không phải của người?”

Chữ Thiệu Lăng nhìn ánh mắt tràn ngập lửa giận của Chữ Thiệu Dương cười khê: “Đáng tiếc, người định không bằng trời định, Vệ Kịch không bị quân Liêu Lương vây khốn, ngược lại còn lập được đại công, ha ha.... Lúc nghe được tin này có phải rất hận không? Ân?”

Chữ Thiệu Dương trầm giọng ác độc: “Ta chỉ hận tại sao lúc còn ở hoàng thành không tự mình giết chết cầu thị vệ kia! Khiến cho hắn....”

“Ba” một tiếng, Chữ Thiệu Lăng thẳng tay tát Chữ Thiệu Dương một cái đánh gãy lời hắn, lạnh giọng: “Hiện giờ Vệ Kịch đã là Quốc công, đã không còn là thị vệ.”

Chữ Thiệu Lăng buông cổ áo Chữ Thiệu Dương đẩy hắn lảo đảo, Chữ Thiệu Lăng đứng dậy lạnh nhạt lên tiếng: “Những chuyện trước kia không cần nhắc lại, người đã hại ta bao nhiêu lần chính người biết rõ, hiện giờ ta chỉ hỏi người một câu, từ lúc nào... bắt đầu có dị tâm với ta?”

Chữ Thiệu Dương nghe vậy, một lúc lâu lắc đầu: “Không nhớ rõ....”

Chữ Thiệu Lăng nhắm lại hai mắt, những lời này, kiếp trước hắn cũng đã từng hỏi Chữ Thiệu Dương, Chữ Thiệu Dương cũng trả lời hắn như vậy. Không nhớ rõ, đó là bao lâu? Sợ là khi Lăng hoàng hậu còn chưa về Tây Chữ Thiệu Dương đã bắt đầu nuôi ý định hại mình.

Chữ Thiệu Lăng tự giễu cười, nhẹ giọng: “Trước kia... ta tự nhận không hề đối xử tệ với người, người chỉ cần an phận an phận, ta đương nhiên sẽ bảo hộ người thật tốt, chờ sau khi ta đăng cơ người cũng là thân vương tôn quý nhất Đại Chử, người ủy khuất? Vì sao người nhất định phải theo ta tranh giành? Liền tính người muốn vị trí này, vì sao không trực tiếp nói cho ta biết?”

Chữ Thiệu Dương cười lạnh: “Thân vương tôn quý nhất, đó cũng chỉ là một thân vương mà thôi, chúng ta đều là hoàng tử, vì sao chuyện gì người cũng giành trước ta một bước? Lại nói... nếu ta nói với người ta muốn làm hoàng đế, người sẽ tặng lại trư vị cho ta?”

Chữ Thiệu Lăng cười buồn một tiếng, nếu không có Vệ Kịch, nếu Chữ Thiệu Dương chưa từng hại chính mình, nếu không có những chuyện phản bội đau đớn lúc trước, hắn sẽ.

Bất quá những lời này không cần nói cho Chữ Thiệu Dương, cho dù nói, chỉ sợ Chữ Thiệu Dương cũng sẽ không tin.

Chữ Thiệu Lăng đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, lười cùng Chữ Thiệu Dương nói tiếp, quay đầu phân phó ám vệ: “Động thủ đi.”

Aám vệ khom người, từ trong ngực cầm ra một bình sứ nhỏ đi về phía Chữ Thiệu Dương, trái tim Chữ Thiệu Dương run lên một cái, vừa giãy dụa vừa lui về phía sau, lạnh giọng: “Đây là cái gì? Chữ Thiệu Lăng! Người....”

Ám vệ trầm giọng: “Quang vương điện hạ yên tâm, đây là đoạn trường tán tốt nhất, uống một lọ này, không đến một chén trà nhỏ liền đi, không phải chịu tội gì.”

Ám vệ nói xong tiến đến nắm lấy cằm Chữ Thiệu Dương, muốn rót xuống, từ sau khi bị bắt lại, Chữ Thiệu Dương đã biết mạng mình khó giữ, vốn đã đoán trước việc này, còn muốn trước khi đi phải kiên cường một chút, không thể đến giờ phút cuối cùng còn để Chữ Thiệu Lăng chê cười, ai ngờ được đến lúc này vẫn sợ hãi, run rẩy cầu xin: “Đại ca! Đại ca! Tha cho ta đi, người lập tức liền đăng cơ, về sau ta không hại được người, tha cho ta đi.... Người đem ta đưa đến Vân Nam cũng được, ta sẽ không bao giờ trở lại, bây giờ thiên hạ đã là của người, ta sống hay chết đều giống nhau a, đại ca....”

Chữ Thiệu Lăng quay đầu trào phúng: “Vốn còn muốn để người tự mình kết thúc, quả nhiên người không có gan này, Chữ Thiệu Dương... tôn nghiêm cuối cùng của hoàng tử người cũng không cần sao?”

“Ta không cần! Ta không muốn chết! Đại ca, ta là đệ đệ ruột của người a....” Chữ Thiệu Dương khóc thành tiếng, “Mẫu hậu ở trên trời nhìn chúng ta đâu, người đối xử với ta như vậy không sợ mẫu hậu sẽ thương tâm sao? Trước khi mẫu hậu ra đi người đã từng thề a! Người thề muốn chăm sóc bảo hộ ta cả đời! Chữ Thiệu Lăng!! Người quên rồi sao?!”

Chữ Thiệu Lăng nghe thế lửa giận trong lòng càng lớn, cười lạnh: “Người còn dám nhắc đến mẫu hậu? Người còn có mặt mũi nhắc đến mẫu hậu?! Ha ha.... Người là đệ đệ ruột của ta, ta liền không phải là ca ca ruột của người sao? Lúc người muốn hại chết ta, như thế nào lại không nghĩ đến mẫu hậu?! Mẫu hậu ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ muốn ta nhanh chóng đưa tiễn người!”

Chữ Thiệu Lăng đến gần, lạnh lùng nhìn Chữ Thiệu Dương: “An tâm ra đi đi, chờ sau khi người chết ta sẽ tự mình đi Thái miếu tạ tội với mẫu hậu, mẫu hậu ở trên trời mấy năm nay có thấy được người đối xử với ta như thế nào, cũng sẽ thông cảm cho ta....”

Chữ Thiệu Lăng xoay người đi ra khỏi hầm, chỉ nghe các loại ác độc nguyên rửa từ miệng Chữ Thiệu Dương không ngừng truyền ra, thanh âm thấp dần, chỉ qua thời gian một chén trà nhỏ đã không còn động tĩnh. Chữ Thiệu Lăng khẽ nhắm mắt, đời trước Chữ Thiệu Dương hại chết mình, đời này chính mình tự tay đưa hắn ra đi, nhân quả báo ứng, hai thế ân oán của hắn cùng Chữ Thiệu Dương, xem như chấm dứt.

Ám vệ cũng ra khỏi hầm, khom người: “Điện hạ, đã xong việc, thi thể này....”

“Đốt đi, tro cốt... tùy tiện tìm một nơi chôn xuống là được.”

Chữ Thiệu Lăng trở dài một hơi bước lên kiệu, Chữ Thiệu Lăng nhớ đến tình hình vừa rồi, nhịn không được nở nụ cười, Lệ tần, Chữ Thiệu Nguyễn, hoàng đế, Chữ Thiệu Dương.... Mặc dù không phải chính mình tự mình ra tay, nhưng mỗi người bọn hắn, trước khi chết đều không ngừng nguyên rửa chính mình, những lời nói ác độc có Chữ Thiệu Lăng không thèm để ý, chỉ là không khỏi có chút muốn cười, sát nhân phóng hỏa kim yêu đới, tư kiều phô lộ vô thi hài[Giết người phóng hỏa, tổ tẩn chuyện xấu nhân lại đại phú đại quý (Liên đai lưng đều là vàng), sửa kiều bổ lộ, làm tốt sự người của lại lạc đắc hài cốt không còn. Những lời này là xuất từ hoàng tử hoa ca khúc — Sửa kiều bổ lộ, từ thị hoàng tử hoa viết – Nguồn: baidu], xem ra quả thật là như thế, bản thân bao nhiêu chuyện ác đều làm, lại nhận không biết bao nhiêu nguyên rửa, hiện giờ cũng không phải còn khỏe mạnh mà sống sao.

Chữ Thiệu Lăng nhẹ xoa ấn đường, do dự một khắc nói: “Đổi tuyến đường, đi Thái miếu.”

Thân vệ ở ngoài kiệu thấp giọng khuyên: “Điện hạ... lúc đi ra đã muộn, hiện giờ lại đi Thái miếu, sợ là lúc về cửa cung đã đóng.”

“Không sao, đi thôi.”

Cùng vài người hoàng đế Lệ tần không giống, Chữ Thiệu Dương nói thế nào cũng là đệ đệ ruột hắn đã từng yêu thương.... Trước giường bệnh của Lăng hoàng hậu, Chữ Thiệu Lăng đã từng phát thề, muốn che chở Chữ Thiệu Dương cả đời, không để cho hắn chịu một chút ủy khuất, nhưng cuối cùng lại không giữ lời.

Trong Thái miếu, Chữ Thiệu Lăng cầm ba nén hương trong tay, cung kính lạy ba lần, sau khi dâng hương cho Lăng hoàng hậu, Chữ Thiệu Lăng thẳng lưng quỳ gối trên bồ đoàn, nhìn bài vị trên hương án xuất thần, Hiếu Trang Thuận Thánh Lăng hoàng hậu, Chữ Thiệu Lăng nhìn bài vị một lúc lâu không lên tiếng, hắn vốn muốn giải thích với Lăng hoàng hậu vài câu, nhưng hiện giờ, nhìn thấy bài vị Lăng hoàng hậu lại không biết nên nói cái gì, Lăng hoàng hậu ở trên trời có lẽ đã nhìn thấy hết đi, hắn không giết Chữ Thiệu

Dương, chỉ có thể dẫn đến kết quả là Chữ Thiệu Dương giết hấn, Chữ Thiệu Lăng không thể chết được, cho nên, người chết chỉ có thể là Chữ Thiệu Dương.

Chữ Thiệu Lăng nói không nên lời, chỉ lẳng lặng quỳ, bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng lớn, Chữ Thiệu Lăng cũng không biết chính mình đã quỳ bao lâu, chỉ biết qua một lúc bên ngoài truyền đến thanh âm, người hầu của Thái miếu ở ngoài điện nhẹ giọng nói: “Thái tử...”

Chữ Thiệu Lăng nhàn nhạt lên tiếng: “Cô muốn lễ bái Lăng hoàng hậu, đừng nói nhiều.”

Cung nhân kia dừng một chút, lại nói: “Thái tử, là Vệ Quốc công đến.”

Chữ Thiệu Lăng quay đầu nhìn ra ngoài, Vệ Kích khoác áo khoác hồ cừu màu trắng, khom người: “Tuyết rơi nhiều, thần cung nghênh điện hạ hồi cung.”

Chữ Thiệu Lăng đứng dậy đi đến bên ngoài, thấp giọng: “Người đi ra làm cái gì?! Có lạnh hay không?”

Vệ Kích lắc đầu: “Thần không lạnh, điện hạ... đêm đã khuya, vì sao lại đến quấy nhiễu Lăng hoàng hậu an tĩnh?”

Vệ Kích cũng không biết Chữ Thiệu Lăng đã gặp phải chuyện gì, chỉ dựa vào bản năng cảm thấy tâm tình Chữ Thiệu Lăng rất không tốt, khiến cho Chữ Thiệu Lăng đêm đã khuya như vậy còn đến Thái miếu, tất nhiên không phải là chuyện tốt.

Ngày mai là mười hai tháng chạp, chẳng lẽ vì là ngày giỗ của Lăng hoàng hậu? Vệ Kích buông mi mắt trầm giọng: “Điện hạ muốn tấn hiếu, thần hiểu được, nhưng... làm cha mẹ, ai cũng muốn con cháu mình lúc nào cũng an bình vui vẻ, ngày mai là ngày giỗ của Lăng hoàng hậu, Lăng hoàng hậu ở dưới suối vàng mà biết, chỉ sợ sẽ không muốn khiến hạ chịu khổ quỳ trong miếu thế này.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Người hiện tại sao lại càng lúc càng ra vẻ người lớn, chỉ chuyên nói những lời như thế.”

Vệ Kích không đoán được tâm tư của Chữ Thiệu Lăng lúc này, thấy Chữ Thiệu Lăng nở nụ cười lại cố ý nói: “Hiện giờ thần cũng đã có hài tử, đương nhiên có thể hiểu được tâm tình người làm cha mẹ.”

Chữ Thiệu Lăng không nhận được bật cười, gật đầu: “Đúng, ta quên, người cũng đã làm cha, thôi, nghe lời người, cùng ta đi vào lạy mẫu hậu rồi trở về.”

“Điện hạ...” Vệ Kích do dự nói, “Thần đi vào đại điện... sợ là không hợp quy củ đi?”

Chữ Thiệu Lăng thản nhiên nói: “Có cái gì không hợp quy củ, cứ đi vào.”

Vệ Kích sợ chọc giận Chữ Thiệu Lăng, chỉ phải đi theo vào đại điện, cung kính cúi lạy Lăng hoàng hậu chín lần, Chữ Thiệu Lăng quỳ gối trên bô đoàn nhìn Vệ Kích vẻ mặt nghiêm cẩn cúi lạy, trong lòng nhẹ nói, mẫu hậu có nhìn thấy không, đây là Vệ Kích.

Sau khi lạy xong, Chữ Thiệu Lăng đỡ Vệ Kích đứng dậy, hai người cùng ra khỏi Thái miếu lên kiệu, Vệ Kích vẫn còn lo lắng, kỳ thật hấn rất muốn hỏi Chữ Thiệu Lăng làm sao vậy, nhưng lúc này sắc mặt Chữ Thiệu Lăng đã trở lại như ngày thường, Vệ Kích sợ chính mình lỡ miệng một câu, sẽ lại làm cho Chữ Thiệu Lăng không vui vẻ, do dự một khắc mới lên tiếng: “Điện hạ, ân... trời đã khuya, hôm nay trở về Vương phủ đi?”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu, nhìn vẻ mặt tràn đầy lo lắng của Vệ Kích, trái tim khẽ nhói đau, cúi đầu hôn môi Vệ Kích, nỉ non: “Ta không sao, hôm nay chỉ là đột nhiên muốn nói mấy câu với mẫu hậu, nói xong thì thôi, không có việc gì.”

“Không có việc gì là được rồi, lại có việc gì... điện hạ cũng có thể nói với thần.” Vệ Kích lấy lòng hôn hôn môi Chữ Thiệu Lăng, “Lăng hoàng hậu đã ngủ nhiều năm, làm sao lại có thể quấy nhiễu giấc ngủ của nàng như vậy? Có việc, nói với thần không phải càng tốt sao...”

Bên ngoài vắng vắng tiếng gõ mõ cầm canh, đã là giờ Tý canh ba, là mười hai tháng chạp.

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Hảo, về sau sẽ không lại như thế.”

Thật sự sẽ không lại như vậy, người cuối cùng đã được tự mình đưa đi, từ khi trọng sinh đến giờ, vừa đúng ba năm, đời trước người khác thiếu hấn, đến giờ phút này, hấn cũng đã đòi lại tất cả.

Sau này hôm nay, không cần lại báo thù, trong lòng hắn sẽ chỉ còn lại một mình Vệ Kịch.

98. Chương 98

Tối đó hai người ở lại Vương phủ, bên ngoài đại tuyết không ngừng rơi, trong nội điện của tấm điện lại ấm áp như xuân, hai người một đêm vô mộng.

Hôm sau, đến giờ Thìn hai người mới tỉnh, bởi vì tối hôm qua ngủ rất trễ, hiện giờ Vệ Kịch vẫn còn mơ màng, Chữ Thiệu Lăng ngồi dậy liền nhét lại góc chăn cho Vệ Kịch: “Buồn ngủ thì lại ngủ thêm một lát.”

Vệ Kịch lắc đầu nhu nhu ẩn đường, Chữ Thiệu Lăng nhìn hắn một bộ không ngủ đủ, bật cười: “Đồ ăn sáng còn chưa đưa đến, ngươi lại nằm một lát đi.”

Chữ Thiệu Lăng xúc chăn, xuống giường đi ra gian ngoài để nha hoàn hầu hạ hắn rửa mặt thay y phục, Vệ Kịch nghiêng người tựa vào đầu giường, trên giá nhỏ ở đầu giường có một chậu thủy tiên, trong phòng ấm áp, hoa nở rất đẹp, đặt trong bồn bằng lưu ly cùng vài mảnh ngọc nát đủ màu, trông càng xinh đẹp, Vệ Kịch gảy đóa thủy tiên vài cái cũng xuống giường. Vệ Kịch không quen có người hầu hạ, tự mình rửa mặt thay y phục, vừa vuốt lại quần áo, điểm tâm đã được đưa đến, hai người cùng dùng bữa.

“Điện hạ... thần nghe Vương công nói ngày đăng cơ của điện hạ đã chọn xong rồi.” Vệ Kịch gấp cho Chữ Thiệu Lăng một cái sủi cảo tôm, “Là ngày nào?”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Quên nói cho ngươi, là mười lăm tháng giêng.”

Vệ Kịch nghĩ nghĩ nói: “Không phải nên làm trước khi đưa tang hoàng đế sao? Sao lại trễ như vậy?”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Trước đó không có ngày lành, đúng rồi, con ngươi cũng nhanh được trăm ngày đi? Đã chọn tên chưa?”

“Tháng sau là trăm ngày.” Vệ Kịch cười khổ, “Tên bây giờ còn chưa chọn xong, đại ca đã sớm chọn xong tên lão Đại, Vệ Cảnh, nguyên bản thần muốn đặt là Vệ Du, lại bị người trong nhà chê cười một trận, bọn họ hỏi vì sao thần không tìm tên nào oai phong một chút, thần cân nhắc nhiều ngày, vẫn chưa nghĩ ra là tên gì mới tốt.”

Chữ Thiệu Lăng nghe không khỏi bật cười: “Thôi, ta thay ngươi nghĩ nghĩ đi... Một đứa này của hắn là đời Ngọc tử đúng không? Là chữ ngọc lấy từ vương...”

Chữ Thiệu Lăng nghĩ nghĩ nói: “Vệ Dao đi, lấy đầu mộc từ chữ Đào của ta, đổi thành ‘Dao’ trong quỳnh dao (là mỹ ngọc, ngọc đẹp), cũng gọi là mỹ ngọc, ý nghĩa tốt, kêu cũng thuận miệng.”

Vệ Kịch lặp lại hai lần: “Quả nhiên rất tốt, chỉ là... tên này đặt cho nam hài có phải có chút nữ khí hay không?”

“Này có cái gì, đều phải học theo hai huynh đệ các ngươi, trong tên các sát khí mới tốt sao?” Chữ Thiệu Lăng nhàn nhạt cười, “Đứa nhỏ này trời sinh mệnh phú quý, về sau tất nhiên là cầm y ngọc thực tiền đồ vô lượng, tên này rất xứng với hắn.”

Vệ Kịch cười cười gật đầu: “Đa tạ điện hạ ban thưởng tên, Vệ Dao.... Rất tốt, hôm nay lúc tiến cung thần liền nói cho đại ca, người trong nhà đã sớm chờ đặt tên đâu.”

Sau khi hai người dùng bữa liền hồi cung, Vương Mộ Hàn đã sớm ở trong Thừa Càn cung chờ, thấy Chữ Thiệu Lăng trở lại vội vàng giúp Chữ Thiệu Lăng thay tang phục, Vệ Kịch tự động đi theo các triều thần quỳ cùng một chỗ, Chữ Thiệu Lăng sau khi đi chính điện dâng hương thì đi hóa vàng, Vương Mộ Hàn đến gần, khom người thấp giọng: “Điện hạ... thôn trang đã xử lý sạch sẽ, hiện hạ an tâm.”

Chữ Thiệu Lăng hồ hững gật đầu, thấp giọng: “Đem tất cả những người biết chuyện này đều đuổi đi xa xa, cho bọn họ một ít bạc, chờ vài năm sau hãy đưa người trở về.”

Vương Mộ Hàn cúi đầu đáp ứng, Chữ Thiệu Lăng lại nói: “Tháng sau là trăm ngày của nhi tử Vệ Kịch Trường Bình hầu, sớm chuẩn bị một phần lễ vật, đến lúc đó đưa qua.”

Vương Mộ Hàn gật đầu, lại nhin không được hỏi: “Điện hạ... lão nô có một chuyện không rõ, điện hạ có thể giải thích cho lão nô không?”

“Nói.”

Vương Mộ Hàn thấp giọng: “Chuyện của Vệ đại nhân, rõ ràng bệ hạ đã có quyết định, làm sao lại phiền toái cho Vệ đại nhân lưu lại hậu đại đâu? Trước kia thần cho rằng điện hạ làm như thế là sợ thế nhân chê trách Vệ đại nhân, sợ Vệ đại nhân tuyệt hậu, nhưng nếu điện hạ muốn... kia về sau hậu nhân của điện hạ không phải là hậu nhân của Vệ đại nhân sao? Vì sao lại tổn công cất nhắc đứa bé kia?”

Chữ Thiệu Lăng cười nhàn nhạt: “Ta từ nhỏ bởi vì hai chữ hoàng quyền mà chịu khổ, cho nên an bài đời sau muốn cẩn thận một ít, mọi chuyện chỉ cần dính dáng đến quyền lợi, tiền tài đều là vĩnh viễn nói không rõ, một ngày Vệ Kịch còn ở bên cạnh ta, tiểu nhân sẽ còn một ngày ở bên làm hại, giống như Vệ gia.... Bọn họ có thể vẫn luôn cung kính với hần như vậy thì được, nhưng vạn nhất có một người đột nhiên khó chịu hần thì sao?”

Mặc dù Vương Mộ Hàn biết xưa nay Chữ Thiệu Lăng luôn là người nghĩ nhiều, nhưng cũng không nghĩ đến hần lại nghĩ đến tận đây, bật cười: “Điện hạ thật sự quá lo lắng, hiện giờ Vệ gia đều nghe theo lời Vệ Chiến, Vệ Chiến cũng rất thân thiết với Vệ đại nhân, làm sao sẽ xảy ra loại chuyện này đâu?”

“Ta không nói hiện tại, ta đang nói đến tương lai về sau.” Chữ Thiệu Lăng lại lấy một xấp tiền giấy thả vào chậu than, thản nhiên nói, “Chờ đến khi Vệ Cảnh Vệ Dao bọn họ lớn lên thì sao? Có thể đột nhiên có người cho rằng... Vệ Kịch làm bản gia môn hay không? Ha ha.... Trừ bản thân ra, trăm triệu không thể trông cậy vào người khác, về sau Vệ gia xuất hiện hạng người gì, ta cũng không cách nào biết được.... Giống như hoàng đế kia, lúc trước dựa vào Vi gia, Lăng gia trợ giúp mới có thể đăng cơ, chờ đến khi ngồi vững vàng trên long ỷ lại cảm thấy dựa vào nhà ngoại đăng cơ rất không vẻ vang, trái lại liên tiếp chèn ép, loại việc này ta đã thấy nhiều.”

“Ta không thể để cho Vệ gia dựa vào Vệ Kịch mà lên, sau đó lại lấy oán trả ơn tổn thương hần, biện pháp tốt nhất chính là để cho Vệ Kịch lưu lại một hậu nhân ở Vệ gia.” Chữ Thiệu Lăng chậm rãi giải thích, “Đó cũng là vì sao ta lại vì Vệ Dao còn trong tử lộ tìm một tước vị. Đời tiếp theo của Vệ gia, Vệ Dao là tôn quý nhất, như vậy Vệ Kịch sẽ vĩnh viễn có tiếng nói ở Vệ gia, cho dù sau khi Vệ Kịch trăm tuổi, Vệ gia vẫn sẽ tiếp tục tôn kính hần, lại nói tiếp... ta còn ngại chỉ có một mình Vệ Dao còn là quá ít thôi.”

Vương Mộ Hàn hiểu được, thở dài gật đầu: “Điện hạ thật sự đem mọi việc có thể đều nghĩ thay Vệ đại nhân, như thế, mặc kệ Vệ đại nhân ở trong cung hoặc ở Vệ phủ, địa vị đều cực kỳ vững chắc, sẽ không còn có ai dám khi nhục hần.”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Người của ta, ai có thể khi nhục?”

....

“Vệ đại nhân....” Tiểu thái giám ở ngoài điện nhin không được nhẹ giọng nhắc nhở, Vệ Kịch đã đứng rất lâu ở ngoài điện, không đi vào cũng không sao người vào thông báo, đây là muốn làm gì? Tiểu thái giám thấp giọng hỏi, “Vệ đại nhân có muốn nô tài đi vào báo một tiếng hay không?”

Vệ Kịch hồi thần, lắc đầu: “Không, không cần....”

Nhĩ lực của tiểu thái giám không bằng Vệ Kịch, không nghe được đối thoại của Chữ Thiệu Lăng cùng Vương Mộ Hàn trong điện, nhưng Vệ Kịch lại nghe hết, một chữ không lọt, trong lúc nhất thời, tâm tình Vệ Kịch ngũ vị tạp trần, Chữ Thiệu Lăng đã bí mật vì mình có thể đứng bên cạnh hần mà chuẩn bị tất cả đến mức này sao?

Chữ Thiệu Lăng ở bên trong nghe được động tĩnh, Vương Mộ Hàn cao giọng hỏi: “Ai ở ngoài?”

Tiểu thái giám vội nói: “Vệ Quốc công cầu kiến...”

Vệ Kịch không thể lui ra chỉ phải đi vào, Chữ Thiệu Lăng thấy hốc mắt Vệ Kịch ửng đỏ, nghi hoặc: “Làm sao vậy?”

Vệ Kịch lắc đầu: “Không, vừa rồi... ở bên ngoài đang hóa vàng, tàn tro bay vào trong mắt.”

Phượng mâu khê nhưốg, Chữ Thiệu Lăng quay đầu thấp giọng: “Cô khó chịu, trước trở về Bích Đào uyển nghỉ ngơi một khắc, có việc liền đi Bích Đào uyển thông tri.”

Vương Mộ Hàn cùng các cung nhân cúi đầu, Chữ Thiệu Lăng mang theo Vệ Kịch trở về Bích Đào uyển.

Chữ Thiệu Lăng mang Vệ Kịch vào phòng trong, kéo hần ngồi xuống giường, nhẹ giọng hỏi: “Tối hôm qua ngủ ít quá sao?”

Vệ Kịch vội lắc đầu: “Làm sao có thể yếu ớt như vậy? Thần cũng không mệt.”

Chữ Thiệu Lăng thần nhiên nói: “Người biết ta không thích người có việc gặt ta, sắc mặt người không đúng, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Vệ Kịch sợ nhất là Chữ Thiệu Lăng lạnh mặt nói chuyện với mình, sợ Chữ Thiệu Lăng nổi giận, chỉ phải buông mi mắt kể lại chuyện vừa rồi, kể xong giọng đã khàn khàn: “Mọi chuyện điện hạ đều vì thần mà suy xét, thần chỉ là hèn mình đầu óc ngu ngốc, cái gì cũng không hiểu, chỉ biết ngây ngốc chờ đợi điện hạ vì mình tính toán, lại không thể giúp điện hạ phân ưu, thần vô dụng...”

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Ta còn cho là chuyện gì đâu, người còn rất biết hù dọa ta...” Chữ Thiệu Lăng thăm than may mắn, may mà vừa rồi Vương Mộ Hàn cũng không nói lộ ra chuyện mình muốn lập Vệ Kịch làm Hậu, nếu không còn không đem đồ ngốc này dọa cho sợ chết khiếp?

Chữ Thiệu Lăng ôm Vệ Kịch, nhẹ giọng cười: “Ta không lo lắng cho người thì lo lắng cho ai? Lại nói, ai nói người vô dụng? Không có người thì Liêu Lương là do ai đánh hạ?”

“Thần chỉ biết cậy mạnh.” Vệ Kịch vừa cảm kích lại áy náy, thấp giọng, “Điện hạ làm đại sự thần đều không hiểu, không giúp được gì, còn muốn làm cho điện hạ vì thần mà phân tâm.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Là ta thích thay người lo lắng.... Thôi, chuyện không có gì, không lẽ lại đang mượn cớ theo ta làm nũng sao?”

“Không có!” Vệ Kịch đỏ mặt, chỉ cảm thấy mình càng phản ứng như vậy càng giống với hai chữ ‘làm nũng’, liền cúi đầu ngậm miệng, Chữ Thiệu Lăng cười cười: “Được rồi, người nghĩ cái gì ta đều biết, chuyện này không tính là gì.”

Chữ Thiệu Lăng nghiêng đầu cố ý hôn hôn vành tai Vệ Kịch: “Chờ xem, về sau ta sẽ đối với người càng tốt...”

Chữ Thiệu Lăng vuốt ve vành tai đỏ ửng của Vệ Kịch, cười: “Được rồi, dù sao cũng trở về, nghỉ một lát đi.”

Chữ Thiệu Lăng ôm Vệ Kịch vừa thỏa mãn lại đau lòng, nhìn mặt nghiêng của Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng cũng không khỏi nghi ngờ, một người lãnh tâm lãnh tình, đậm bạc như mình, làm sao lại thích một người đến như thế?

Nếu nói lúc bắt đầu là vì báo đáp ân tình kiếp trước, hoặc là mê luyến cảm giác được người một lòng yêu thương, cũng có thể là yêu thích khuôn mặt này, thời gian đã qua lâu như vậy, sớm nên cảm thấy chán đi, vì sao lại trở thành càng ngày càng ngừng không được, càng ngày càng thêm yêu thương hần?

Chữ Thiệu Lăng nhẹ vuốt lưng Vệ Kịch, lại nghĩ đến kiếp trước, Vệ Kịch chưa hề trông chờ vào hồi báo, một lòng thương hần suốt mười năm, hóa ra, thật sự yêu thương một người, là thật có thể vì thế mà bảo vệ hết thủy của hần, thời gian qua đi, chỉ biết lún càng lúc càng sâu.

Vệ Kịch vẫn còn đắm chìm trong cảm xúc của mình chưa thoát được, Vệ Kịch một mình khổ sở, Chữ Thiệu Lăng lại chỉ cảm thấy buồn cười, nhin không được trên: “Nếu người thật sự cảm thấy ta rất tốt với người.... Buổi tối trở về sớm một chút, lại tận tình ‘báo đáp’ ta là được.”

Vệ Kịch đỏ mặt, do dự một khắc mới ấp úng: “Được.”

Chữ Thiệu Lăng cười ra tiếng: “Hôm nay rốt cuộc làm sao? Sao lại đáp ứng rồi?” Chữ Thiệu Lăng chống nũa người trên, buông mắt nhìn Vệ Kịch, nhẹ giọng: “Cho dù muốn làm gì người cũng được? Đều nghe lời ta?”

Nguyên bản Chữ Thiệu Lăng cho rằng Vệ Kịch sẽ không đáp, không nghĩ đến Vệ Kịch lại ngượng ngùng khẽ gật đầu. Trong lòng Chữ Thiệu Lăng âm áp, cúi đầu hôn môi Vệ Kịch, nhin không được oán trách ra tiếng: “Làm sao trời còn sáng như vậy nha?”

Buổi trưa Chữ Thiệu Lăng còn muốn đi đến trước linh cữu hóa vàng, nếu không thì đã trực tiếp lột sạch Vệ Kịch ăn đến xương cốt cũng không thừa, Chữ Thiệu Lăng không nhẹ không nặng sờ mó Vệ Kịch một hồi, cười khê: “Chờ đến buổi tối...”

99. Chương 99

Hai người lại ở trên giường thân mật một hồi, chờ đến khi Vương Mộ Hàn chạy về Bích Đào uyển thúc giục Chữ Thiệu Lăng mới miễn cưỡng trở về Thừa Càn cung.

Trước khi đi Chữ Thiệu Lăng lại dỗ lại lừa lại uy hiếp một phen Vệ Kịch mới chịu ở lại Bích Đào uyển nghỉ ngơi, chính mình mang theo Vương Mộ Hàn đi ra, vừa rời khỏi Bích Đào uyển, sắc mặt Chữ Thiệu Lăng liền lạnh xuống, thấp giọng: “Hôm nay là ta sơ suất, về sau nhớ nhắc nhở ta cẩn thận một chút, Vệ Kịch thính tai, may mắn hôm nay không nói lỡ ra việc gì quan trọng, nếu không hôm nay còn không biết thế nào.”

Vương Mộ Hàn vội vàng đáp ứng: “Là, là, lão nô cũng không nghĩ đến, về sau nhất định sẽ chú ý, điện hạ yên tâm.”

Chữ Thiệu Lăng thở phào một hơi, may mắn Vệ Kịch không bào căn hỏi để, hắn còn phải chờ, chờ đến ngày hắn không còn gì phải kiêng dè, mới có thể ngã bài với Vệ Kịch.

Chữ Thiệu Lăng ngồi trên kiệu quay đầu hỏi Vương Mộ Hàn: “Làm gì mà chạy vội đến tìm ta? Còn chưa đến buổi trưa.”

Vương Mộ Hàn nhớ ra vội la lên: “Là nô tài hay quên, Thái hậu nương nương tìm điện hạ, gọi điện hạ đến Từ An điện.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Vội đi Từ An điện.”

“Điện hạ...” Vương Mộ Hàn theo sát bên kiệu, hạ giọng, “Việc khiến nô tài sốt ruột là, nghe nói... hôm nay vài cáo mệnh phu nhân của Lăng gia tiến cung gặp Thái hậu, còn mang theo một vị tiểu thư Lăng gia đến.”

Chữ Thiệu Lăng hiểu được, vị tiểu thư có thể vào cung kia, không phải Lăng Vân cũng là Lăng Di, thời tiết như vậy, sợ là Lăng Vân không ra được khỏi nhà, kia chỉ có thể là Lăng Di mà Thái hậu đã từng cân nhắc....

Hắn cùng Lăng Di là quan hệ họ hàng, nhưng nếu gặp mặt như vậy, thấy thế nào cũng không hợp lẽ, cái gì gọi là tình ngay lý gian, không thể không khiến người nghi kỵ, vả lại, nếu để cho Vệ Kịch biết, cũng không dễ dàng giải thích....

Chữ Thiệu Lăng vuốt ve ngọc bội bên hông, nghĩ nghĩ: “Chuyển hướng đi phủ Nội Vụ.”

Chữ Thiệu Lăng nhắm mắt, Thái hậu là muốn thừa dịp lúc này rồi ren, làm cho hắn gặp mặt Lăng Di, khiến cho hai người đều vừa ý nhau, vậy Chữ Thiệu Lăng sẽ đơn giản làm cho cục diện đã loạn càng thêm loạn.

Chữ Thiệu Lăng trực tiếp đi phủ Nội Vụ lấy mười hộp tổ yến, hai mươi nhánh lão tham, một thùng lộc nhưng phục linh các loại, tổng quản phủ Nội Vụ không dám hỏi nhiều, vội vàng sai người đi đến kho chuẩn bị đầy đủ tự mình đưa lên, sau khi Chữ Thiệu Lăng tự mình kiểm tra liền sai người cầm theo, một đoàn người đi Từ An điện.

Vào Thiên điện, Chữ Thiệu Lăng quy củ hành lễ vãn an, Thái hậu cười cười: “Mau đứng lên, các cữu mẫu, còn có tiểu biểu muội của người đều đến đây, đã lâu không gặp mới gọi người lại nhìn xem.”

Chữ Thiệu Lăng buông mi mắt, không nhìn thấy Lăng Di trong điện, có lẽ đã tránh ra phía sau bình phong, gia giáo của phủ Từ Quân Hầu quả thật rất tốt, Chữ Thiệu Lăng hơi khom người: “Các cữu mẫu hảo.” Các cáo mệnh phu nhân nghe lời này không dám nhận, vội vàng nghiêng thân tránh, cũng khom người không

ngừng vắn an, Chữ Thiệu Lăng lại quay đầu nhìn Thái hậu, cười: “Đêm qua tuyết lớn, lại có gió Bắc, hoàng tổ mẫu có ngủ được không?”

Thái hậu nghe vừa lòng, cười cười: “Trong tấm điện có chậu thân rất ấm áp, ai gia còn không cảm thấy lạnh đâu.”

“Vậy là tốt rồi.” Chữ Thiệu Lăng cúi đầu, “Ngày hôm trước tôn nhi ở ngoài nhìn trúng một lò sưởi tay màu ngân lam có khắc chữ ‘thọ’, sai người đưa đến, không biết hoàng tổ mẫu đã thấy chưa?”

Thái hậu mỉm cười: “Không phải đang dùng sao?” Thái hậu mở tay ra, trong tay quả nhiên là một lò sưởi tay màu ngân lam cực kỳ tinh xảo, các phu nhân Lăng gia cũng khen không dứt miệng, nói Chữ Thiệu Lăng quả nhiên rất có hiếu, Thái hậu nghe càng cảm thấy hân diện, so với hoàng đế lúc trước, Chữ Thiệu Lăng hiếu thuận hơn biết bao nhiêu, vả lại phần hiếu thuận này là thật lòng, tuy nhỏ nhưng vẫn khiến người ta ấm áp, Thái hậu nhìn đồ vật dưới chân Chữ Thiệu Lăng, hỏi: “Đây là cái gì?”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Nghe nói các vị cửu mẫu thay mặt muội muội đến...”

Thái hậu cười cười, đang muốn mượn cơ hội này gọi Lăng Di đi ra, không ngờ Chữ Thiệu Lăng lại nói: “Sức khỏe của biểu muội Lăng Vân luôn không tốt, dù sao cùng tôn nhi cũng là họ hàng thân thiết, liền sai người chuẩn bị một chút thuốc bổ đưa đến, trời đông giá rét, giúp Lăng Vân biểu muội bồi bổ thân mình.”

Chữ Thiệu Lăng nhìn lướt trong điện, quay đầu nói với mẫu thân của Lăng Vân Lăng Di, Phùng phu nhân: “Sợ là bởi vì cô tới, biểu muội Lăng Vân mới tránh đi, đành phải làm phiền cửu mẫu thay nàng nhận.”

Phùng phu nhân cảm động không thôi, đây cũng không phải lần đầu tiên Chữ Thiệu Lăng đưa thuốc bổ cho phủ Tử Quân Hầu, lại toàn là công phẩm khó tìm, rất thích hợp bồi bổ cho Lăng Vân, Phùng phu nhân liên tục cảm tạ, mấy thứ này dù có quý trọng, cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng là thái độ của Chữ Thiệu Lăng đối với phủ Tử Quân Hầu, các vị cáo mệnh phu nhân đều yên lòng, chờ sau khi Chữ Thiệu Lăng đăng cơ, phủ Tử Quân Hầu tất nhiên cũng sẽ như điều gặp gió.

Thái hậu nhìn lại cảm thấy thất vọng không thôi, chỉ phải trách Chữ Thiệu Lăng rất thật thà, lời nói Chữ Thiệu Lăng đều đã nói ra, chính mình làm sao còn có thể nói kỳ thật Lăng Vân không có tới, người tới là Lăng Di, uống phí một cơ hội tốt. Thái hậu không hề nghi ngờ hẳn, chỉ sủng nịch lườm hẳn một cái liền cười: “Lăng nhi có tâm, thôi, Thừa Càn cung bên kia còn nhiều việc của người, đi đi thôi.”

Chữ Thiệu Lăng vừa lòng mỉm cười, sau khi quy củ hành lễ với Thái hậu liền rời đi, còn chưa ra khỏi tấm điện, chợt nghe thấy tiếng của Thái hậu: “Thái tử chỉ là ít nói, kỳ thật vẫn luôn nhớ đến quý phủ của các người.”

Phùng phu nhân vội vàng tiếp lời: “Ai dám nói không đâu, ngoài mặt lạnh lùng, nhưng hành động rất chân thành, không phải thần thiếp đường đột, nhưng nương nương về sau sẽ rất có phúc a.”

Thái hậu bật cười...

Chữ Thiệu Lăng ra khỏi Từ An điện lên kiệu, Vương Mộ Hàn lau trán đầy mồ hôi, cuối cùng yên lòng, cười nhỉnh: “Mưu kế của Thái tử thật tốt, rốt cuộc không phải gặp mặt, vẫn còn đường lui.”

Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhu ấn đường: “Dù sao cũng là nhà bên ngoài, không giống với người ngoài, không thể tùy ý đối phó.”

Vương Mộ Hàn cúi đầu: “Sau này Thái tử trọng dụng phủ Tử Quân Hầu, xem như trả đủ tình nghĩa vài năm này.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Tất nhiên là vậy, ngoại tổ phụ giúp đỡ ta rất nhiều, làm sao có thể cô phụ bọn hắn.... Đúng rồi, Càn Thanh cung sửa chữa thế nào? Có làm theo lời ta nói hay không?”

“Thái tử triệt để yên tâm đi thôi.” Vương Mộ Hàn nói, “Nô tài nhìn chăm chăm đâu, từng nhánh cây ngọn cỏ đều theo ý của điện hạ, bảo đảm Họa Kích điện còn muốn làm xa hoa hơn vài phần, sợ phòng vừa xây xong lạnh lẽo, nô tài còn sai người mỗi ngày đốt sưởi, trong phòng lúc nào cũng ấm áp khô ráo, chỉ còn chờ sau khi điện hạ đăng cơ là có thể dọn vào.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Phân phó bọn họ nhanh lên, lễ đăng cơ cũng sắp đến.”

Bạn đang ?

Đúng là chỉ trong nháy mắt, mười lăm ngày sau khi đưa tang hoàng đế, chọn thụy hào Minh Định Thành Đế, Chữ Thiệu Lăng vì tần hiếu, ngày đưa tang cùng linh cữu đi hết trăm dặm ngoài thành, ven đường mỗi một đoạn đều tự mình hóa vàng quỹ lạy, cuối cùng vì các đại thần khổ khuyên không ngừng mới đồng ý hồi cung.

Sau tang sự hoàng đế, mọi người trong cung lại bắt đầu vội vàng đại diễn đẳng cơ, Chữ Thiệu Lăng lấy ‘Chiến sự vừa xong, không thể lại hao tài tổn của’ mà nói sai người gián lược hết thầy, cho dù Lễ bộ cùng phủ Nội Vụ thay nhau khuyên can cũng đều bị Chữ Thiệu Lăng bác bỏ, trong lúc nhất thời, thanh danh tân đế anh minh nhân từ đã truyền khắp Đại Chử, Chữ Thiệu Lăng nhìn thư tín của các vị lão Vương gia từ đất phong truyền đến, mỉm cười: “Bọn họ nói chuyện còn thật rất dễ nghe...”

Chữ Thiệu Đào cười cười: “Hiện tại bên ngoài đều lan truyền, tân đế nhân từ có thể so với Nghiêu Thuấn, thiên thu...”

“Thôi, những lời này không cần nói, cô không đảm đương nổi.” Chữ Thiệu Lăng cầm tấu chương của Vinh vương đưa đến cho Chữ Thiệu Đào, thân nhiên nói, “Vinh vương dâng tấu chương xin được đến hoàng thành tham dự điển lễ, cô đáp ứng.”

Chữ Thiệu Đào cười lạnh: “Tạ ơn Thái tử, trước đại diễn đẳng cơ ta sẽ không ra tay, chờ đến khi mọi chuyện kết thúc, ta theo phụ vương trở về đất phong, sẽ tự mình kết thúc.”

Chữ Thiệu Lăng thầm thở dài, Vinh vương cùng Chữ Thiệu Đào, đôi phụ tử này, cho dù kiếp trước cũng là oan gia, Chữ Thiệu Lăng hỏi: “Chuyện của Vinh vương... người định ra tay thế nào?”

Chữ Thiệu Đào cười đến tàn ác: “Đoạn trường tán, năm đó Vương phi bởi vì ăn phải tổ yến có đoạn trường tán mà đi, hiện giờ ta cũng trả lại cho hấn một chai đoạn trường tán, như vậy, xuống đến âm phủ đứng trước Diêm Vương, Vương phi cùng nhi tử số khổ của ta cũng đòi lại được công bằng, lấy oán báo oán, từ nay về sau không còn nợ nần.”

Chữ Thiệu Lăng nhất thời không nói, Chữ Thiệu Đào mỉm cười: “Điện hạ cảm thấy ta rất tàn nhẫn?”

Chữ Thiệu Lăng lắc đầu, so với Chữ Thiệu Đào, kỳ thật hấn làm người lại càng tàn nhẫn, Chữ Thiệu Lăng nói: “Ta chỉ cảm thấy buồn cười, rõ ràng là phụ tử, tại sao hoàng gia lại luôn là như vậy, ha ha...”

“Lại nói tiếp, ta so điện hạ còn may mắn, mẫu phi còn ở, chờ sau khi giải quyết xong chúng ta có thể ở đất phong sống ngày an bình.” Chữ Thiệu Đào cùng Chữ Thiệu Lăng là tình tình tương tích, nhện không được thở dài, “Thái tử so với ta còn muốn khổ hơn, dân gian có câu ‘Ninh tử đương quan đa mặc tử yếu phạm nường’ [nghĩa là “Dù cha kẻ làm quan có chết, cùng đừng để mẹ kẻ ăn xin ra đi”. Đại khái là mẹ người ăn xin đôi khi còn quan trọng hơn cha kẻ làm quan. Sơ sơ là vậy >”<],=“” cho=“” dù=“” thô=“” tục=“” nhưng=“” cũng=“” không=“”>

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Nói thế nào cũng đã sống qua rồi, nửa năm này người giúp ta rất nhiều, việc này ta thay người che giấu, chờ sai khi xong việc... Ta lại viết chiếu thư phong vương cho người, địa vị Thân vương là tất nhiên.”

Chữ Thiệu Đào khom người: “Đa tạ điện hạ.”

Chữ Thiệu Lăng luôn luôn hào phóng với người của mình, lại nói: “Nếu người không muốn ở lại đất phong, ta cũng có thể tuyên các người trở về hoàng thành.”

Chữ Thiệu Đào bỗng nhiên cảm thấy chua xót, lắc đầu: “Không cần, lúc vừa đi đất phong còn không thích ứng, bây giờ lại quen rồi, lại nói Tề Ngọc... hấn cũng không muốn trở về.”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu: “Hiểu được, mọi chuyện cẩn thận, thay ta hỏi thăm a di.”

Chữ Thiệu Đào khom mình hành lễ, vừa quay đầu muốn đi lại lộn ngược trở về: “Mấy ngày nay rất loạn, vẫn luôn chưa thể đi tìm Vệ Kịch, điện hạ thay ta hỏi thăm hấn đi, điện hạ... Vệ Kịch là người tốt, điện hạ đừng cô phụ hấn.”

Hiện tại người trước mắt vẫn còn là Thái tử, sau đại điển đăng cơ, hẳn chính là hoàng đế Đại Chử, đến lúc đó mọi việc đều sẽ không giống như vậy, Chử Thiệu Đào nhớ đến Vệ Kịch, không khỏi vì hấn lo lắng, Chử Thiệu Lăng mỉm cười, đến gần vỗ vai Chử Thiệu Đào: “Yên tâm, cho dù ta có phụ cả thiên hạ này, cũng sẽ không bao giờ phụ hấn.”

Chử Thiệu Đào nhìn quen cái gọi là ‘tình người’ trong hoàng tộc, nghe lời nói của Chử Thiệu Lăng cũng không thật tin, nhưng vẫn gật đầu: “Những lời hôm nay ta nhớ kỹ, hy vọng điện hạ cũng đừng quên.”

Chử Thiệu Lăng cười nhàn nhạt: “Đương nhiên.”

Mười lăm tháng giêng, đại điển đăng cơ, giờ Thìn, Chử Thiệu Lăng một thân long bào, đầu đội ba tầng long quan, cùng người trong hoàng tộc đi đến Thái miếu, tế cáo liệt tổ liệt tông, lê dân bách tính.

Sau khi tế thiên, Chử Thiệu Lăng được Vệ Kịch thống lĩnh cận vệ doanh hộ tổng hồi cung, trải qua rất nhiều cửa gác, cũng bỏ đi vũ khí, Chử Thiệu Lăng chỉ để một mình Vệ Kịch cùng hấn đi vào Thái Hòa môn, còn lại toàn bộ thân vệ ở ngoài chờ đợi.

Từ Thái Hòa môn đến Thái Hòa điện, xuyên qua Trung Hòa điện, đến tận cùng Bảo Hòa điện, một đường thật dài, bên cạnh Chử Thiệu Lăng chỉ có một mình Vệ Kịch.

Hai người bước qua thềm vàng, đi trên thảm thêu rồng, Chử Thiệu Lăng một thân long bào, Vệ Kịch một thân nhung trang, hai người một tôn quý một oai hùng, mỗi người một vẻ, đường đi không dài không ngắn, Vệ Kịch chỉ đi mất một nén nhang, Chử Thiệu Lăng lại đi suốt hai mươi năm rồng rã.

Đến Bảo Hòa điện, Chử Thiệu Lăng đi lên thềm ngọc trước ngai vàng, Lễ bộ Thượng thư đứng trong điện cao giọng đọc chiếu thư của tiên đế, Vệ Kịch tiếp nhận ngọc tỷ Tử Quân Hầu đưa đến, ngọc tỷ ở trong tay, nặng trĩu, Vệ Kịch đột nhiên nhớ đến buổi tối một ngày kia, Chử Thiệu Lăng nói với hấn: ‘Thiên hạ này, là của ta, cũng là của ngươi.’

Vệ Kịch hít sâu một hơi, xoay người quỳ xuống, hai tay dâng lên ngọc tỷ, Chử Thiệu Lăng buông mi nhìn vào mắt Vệ Kịch, dừng một khắc, tiếp nhận ngọc tỷ, Vệ Kịch dẫn đầu hô lớn: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Văn võ bá quan cũng tùy theo dập đầu: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Trong điện hô cao hai tiếng ‘vạn tuế’, Chử Thiệu Lăng ngẩng đầu, bắt đầu từ hôm nay, thiên hạ này, chân chính thuộc về hấn.

100. Chương 100

Sau đại điển đăng cơ, Chử Thiệu Lăng mở tiệc chiêu đãi quần thần, tiệc diễn ra ở Xuân Hỉ lâu, trong điện ngoài điện tổng cộng hai trăm mười tám bàn, Chử Thiệu Lăng ngồi ở chủ vị, phía dưới bên trái là các lão Vương gia, bên phải Chử Thiệu Lăng, vị trí đầu tiên là Tử Quân Hầu, thứ hai là Tĩnh Quốc công, sau đó là hai huynh đệ Vệ Kịch, Vệ Chiến.

Sau khi Chử Thiệu Lăng uống một ly rượu, yến tiệc chính thức bắt đầu, trong điện tiếng chuông, khánh không ngừng vang lên, vô cùng náo nhiệt, Vương Mộ Hàn khom người rót rượu cho Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng nghiêng đầu nhỏ giọng dặn vài câu, Vương Mộ Hàn gật đầu, xoay người rời đi.

Không bao lâu sau, tiếng chuông khánh trong điện thấp dần, tiếng tỳ bà vang lên, các vũ cơ nối tiếp tiến vào, bắt đầu nhảy múa, vũ nương đi đầu dáng người xinh đẹp khiến người ta mê say, Chử Thiệu Lăng không khỏi nhìn thoáng qua, cười: “Đây là người của Vinh vương phủ đưa đến đúng không, trầm từ lâu nghe tiếng vũ cơ của quý phủ hoàng thúc không thua gì vũ nương trong cung, quả vậy.”

Chử Thiệu Đào nghe vậy bật cười, còn không phải sao, toàn bộ vũ nương xinh đẹp ở đất phong gần như đều vào phủ bọn họ, Chử Thiệu Đào cười lạnh: “Đúng a, không biết còn cho là phủ chúng ta muốn mở kỹ viện đó...”

Thanh âm Chữ Thiệu Đào không nhỏ, vài vương gia chung quanh nghe thấy, muốn cười không dám cười, nghẹn đến vất vả, Vinh vương lại cách khá xa nghe không được, thấy Chữ Thiệu Lăng khen vội vàng cung kính đứng dậy: “Không dám không dám, chỉ là chút tài thô thiển ở đất phong, chỉ sợ làm Hoàng thượng bần mắt.”

Chữ Thiệu Lăng cười nhạt: “Hoàng thúc quá khiêm nhường, vũ nương đi đầu không tồi.... Vương Mộ Hàn, thưởng.”

Vương Mộ Hàn cúi đầu đáp lời, không bao lâu sau đưa lên một đĩa châu báu, các vũ cơ múa xong một khúc, tạ ơn đi xuống. Đôi mắt Vinh vương chuyển chuyển, nhìn về phía Vệ Kịch, trong lòng thầm tính toán.

Vệ Kịch lại không hề để ý, hẩn một lòng nhớ đến trước yến hội, Chữ Thiệu Lăng dặn hẩn, dù thế nào cũng chỉ có thể uống năm chén rượu, Vệ Kịch một mực yên lặng nhắm tịt, sợ không để ý uống nhiều hơn, khiến Chữ Thiệu Lăng không vui.

Tình hình trong điện đều nằm trong tầm mắt Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng thưởng thức chén lưu ly trong tay, nhìn Vinh vương, thầm cười lạnh, dù sao Chữ Thiệu Đào cũng sắp động thủ, thôi thì trước khi hẩn chết mượn tay hẩn dùng một chút....

Quả nhiên một lát sau Vinh vương mượn cơ thay thường phục đi ra ngoài, tìm tổng quản phủ Nội Vụ, thấp giọng dặn dò nửa ngày, sau khi tổng quản phủ Nội Vụ nghe xong không khỏi hoảng sợ, vội vàng hạ giọng: “Vương gia tha cho nô tài đi, ai không biết Hoàng thượng chưa bao giờ sung sướng hạnh phúc nữa? Lại nói, hiện giờ còn đang đại tang, làm sao có thể làm loại chuyện này?”

Vinh vương nắc một tiếng, cười: “Người cũng quá cẩn thận rồi, nói là đang có tang, nhưng làm sao có thể thật giữ như vậy? Bất quá là làm dáng thôi, vừa rồi Hoàng thượng còn nhìn Minh Hi một lúc, ánh mắt kia bốn vương có thể nhìn không hiểu sao? Hoàng thượng còn đặc biệt ban thưởng, ý tứ còn chưa đủ rõ ràng sao? Các người một đám giỏi nhất là sát ngôn quan sắc, cũng cực kỳ biết điều, làm sao bây giờ lại thành kẻ ngốc?”

Tổng quản phủ Nội Vụ cười khổ: “Vương gia luôn ở đất không nên không biết, Hoàng thượng cũng không giống tiên đế như vậy, Hoàng thượng a....”

Một cung nhân bưng thức ăn đi qua bên cạnh hai người, tổng quản phủ Nội Vụ kéo Vinh vương ra xa thấp giọng: “Hoàng thượng có người sung sướng hay không, nô tài không tin Vương gia không biết!”

Vinh vương mỉm cười, hẩn đương nhiên biết, hiện giờ có ai không biết Chữ Thiệu Lăng vì Vệ Kịch mà diệt sạch Liêu Lương, cho nên hiện tại, người trong triều không ai không sợ hãi Vệ Kịch, không dám dễ dàng đắc tội hẩn, cho nên có thể thấy... Chữ Thiệu Lăng đối với luyện súng không tồi.

Vinh vương vỗ vỗ vai tổng quản phủ Nội Vụ, cười: “Thì làm sao? Hoàng thượng có sung hẩn, cũng không thể không tìm người khác a, bốn vương cũng không tin hoàng thượng không đại hôn, không nạp tam cung lục viện. Ha ha... nam nhân nha, chê cười....”

Vinh vương cũng rõ ràng tình hình của bản thân hiện giờ, Chữ Thiệu Đào được tân đề trọng dụng, mà càng xem trọng Chữ Thiệu Đào, địa vị của hẩn trong vương phủ lại càng không xong, Vinh vương cũng muốn lấy lòng Chữ Thiệu Lăng, chỉ là vẫn luôn không có biện pháp, hiện giờ thấy Chữ Thiệu Lăng có ý với Minh Hi, làm sao sẽ bỏ qua cơ hội. Nếu Minh Hi đạt được sủng ái của Chữ Thiệu Lăng, vậy thì chính mình không phải muốn cái gì liền được cái đó?

Chữ Thiệu Lăng có thể vì Vệ Kịch diệt Liêu Lương, kia, nếu là vì Minh Hi, có thể nào càng thêm đề trọng mình?

Vinh vương nghĩ đến xinh đẹp, lúc này lại nhét một xấp ngân phiếu vào tay áo tổng quản phủ Nội Vụ, cười mờ ám: “Được rồi, chuyện có cái gì nghiêm trọng? Lát nữa người chỉ cần đem Minh Hi giả làm cung nữ đưa đến Càn Thanh cung là được, một chữ cũng không cần nói!”

Tổng quản phủ Nội Vụ sờ sờ ngân phiếu trong tay, cẩn thận hạ quyết tâm: “Nếu có chuyện gì.. vương gia phải lên tiếng giúp nô tài, ngài có thể không liên quan, nhưng nô tài còn muốn ở dưới mi mắt Hoàng thượng kiếm ăn đâu.”

Vinh vương không ngừng gật đầu: “Người cứ yên tâm, đi thôi đi thôi, bổn vương còn muốn đi phương tiện đâu, ha ha...”

Vinh vương vừa cười vừa rời đi, tổng quản phủ Nội Vụ do dự một lúc, xoay người đi vào trong điện.

Trong đại điện, Chử Thiệu Lăng nhìn nhìn đồng hồ nước, Vương Mộ Hàn đến gần khom người: “Hoàng thượng, là canh ba giờ Tuất.”

Chử Thiệu Lăng quay đầu nhìn Vệ Kịch, Vệ Kịch vì uống rượu mà mặt nổi lên đỏ ửng, Chử Thiệu Lăng nhìn thâm cười, Vinh vương là đồ ngu, so với những vũ cơ kia, đây mới thật gọi là tuyệt sắc....

Chử Thiệu Lăng quay đầu nhìn Vương Mộ Hàn, Vương Mộ Hàn biết ý, khom người thối lui đến sau lưng Vệ Kịch, nhỏ giọng nói vài câu, Vệ Kịch ngẩng đầu nhìn Chử Thiệu Lăng ngồi phía trên, Chử Thiệu Lăng đang hàm tiếu nhìn hắn, khẽ gật đầu, Vệ Kịch đứng dậy đi theo Vương Mộ Hàn.

Trong Ngự hoa viên, Vệ Kịch nhin không được hỏi: “Công công, đại yến còn chưa xong, ta đã rời đi... lỡ như có người hỏi đến thì sao?”

Vương Mộ Hàn cười ôn hòa: “Ta đã phân phó bọn họ, nói là đại nhân không uống được nữa, đã say, Vệ đại nhân cùng nô tài đi thôi, một lát nữa Hoàng thượng sẽ đến.”

Vệ Kịch chỉ đành đi theo Vương Mộ hàn, xuyên qua Ngự hoa viên, đến Càn Thanh cung, đến trước cửa, Vương Mộ Hàn khom người cười nói: “Từ sau khi tiên đế băng hà, cung này vẫn luôn được sửa sang lại, tổng cộng mất hai tháng, thời gian đó chỉ có Hoàng thượng từng đến vài lần, còn chưa từng có ai đến đâu, Hoàng thượng nói, chờ sửa sang xong liền niêm phong lại, chờ đến sau khi đăng cơ, để cho Vệ đại nhân là người đầu tiên đi vào.”

Trong lòng Vệ Kịch ảm áp, bỗng nhiên nhớ đến một năm kia, Vệ Chiến cùng Phúc Nghi công chúa đại hôn, Chử Thiệu Lăng lệnh Vương Mộ Hàn dẫn mình đến Tần Vương phủ, tình hình cũng giống như thế này.

Vương Mộ Hàn cũng nghĩ đến một năm kia, cười: “Vệ đại nhân vào xem.”

Vương Mộ Hàn dẫn Vệ Kịch vào đại môn, chuyển qua Thùy Hoa môn, trong chính điện rõ ràng treo bảng ‘Họa Kịch điện’. Vệ Kịch sửng sốt, Vương Mộ Hàn khom người, nghiêm mặt nói: “Hoàng thượng nói, trước kia như thế nào, về sau cũng phải như thế, bảng hiệu này là hôm qua Hoàng thượng vừa sai người đem từ Tần Vương phủ vào cung.”

Trái tim Vệ Kịch không thể không chế nhảy lên, nhớ đến trước kia, Chử Thiệu Lăng từng nói, ‘Thiên hạ rộng lớn, nơi có Vệ Kịch mới là nhà’.

“Vệ đại nhân đi thăm điện nhìn xem đi....” Vương Mộ Hàn mang theo Vệ Kịch chuyển qua hành lang gấp khúc, chỉ vào hoa cỏ trong viện giải thích, “Nơi này đều là cây đào, có cây là từ trong Tần Vương phủ dời đến, có cây là lấy từ Thiên Thọ hành cung, Hoàng thượng nói Vệ đại nhân thích hoa đào, cho nên trong Thừa Càn cung không cần hoa khác, chỉ cần đào. Lúc này còn chưa được, chờ thêm hai tháng nữa, nụ hoa toàn bộ nở ra.... Ha ha, khi đó cung này mới thật sự đẹp.”

Vệ Kịch gật đầu đi theo Vương Mộ Hàn vào bên trong, Vương Mộ Hàn tiếp tục: “Thăm trong điện so với Vương phủ lại dày hơn một tầng, Hoàng thượng nói lúc trước Vệ đại nhân đi tây đánh giặc từng bị thương, không chịu được lạnh, địa long trong Thừa Càn cung cũng nhiều hơn trước gấp đôi, lại thêm thảm dày, cho dù là mùa đông lạnh nhất Vệ đại nhân cũng không ngã bệnh.”

“Nô tài trong cung này đều là trong Vương phủ mang tới, đều là người đại nhân dùng quen, một chút cũng sẽ không khiến Vệ đại nhân không vừa lòng.” Vương Mộ Hàn tiến lên một bước vén rèm để Vệ Kịch đi vào thăm điện, cười, “Bài biện ở đây đều là Hoàng thượng tự mình dặn dò, mọi thứ đều là mới, chỉ có cái tháp này là từ Vương phủ mang đến, Hoàng thượng nói đại nhân thích nhất nằm ở tháp này nghỉ trưa, bình thường nhìn sách cũng chỉ dùng nó, sợ thay đổi khiến đại nhân không quen, liền dọn vào cung.”

Vệ Kịch nhẹ vuốt cánh hoa chạm rỗng trên tháp, không lên tiếng, trong lòng lại ê ảm, chua chua, Vương Mộ Hàn cười: “Đi dạo một đường, sợ là đại nhân đã mệt mỏi, vừa lúc ở đây nghỉ ngơi một hồi, nô tài đi về Xuân Hỉ lâu một chuyến, Hoàng thượng lập tức sẽ đến.”

Vệ Kịch gật đầu thấp giọng nói: “Tuyết dày đường trơn, dặn cung nhân nâng kiệu cẩn thận một chút.”

“Vâng Vâng.” Vương Mộ Hàn bật cười, “Những lời này nô tài cũng sẽ nói lại cho Hoàng thượng, Hoàng thượng nghe xong khẳng định sẽ vui vẻ, nô tài đi trước.”

Vương Mộ Hàn đi đón Chử Thiệu Lăng, quả nhiên chỉ qua nửa canh giờ Chử Thiệu Lăng đã trở lại, Vệ Kịch vội ra đón, Chử Thiệu Lăng thấy Vệ Kịch đã đổi thường phục, cười: “Một sao?” Chử Thiệu Lăng quay đầu phân phó: “Lui xuống hết đi, trẫm có chuyện muốn nói với Vệ quốc công....”

Vương Mộ Hàn nghe vậy vội vàng mang theo cung nhân lui ra, Vệ Kịch nhìn Chử Thiệu Lăng một thân long bào, có chút hoảng hốt, thấp giọng: “Hoàng thượng....”

“Hừ...” Chử Thiệu Lăng tiến lên một bước, một tay ôm thắt lưng Vệ Kịch, ngón trở tay kia nhẹ để lên môi hắn, nhẹ giọng cười, “Cả một ngày đều nghe Hoàng thượng, gọi câu khác....”

Vệ Kịch mím môi lắc đầu, thấp giọng: “Hoàng thượng đừng nháo, thần giúp Hoàng thượng cởi áo....”

Chử Thiệu Lăng lui về sau tránh thoát tay Vệ Kịch, cười: “Ai nháo người? Ở đây cũng không có người ngoài, gọi để nghe một chút....” Chử Thiệu Lăng vuốt ve eo Vệ Kịch, đùa, “Người gọi ta sẽ để người cởi....”

Vệ Kịch quay đầu đi, hốc mắt đỏ lên, Chử Thiệu Lăng bật cười, vội dỗ dành: “Làm sao vậy? Không gọi thì không gọi.”

“Thần vô lễ...”

Vệ Kịch gục đầu, Chử Thiệu Lăng cười: “Hôm nay ta uống rượu, nói hơi nhiều, Vệ Quốc công tha thứ ta đi... Ân?”

Vệ Kịch lắc đầu, giọng khàn khàn: “Thần... thần không dám để điện hạ phí nhiều tâm tư như vậy...”

Lúc này Chử Thiệu Lăng mới hiểu được, cười cười kéo người ôm vào trong ngực: “Chỗ ở của chúng ta, không phải nên kỹ càng một chút sao? Cũng không phải chỉ có người, ta cũng ở đây a.... Vương Mộ Hàn đã mang người đi dạo qua hết chưa? Thích không?”

Trái tim Vệ Kịch ê ẩm không chịu được, gật đầu: “Thích....”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười: “Thích? A, vậy là đang theo ta làm nũng sao?” Ngón cái Chử Thiệu Lăng nhẹ lau khóe mắt Vệ Kịch, nhẹ giọng dỗ dành: “Không phải muốn giúp ta cởi áo sao? Đến....”

Vệ Kịch lau mặt, đưa tay tháo nút thắt trên long bào, Chử Thiệu Lăng nắm chặt tay Vệ Kịch, nhẹ giọng: “Chỉ đối tốt với người một chút người liền chịu không được? Người còn phải nhìn xem về sau... xem ta đối với người càng tốt.”

Chử Thiệu Lăng hơi cúi đầu, khẽ hôn môi Vệ Kịch, thừa cơ đem người đẩy ngã xuống giường, hắn vốn cho rằng Vệ Kịch sẽ trốn, không nghĩ đến Vệ Kịch lại đưa tay ôm lấy mình, quyến luyến không buông, Chử Thiệu Lăng mỉm cười, chờ xem, chờ một ngày, mình sẽ đem toàn bộ thiên hạ dâng đến trước mặt hắn....

Trong phòng trong, long bào của Chử Thiệu Lăng tùy ý rơi trên đất, chăn bông trên giường bị lật tung thành tầng tầng nếp uốn, Chử Thiệu Lăng xích lõa thân trên đặt trên người Vệ Kịch, không ngừng hôn cổ cùng vành tai Vệ Kịch, Vệ Kịch khó chịu ôm cổ Chử Thiệu Lăng thấp giọng cầu xin: “Hoàng thượng, thần... nơi đó của thần....”

“Nơi nào?” Chử Thiệu Lăng cười, giọng khàn khàn, “Mỗi lần đều nhanh như vậy, bây giờ phải phạt người....”

Vệ Kịch cả người xích lõa, chỉ có hạ thân bị Chử Thiệu Lăng dùng dây lụa kim sắc buộc chặt ở gốc, Chử Thiệu Lăng không ngừng xoa nắn nhũ thủ Vệ Kịch, thanh âm trầm thấp: “Ngoan, chờ ta xuất ra, cũng sẽ tha cho người....”

“Thần không được....” Vệ Kịch liều mạng lắc đầu, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ, mỗi lần Chử Thiệu Lăng đều lâu như vậy, mình làm sao chịu được, cả người Vệ Kịch bị Chử Thiệu Lăng khiêu khích đến muốn bay lên, nhưng nơi đó lại thủy chung bị buộc chặt, Vệ Kịch thật sự chịu không được, không khỏi cầu xin, “Thần không được, nơi đó đau, nơi đó đau.... Hoàng thượng, tha cho thần....”

Chử Thiệu Lăng bị Vệ Kịch gọi đến trái tim cũng nóng lên, mặc kệ hắn khó chịu thế nào, rõ ràng chỉ cần đưa tay là có thể cởi ra trói buộc, lại vì mình mà vẫn cắn răng chịu đựng.... Chử Thiệu Lăng nhắm mắt, cố

ý cầm lấy nơi đó, ở chỗ ruy băng nhẹ nhàng vuốt ve, thấp giọng: “Không phải đã nói cho người sao? Giúp ta xuất ra... ta tạm tha cho người, đến...”

Chữ Thiệu Lăng xoay người tựa ở đầu giường, ôm Vệ Kịch vào lòng, phượng mâu tối sầm lại, giọng khàn khàn: “Vệ Kịch ngoan... người hầu hạ ta thư thái, ta cũng sẽ để cho người thoải mái...”

Chữ Thiệu Lăng cố ý dùng hạ thân cọ cọ bụng Vệ Kịch, Vệ Kịch hiểu được, chịu đựng ngược ngùng kéo tiết khó Chữ Thiệu Lăng xuống một chút, nắm chặt nơi đó xoa nắn, Chữ Thiệu Lăng thở ra một hơi nhẹ giọng: “Chỉ xoa thôi không được...”

Vệ Kịch ngẩng đầu mê man nhìn Chữ Thiệu Lăng, không hiểu, Chữ Thiệu Lăng cười thâm, đồ ngọc này, cái gì cũng không hiểu...

Một tay Chữ Thiệu Lăng đặt trên gáy Vệ Kịch nhẹ nhàng vuốt ve, hơi dùng sức đè xuống, thấp giọng: “Ngâm... chờ ngâm ướt ta liền tiến vào nơi đó của người, cho người thoải mái...”

Mặt Vệ Kịch ba một phát đỏ lên, đáng thương hẳn, tình sự đều chỉ từ một mình Chữ Thiệu Lăng chỉ dạy, cái gì khác đều không biết, vừa nghe lời này suýt nữa xấu hổ đến phát ngất, thanh âm Vệ Kịch dẫn theo một tia khóc: “Hoàng thượng...”

Chữ Thiệu Lăng hàm tiếu nhìn hắn, cũng không dùng sức ấn đầu của hắn, chỉ yên lặng chờ Vệ Kịch chủ động ngâm lấy. Vệ Kịch cũng không phải ngại cái gì, thân thể của Chữ Thiệu Lăng, nơi nào hắn cũng thích, chỉ là, việc này đối với hắn là lần đầu tiên, vừa nghĩ đến một lúc nữa nơi đó của Chữ Thiệu Lăng sẽ tiến vào thân thể mình, Vệ Kịch liền ngược đến muốn ngất.... Vệ Kịch do dự một lúc, không còn cách nào chỉ phải cúi đầu ngâm lấy, Chữ Thiệu Lăng thoải mái thở dài, Vệ Kịch buông mi, theo lời Chữ Thiệu Lăng hướng dẫn nhẹ liếm hành thân....

“Đúng, lại sâu một chút...”

Vệ Kịch xấu hổ đến cả người đỏ lên, chịu đựng khó chịu ngâm vào toàn bộ hành thân, cố gắng dùng khoảng miệng mềm mại lấy lòng Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch càng ngâm càng sâu, cánh môi gần như hôn lên gốc dương vật người kia, Chữ Thiệu Lăng rút dương vật ra, giọng khàn khàn: “Xoay người lại...”

Vệ Kịch nghe lời nằm úp sấp, trong lòng có chút chờ mong, Chữ Thiệu Lăng cúi người chậm rãi tiến vào thân thể Vệ Kịch, một tay không ngừng nhuấn cửa huyệt, để cho Vệ Kịch dễ chịu một chút, hành thân từng tắc từng tắc chôn vào, tay kia tháo trói buộc trên hành thân Vệ Kịch, chậm rãi di động....

101. Chương 101

Giờ Mẹo hôm sau, Vệ Kịch mở mắt, ngồi dậy nhìn ra bên ngoài, trong tầm diện là tầng tầng lớp lớp rèm thêu tơ vàng, Vệ Kịch nhìn không ra bây giờ là lúc nào, nhớ đến một lúc nữa Chữ Thiệu Lăng còn phải vào triều sớm, muốn gọi hắn, lại sợ phá giấc ngủ của Chữ Thiệu Lăng, đang muốn nhẹ tay nhẹ chân xuống giường nhìn xem thì lại bị bàn tay Chữ Thiệu Lăng đặt trên thắt lưng dùng lực kéo trở về...

“Muốn tiểu đêm?” Chữ Thiệu Lăng mở mắt nhìn nhìn bên ngoài, “Gọi người đem bô đưa vào.”

Vệ Kịch lắc đầu, nhỏ giọng: “Đánh thức Hoàng thượng, thần muốn ra ngoài nhìn xem bây giờ là mấy giờ, đừng để lâm triều đi muộn.”

Chữ Thiệu Lăng bật cười, kéo chăn đắp cho Vệ Kịch: “Người còn thật chăm chỉ, lâm triều trễ một khắc nửa khắc thì có sao? Lúc trước tiên đế còn trễ đến hai canh giờ. Đêm qua còn không đủ mệt? Lại nằm một lát...”

“Lâm lâm triều đầu tiên làm sao có thể chậm trễ?” Vệ Kịch cuộn tròn lại trong chăn, cũng không quên khuyên can, “Lại nói, Hoàng thượng không giống với tiên đế, Hoàng thượng muốn làm thịnh thế mình quân.”

Chử Thiệu Lăng thầm nghĩ ta lúc nào nói qua muốn làm minh quân a.... Nhưng ngoài mặt vẫn là một bộ nghe hiểu, gật gật đầu: “Đúng, còn phải làm phiền ái khanh không quên nhắc nhở khuyên can trẫm.”

Vệ Kích bật cười: “Thần đang nói chính sự....”

“Ta cũng đang nói chính sự a.” Chử Thiệu Lăng nghiêng thân nhẹ nhàng mát xa thắt lưng Vệ Kích, ôn nhu hỏi, “Còn đau không?”

Vệ Kích buông mi lắc đầu, Chử Thiệu Lăng xoa thật mạnh: “Đáng tin sao? Thật có đau người cũng sẽ không nói, một lát ta vào triều, lại dặn Vương Mộ Hàn chuẩn bị canh cầu kỷ hoa hồng cho người.”

Chử Thiệu Lăng kéo trung y của Vệ Kích ra một ít, chạm lên vết sao trên người hắn, thấp giọng: “Ngự y nói khi trời lạnh những vết thương này sẽ vừa đau vừa ngứa, người làm sao lại không nói ra?”

Vệ Kích vội lắc đầu: “Ngự y khoa trương rồi, chỉ có lúc tuyết vừa bắt đầu rơi có chút ngứa, về sau cũng không có gì.”

“Có nghĩa là cũng từng khó chịu qua?” Chử Thiệu Lăng xoa đầu Vệ Kích, trách, “Về sau mỗi ngày Chương Ngự y đều sẽ đến bắt mạch bình an cho người, nếu người có đau có ngứa gì, nếu để ta từ miệng Chương Ngự y biết được... xem ta xử lý người thế nào.”

Vệ Kích cảm động, buông mi dịu ngoan đáp lời: “Vâng, thần biết.”

“Nghe Ngự y nói vào đông chịu khó tắm nước thuốc sẽ dễ chịu một chút, đều là vài thứ được liệu bồi bổ thân thể lưu thông kinh mạch, người kiên nhẫn tắm tắm đi, phải dứt khoát loại bỏ bệnh căn mới được, còn nhỏ như vậy...”

“Hoàng thượng, đã là giờ Mẹo hai khắc.” Vương Mộ Hàn ở phòng ngoài tắm điện nhỏ giọng nhắc nhở, “Hoàng thượng đã dậy chưa?”

“Còn nhỏ như vậy, làm sao lại có thể để lại bệnh căn?” Chử Thiệu Lăng kéo chăn đắp kỹ Vệ Kích, xuống giường buông rèm, nói với bên ngoài, “Vào đi.”

Cung nhân bên ngoài nghe vậy nổi đuôi đi vào, nhẹ tay nhẹ chân hầu hạ Chử Thiệu Lăng rửa mặt, mười mấy người không ai dám hướng phía trong giường liếc mắt một cái, chỉ chăm chú hầu hạ cho Chử Thiệu Lăng. Vương Mộ Hàn tiếp nhận long bào cung nhân đưa đến, giúp Chử Thiệu Lăng mặc vào, Chử Thiệu Lăng khẽ ngẩng đầu để Vương Mộ Hàn thắt nút áo cho hắn, thản nhiên dặn dò: “Chờ hắn tỉnh dậy trước cho hắn ăn vài thứ, lại để hắn ngâm nước thuốc một hồi, trẫm đã để Chương thái y viết phương thuốc, có vài thứ, sợ là chất lượng trong Ngự y viện không tốt, người trước đi trong kho hàng nhìn xem.”

“Vâng Vâng.” Vương Mộ Hàn liên thanh đáp ứng, cúi đầu, “Nô tài sợ người khác không cẩn thận, những được liệu đó đều là nô tài chăm chú nhìn từng chút một, bảo đảm không có một chút sai lầm.”

Chử Thiệu Lăng khẽ vuốt sợi tóc mai rơi xuống, gật đầu: “Cẩn thận không thừa.”

Chử Thiệu Lăng ra khỏi phòng trong, ở bên ngoài dùng điểm tâm, Vương Mộ Hàn để cung nhân lui ra, thấp giọng: “Hoàng thượng, tối hôm qua Vinh vương quả nhiên dâng vũ nữ Minh Hi kia lên, lúc ấy Hoàng thượng đang trò chuyện cùng Vệ đại nhân, nô tài đã đem người giam lại.”

Chử Thiệu Lăng cười lạnh: “Ai hỗ trợ?”

Vương Mộ Hàn thấp giọng: “Tổng quản phủ Nội Vụ Dịch Bảo.”

“Kia vừa lúc...” Dịch Bảo này không phải thủ hạ của Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng còn đang muốn tìm cơ cách chức hắn, lúc này không lợi dụng liền uống, Chử Thiệu Lăng mỉm cười, “Truyền ý chỉ, tổng quản phủ Nội Vụ Dịch Bảo, không tuân kỷ cương phép tắc, tổn hại quốc hiếu, ngay hôm nay cách chức, đuổi ra khỏi cung, chức tổng quản phủ Nội Vụ do công công tiếp quản.”

Vương Mộ Hàn mừng rỡ, vội vàng dập đầu tạ ơn, Chử Thiệu Lăng cười nhẹ: “Đều là chuyện đương nhiên.”

Vương Mộ Hàn không ngừng tạ ơn, lại hỏi: “Vũ nương kia nên làm thế nào?”

“Từ ai đưa tới liền trả về đó.” Chử Thiệu Lăng buông đĩa bạc đứng dậy, “Không cần giấu diếm, liền quang minh chính đại đưa đến cho Vinh vương đi, để cho càng nhiều người biết càng tốt.”

Vương Mộ Hàn nháy mắt hiểu ra, cười: “Nô tài hiểu được, hoàng thượng muốn nói cho mọi người, phương diện này không cần tính toán.”

Chử Thiệu Lăng hồ hững nói: “Không chỉ như vậy... người trở về sẽ hiểu.”

Vương Mộ Hàn không nghĩ ra, cũng không dám hỏi nhiều, sau khi hầu hạ Chử Thiệu Lăng lên kiệu liền đi làm chuyện hẩn dạn dờ.

Lúc lâm triều, Chử Thiệu Lăng công bố tin tức chính mình muốn rõ ràng từ đầu đến đuôi chính đồn lại lục bộ, lại nói chuyện Vân Nam bên kia một lúc, các loại quan lại đều thâm lo sợ, tân đế thật sự muốn thay máu triều đình sao?

Chử Thiệu Lăng ngồi trên long ỷ, toàn bộ thần sắc triều thần đều có thể thấy rõ, cuối cùng cười: “Hôm nay là lần đầu tiên trẫm tảo triều, vậy lại nói thêm vài câu...”

Chử Thiệu Lăng hàm tiếu chậm rì rì nói lời kinh người: “Tiên đế nhân từ, có một số việc không biết, cũng có một số việc cho dù nhìn thấy, nhưng vì nhân từ niệm tình nghĩa với chúng ái khanh nên không tỏ vẻ, đáng tiếc... tính tình của trẫm không nhân từ như tiên đế, đối với trẫm, mọi chuyện nói một không hai, đình là đình, mao là mao, trong mắt trẫm không chứa được hạt cát, tính tình trẫm thế nào... Ha ha, có lẽ các ai khanh cũng đã biết.”

Mọi người ở dưới không nhịn được nghĩ đến hơn một nghìn xác chết treo trên tường Phong Hòa thành, những người trước kia được tiên đế trọng dụng không khỏi đổ mồ hôi lạnh một phen, có một cự thần hơn sáu mươi tuổi chịu không được, sắc mặt trắng bạch, Chử Thiệu Lăng giống như không phát hiện, lại hỏi: “Ý tứ của trẫm, các ai khanh hiểu chưa?”

Các đại thần vội vàng đáp lời, Chử Thiệu Lăng đứng dậy cười nói: “Hiểu được thì tốt, trẫm vừa lên ngôi, việc trong triều còn mong các ái khanh trợ giúp.”

Triều thần liên tục nói “không dám”, tiếp theo không còn chuyện gì liên bãi triều, Chử Thiệu Lăng tự mình đi thỉnh an Thái hoàng thái hậu.

Trong Từ An điện ấm áp như xuân, Thái hoàng thái hậu đang tựa trên gối mềm cùng vài vị thái phi nói chuyện phiếm, Chử Thiệu Lăng vào phòng trong cung kính quỳ xuống thỉnh an Thái hoàng thái hậu, Thái hoàng thái hậu mỉm cười vội gọi Tôn ma ma nâng người dậy, Thái hoàng thái hậu kéo hẩn đến bên người, cười: “Đứa nhỏ này... luôn lễ nghi nhiều như vậy, trong thời tiết này quỳ dưới đất không thấy lạnh sao?”

Cho dù nói như vậy, Thái hoàng thái hậu lại rất vừa lòng, sau khi Chử Thiệu Lăng dâng cơ, so với trước kia còn hiểu thuận hơn, trước kia rất nhiều chuyện không thể làm, hiện giờ trong cung Chử Thiệu Lăng nói một không hai, trước khi dâng cơ đã phân phó phủ Nội Vụ, cung ứng cho Từ An điện hết thảy gấp trước bội lần, ăn uống nghỉ ngơi của Thái hoàng thái hậu đều phải là thứ tốt nhất trong cung, các phu nhân cáo mệnh ngoài cung đến thỉnh an đều không ngừng cảm thán Thái hoàng thái hậu có phúc khí, Thái hoàng thái hậu rất tự hào, liên quan đến sức khỏe cũng tốt lên không ít.

“Ai gia nghe nói người lại ban thưởng ba danh cáo mệnh cho phủ Tĩnh Quốc công?” Thái hoàng thái hậu cười nói, “Mừng chết các nàng, phong một cái tam phẩm thì thôi, ngay cả con dâu đều được phong làm cáo mệnh nhị phẩm, quá lời rồi đi...”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười: “Mẫu gia của Hoàng tử mẫu, cho dù cho bao nhiêu vinh sủng cũng là tất nhiên, hiện giờ Vi Hàm Tường cũng rất được trọng dụng, tôn nhi đã phái hẩn đến Hộ bộ, toàn bộ chỗ nợ nần rồi mù bên kia còn chờ hẩn thanh lý, cho phu nhân hẩn ban thưởng cáo mệnh cũng là nên làm.”

Thục Thái phi nghe vậy cũng lên tiếng: “Công tử của phủ Tĩnh Quốc công sao có thể không phải người tài? Cho dù còn trẻ, có Hoàng thượng nhắc nhở cũng sẽ không kém đi nơi nào.”

Thái hoàng thái hậu cười càng tươi: “Cũng không thể rất nhân từ bọn họ, có nơi nào làm không tốt Hoàng thượng cũng nên thẳng thắn xử trí, tiểu hài tử không dạy dỗ mới không nên người...” Hiện giờ người của phủ Tĩnh Quốc cùng cùng phủ Tử Quân hầu liên tục được đảm nhiệm chức vị quan trọng trong triều, Thái hoàng thái hậu triệt để yên tâm, Chử Thiệu Lăng không giống như tiên đế, là một người biết tri ân báo đáp, hai phủ bị tiên đế áp chế vài thập niên, hiện giờ cũng đã có thể nở mày nở mặt.

Chử Thiệu Lăng cười đáp ứng, lại trò chuyện cùng Thái hoàng thái hậu một lúc mới trở về Thừa Càn cung.

Trong Thừa Càn cung, Vệ Kịch vừa mới ra khỏi dục dung, Vệ Kịch sợ trên người có vị thuốc đông y, lại dùng khăn ẩm lau người một lần, vừa mặc xiêm y chỉnh tề Chử Thiệu Lăng liền vào, cười: “Người còn thật thoải mái... Nhanh đổi xiêm y cho ta, rất khó chịu.”

Vệ Kịch vội vàng lấy thường phục hầu hạ Chử Thiệu Lăng thay đổi, Chử Thiệu Lăng cúi đầu nghe nghe gáy Vệ Kịch, khẽ cười: “Ngâm được gì? Sao lại thơm như vậy nha?”

Vệ Kịch vội vàng nghe nghe hương vị trên người, thấp giọng: “Thần đã cố ý lau lại một lần, vẫn còn mùi vị sao?”

“Còn một chút, rất dễ nghe, về sau thường dùng đi.” Chử Thiệu Lăng đem ngọc bội thắt vào bên hông, cúi đầu hôn hôn môi Vệ Kịch, cười, “Buổi chiều không có chuyện quan trọng, ở trong cung cùng người chơi cờ.”

Vệ Kịch buông mi mỉm cười, nghĩ nghĩ hỏi: “Theo lý thần nên đi trong quân điểm danh, lúc trước vì đại tang của tiên đế nên luôn bỏ qua, hiện giờ cũng không có chuyện gì, thần nghĩ nghĩ vẫn muốn đi quân doanh nhìn xem... được không?”

Chử Thiệu Lăng dừng một lát, gật đầu: “Được, đương nhiên được.... Chỉ là hiện giờ trời đông giá rét, thương thể của người còn chưa khỏi hẳn, chờ một lúc nữa, đến đầu xuân ấm áp, ta tự nhiên sẽ có chuyện cho người làm.”

Vệ Kịch chỉ phải gật đầu, Chử Thiệu Lăng cười: “Cho người thanh nhàn còn không tốt sao? Không lẽ lại là trời sinh mệnh lao碌? Hôm nay mười sáu, chúng ta đi Hải Yến lâu ngắm trăng?”

?

Vệ Kịch cười cười: “Tốt, chỉ là... buổi tối Hoàng thượng nhớ chú ý một chút, đường luôn trước mặt người khác như vậy... để người nhìn thấy không tốt.”

Chử Thiệu Lăng bật cười: “Ta làm gì?”

Vệ Kịch mím môi, ngại không nói, dạ yến đêm qua, cứ một chút Chử Thiệu Lăng liền muốn nhìn chính mình, mặc dù chính mình cũng luôn nhìn không được mà nhìn Chử Thiệu Lăng, nhưng thần tử nhìn hoàng đế là bình thường, nhưng nếu hoàng đế nhìn chăm chăm một thần tử, này lại có chuyện không thể nói rõ....

Vệ Kịch nghĩ nghĩ, thấp giọng: “Chính là... đừng luôn nhìn thần.”

“Lời này nói rất có hàm ý, người không nhìn ta làm sao biết ta nhìn người?” Chử Thiệu Lăng mỉm cười, “Lại nói, người không cần lo lắng chuyện đêm nay, chỉ có hai chúng ta, không sợ người khác nhìn thấy.”

Vệ Kịch sững sốt: “Không phải còn có các thân vương sao?”

“Đang lúc để tang, làm sao có thể luôn tầm hoan mua vui được? Ta đã truyền ý chỉ xuống, nói cho bọn họ năm nay không cần đến.” Chử Thiệu Lăng nói đến có lý mười phần, “Hải Yến lâu đã thu thập xong, hai chúng ta thay mặt bọn họ ngắm trăng cũng được.”

Vệ Kịch nhẹn không được bật cười, gật đầu: “Đúng a.”

Buổi chiều, sau khi dùng bữa tối hai người cùng đi Hải Yến lâu, trong phòng ngắm cảnh của Hải Yến lâu đốt mười hai lò sưởi, cho dù mở toang cửa sổ, bên trong cũng sẽ không lạnh lẽo, Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch cùng tựa5 trên ghế tiêu tương, nhìn pháo hoa bên ngoài.

Chử Thiệu Lăng có chút nhàm chán, hàng năm đều như vậy, hắn đã sớm nhìn đến ngán, nhưng Vệ Kịch lại rất thích thú, trước kia hắn đều chỉ đứng bên ngoài nhìn, hoàn toàn không đẹp như lúc ở trên lầu nhìn ra, Vệ Kịch chăm chú nhìn pháo hoa bên ngoài, Chử Thiệu Lăng nhìn buồn cười, cầm hộp điểm tâm đến, đút cho hắn một khối bánh long nhãn, Vệ Kịch ngậm điểm tâm, đầu lưỡi vô ý cọ qua đầu ngón tay Chử Thiệu Lăng, miệng lưỡi thoáng nóng lên, Chử Thiệu Lăng đang muốn cúi đầu hôn Vệ Kịch, Vương Mộ Hàn tiến vào. Chử Thiệu Lăng ngồi trở lại hỏi: “Làm sao?”

Vương Mộ Hàn đến gần, cúi người: “Hoàng thượng, lão Vinh vương mất.”

Vệ Kịch ngồi dậy nhìn Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng không quá để ý nói: “Trẫm biết, để phủ Nội Vụ chuẩn bị phát tang đi.”

Vương Mộ Hàn hành lễ lui xuống, Chữ Thiệu Lăng cười trấn an Vệ Kịch: “Chết thì chết, đừng để việc này phá hỏng hưng trí.”

Vệ Kịch thấy Chữ Thiệu Lăng không hề ngạc nhiên, liền biết chuyện này hẳn đã có tính toán từ trước, không cần phải nói nhiều, Chữ Thiệu Lăng cảm thăm lòng đến đáp cho hai người, cười: “Người thích món này, ta dặn bọn họ làm nhiều một ít...”

Hôm sau lâm triều, Chữ Thiệu Lăng đề cập đến chuyện của Vinh vương, chỉ nói tiếc hận Vinh vương còn trẻ, vả lại vì đến hoàng thành mới xảy ra chuyện, cho nên càng thêm nuối tiếc, sắc phong thế tử Chữ Thiệu Đào làm thân vương, trong lúc Chữ Thiệu Lăng xuất chình, Chữ Thiệu Đào luôn ở hoàng thành giúp hẳn nhiều việc, là có công phụ tá hoàng đế, các triều thần cũng hiểu được ý định của Chữ Thiệu Lăng, tùy theo phụ họa vài câu liền xong rồi.

Vốn là Chữ Thiệu Đào chịu không được mới ra tay, Ngự y Chữ Thiệu Lăng phái đi chỉ hồi báo là Vinh vương đột nhiên phát bệnh cấp tính, chỉ một câu liền bỏ qua. Lại không biết trong cung làm sao truyền ra lời đồn, nói là vì lão Vinh vương hiến mỹ nữ cho Hoàng thượng, phạm vào thánh ý, Thánh thượng giận dữ liền giải quyết Vinh vương.

Lúc lời này vừa ra, mọi người cũng không tin, chỉ là đưa một nữ nhân, Hoàng thượng làm sao lại tức giận? Đây nghe rất vô lý a, lại có người lén lút nói, Hoàng đế độc sủng một người, không muốn có kẻ thứ ba chen chân, cho nên mới tức giận.

Mọi người nửa tin nửa ngờ, sau lại nghe nói tổng quản phủ Nội Vụ vì hỗ trợ đưa mỹ nữ vào cung mà bị cách chức đuổi đi, lúc này tất cả đều tin, việc này thật sự chọc giận Hoàng đế.

Từ đó, đưa người lên giường Thánh thượng vô hình chung trở thành điều tối kỵ trong hoàng thành, chuyện của lão Vinh vương cùng tổng quản phủ Nội Vụ dạy cho mọi người một điều, cách này không thể dùng để lấy lòng Hoàng thượng, mà là dùng để tự sát.

Chữ Thiệu Lăng tựa trên tháp nghe Vương Mộ Hàn kể lại lời đồn đãi, hài lòng gật đầu, rất tốt.

102. Chương 102

Sau khi đoàn người Chữ Thiệu Đào ở hoàng thành chịu tang xong thì trở về đất phong, trước khi đi Chữ Thiệu Đào còn cố ý bao một tầng lầu của Túy Tiên lâu để gặp Vệ Kịch, hai người vẫn luôn hợp nhau, một bữa cơm ăn hết hai canh giờ.

Sau khi đón người trở về, Chữ Thiệu Lăng nghe trên người Vệ Kịch có mùi rượu, cười nửa miệng nói: “Bình thường trước mặt ta đều không uống rượu, muốn dỗ người uống một ly, so với lên trời còn khó, ra ngoài rồi, trước mặt Chữ Thiệu Đào lại đồng ý uống.”

Kỳ thật Vệ Kịch cũng chỉ ở lúc cuối cùng uống mấy chén, dùng để đưa tiễn, chỉ là không nghĩ đến rượu mơ của Túy Tiên lâu tác dụng vừa chậm lại mạnh, lúc này có chút choáng đầu. Vệ Kịch căn bản không nghe được hàm ý khác trong lời nói của Chữ Thiệu Lăng, còn thành thành thật thật trả lời: “Ngày mai Vương gia phải trở về đất phong, lại nói vài lần, thần không từ chối được mới uống một chút.... Trước mặt Hoàng thượng đương nhiên không thể uống...”

Cung nhân dâng trà lên, Vệ Kịch ôm chung trà trong tay tiếp tục nói: “Uống rượu sẽ hỏng việc, bên cạnh Hoàng thượng tùy thời đều sẽ có chuyện xảy ra, thần là thị vệ của Hoàng thượng, đương nhiên không dám lơ là.”

Chữ Thiệu Lăng nghe mà lòng ấm áp, đuổi cung nhân ra ngoài, tự mình cảm thương phục giúp hẳn thay, cười: “Đều đã là Quốc công, còn luôn miệng nói mình là thị vệ, không sợ người khác chê cười sao?”

Vệ Kịch sửa sang xiêm y lắc đầu: “Không sợ, cho dù Hoàng thượng có cất nhắc thần, thần thủy chung cũng là thị vệ của Hoàng thượng, điểm này thần không bao giờ quên.”

Một chút lửa giận của Chử Thiệu Lăng bị một câu này dập tắt, Chử Thiệu Lăng xoa nhẹ đầu Vệ Kịch: “Lát nữa Phúc Nghi muốn dẫn hài tử vào cung, cũng đã vài ngày không gặp con người đúng không?”

Vệ Kịch mỉm cười, nghĩ nghĩ: “Vây thần đi trước tắm rửa, đừng để chốc lát lấy mùi cho hài tử.”

Chử Thiệu Lăng bật cười: “Mùi rượu đầu có nồng như vậy, thôi, đi thôi, vừa lúc nghỉ ngơi một lát.”

Vệ Kịch đi phòng tắm, Chử Thiệu Lăng quay đầu gọi người đi theo Vệ Kịch hôm nay gọi đến, người đến rõ năm rõ mười đem toàn bộ cuộc trò chuyện của Vệ Kịch cùng Chử Thiệu Lăng ở Túy Tiên lầu lập lại một lần, cuối cùng nghĩ nghĩ lại nói: “Quả thật từ đầu Vệ đại nhân cũng không uống, về sau Vương gia khuyên mãi, Vệ đại nhân mới uống vài chén.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu vừa lòng: “Trẫm biết, trí nhớ người không tồi, đi xuống lĩnh thưởng đi.”

Người nọ quỳ lạy lui xuống, Vương Mộ Hàn dâng một chén trà cho Chử Thiệu Lăng, nhẹ giọng cười: “Hoàng thượng cũng quá để ý, người khác không tin Vệ đại nhân, ngài nên là người tin tưởng hẳn nhất, Vương gia cũng là người ngài có thể yên tâm, làm sao cần cẩn thận như vậy? Nếu để cho Vệ đại nhân biết... khiến Vệ đại nhân có khúc mắc trong lòng sẽ không tốt.”

“Không phải trẫm không tin hẳn...” Chử Thiệu Lăng uống một ngụm trà, người khác có lẽ không hiểu được, kỳ thật hẳn chỉ đơn giản là muốn biết lúc Vệ Kịch không ở cùng hẳn đã làm cái gì, nói cái gì mà thôi, hẳn chỉ là đơn thuần muốn biết, chuyện của Vệ Kịch, cho dù nhỏ như hạt cát hẳn cũng không muốn để rơi, chỉ là muốn biết tất cả. [Vâng, và anh cũng CHỈ bị KHỔNG CHẾ CUỒNG mà thôi, em hiểu~ Cũng chỉ có trung khuyển ngốc nào đó mới chịu nổi anh chứ còn lâu mới có người thứ hai như thế.]

Chử Thiệu Lăng buông chén trà cười nhạt: “Lại nói, trẫm cũng không sợ hẳn biết, không tin người có thể đi hỏi thử Vệ Kịch xem, nói hẳn chuyện mỗi ngày trẫm đều để người theo hẳn, báo cáo lại hành tung của hẳn, người xem thử Vệ Kịch có thể nổi giận hay không?”

Vương Mộ Hàn vội cười làm lạnh: “Nô tài không dám.”

Chử Thiệu Lăng cười khê: “Không phải trẫm dọa người, chỉ là, hẳn thật sự không thèm để ý, người có thể thử xem.”

Vương Mộ Hàn khổ mặt, còn kém quỳ xuống xin tha: “Lão nô trăm triệu lần không dám, lão nô cũng sẽ dặn dò cung nhân, tuyệt đối sẽ không nhiều chuyện để cho Vệ đại nhân nghe thấy.”

Chử Thiệu Lăng bật cười, lắc đầu không lại nói gì, hẳn thật sự không phải đang đe dọa Vương Mộ Hàn, hẳn có tự tin rằng, cho dù Vệ Kịch có biết việc này cũng sẽ không tin rằng mình đang giám thị hẳn, Vệ Kịch lại không có chuyện gì muốn gạt mình, hẳn sẽ không lo sợ, mà chính mình cũng chỉ là tò mò Vệ Kịch sinh hoạt thế nào thôi, một chuyện đơn giản đến không thể đơn giản hơn, làm sao không ai hiểu được chứ?

Chử Thiệu Lăng có chút tự đắc thở dài, thiên hạ nhàn rồi, bắt đầu lo chuyện không đâu a.

Không bao lâu sau, Vệ Kịch tắm rửa xong trở lại, Chử Thiệu Lăng kéo hẳn đi nghỉ trưa. Chử Thiệu Lăng nghiêng mình nhẹ nhàng xoa trán Vệ Kịch, thấp giọng: “Còn đau đầu không? Để bọn họ nấu canh giải rượu?”

“Không cần.” Vệ Kịch từ từ khép hai mắt, nở nụ cười, “Chỉ có vài chén rượu, Vương gia cùng thần nói vài chuyện ở đất phong, lại nói, trở về đem oanh oanh yển yển trong phủ đều đuổi đi, an nhàn cùng Thái phi sống qua ngày.”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười: “Vẫn là nhà nghèo nhà nhỏ bên ngoài tốt hơn, lão cha chết có thể trực tiếp đá văng một đám cơ thiếp, sạch sẽ bao nhiêu, không giống trong cung chúng ta. Cho dù ta có không kiên nhẫn cũng phải cung cấp nuôi dưỡng một đám Thái phi Thái tần ăn ngon mặc đẹp, nếu không phải lúc trước các nàng xem như yên phận...”

“Hoàng thượng không thể nói bừa.” Vệ Kịch buồn cười mở mắt, nhìn Chử Thiệu Lăng, khuyên, “Các Thái phi đều đã dọn đến phía sau hậu cung, Hoàng thượng chỉ cần không muốn thấy cũng sẽ không thấy, còn

không được sao? Lại nói... chi phí ăn ở của các nàng có bao nhiêu đâu? Hoàng thượng luôn khoan dung với nữ tử, sao lúc này lại nhắc đến.”

Chỉ Thiệu Lăng trào phúng: “Nói đến chuyện này... vừa mới rồi Vương Mộ Hàn tiếp quản phủ Nội Vụ, nói với ta riêng son phấn bột nước của các nữ nhân này một năm đã tốn mấy vạn lượng bạc. Ta vừa ra lệnh, trừ bỏ vài vị công chúa chưa xuất giá cùng Từ An điện của Thái hoàng thái hậu, phân lệ xiêm y son phấn của những người khác toàn bộ giảm một nửa, tiên đế đều đi rồi, cả ngày thoa son trát phấn, xiêm áo lụa là cho ai nhìn?”

Vệ Kịch nhin không được cười ra tiếng: “Hoàng thượng luôn là người không keo kiệt, cái này có bao nhiêu bạc, cần gì phải để cho người ta sau lưng chê trách Hoàng thượng khát khe hậu cung?”

“Ta khát khe hậu cung?” Chỉ Thiệu Lăng mang cười nhìn Vệ Kịch, “Vệ Quốc công, người có lương tâm không? Có bao giờ trăm khát khe người chưa? Oanh oanh yến yến đó cũng không phải hậu cung của trăm, trăm chưa để cho các nàng tuần táng, nuôi dưỡng các nàng hết đời đã là nhân từ, còn muốn để cho phân lệ các nàng lướt qua người?”

Vệ Kịch hiểu rồi, mặt liền đỏ, ấp úng: “Hoàng thượng biết thần cũng không để ý mấy thứ này, cần gì phải vì mấy cái phân lệ mà khát khe hậu cung đâu? Thần mỗi ngày đều ở bên cạnh Hoàng thượng, theo Hoàng thượng cùng ăn cùng nằm, phân lệ tất cả đều theo Hoàng thượng. Thiên hạ này... sợ là không có ai được hưởng thụ hơn thần.”

Chỉ Thiệu Lăng nhàn nhạt cười, hiện giờ chỉ thiếu một cái hư danh....

Vệ Kịch không biết Chỉ Thiệu Lăng nghĩ gì, suy nghĩ lại nói: “Hơn nữa, hai vị Thái phi có hạ sinh hoàng tử, Hoàng thượng càng nên hậu đãi.”

Chỉ Thiệu Lăng thuận miệng có lệ: “Ân, có gì ta sẽ dặn dò Vương Mộ Hàn một tiếng...”

“Hoàng thượng đừng quên.” Vệ Kịch nhắc nhở một câu, còn chưa kịp nói gì thêm, cung nhân bên ngoài truyền lời trưởng công chúa Phúc Nghi đến.

Chỉ Thiệu Lăng phân phó: “Đưa trưởng công chúa đến phòng trong thiên điện, trầm lập tức đến.”

Hai người ngồi dậy thu thập xiêm y cùng đi thiên điện, Phúc Nghi đang nhẹ nhàng ôm Vệ Dao đặt vào nệm thếp, thấy Chỉ Thiệu Lăng đến vội hành lễ, Chỉ Thiệu Lăng một tay nâng người dậy, cười: “Trời giá rét, hài tử có bị lạnh không?”

“Mời ra khỏi cửa đã lên hiệu, hạ kiệu liền vào cung của hoàng huynh, làm sao có thể bị đông lạnh?” Phúc Nghi lệnh bà vú ôm hài tử đến, cười, “Đây là lần đầu tiên hoàng huynh gặp hai hài tử đi...”

Hai bà vú ôm hài tử, khom người hành lễ thỉnh an Chỉ Thiệu Lăng, Chỉ Thiệu Lăng cười cười: “Ai là Bình Xương hầu? Trầm ôm một cái...”

Bà vú ôm Vệ Dao vội vàng tiến lên đưa hài tử cho Chỉ Thiệu Lăng, tiểu Vệ Dao vừa tỉnh, mở to mắt nhìn chăm chăm Chỉ Thiệu Lăng, Chỉ Thiệu Lăng hài lòng: “Đứa nhỏ rất khỏe mạnh.”

Phúc Nghi nghe vậy cười: “Còn nặng hơn ca ca hần đâu, có thể ăn có thể ngủ, còn phải do hai bà vú nuôi mới được.”

Chỉ Thiệu Lăng vừa lòng mỉm cười: “Như vậy mới tốt, cũng không sợ người lạ...”

Chỉ Thiệu Lăng vừa nói xong, Vệ Dao đã ‘Oa’ một tiếng khóc lên, tất cả mọi người nở nụ cười, Vệ Kịch đón lấy hài tử: “Thần ôm một cái.”

Vệ Dao nhỏ xíu nằm trong tã lót, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đỏ lên, Vệ Kịch nhẹ giọng dỗ dành, cúi đầu hôn hôn trán Vệ Dao, quả nhiên không lâu sau Vệ Dao ngừng khóc, tay nhỏ vươn vươn sờ mặt Vệ Kịch, Vệ Kịch cúi đầu ngậm ngón tay Vệ Dao cẩn nhẹ, Vệ Dao cười khanh khách, Phúc Nghi nhìn cũng cười: “Phụ tử thiên tính, quả nhiên không sai, cho dù tiểu thúc ít khi trở về, nhưng mỗi lần Dao nhi cũng không biểu hiện xa lạ.”

Chỉ Thiệu Lăng cười cười ôm Vệ Cảnh, cười: “Quả nhiên nhẹ hơn Dao nhi một chút, bà vú không làm tốt bổn phận?”

“Bà vú trong cung đưa đến, làm sao có thể không làm tròn bổn phận? Đứa nhỏ này cũng không phải nhẹ cân, chỉ nhẹ hơn mỗi mình Dao nhi.” Phúc Nghi cười cười, “Ta cũng từng nói với phò mã, về sau lớn lên, sợ là Vệ Cảnh mới nhìn càng giống đệ đệ.”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười: “Đều rất tốt, truyền ý chỉ của trẫm, ban thưởng hai hài tử hai đôi ngọc như ý, bốn bộ bình bạch ngọc, vàng bạc mỗi thứ một trăm lượng.”

Phúc Nghi cùng Vệ Kích tạ ơn, bên ngoài có người đến thông báo, Nội Các có chuyện quan trọng, Chử Thiệu Lăng nhìn Phúc Nghi nói: “Hôm nay ở lại trong cung đi, trò chuyện với Thái hoàng thái hậu cùng Ninh thái phi.”

Phúc Nghi cười cười đáp ứng: “Ta trước đưa hai hài tử đi thỉnh an Hoàng tổ mẫu, chờ lát sau sẽ để bà vú ôm Dao nhi về Càn Thanh cung, cho tiểu thúc cùng hài tử ở cùng nhau.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Vây càng tốt, trẫm đi trước, Vệ Kích thay thường phục lại cùng trẫm đi.”

Vệ Kích gật đầu rời đi, Phúc Nghi nhìn hai người, trong lòng thầm than một tiếng, khom người hành lễ với Chử Thiệu Lăng liền mang người đi Từ An điện.

Chử Thiệu Lăng luôn ở buổi sáng xử lý chính vụ, buổi chiều nếu không có chuyện quan trọng Chử Thiệu Lăng cũng sẽ không đi Nội Các, ở thời gian này cầu kiến có lẽ có chuyện gấp, Chử Thiệu Lăng nhanh chóng lên kiệu, vừa bước vào Nội Các chỉ thấy các vị cự thần đều ở, Chử Thiệu Lăng mỉm cười: “Các ái khanh vất vả, có chuyện gì?”

Chử Thiệu Lăng ngồi xuống, Tử Quân hầu cầm một quyển tấu chương dâng lên, trầm giọng: “Đây là lời đồn đãi đột nhiên truyền lưu trong hoàng thành vài ngày nay, thỉnh Hoàng thượng xem qua.”

Chử Thiệu Lăng mở tấu chương nhìn kỹ, Vệ Kích đứng sau lưng Chử Thiệu Lăng, buông mi nhìn lướt qua, chỉ nghe trong lòng lộp bộp hai tiếng, Vệ Kích chỉ thấy hai hàng chữ...

“Hiện giờ trong phố có nhiều lời đồn, truyền, bạo quân cầm quyền, hoàng thất điêu linh, quốc gia suy tàn...”

Vệ Kích không nhìn đến phía sau, có lẽ cũng đều là lời đại nghịch bất đạo, Tử Quân hầu thấp giọng: “Cũng có người cố ý đem những lời này soạn thành đồng dao cho hài tử, trẻ nhỏ không biết gì, vô tình truyền xướng, may mắn Hoàng thượng ủy nhiệm Kinh Triệu Duẫn bố trí đầy đủ lính gác trong thành, hiện giờ lời đồn chỉ vừa xuất hiện ở Vạn Thiện trấn, Hoàng thượng tính toán thế nào?”

Vệ Kích không khỏi lo lắng, vài tháng này, người hoàng thất chết quá nhiều, trong hoàng thành luân phiên làm tang sự, lại bị kẻ khác cố ý mượn lời xuyên tạc.

Mọi người chờ quyết định của Chử Thiệu Lăng, Tử Quân hầu thăm dò: “Có cần trước tiên phong tỏa tin tức, sau đó...”

“Không cần, cây ngay không sợ chết đứng, nếu lúc này vội vã phong tỏa tin tức, không phải để người ta cảm thấy trẫm có tật giật mình sao?” Chử Thiệu Lăng đặt tấu chương lên bàn, mỉm cười: “Hình bộ nhanh chóng tìm ra kẻ chủ mưu phía sau, chủ mưu tru di cửu tộc, còn lại toàn bộ tru di tam tộc.”

103. Chương 103

Chử Thiệu Lăng vừa nói ra lời này, Nội các hoàn toàn im ắng, có thể vào Nội các đều là cự thần phò tá vài triệu vua, mỗi người đều thành tinh, tuy Chử Thiệu Lăng ngoài mặt tươi cười, trong lòng chắc chắn đã nổi giận. Phùng Các Lão nhìn Tử Quân hầu, Tử Quân hầu không còn cách nào, chỉ hy vọng vào việc Chử Thiệu Lăng nhân nhượng hần ba phần mới nói: “Hoàng thượng, chuyện còn chưa điều tra rõ đầu đuôi, có phải nên chờ...”

“Này còn phải chờ sao?” Chử Thiệu Lăng cười cười, “Chẳng những bóp méo quốc sự, còn dám khi quân phạm thượng, riêng một tội này đã đủ để tru di cửu tộc, ngoại tổ rất nhân từ.”

Tử Quân hầu không dám nói tiếp, Chữ Thiệu Lăng cầm tấu chương lật xem, trầm giọng: “Để người Hình bộ đẩy nhanh tiến độ, trong vòng ba ngày nếu không xong liền chuyển án qua Đại Lý tự, ba ngày sau vẫn không kết quả liền chuyển Đô Đốc viện. Trẫm không tin tam pháp ti không phải quyết nổi vấn đề nhỏ nhặt này.”

Hình bộ Thượng thư nghe vậy vội vàng cúi đầu đáp ứng: “Hoàng thượng yên tâm, vụ án này thần tự mình thẩm tra xử lý, trong vòng ba ngày chắc chắn sẽ dâng kết quả cho Hoàng thượng.” Chê cười, vụ án này đã đưa đến tận tay mình, nếu lại chuyển đi Đại Lý tự, mặt mũi của Hình bộ Thượng thư cũng có thể đi theo vụ án này, trực tiếp lộ ra đem dấn cửa sổ.

Chữ Thiệu Lăng cười nhạt: “Ái khanh không cần sốt ruột, trẫm không phải vô cớ làm khó các người, trẫm cho các người kỳ hạn ba ngày, có thể khẳng định trong ba ngày này các người có thể điều tra rõ ràng, trẫm đã nói qua.... Trẫm không giống như tiên đế, đối với trẫm, chuyện gì không thể trì hoãn liền tuyệt đối không được kéo dài, ái khanh hiểu được?”

Hình bộ Thượng thư vội vàng gật đầu: “Là là, thần thụ giáo.”

Chữ Thiệu Lăng thầm cười lạnh, đồn đãi này không phải hôm nay mới có, Hình bộ biết trước lại không làm cái gì, nhất định phải chờ mình hạ ý chỉ mới bắt đầu có động tác, đều bị tiên đế làm biếng quen!

Chữ Thiệu Lăng buông mi nhìn tấu chương, thản nhiên nói: “Các ái khanh có việc cứ lui, trẫm cần nhìn tấu chương một lúc.”

Mọi người khom người trở lại vị trí, Tử Quân hầu ngồi xuống, không bao lâu sau quay đầu thấp giọng nói với cung nhân đứng hầu vài câu, cung nhân kia gật đầu đi, Tử Quân hầu sửa sang lại xiêm y đi đến phòng uống trà cách vách Nội các.

Nội các nơi này có nơi chuyên dùng cho các đại thần uống trà nghỉ tạm, Tử Quân hầu vừa ngồi xuống, Vệ Kịch đã đến, Tử Quân hầu đứng dậy cười: “Vệ Quốc công hảo.”

“Không dám.” Vệ Kịch khom mình hành lễ, “Lão Hầu gia hảo.”

Tử Quân hầu mỉm cười: “Vệ Quốc công khách khí, mời ngồi...”

Tử Quân hầu đưa chén trà cho Vệ Kịch: “Trà Long Tĩnh cực phẩm, không biết có hợp ý Vệ Quốc công hay không.”

Vệ Kịch hai tay tiếp nhận, ném một chút, thành thật cười: “Trà của lão Hầu gia tất nhiên là thứ tốt, chỉ là... không đối gặt lão Hầu gia, Vệ Kịch làm người thô thiển, sẽ không thưởng thức trà, uống cũng không nếm ra tốt xấu.”

Tử Quân hầu nhin không được cười: “Kỳ thật ta cũng không biết, học đòi văn vẻ mà thôi, cũng không thể thắng thần được như Vệ Quốc công.”

Vệ Kịch buông mi: “Không dám, lão Hầu gia trực tiếp gọi văn bồi là Vệ Kịch đi, lão Hầu gia đức cao vọng trọng, một câu ‘Quốc công’ khiến Vệ Kịch sợ hãi.”

Không kiêu ngạo không siểm nịnh, lễ nghi chu toàn, Tử Quân hầu thầm thở dài, nếu là một thị vệ không phẩm cấp, làm được như thế dễ dàng, được Chữ Thiệu Lăng sủng ái mấy năm nay còn có thể như thế, rất không dễ.

Tử Quân hầu lại càng thêm vài phần hảo cảm với Vệ Kịch, người có thể khiến cho ngoại tôn lãnh bạc của hần đặt ở đầu quả tim, quả nhiên không tầm thường.

“Vây lão phu liền cây già lên mặt...” Tử Quân hầu cười cười, “Vệ Kịch, vừa rồi ngươi cũng nghe thấy Hoàng thượng hạ ý chỉ, thấy thế nào?”

Vệ Kịch dừng một lát mới nói: “Lão Hầu gia... Hoàng thượng làm việc gì đều có tính toán của mình, thần trời sinh ngu ngốc, không dám đoán bừa thánh ý.”

Tử Quân hầu mỉm cười: “Ngươi vẫn luôn không nhúng tay vào chuyện của Hoàng thượng, rất hiếm thấy....” Đó cũng là lý do vì sao Thái hậu vẫn luôn đối với việc của Vệ Kịch cùng Chữ Thiệu Lăng nhắm một con

mắt mở một con mắt, Vệ Kích chưa bao giờ ỷ vào Chữ Thiệu Lăng sủng ái mà lạm quyền, khiến cho Thái hậu muốn cảnh cáo một tiếng cũng không thể tìm được lý do.

“Đúng rồi, lão phu muốn hỏi người một chuyện...” Tuy rằng Tử Quân hầu đã lớn tuổi, nhưng thanh âm không hề có chút run rẩy bất định, khí thế mười phần, chậm rãi nói chuyện nghe rất thoải mái, “Vệ đại nhân xuất thân nhà binh, có lẽ biết rất nhiều về binh khí, lão phu từng nghe nói, lúc luyện binh khí, sắt phải nện gỗ rất nhiều lần mới thành thép, mới có thể làm ra binh khí sắc bén, nhưng lại có người nói, cũng không thể quá mức cứng rắn, nếu không dễ bị bể gãy. Có lẽ Vệ đại nhân đã nghe nói qua?”

Vệ Kích gật đầu: “Quả thật.”

Tử Quân hầu ôn hòa mỉm cười: “Mọi chuyện, nếu rất đỗi tận giết tuyệt, liền tốt quá hóa lớp, lệ khí của Hoàng thượng quá nặng, giống như một thanh kiếm sắc, giết người vô cùng dễ dàng, cũng dễ dàng kinh sợ bốn phương, cũng rất dễ dàng... hại người cũng hại mình.”

Trong lòng Vệ Kích run lên, Tử Quân hầu nói tiếp: “Vệ đại nhân hiểu ý của lão phu sao?”

Vệ Kích gật đầu: “Không dối gạt lão Hầu gia, có lúc Vệ Kích cũng sẽ khuyên nhủ, nhưng... một là Vệ Kích biết mình tư chất tầm thường, sợ lung tung khuyên can ngược lại phá hỏng kế hoạch của Hoàng thượng, hai là, Hoàng thượng cũng không phải toàn bộ đều nghe vãn bối, nói nhiều cũng sẽ nổi giận...”

Tử Quân hầu cười cười: “Nhưng Hoàng thượng vẫn luôn không làm gì Vệ đại nhân a, có thể thấy được Vệ đại nhân vẫn có ý nghĩa nhất định trong lòng Hoàng thượng, lão phu biết Vệ đại nhân khó xử, lão phu chỉ hy vọng Vệ đại nhân... ở lúc Hoàng thượng muốn giết người khuyên nhủ một câu, Vệ đại nhân tính tình thiện lương, vừa lúc hóa giải lệ khí của Hoàng thượng, lại có thể khiến Hoàng thượng hiểu được mà trọng dụng Vệ đại nhân, đều là chuyện tốt, có sao không làm đâu?”

Vệ Kích mím môi, gật đầu: “Vãn bối hiểu được.”

Tử Quân hầu thở dài: “Nếu là trước kia... lão phu tất nhiên sẽ không nói những lời này với Vệ đại nhân. Không dối gạt Vệ đại nhân, trước kia lão phu đã từng hiểu lầm Vệ đại nhân rất nhiều, đến hôm nay mới hiểu được, trước kia là lão phu hồ đồ.”

Vệ Kích sửng sốt, nhẹn không được hỏi: “Lão Hầu gia hiểu lầm vãn bối cái gì?”

Tử Quân hầu trầm giọng: “Cũng không xem như hiểu lầm, chỉ là trước kia lão phu không biết Vệ đại nhân làm người thế nào, sau lại nghe đến tình hình một trận chiến Tây Di kia, Vệ đại nhân không tiếc thân mình vài lần chấn đao thương cho Hoàng thượng, sau lại liều chết cản lại phần hòa ước kia, cuối cùng lại khuyên nhủ Hoàng thượng đặc xá dân chúng Tây Di.... Từng chuyện từng chuyện này sau khi lão phu nghe xong cũng không khỏi bội phục, người khác chỉ nói Vệ đại nhân nhân hậu không đành lòng, lão phu lại có thể hiểu... Vệ đại nhân là vì bảo vệ thanh danh của Hoàng thượng, phần đại ân đại đức này, lão phu cảm tạ người.”

Tử Quân hầu đứng dậy muốn hành lễ, Vệ Kích vội vàng cản lại, gấp gấp nói: “Lão Hầu gia không nên! Vãn bối chỉ làm việc thuộc bốn phận của mình.”

Tử Quân hầu thở dài: “Cho nên lão phu mới muốn phó thác Vệ đại nhân, về sau cũng phải giống như bây giờ, giống như lúc ở chiến trường kia... nhiều khuyên nhủ Lăng nhi. Hắn mệnh khổ, cho nên tính tình có điểm tàn nhẫn, lão phu luôn sợ hắn sẽ hại luôn chính mình, nếu bên cạnh Hoàng thượng luôn có Vệ đại nhân làm bạn, lúc nào cũng thay hắn che lấp một phần mũi nhọn, liền hoàn hảo.”

Vệ Kích cúi đầu: “Vãn bối tuân theo lão Hầu gia dạy bảo.”

Trong nội điện, Chữ Thiệu Lăng uống một ngụm trà, sau khi nghe cung nhân bẩm báo gật đầu: “Lui đi.”

Chữ Thiệu Lăng thầm cười, ánh mắt của mình quả nhiên không tồi, Vệ Kích có một loại năng lực, có thể làm cho người bên cạnh sinh ra hảo cảm, Tử Quân hầu vẫn luôn không gặp qua Vệ Kích, hiện tại cũng hoàn toàn đổi mới cái nhìn.

Vệ Kích cùng Tử Quân hầu trò chuyện xong liền trở lại, một bộ không có việc gì đứng hầu phía sau Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng cũng không hỏi, nhìn xong tấu chương liền mang Vệ Kích trở về Càn Thanh cung.

?

Phước Nghi đang cùng Ninh thái tần trò chuyện, nghe nói Chữ Thiệu Lăng hồi cung liền lệnh bà vú ôm Vệ Dao đưa sang. Chữ Thiệu Lăng trong tấm điện đùa đùa hài tử, cười: “Quả nhiên có vài phần giống người, đôi mày này, nhìn thật rất giống.”

Vệ Kích cười cười: “Là càng lớn càng giống, lúc còn chưa đủ tháng, bọn họ nhìn giống công chúa hơn, sau, càng lớn lại càng giống ta cùng đại ca.”

Chữ Thiệu Lăng cảm trống bỏi đùa Vệ Dao, vô ý hỏi: “Vừa rồi ngoại tổ phụ nói gì với người?”

Vệ Kích dừng một lát, bỏ qua những lời Tử Quân hầu khen hấn, còn lại một chữ không sai thuật lại cho Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Vương Mộ Hàn vẫn luôn nói, may mắn có người ở bên cạnh ta, hiện giờ ngoại tổ phụ cũng cảm thấy như vậy, có thể thấy, người quả nhiên rất được nhân tâm.”

Vệ Kích cúi đầu: “Thần không dám, bất quá là Tử Quân hầu khách khí mà thôi, thần tự mình hiểu được, không dám vô lễ.”

“Vốn muốn cho người không quy củ...” Chữ Thiệu Lăng đưa trống bỏi cho Vệ Dao, xoay người cười, “Như vậy rất tốt, ta thích người khác thích người.”

Vệ Kích không quá hiểu được, quay đầu vừa lúc thấy Vệ Dao tay quá nhỏ nắm không được trống bỏi, tuột khỏi tay, Vệ Kích một phen bắt lấy, cúi đầu nhìn trống bỏi kia, mặt trống bằng da trâu, bên trên phủ một tầng chỉ thêu, tay cầm làm bằng bạch ngọc, lại có hai tua rua xâu san hô đỏ, Vệ Kích nhìn kỹ mặt trên san hô, có khắc hai từ ‘bình an’ cùng ‘phúc thọ’, Vệ Kích bật cười: “Chỉ là đồ chơi của đứa nhỏ, làm sao phải quý giá như vậy?”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Này tính là quý giá sao?”

Vệ Kích gạt đầu: “Làm sao không phải? Nam hài nhi không cần quá nâng niu, ăn mặc ngủ không cần vất vả là được, không cần quý giá. Hoàng thượng ở lâu trong cung không biết tình hình bên ngoài, khi thần còn nhỏ, trong nhà mặc dù không phải phú quý cũng xem như khá giả, nhưng trước khi thần tiến cung chưa từng thấy qua mấy thứ này.... Nói đến, lúc thần vừa mới dọn vào Bích Đào uyển, nhìn thấy cái tráp hình sáu sao của Hoàng thượng còn không biết phải mở thế nào đâu...”

Chữ Thiệu Lăng cười: “Cho nên lúc đó người liền để bao nhỏ ở phía dưới, còn rất đáng thương....”

Vệ Kích cười cười, néo néo khuôn mặt nhỏ của Vệ Dao: “Dao nhi về sau tất nhiên sẽ không ngốc khiến người chê cười như thần, nhưng cũng không thể rất nuông chiều, về sau thần còn định đưa Dao nhi vào quân doanh...”

“Nghĩ đều không cho nghĩ.” Chữ Thiệu Lăng ngắt lời, “Người nên chịu tội đã phải chịu, xuất sinh nhập tử bao nhiêu lần chưa đủ, còn không muốn cho Dao nhi hưởng phúc sao?”

Chữ Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Dao cười: “Trường Bình hầu vốn không cần làm cái gì, có trẫm ở đây, chỉ cần hấn cả đời làm người rảnh rỗi hưởng phú quý là được, nếu đứa nhỏ này có thiên phú, vậy để hấn thi khoa cử, lại vào Hàn Lâm, chờ lịch lãm vài năm lại cho hấn vào triều nghe chính sự, nghe vài năm liền đưa vào Nội Các...”

Vệ Dao tròn tròn mắt chăm chăm nhìn Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kích bật cười: “Hoàng thượng còn nghĩ đến lâu dài hơn.”

Chữ Thiệu Lăng thả Vệ Dao lại giường, mỉm cười: “Lúc trước người phải chịu tội mới được như hôm nay, nhưng Dao nhi từ nhỏ chỉ cần làm chuyện hấn thích là được, ta sẽ che chở hấn.”

Vệ Kích cười cười: “Hoàng thượng nói gì đó? Thần có chịu tội gì? Thần còn chưa đến mười lăm tuổi đã... đã được Hoàng thượng mang theo bên người, từng chút một dần dần thần đến hôm nay, thần một chút khổ cũng chưa từng chịu qua.”

Chữ Thiệu Lăng nhàn nhạt cười không nói, hấn nói không chỉ là lúc trước Vệ Kích chịu khổ, còn nói một đời trước...

Chử Thiệu Lăng nhắm mắt, cười: “Vậy còn mười lăm năm trước đâu? Thôi, chuyện về sao của Dao nhi đều có ta an bài, người không được ý kiến.”

Trời sinh mệnh phú quý tiểu Vệ Dao trừng mắt nhìn Chử Thiệu Lăng, lại quay đầu nhìn Vệ Kịch, cuối cùng vẫn là vươn tay muốn Vệ Kịch ôm, Chử Thiệu Lăng bật cười: “Rất không có lương tâm.”

Hai người đùa hài tử một lát liền đi dùng bữa tối, sau bữa tối Vệ Kịch nhớ đến Vệ Dao, vẫn luôn ở phòng trong tấm điện đồ hài tử, Chử Thiệu Lăng cũng đi theo, cùng hắn một lát mới không kiên nhẫn mà nói: “Hài tử còn nhỏ, qua đêm ở đây sợ không ổn, vạn nhất bị lạnh thì sao? Vẫn là đưa về chỗ Phúc Nghi đi thôi.”

Vệ Kịch cũng sợ hài tử ở lại đây một đêm sẽ ngã bệnh, gật đầu: “Hoàng thượng nói phải.”

Chử Thiệu Lăng sai người chuẩn bị kiệu ấm đưa bà vú cùng Vệ Dao về chỗ Phúc Nghi, lại quay đầu nhìn Vệ Kịch cười: “Không còn chuyện khác, đi nghỉ đi.”

Vệ Kịch nhìn nhìn đồng hồ nước, thấp giọng: “Hiện tại liền nghỉ... có phải hơi sớm hay không?”

“Cho người nằm chứ không phải cho người ngủ a...” Chử Thiệu Lăng mỉm cười đến gần ôm thắt lưng Vệ Kịch, “Hôm nay tâm tình ta rất tốt, nghe lời, đừng phá hỏng tâm tình ta...”

Vệ Kịch nghĩ một lát: “Hôm nay... không phải Hoàng thượng tức giận sao?”

Chử Thiệu Lăng kịp phản ứng, Vệ Kịch đang nói chuyện lời đồn, không quá để ý mà nói: “Đó là việc nhỏ...”

Thái độ của Tử Quân hầu đối với Vệ Kịch hôm nay khiến Chử Thiệu Lăng rất vui vẻ, nếu đứng ở góc độ của Tử Quân hầu còn có thể tiếp thu Vệ Kịch, cũng có nghĩa là Vệ Kịch sẽ có thể yên ổn mà ngồi lên vị trí kia, người khác cũng sẽ không rất không chấp nhận Vệ Kịch.

Chử Thiệu Lăng trong lòng đều có tính toán của mình, cúi đầu khẽ hôn môi Vệ Kịch, ôn nhu vuốt ve lưng Vệ Kịch dụ dỗ, Vệ Kịch cũng không lại từ chối, hai người đang lúc mặn nồng, Vương Mộ Hàn lại đến phòng ngoài cao giọng: “Hoàng thượng, Hình bộ Thượng thư Tả đại nhân đưa đến một quyển tấu chương, nói là có việc gấp cần Hoàng thượng xem xét.”

Chử Thiệu Lăng không kiên nhẫn ngồi dậy, Vệ Kịch không biết nghĩ đến cái gì, bật cười: “Hôm nay Tả đại nhân bị Hoàng thượng dọa không ít đâu, liền vội vàng đi tra án, không ngờ có kết quả nhanh như vậy.”

Chử Thiệu Lăng nghe vậy cũng bật cười, cúi đầu khẽ cắn bên cổ Vệ Kịch, nhẹ giọng: “Càng lúc càng to gan, cũng dám trêu chọc ta, chờ xem một lát ta gây sức ép người thế nào...”

Vệ Kịch sờ sờ nơi bị Chử Thiệu Lăng cắn, vành tai đỏ lên, Chử Thiệu Lăng lúc này mới vừa lòng mỉm cười đứng dậy vòng qua bình phong sửa sang lại xiêm y, lên tiếng: “Đưa đến đây.”

104. Chương 104

Vương Mộ Hàn cũng biết mình đến không đúng lúc, thật cẩn thận khom người đưa tấu chương đến, Chử Thiệu Lăng cầm lấy nhìn nhìn, “Tả đại nhân còn tra án thật nhanh...”

Buổi trưa bắt quả chỉ là thuận miệng hù dọa bọn họ vài câu, lúc này mới vài canh giờ a, cũng đã đem người bắt được.

Ở trong, Vệ Kịch sửa sang lại xiêm y cũng đi ra, Vương Mộ Hàn khom người: “Vệ đại nhân hảo.”

Vệ Kịch gật gật đầu: “Công công hảo, Hoàng thượng... tra ra rồi sao?”

Chử Thiệu Lăng gật đầu đưa tấu chương cho Vệ Kịch, Vệ Kịch nhìn kỹ, hắn vốn cho rằng dám làm ra chuyện tày trời như vậy sau lưng sẽ có thể lực lớn nào, không phải Chân gia thì là thủ hạ cũ của Chử Thiệu Dương, không nghĩ đến chỉ là một đạo sĩ ở Vạn Thiện trấn.

Đạo sĩ này họ Thẩm danh Vạn Sơn, được người gọi là “Thẩm thần tiên”, trước kia ở phía nam bói toán, sau, không biết vì sao lại đắc tội kẻ có thể lực trong vùng, không sống nổi nữa, vừa lúc đại quân của Chữ Thiệu Lăng khải hoàn về kinh, Thẩm Vạn Sơn cũng theo đại quân tây chinh một đường lên bắc, nguyên bản ở cạnh hoàng thành xem bói, xem phong thủy mà sống, một tháng trước ở Vạn Thiện trấn giúp một nhà làm tang, không biết thế nào lại ở lại đó, còn tự xưng là thần tiên hạ phàm, vì loạn thế mà đến phổ độ chúng sinh.

Thẩm Vạn Sơn cùng đồ đệ của mình giả thần giả quỷ hù dọa người trong Vạn Thiện trấn, hơn nửa thời gian này hoàng thành liên tục đại tang, Thẩm Vạn Sơn càng được nước, nói với dân chúng, tân đế là thần tiên vì lịch kiếp hạ phàm, mà tân đế bản tính bạo ngược, từ khi còn ở thiên đình đã cùng hắn có xung đột, hiện giờ chính mình vì thấy hắn nguy hại dân chúng nên bắt đắc dĩ cũng xuống trần, chỉ vì phổ độ chúng sinh, miễn cho Chữ Thiệu Lăng độc hại.

Thẩm Vạn Sơn chính mình đồn đãi, còn ngầm bảo đồ đệ dạy đồng dao cho trẻ nhỏ trong Vạn Thiện trấn, trong lúc nhất thời khiến cho người người hoảng sợ, không ít người tin hắn, thật thờ cúng Thẩm Vạn Sơn như thần tiên thật sự, mỗi ngày không ngừng dâng lễ, không đến một tháng, Thẩm Vạn Sơn đã có mấy trăm đồ đệ, tự hình thành thế lực.

Vệ Kích xem đến đó liền thôi: “Thẩm Vạn Sơn này... cái khác vô dụng, không nghĩ đến còn có chút thủ đoạn.”

Chữ Thiệu Lăng giống như có điều suy nghĩ: “Dân chúng đơn thuần, không nghĩ nhiều quanh co như vậy, chỉ một lòng muốn ấm no, xúi giục bọn họ rất đơn giản, hướng chỉ còn dựa trên chuyện thật mà dựng chuyện, người luôn kính sợ quỷ thần, dùng cơ này tuyệt đối an toàn.”

Vệ Kích nhìn tấu chương: “Hắn nói... Hoàng thượng là tiên nhân hạ phàm lịch kiếp?”

Chữ Thiệu Lăng cười cười: “Người tin?”

Vệ Kích nghiêm túc gật đầu: “Hoàng thượng vốn là người nhà trời, cái này không phải nói bừa, là sự thật.”

Vệ Kích lại nhìn kỹ tấu chương, thấp giọng: “Hiện giờ đều tra rõ Thẩm Vạn sơn cùng toàn bộ đồ đệ của hắn, Hoàng thượng định làm thế nào?”

Chữ Thiệu Lăng cười lạnh: “Không phải lúc đầu đã nói sao, kẻ cầm đầu tru di cửu tộc, còn lại tru di tam tộc, chờ sau khi Hình bộ tra kỹ lại kết án liên tru di cửu tộc Thẩm Vạn Sơn, toàn bộ đệ tử đều tru di tam tộc.”

Vệ Kích nghĩ đến lời nói ban ngày của Tử Quân hầu, do dự một lát, hạ giọng: “Hoàng thượng vừa mới nói, dân chúng đơn thuần, chỉ là bị kẻ dối trá mê hoặc, hắn thu những đồ đệ kia đều là người của Vạn Thiện trấn, người trong nhà bọn họ cũng đều là thường dân, nếu thật tru di tam tộc...”

Chữ Thiệu Lăng cười nhạt: “Không tru di cửu tộc đã là trảm nhân từ, Vệ Quốc công muốn vì những người không liên quan đó mà can thiệp trảm sao?”

Chữ Thiệu Lăng cũng không đuổi cung nhân trong tầm điện lui ra, Vương Mộ Hàn cùng mười mấy cung nhân nghe lời nói của Chữ Thiệu Lăng, mồ hôi lạnh thì nhau đổ, Vương Mộ Hàn theo Chữ Thiệu Lăng từ khi hắn còn nhỏ, nghe ra Chữ Thiệu Lăng đã bắt đầu tức giận, sợ Vệ Kích bị liên lụy, cười nói: “Hoàng thượng, Vệ đại nhân làm người nhân hậu, bất quá chỉ là nói như vậy, Vệ đại nhân còn nhỏ, làm sao hiểu hết đâu?”

Vệ Kích cũng đã sớm hiểu rõ tính tình Chữ Thiệu Lăng, cũng không quá sợ hãi, khom người: “Thần không dám, chỉ là thần cảm thấy Thẩm Vạn Sơn tội không thể tha, tru di cửu tộc còn là nhân từ, không bằng... Hoàng thượng tru di thập tộc của hắn, còn lại đệ tử toàn bộ xử trảm.”

Chữ Thiệu Lăng hiểu ý Vệ Kích, nhin không được nhẹ giọng cười: “Còn tam tộc của đồ đệ hắn?”

Vệ Kích thấy Chữ Thiệu Lăng không còn tức giận, yên lòng cười: “Hoàng thượng nhân từ, đều tru thập tộc Thẩm Vạn Sơn, những người không liên quan kia... thôi thì bỏ qua?”

Chữ Thiệu Lăng bật cười: “Thôi, đều nghe lời người.”

Trái tim Vương Mộ Hàn treo cao một hồi, rốt cuộc có thể thả xuống, không khỏi bội phục Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng bắt đầu nổi giận còn dám tiếp tục khuyên can, Vương Mộ Hàn đưa văn phòng tứ bảo đến, Chữ Thiệu Lăng phê vài câu lên tấu chương, đưa cho Vương Mộ Hàn lại lệnh cung nhân lui xuống, Chữ Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kịch, một bên khẽ hôn, lại hỏi: “Trước kia giả vờ nổi giận còn có thể dọa người, hiện tại cũng không sợ, trưởng thành nên cũng bắt đầu to gan sao?”

Vệ Kịch mím môi: “Cho dù Hoàng thượng thật sự tức giận cũng sẽ không làm gì thần, huống chi chỉ là giả vờ hù dọa? Thần thị sủng sinh kiêu, cho nên làm càn.”

Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Càng ngày càng biết lấy lòng ta, không sao, ta lại thích người làm càn....” Chữ Thiệu Lăng nhẹ giọng nỉ non bên tai Vệ Kịch, vành tai Vệ Kịch nháy mắt đỏ lên, Chữ Thiệu Lăng cười cười lôi kéo Vệ Kịch vòng qua bình phong....

Vụ án của Thẩm Vạn Sơn không vài ngày liền xong, Hình bộ Thượng thư thấy Chữ Thiệu Lăng không làm như lúc đầu có chút không hiểu sao, khom người hỏi: “Hoàng thượng, không trừng phạt đồ đệ của Thẩm Vạn Sơn nặng hơn sao?”

Chữ Thiệu Lăng gật đầu thản nhiên nói: “Vệ ái khanh khuyên nhủ trăm thật lâu, những người đó cũng chỉ là bình dân dân chúng, người vô tội bị liên lụy rất đáng thương, trăm không đành lòng, nên bỏ qua.”

Hình bộ Thượng thư nghe vậy nhin không được khẽ liếc về phía Vệ Kịch, Vệ Kịch như trước cúi đầu trầm mặc, Hình bộ Thượng thư thầm gật đầu: “Là Hoàng thượng nhân đức.”

Chữ Thiệu Lăng quay đầu liếc mắt nhìn Vệ Kịch, mỉm cười: “Việc này bất quá chỉ là một kẻ lừa gạt mượn danh nghĩa thần minh làm càn, lại nói, cũng chỉ vì tiền bạc, việc này không lớn, nhưng trăm hy vọng về sau không lại xuất hiện loại chuyện này, hấn có thể nói bậy để dân chúng quên tiền, không phải có sau này cũng có thể nói bậy khiến người tạo phản?”

Tử Quân hầu gật đầu: “Đúng vậy, về sau quan viên các nơi chú ý một chút, trăm triệu không thể lơ là, chuyện như vậy không thể lại phát sinh.”

Sau khi lâm triều Chữ Thiệu Lăng đuổi Vệ Kịch đi quân doanh đưa một phong tín hàm cho Vệ Chiến, chính mình ở Thừa Càn cung bí mật gọi người của Khâm Thiên giám đến nghị sự.

Chính sử của Khâm Thiên giám từ sau khi Chữ Thiệu Lăng đăng cơ vẫn luôn đưa được gấp long nhan, lúc này nghe tuyên triệu liền vội vã mà đến, sau khi quỳ lạy, Chữ Thiệu Lăng lại không tỏ vẻ gì, Chính sử đợi một lúc, nhin không được trộm ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thấy Chữ Thiệu Lăng còn đang nhìn mình, lại vội vàng cúi đầu.

Trong điện rất an tĩnh, Chữ Thiệu Lăng tùy ý đùa nghịch một chuỗi Phật châu, chậm rãi nói: “Từ đầu xuân đến giờ khí trời vẫn luôn không tốt, năm nay khi nào trời mới ấm lên?”

Chính sử dập đầu nói: “Bẩm Thánh thượng, năm nay mùa màng không tốt, bọn thần đã tính toán qua, phải qua hai tháng nữa thời tiết mới chuyển tốt.”

“A... kia cũng không bao lâu.” Chữ Thiệu Lăng chậm rãi đếm Phật châu, một lúc lâu lại hỏi, “Mấy ngày trước, trong hoàng thành ồn ào chuyện của Thẩm Vạn Sơn, người biết?”

Chính sử dừng một lát, gật đầu: “Thần có nghe thấy.”

Chữ Thiệu Lăng cười cười: “Lại nói, Thẩm Vạn Sơn này cũng có chút giống các nhau, đều là bấm ngón tay tính thiên địa Càn Khôn, tùy tùy tiện tiện còn có thể thấy được kiếp trước kiếp này của người khác, rất thú vị.”

Chính sử nghe vậy trên trán đổ mồ hôi lạnh, vội vàng giải thích: “Hoàng thượng! Chúng thần chưa bao giờ vọng nghị triều chính! Người của Khâm Thiên giám đều là kẻ thừa, từ nhỏ chúng thần đã đi theo các thúc bá học nhìn bầu trời trăng sao, chuyện khác hoàn toàn không biết, những chuyện Hoàng thượng vừa nói chúng thần cũng đều không hiểu.”

“Sao lại có thể nói như vậy đâu?” Chữ Thiệu Lăng mang ý cười nhìn Chính sử, giọng lạnh nhạt, “Các người làm sao chỉ biết những chuyện đó, các người còn có thể phê mệnh cách a.”

Chính sử vội vàng lắc đầu: “Thẩm Vạn Sơn kia nói là nói bậy, từ xưa việc nhìn mệnh cách thần chỉ thấy trong sách, làm sao thực sự tồn tại?”

Chử Thiệu Lăng buộc Phật châu vào cổ tay, cười: “Chính sử quên rồi sao? Vậy trẫm nhắc nhở người một câu... Người còn nhớ rõ mùa xuân năm Thiên Khải thứ mười bốn, người từng đoán mệnh cách cho một người?”

Chính sử trầm tư suy nghĩ cũng không biết Chử Thiệu Lăng đang nói cái gì, mùa xuân năm Thiên Khải thứ mười bốn?

Chử Thiệu Lăng lại tốt bụng nhắc nhở một câu: “Là năm Chân tần vào cung.”

Lời vừa ra, Chính sử nháy mắt đã một thân mồ hôi lạnh, mồ hôi lớn như hạt đậu phủ đầy trán, Chử Thiệu Lăng lạnh giọng: “Xem ra đã nhớ đến.”

Nói đến chuyện lúc trước, Chính sử không khỏi sợ hãi, mùa xuân năm Thiên Khải thứ mười bốn, Chân thái tần, bây giờ hần đã nhớ, lúc đó, hần cầm bạc của Chử Thiệu Nguyên, nhân lúc Thái hậu hỏi bát tự của Chân Tư mà nói mệnh cách của Chân Tư là phượng loan cao phi, là mệnh số cực tôn cực quý, cũng chính vì vậy, nguyên bản phải gả cho Chử Thiệu Lăng, Chân Tư lại bị tiên đế đưa vào hậu cung.

Sau đó, Chử Thiệu Nguyên tìm đến hần, hỏi hần vì sao lại hồ ngôn loạn ngữ, khi đó hần mới biết được, phong thư Chử Thiệu Nguyên đưa cho hần đã bị đánh tráo, nguyên bản Chử Thiệu Nguyên chỉ cần hần nói Chân Tư là mệnh vượng phu, sai lầm thế nào, thư đến trong tay hần lại thành mệnh mẫu nghi thiên hạ. Lúc đó Chính sử vẫn không hiểu được chỗ nào ra sai lầm.

Chử Thiệu Lăng cười lạnh: “Người vẫn không biết đi? Lá thư đó, là trẫm đổi.”

Chính sử nháy mắt liền hiểu.

Năm Thiên Khải thứ mười bốn, lúc đó Chử Thiệu Lăng cùng Chân gia hoàn toàn xé rách mặt, khi đó chính mình bất quá chỉ là một quân cờ của Chử Thiệu Nguyên, bị dùng qua một lần rồi thôi, sau khi xảy ra chuyện đó hần cũng lo sợ bất an một thời gian, sợ Chử Thiệu Lăng tìm hần hỏi tội, nhưng một thời gian rất lâu sau Chử Thiệu Lăng vẫn không tỏ vẻ, Chính sử liền cho là mình chỉ là một con cá nhỏ, bị Chử Thiệu Lăng bỏ qua, không nghĩ đến hôm nay lại nhắc đến chuyện cũ!

Chính sử chỉ cảm thấy mình giống như bị một con rắn độc nhìn chăm chăm, trái tim cũng bị một bàn tay lạnh lẽo bóp chặt, Chính sử hoảng sợ nhìn Chử Thiệu Lăng, không biết nên nói cái gì. Cầu xin tha thứ? Giải thích? Sự tình đã qua nhiều năm như vậy, tại sao Chử Thiệu Lăng bây giờ mới nhắc lại?!

Chính sử không ngừng dập đầu, liên tục nói ‘Thánh thượng tha mạng’, Chử Thiệu Lăng lạnh nhạt nói: “Trẫm vẫn luôn không hỏi tội người bởi vì người còn có công dụng, cho nên mới cho người giữ lại một cái mạng, nhưng có thật muốn giữ mạng hay không, còn phải xem người.”

?

Chính sử liên tục vâng dạ: “Chỉ cần có thể vì Thánh thượng làm việc, tội thần không dám từ chối, vạn lần không dám.”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười: “Không phải chuyện gì quá khó khăn, trẫm chỉ cần mượn miệng người nói vài câu.”

Chính sử gật đầu, Chử Thiệu Lăng dặn dò hần mọi chuyện, giọng thoáng lạnh: “So với việc năm đó người can đảm cầm bạc của Chử Thiệu Nguyên tính kể trẫm, thế này cũng không khó đi?”

Chính sử vội vàng dập đầu, liên thanh đáp ứng, Chử Thiệu Lăng lạnh mặt trẫm giọng: “Việc này quan trọng, nếu người chỉ cần thoáng làm sai ý trẫm, trẫm liền trực tiếp xử lý người, nói là thanh lý bộ hạ cũ của Chân thị, hiểu không?”

Chính sử sợ chết, vội vàng nói: “Thánh thượng yên tâm, tội thần nhất định lập công chuộc tội, lấy làm tạ ơn Hoàng thượng thủ hạ lưu tình.”

Chử Thiệu Lăng khoát tay: “Lui đi.”

Chính sử quỳ an, mang đầy người mồ hôi lạnh đi rồi.

Chữ Thiệu Lăng thưởng thức Phật châu trên cổ tay, chuyện của Thẩm Vạn Sơn nhắc nhở hần, con người luôn sẽ sợ hãi những chuyện thần quái, so với không ngừng để Vệ Kịch kiến công lập nghiệp đoạt được nhân tâm, không bằng để thần côn hồ ngôn loạn ngữ một phen, hiệu quả chắc chắn tốt hơn nhiều. Nhớ đến lúc trước, Vô Tắc Thiên muốn làm nữ tử đứng đầu thiên hạ, không phải trước đó cũng tự xưng là Phật Di Lặc chuyển thế sao? Có thể thấy được vài thứ quái lực loạn thần này nếu biết dùng cũng rất công hiệu.

Chữ Thiệu Lăng cười thầm, vì tương lai, mình có thể xem là bất chấp thủ đoạn.

Bên ngoài thông báo Vệ Kịch trở lại, Vệ Kịch nghe nói Chữ Thiệu Lăng ở thiên điện vội vàng đến thỉnh an, nghi hoặc hỏi: “Hoàng thượng ở đây làm gì nha?”

“Không có việc gì làm nên đến xem...” Chữ Thiệu Lăng tùy tay đưa xuyên Phật châu cho Vệ Kịch, “Sáng nay đi Từ An điện thỉnh an Thái hoàng thái hậu, Thái hoàng thái hậu thưởng cho, là hạt châu bằng mã não, cho người chơi.”

Vệ Kịch nhận lấy, cúi đầu nhìn hạt châu đỏ au, gật gật đầu: “Tạ... tạ điện hạ ban thưởng.”

“Các người một đám người a... cũng chỉ biết tạ ơn có lệ.” Chữ Thiệu Lăng cười khê, “Được bao nhiêu ân điển của trẫm cũng chỉ nói một câu như vậy liền coi như xong?”

Vệ Kịch buông mi, mặt đỏ lên, Chữ Thiệu Lăng cười cười, hần cũng không hiểu chính mình là làm sao, biết rõ Vệ Kịch của hần da mặt mỏng, lại cố tình khi dễ người ta như vậy, Chữ Thiệu Lăng xoa đầu Vệ Kịch, cố ý nói: “Ta nói cái gì mà người đỏ mặt? Ân? Vệ Quốc công, người nghĩ cái gì nha?”

Vệ Kịch lắc đầu không nói, Chữ Thiệu Lăng cười cười: “Đi, cũng không còn sớm, theo ta đi dùng bữa, trưa nay có chân vịt hầm người thích.”

Vệ Kịch khê cong khoe môi, đi theo Chữ Thiệu Lăng.

105. Chương 105

Mấy ngày nay trong hậu cung tản mát vài lời đồn.

Đầu tiên là nói Chính sử Khâm Thiên giám lúc đang tính ngày thân canh cho Hoàng thượng ở Càn Thanh cung, ngẫu nhiên biết được bát tự của Vệ Quốc công Vệ Kịch, Chính sử Khâm Thiên giám mang bát tự của Vệ Kịch về xem thử, không biết tính ra kết quả gì, chỉ biết từ hôm ấy đến giờ, Chính sử Khâm Thiên giám đột nhiên ngã bệnh, chỉ có thể nằm trên giường, sau khi uống một chén được của Thái y liền gất giường đi Càn Thanh cung một chuyến, kiên quyết xin gặp Hoàng thượng, Hoàng thượng đáp ứng, cho lui mọi người, cùng Chính sử Khâm Thiên giám mật đàm suốt một canh giờ, sau, Hoàng thượng ban thưởng cho Chính sử không ít trân bảo, cũng hạ lệnh ngậm chặt miệng, bảo Chính sử an tâm dưỡng bệnh, còn lại một chữ cũng không lộ ra.

Vì cái gì ban thưởng cho Chính sử còn muốn lén lút như vậy? Càng như vậy, người khác càng tò mò, rốt cuộc quần thần hai người nói gì suốt một canh giờ?

Đương nhiên không có ai dám đi đến hỏi Hoàng thượng, cũng không ít người đi hỏi bóng hỏi gió chỗ Chính sử. Nhưng miệng Chính sử quả thật kín không hề hở, một chữ cũng không ra, mặc cho người khác hỏi thế nào, hần đều trả lời là Hoàng thượng hạ lệnh, việc này can hệ rất nhiều, không được lộ ra.

Mọi người càng nghe càng tò mò đến sắp phát điên, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Năm nay thiên tai? Hay là sao chổi muốn đến trái đất?

Ngay lúc mọi người sắp bỏ cuộc, Chính sử đột nhiên mở miệng.

Ngày ấy Chính sử ra ngoài uống rượu, ngà ngà say liền cùng vài người cười nói: “Chúng ta rất may mắn, tàn đế lên ngôi, không đến vài năm thiên hạ sẽ thay đổi, lại thêm vài năm, nhất định sẽ là thịnh thế.”

Một người khác cũng chũnh choáng say, cười: “Hoàng thượng thánh minh, chuyện này ai không biết đâu, còn cần người nói.”

Chính sử chặc lưỡi lắc đầu: “Ta không nói lời nịnh hót, người chờ xem, ta nói thật, không đến mười năm, thực lực của Đại Chử đã có thể sánh bằng Thanh Hoa thịnh thế năm đó.”

Người nọ đánh nắc, trào phúng: “Người lại biết? Làm sao người biết?”

Chính sử cười cười, cố ý hạ giọng: “Ngày ấy ta đi Càn Thanh cung, vừa vặn gặp Hoàng thượng phân phó Vương Tổng quản đi tìm mua thể thân cho Vệ Quốc công, Hoàng thượng nói Vệ Quốc công một mực tam tai cửu nạn, luôn gặp phải huyết quang tai ương, muốn để người tìm thể thân đưa đến Đông Hoa tự cầu xin, ta ở một bên, Hoàng thượng liền đưa bát tự của Vệ Quốc công cho ta, để ta tính xem, có phải trong mệnh có tai họa gì, phải sớm hóa giải mới tốt....”

Người khác vừa nghe đến đó lập tức tỉnh táo, vội hỏi: “Sau đó thì sao? Người tính ra cái gì?”

Chính sử thở dài: “Không tính thì thôi, vừa tính thiếu chút nữa đã muốn mạng nhỏ của ta, ai.... Điều nói thiên cơ bất khả lậu, quả thế, sau khi ta tính bát tự của Vệ Quốc công, liền ngã bệnh, ai....”

Mấy người nghe thế đều trờng to mắt, lắc tay Chính sử thúc giục: “Như thế nào? Mệnh số Vệ Quốc công làm sao?”

Chính sử đánh ngáp, mi mắt đã đánh vào với nhau, lắc đầu thấp giọng: “Hoàng thượng không cho nói... không cho nói. Ta chỉ nói cho người biết, có Vệ Quốc công ở, thiên hạ này sẽ ngày càng phồn vinh, hân a... chính là ông trời sai đến trợ giúp Hoàng thượng, có hân ở, cái gì đều, đều tốt....”

Chính sử một bộ say đến bất tỉnh nhân sự, trượt từ trên bàn xuống, nằm trên đất đánh ngáy.

Mấy người còn lại đỡ Chính sử ngồi dậy, lay động nửa ngày người cũng không tỉnh, một người thấp giọng: “Hóa ra... chuyện ngày có quan hệ đến Vệ Quốc công, khó trách Hoàng thượng hạ lệnh ngậm miệng, ai cũng không cho nói....”

Một người giống như có điều suy nghĩ, một lúc lâu mới nói: “Thì ra là thế.... Nói đến chuyện này làm ta nhớ đến lúc trước, các người có nhớ rõ năm đó sao? Lúc Hoàng thượng vẫn còn là hoàng tử, từng thay tiên đế ra khỏi thành đi thân canh, trên đường gặp thích khách, khi đó ra còn hầu hạ trong cung, nghe nói Vệ Quốc công, lúc đó còn là Vệ thị vệ từng thay Hoàng thượng chắn một đao, đâm rất sâu vào cánh tay! Ta còn nhớ rõ đâu, nếu không có Vệ thị vệ, Hoàng thượng còn không... phi phi, ta nói bậy....”

Người bên cạnh cũng có hưng trí, vội nói: “Muốn nói ta cũng nhớ đến một chuyện! Ta nghe nói lúc Hoàng thượng Tây chinh, Tây Di công chúa mang theo thích khách trà trộn vào quân doanh, Vệ Quốc công giả xưng là Thái tử, thay Hoàng thượng làm con tin trong tay công chúa Tây di! May mắn Vệ đại nhân thân thủ tốt, sau khi hỏi rõ ngọn ngành còn bắt sống người, lần đó nếu không có Vệ Quốc công.... Ai ai, không dám nghĩ a....”

Mọi người gật đầu, lại nói: “Sau, chiến tranh với tây di, Vệ Quốc công nhiều lần xông pha lên đầu, vất vả Vệ Quốc công, chặc chặc....”

“Chẳng lẽ Vệ Quốc công thật là ông trời phái đến phụ tá Hoàng thượng?”

Mọi người không tự giác nhỏ giọng: “Nếu không làm sao Hoàng thượng lại bắt Chính sử ngậm miệng, không phải là sợ Vệ Quốc công bị người đoạt đi sao? Ta liền nói... vài năm này Hoàng thượng cũng quá thuận buồm xuôi gió, các người ngẫm lại, năm đó lúc Lăng Hoàng hậu vừa mất là tình hình thế nào? Sau lại xuôi gió xuôi nước phong vương, lập trữ, hiện tại là Hoàng đế. Còn Lệ phi cùng Nhị hoàng tử năm có được sủng ái thì sao? Hiện giờ mộ đều đầy cỏ xanh, ai....”

Trong đó một người uống ít nhất, thấy mọi người càng nói càng không cổ kị, vội ngắt lời: “Chư vị! Chư vị... bất kể thế nào, tóm lại không can hệ đến chúng ta, Đại Chử ngày càng hưng thịnh đương nhiên là chuyện tốt, hiện giờ chúng ta chỉ cần uống rượu, đừng nói quốc sự....”

Mọi người thoáng tỉnh táo, không lại nói nhiều, như trước cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm, Chính sử Khâm Thiên giám nằm một bên thở phào, chuyện Hoàng thượng phân phó hẳn đã làm hết phận sự, còn lại phải chờ xem.

Lời đồn về Vệ Kịch liền như vậy mà lan ra, bởi vì kiêng kỵ Chữ Thiệu Lăng, người người đều ở sau lưng lén lút nghị luận, mỗi người đều giữ kín như bưng, đến khi lời này lọt vào tai Vệ Kịch, đã là mùa hè. Bạn đang ?

Trời xanh trong vắt, trong Càn Thanh cung nơi nơi đều thấy bồn bồn, Chữ Thiệu Lăng tựa trên tháp quý phi nhìn tấu chương, Vệ Kịch rót một chén nước mơ đưa đến cho Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng cũng không đón, ánh mắt vẫn không rời tấu chương, hơi nghiêng đầu. Vệ Kịch bắt đắc dĩ, chỉ phải đưa đến bên miệng Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng từ trên tay Vệ Kịch uống hai ngụm, gật đầu: “Nước mơ không tồi, trở về đưa một phần đi Từ An điện, mấy ngày nay Thái hoàng thái hậu không thoải mái, chú ý thức ăn nước uống một chút.”

Vương Mộ Hàn ở gian ngoài hầu hạ nghe thấy vội vàng phân phó. Chữ Thiệu Lăng cầm bút son phê vài chữ lên tấu chương mới buông xuống.

Vệ Kịch buông mắt nhìn quét tấu chương, thấp giọng: “Vân Nam bên kia có tin tức?”

“Ân.” Chữ Thiệu Lăng gật đầu, đuôi mày khoe mắt vì vừa lòng mà giãn ra, “Người tây di còn rất tích cực trông tọt, lúc này mới nửa năm, bọn họ lại khai khẩn rất nhiều đất hoang, làm đến đâu gieo trồng đến đấy, hiện giờ chỉ cần ba phần lương thực đã có thể nuôi sống toàn bộ người tây di, ta đã phân phó, còn lại toàn bộ đưa đường thủy vận chuyển đi...”

Chữ Thiệu Lăng cười khê: “Cứ theo đà này... sang năm là có thể bắt đầu thu thuế Vân Nam.”

“Hoàng thượng thỉnh nghĩ lại.” Vệ Kịch hơi nhíu mày, “Hơn nửa năm nay người tây di thực an phận, còn vì Đại Chử khai khẩn không ít đất hoang, Hoàng thượng không khen thưởng thì thôi, sao còn thêm thuế má đâu? Hiện giờ một không cần hoàng lăng hai không cần chinh chiến, sao Hoàng thượng lại phạm vào tiền lệ bóc lột sức dân?”

Chữ Thiệu Lăng nhàn nhạt cười: “Vệ Quốc công, người tây di là nô lệ của Đại Chử, mệnh đều nằm trong tay ta, ta thu mấy thạch lương thực thì sao?”

Hiện giờ Vệ Kịch cũng có cách đối phó với tính tình của Chữ Thiệu Lăng, thanh âm mềm nhẹ nói: “Nhưng Hoàng thượng lòng mang tứ hải, từ bi hỉ xả, tất nhiên sẽ không để con dân chịu khổ.”

Con dân? Chữ Thiệu Lăng chưa bao giờ xem người tây di là con dân, mặc kệ Chữ Thiệu Lăng ở mặt ngoài mới dễ nghe đến đâu, bên trong hắn vẫn luôn âm thầm phòng bị tàn dân Liêu Lương tạo phản, nếu không sẽ luôn không để đại quân đóng giữ Vân Nam mà không triệu hồi.

Chữ Thiệu Lăng đưa quay vuốt ve mặt nghiêng Vệ Kịch: “Nói ngọt cũng vô dụng.”

Vệ Kịch dừng một lát cười cười: “Vây thần cũng chịu, thần không dám học Ngôn quan tử gián, cũng không dám học Ngự Sử quỳ không chịu dậy, chỉ có thể nói vài câu làm hài lòng Hoàng thượng cầu may, Hoàng thượng... thuế của dân tộc tây di đã rất nặng, không cần tăng thêm.”

Chữ Thiệu Lăng lắc đầu: “Thôi, nghe lời ngươi.”

Vệ Kịch thở ra một hơi, lại nói: “Mấy ngày này thần nghe được một vài... một vài lời đồn kỳ lạ, Hoàng thượng có biết không?”

Vệ Kịch cũng biết, chính mình giả bộ đều giấu đầu hở đuôi, Chữ Thiệu Lăng mỉm cười: “Là nói ngươi được ông trời sai đến phù trợ ta?”

Vệ Kịch gật đầu, thấp giọng hỏi: “Nếu Hoàng thượng đã biết từ trước sao không hạ lệnh cấm truyền loại lời đồn này?”

Chữ Thiệu Lăng dịch người sang một bên tháp quý phi, kéo Vệ Kịch cùng ngồi, vuốt lại tóc cho Vệ Kịch, nghĩ nghĩ mới nói: “Bất quá là người trong cung rảnh rồi chuyện phiếm mà thôi, cũng không phải lời không tốt, ngươi cần gì phải để tâm?”

Vệ Kịch căm giận: “Bọn họ nói Hoàng thượng vì có thần giúp đỡ mới một đường thuận lợi, nói cái gì vậy?! Năm đó Hoàng thượng chịu bao nhiêu khổ bọn họ có biết sao? Lại nói thuận lợi chỗ nào? Chỉ có nửa năm

này tốt đẹp, trước đó có ngày nào Hoàng thượng không phải sống trong mưu kế, bọn họ không biết gì, lại nói khả năng của Hoàng thượng là nhờ loại chuyện hư mô mờ mịt đó mà có!”

Chử Thiệu Lăng bật cười, hẳn hoàn toàn không nghĩ đến Vệ Kịch lại để ý chuyện này, Chử Thiệu Lăng cười cười cúi đầu hôn lên ấn đường Vệ Kịch: “Ta còn cho là vì ngươi không thích người khác bàn tán người đâu, nguyên lai... Hả hả, ta đều không thêm để ý, còn cao hứng thành tựu của ta có thể tính là vì ngươi.”

“Thần không vui vẻ.” Nói đến chuyện này, Vệ Kịch lại nghĩ đến chuyện kia, không khỏi thấp giọng, “Hiện giờ lại... lại vẫn có người ở sau lưng phỉ bang Hoàng thượng, nói Hoàng thượng tâm ngoan, rốt cuộc là tính toán cái gì? Thần lớn như vậy, còn chưa thấy ai tốt hơn Hoàng thượng, Hoàng thượng đối xử với người khác vô cùng tốt, bọn họ đều không biết, chỉ biết nói bừa....”

Chử Thiệu Lăng bật cười, cũng chỉ có đồ ngốc này mới cảm thấy mình là người tốt, Chử Thiệu Lăng cười cười: “Không có việc gì.... Dù sao bọn họ cũng chỉ dám lén sau lưng nói chuyện, thật đến trước mặt ta, không phải đều nghe theo ta hay sao? Nếu bất mãn lắm, nên giáp mặt mà nói, nói lén sau lưng, đến cùng chỉ là kẻ nhu nhược mà thôi.”

Vệ Kịch buông mi không nói, một lúc lâu mới nghĩ đến chuyện vừa rồi, ngẩng đầu: “Hoàng thượng hạ lệnh cấm những lời kia đi, thần không dám chiếm công lao của Hoàng thượng.”

“Nguyên bản không có gì, cố ý nói rõ để làm chi? Rất vô nghĩa.” Chử Thiệu Lăng không quá để ý nói, “Công đức của trăm, ngày sau bọn họ sẽ biết.”

Vệ Kịch nghe thế, trong lòng rung lên, từ sau khi đăng cơ, Chử Thiệu Lăng không ngừng trọng chính triều cương, lục bộ sau khi bị thay máu cũng trở nên đầu vào đáy, hiện giờ chuyện ở Vân Nam cũng đã vào quỹ đạo, hẳn nghe Chử Thiệu Lăng nói qua, tiếp theo phải chỉnh đốn thương nhân, vài năm sau, Đại Chử sẽ hoàn toàn đổi mới.

Chử Thiệu Lăng thầm đắc ý, hết thấy đều đang theo kế hoạch của hắn, từ từ sẽ đến, trước khi đưa Vệ Kịch lên Hậu vị, hắn sẽ thay Vệ Kịch dọn sạch tất thấy trở ngại, sau đó nắm tay hắn, tự mình đưa hắn lên ngai vàng.

106. Chương 106

Sau khi vào thu, Chử Thiệu Lăng quả nhiên bắt đầu động thủ chỉnh đốn thương mại (thương mại + mậu dịch), hiện giờ Chử Thiệu Lăng đã sửa lại lối đi thông thương giữa Đại Chử cùng Tây Di, mậu dịch của biên cương càng thuận buồm xuôi gió, từ đầu chỉ là một ít người bán hàng rong đi tới đi lui trao đổi các loại đặc sản, phương pháp này đem lại rất nhiều lợi nhuận, không đến một năm, nghiêm nhiên hình thành hệ thống, thậm chí đã có người bắt đầu bắt tay với quan lại biên cảnh, muốn đi cửa sau, may mắn quân thường trú biên cảnh chưa bị triệu hồi, quan viên địa phương cũng không dám thật sự động tay động chân.

Nguyên bản Vệ Kịch cho rằng Chử Thiệu Lăng sẽ chế định pháp luật cho mậu dịch biên cảnh, không ngờ đến Chử Thiệu Lăng vừa đụng đến nơi này, liền điều tra việc buôn muối, kéo đến án buôn trà phía nam, giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, một chuyện tiếp một chuyện, so với khi đăng cơ, mấy tháng này Chử Thiệu Lăng còn vội hơn mấy lần.

“Pha cho trăm một ly trà đặc.” Chử Thiệu Lăng đem tấu chương trong tay nhìn qua một lần, thấp giọng phân phó, “Truyền đi xuống, làm cho bọn họ....”

Chử Thiệu Lăng ngẩng đầu lên nở nụ cười: “Ngươi làm sao lại ở đây? Vương Mộ Hàn đâu?”

Vệ Kịch hơi khom người đưa chén trà cho Chử Thiệu Lăng: “Vương công công khuyên Hoàng thượng ngủ nhiều một lát, Hoàng thượng không nghe, Vương công công không còn cách nào, liền nhờ thần đến khuyên nhủ Hoàng thượng.”

Chử Thiệu Lăng kéo tay Vệ Kịch, để hắn ngồi vào bên người, Vệ Kịch nghiêng người tránh khỏi, cười nói: “Hoàng thượng luôn uống trà đặc như vậy không tốt, đây là trà Long Tĩnh thần pha cho Hoàng thượng, Hoàng thượng nếm thử.”

Chử Thiệu Lăng tiếp nhận chén trà uống một hơi lại để xuống, như trước kéo Vệ Kịch để hắn cùng ngồi, Vệ Kịch từ chối không được chỉ phải thuận theo ngồi một góc, nơi này không phải tắm điện, Chử Thiệu Lăng lại đang ngồi trên long ỷ, nhuyển điểm bên trên cùng là màu vàng thêu bàn long, Vệ Kịch sợ người nhìn thấy sẽ không tốt, thấp giọng: “Lúc này mới giờ Dần, trời còn chưa sáng đâu, Hoàng thượng lại trở về nằm một lát đi, trước khi lâm triều thần lại gọi Hoàng thượng.”

Chử Thiệu Lăng nhu nhu ấn đường thấp giọng: “Không sao, tuy hai tháng này nhiều chuyện, nhưng luôn cảm thấy cả người so với lúc trước có tinh thần hơn.... A, ta chính là mệnh lao lực.”

“Phía sau cũng không còn chuyện vội vàng.” Chử Thiệu Lăng đưa tay xoa nhẹ tóc Vệ Kịch, “Mấy ngày nay không thể cùng người, trách ta sao?”

Vệ Kịch mỉm cười: “Không dám, mỗi ngày đi theo Hoàng thượng nhìn tấu chương, thần cũng học được không ít thứ, ý của Hoàng thượng là... trà án đã có kết quả?”

Chử Thiệu Lăng gạt đầu, cầm một phong thư trên bàn đưa cho Vệ Kịch, Vệ Kịch mở ra nhìn kỹ, trên thư có tên không ít người, trong có cũng có người Vệ Kịch nhận thức, còn có vài câu nói, phía dưới cùng là dòng phê màu đỏ của Chử Thiệu Lăng, chỉ có một chữ: trăm.

Chử Thiệu Lăng vuốt vành tai Vệ Kịch, cười: “Lại muốn thay người khác cầu tình sao?”

Vệ Kịch lắc đầu: “Trà án liên lụy rất nhiều, hiểu biết của thần lại nông cạn, đi theo bên người Hoàng thượng nghe các đại thần trò chuyện nhiều ngày như vậy còn chưa hiểu rõ, không dám nói cái gì.”

Trong lòng Chử Thiệu Lăng thoải mái không thôi, cho đến bây giờ Vệ Kịch đều tri kỷ như vậy, hẳn hiền lành, nhưng cũng không phải kẻ nào cũng giúp, những chuyện Vệ Kịch không hiểu rõ đều sẽ đúng mực không xen vào, sẽ không nhiều lời một câu mà khiến mình khó xử, Chử Thiệu Lăng nhẹ điểm ấn đường Vệ Kịch: “Cả ngày cùng ta vào triều, tan triều còn muốn theo vào Nội các nghe một đám cựu thần cãi nhau, quan viên tam phẩm ngoài kia đều không biết nhiều như ngươi, như vậy còn không hiểu được?”

Vệ Kịch lắc đầu: “Có đôi khi cảm thấy hiểu được, nhưng có khi lại thấy rất mơ hồ, không biết Hoàng thượng cùng các đại nhân đang nói cái gì.”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười nhẹ giọng: “Xong việc này... mang người ra ngoài chơi? Đi Thiên Thọ hành cung ở vài ngày?”

Vệ Kịch nghĩ nghĩ lắc đầu: “Xem như thôi, Thái hoàng thái hậu đang bệnh, Hoàng thượng không tốt xuất cung.”

Nhắc đến Thái hoàng thái hậu, Chử Thiệu Lăng khẽ nhíu mày, thấp giọng: “Ngự y vô dụng, từ sau khi vào thu Thái hoàng thái hậu vẫn không ngừng uống thuốc, bệnh tình lại không chút khởi sắc, nếu không phải Thái hoàng thái hậu khuyên nhủ, ta thật muốn giết sạch ngự y....”

Vệ Kịch đặt tay lên tay Chử Thiệu Lăng, ôn nhu an ủi: “Không phải Chương ngự y đã đi bắt mạch cho Thái hoàng thái hậu sao? Chương ngự y y thuật cao minh, là diệu thủ hồi xuân.”

Chử Thiệu Lăng gạt đầu: “Hy vọng đi.”

Nói là nói như vậy, ngay cả viện phán thái y viện đều không có biện pháp, Chương thái y dù thế nào cũng không thể đưa ra phương thuốc tốt hơn, Thái hoàng thái hậu lại lớn tuổi, các ngự y không dám dùng thuốc mạnh, phương thuốc đến giờ đều là lấy bổ dưỡng làm chủ, không có tác dụng lớn gì.”

Vệ Kịch nghĩ nghĩ: “Vẫn là... tìm thêm các loại thuốc bổ cho Thái hoàng thái hậu đi, thần nhớ rõ hôm Trung thu Lễ bộ Ngự đại nhân còn đưa thần một hộp tổ yến vàng, tỉ lệ không tồi, lúc ấy thần đã để trong kho của Càn Thanh cung, sau khi tan triều Hoàng thượng liền sai người đưa đi đi thôi.”

Chử Thiệu Lăng gạt đầu: “Ngươi có tâm, một lát ta sẽ đưa đi.”

Sau khi lâm triều, Chử Thiệu Lăng đi Từ An điện thỉnh an, quả nhiên đem theo tâm ý của Vệ Kích, Thái hoàng thái hậu nhìn thoáng qua, cười nói: “Ai gia cũng không thiếu mấy thứ này, người giữ lại dùng đi thôi.”

“Biết Hoàng tổ mẫu không thiếu thứ gì.” Chử Thiệu Lăng tiếp nhận chén thuốc Tôn ma ma đưa đến tự mình giúp Thái hoàng thái hậu uống thuốc, thấp giọng, “Lập tức liền đến mùa đông, Tôn nhi đã dặn dò phủ Nội vụ, năm nay địa long ở Từ An điện đốt trước một tháng, hiện giờ sức khỏe Hoàng tổ mẫu không tốt, không thể chịu lạnh.”

Uy xong được, Chử Thiệu Lăng đặt chén thuốc ở một bên, lấy khăn đến lau khóe miệng giúp Thái hoàng thái hậu, mỉm cười: “Chỉ là sợ Hoàng tổ mẫu sẽ bị nóng, đến lúc đó chỉ cần uống trà là được.”

Thái hoàng thái hậu mỉm cười: “Biết, mấy ngày nay ai gia cảm giác có điểm khá hơn.... Ai gia còn nghĩ, năm trước bởi vì tang sự của phụ hoàng người, năm nay cũng không rất tốt, không bằng năm nay liền mời các lão Vương gia trở về hoàng thành, khiến cho náo nhiệt một chút.”

“Liền theo lời Hoàng tổ mẫu đi.” Chử Thiệu Lăng nghĩ nghĩ nói, “Ngày mai ta cho người truyền tin đến đất phong của các lão Vương gia, thỉnh bọn họ mang theo gia quyến lại đây, chờ cuối năm lại mời Tĩnh Quốc công phủ, Tử Quân hầu phủ còn có An Khang Hầu phủ đều tiến cung, cùng Hoàng tổ mẫu qua năm mới.”

Thái hoàng thái hậu cười: “Làm sao lại vội vã như vậy, đúng rồi, nói đến phủ Tử Quân hầu... ai gia mơ hồ nghe nói, Văn nha đầu không tốt?”

Chử Thiệu Lăng dừng một lát, cười: “Nói cái gì đâu? Biểu muội rất tốt, không phải hôm lễ Chúc Nữ còn làm một túi thêu cho Hoàng tổ mẫu sao? Hoàng tổ mẫu yên tâm.”

“Ai gia bị bệnh, không bị mù, việc này còn muốn giấu điểm ai gia sao?” Thái hoàng thái hậu thở dài, “Sức khỏe của Lăng Văn ai gia cũng biết, còn không bằng ai gia đâu, lần trước mẹ nàng đến thỉnh an, ai gia chỉ mới hỏi một câu đã đỏ mắt, ai gia không lại hỏi, cũng biết là lại không tốt, đứa nhỏ đáng thương, nguyên bản nên được hưởng phúc.”

Thái hoàng thái hậu lắc đầu, nhẹ giọng hỏi: “Hiện giờ rốt cuộc làm sao? Thái y nói gì? Còn có thể cứu sao? Người trả lời ai gia một câu chắc chắn.”

Chử Thiệu Lăng mím môi, lời chắc chắn? Lăng Văn nửa tháng trước đã đi, làm sao lại có thể nói cho Thái hoàng thái hậu, Chử Thiệu Lăng nghĩ nghĩ: “Quả thật không tốt bằng trước kia, ta cũng ban thưởng ngự y, phần sau đành phải nhìn biểu muội, dù sao cũng còn trẻ, uống thuốc một thời gian có lẽ sẽ tốt lên.”

Thái hậu thở dài: “Lăng Văn ở nhà ngoại tổ người rất được sủng ái, từ nhỏ bởi vì ốm đau mà không ngừng dùng thuốc, như vậy đến giờ còn không tốt lên, cho dù bây giờ có ban thưởng ngự y cũng vô dụng, ai... Đứa nhỏ đáng thương.”

Chử Thiệu Lăng cười: “Cũng không tệ như vậy, là ai nói bừa bên tai Hoàng tổ mẫu, khiến Hoàng tổ mẫu không thể tỉnh dưỡng?”

Thái hoàng thái hậu vỗ nhẹ mu bàn tay Chử Thiệu Lăng sáng giọng: “Người đừng trút giận lên nô tài, người không nói cho ai gia cái gì, người khác nói cho ai gia không lẽ người còn muốn trừng phạt? Lại nói, cũng không phải nô tài.”

Chử Thiệu Lăng bị Thái hoàng thái hậu nói trúng ý nghĩ, mỉm cười: “Tôn nhi chỉ là hỏi một chút.”

“Ai gia còn không biết người nghĩ gì sao?” Thái hoàng thái hậu miễn cưỡng tựa trên gối mềm, chậm rãi nói, “Sắp đến ngày giỗ của phụ hoàng người, người dặn dò phủ Nội vụ làm thế nào thì làm đi... Ai gia không trông nom nổi.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Là, quay đầu liền dặn dò bọn họ.”

Nhắc đến tiên đế, hai người lại im lặng một lúc, Thái hoàng thái hậu là bởi vì tiên đế lúc đó mà sức khỏe sa sút, sau vẫn không bồi dưỡng lại được, hiện giờ người đều đi một năm, Thái hoàng thái hậu nhớ đến vẫn không khỏi bực mình, khoát tay nói: “Không nói đến cái gì.”

Chử Thiệu Lăng vội vàng suy nghĩ chuyện khác giúp Thái hoàng thái hậu thả lỏng tâm tình, hai tổ tôn trò chuyện một canh giờ, đến tận lúc Tôn ma ma thúc giục Thái hậu nghỉ ngơi Chử Thiệu Lăng mới rời đi.

Chử Thiệu Lăng vừa trở lại Càn Thanh cung, Vệ Kịch đã tìm đến, vội vã hỏi: “Hoàng thượng, hôm nay lúc thần tuần tra đi ngang Bích Đào uyển, thấy có người đang dọn dẹp thay đổi nơi đó, thần hỏi, nói là lệnh của Hoàng thượng, Hoàng thượng... Bích Đào uyển là nơi Hoàng thượng ở từ nhỏ, sao lại phá đi?!”

Chử Thiệu Lăng trầm thổ dài, quả nhiên không thể tiền trạm hậu tấu, vừa mới ứng phó xong Thái hoàng thái hậu, quay đầu lại muốn lừa gạt bảo bối nhà mình, Chử Thiệu Lăng kéo Vệ Kịch ngồi xuống nhẹ giọng: “Chuyện không có gì, nhìn người gấp...”

“Bọn họ muốn phá Bích Đào uyển, làm sao thần có thể không gấp!”

Chử Thiệu Lăng bật cười: “Mặt đều đỏ lên, thôi, chuyện là thế này.... Ta nghĩ vườn ngự uyển để không cũng uổng phí, chi bằng thu thập cho người dọn đến, chỉ là nơi đó vốn là vườn ngự uyển của hoàng tử, nếu để cho người dọn vào có chút không hợp lẽ, nếu đã thu thập, Bích Đào uyển nhiều năm chưa tu sửa, vừa lúc để bọn họ cũng thu dọn một lần.”

Vệ Kịch sửng sốt: “Để thần ở? Hoàng thượng... không phải thần ở Càn Thanh cung sao?”

“Không phải...” Chử Thiệu Lăng dở khóc dở cười, “Đương nhiên người vẫn ở đây, chỉ là đem vườn ngự uyển phân cho người mà thôi, không phải cho người dọn ra đó.”

Vệ Kịch càng mơ hồ: “Thần cũng không dọn vào, vì sao phải tốn công? Nếu để cho Giám ngôn quan biết, lại muốn âm ỉ một hồi.”

Chử Thiệu Lăng trầm thổ dài, việc này không cách nào nói cho Vệ Kịch, hẳn đương nhiên không muốn đưa một cung cho Vệ Kịch dọn ra, nhưng nếu Vệ Kịch ở trong cung có một sân của mình, này thể hiện rất nhiều ý tứ, có thể ở trong cung đều là thân phận cực kỳ tôn quý, lại là người có quan hệ chặt chẽ với Hoàng đế, chính mình đưa Vệ Kịch lên vị trí này, tất nhiên sẽ có Ngự Sử lên tiếng, Chử Thiệu Lăng đã sớm dự liệu, cũng đã sớm có biện pháp bác bỏ.

Có vài chuyện cần phải âm thầm tiến hành, trước hết để cho Vệ Kịch có được một vị trí trong cung, chuyện tiếp theo cũng sẽ dễ làm một ít, chuyện Chử Thiệu Lăng cần làm quá mức kinh thế hãi tục, hẳn muốn dùng thời gian vài năm chậm rãi thực hiện, kết quả tốt nhất là đến cuối cùng, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Tất nhiên chuyện này không thể nói thẳng cho Vệ Kịch, Chử Thiệu Lăng nghĩ nghĩ, lại tiếp tục lừa dối: “Không phải trước đó vài ngày có Ngự Sử dâng tấu, nói người ở trong Càn Thanh cung không hợp lẽ nghi sao? Hiện tại cho người dọn ra, bọn họ còn muốn nói cái gì?”

Vệ Kịch bật cười: “Này lại càng không hợp lẽ!”

“Vệ Quốc công muốn tùy thời hộ giá, có ý kiến gì?” Chử Thiệu Lăng sớm chuẩn bị tốt lý do, “Hoàng ngự uyển của hoàng tử cách xa hậu cung, không có việc gì, sau khi cải tạo Bích Đào uyển chỉ để lại một cửa chính, người bên trong chỉ có thể từ chính diện đi ra, lại không thông đến hậu cung, dâm loạn hậu cung cái gì hoàn toàn không cần lo lắng.”

Chử Thiệu Lăng sợ chưa đủ dọa Vệ Kịch, lại thấp giọng: “Sao người không nghĩ đến, nhiều vườn ngự uyển như vậy, vì sao lại phân Bích Đào uyển cho người?”

Vệ Kịch không phụ lòng Chử Thiệu Lăng mà hỏi tiếp: “Vì... vì sao?”

Chử Thiệu Lăng ôm lấy Vệ Kịch, nhẹ hôn hắn, thổ dài: “Là ai nói với ta, mười ba tuổi lần đầu tiên tiến cung, là khi đi qua Bích Đào uyển mà thấy được ta?”

Vành mắt Vệ Kịch liền đỏ lên.

Chử Thiệu Lăng thấp giọng: “Bích Đào uyển là nơi ta ở từ nhỏ đến lớn, càng là nơi chúng ta gặp mặt lần đầu tiên, ta đem nó tặng cho người, không tốt sao?”

Vệ Kịch rốt cuộc không từ chối được, gật đầu: “Thần... tạ Hoàng thượng ban thưởng.”

Chử Thiệu Lăng mỉm cười, thừa dịp Vệ Kích cảm động ôm người thân thiết một hồi....

107. Chương 107

Từ sau khi Chử Thiệu Lăng đăng cơ không ít nghe Ngự Sử mắng, nhưng một năm qua cộng lại cũng không lợi hại bằng lần lâm triều hôm nay.

Chử Thiệu Lăng sớm quen cách ứng phó người bên Ngự Sử, cười nói: “Liễu ái khanh quá lo lắng, bất quá là một cái ngự uyển nho nhỏ, để cho Vệ Kích từ nơi nghỉ ngơi đến hộ giá gần một chút, làm sao lại liên hệ đến xã tắc đại sự.”

Ngự Sử đài Liễu Gia Bác là năm nay vừa đề bạt đi lên, hần xuất thân bản hàn, không đảng không phái, làm người vô ưu vô lự, nghe Chử Thiệu Lăng nói liền lên tiếng: “Lời ấy Thánh thượng nói sai rồi, gia sự của Hoàng thượng cũng là quốc sự, từ trước đến nay đạo lý là không cho nam tử xuất nhập hậu cung, ngay cả hộ vệ bên người Thánh thượng cũng vậy, làm sao có đạo lý để Vệ Quốc công ở lại vườn ngự uyển, Đại Chử ta không có tiền lệ này.”

Lời này ra vừa không ít người cũng lấy ra tổ tông gia pháp, bác bỏ đến cực kỳ có lý, há mồm ‘Danh bất chính ngôn bất thuận’, ngậm mồm ‘Tổ chế không thể không theo’, cuối cùng ngay cả ‘Đại tang giữ hiếu ba năm’ đều giữ ra, ý chí chiến đấu dâng cao thiếu điều áp Chử Thiệu Lăng đến Thái miếu quỳ thỉnh tội. Chử Thiệu Lăng đem chén trà trong tay không nặng không nhẹ đặt lên bàn, nhất thời liền yên tĩnh.

“Đến trăm nơi này liền có.” Chử Thiệu Lăng không lại bình tĩnh cùng một đám toan Nho nói chuyện, đặc biệt Liễu Gia Bác này, từ sau khi đem hần đưa lên vị trí này, mỗi ngày đều có khuyên can nói mãi không xong, vấn đề là người này chán ghét thì chán ghét, lại chưa từng ăn hối lộ, Chử Thiệu Lăng cũng không muốn cùng hần nói nhiều, có lẽ, “Trăm đã sai người phong bế cửa sau Bích Đào uyển, cửa trước chỉ thông tiền triều, đã không còn thuộc hậu cung.”

Liễu Gia Bác chưa được như ý vẫn dây dưa không bỏ: “Không nói hậu cung, Vệ Quốc công không phải hoàng tộc, vì cái gì có tư cách vào trong cung?”

Chử Thiệu Lăng cười nhạt: “Vệ Quốc công hộ giá trăm nhiều lần, một trận chiến với Tây Di lại càng là công cao không thể với, ban thưởng một cung lại làm sao?”

Liễu Gia Bác nghiêm mặt nói: “Thần không thể tham dự Tây Di chiến tranh, ngày đó ở hoàng thành cũng có nghe được sự tích của Vệ Quốc công, thần rất bội phục, chỉ là, thần còn có một lời... Hoàng thượng, cách chiến tranh Tây Di đã hơn một năm, Hoàng thượng vẫn luôn có nhiều ban ân với Vệ phủ, từng việc từng việc chúng thần đều nhìn thấy, Hoàng thượng phong thưởng dần một năm, ước chừng cũng đã đủ với công lao của Vệ Quốc công.”

Chử Thiệu Lăng nhất thời lạnh mặt, thần nhiên hỏi: “Liễu ái khanh đang nói trăm phong thưởng quá mức sao?”

Liễu Gia Bác dừng một lát, gật đầu: “Mọi chuyện tốt quá hóa lố, hy vọng Thánh thượng nghĩ lại.”

Chử Thiệu Lăng cười lạnh: “Liễu ái khanh đã từng lên chiến trường chưa? Người có biết một trận chiến Tây Di Vệ Kích rốt cuộc lập công lớn đến mức nào không? Người có biết từ Tây Di trở về trên người hần có bao nhiêu vết thương sao?! Trăm bất quá là phong thưởng tướng sĩ có công, chẳng lẽ là sao? Các người an an ổn ổn sống trong hoàng thành, hưởng thụ giang sơn các võ tướng liều mạng bảo vệ, lại nhìn không được ban thưởng hậu chiến cho bọn họ, là cái gì!!!”

Chử Thiệu Lăng tức giận, quần thần vội vàng quỳ lạy, lại không người nói đến chuyện đưa Bích Đào uyển cho Vệ Kích, Chử Thiệu Lăng lạnh lùng nhìn Liễu Gia Bác, mặc dù Liễu Gia Bác cũng quỳ, lại không chút nào sợ hãi, thẳng lưng cao giọng: “Nói đến một trận chiến Tây Di, thần lại nghĩ đến một chuyện, thần nghe nói đại quân của Hoàng thượng từng cùng Tây Di chiến đấu kịch liệt ở Nhiệt Đồng, ngày đó Vệ Quốc công bị vây, Hoàng thượng từng đáp ứng sứ giả Tây Di...”

“Liều Gia Bác!” Đều là Ngự Sử, Lý Kính quát lớn, “Không thể nói bừa!”

Kỳ thật Liều Gia Bác đã hối hận, nhưng lời đã nói ra không thể thu hồi, bước đến là một đao lui đầu cũng là một đao, chỉ phải tiếp tục nói: “Cắt đứt từ Khách Lạp Tạt Thập đến Nhân Âu Đà tổng cộng mười lăm tòa thành đối lấy tính mạng Vệ Quốc công, ngày đó Hoàng thượng vì Vệ Quốc công mà không tiếc...”

“Làm càn!” Chử Thiệu Lăng lớn tiếng ngắt lời Liều Gia Bác, hiệp ước ngày đó Chử Thiệu Lăng vẫn luôn không muốn nhắc đến, không chỉ là nỗi nhục trong lòng Chử Thiệu Lăng, mỗi khi nhắc đến Chử Thiệu Lăng sẽ không thể ỨC CHẾ mà nhớ lại nỗi sợ hãi khi Vệ Kích bị bao vây, còn có ác mộng kiếp trước Vệ Kích đổ máu mà chết.

Hiện giờ Liều Gia Bác chạm đến nghịch lân của Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng cũng không lại ôn hòa như trước, cả giận: “Ngày đó trăm cũng không có hạ ẮN! Hiện giờ không chỉ là Khách Lạp Tạt Thập, ngay cả Phong Hòa trăm cũng đã đánh hạ, còn chưa đủ sao? Chưa đủ sao?!”

Liều Gia Bác ra một tầng mồ hôi lạnh, cắn răng nói tiếp: “Nhưng Hoàng thượng đã từng có suy nghĩ này, Hoàng thượng từng vì Vệ Quốc công mà vi phạm tổ chế, thần cho rằng Vệ Quốc công nên tự mình thỉnh tội.”

Chử Thiệu Lăng khép mắt, may mắn hẳn biết trước hôm nay sẽ như vậy, cho nên đem Vệ Kích đuổi đi quân doanh. Để Vệ Kích thỉnh tội? Ha hả.

“Thái tử có lệnh, Ngự Sử can gián không phải tội, Liều Gia Bác, nếu không phải như vậy, dựa vào lời nói vừa rồi, trăm có thể giết sạch cừu tộc người.” Chử Thiệu Lăng lạnh băng nhìn Liều Gia Bác, “Trăm kính sợ tổ tiên, tha cho người, tự mình giải quyết, tan triều!”

Những ngày này, tâm tình Chử Thiệu Lăng bởi vì chuyện của Thái hậu mà nóng nảy không ngừng, Liều Gia Bác lại ngay lúc này nhảy ra, chính mình lại không thể thật sự xử trăm hẳn, Chử Thiệu Lăng cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, gọi Lại bộ Thượng thư đến dặn dò: “Tìm cái cớ đem Liều Gia Bác vất ra ngoài, đừng bức trăm phá vỡ lời hứa với tổ tông.”

Lại bộ Thượng thư nghĩ nghĩ gật đầu: “Cũng tốt, Liều Gia Bác người này mặc dù tính tình ngay thẳng, nhưng hẳn không biết kính sợ thiên uy, trong triều không tuân quy củ, quả thật không thích hợp ở lại hoàng thành, thần trở về nghĩ kĩ.”

Kỳ thật sau khi tan triều Lại bộ thượng thư đã tìm Tử Quân hầu thượng nghị qua việc này, không phải bọn họ cảm thấy Liều Gia Bác thất lễ làm mất thể diện triều thần, chỉ là sợ ngày nào đó Liều Gia Bác triệt để chọc giận Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng xử trăm hẳn dễ dàng, nhưng mang theo tiếng trăm quan Ngự Sử cũng không phải chuyện tốt, nếu nghĩ cho Chử Thiệu Lăng, thì Liều Gia Bác quả thật là mối họa, vẫn nên đuổi đi càng sớm càng tốt.

Tuy rằng bởi vì việc này mà trên triều ẦM Ỉ một hồi, nhưng chung quy không ai dám nhắc lại, Ngự Sử Đài chỉ nói tạm thời gác lại, một gác lại này trực tiếp đến năm sau, lúc đó Vệ Kích cũng đã dọn vào Bích Đào uyển từ lâu.

Cuối năm rất náo nhiệt, Chử Thiệu Lăng giống như năm rồi giữ Vệ Kích lại trong cung, còn lừa gạt hẳn: “Cuối năm nhà các người nhiều người, nếu lại có người hỏi đến chuyện thành thân của người thì sao?”

Vệ Kích nghĩ nghĩ cũng thấy thế, vả lại năm nay vì giúp vui cho Thái hoàng thái hậu, trong cung không ít người đến, Vệ Kích còn phải lo lắng tuần tra không để ngư long hỗn tạp, lại phải lo lắng bảo hộ bên người Chử Thiệu Lăng, nghĩ nghĩ liền gật đầu: “Thôi, chờ ít người thân lại về nhà.”

“Còn không phải sao.” Chử Thiệu Lăng xoa nhẹ tóc Vệ Kích, “Đồ vật nên đưa ta đều đã cho người đưa đi quý phủ, trước năm mới còn thỉnh ý chỉ của Thái hoàng thái hậu cho lão thái thái nhà người phong làm nhất phẩm cáo mệnh, này mới xem như tương xứng với nhạc gia đi?” [Nhạc gia là nhà vợ]

Vệ Kích ngại ngừng, thấp giọng: “Hoàng thượng còn trêu đùa.”

Chử Thiệu Lăng buồn cười hỏi: “Như thế nào liền thành nói đùa? Đầu năm còn phải cho người một phong lì xì, cái gì cũng là thật a.”

Vệ Kích đành phải dờ khóc dờ cười tạ ơn.

Vì để cho Thái hoàng thái hậu cao hứng, lần này năm mới trong cung làm đặc biệt náo nhiệt, các loại yến hội đã từ hai mươi ba không ngừng diễn ra, lúc Thái hoàng thái hậu khỏe khoắn liền đi xem tiệc, cùng người quen cũ nói mấy câu, lúc sức khỏe không tiện Chử Thiệu Lăng liền mời người đến Từ An điện theo giúp Thái hoàng thái hậu, Chử Thiệu Lăng biết Thái hoàng thái hậu thích hài tử, đầu năm còn cố ý an bài hài tử tôn thất đi Từ An điện lấy tiền mừng tuổi, Thái hoàng thái hậu vui vẻ, thưởng cho mỗi người một túi vàng, còn đặc biệt đưa một phong vàng lá đi cho Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng ở trên triều được thưởng vội vàng đi Từ An điện tạ ơn, khiến Thái hoàng thái hậu vui vẻ một hồi lâu.

Toàn bộ cuối năm sức khỏe của Thái hoàng thái hậu cũng không tệ lắm, Chử Thiệu Lăng vừa thoảng thả tâm, đến mười lăm, Thái hoàng thái hậu lại ngã bệnh, lần này là triệt để liệt giường.

Chử Thiệu Lăng nghe tin lập tức đem một đám thái y bắt mạch cho Thái hoàng thái hậu gọi đến, ép hỏi một lúc mới nghe được lời thật: nếu có thể sống qua mùa xuân, mùa hè có thể bình phục.

Chử Thiệu Lăng nhắm mắt, chỉ còn vài tháng.

Trong Từ An điện, Chử Thiệu Lăng tự mình hầu hạ Thái hoàng thái hậu dùng thuốc, Chử Thiệu Lăng chậm rãi kể hết chuyện vui của năm mới, Thái hoàng thái hậu gầy hơn trước rất nhiều, tựa trên nhuyến thấp nghe, gật đầu cười: “Hảo, các lão Vương gia nếu nguyện ý ở lại hoàng thành vài ngày, người nhớ cho người chiêu đãi thật tốt, không thể chậm trễ.”

Chử Thiệu Lăng vội vàng đáp ứng, lại nói: “Không bằng giữ các thúc bá lại đến tháng ba, khi đó hoa xuân đều nở, còn có thể cùng Hoàng tổ mẫu ngắm hoa.”

Thái hoàng thái hậu mỉm cười: “Tháng ba? Thôi, ai gia tự mình hiểu được, bệnh này không thể khỏi, ai gia sợ là không chống được đến lúc đó.”

Chử Thiệu Lăng trong lòng chua xót, trên mặt lại vẫn tươi cười: “Hoàng tổ mẫu đừng đùa, ngự y nói, sức khỏe của Hoàng tổ mẫu đã khá lên không ít, chỉ là mấy ngày này ăn uống thất thường mới mệt mỏi, nếu hoàng tổ mẫu chịu ăn uống một ít, không đến một tháng đã có thể khỏe lại.”

Thái hoàng thái hậu bật cười: “Đừng dối gạt ai gia, sức khỏe ai gia chính mình rõ ràng, từ sau khi phụ hoàng người đi, ai gia đã không được, may mắn chờ được đến người đăng cơ, nay thấy được người trưởng thành, ai gia mới có chút an ủi, có động lực sống thêm vài ngày.”

Chử Thiệu Lăng khép mắt, khẽ nói: “Vây Hoàng tổ mẫu càng nên bảo trọng thân mình, tôn nhi đăng cơ còn chưa đến một năm, còn có không ít thứ cần Hoàng tổ mẫu dạy bảo....”

?

“Có thể dạy người cái gì, ai gia sớm đã dạy hết, chuyện triều chính ai gia cũng nghe, người làm rất tốt.” Thái hoàng thái hậu trêu mếu vuốt ve mặt nghiêng của Chử Thiệu Lăng, cười, “Ai gia không có được nhi tử đăng hoàng, ông trời thương tình lại cho ai gia một đứa cháu ngoan.... Ai gia đã thấy đủ, Lăng nhi a, cuối cùng ai gia chỉ hối tiếc một việc, là lúc sức khỏe còn đây không tìm một mối hôn nhân tốt cho người....”

Vành mắt Thái hoàng thái hậu đỏ bừng, thấp giọng: “Chờ ai gia buông tay đi rồi, hậu cung lớn như vậy giao cho ai? Thực thái phi Ninh thái phi... ai gia đều lo lắng.”

Chử Thiệu Lăng trong lòng từng đợt đau xót, lại cố ý cười: “Cho nên Hoàng tổ mẫu cũng không thể mắc kệ tôn nhi, tôn nhi....” Cổ họng Chử Thiệu Lăng nghẹn ngào, rốt cục nói không nên lời.

Chử Thiệu Lăng nghiêng mặt đi, hung hăng áp chế lệ ý trong mắt, Thái hoàng thái hậu thấy hẩn như vậy, bật cười, ôm Chử Thiệu Lăng vào lòng, nhẹ giọng an ủi: “Đều làm Hoàng đế, sao lại còn giống như tiểu hài nhi? Không sợ người khác chê cười sao?”

Chử Thiệu Lăng lắc đầu: “Tôn nhi thất lễ.”

Thái hoàng thái hậu xoa nước mắt, thấp giọng: “Không có gì khổ sở, năm đó, khi Hoàng gia gia người từ thế, ai gia đã muốn cùng đi, chỉ là lo lắng phụ hoàng người. Người sao, người không giống hẩn, nhưng vẫn khiến ai gia lo lắng không thôi. Lăng nhi a... ai gia biết người sủng hẩn, nhưng dù thế nào, hẩn cũng là nam nhân a.”

Chử Thiệu Lăng trầm mặc một khắc mới nói: “Tôn nhi đáng chết.”

Thái hoàng thái hậu bật cười, vuốt tóc bên: “Còn tưởng rằng ngươi sẽ tiếp tục an ủi ai gia đâu....”

Chử Thiệu Lăng quả thật muốn lừa gạt Thái hậu đến cuối cùng, nhưng trong tình cảnh này, nhìn Hoàng tổ mẫu yêu thương mình nhiều năm như vậy, Chử Thiệu Lăng đột nhiên không nói được lời dối trá. Chử Thiệu Lăng đứng dậy, lui về sau một bước, quỳ xuống: “Ta thiếu hân rất nhiều, ta... không thể buông tay hân.”

Thái hoàng thái hậu thở dài: “Hoàng đế, đây là lời ngươi nên nói sao?”

Từ sau khi đăng cơ đến giờ, đây là lần đầu tiên Thái hoàng thái hậu gọi hân như vậy, Chử Thiệu Lăng chỉ cảm thấy vô tận chua xót dâng lên trong ngực, ánh mắt bỗng nhiên ướt, giọng khàn khàn: “Tôn nhi đáng chết.”

“Năm mới, đừng nói gở.” Thái hoàng thái hậu đưa tay kéo Chử Thiệu Lăng, một tay lau đi nước mắt cho hân, ôn nhu nói, “Ai gia hiểu được.... Vẫn luôn không nói, là vì biết ngươi thích hân, ngươi sống rất không dễ dàng, có thể có một người tri tâm bên cạnh, ai gia vẫn rất vui mừng, phụ hoàng cùng mẫu hậu ngươi cả đời đều cô đơn lạnh lùng, ai gia không nỡ thấy ngươi như vậy.”

Chử Thiệu Lăng nghe vậy trong lòng càng khó chịu, Thái hoàng thái hậu chậm rãi nói: “Ai gia cũng sai người nhìn từ xa, hân thật lòng trung thành với ngươi, ai gia cũng yên tâm. Ngươi muốn sống hân, ai gia cũng không muốn lại nói gì khiến ngươi phiền lòng, chỉ có một điều, Lăng nhi, hậu cung của ngươi không thể không người a.”

Chử Thiệu Lăng cúi đầu không lên tiếng, Thái hoàng thái hậu nắm tay hân, thấp giọng: “Ngươi không cần con nói dòng hay sao? Lăng nhi, đáp ứng ai gia một điều, chờ qua để hiếu liễn đón Lăng Di vào cung, ngươi không muốn lập Hậu cũng được, trước nạp làm phi tử, được không?”

Thái hoàng thái hậu thấy Chử Thiệu Lăng còn không nói lời nào, vội la lên: “Ngươi muốn ai gia chết không nhắm mắt sao?”

“Tôn nhi không dám.” Chử Thiệu Lăng cúi đầu, “Tôn nhi đáp ứng, chờ tấn hiếu, sẽ nạp Lăng thị làm phi.”

Thái hoàng thái hậu bình tĩnh nhìn Chử Thiệu Lăng, trong mắt như trước tràn ngập bất an, Chử Thiệu Lăng nhắm mắt, nói: “Thề có liệt tổ liệt tông, Tôn nhi sẽ không nuốt lời.”

Thái hoàng thái hậu thở ra một hơi, nằm lại trên gối mềm, gật đầu: “Ai gia chỉ biết... ngươi đều sẽ nghe lời ai gia.”

“Hoàng tổ mẫu đều vì tôn nhi suy nghĩ, tôn nhi làm sao dám ngỗ nghịch?” Chử Thiệu Lăng giúp Thái hoàng thái hậu kéo lại chăn ôn nhu an ủi, “Hoàng tổ mẫu đừng lại lo lắng, bệnh tình sẽ tốt lên.”

Chuyện Thái hoàng thái hậu luôn lo lắng cuối cùng đã có kết quả, trong lòng nhất thời thoải mái vô cùng, cười cười không nói. Thái hoàng thái hậu trò chuyện nửa ngày đã có chút mệt mỏi, lại câu được câu không cùng Chử Thiệu Lăng trò chuyện một chút đã thiếp đi. Bên ngoài có người đến thỉnh Chử Thiệu Lăng rời đi, Chử Thiệu Lăng ra bên ngoài vài bước lại quay trở về, trịnh trọng quỳ xuống dập đầu lạy ba cái mới rời đi.

Chử Thiệu Lăng sẽ không nuốt lời. Hân đã đáp ứng sẽ nạp Lăng thị làm phi liền sẽ làm được, nhưng Lăng thị này không phải là Lăng Di, mà là người đã ra đi từ mùa thu năm trước, Lăng Vân.

108. Chương 108

Chuyện Chử Thiệu Lăng đáp ứng Thái hoàng thái hậu nạp phi, chỉ có hai người biết, trong lòng Chử Thiệu Lăng biết rõ nên nói việc này cho Vệ Kích, nhưng mấy ngày này nhiều lần muốn nói, lời nói đến bên môi lại nuốt trở về.

Chử Thiệu Lăng thậm chí có chút hối hận, ít nhất hẳn nên cùng Vệ Kịch thương nghị rồi mới đáp ứng Thái hậu, vô luận thế nào, việc này là ủy khuất Vệ Kịch, nếu đổi lại, Vệ Kịch bỗng nhiên cùng chính mình nói đã đáp ứng cha mẹ cưới biểu muội làm thiếp, Chử Thiệu Lăng tự nhận mình sẽ không tính tình tốt đến mức đáp ứng.

“Hoàng thượng có tâm sự sao?” Vệ Kịch đứng dậy mặc xiêm y, chịu đựng phía sau khó chịu, “Là chuyện trên triều?”

Chử Thiệu Lăng lắc đầu, ôm lấy Vệ Kịch để hắn tựa lên người mình, nhẹ nhàng nhuấn thả lưng Vệ Kịch, cúi đầu hôn hôn tóc hắn.

Vệ Kịch sớm nhìn ra Chử Thiệu Lăng có tâm sự, chỉ là Chử Thiệu Lăng vẫn luôn không chịu nói, mỗi lần đều có lệ mà bỏ qua, Vệ Kịch nghĩ nghĩ lại hỏi: “Là vì bệnh tình Thái hoàng thái hậu không khá hơn sao?”

Chử Thiệu Lăng trầm mặc, một lúc lâu mới nói: “Mấy ngày trước ở Từ An điện, ta đáp ứng Thái hoàng thái hậu một việc.”

Vệ Kịch không biết vì sao, trái tim bỗng nhiên nặng nề, thân mình đều cứng lại, một lúc lâu hỏi: “Hoàng thượng đáp ứng việc đại hôn?”

Chử Thiệu Lăng không khỏi nhìn Vệ Kịch, Vệ Kịch lại đoán được sao? Chử Thiệu Lăng mất tiếng nói: “Không phải, không phải đại hôn.... Ta đáp ứng Hoàng tổ mẫu, phải... nạp Lăng Vân làm phi.”

Vệ Kịch sửng sốt: “Lăng Vân?” Không phải mùa thu năm trước đã qua đời sao?”

Chử Thiệu Lăng nhẹ nắm tay Vệ Kịch, thấp giọng: “Thái hoàng thái hậu muốn nói đến Lăng Di, lại bị ta mơ hồ bỏ qua, Thái hoàng thái hậu tự biết không đợi được ta đưa người vào cung, cho nên mới gấp gấp bắt ta phát thệ, ta đương nhiên không thể thật sự nạp phi, tình hình lúc ấy lại không cho phép nghĩ nhiều, chỉ đành phải dùng hạ sách này.”

Chử Thiệu Lăng thở dài: “Là ta thực xin lỗi người.”

Vệ Kịch nhẹ nhõm thở ra một hơi, hẳn còn cho là cái gì đâu, nguyên lai là muốn nạp bài vị của Lăng Vân, nhìn bộ dáng như lâm đại địch của Chử Thiệu Lăng, hẳn còn tưởng rằng thật sự muốn đại hôn. Vệ Kịch nắm lấy tay Chử Thiệu Lăng, bật cười: “Hoàng thượng không có lỗi với thần, ở tình hình đó, Hoàng thượng không có cách nào khác, thần hiểu được.”

Chử Thiệu Lăng cúi đầu nhẹ hôn môi Vệ Kịch, thấp giọng: “Nếu ta đáp ứng cưới Lăng Di, người sẽ thế nào?”

Vệ Kịch không chút nghĩ ngợi trả lời: “Thần đã nói rồi, trước thần là hộ vệ của một mình Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng cưới vợ sinh con, thần liền bảo hộ một nhà Hoàng thượng.”

Chử Thiệu Lăng kinh ngạc: “Người không tức giận sao?”

Vệ Kịch nghĩ nghĩ lắc đầu, lại nói: “Thần vĩnh viễn sẽ không nổi giận với Hoàng thượng, nhưng nếu Hoàng thượng thật sự thành thân, thần sẽ không lại cùng Hoàng thượng thân cận, như trước trở thành thị vệ.”

Trái tim Chử Thiệu Lăng như bị bàn tay vô hình hung hăng bóp lấy, Vệ Kịch nói bình thản, nhưng Chử Thiệu Lăng lại biết trong lòng hắn có bao nhiêu khó chịu, đời trước chính mình đại hôn, đêm hôm đó, Vệ Kịch chìm mình trong men rượu, chỉ sợ không đơn giản là vì mình thành thân, mà đêm hôm đó còn chặt đứt toàn bộ niệm tưởng của Vệ Kịch. Cho dù Vệ Kịch ôn hòa, trong khung lại có một cỗ ngạo khí ma không bình nhu không toái, cho dù là ái mộ đơn phương, nhưng cũng sẽ không chấp nhận cùng người khác chia sẻ.

Chử Thiệu Lăng chôn mặt vào hõm vai Vệ Kịch, giọng khàn khàn: “Ta sẽ không cưới người khác, vĩnh viễn cũng sẽ không. Lần này là Chử Thiệu Lăng ta có lỗi với người, nhưng ta cam đoan, chuyện nạp phi như vậy sẽ không bao giờ xảy ra lần nữa.”

Hốc mắt Vệ Kịch đỏ hồng, thấp giọng: “Thần tin.”

Giờ khắc này, Chử Thiệu Lăng cơ hồ muốn đem toàn bộ tính toán của mình nói cho Vệ Kịch, hẳn muốn cho Vệ Kịch thấy, hẳn chưa từng có ý nghĩ muốn cùng người khác thành thân, cũng sẽ không khiến cho Vệ Kịch vẫn luôn ở bên cạnh không danh không phận như vậy. Hắn muốn lập Vệ Kịch làm Hậu.

Chữ Thiệu Lăng nhắm chặt mắt, vẫn không thể nói, chưa thể, chưa đến thời điểm, nói ra sẽ chỉ khiến Vệ Kịch lo lắng bất an, không có một chỗ tốt.

Chữ Thiệu Lăng hôn hôn ẩn đường Vệ Kịch: “Còn có, chuyện con nói dòng ta cũng đã nghĩ qua, ta sẽ không lưu lại con của mình, chờ đến... chờ đến thời cơ thích hợp, ta sẽ từ tôn thất chọn ra một hài tử thích hợp làm con thừa tự, hài tử từ nhỏ liền nuôi, để cho người tự mình giáo dưỡng.”

“Hoàng thượng...” Vệ Kịch nhất thời không biết nên nói gì, “Từ tôn thất chọn ra? Thần vốn tưởng rằng Hoàng thượng sẽ chọn từ trong hoàng thất.”

Chữ Thiệu Lăng cười nhạt: “Những huynh đệ lớn tuổi hơn ta đều đã bị ta giải quyết, lão Ngũ còn nhỏ không trông cậy vào, lão Lục lại có huyết mạch Chân gia, không dùng được, nguyên bản đã chọn hài tử của Chữ Thiệu Đào, đáng tiếc hiện tại hắc cùng Tề Ngọc dây dưa không rõ, cũng không thể trông cậy.”

“Ta cũng không thập phần để ý huyết thống có phải dòng chính hay không, chỉ cần là họ Chữ, tuổi còn nhỏ là được.” Chữ Thiệu Lăng thản nhiên nói, “Ta vẫn luôn cho người chú ý cô nhi trong tôn thất, hoặc là hài tử cha mẹ lớn tuổi, lại không có huynh đệ tỉ muội, hài tử có thân nhân sẽ liên lụy nhiều, không cần suy xét. Cứ từ từ... tổng sẽ có thích hợp.”

Chữ Thiệu Lăng chăm chú nhìn Vệ Kịch, đơn giản đem chuyện mình vẫn suy xét toàn bộ nói ra: “Hài tử từ khi chưa hiểu chuyện liền đón về, từ người nuôi lớn, như vậy hắc có trưởng thành cũng sẽ thân cận người, đương nhiên, mọi sự đều không có tuyệt đối, nếu hắc là bạch nhãn lang, ta sẽ ở trước khi hắc thành niên kết liễu hắc, lại một lần nữa tìm hài tử.”

“Nếu may mắn tìm được một cái hiểu chuyện bớt lo, dưỡng đến thành niên, nếu ta xem ra không có gì không ổn, liền lập làm Thái tử, sau đại lễ sắc phong liền cho hắc cưới nữ tử Vệ gia làm vợ, như hài này tốt nhất là con của Vệ Chiến cùng Phúc Nghi.” Chữ Thiệu Lăng hiển nhiên đã trù tính rất nhiều lần, “Không chỉ là Thái tử, lão Ngũ, còn có hài tử có khả năng của tôn thất, sau khi lớn lên ta đều sẽ suy xét chỉ hôn với nữ nhi Vệ gia, chỉ có như vậy mới thật sự ràng buộc hoàng tộc cùng Vệ gia lại một chỗ.”

Vệ Kịch cơ hồ bị Chữ Thiệu Lăng dọa sợ. Chữ Thiệu Lăng thầm nghĩ may mắn không nói hết, nếu không không phải đem hắc hù chết hay sao. Chữ Thiệu Lăng ôm Vệ Kịch nhẹ vỗ lưng hắc an ủi: “Đừng nói với ta cái gì thần không đảm đương nổi linh tính, ta nói trước cho người những chuyện này đều là vì muốn người an tâm, chuyện của trăm năm sau ta đều đã nghĩ tốt, tất nhiên sẽ không để cho người, để cho Vệ phủ chịu một phần ủy khuất. Người trong lòng hiểu được, ngoài mặt làm như không biết là xong. Từ từ sẽ đến.”

Hốc mắt Vệ Kịch đỏ bừng, Chữ Thiệu Lăng cười khổ: “Ta đã biết.... Thôi, người bao nhiêu tuổi rồi còn yêu khốc, nhanh ngừng, ta còn có chuyện dặn dò người.”

Vệ Kịch nghiêng mặt đi lau nước mắt, buông mi: “Hoàng thượng phân phó.”

Chữ Thiệu Lăng thấp giọng: “Hiện giờ tình hình này, bên ngoài chỉ sợ sẽ có người muốn từ người hỏi thăm, nếu có ai hỏi, người chỉ nói không biết. Ta biết người không phải người nhiều lời, nhưng thủ đoạn của những người này người không biết, chỉ cần vài câu băng quơ đã có thể đoán được nội dung, người còn tưởng rằng chính mình cái gì cũng không nói.”

Thời điểm này, Chữ Thiệu Lăng sợ nhất là Vệ Kịch xảy ra chuyện gì. Cùng một lời nói, từ miệng người khác không sao, nếu là từ miệng Vệ Kịch đi ra liền sẽ thành bia ngắm của người khác, Chữ Thiệu Lăng áp trán lên trán Vệ Kịch, nhẹ giọng: “Một hai năm này ta muốn làm rất nhiều chuyện, cái khác không sợ, chỉ lo lắng người.”

Trong lòng Vệ Kịch âm ập, buông mi: “Thần đều hiểu được, thần sẽ thành thành thật thật, không gây phiền phức cho Hoàng thượng, không để Hoàng thượng lo lắng.”

“Ngoan.” Chữ Thiệu Lăng hôn hôn ẩn đường Vệ Kịch, “Quan trọng là phải khiến cho người ngoài cảm thấy, việc này đều là ta một tay xử lý, người không có một chút liên quan.”

Sau khi nói rõ ràng mọi chuyện, hai người đều thoải mái không ít, đêm vừa qua nửa, hai người lại ôm nhau thân thiết một lúc mới ngủ.

Năm sau, Chữ Thiệu Lăng bắt tay vào chỉnh đốn chuyện đất đai ở thôn hào nông thôn phía Bắc, đó là một loại tập tục xưa của người dân, như cái vông liên lụy rất nhiều, rất khó xuống tay. Chữ Thiệu Lăng cơ hồ là vùi sứt đầu mẻ trán, thẳng đến đầu xuân mới làm được rõ ràng, đương nhiên đi theo đó lại có một chuỗi đầu người rơi xuống đất.

Ngày ấy Chữ Thiệu Lăng đang tại thẩm tra lần cuối danh sách quan viên bị sử trăm, Vệ Kích ngồi một bên giúp Chữ Thiệu Lăng phê duyệt những tấu chương không quan trọng, Vương Mộ Hàn lão đảo chạy vào, thanh âm run rẩy: “Hoàng thượng, mau đi xem Thái hoàng thái hậu đi, ngự y nói... không xong.”

Chữ Thiệu Lăng chỉ cảm thấy trong đầu ‘ông’ một tiếng, bút son trượt trên tấu chương, nhiễm một mảnh đỏ tươi. Chữ Thiệu Lăng một câu không nói trực tiếp chạy ra khỏi Nội các.

Trong Từ An điện các cung nhân dè nén tiếng khóc, Chữ Thiệu Lăng vào tắm điện một phen nắm áo ngự y quỳ trên mặt đất xách lên, cả giận: “Hôm qua ngươi còn nói sức khỏe Thái hoàng thái hậu đang tốt lên! Hôm nay lại làm sao vậy? A?!”

Ngự y bị dọa rớt nửa cái mạng, gấp giọng nói: “Thái hoàng... thái hoàng thái hậu lớn tuổi, một khi bệnh đã trở nặng... thần cũng vô pháp...”

Một đôi phượng nhãn của Chữ Thiệu Lăng cơ hồ muốn phun lửa, Thái hoàng thái hậu ở trong nghe được động tĩnh, thấp giọng hỏi: “Hoàng đế... là Hoàng đế đến sao?”

Chữ Thiệu Lăng đẩy ngự y ra, xoay người đi vào phòng trong. Thái hoàng thái hậu càng gầy hơn mùa đông rồi, sắc mặt vàng như nến, nhưng mặt mày vẫn hiền hòa. Thái hoàng thái hậu giật giật thân mình, Chữ Thiệu Lăng vội vàng nắm chặt tay Thái hoàng thái hậu, Thái hoàng thái hậu cố sức mở mắt nhìn Chữ Thiệu Lăng, đứt quãng nói: “Không thể... không thể khó xử ngự y, bọn họ... đã tận lực.”

Chữ Thiệu Lăng liều mạng dè ép nước mắt, gật đầu: “Tôn nhi biết.”

“Lăng nhi... đừng khó chịu. Ai gia đã sớm nên ra đi. Hoàng gia gia người ở hoàng lăng chờ ai gia vài thập niên, ai gia... đã sớm muốn đi cùng.” Thái hoàng thái hậu nở nụ cười: “Mất thấy người trưởng thành, làm hoàng đế, ai gia càng yên tâm. Xuống suối vàng, cũng không thẹn với mẫu hậu người.”

Chữ Thiệu Lăng cắn chặt môi, Thái hoàng thái hậu cười cười: “Thôi, đến tuổi của ai gia, cũng xem như hỉ táng. Chỉ là lo lắng người, đứa nhỏ này tâm tư quá nặng, ai gia đi rồi, người chịu khó khóc lớn một hồi, khóc đủ xem như xong, không thể quá mức bi thống. Không thể làm tang sự phô trương, triều đình đang lúc cần tiền, phải giản lược.”

Chữ Thiệu Lăng lắc lắc đầu, nước mắt chảy xuống, lúc này Thái hoàng Thái hậu đã không thấy gì, hai tay run run duỗi về phía Chữ Thiệu Lăng, lau nước mắt cho hắn, suy yếu nở nụ cười: “Còn giống khi còn bé, mặt lạnh, tâm lại nhiệt.... Không cần vì ai gia thương tâm, ai gia cả đời này, gặp qua ba đời hoàng đế, hơn nửa đời người đều ở trong cung, hưởng qua đủ phúc, cũng không chịu thiệt.”

Chữ Thiệu Lăng nghẹn ngào: “Tôn nhi còn chưa tận hiếu...”

“Người tận hiếu quá nhiều, tiên đế... một phần cũng không bằng người...” Thái hoàng thái hậu nói nhanh hơn, sắc mặt cũng hồng hào hơn, tiếp tục, “Ai gia chỉ dặn dò người một chuyện, đừng quá mức... hậu đãi Vi gia, người đã che chở bọn hắn quá nhiều, còn phủ Tĩnh Quốc công, thật sự có tài người liền trọng dụng, còn lại... có thể cả đời ảm no là được, đừng đưa lên quá cao, sẽ có tâm bất chính. Ai gia... chỉ lo lắng điều này.”

“Tôn nhi biết.” Chữ Thiệu Lăng nhìn hiểu được Thái hoàng thái hậu là hồi quang phản chiếu, trong lòng đau như đao giảo, nghẹn ngào đáp ứng, “Có tài Tôn nhi sẽ chậm rãi đề bạt, nếu tâm thường, Tôn nhi liền ban thưởng vàng bạc đất đai, cho bọn họ cả đời không lo.”

Thái Hoàng thái hậu gật đầu: “Đây mới là đạo lý của trường cửu hưng thịnh, đối với phủ Tĩnh Quốc công như thế, phủ Tử Quân hầu cũng phải như thế, đối với Vệ phủ... ai gia cũng khuyên người như vậy. Ai gia biết người đau lòng hắn, ngày sao nhiều để hoàng tộc cùng Vệ phủ kết thân là được, không thể người nào cũng đề bạt, hiểu sao?”

Thái hoàng thái hậu cùng Chữ Thiệu Lăng nghĩ giống nhau, Chữ Thiệu Lăng đáp ứng: “Tôn nhi cần tuân Hoàng tổ mẫu dạy bảo.”

“Không tính là dạy bảo, chỉ sợ trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường thôi.” Những chuyện nặng nề Thái hoàng thái hậu đều đã buông, triệt để an tâm, nghĩ nghĩ, lại vỗ tay Chữ Thiệu Lăng nói, “Để... để đứa bé kia lại đây, ai gia có vài câu muốn dặn hần.”

Chữ Thiệu Lăng dừng một lát, lập tức gạt đầu, xoay người nói, giọng khàn khàn: “Truyền Vệ Quốc công.”

109. Chương 109

Không bao lâu sai Vệ Kích đến, Thái hoàng thái hậu cố sức mở mắt nhìn, lập tức khoát tay: “Lăng nhi... đi ra ngoài trông chừng, ai gia muốn cùng Vệ Quốc công nói vài câu.”

Chữ Thiệu Lăng do dự một lát, chuyển qua bình phong đi ra ngoài.

Thái hoàng thái hậu ho hai tiếng, thấp giọng: “Lại đây, ai gia không khí lực...”

Vệ Kích vội đến gần quỳ xuống, trầm giọng: “Thái hoàng thái hậu có việc sai bảo thần.”

“Không phải sai bảo, là dặn dò người mấy câu...” Thái hoàng thái hậu dứt quãng hỏi, “Chuyện Hoàng đế... muốn nạp nữ nhi Lăng gia làm phi, người... biết không?”

Vệ Kích gạt đầu: “Hoàng thượng đã nói với thần.”

Thái hoàng thái hậu như vui mừng, lại như cảm khái hít một hơi: “Ai gia... chỉ biết hần sẽ nói cho người, người có thể chấp nhận, vậy rất tốt. Vệ Quốc công, hần là Hoàng đế, ai gia đã... nghe nói chuyện các người, lúc đầu không phải Hoàng đế bức ép người, là người nguyện ý. Có nhiều chuyện... thân bất do kỷ, hy vọng người bao dung.”

Vệ Kích nhớ đến kế hoạch của Chữ Thiệu Lăng, nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt, nghĩ nghĩ gập đầu: “Thần biết.”

“Sớm nghe Hoàng đế nói qua, tính tình người ôn hòa, quả thật... như vậy.” Thái hoàng thái hậu lắc đầu, “Ai gia còn có một việc muốn dặn dò người, Hoàng đế dễ giết người, chuyện triều chính ai gia cũng có biết, nghe Tử Quân hầu nói, mỗi lần Hoàng đế không ổn, muốn phát giận, đều là người đứng ra chắn lấy, vất vả người...”

Vệ Kích buông mi: “Thần là cận thần của Hoàng thượng, đây là bổn phận của thần.”

Thái hoàng thái hậu chậm rãi nói: “Ai gia muốn nói cũng là chuyện này.... Hoàng đế là người biết nhớ tình cũ, hôm nay hần đối với người như vậy, về sau chỉ biết càng tốt với người, người không cần có băn khoăn, nên nói liền nói... lúc nên khuyên nhủ liền khuyên nhủ, bên người Hoàng đế không có người quản không được, đã hiểu sao?”

“Là.” Vệ Kích buông mi đáp, “Việc thần nên làm, tuyệt không trốn tránh.”

“Vậy ai gia an tâm.” Khí tức của Thái hoàng thái hậu càng lúc càng yếu, tiếc nuối nói, “Chuyện nạp phi, là ai gia bức Hoàng đế đáp ứng. Không phải ý muốn của hần, người đừng trách hần. Nếu người là nữ tử, ai gia đã sớm cho người một danh phận, nhưng hài tử a... nhân sinh rất nhiều không như ý, tám chín.. phần mười. Cho dù làm Hoàng đế cũng vậy. Cho nên mọi việc... phải... biết đủ a.”

Vệ Kích gạt đầu: “Thái hoàng thái hậu an lòng, Vệ Kích chưa bao giờ mưu toan cái gì, chờ Hoàng thượng có hậu đại thần sẽ giống như trước phụng dưỡng Hoàng thượng cùng Hoàng tử, xem hần như quản chủ.”

Hốc mắt Thái hoàng thái hậu đỏ hồng: “Khó khăn người thâm hiểu đại nghĩa, ai gia muốn phó thác người một chuyện cuối cùng, Lăng nhi hần...”

Nước mắt Thái hoàng thái hậu chảy xuống, nức nở: “Hoàng đế hần mệnh rất khổ, năm đó lúc Lăng Hoàng hậu mất hần mới mấy tuổi, một thân tang phục quỳ bên linh cữu, không lên tiếng mà rơi lệ, không ăn không

uống quỳ vài ngày, cuối cùng ngất bên linh cữu. Đến giờ ai gia còn nhớ rõ, mỗi lần đều đau lòng không được....”

Giọng Thái hoàng thái hậu khàn khàn: “Ai gia đi rồi, Hoàng đế không nhất định sẽ bị thương như vậy, nhưng chắc chắn sẽ bị tổn thương, người hảo hảo an ủi hần, đừng để hần bị thương thân mình.”

Hơi thở của Thái hoàng thái hậu càng lúc càng mong manh: “Lăng nhi... Lăng nhi hần từ nhỏ đã khổ, Lăng Hoàng hậu không được sủng ái, nhà ngoại tổ phụ bị tiên đế chèn ép, huynh đệ của hần lại... cả ngày tìm cách hại hần. Đứa nhỏ này chưa từng sống được một ngày an bình, còn tuổi nhỏ... chỉ biết trước mặt Lăng Hoàng hậu cùng ai gia giả vờ vui vẻ, giả vờ cao hứng. Người xem hần trầm ổn, đó là... đó là những ngày đau khổ tạo thành... Hài tử, đối tốt với hần... đừng lại... để hần thương tâm...”

Trái tim Vệ Kịch đau đớn, trịnh trọng dập đầu, giọng khàn khàn: “Thái hoàng thái hậu yên lòng, thần tất nhiên sẽ không cô phụ Hoàng thượng.”

Thái hoàng thái hậu triệt để yên lòng, ngã vào gối mềm, thả lỏng nở nụ cười, nhẹ giọng: “Gọi... gọi Hoàng đế tiến vào...”

Vệ Kịch vội vàng đi gọi Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng tiến vào, ngồi bên giường, giọng khàn khàn: “Hoàng tổ mẫu...”

“Tôn ma ma... truyền ý chỉ ai gia...” Thái hoàng thái hậu thở dốc càng lúc càng dồn dập, nhìn chằm chằm bên ngoài, nói, “Sau khi ai gia chết... để Hoàng đế làm tang chủ, để Hoàng đế làm cháu đích tôn, nhưng... không được... không được để Hoàng đế tấn hiệu ba năm, Hoàng đế không như người khác, không thể vì ai gia lại trì hoãn ba năm... chỉ cần... theo tôn lễ thủ một năm là được.”

Chử Thiệu Lăng quay đầu đi, nước mắt theo gò má rơi xuống, Tôn ma ma đem ý chỉ dâng lên, giúp Thái hoàng thái hậu hạ phượng ấn. Đồng tử Thái hoàng thái hậu từ từ tan rã, hiền hòa cười: “Ai gia... ai gia đi gặp hoàng gia gia của người. Hiện giờ Đại chử ngày càng hưng thịnh, ai gia... không thẹn gặp Hoàng gia gia người. Hoàng đế a... con đường này... là... người chọn. Phải... phải tiếp tục... đi tiếp. Đối xử tử tế với Vệ Kịch... đừng... đừng như phụ hoàng người giống nhau... làm một... một...”

“Người cô đơn...”

Thái hoàng thái hậu an tường nhắm nghiền hai mắt.

Thái hoàng thái hậu họ Vi, trải qua bốn đời vua, hưởng thọ sáu mươi sáu tuổi.

Chử Thiệu Lăng thẳng tắp quỳ xuống, đau thương khóc thành tiếng.

Những ngày sau rất nhanh trôi qua, Thái hoàng thái hậu mệnh lệnh rõ ràng, không được đại tang phô trương, nhưng Chử Thiệu Lăng bị thương hoàn toàn không để ý, hạ lệnh phủ Nội vụ làm tang lễ xa hoa, còn muốn một năm quốc hiếu. Đại Chử không có nhiều lần vì Hoàng hậu mà để quốc hiếu, Lễ bộ cùng Ngôn quan khuyên can nhiều lần, đề nghị Chử Thiệu Lăng đổi thành bốn mươi chín ngày quốc hiếu, đều bị Chử Thiệu Lăng bác bỏ. Cầm đầu Ngự Sử dãi vì nhiều lời còn bị Chử Thiệu Lăng trước mặt cho một bạt tai, từ đó, không ai dám nhiều lời.

Chử Thiệu Lăng là cháu đích tôn, mọi chuyện đều tự mình làm, không đến khi đưa tang đã gây một vòng. Vệ Kịch nhìn thấy, trái tim như bị từng đao cắt nát mà đau.

Trong linh đường, Chử Thiệu Lăng một mình quỳ gối trước linh cữu hóa vàng. Vệ Kịch đẩy cửa đi vào, chậm rãi quỳ gối bên cạnh Chử Thiệu Lăng: “Hoàng thượng, giờ Hợi, ăn chút gì đi.”

Năm đó thủ linh cho tiên đế, Vệ Kịch sợ Chử Thiệu Lăng không kịp ăn, luôn vụng trộm mang gì đó đưa đến. Hiện giờ cũng không cần, Chử Thiệu Lăng căn bản không hề ăn.

“Đây là bột cây dẻ từ nhà thần đưa đến, đem cho Ngự thiện phòng hấp lên thành bánh, tốt cho dạ dày. Hoàng thượng dùng một ít được không?” Vệ Kịch mở ra thực hộp, nâng một đĩa bánh màu vàng đưa đến, ôn nhu nói, “Thần từ trong nhà kiêng một túi bột hạt dẻ đến đây, dọc theo đường đi bị không biết bao nhiêu người nhìn. Hoàng thượng nhìn ở thần làm ra chê cười, có thể dùng một chút không?”

Chử Thiệu Lăng buông xuống tiền giấy, Vệ Kịch nâng Chử Thiệu Lăng đứng dậy, hai người cùng ngồi lên tháp. Vệ Kịch dọn điểm tâm trong thực hộp ra, hầu hạ Chử Thiệu Lăng dùng cơm, cả một ngày này Chử Thiệu Lăng chưa ăn chút gì, lúc này ngược lại ăn không ít. Vệ Kịch nhẹ nhàng thở ra, lại múc thêm một chén cháo đưa cho Chử Thiệu Lăng, thấp giọng: “Mấy ngày nay khẩu vị của Hoàng thượng không tốt, chịu có uống chút cháo gạo cũng tốt.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu, tiếp nhận uống vài ngụm, lại giương mắt nhìn Vệ Kịch: “Người ăn chưa?”

“Thần ăn...” Vệ Kịch trả lời theo bản năng, lại có chút chột dạ, ấp úng, “Chưa ăn.”

Vệ Kịch sợ Chử Thiệu Lăng nổi giận, vội vàng nói: “Còn dư lại rất nhiều, đủ cho thần ăn.” Nói xong cầm thức ăn còn thừa bắt đầu ăn. Vệ Kịch ăn cơm rất nhanh, không bao lâu liền sạch sẽ. Chử Thiệu Lăng xem trong mắt, trong lòng dâng lên từng tia đau đớn, nhẹ nhàng, lại không thể bỏ qua.

Chờ Vệ Kịch ăn xong, Chử Thiệu Lăng đem người kéo đến bên cạnh, giọng khàn khàn: “Mấy ngày nay ủy khuất người.”

“Thần không ủy khuất, thần chỉ đau lòng Hoàng thượng.” Vệ Kịch nhìn khuôn mặt hồ tra mọc xanh của Chử Thiệu Lăng, đau lòng không thôi. Chử Thiệu Lăng là một người cực kỳ chú trọng khuôn mặt, lại nhiều ngày nay không thêm để ý, Vệ Kịch nhẹ giọng: “Thần đi lấy dao cạo giúp Hoàng thượng vệ sinh.”

Chử Thiệu Lăng gật đầu, Vệ Kịch đi không bao lâu trở lại, Vệ Kịch cầm theo một chậu nước, trước tiên hầu hạ Chử Thiệu Lăng dùng khăn lau sạch mặt, lại cầm lưỡi dao, nhẹ nhàng vì Chử Thiệu Lăng cạo đi hồ tra, lưỡi dao sắc bén ôn nhu lướt qua hai má Chử Thiệu Lăng, Vệ Kịch làm rất nhanh, không bao lâu liền xong, lại cầm khăn mặt đến giúp Chử Thiệu Lăng xoa xoa, nhẹ giọng: “Hảo.”

Chử Thiệu Lăng bình tĩnh nhìn Vệ Kịch, Vệ Kịch lại cúi đầu hôn lên trán Chử Thiệu Lăng, hỏi nhỏ: “Gần một tháng nay Hoàng thượng ngủ rất ít, hôm nay đi ngủ sớm một chút, được không?”

Chử Thiệu Lăng gật gật đầu, tùy ý Vệ Kịch kéo hắn đến bên giường. Giống như ngày thường Chử Thiệu Lăng đối đãi với hắn, Vệ Kịch giúp Chử Thiệu Lăng thay đổi xiêm y, đắp chăn cho hắn, cuối cùng, Vệ Kịch như thường ngày nằm gối đầu lên cánh tay Chử Thiệu Lăng. Chử Thiệu Lăng nhắm mắt, xoay người ôm chặt Vệ Kịch vào lòng, nước mắt lăn tăn rơi xuống.

Bốn mươi chín lần mặt trời mọc, cử hành đại lễ, Lễ bộ thỉnh ra thụy hào Từ Chiêu Thuận Từ Hi Thánh Văn Hoàng hậu.

Sau khi kết thúc tang sự của Thái hoàng thái hậu, Chử Thiệu Lăng say mê triều chính, sau khi triều đình trải qua vài lần thay máu tẩy trừ, càng lúc càng thiếu người, Chử Thiệu Lăng mở khoa cử, tự mình giám sát, từ thi hương đến thi đình, không cho phép có một tia mờ ám. Chử Thiệu Lăng giỏi về được nhân tâm, ân uy đều thi, không ai dám còn gan giật râu lão hổ, ân khoa thuận thuận lợi lợi tiến hành. Khi thi đình Chử Thiệu Lăng càng là đích thân đến trường thi hỏi thăm sinh hoạt của thí sinh, một đoạn này truyền ra, người người ca tụng.

Chử Thiệu Lăng cần chính, đồng thời càng lúc càng đau sủng Vệ Kịch, hắn cơ hồ không chấp nhận cùng Vệ Kịch tách ra. Hiện giờ Vệ Kịch làm Thống soái quân doanh, so sánh với quan văn, quan võ đơn thuần lại thẳng thắn hơn nhiều, bọn họ sẽ không để ý đến những lời đồn đãi kia, quân công của Vệ Kịch vững như sắt thép, những tiểu tướng trong quân đều rất tôn kính Vệ Kịch, đều lấy việc có thể trở thành thủ hạ của Vệ Kịch làm vinh dự. Vệ Kịch quyền cao chức trọng, không thiếu việc phải làm ở quân doanh, lại luôn sẽ bị người trong cung đến thỉnh đi, nguyên nhân không gì ngoài một câu: Hoàng thượng lại phát giận.

Mỗi khi có cung nhân đến tìm, Vệ Kịch liền phải vội vã không ngừng trở về, miễn cho có người vì mình chậm trễ mà rơi đầu, tuy rằng Chử Thiệu Lăng khả năng chỉ là tìm hắn đến uống một chén nước mơ giải nhiệt, haoc85 là muốn tìm hắn cùng hưởng dụng thịt dê của phương Bắc tiến cống.

Cùng lúc đó, lời đồn Vệ Kịch là do ông trời phái đến trợ giúp Chử Thiệu Lăng càng lan càng xa, tùy ý có thể nghe thấy, lời này xuất phát từ Khâm Thiên giám, lại bị Chử Thiệu Lăng vô số lần cố ý vô tình xác minh, càng lúc càng chân thật, thậm chí dân gian còn có người lấy chuyện của quân thần hai người viết thành thoại bản truyền lưu, có một quyển truyền vào trong cung, khiến Chử Thiệu Lăng vui vẻ hết mười ngày nửa tháng.

Bích Đào uyển sau khi trên danh nghĩa trở thành của Vệ Kịch, trong một năm này lần lượt xây dựng thêm, nghiêm nhiên trở thành sân lớn nhất, xa hoa nhất trong cung, trừ bỏ Càn Thanh cung. Có khi nhàm chán Chữ Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch còn có thể dọn vào Bích Đào uyển ở vài ngày, xem như tiêu khiển.

Lại là tháng ba của một năm, trong Bích Đào uyển cánh hoa tung bay, Chữ Thiệu Lăng mang theo Vệ Kịch trở lại Bích Đào uyển uống rượu ngắm cảnh, Chữ Thiệu Lăng đoạt lấy chén rượu còn nửa trong tay Vệ Kịch, ngửa đầu uống cạn, thấp giọng: “Không quá ba chén, vào quân doanh vài năm, dạn dò người cái gì đều quên phải không?”

Vệ Kịch cúi đầu thỉnh tội: “Không dám, chỉ là nhìn Hoàng thượng hôm nay khó được vui vẻ, thần cũng cao hứng.”

“Vậy vẫn phải phạt.” Chữ Thiệu Lăng một tay kéo Vệ Kịch vào trong lòng, thấp giọng, “Nói... ta nên phạt thế nào?”

Chữ Thiệu Lăng đã có chút men say, cúi đầu không ngừng hôn vành tai Vệ Kịch, nhẹ giọng trêu đùa, “E lệ?”

Ở bên ngoài chiến công hiển hách, được xưng là “Thiên tướng” Vệ Kịch vẫn giống như khi còn bé, vừa đến bên người Chữ Thiệu Lăng liền ngốc ngốc ngơ ngác, tùy ý Chữ Thiệu Lăng khi dễ, bị Chữ Thiệu Lăng trêu ghẹo vẫn sẽ ‘xoát’ một cái đỏ mặt, không thay đổi.

Chữ Thiệu Lăng nhìn vành tai đỏ ửng của Vệ Kịch, tâm viên ý mãn, nhẹ giọng: “Nói cho người... chuyện muối dưa đã tra rõ ràng, ngày mai ta không vào triều cũng không sao...”

Vệ Kịch vừa muốn nói gì, chỉ nghe bên ngoài bầm báo: “Hoàng thượng, Lễ bộ Thị lang Thủy Hâm cầu kiến.”

Chữ Thiệu Lăng không kiên nhẫn nói: “Không gặp, mệnh hắc đem tấu chương đưa đến Nội các đi, trẫm không thời gian để ý hắc.”

Bên ngoài dừng một lát lại nói: “Thủy Thị lang nói, tấu chương này không thể đưa ra ngoài.”

Chữ Thiệu Lăng trong lòng vừa động, nói: “Thôi, để hắc đi thiên điện Càn Thanh cung chờ.”

Chữ Thiệu Lăng cúi đầu hôn hôn trán Vệ Kịch, ôn nhu: “Có chút việc, người trở về tắm điện nghỉ ngơi trước, nếu mệt thì ngủ, xong việc ta sẽ trở lại.”

Vệ Kịch thành thật gật đầu: “Tuy đã là tháng ba nhưng vẫn còn lạnh, Hoàng thượng cẩn thận, để người ở thiên điện đốt lò sưởi, đừng để bị lạnh.”

Chữ Thiệu Lăng thuận miệng có lệ: “Ân, yên tâm đi.”

Trong thiên điện, Chữ Thiệu Lăng vuốt ve miệng chén trà, chậm rãi hỏi: “Chuyện làm thế nào?”

Lễ bộ Thị lang Thủy Hâm là do Chữ Thiệu Lăng một tay đề bạt đi lên, là thuộc hạ trung thành của Chữ Thiệu Lăng, bởi vì làm việc ổn trọng lại khéo đưa đẩy, rất được Chữ Thiệu Lăng trọng dụng, tuổi trẻ đã ở địa vị cao, Thủy Hâm khom người hạ giọng: “Chiếu thư đã soạn xong, thần trau chuốt vài lần, tự nhận đã có thể dùng được.”

Thủy Hâm đến gần đưa tấu chương cho Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng mở ra nhìn kỹ một lần sau, khẽ nhún mày: “Công huân của Vệ Kịch nói không đầy đủ, lại thêm một ít.”

Thủy Hâm do dự: “Hoàng thượng, thần cho rằng lúc tế thiên vẫn nên nói nhiều lời Khâm Thiên giám phê càng tốt một ít, dù sao... đối với thần dân mà nói, thần minh càng đáng kính sợ.”

“Kia cũng không thể chỉ ít ỏi vài nét bút liền xong, nghĩ lại một lần nữa.” Chữ Thiệu Lăng đem tấu chương trả cho Thủy Hâm, trầm giọng, “Trẫm muốn một phần chiếu thư có thể lưu truyền thiên cổ, không phải chỉ là một quyển thánh chỉ, người hiểu sao?”

Thủy Hâm cúi đầu: “Hoàng thượng muốn lập Vệ Quốc công vi Hậu, việc này tất nhiên phải kỹ càng, thần hiểu được.”

Chữ Thiệu Lăng khoát tay lệnh Thủy Hâm quỳ an. Thủy Hâm vừa ra khỏi thiên điện, thấy người bên ngoài lập tức bị dọa trắng mặt, ghen nửa ngày: “Vệ... Vệ đại nhân...”

Chử Thiệu Lăng trầm nghĩ không ổn, vội vàng đi ra. Vệ Kịch biết Chử Thiệu Lăng chỉ có lệ hấn, nhất định sẽ không đốt lò sưởi, sợ Chử Thiệu Lăng bị lạnh liền đưa một lò sưởi tay lại đây, lại hết những lời vừa rồi hai người nói, không sót một chữ.

Vệ Kịch sắc mặt trắng bệch nhìn Chử Thiệu Lăng, thấp giọng: “Hoàng thượng... vừa rồi nói cái gì?”

110. Chương 110

Chử Thiệu Lăng dừng một lát, nói với Thủy Hâm, “Theo lời trăm nói mà làm, lui xuống đi.”

Thủy Hâm vội vàng cáo lui, Chử Thiệu Lăng mím môi, thấp giọng, “Bên ngoài gió lạnh, vào phòng.”

Vệ Kịch đi theo Chử Thiệu Lăng vào thiên điện, hai người ngồi xuống, Vệ Kịch cơ hồ cho rằng tất cả những gì mình vừa nghe được là giả, Chử Thiệu Lăng muốn lập mình làm Hậu, làm sao có thể?

Một lúc lâu sau Vệ Kịch mới lên tiếng: “Những điều Hoàng thượng vừa cùng Thủy đại nhân nói... là thần nghe không rõ sao?”

Chử Thiệu Lăng cầm chén trà uống một hơi thấy bình tĩnh: “Không có nghe sai, ta cùng Thủy Hâm chính là thương nghị chiếu thư lập người làm Hậu.”

“Phong chiếu thư này sẽ ở lúc tế thiên năm nay đọc trước vạn dân.” Chử Thiệu Lăng đơn giản nói hết, “Nơi lập đàn tế thiên đã chọn xong, đã bắt đầu xây dựng, sẽ hoàn thành trước tế thiên.”

Chử Thiệu Lăng cũng đưa cho Vệ Kịch một chén trà, chậm rãi nói: “Ta còn đang do dự khi nào có thể nói cho người, hiện tại chính người nghe được... rất tốt.”

Tay Vệ Kịch có chút run rẩy, tiếp nhận chén trà, dùng một khắc, thả lại chén trà lên bàn, đứng dậy đi đến trước mặt Chử Thiệu Lăng quỳ xuống, trầm giọng: “Thần tự biết mình vô đức vô tài, cầu Hoàng thượng thu hồi ý chỉ.”

Chử Thiệu Lăng thở dài, hắn đã biết trước sẽ như thế.

Vệ Kịch thấp giọng: “Hiện giờ chỉ có Thủy Hâm biết sao? Hoàng thượng tìm cái cớ đưa Thủy Hâm ra khỏi kinh đi, trước đem người đưa đi rất xa, tin tức này nhất định phải giấu kín, không thể để cho...”

“Người cho là người không nguyện ý, ta liền thu hồi mệnh lệnh đã ban sao?” Chử Thiệu Lăng nhàn nhạt nói, “Này đó ta đã sớm lên kế hoạch tốt, người đồng ý, đều có biện pháp người đồng ý, người không đồng ý, cũng có biện pháp nếu người từ chối, bất kể thế nào, phong chiếu thư này ta nhất định đã phát ra.”

Tâm Vệ Kịch trầm xuống, cường chống không để bản thân phát run, tiếp tục khuyên can: “Hoàng thượng có nghĩ đến hay không, chiếu thư này vừa ra, đầu tiên đứng ra sẽ là tôn thất, Hoàng thượng lập thần làm Hậu, làm sao bọn họ có thể dễ dàng bỏ qua? Đến lúc đó thúc bá của Hoàng đế cùng quần thần đồng thời quỳ xuống can gián, Hoàng thượng sẽ làm thế nào?”

“Trên chiếu thư viết, ta sẽ từ trong tôn thất chọn ra một người làm tử tự, tôn thất nhà nào có nhiều con sẽ không khởi động tâm.” Chử Thiệu Lăng cười lạnh, “Người cho rằng bọn họ ai cũng có thể thật sự trung tâm với hoàng thất sao?”

Môi Vệ Kịch trắng bệch, nhẹ giọng: “Ngôn quan đâu? Các Ngự Sử đâu? Bọn họ làm sao có thể đáp ứng? Còn có thiên hạ bách tính... nếu có vài người lấy này làm cớ, giương cờ ‘Thanh quân trác’ [danh từ chính trị, nôm na là ‘Thanh trừ loạn thần tặc tử bên cạnh quốc quân’], Hoàng thượng lại định làm thế nào?”

“Vài năm này ta vất vả đều là uống phí sao?” Chử Thiệu Lăng kiêu căng nói, “Bách tính đã bao nhiêu năm không dư dả lương thực? Nhưng hiện tại, nhà ai không phải bồn bát mẫn thóc, thật vất vả nghênh đón thịnh thế, bọn họ luyện tiếu làm phản, liền tính có người có tình đi tìm chết, cũng sẽ không ai đi theo.”

Vệ Kịch nhắm mắt, run rẩy nói: “Hoàng thượng tâm tư kín đáo... tất nhiên đã làm tốt chuẩn bị, thần biết Hoàng thượng muốn cho thần một danh phận, nhưng kỳ thật thần căn bản không quan tâm....”

“Trước kia khi còn làm thị vệ ở Bích Đào uyển, chưa từng nghĩ qua có thể làm bạn bên cạnh Hoàng thượng.” Hốc mắt Vệ Kịch đỏ lên, “Đi đến một bước hôm nay, thần đã thấy đủ, trước khi đi Thái hoàng thái hậu đã từng nói với thần một câu, thần vẫn luôn nhớ rõ.... Thái hoàng thái hậu nói, nhân sinh không bao giờ như ý tám chín phần mười. Thần cái gì đều có, cho dù thiếu một chút này, cũng thật sự không tính cái gì.”

“Trước khi Thái hoàng thái hậu ra đi còn tiếc nuối thần không phải nữ tử, không thể có được một danh phận, kỳ thật... so với có thể danh chính ngôn thuận đứng bên người Hoàng thượng, thần càng hy vọng mình là một nam tử, như vậy... khi thiên hạ thái bình có thể sẵn sàng vì Hoàng thượng ra trận, gồng giáo chờ trời sáng! khi chiến sự hỗn loạn có thể giúp Hoàng thượng bảo vệ quốc gia, đầm máu sa trường.” Vệ Kịch ngắt đầu nhìn Chữ Thiệu Lăng, “Thần là nam nhân, đều có thể nhờ thân là nam nhi mà vì Hoàng thượng tận trung tận trách, như thế mới không làm nhục tâm ý của Hoàng thượng với thần.”

Hốc mắt Chữ Thiệu Lăng cũng đỏ, giọng khàn khàn: “Người cảm thấy không là cái gì, nhưng ta lại thấy có.... Người không cảm thấy ghen ghét, nhưng ta cảm thấy ghen ghét!!”

Chữ Thiệu Lăng cảm chén trà trên bàn ném xuống đất, lớn tiếng nổi giận: “Ta muốn ở trong cung danh chính ngôn thuận xây một tòa cung điện cho người! Ta muốn người có thể theo ta được quần thần quỳ bái, Tứ Di kính sợ!! Ta không nghĩ lại nghe những Ngự Sử đó luôn miệng nói hợp tình hay hợp lý! Trẫm là Hoàng đế! Ta tâm tâm khổ khổ đi đến ngày hôm nay, vì cái gì chỉ một chuyện như vậy cũng không thể làm?! Nếu là như vậy, ngày đó vì sao không cùng người đồng thời quy ẩn núi rừng, ít nhất sau trăm tuổi ta và người còn có thể nằm chung một chỗ!!”

“Những lời người nói ta đều rõ ràng, ta cũng đã vô số lần tự nói cho chính mình, nói cho người biết! Ta không cam lòng! Trẫm không cam lòng!!” Thanh âm Chữ Thiệu Lăng thấp dần, “Ta đã nhẫn nhịn đủ.... Chuyện lần này, không được thương lượng, người đồng ý hay không ta đều sẽ làm, trừ người ra... lại có kẻ dị nghị, đến một người, ta giết một người, việc lập Hậu, trẫm chắc chắn phải làm.”

Vệ Kịch gắt gao cắn môi không để mình khóc lên, giọng khàn khàn: “Hoàng thượng bây giờ có thể ngăn chặn tiếng nói vạn dân, nhưng làm sao có thể ngăn được tiếng nói đời sau? Hoàng thượng nên công rủ thiên cổ, đức chiêu hậu nhân, thần làm sao có thể vì vậy mà hủy đi thanh danh muôn đời của Hoàng thượng!”

Chữ Thiệu Lăng tiến lên một bước nhìn xuống Vệ Kịch: “Ta dám vì người mà bị bêu danh muôn đời, người có dám không?”

Mắt Chữ Thiệu Lăng sáng như đuốc, chăm chú nhìn Vệ Kịch, nhân nghĩa lễ hiếu trong lòng Vệ Kịch nháy mắt bị đánh nát, nước mắt thành dòng rơi xuống, gật đầu nghẹn ngào: “Thần dám.”

Chữ Thiệu Lăng cúi đầu hôn hôn trán Vệ Kịch, dỗ dành: “Đừng sợ... đều giao cho ta.”

Lúc Thủy Hâm còn đang sửa chữa chiếu thư, Chữ Thiệu Lăng đã thả một ít tiếng gió ra ngoài, quả nhiên, mặc kệ đã làm bao nhiêu chuẩn bị vẫn có không ít người phản đối, lâm triều cách ngày đã có người thăm dò hỏi Chữ Thiệu Lăng nghe đồn là thật hay giả. Đây cũng là biện pháp để vương hay dùng khi muốn thi hành chính sách mới, mượn người khác thăm dò tình huống, nếu rất nhiều tiếng phản đối, có thể sạch sẽ bỏ qua, chỉ nói là tung tin vịt. Hôm nay lâm triều các loại quan lại đã chuẩn bị đầy mình, nhất định phải khiến Chữ Thiệu Lăng thu hồi ý chỉ.

Chữ Thiệu Lăng hờ hững nhìn chúng thần, không do dự chút nào: “Việc này là thật, kỳ tấn hiệu của trẫm sắp hết, đến khi hết tấn hiệu sẽ lập tức chọn ngày lành tháng tốt đại hôn, lập Vệ Kịch làm Hậu.”

Cả triều ồ lên, Chữ Thiệu Lăng lười lại nghe bọn hần vô nghĩa, đứng dậy nói: “Trẫm tâm ý đã quyết, không cần lại nói.”

Sắc mặt Chữ Thiệu Lăng lạnh băng: “Đây là gia sự của trẫm, các ái khanh thật sự không cần uống phí công phu.”

“Phỏng chừng các người đều vì chuyện này mà đến....” Chữ Thiệu Lăng sửa sang lại y bào, “Nếu không có chuyện khác liền bãi triều đi.”

Chữ Thiệu Lăng nói xong liền đi rồi, lưu lại cả triều còn trong khiếp sợ.

Những ngày sau đó chỉ có thể diễn tả là hỗn loạn không chịu nổi, đuổi đi người tôn thất còn đơn giản, nhưng những ngôn quan này lại không dễ đối phó như vậy, vì đem Vệ phủ kéo ra khỏi vòng chiến, Chữ Thiệu Lăng thậm chí còn đặt mưu để Vệ Kích Vệ Chiến cùng đi theo những ngôn quan đó quỳ đình, mặc kệ việc này Vệ phủ có đồng ý hay không, công phu trên mặt vẫn phải diễn đầy đủ.

Quan văn luôn là có chút khí tiết, Chữ Thiệu Lăng một ngày không buông tha, bọn họ cũng đi theo thật sự quỳ một tháng, Chữ Thiệu Lăng không nhắc đến, tiếp tục mặc kệ bọn họ, dần dần có người lớn tuổi chống đỡ không được, thay đổi người trẻ tuổi trong nhà đến, như thế lại qua hơn một tháng, đại thần quỳ đình đều sắp thay đổi một đám mới, Chữ Thiệu Lăng triệu kiến, không chờ những người này đem đạo lý nói ra, Chữ Thiệu Lăng đã trước đổ về: “Các khanh không cần nhiều lời, trẫm đã quyết định.”

Trong Ngự Sử, một tiểu quan còn trẻ lúc này quyết định tử gián, thị vệ trong đình lập tức bắt giữ tiểu quan kia, Chữ Thiệu Lăng nhân dịp hỏi: “Muốn chết? Cái này dễ dàng.... Còn ai theo hắn?”

Vài người tâm huyết lúc này cũng bước ra khỏi hàng, tổng cộng lại hơn mười người sau nữa đi ra, tổng cộng hai mươi sáu người. Chữ Thiệu Lăng cười lạnh: “Đem hơn hai mươi người này toàn bộ giải vào Hình bộ, buổi trưa ngày mai ngoài Ngọ môn xử trảm!”

Mọi người nghe vậy khiếp sợ không thôi, Hoàng đế muốn giết ngôn quan?! Thái tổ từng có mệnh lệnh, Ngôn quan khuyên can không phải là tội, Hoàng đế thật muốn vi phạm tổ chế sao?!

Hai mươi mấy người kia bị áp đi, Chữ Thiệu Lăng xoay người trở về Càn Thanh cung, những người còn lại hai mặt nhìn nhau, xám xịt trở về.

Trong tấm điện Càn Thanh cung, Vệ Kích đang chờ Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng có chút đau lòng: “Diễn kịch phải diễn đủ, đi thôi.”

Vệ Kích mỉm cười: “Thần sức khỏe cường kiện, cái này có làm sao đâu.” Nói xong đi ra tấm điện, đến trước chính điện Càn Thanh cung thẳng lưng quỳ xuống.

Nếu theo kế hoạch lúc trước, Vệ Kích phải quỳ đến lâm triều ngày mai, nhưng cuối cùng Chữ Thiệu Lăng vẫn không đành lòng, mới quỳ chưa đến một canh giờ liền sai người truyền lời: Hoàng đế đặc xá hai mươi mấy ngôn quan kia, thỉnh Vệ đại nhân mau đứng lên đi.

Cho dù quỳ thời gian ngắn, nhưng ở chính điện Càn Thanh cung người đến người đi cũng đã đủ gây chú ý, đặc biệt là người nhà của những quan viên bị giam giữ kia, biết được Vệ Kích vì các ngôn quan mà quỳ ở Càn Thanh cung sẽ không dám lại nói gì.

Vệ Kích tự mình dẫn người đi Hình bộ thả ngôn quan, mấy tháng này bọn họ không ngừng đả kích Vệ Kích, lời nói càng lúc càng khó nghe, lúc này lại ở đại lao Hình bộ gặp nhau, cũng là Vệ Kích cứu bọn họ, các ngôn quan đều ngưỡng mộ, Vệ Kích lại không để ý, ân cần thăm hỏi một lần, lại tự mình sai người chuẩn bị xe ngựa. Chữ Thiệu Lăng làm là diễn, nhưng Vệ Kích lại không, hần hành động tùy tâm, còn không ngừng ngại ngùng xin lỗi: “Đều là Vệ Kích gây họa, liên lụy các đại nhân chịu tội.”

Tất cả mọi người nhìn ra Vệ Kích là thật tâm thật lòng, lại càng cảm thấy hổ thẹn, lên xe ngựa trở về, không bao giờ lại nói chuyện quỳ đình.

Không biết là vài năm này Chữ Thiệu Lăng đánh nền tảng quá tốt, vẫn là lần này tiếp nhận tương đối thuận lợi, chuyện lập Vệ Kích làm Hậu lại được tất cả mọi người chấp nhận, vì trấn an dân chúng, năm nay Chữ Thiệu Lăng còn miễn giảm một nửa thuế thu, bách tính lẽ dân không rõ ràng, chỉ nghe thấy Vệ Quốc công là ông trời phái đến tạo phúc cho Đại Chử, lại bỏ vì lập Vệ Quốc công làm Hậu mà miễn giảm thuế thu, mỗi người đều vui sướng, từ đó, một chuyện lập Hậu chính thức trở thành vấn đề đã đóng thuyền.

“Hoàng thượng... đòi tế thiên vì sao lại phải làm ở đoạn trường nhai đâu?” Vệ Kích cầm tấu chương Lễ bộ đưa đến, hơi hơi nhíu mày, “Nơi đó tương đối thần hồn nát thần tính.... Trước kia thần có đi ngang, vực bên dưới rất sâu, cũng không phải nơi tốt lành.”

“Ai nói? Nơi đó rất tốt.” Chữ Thiệu Lăng thoáng xuất thần, nở nụ cười, “Lại nói cảnh sắc nơi đó không tồi, ta sai người san bằng đoạn trường nhai, lại từ đó tiếp tục xây đài cao, công sự to lớn, làm suốt nửa năm,

nghĩ đến vẫn có thể chấp nhận.”

Vệ Kịch hoảng sợ: “Đoạn trường nhai đã san bằng?! Đây... ngọn núi cao như vậy...”

“Ân, ta thích nơi đó, nhưng không thích mảnh vực kia.” Chữ Thiệu Lăng không muốn nói lại chuyện này, cúi đầu hờn hờn môi Vệ Kịch, “Ngày mai là đại lễ tế thiên, sợ hãi sao?”

Vệ Kịch lắc đầu, lại gật đầu, có chút ngại ngùng: “Thần... có chút khó có thể tin.”

Chữ Thiệu Lăng ôn nhu ôm Vệ Kịch vào lòng: “Không cần sợ, ngày mai ta tự mình dẫn ngươi lên thiên thai.”

Hôm sau giờ Thìn, Chữ Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch đến đài tế thiên ngoài thành, đài tế thiên từ khe vực sửa chữa mà thành cao hơn trăm trượng, tổng cộng một nghìn sáu trăm mười tám bậc, Chữ Thiệu Lăng không ngồi kiệu được chuẩn bị, mà nắm tay Vệ Kịch từng bước đi lên.

Vệ Kịch tò mò vì sao lại đem đài tế thiên xây dựng ở nơi này, quần thần cũng nghi hoặc, chỉ có Chữ Thiệu Lăng hiểu được, nơi này, một đời trước, hắc ôm Vệ Kịch chết đi.

Mảnh đất dưới chân Chữ Thiệu Lăng này, là nơi năm đó Vệ Kịch vì hắc mà một người nghênh chiến ba nghìn cấm quân, nơi này thấm máu của Vệ Kịch, lệ của Vệ Kịch, Chữ Thiệu Lăng liền muốn ở nơi này chiêu cáo thiên hạ, hắc cùng Vệ Kịch đi theo thiên mệnh, muốn đời đời kiếp kiếp đều cùng một chỗ.

Chữ Thiệu Lăng mặc một phân long văn lễ phục, Vệ Kịch một thân vương phục thêu phượng hoàng ám văn, mỗi một bước đi, trong lòng Chữ Thiệu Lăng mặc niệm một câu ‘Chấp tử chi thủ’, mỗi một bước đi, Vệ Kịch lại mặc niệm một câu ‘Dữ tử giai lão’, thêm đá thật dài, tổng cộng một nghìn sáu trăm người tám câu hứa hẹn.

Chữ Thiệu Lăng cùng Vệ Kịch đi lên đài tế thiên, cùng nhau nhìn xuống thổ địa Đại Chử trải dài dưới chân, ánh mặt trời rạng rỡ chói lóa, ánh lên núi song bằng bạc hào hùng.

Cho dù có đau khổ nhiều hơn, cho dù càng thêm nhiều điều không như ý, bọn họ rốt cuộc đi đến một bước này, cho đến giờ khắc này, Chữ Thiệu Lăng đã có thể đường đường chính chính, danh chính ngôn thuận nói với người chỉ vì hắc là đổ máu rơi lệ rằng: “Thiên hạ này, thuộc về chúng ta.”

111. Chương 111: Phiên Ngoại

Đại Chử bây giờ, Hoàng đế rất sủng ái Hoàng Hậu, đây là chuyện toàn bộ Đại Chử, thậm chí các tiểu quốc phụ cận đều biết.

Hoàng đế Đại Chử tính tình không tốt, thích giết người, còn không thích nghe ngôn quan khuyên can, nhưng hắc đối đãi với Hoàng Hậu lại bao dung lại kiên nhẫn. Dân chúng Đại Chử có khả năng một đời đều không đi qua hoàng thành, một đời đều không thể may mắn nhìn thấy thiên nhan, nhưng liên tính là một lão nhân làm ruộng cũng biết được Đế Hậu ân ái, đơn giản là vì Hoàng đế bệ hạ sủng ái Hoàng hậu đến tận trời. Năm đó Hoàng đế đăng cơ chưa từng sửa niên hiệu, nhưng năm ấy lúc phong Hậu liền sửa lại, gọi Vĩnh An, ngụ ý mong Vệ Hoàng hậu có thể vĩnh viễn bình an vui vẻ. Năm đó Hoàng đế đăng cơ chưa từng thi ân, nhưng lúc phong Hậu lại đại xá thiên hạ, chỉ vì có thể giúp Vệ Hoàng hậu cầu phúc tích âm đức.

Đương nhiên, này đó chỉ là mặt ngoài, hai người đến tột cùng có bao nhiêu ân ái, cung nhân là rõ ràng nhất. Từ khi phong Hậu đến bây giờ, Vệ Hoàng hậu còn chưa từng được đi Bích Đào uyển của mình ngủ, cho dù chỉ là một đêm, Càn Thanh cung vẫn ở hai vị chủ tử, quần thần có đau khổ khuyên can Chữ Thiệu Lăng cũng không để ý, nói nhiều còn có thể nổi giận, trên triều trách cứ ngôn quan: “Trẫm muốn thê tử bên cạnh làm bạn, liên quan gì đến các khanh?!”

Dần dần ngôn quan cũng thói quen, chỉ phải an ủi chính mình, may mắn Hoàng đế chỉ chuyên sủng Hoàng hậu, đều là hợp lẽ pháp, mà thôi mà thôi, so với tiên đế sủng hạnh thiếp thất thượng vàng hạ cám các thể loại, Hoàng đế bây giờ vẫn tốt hơn nhiều.

Vệ Kích lấy thân là nam nhân lên làm Hoàng hậu, đương nhiên không thể giống như nữ nhân thống lĩnh hậu cung, Chử Thiệu Lăng cũng sẽ không đáp ứng. Chử Thiệu Lăng không có hậu phi, một đám thái phi thái tần của tiên đế còn đang dưỡng trong hậu cung đâu, có vài người còn chưa đến hai mươi, đang lứa tuổi, Chử Thiệu Lăng phòng bị nghiêm đến không thể nghiêm hơn, thừa dịp đại xá thiên hạ tiêu hao không ít của cải, ban phát một loạt trân bảo toàn bộ đuổi về nhà mẹ đẻ, nhờ thế còn được thêm một cái thanh danh tốt.

Nay, trong hậu cung chỉ còn lại vài Thái phi có hài tử, đều xem như an phận, Vệ Kích cũng không có gì phải bận tâm, vẫn giống như trước kia, buổi sáng đi quân doanh luyện binh, giữa trưa trở về cùng Chử Thiệu Lăng dùng bữa nghỉ trưa, buổi chiều chơi cờ ngắm cảnh, ngày qua vô cùng thoải mái.

Năm Vĩnh An thứ hai, tử tự của Chử Thiệu Lăng rốt cuộc có tin tức. Khang Thuận Quận vương mất, Khang Thuận Quận vương phi sinh ra Khang Thuận Quận vương tử, sau cũng vì sinh sản mà hương tiêu ngọc vẫn, hài tử vừa sinh ra đã không cha không mẹ, tổ phụ đã mất từ lâu, quan hệ huyết thống chỉ là một lão tổ mẫu hơn sáu mươi tuổi cùng một trưởng tử đã gả đi xa. Trùng hợp là trưởng tử của hân gả cho người Vệ gia, thấy thế nào cũng là thích hợp đến không thể thích hợp hơn. Chử Thiệu Lăng thuận lợi đem hài tử trở về làm con thừa tự.

Vệ Kích vốn cho rằng còn phải phiền phức thật lâu, lúc ôm tiểu hoàng tử còn trong tã lót, Vệ Kích có chút không thể tin, cứ như vậy là xong rồi?

Chử Thiệu Lăng nhìn Vệ Kích một bộ ngốc ngốc bật cười, nhẹ vuốt má hân, cười nói: “Ta sủng ái Vệ Dao như vậy, người khác xem đều gấp đến sắp điên rồi, hiện tại ta rốt cuộc ôm một đứa họ Chử lại đây, bọn họ đã hài lòng.”

Vệ Kích nghe không hiểu, Chử Thiệu Lăng sủng Vệ Dao thì cùng hoàng tử có quan hệ gì?

Chử Thiệu Lăng cười cười không giải thích, từ lúc Vệ Dao dứt sữa đã bị mình tiếp vào cung, Vệ Dao là con thừa tự của Vệ Kích, sau khi phong Hậu Chử Thiệu Lăng liền lập Vệ Dao làm quận vương, vẫn dưỡng trong cung, nay đã bốn tuổi. Chử Thiệu Lăng đối đãi với Vệ Dao như con ruột, tuy rằng Chử Thiệu Lăng chưa nói cái gì, nhưng tôn thất cùng triều thần đều nơm nớp lo sợ, sợ Chử Thiệu Lăng quá mức sủng ái Vệ Kích, trực tiếp chấp tay dâng tặng non sông.

Lúc Chử Thiệu Lăng ôm tiểu hoàng tử nói đem hân làm con thừa tự, tất cả mọi người đều thở ra nhẹ nhõm, chỉ cần không phải họ Vệ, cái khác đều dễ nói, mà huyết thống một mạch Khang Thuận quận vương cũng là thuần khiết, xem như danh chính ngôn thuận.

Vệ Kích nhẹ nhàng vuốt ve vài sợi tóc lưa thưa của tiểu hoàng tử, nhẹ giọng: “Có điểm giống Hoàng thượng đầu.”

“Giống? Chỗ nào giống?” Chử Thiệu Lăng đối với khuôn mặt còn chưa có nét rõ ràng này nhìn không ra cái gì, “Ta lớn lên nhìn giống như vậy?”

Vệ Kích bật cười: “Ánh mắt giống... mũi cũng có chút giống.”

Chử Thiệu Lăng lắc đầu: “Ta so với hân tuần hơn, bằng không lúc trước cũng không mê gục được người....”

Chử Thiệu Lăng không kiên nhẫn nhìn hài tử, cúi đầu khẽ hôn vành tai Vệ Kích thấp giọng: “Xem một lát là được, để bà vú ôm xuống đi.”

“Thần còn muốn nhìn một lát....” Vệ Kích rút lui cổ, nhỏ giọng, “Hoàng thượng thật cảm thấy không giống? Thần làm sao lại càng xem càng thấy giống đầu....”

Chử Thiệu Lăng cười cười, nghĩ nghĩ nói: “Đúng rồi, Phúc Nghi mau hết nguyệt tử [là tháng kiêng cử sau khi sinh] đi? Tháng sau là trăm ngày của hoàng tử, gọi Vệ Chiến Phúc Nghi cũng đến đi.”

“Còn kém vài ngày, chờ đến tiệc trăm ngày hân là có thể đi ra ngoài.” Vệ Kích cười cười, “Mấy hôm trước thần hồi phủ còn liếc nhìn đại tỷ một cái, lớn lên rất tốt, ánh mắt giống đại ca, rất có thần, người trong nhà đều nói....”

Chử Thiệu Lăng như có chút đắm chiêu, nhẹ giọng cười: “Cô nương nhà các người nhỏ hơn hoàng tử hai tháng, ngược lại có tốt một cộc hôn nhân để sẵn.”

Vệ Kịch vội ngắt lời: “Hoàng thượng không thể vọng ngôn! Đại tỷ đứa bé kia còn chưa đủ tháng, tư chất thể nào chưa biết, nhà thần cửa nhỏ nhà nghèo, giáo đường không được nữ nhi xứng đôi hoàng tử.”

“Này không phải đã dưỡng được một cái rồi sao?” Chữ Thiệu Lăng khẽ nâng cằm Vệ Kịch cười dài, “Ai chẳng biết Vệ Hoàng hậu lên ngựa có thể chinh chiến xuống ngựa có thể trị gia, có thể thấy được giáo đường của quý phủ rất tốt.”

Vệ Kịch dừng một lát: “Thần không giống như vậy.... Hoàng thượng cân nhắc.”

“Biết, ta cũng chỉ là thuận miệng nói.... Hải tử còn trong tã lót, nói nhiều cũng vô ích.” Chữ Thiệu Lăng ôm Vệ Kịch chậm rãi nói, “Lúc này xem cũng đủ đi, hôm qua nói sợ hải tử một người vừa tiến cung sẽ sợ hãi, liền bỏ lại một mình ta đi thiên điện chăm hấn, Hoàng hậu, lương tâm của người đâu rồi? Uống công ta thương người....”

Vệ Kịch dở khóc dở cười: “Cuối cùng còn không phải Hoàng thượng cũng đi theo ra thiên điện? Tiểu hoàng tử ngủ không ngon giấc, Hoàng thượng cũng thấy a.”

“Một đoạn thời gian nữa liền ổn.” Chữ Thiệu Lăng có điểm hối hận, nếu không phải vì khiến hoàng tử sau này thân thiết với Vệ Kịch, hẳn thật muốn đưa tiểu hoàng tử đến dưỡng trong hành cung, Chữ Thiệu Lăng có lệ, “Nam hải nhi không nên quá mức nuông chiều, người ít sủng hấn một chút.”

Vệ Kịch lắc đầu: “Làm sao có thể gọi là sủng đâu, thần đang muốn nói cùng Hoàng thượng, hiện giờ hoàng tử còn quá nhỏ, trước dưỡng ở thiên điện Càn Thanh cung đi, chờ lớn thêm một chút hãy ban cung ở riêng, được không?”

“Không được.” Chữ Thiệu Lăng không chút suy nghĩ nói, “Dao nhi cũng không dưỡng ở Càn Thanh cung a, ở đâu ra quy củ như vậy?!”

“Dao nhi sao có thể so với hoàng tử?” Vệ Kịch mím môi, tiểu hoàng tử cha mẹ đều mất, ban đêm luôn sẽ khóc, Vệ Kịch rất đau lòng, nghĩ nghĩ lại nói: “Chỉ... chỉ ở nửa năm hơn, chờ đến khi đủ tuổi liền đưa đi, Hoàng thượng?”

Trong mắt Vệ Kịch mang theo một ít khẩn cầu, Chữ Thiệu Lăng không có cách nào, gật đầu: “Nói rõ, đến tuổi liền đưa đi.”

Vệ Kịch vội gật đầu: “Ân, đến lúc đó còn thỉnh Hoàng thượng ban cho một cung gần nơi này.”

“Biết. Yên tâm chưa?” Chữ Thiệu Lăng ôm Vệ Kịch nhẹ nhàng vuốt ve lưng hấn, tâm viên ý mãn hỏi, “Tối hôm qua ngủ không ngon, có mệt không?”

Vệ Kịch rất thành thật lắc đầu: “Sau ngộ thiện không phải ngủ một lát sao? Không mệt, Hoàng thượng lại mệt nhọc?”

“Ta... ta không mệt.” Chữ Thiệu Lăng trầm thờ dài. Đầu gối này, đã bao nhiêu năm còn rất không hiểu phong tình, Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng vuốt ve cổ áo bàn long văn của Vệ Kịch xiêm y của Vệ Kịch là phủ Nội vụ đặc chế, thoát nhìn có điểm giống trang phục thân vương, nhưng nhìn kỹ mặt trên ám văn lại không giống, tinh xảo lại xa hoa hơn nhiều, Vệ Kịch mặc vào rất hấp dẫn người. Chữ Thiệu Lăng nhẹ nhàng đẩy xiêm y Vệ Kịch ra một chút, thấp giọng cười cười, “Không mệt thì không thể ngủ một lát sao? Ân?”

Vệ Kịch hơi đỏ mặt, hạ giọng: “Hoàng thượng, hoàng tử còn ngủ đâu, đừng... đừng nháo.”

“Ta nháo cái gì?” Chữ Thiệu Lăng không ngừng hôn môi Vệ Kịch sủng nịch, “Chỉ là muốn ôm ôm người...”

Vệ Kịch nghiêng đầu liếc mắt nhìn tiểu hoàng tử, bà vú vừa uy qua, hẳn là... sẽ không tỉnh đi?

Mấy ngày trước Vệ Kịch trở về phủ mộ chuyển, sau lại đến chuyện của tiểu hoàng tử, đã mấy ngày hai người không thân thiết, trong lòng Vệ Kịch cũng muốn Chữ Thiệu Lăng, Vệ Kịch khẽ há miệng đáp lại Chữ Thiệu Lăng, Chữ Thiệu Lăng vừa đem người đẩy ngã trên giường, chỉ nghe cung nhân bên ngoài cao giọng: “Xương Bình quân vương đến —“

Chữ Thiệu Lăng cắn răng một cái, đều nói nữ nhi là nợ kiếp trước, quả nhiên không sai.

Vệ Kích vội vàng sửa sang lại xiêm y hai người, Vệ Dao đã vào đến, quy củ dập đầu thỉnh an hai người: “Hoàng thượng mạnh khỏe, phụ vương mạnh khỏe.”

Chử Thiệu Lăng khoát tay: “Lại đây.”

Vệ Dao đứng lên đi đến bên người Chử Thiệu Lăng, Chử Thiệu Lăng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Vệ Dao: “Hôm nay học cái gì?”

“Học năm chữ.” Vệ Dao có nề nếp trả lời, “Nhân, lễ, nghĩa, trí, tín.”

Chử Thiệu Lăng cười: “Không tồi, đều nhanh biết một trăm chữ đi?”

Vệ Dao suy nghĩ một hồi lâu mới gật đầu, cười cười: “Sắp, phụ vương nói, chờ Dao nhi học thêm vài chữ sẽ dạy công phu cho Dao nhi!”

Chử Thiệu Lăng nhìn nhìn Vệ Kích: “Dao nhi mới bao nhiêu lớn? Người dạy hần quyền cước làm cái gì?”

“Đã không nhỏ, trước học Ngũ cầm hí, không mệt.” Vệ Kích cười cười nhẹ xoa đầu Vệ Dao, “Lúc ta cùng đại ca đi giáo trường, còn nhỏ tuổi hơn hần, cũng chỉ để cường thân kiện thể mà thôi.”

Vệ Dao ôm tay Vệ Kích, quay đầu nhìn cái nôi khắc hoa kế bên, nhỏ giọng, “Phụ vương... đó là cái gì?”

Chử Thiệu Lăng một tay ôm lấy Vệ Kích đi đến bên cạnh nôi, để hần nhìn vào bên trong, cười: “Nhìn nhìn, đây là muội phụ của ngươi.”

“Hoàng thượng!” Vệ Kích đỏ khóc đỏ cười, “Để người nghe thấy thì làm sao?”

Chử Thiệu Lăng không quá để ý: “Nghe thấy thì nghe thấy...”

Vệ Dao vươn tay sờ sờ tay tiểu hoàng tử, Vệ Kích nhẹ giọng, “Vừa rồi Hoàng thượng đùa ngươi, đây là Hoàng tử, về sau sẽ làm hoàng đế, Dao nhi không thể vô lễ.”

Vệ Dao vội vàng gật gật đầu: “Dao nhi đã hiểu.” Vệ Dao ghé vào trên nôi nhìn một lát, quay đầu nhỏ giọng hỏi Vệ Kích, “Phụ vương, về sau hần sẽ kết hôn với muội muội? Cho nên... mới là muội phụ của Dao nhi, đúng không?”

Vệ Kích bật cười: “Ngươi nghe hiểu được?”

Vệ Dao ngơ ngơ ngácngác, quay đầu tiếp tục sờ tay tiểu hoàng tử, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mu bàn tay thịt thịt của tiểu hoàng tử, tiểu hoàng tử mở miệng ngáp một cái, Vệ Dao vội rút tay lại, nhẹ giọng dỗ: “Ngủ đi ngủ đi, ta không chạm ngươi...” Bộ dáng nhỏ nhẻ đáng yêu đến không được.

Chử Thiệu Lăng cười cười, không bao lâu sau cung nhân tiến vào hỏi Chử Thiệu Lăng có truyền lệnh chưa, Chử Thiệu Lăng gật đầu: “Dao nhi cũng cùng ăn.”

Sau bữa tối, Vệ Dao dán người không muốn đi, canh giữ bên nôi nhìn ‘muội phụ’, cảm trống bỏi nhỏ dễ tiểu hoàng tử, thoát nhìn còn rất thành thực, Chử Thiệu Lăng cùng Vệ Kích nhìn hai đứa bé chơi với nhau chỉ cảm thấy rất buồn cười. Vừa đến giờ Tuất Vệ Dao đã chịu không được, ngáp dài liên tục, Vệ Kích vội gọi bà vú của Vệ Dao đến, Vệ Dao ôm cánh tay Vệ Kích liên tục nói ngày mai còn muốn đến chơi, Vệ Kích cười cười đáp ứng, lại hôn trán Vệ Dao một cái Vệ Dao mới hài lòng để bà vú ôm đi.

Bên này Chử Thiệu Lăng cũng để cung nhân ôm hoàng tử đưa đến thiên điện, Vệ Kích vừa trở lại tắm điện đã rơi vào lòng ngực Chử Thiệu Lăng, nền trong tấm điện đã bị Chử Thiệu Lăng tắt hơn nửa, trong ánh sáng mờ mờ Vệ Kích đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, hai hài tử đều rất nhu thuận khả ái, hai người đi đến hôm nay cũng càng lúc càng ân ái ngọt ngào, Chử Thiệu Lăng cúi đầu hôn hôn môi Vệ Kích, nhẹ giọng: “Biết ta muốn làm gì sao?”

Vệ Kích gật đầu, cũng hôn Chử Thiệu Lăng: “Biết, Hoàng thượng... về sau cũng có thể hảo như vậy sao?”

“Có thể.” Chử Thiệu Lăng nhẹ giọng cam đoan, “Chỉ sẽ càng ngày càng hảo.”

Hai người thân mật một lúc lâu mới ôm nhau thiếp đi. Cuộc sống của Đế Hậu hai người từng ngày trôi qua, giống như Chử Thiệu Lăng hứa hẹn, sẽ vĩnh viễn không thay đổi, chỉ có càng ngày càng hảo, càng ngày càng hảo.

—TOÀN VĂN HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-quan>